Tào Đình

Tiểu thuyết

Trước là Tiểu nhân Sau là Quân tử

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đã Không Còn Là Lần Gặp Gỡ Đầu Tiên Nữa

Việc thầm yêu trộm nhớ cũng giống như loài rêu mọc ở nơi tối tăm ẩm ướt, dù không được ai biết đến nhưng lại xanh tốt um tùm.

Ngụy Nhất đã thầm thương trộm nhớ anh.

Ngụy Nhất không thể ngờ rằng, lần gặp lại anh sau đó lại khiến cô rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Ngụy Nhất vốn sở hữu làn da trắng ngần, vừa mịn màng nõn nà, căng tràn sức sống, dường như ko nhìn thấy lỗ chân lông. Trâu Tướng Quân, người lớn hơn cô chín tuổi đã từng thốt lên rằng: “Cô bé có làn da thật đẹp”.

Làn da của Ngụy Nhất đẹp đến nỗi mọi phụ nữ đều phải ghen tị. Trước giờ cô không hề trang điểm, da mặt cũng chẳng nổi mụn. Hôm đó xem như ông trời đã mở mắt rồi, tự dưng khiến cô nổi đầy nốt mẩn đỏ khắp mặt.

Một chiếc BMW màu bạc dừng lại trước tòa biệt thự.

Ngụy Nhất nghiêng qua ngó lại, ngắm kỹ khuôn mặt mình trong gương chiếu hậu. Cộng thêm sức nóng như thiêu đốt của mặt trời, những nốt mẩn đỏ trên mặt cô ngày càng nổi rõ. Nốt mụn đỏ to nhất, ngoan cố nhất lại hiên ngang ngự trị trên chóp mũi, rất có phong cách lãnh tụ. Ban nãy, cô giúp

https://thuviensach.vn

việc lại vừa đon đã giới thiệu một loại cao bôi gia truyền dùng để chữa dị ứng, bôi ngay lớp cao bóng nhẫy ấy lên mặt cô, càng khiến cô trông thê thảm vô cùng.

Cuối cùng, Ngụy Nhất quay sang nói với chị bằng giọng thăm dò: " Chị, em thật sự không muốn đi, em ngồi trên xe đợi chị nhé"

Ngụy Trích Tiên đưa tay lên nhìn đồng hồ, không nói câu gì. Chính trong lúc Ngụy Nhất nghĩ rằng chị mình đã đồng ý, giọng nói lạnh lùng của Ngụy Trích Tiên bỗng vang lên "Hôm nay là sinh nhật của Trâu Tướng Quân"

Ba chữ "Trâu Tướng Quân" này, ngay cả đối với cô giúp việc nhà họ Ngụy cũng như sét đánh ngang tai, danh nổi như cồn. Đó chính là vị hôn phu của Ngụy Trích Tiên. Người đàn ông đó, Ngụy Nhất đã từng gặp một lần, vẻ bề ngoài rất điển trai nhưng tính cách lại vô cùng nghiêm túc.

Ngụy Nhất cảm thấy ngứa ngáy khắp mặt, đưa tay lên mặt xoa xoa vài cái: "Trâu Tướng Quân là bạn trai chị, có phải của em đâu"

Ngụy Trích Tiên cười lạnh lùng: "Nếu là bạn trai của chị, em còn ngại gì nữa?"

Ngụy Nhất dẩu môi, không biết phải ứng phó thế nào, đành bước xuống xe theo chị.

Tòa biệt thự bốn tầng trước mặt được xây đơn giản nhưng có khí thế. Lan can trắng muốt, xích đu tĩnh lặng, cây cối xanh um, nước hồ trong biếc, một chiếc thuyền nhỏ đậu ở chỗ nước cạn. Người đến dự tiệc khá đông, bên trong cổng là quang cảnh nhộn nhịp khách khứa qua lại. Ngụy Trích Tiên dáng người thanh cao, đôi chân thon dài sải từng bước về phía trước, tay khẽ nâng tà váy, đi vào bên trong ngôi biệt thự một cách quen thuộc. Ngụy Nhất lấy tay che mặt, cúi gằm xuống, ngập ngừng bước theo sau. Vừa bước qua cổng chính, do không để ý, Ngụy Nhất đâm sầm vào

https://thuviensach.vn

một chàng trai vừa định bước ra, đầu cô dúi thẳng vào vầng ngực săn chắc và cứng như đá của chàng trai đó. Cú va chạm khiến Ngụy Nhất mất thăng bằng, may mà một đôi tay khỏe mạnh, rắn rỏi kịp thời đỡ lấy giúp cô không ngã. Sau khi đứng vững rồi, Ngụy Nhất liếc nhìn chàng trai đang khoác trên người bộ comple màu trắng bạc được may rất vừa vặn, ko quên nói câu cám ơn.

Chàng trai mà Ngụy Nhất không may va phải đó có ngoại hình cực kỳ khôi ngô tuấn tú, mỗi tội tính cách ko được hòa nhã cho lắm. Anh ta không thèm nói câu nào, khuôn mặt thanh tú sa sầm lại, cặp lông mày khẽ nhíu, ánh mắt sắc lạnh cứ nhìn chằm chằm Ngụy nhất từ đầu tới chân.

Sau khi nhìn kỹ khuôn mặt nổi đầy mẩn đỏ vô cùng khôi hài của Ngụy Nhất, anh ta khẽ sững lại, sau đó nhếch đôi môi mỏng lên đầy chế giễu.

Ngụy Nhất chui qua cánh tay anh ta, lỉnh đi ngay như một chú thỏ.

Trâu Tướng Quân quay đầu lại, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Ngụy Nhất đang khuất dần, ngây người suy nghĩ hồi lâu.

Ngụy Nhất vừa vào đại sảnh của tòa biệt thự liền nhìn thấy bóng dáng tuyệt thế giai nhân của chị gái. Đang định tiến lại gần, cô bỗng nhận ra chị gái đang nói chuyện rất vui vẻ với một chàng trai khôi ngô lịch lãm vô cùng, phát hiện đó khiến Ngụy Nhất kinh ngạc tới mức chôn chân ngay tại chỗ.

Hôm nay, Ngụy Nhất đi cùng chị gái tới dự tiệc sinh nhật của Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất không thể ngờ rằng, ngay chính trong nhà của Trâu Tướng Quân, cô lại gặp được người mà cô thầm thương trộm nhớ: Tô Thích!

Ngụy Nhất từng nghe đám bạn kháo nhau về anh chàng Tô Thích này. Nghe nói anh ta rất thích các cô gái đẹp.

https://thuviensach.vn

Quãng thời gian đó, Ngụy Nhất đã rất chú ý tới ngoại hình của mình, cô uốn tóc xoăn, đeo nữ trang, mặc những chiếc váy lụa, không quên xách theo những chiếc túi xách mặc dù chẳng có tác dụng gì nhưng lại rất thời trang. Dù cô ko biết lúc nào có thể gặp được anh ấy, nhưng cô luôn hy vọng, cho dù bất cứ thời điểm nào, hoàn cảnh nào, khi anh ấy nhìn thấy cô, cô cũng xuất hiện với hình ảnh đẹp nhất. Cô có thể ngước đôi mắt trong sáng, ung dung tự tin chào anh ấy, nói, “Xin chào, anh cũng ở đây à?”

Nhưng, Ngụy Nhất đâu ngờ rằng, lần gặp gỡ ấy lại rơi vào hoàn cảnh thế này cơ chứ?

Ngụy Nhất nhanh chóng liếc mắt ngắm lại khuôn mặt mình trên chiếc cột đá bóng loáng, ngay lập tức nước mắt rưng rưng – những nốt mẩn đỏ trên mặt đã lan lên cả trán, thậm chí còn sưng phồng lên nữa.

Ngụy Nhất còn đang nghĩ xem nên làm thế nào để lẩn trốn khỏi đây một cách êm thấm thì Ngụy Trích Tiên đã nhìn thấy cô, vẫy tay gọi: “Nhất Nhất! lại đây!”

Ngụy Nhất không còn các hnào khác, đưa tay lên ôm mặt, dềnh dàng bước về phía trước.

Ngụy Trích Tiên kéo tay Ngụy Nhất lại, trách mắng vài câu rằng ko được tự ý đi lung tung rồi giới thiệu với chàng trai cao lớn đang đứng bên cạnh: “ Tô Thích, đây là em gái tớ, Ngụy Nhất”

Một tay của Ngụy Nhất vẫn đang đưa lên che kín khuôn mặt của mình.

Ngụy Trích Tiên đang rất phấn khích, phá lên cười sảng khoái, chỉ vào Tô Thích và nói: “ Chị và Tướng Quân, cả Tô Thích nữa, đều là bạn học thời trung học. Nhất Nhất, mau bỏ tay xuống đi, không được mất lịch sự như thế!”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất yên lặng, nhưng vẫn chọn cách bỏ tay xuống. Cô khẽ liếc về phía Tô Thích một cái, vừa hay bắt gặp ánh mắt ấm áp của anh

Hôm đó là một ngày nắng to trong tiết trời đầu xuân, ánh mặt trời luôn khiến người ta thích thú. Ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính, chiếu rọi thật đúng chỗ. Chính lúc ấy, Tô Thích đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt lá răm thon dài, đuôi mắt hơi xếch, phảng phất một nụ cười ấm áp, thật đẹp.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt đầy nốt mẩn đỏcủa Ngụy Nhất, nét cười trên môi Tô Thích lại càng hiện rõ hơn.

Ngụy Nhất nhớ lại, mới chỉ vài tháng trước đây, cô từng thổ lộ nỗi lòng mình với Tô Thích, giờ chỉ thấy tê hết cả da đầu. Bối rối khó xử tới nỗi tay chân thừa thãi ko biết làm gì, mặt mũi đỏ lựng hết lên, cũng may lúc đó, mặt cô toàn những nốt mẩn đỏ nên đối phương nhìn không rõ vẻ xấu hổ của cô, chỉ có thể thấy một đôi tai mềm mại đang đỏ rực lên một cách bất thường.

Sau một hồi bối rối khó xử, Ngụy Nhất lại tự an ủi bản thân: Người ta là luật sư danh tiếng, một ngày phải giải quyết trăm công nghìn việc, làm sao có thể biết được cô nhóc thầm để ý tới mình cơ chứ, e rằng anh ấy đã sớm quên cô là ai rồi. Nghĩ vậy, Ngụy Nhất cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Tô Thích rất nhẹ nhàng, lúc nào cũng mỉm cười, ngay giọng nói cũng mang cả tiếng cười. Tô Thích nói với Ngụy Nhất: “Lại là em”.

Từ “lại” đó vừa phát ra, Ngụy Nhất thấy toàn thân mình run bắn lên.

Ngụy Trích Tiên có phần nghi hoặc: “Nói đúng hơn, em gái tớ cũng là sinh viên của Đại Học S, cùng trường với cậu. Tô Thích, hai người quen nhau rồi à?”

Tô Thích chắp hai tay sau mông, khom người ngó ngó khuôn mặt của Ngụy Nhất rồi cười nói: “Chắc là nhận nhầm người rồi. Cô bạn mà tớ quen

https://thuviensach.vn

xấu hơn cô bé này nhiều”

Ngụy Nhất khẽ nhất môi lên, dở khóc dở cười.

Ngụy Trích Tiên bật cười một tiếng, hích vào người Ngụy Nhất, nói: “Nhất Nhất, chào anh Tô đi”.

Đám người Tô Thích đó rõ ràng lớn hơn Ngụy Nhất những chín tuổi, cô liệu chừng tiếng gọi “anh” này cũng chẳng làm sao lơ đi được. Ngụy Nhất động đậy đôi môi, cố rặn ra một nụ cười, ấp a ấp úng nói: “Em chào anh Tô”.

Anh chàng Tô Thích này quả là người được giáo dục tốt, khi nói chuyện thường chăm chú nhìn về phía đối phương, ánh mắt khiêm nhường, hiền hòa nhưng lại có thể khiến Ngụy Nhất buông vũ khí đầu hàng. Điểm cần nói rõ ở đây chính là đôi mắt lá răm của Tô thích. Đôi mắt đó đúng là đc ông trời ưu ái có khác, đuôi mắt hơi xếch, đồng tử trong veo, khó có đại diện nào của phái đẹp từ độ từ mười bốn tới bốn mươi chống nổi sức hấp dẫn của nó. Dù Ngụy Nhất có may mắn trở thành nhân vật chính trong câu chuyện thì cũng không thể thoát khỏi nó.

Tô Thích cười thân thiện, đưa bàn tay phải khô ấm ra, nói, “Ngụy nhất, xin chào”.

Ngụy Nhất vộ vàng lau lau tay cào vạt áo cho khô mồ hôi rồi mới dám đưa ra, ngay lập tức đã bị bàn tay anh nắm chặt.

Từ trước đến nay, cô không hề biết rằng bàn tay của đàn ông lại to và dày với những ngón tay thon dài đẹp đẽ như vậy.

Tô Thích nói với Ngụy Trích Tiên: “Hai người là chị em ruột à? Chú Ngụy có tới hai cô con gái? Thế mà trước đây bọn tớ không biết”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên nói:” Đương nhiên là chị em ruột rồi. Cậu nhìn xem, chị em tớ giống nhau đấy chứ!”, nói xong, cô nghiêng người, ghé sát mặt của mình cạnh khuôn mặt của Ngụy Nhất để Tô Thích tiện so sánh.

Ngụy Nhất ngước khuôn mặt đầy mẩn đỏ lên, bất đắc dĩ nhìn chị gái một cái. Ngụy Trích Tiên lúc đó đang trang điểm rất lộng lẫy, vô cùng xinh đẹp, kiều diễm.

Tô Thích quả nhiên chăm chú nhìn Ngụy Nhất một lượt từ đầu tới chân rồi mới nói: “Không giống lắm”.

Ngụy Nhất bị cặp mắt đang mang vẻ cười cợt kia nhìn chằm chằm, có phần hơi tự ti, lại đưa tay lên che mặt.

Tô Thích nhìn Ngụy Nhất vài cái đầy ẩn ý sau đó quay sang tiếp các bạn khác.

Khi anh ấy đã đi rồi, Ngụy Nhất mới thở phào một tiếng, bấy giờ cô mới phát hiện áo mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Chốc Chốc lại có người đến chào hỏi Ngụy Trích Tiên, không thể tránh khỏi việc họ quay sang nhìn Ngụy Nhất một cái đầy ngạc nhiên. Ngụy Trích Tiên ôm em gái vào lòng, nở nụ cười rạng rỡ, hỏi: “Mọi người nhìn xem chị em chúng tôi có giống nhau không nào?”.

Ánh mắt mọi người cùng chuyển từ kinh ngạc sang thương hại, dường như đều muốn nói rằng, sao cậu lại có một cô em xấu xí như vậy.

Ngụy Nhất bỗng hiểu ra mục đích mà hôm nay Ngụy Trích Tiên nhất định phải đưa cô đến đây, đóa hoa hồng rực rỡ luôn phải có lá xanh tô điểm bên cạnh. Dám khẳng định rằng, hôm nay cô đến đây để đóng vai lá xanh tô điểm rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, chàng trai mặc comple màu bạc được may vừa vặn sải từng bước dài tiến đến. Chàng trai đó có đôi lông mày lưỡi mác, hai mắt sáng ngời, ngũ quan ngay ngắn, đứng trước mặt mọi người với khí thế hiên ngang, các trang tuấn kiệt trong phòng mặt tái đi không ít. Anh ta đứng trong đám đông, đưa mắt khẽ liếc xung quanh một vòng, không tức giận nhưng lại rất có uy, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Nhất, nhếch miệng nói: " Cô bé xấu xí này do ai đưa tới vậy?".

Ngụy Nhất nhận ra anh ta, chính là người mà ban nãy va phải cô ở ngoài cổng. Vừa rồi, nhất thời cô không nhận ra, giờ nhìn kỹ lại mới nhớ, thì ra một năm trước người đó đã xuất hiện ở nhà họ Ngụy với tư cách là bạn trai của Ngụy Trích Tiên. Cho dù bộ óc bị nghiền nát, cô vẫn có thể nhớ hết những lời kinh thiên động địa mà anh ta đã nói với cô cách đây một năm.

Anh ta chính là Trâu Tướng Quân. Phải rất nhiều năm sau, Ngụy Nhất mới cảm nhận được một cách sâu sắc thế nào là người giống như tên

"Tướng Quân, đây là em gái của em, là Ngụy Nhất mà!", Ngụy trích Tiên làm ra vẻ trách móc, bước về phía trước níu lấy tay của Trâu Tướng Quân, điệu bộ thân mật, "Anh đã từng khen nó có làn da thật đẹp đấy thôi".

Ngụy Nhất vô cùng sầu não, thầm nghĩ: Chị còn dám nhắc đến hai chữ "làn da" nữa sao?

Trâu tướng Quân khẽ nhếch mép nói: "Những cô gái mà anh từng khen nhiều lắm".

Đúng lúc Ngụy Nhất vừa ngước mắt lên thì vừa hay bắt gặp anh ta đang tiến mấy bước về phía mình với điệu bộ hiên ngang chỉ thuộc về riêng anh ta khiến cô sợ đến nỗi vội cúi gằm mặt xuống.

Ngụy Trích Tiên nói: "Nhất Nhất, chào anh Trâu đi. Hôm nay anh ấy là chủ nhân của buổi tiệc đấy!".

https://thuviensach.vn

“…”

Khi Ngụy Nhất còn đứng ngây ra, chưa kịp phản ứng gì thì Trâu Tướng Quân đã vội tiếp lời ngay:

“Chi bằng gọi phéng là anh rể đi”, giọng nói của anh ta trầm ấm dày dặn, nghe vô cùng hấp dẫn.

“Tướng Quân!”, nét mặt Ngụy Trích Tiên lộ rõ vẻ vui sướng, nửa nũng nịu, nửa giận dỗi, cơ thể lại càng lả lơi, dựa cả vào người Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất khẽ chào tiếng anh Trâu. Trâu Tướng Quân làm ra vẻ không nghe thấy, lạnh lùng buông một câu: “Dị ứng thì không được ra nắng, sao không ở nhà hả?”

.

Ngụy Trích Tiên vội nói: “ Bọn trẻ bây giờ ham chơi hơn tụi mình ngày xưa nhiều. Hôm qua còn đến nhà bạn uống rượu, chơi đến tận trưa nay mới về, nghe nói nhà anh tổ chức tiệc sinh nhật, lại nhất định đòi em đưa đến cho vui. Nó năn nỉ tới nỗi em không biết làm thế nào cả nên đành đưa đi cùng”.

Ngụy Nhất ko biết phải nói thế nào nữa, tay gãi gãi chỗ ngứa, đưa mắt nhìn về hướng khác, không nói lời nào.

Sau đó, Ngụy Trích Tiên để mặc Ngụy Nhất tự kiếm đồ ăn, còn mình thì kéo Trâu Tướng Quân đi chỗ khác.

Sau đó, Ngụy Trích Tiên để mặc Ngụy Nhất tự kiếm đồ ăn, còn mình thì kéo Trâu Tướng Quân đi chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có món bánh ngọt Tiamisu1 vị dâu tây, tinh thần mới khá lên được chút xíu. Bê đĩa bánh nhỏ trên tay, tìm một góc khuất không ai chú ý tới, chậm rãi ngồi thưởng thức món bánh ngọt nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía đám người cao ngạo tự phụ kia, tâm hồn không biết tha thẩn đi tận đâu nữa.

"Hình như đã từng gặp em này rồi thì phải", một giọng nói dịu dàng vang lên trên đầu cô.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, bắt gặp một khuôn mặt khôi ngô tuấ tú tràn đầy phong độ.

Hắn tự cho mình là Giả Bảo Ngọc2 hả? Ngụy Nhất đứng lên, cung kính nói: "Tô học trưởng 3, chào anh".

Tô Thích nhoẻn miệng cười, lộ rõ tám chiếc răng trắng ngần, "Hóa ra vẫn còn nhận ra anh cơ đấy! Cứ nghĩ quý nhân thì hay quên, cô bạn học họ Ngụy đã quên đám thường dân như bọn anh rồi chứ?", anh khẽ xoa xoa cằm, mỉm cười, "Sao lần này không gọi là anh Tô nữa hả?".

Thầm nghĩ, anh ta muốn khoe vẻ đẹp trai của mình hả, xoa cằm rõ ràng là một cử chỉ cợt nhả thiếu đứng đắn, nhưng điệu bộ này của Tô Thích, chậc chậc, lại vô cùng phong lưu phóng khoáng, đúng là một phong cách riêng.

Ngụy Nhất vừa nghĩ tới hành động ngốc nghếch của mình ở trường, khuôn mặt lại đỏ lựng lên, không nói thêm gì nữa. Trong lòng tự nhủ: Nếu một nhân vật tài giỏi tiếng tăm lừng lẫy như anh ta mà chỉ là thường dân, vậy một sinh viên bình thường như cô sẽ nhỏ nhoi như hạt bụi là cái chắc.

Tô Thích đưa cho Ngụy Nhất một ly nước chanh, cử chỉ vẫn luôn nhẹ nhàng hòa nhã. Anh nói: "Không ngờ em lại là con gái nhà họ Ngụy".

Ngụy Nhất đón lấy ly nước, nói một câu cảm ơn.

https://thuviensach.vn

Tô Thích lại nói: "Ở trường em khiêm nhường thật đấy", "ừm", Ngụy Nhất ừ hữ một tiếng.

"Nhưng đôi khi cũng có những hành động rất táo bạo", Tô Thích nói tiếp. Hình như đang nghĩ tới chuyện gì đó, nét cười trên khuôn mặt càng đậm hơn.

Ngụy Nhất biết rõ, anh ta muốn nói đến chuyện gì, tự thấy không còn chút thể diện nào mà nhìn người quen cũ nữa, trong chốc lát, mặt mũi liền đỏ lựng lên, lại cúi gằm mặt xuống.

Thấy vậy, ánh mắt Tô Thích lại ngập tràn thương cảm, đưa tay ra lướt nhẹ lên mái tóc cô, vừa như muốn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại ấy vừa như chỉ chạm gần tới mà thôi.

Ngụy Nhất toàn thân run rẩy, nói bằng một gió nhanh đến nỗi ngay chính bản thân cô cũng nghe không rõ nữa: "Em em em em đi ra nhà vệ sinh…", rồi bỏ đồ ăn trên tay xuống, nhanh chóng chạy biến khỏi đó.

Ánh mắt Tô Thích dõi theo bóng cô cho tới tận cuối phòng, bất giác dấy lên chút thương xót.

Quay người lại, anh bất ngờ gặp phải một ánh mắt sắc nhọn mang chút dò xét. Trâu Tướng Quân mở lời trước: "Hai người quen nhau?".

Tô Thích biết Tướng Quân muốn ám chỉ ai, cũng không giả ngây giả ngô nữa, nói: "ừ, em ấy học lớp dưới, năm thứ nhất".

Trâu Tướng Quân lạnh nhạt nói: "Anh họ, không ngờ anh lại có khẩu vị này. Trình độ đã được nâng cao nhiều rồi đấy.

Tô Thích lấy nhu thắng cương, hòa nhã nói: "Nếu như cậu tùy tiện chỉ điểm vài chỗ, trình độ của Tô Thích này cũng không đến nỗi kém như bây giờ đâu", ám chỉ tính cách đào hoa phong lưu của Trâu Tướng Quân.

https://thuviensach.vn

Tô Thích và Trâu Tướng Quân vừa là bạn học thời trung học, vừa là anh em họ. Trâu Tướng Quân nhỏ hơn To Thích hai tháng tuổi nhưng tính cách và sở thích của hai người lại khác xa nhau. Trâu Tướng Quân chẳng bao giờ thèm đếm xỉa đến. phong thái quân tử của Tô Thích; Tô Thích lại càng không dám gật bừa trước tính cách phóng đãng, ương bướng của Trâu Tướng Quân. Hai người luôn ngầm đối đầu nhau, đều không cảm thấy hài lòng về đối phương. Thêm vào đó, ông chủ họ Trâu lại có tính thiên vị, mặc dù lòng và mu bàn tay đều là thịt, rõ ràng nói yêu quý cháu nội và cháu ngoại như nhau, nhưng thực tế, ai là đích tôn, ai là ngoại tộc, ông đều phân biệt rất rõ ràng.

"Nhà họ Ngụy đang nóng lòng đến gặp bố mẹ em, mong muốn hai gia đình kết tình thông gia. Hy vọng em có thể giúp nhà họ Ngụy qua được khủng hoảng kinh tế lần này. Anh họ, anh thử nói xem, em có nên thuận theo ý của hai bậc phụ huynh nhà họ Ngụy không?"

Những câu nói đó của Trâu Tướng Quân mang nhiều ẩn ý, Tô Thích không phải không hiểu những ngôn từ đầy khiêu khích đó, anh mỉm cười khiêm nhường, ung dung buông hai từ: "Tùy thôi".

Trâu Tướng Quân chăm chú quan sát biểu hiện của Tô Thích, thấy quả thực không có gì khác thường, cảm thấy mất hứng liền quay người bỏ đến chỗ khác.

Sau khi Trâu Tướng Quân đi rồi, Tô Thích nâng ly nước chanh mà ban nãy Ngụy Nhất vừa uống lên trước mặt mỉm cười ngắm một hồi, sau đó đặt môi vào đúng vết môi nhỏ xinh ban nãy còn lưu lại trên miệng ly, một hơi uống cạn.

Bữa tiệc trôi qua khá lâu, bóng dáng nhỏ bé tới giờ mới xuất hiện trở lại. Cô đã rửa sạch lớp thuốc chống dị ứng, những nốt mẩn đỏ trên mặt đã đỡ càng lộ rõ khuôn mặt vốn trắng ngần.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất tiên về phía trước, nói với Tô Thích: "Anh... Tô".

"Hả?", Tô Thích cúi nhìn, đôi mắt lá răm đầy mê hoặc đang chăm chú nhìn cô.

Ngụy Nhất bị ánh mắt nóng bỏng đó nhìn, khuôn mặt lại đỏ lựng lên: "Em... chị em đâu rồi? Em gọi mà chị ấy không nghe máy".

Tô Thích nói: "Trích Tiên? Đi rồi".

Ngụy Nhất ngạc nhiên: "Đi đâu ạ?".

Tô Thích nói: "Phóng xe đi cùng bọn Trâu Tướng Quân rồi", nói xong, nhìn điệu bộ thất vọng của Ngụy Nhất, anh hỏi vẻ quan tâm, "Trích Tiên không nói với em câu nào à?".

"Vâng. Nếu chị em quay lại, anh nói với chị em một tiếng, em về nhà trước rồi nhé", Ngụy Nhất nói xong, quay người định rời đi.

Tô Thích chợt thấy vô cùng thương cảm, xem ra, tình cảm của cô chị kia với em gái cũng chẳng ra sao. Nhìn dáng nhỏ bé của Ngụy Nhất dần xa, dường như cô đã quen với sự cô đơn rồi.

Tô Thích rảo bước đuổi kịp, kéo cánh tay của Ngụy Nhất lại, nói: "Muộn thế này, một mình em làm sao về được? Để anh đưa em về".

Ngụy Nhất quay mặt lại, sóng mắt khẽ lay động, tiếp theo là sự ngượng ngùng. Đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng Ngụy Nhất cũng ngoan ngoãn nói một câu: "Cảm ơn Tô học trưởng".

"Lúc thì học trưởng, lúc thì anh. Chẳng xưng hô cố định gì cả", Tô Thích khẽ cười, "Em cứ đứng yên ở đây, anh đi lấy xe". Nói xong anh quay người chạy từng bước dài về phía tầng hầm.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất mê mẩn nhìn theo bóng hình đang dần biến mất sau màn đêm, chỉ thấy ngay cả dáng chạy của anh, dù thế nào cũng đều rất tao nhã. Khi mặc quần áo cầu thủ hay lúc mặc quần áo thường ngày cũngg đều như vậy.

Mê đắm mãi, đến tận lúc bóng dáng khôi ngô tuấn tú kia đã khuất dạng hồi lâu mà cô vẫn không thu ánh mắt về được.

-_____

[1] Tiramisu là một loại bánh ngọt nổi tiếng của Italia.

2 Giả Bảo Ngọc (chữ Hán: 賈寶玉, phiên âm: Jia BaoYu, nghĩa là viên ngọc quý gia bảo) là một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

3 Học trưởng: Một cách xưng hô tôn trọng với người cùng học tuổi hơn

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sự Rung Động Của Ngụy Nhất

Một chiếc Audi A8 màu đen từ từ lướt tới, dừng trước mặt Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất không suy nghĩ gì, vừa đưa tay định mở cửa xe ngồi ở hàng ghế sau thì Tô Thích đã từ trong xe bước ra, đến trước mặt Ngụy Nhất, lịch sự mở cửa xe mời cô ngồi vào ghế trước cạnh ghế lái.

Ban nãy đứng bên lề đường, gió bấc thổi khiến Ngụy Nhất lạnh cứng cả người. Ngồi trong xe rồi mà cô vẫn còn run cầm cập, liên tục hà hơi vào đôi tay bé nhỏ. Điều hòa được bật hồi lâu, cô mới thôi run rẩy.

Tô Thích nói với vẻ mặt dịu dàng: “Em yếu quá, cần phải luyện tập nhiều vào”, khẽ liếc mắt về phía cô một cái rồi lại nói tiếp, “Khi nào vào học, đi chơi bóng với anh nhé!”

Ngụy Nhất không kịp phản ứng lại, há hốc miệng: “Há?”

Tô Thích khẽ cười, một tay chống cằm tựa lên bậu cửa xe, một tay thoải mái đặt trên vô lăng: “ Có nghe thấy không, hả?”

Ngụy Nhất không nói gì, trong lòng đang thầm đắn đo suy nghĩ về động cơ của những lời nói ban nãy. Sau khi lưỡng lự một hồi, cuối cùng cô thành thực trả lời: “Em chỉ biết chơi bắn bi thôi”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích nói: “Không biết chơi cũng không sao, đi cầm quần áo giúp anh vậy”, nói xong, quay sang nhìn Ngụy Nhất nở một nụ cười giảo hoạt.

Nụ cười đó khiến khuôn mặt anh càng trở nên rạng rỡ. Ngụy Nhất ngây người giây lát, sau đó lại đỏ bừng mặt lên.

Tô Thích là nghiên cứu sinh tiến sĩ của Đại học S, một loài hoa đặc biệt trong giới Luật học.

Vì Ngụy Nhất mới vào năm thứ nhất nên những điều cô biết về nhân vật nổi tiếng Tô Thích đều do người khác truyền lại. Nghe nói, Tô Thích là người rất có chí tiến thủ, khi còn chưa tốt nghiệp đại học đã mở văn phòng luật sư cùng mấy người bạn, giờ đây, quy mô của văn phòng đó càng ngày càng mở rộng. Nghe nói, bình thường anh ấy ít khi về trường, nhưng hôm nào may mắn thì cũng có thể nhìn thấy anh ở sân bóng rổ. Nghe nói, ngay từ năm thứ nhất Tô Thích đã được bầu làm Chủ tịch hội sinh viên, phẩm chất đạo đức tốt, khí chất và tướng mạo đều tuyệt vời. Nghe nói, đường tình duyên của Tô Thích cũng rất hên, nhưng chưa hề có tin đồn gì với bất kỳ bạn nam hay bạn nữ nào cả. Đó quả là một đồng chí tốt, luôn học tập các vị lãnh đạo trung ương đảng mà chủ chốt là đồng chí tổng bí thư, chăm chỉ quán triệt lý luận mới của đảng, thực hiện hiện đại hóa theo đường lối xã hội chủ nghĩa. Trong khi đó, những thành viên của đội bóng rổ đã lần lượt có bạn gái ở bên chăm chút, đưa nước uống hay giữ hộ quần áo. Chỉ riêng mình anh vẫn để trống vị trí mà không biết bao cô gái đang khao khát có được. Mỗi khi nghĩ tới sự lãng phí đó, quả thực khiến người ta đau lòng.

Xem ra hôm nay đúng là ngày hoàng đạo, loài hoa đặc biệt này lại để mắt tới Ngụy Nhất, tặng cho cô niềm vinh hạnh mà bao người ngưỡng mộ.

Nói đến việc giữ hộ quần áo thì còn có một câu chuyện nữa. Trong ký ức về thời thanh xuân điên cuồng của Ngụy Nhất, câu chuyện này là một phần ký ức mà mỗi khi nhớ lại cô càng buồn.

https://thuviensach.vn

Đó là vào kỳ trước của năm thứ nhất, khoảng thời gian của mùa thu có ánh mặt trời chiếu sáng, Ngụy Nhất là một sinh viên ngoan ngoãn, an phận thủ thường. Trước đó hai tháng, tinh thần của cô chỉ đơn thuần là theo đảng yêu nước, quyết chí thi đỗ làm nghiên cứu sinh tiến sĩ. Hai tháng sau đó, tinh thần của cô là Tô Thích, chí hướng của cô cũng là Tô Thích.

Ở mỗi trường đại học đều có một người được coi là thần tượng, cao to đẹp trai, có tài năng đặc biệt nào đó, kể cả anh ta có tính cách lập dị nhưng vẫn được số đông sinh viên trong trường ngưỡng mộ.

Ngôi sao xuất hiện trên truyền hình, còn thần tượng trường học lại xuất hiện ngay trên giảng đường.

Tô Thích chính là một người như vậy.

Những lúc rỗi rãi, Tô Thích thường đến sân bóng rổ. Chỉ cần có sự xuất hiện của Tô Thích, khán đài lại chật cứng người xem.

Nghe nói năm đó, toàn bộ nữ sinh trong trường đều ngưỡng mộ Tô Thích. Ba cô bạn cùng phòng của Ngụy Nhất lại càng tôn sùng Tô Thích hơn ai hết.

Ngụy Nhất khi ấy đang đúng độ tuổi tò mò thích khám phá. Lúc đó, cô cũng cùng ba cô bạn cùng phòng đến ngồi ở khán đài, khuôn mặt không chút biểu cảm tiếp nhận những làn sóng âm thanh đầy phấn khích hét gọi tên Tô Thích. Khi tay phải của cô còn đang luồn trong túi áo tìm hạt dưa thì miệng đã thốt ra: “Tên nào là Tô Thích?”.

Đó đúng là câu hỏi rất có tinh thần cầu thị mà cũng rất dễ dẫn tới án mạng.

Ngụy Nhất còn nhớ, lúc ấy sau khi hỏi câu đó bằng giọng không to cũng chẳng nhỏ, liền bị những ánh mắt sắc lẹm từ bốn phía bao vây khiến cô toát mồ hôi hột.

https://thuviensach.vn

Ba cô bạn cùng phòng nhìn Ngụy Nhất một cách khó hiểu, đại ca của phòng là Đàm Nguyệt Nguyệt ủ ê sầu não chỉ vào mũi Ngụy Nhất: “Chẳng trách phòng mình không lần nào nhận cờ luân lưu cả!”

Ngụy Nhất đang định phản bác lại rằng việc phòng mình không nhận được cờ luân lưu là do cậu nhét đám tất thối xuống gầm giường, nhưng câu nói còn chưa kịp phát ra thì một chàng trai cao lớn trong bộ quần áo thể thao màu xanh trắng đã ném bóng ăn ba điểm trong một tư thế tuyệt đẹp, bóng đập vào thành sắt, chui vào lưới.

Vì khả năng ném bóng vào lưới của Ngụy Nhất luôn không chuẩn như mấy bản tin dự báo thời tiết, nên cô rất kính nể những người có khả năng đó.

Trong tiếng hò reo vang dội khắp sân đấu, Nguyệt Nguyệt kích động đứng bật dậy, hét hớn: “Cú ném bóng ăn ba điểm của Tô Thích! Ném bóng ăn ba điểm của Tô Thích!”

Ngụy Nhất nhìn theo hướng ba ngón tay thon đẹp đang khẽ run, lần đầu tiên chú ý đến nhân vật Tô Thích trong truyền thuyết.

Bây giờ đang là đầu mùa thu, khí hậu thật tuyệt, không nóng cũng chẳng lạnh.

Ấn tượng đầu tiên của cô về Tô Thích là mồ hôi. Không phải thứ mồ hôi nồng nặc bốc mùi bám đầy bụi bặm bẩn thỉu khiến người ta ác cảm mà mang vẻ nam tính, mạnh mẽ và đầy sức hấp dẫn.

Dưới ánh đèn của nhà thi đấu, những giọt mồ hôi của anh túa ra ánh sáng lấp lánh, từng giọt mồ hôi trên hai cánh tay và đôi bắp chân rắn chắc rớt xuống theo từng nhịp nhấc người, chạy đuổi, chạy nước rút, hò hét của anh. Khuôn mặt khôi ngô lộ rõ khả năng lãnh đạo, những giọt mồ hôi cũng túa ra như mưa. Dường như anh chẳng hề để ý điều đó, chỉ khi nào có giọt mồ hôi vô tình rơi trúng mắt, anh mới đưa tay lên quệt vài cái, những động

https://thuviensach.vn

tác nhanh nhẹn của đôi chân dường như không bị ảnh hưởng chút nào. Chiếc áo cầu thủ số 7 màu xanh trắng dính sát vào lưng… Ngụt Nhất lớn ngần này rồi, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy đàn ông đổ mồ hôi lại mê hoặc, quyến rũ như vậy. Cũng có thể công nhận không phải là ba cô bạn cùng phòng cô ba hoa về nhân vật được coi là thần tượng ấy.

Đám con gái quả là không hiểu rõ về bóng rổ, bất kể đội của Tô Thích dẫn điểm hay thua điểm, bọn họ đều hò hét không ngớt.

Câu chuyện này cho chúng ta thấy rằng, thành tích của thần tượng trong trường học có thể rất linh tinh, tính cách có thể gàn dở ngông cuồng, có thể gây lộn với bạn học, bêu xấu giáo viên, có thể không đứng trong hàng ngũ của Đoàn thanh niên cộng sản, của Đảng, có thể làm vài chuyện điên rồ, cuối cùng chỉ bằng một câu "tuổi trẻ nông nổi" là có thể hóa giải được hết.

Nhưng nhất định phải biết chơi bóng rổ.

Chắc chắn Tô Thích đã sớm nhận ra được đạo lý đó nên mới chuyên tâm chơi bóng rổ như vậy.

Ba cô bạn cùng phòng hướng về phía Tô Thích bằng những ánh mắt đầy hằn học.

Nguyệt Nguyệt: "Ước gì được cùng anh ấy đến thuê phòng nghỉ ở khách sạn nhỉ!".

Đình Đình: "Ước gì được làm người tình trăm năm của anh ấy nhỉ!".

Như Như: "Ước gì được anh ấy bắt cóc rồi đem trói lại nhỉ!".

Sau khi ba người ngước mặt lên trời mơ mộng một hồi, ánh mắt đều dồn cả lên người Ngụy Nhất. Ngụy Nhất nhìn xuống dưới, thấy quần áo của các cầu thủ khác đều có bạn gái đi theo cầm hộ, duy chỉ có quần áo của Tô

https://thuviensach.vn

Thích bị bỏ lại trên nền nhà. Ngụy Nhất cúi đầu nhắm mắt lại nói: “Ước gì được giữ hộ quần áo cho anh ấy nhỉ!”.

Ba cô bạn cùng phòng đồng thanh mắng Ngụy Nhất thật chẳng có chí hướng chút nào.

Không biết có ai cao hứng, bỗng hét toáng lên ở trên khán đài: “Này, Tô Thích, Ngụy Nhất nói là muốn giữ quần áo cho anh đấy!”.

Vốn dĩ trong nhà thi đấu ồn ào, giọng nói đó có khả năng bị nhấn chìm, nhưng Tô Thích lại nghe được câu nói đó, thính giác thật tốt. Có thể thấy anh ấy được coi là thần tượng hàng đầu của Đại học S không chỉ bởi vẻ ngoài hào nhoáng mà thực sự còn bởi khả năng hơn người nữa.

Tô Thích ngẩng đầu nhìn về phía tiếng gọi, thấy bóng dáng bé đang ôm đầu che mặt sợ hãi né tránh như chim sợ cung tên kia, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười, làm mê hoặc cả đám con gái phía trên.

Từ đó về sau, Ngụy Nhất đã thật sự lưu tâm tới Tô Thích. Cô thường xuyên nhìn thấy anh quay về trường chơi bóng, lúc thì chơi trong nhà thi đấu, lúc lại ở sân vận động ngoài trời. Ở bất cứ nơi đâu, xung quanh anh cũng đầy những cô gái phấn khích đi theo cổ vũ. Khi thầy cô giáo giảng bài, thường nói đông nói tây rồi lại nói đến Tô Thích – nhân vật điển hình của trường Đại học S, kể lại rằng hồi đó anh ấy đã bứt phá xuất sắc thế nào, oai phong chừng nào. Giống như những bạn học khác, Ngụy Nhất luôn cảm thấy rất hứng thú, vô cùng chăm chú lắng nghe. Nếu gặp may một chút, còn có thể đi lướt qua Tô Thích trên con đường trong trường. Khi đi bộ, Tô Thích thường đi rất nhanh, ánh mắt nhìn thẳng, sải từng bước dài, dường như không hề chú ý đến ánh mắt đang ngây ngô nhìn theo của Ngụy Nhất. Dù rằng không nhận được dù chỉ một cái liếc mắt của Tô Thích, nhưng được đi lướt qua anh, cũng là một việc hạnh phúc có thể khiến Ngụy Nhất vui sướng suốt một ngày trời.

https://thuviensach.vn

Cô bé vừa tròn mười tám, tâm hồn đang trào dâng những rung cảm đầu đời.

Nếu biết rằng thiếu nữ thường mơ mộng. Ba cô bạn cùng phòng của Ngụy Nhất chính là những anh tài có khả năng nằm mơ giữa ban ngày tuyệt đỉnh. Chỉ với một nụ cười và ánh mắt nhìn lại của Tô Thích sau khi nghe đến tên của Ngụy Nhất hôm ấy, họ đã phán đoán rằng thiên thần đại nhân đã động lòng trước thiếu nữ chốn phàm trần rồi. Vậy là ngày nào bọn họ cũng nhiệt tình giúp Ngụy Nhất bày mưu tính kế xem phải làm thế nào để hấp dẫn thần tượng. Khả năng lớn nhất là tần số xuất hiện phải cao hòng thu hút sự chú ý của thiên thần.

Mặc dù ba cô bạn cùng phòng có bầu nhiệt huyết rất lớn nhưng lại thiếu tư duy nhạy bén, những chiêu bài cố vấn cho Ngụy Nhất nếu không phải là đứng ven đường nơi Tô Thích thường đi qua để đọc thơ thì cũng là sau khi cản đường anh ấy đứng lại, gảy một khúc Thiên lí chi ngoại 1bằng đàn tì bà cho anh ấy nghe.

Ngụy Nhất cảm thấy tất cả những kế hoạch đó đều không thể vận dụng được.

Mỗi người, trong thời thanh xuân tươi trẻ đều có một vài hành động khiến người khác ngạc nhiên và bản thân mình cũng bất ngờ, cuối cùng, sau khi nhớ lại, sẽ hận một nỗi không thể chui xuống đất mà trốn được, sẽ cảm thấy ân hận về những hành động bột phát đầy phấn khích đó, Ngụy Nhất – trong thời thanh xuân tươi trẻ ấy, cũng có một hành động phấn khích thực sự rung động lòng người.

Thời gian đó, để hưởng ứng cuộc vận động cuộc sống xanh vì môi trường, Ngụy Nhất chuẩn bị học đi xe đạp nhưng cô rất hay xấu hổ, không thể giữ được thần thái tự nhiên khi bị mất mặt trước những người khác. Cô biết rằng, nếu nhìn thế này mà nói là muốn học đi xe đạp, chắc chắn sẽ trở

https://thuviensach.vn

thành trò cười cho người khác. Vì vậy, hằng này cô cố gắng dậy thật sớm, chọn một nơi vắng vẻ, một mình tập luyện.

Mới qua sáu giờ theo giờ Bắc Kinh, mặt trời còn chưa mọc, bầu trời trắng xanh điểm xuyết vài rang đỏ. Cảnh tượng quả thực rất tươi mới và đẹp đẽ.

Tô Thích chơi bóng một lát, thấy trời đã sáng bèn ra về.

Anh đi đúng vào con đường vắng vẻ mà Ngụy Nhất đã chọn để tập xe, vừa hay bắt gặp cú ngã thứ năm mươi của Ngụy Nhất.

Cú ngã ấy mới khéo làm sao, chổng vó lên trời, lại còn ngã đúng vào chân của Tô Thích nữa chứ.

Ngụy Nhất ngước mặt lên nhìn trời, chàng trai khôi ngô đang đứng nhìn xuống với đôi mắt lá răm tuyệt đẹp kia lại chính là Tô Thích – người mà cô thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay!

Trong khi đó, trên con đường râm mát trong vườn trường này, chim hót hoa tỏa hương, ít người lui tới, quả là một khung cảnh lí tưởng để bày tỏ tình cảm giống như trong những cuốn tiểu thuyết tình yêu. Ngụy Nhất vừa nghĩ vậy, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô liền nảy sinh mong muốn mãnh liệt được bày tỏ tình cảm với Tô Thích.

Vậy là cô thản nhiên đứng dậy, nói: “Xin chào, em là Ngụy Nhất, em thích anh”, nghĩ một lát, lại thêm câu, “Cả phòng ký túc xá chúng em đều thích anh”.

Vốn dĩ thấy một cô bé bị ngã, Tô Thích vội rảo bước tiến đến để đỡ dậy. Nghe được lời thổ lộ của Ngụy Nhất, cánh tay đang đưa ra ngang chừng của anh bỗng sững lại.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Ngụy Nhất còn rất trẻ, chưa có kinh nghiệm yêu đương, chưa biết thổ lộ tình cảm là một việc làm đứng đắn đòi hỏi phải có "hàm lượng kỹ thuật" cao, cần phải có mở đầu và kết thúc, sau khi thổ lộ còn phải đợi ý kiến của đối phương.

Vậy mà lúc đó, sau khi nói những câu có đầu mà không cuối như vậy, Ngụy Nhất thấy vài phần xấu hổ, phủi phủi đất bám sau mông, dắt xe đạp bỏ đi luôn.

Tô Thích đứng ngây ra nhìn theo vết bánh xe đạp in lại trên đường. Mải hồi lâu, anh khẽ bật cười. Thực ra, trước khi Ngụy Nhất biết anh, anh đã chú ý tới cô rồi. Đó là một năm trước đây, Ngụy Nhất nấp ở bên hồ nước trong trường Đại học S, khóc thổn thức chỉ có một mình. Ban đầu còn thút thít đau khổ, sau đó là những tiếng nức nở không thể kiềm chế. Khi ấy Tô Thích rất xúc động - một cô gái đẹp như hoa thế này, điều gì khiến cô khóc một cách thảm thiết như vậy.

Trên đường về ký túc xá, Ngụy Nhất suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra, cảm thấy vô cùng mất mặt, bèn nằm bò trên giường, chui trong đống chăn, xấu hổ đến nỗi tự chôn sống mình trong chăn cả ngày trời.

Một thời gian dài về sau, Ngụy Nhất đều cố ý tránh mặt Tô Thích. Nếu là oan gia ngõ hẹp, ngó nghiêng bốn phía thấy không còn con đường nào khác thì cũng đành nhắm mắt cúi đầu lao nhanh về phía trước. Trong lòng không ngừng tự an ủi mình rằng: Anh ấy đã quên mặt mình rồi, anh ấy căn bản là không nhìn rõ…

Lấy tựa đề của tạp chí Tri âm để tổng kết: Một nửa học kỳ đã vội vội vàng vàng qua rồi, mi vừa mất mặt lại vừa buồn rầu vì cái gì?

Nhưng Ngụy Nhất càng không thể ngờ được, khi kỳ nghỉ đông còn chưa kết thúc, cô gặp lại Tô Thích trong bữa tiệc sinh nhật của bạn trai chị gái mình.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất luôn băn khoăn day dứt về câu chuyện tình ái vô cùng đáng tiếc trước đây. Biết làm thế nào khi Tô thiên thần không chỉ có thính giác rất tốt mà trí nhớ cũng chẳng kém. Anh ấy không chỉ nhớ cô, mà ngay cả một việc ngốc nghếch là cô muốn giữ quần áo cho anh ấy, anh ấy cũng nhớ rất rõ.

Đây đâu chỉ là một việc mất mặt, mà rõ rành là một việc rất rất mất mặt! Ngụy Nhất lại tự an ủi mình – từ nay về sau sẽ không để xảy ra những chuyện mất mặt hơn thế nữa. Nghĩ như vậy, cứ coi như đã qua được một kiếp nạn lớn trong đời đi.

Trong lòng Ngụy Nhất ngập tràn cảm xúc, nhủ thầm, Tô Thích là một thiên thần nhưng thực ra rất bình dị gần gũi, nhớ rõ từng nguyện vọng nhỏ bé của thường dân, còn đặc biệt tìm cơ hội như thế này khiến hộ được thỏa lòng mong ước, thật lương thiện biết bao.

Tô Thích bỗng quay mặt sang hỏi: “Nghe nói em rất muốn giữ quần áo giúp anh?”

Trợn mắt, lắc đầu, Ngụy Nhất xua tay phủ nhận: “Làm gì có, làm gì có!”. Hai đốm mây nhỏ bị cháy đỏ trong chốc lát lại xuất hiện ngay trên đôi má non tơ của cô.

“Ha ha”, Tô Thích bật cười.

Ngụy Nhất cảm thấy thật xấu hổ, đau khổ quay mặt về phía ngoài cửa xe.

Đến trước cổng nhà họ Ngụy, Ngụy Nhất vừa xuống xe đã lao thẳng vào trong nhà, không hề có ý định mời Tô Thích vào nhà chơi. Tô Thích cũng không khó chịu, rảo mấy bước chân đã đuổi kịp theo sau, hét lên: “Cô bé!”.

Một tiếng “cô bé”, dịu dàng trìu mến đến mức khiến Ngụy Nhất cảm thấy tê từ đầu tới chân. Nhưng cô vẫn không dám quay đầu, chỉ dừng bước

https://thuviensach.vn

một chút như muốn nghe anh dặn dò.

“Năm rưỡi chiều mai, không gặp không về nhé”, giọng nói ấm áp kèm tiếng cười nhẹ nhàng như vừa động viên vừa khẳng định từ phía sau vọng lại.

“Vâng”, Ngụy Nhất mơ hồ gật đầu rồi cắm đầu lao thẳng vào trong nhà.

-_____-

[1] Ca khúc nổi tiếng do Châu Kiệt Luân (周杰 伦) và Phí Ngọc Thanh (費玉清) hợp xướng.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nữa Đêm Xông Vào Khuê Phòng

Bố mẹ của Ngụy Nhất đều không có ở nhà như thường lệ. Chị gái cô cũng chưa về. Cô giúp việc khuôn mặt đỏ lựng, hình như vừa bị đánh thức trong khi đang mơ một giấc mơ đẹp. Cô ấy bước ra với vẻ mặt rầu rĩ, hỏi Ngụy Nhất có muốn dùng điểm tâm đêm không. Ngụy Nhất vội nói không cần, chị cứ về nghỉ đi.

Cô giúp việc vô cùng mừng rỡ quay về phòng.

Ngụy Nhất tắm rửa xong liền lên giường, cuộn mình trong chăn và bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Nghĩ đến nụ cười ấm ấp và mê hoặc của Tô Thích, nhớ đến đôi mắt lá răm của anh mỗi khi cười thật long lanh mà nóng bỏng, nghĩ đến những lời thổ lộ bạo gan của mình mà ngày mai giấc mơ đã thành hiện thực. Ngụy Nhất không dám khẳng định, chỉ phấp phỏng thử đoán xem liệu có phải anh ấy cũng có chút tình cảm với mình? Dù rằng chỉ là một chút! Điều đó đủ khiến người ta trở nên nhút nhát thẹn thùng, nhưng cũng không ngăn được nỗi vấn vương thương nhớ, làm chú nai nhỏ tinh nghịch trong tim của Ngụy Nhất cứ thúc đạp liên hồi. Trong màn đêm tĩnh mịch, có thể nghe rõ từng nhịp tim của Ngụy Nhất, cứ kiên trì thôi thúc, thôi thúc vì từ "cô bé", rạo rực vì câu nói "không gặp không về" của anh.

https://thuviensach.vn

Đang trong lúc suy nghĩ mông lung, tiếng còi xe inh ỏi vang lên ngoài cổng tòa biệt thự. Trong đêm khuya vắng lặng, âm thanh đó nghe thật ngông cuồng, chẳng kiêng nể gì cả.

Ngụy Nhất sợ làm phiền đến giấc mộng của cô giúp việc, vội chạy xuống lầu trước khi cô ấy tỉnh dậy, nhanh chóng ra mở cổng.

Một chiếc Porsche màu đỏ đang đi đến, dường như không thể đợi được cánh cổng mở ra hết đã lao vọt vào trong sân, lướt sát qua người Ngụy Nhất, cuộn tung bụi đất, hung hăng vô độ.

Ngụy Nhất sợ hãi vỗ vỗ ngực, nhận ra người đang kêu thất thanh trên ghế phụ cạnh ghế lái kia là chị gái mình - Ngụy Trích Tiên.

Họ đã về rồi.

Đó là những người mà Ngụy Nhất không dám động chạm và cũng không muốn giáp mặt. Một đám công tử bột, sâu mọt của xã hội!

Ngụy Nhất khịt mũi coi khinh rồi trốn về phòng mình.

Một lát sau, từ phòng khách dưới lầu vọng lên những tiếng động lớn, tiếng cười nói phóng túng, nửa khóc lóc nữa cười nhạo, rồi cả tiếng bàn ghế xô nhau. Ngụy Nhất kéo chăn lên trùm kín mặt.

"Ngụy Nhất! Ngụy Nhất! Mau ra đây!", một giọng nói vẻ khó chịu của đàn ông vang lên từ dưới lầu.

Ngụy Nhất bất đắc dĩ nhanh chóng nhảy xuống giường, thò đầu qua cửa hỏi vọng xuống dưới: "Có chuyện gì thế ?".

Trâu Tướng Quân quát lớn: "Xuống đây!".

Cặp đồng tử đen sẫm của anh ta quắc lên nhìn Ngụy Nhất vẫn còn chần chừ đứng ngây ra trên đó, hơi thở phì phò đầy tức giận, bên vai trái của anh

https://thuviensach.vn

ta là Ngụy Trích Tiên đã say khướt đến nỗi không còn biết gì nữa. Mỗi lần anh ta nhíu đôi mày rậm lại đẩy Ngụy Trích Tiên ra xa mình một chút, Ngụy Trích Tiên lại gây chuyện đòi nép sát vào anh ta hơn nữa.

"Bảo cô xuống đây!", cho dù Trâu Tướng Quân đã hạ bớt giọng xuống một chút nhưng ngữ khí vẫn vô cùng bực bội.

Ngụy Nhất nghi hoặc, hỏi: "Sao thế..?"

"Không có mắt à! Lôi con đàn bà say xỉn này ra khỏi người tôi đi!", Trâu Tướng Quân vừa nói vừa hằn học hất cánh tay trắng nõn nà đang khoác trên người anh ta ra, "Cô ta nôn khắp người tôi rồi!".

Điệu bộ trợn mắt lên khiến khuôn mặt u ám của Trâu Tướng Quân càng thêm trẻ con, Ngụy Nhất bất giác bật cười: "Ai bảo anh chuốc chị ấy say!".

"Ai biết được cô ta uống rượu vào lại nổi điên như vậy! Đúng là đồ khùng! Mau lôi cô ta đi đi!", Trâu Tướng Quân đã mất hết kiên nhẫn, như sắp quẳng Ngụy Trích Tiên xuống đất. Ngụy Nhất vội vàng chạy lại đỡ chị gái.

Ngụy Trích Tiên ý thức được việc đang diễn ra, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Ngụy Nhất, miệng không ngớt kêu gào: "Không! Không! Không được lôi tôi ra! Tướng Quân, em yêu anh... cả đời này em chỉ yêu anh thôi... em không muốn đi.. ". Lúc Ngụy Trích Tiên nói, những giọt nước mắt cũng theo nhau tuôn rơi từ đôi mắt vẫn nhắm chặt, làm nhòe cả lớp mascara đậm trên mi, bộ dạng trông thật nhếch nhác.

Ngụy Nhất chưa bao giờ thấy chị gái mình lôi thôi như vậy. Trong mắt cô, chị gái lúc nào cũng là đại diện của cái đẹp. Ngụy Nhất thầm nghĩ, hóa ra khi đứng trước tình yêu, một người mạnh mẽ như chị gái cũng trở nên thấp hèn như vậy, huống hồ là bản thân mình. Nhưng bộ dạng như thế này trước con mắt của người ngoài thì thật mất mặt, chị gái như thế, em gái

https://thuviensach.vn

cũng cảm thấy mất tự nhiên. Ngụy Nhất xấu hổ liếc nhìn Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân trợn mắt lên, nói: "Đồ ngốc, cô đang nghĩ gì vậy hả! Mau kéo cô ta ra!".

Ngụy Nhất đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, sau khi đã xác định rằng anh ta đang nói với mình liền bĩu môi một cái với vẻ bất mãn nhưng không dám đáp trả, cố gắng dìu chị gái về phòng.

Ngụy Nhất bật điều hòa lên, giúp chị lau rửa sạch sẽ và thay quần áo ngủ xong rồi định quay về phòng mình. Còn chưa bước được hai bước, Ngụy Trích Tiên đã lật người nôn thốc nôn tháo đến nỗi nước mắt nước mũi trộn lẫn với nhau rơi xuống. Thấy dáng vẻ mệt mỏi khó chịu của chị, Ngụy Nhất động lòng, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, cô ngồi xuống đầu giường, nhẹ nhàng vỗ lưng chị. Cũng giống như trong ký ức, khi còn nhỏ, mẹ vẫn trìu mến vỗ lưng, ru cô vào giấc ngủ. Giống y như vậy.

Ngụy Trích Tiên vẫn lảm nhảm gọi mãi tên của Trâu Tướng Quân, giọng nói càng lúc càng trở nên yêu ớt, dần dần cũng thôi khóc lóc kêu gào, chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngụy Nhất nhẹ nhàng khép cửa phòng Ngụy Trích Tiên lại, nhìn xuống thấy phía dưới không một bóng người, cửa phòng khách vẫn mở, nhủ thầm chắc Trâu Tướng Quân đã về rồi.

Cô đóng cửa phòng khách lại rồi trở về phòng mình. Vừa bước vào cửa chợt nhìn thấy một tên con trai mình trần như nhộng, nửa dưới quấn khăn tắm đang ngồi trên giường dùng khăn bông lau khô tóc. Không những thế, cơ thể cường tráng của anh ta khi ngồi trên chiếc giường của cô khiến nó trở nên vô cùng nhỏ bé, dường như đang phải oằn mình chịu đựng sức nặng đó. Dù rằng không nhìn rõ mặt nhưng điệu bộ uể oải ấy cũng khêu gợi đến nỗi khiến người ta không dám nhìn trực diện.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất không kịp đề phòng, cú giật mình đó quả là không nhẹ. Sau khi hét lên thất thanh, cô lập tức dùng hai tay bịt mắt lại.

"Đêm hôm khuya khoắt kêu cái gì hả?", nói xong chiếc khăn bông trên đầu được gỡ xuống, lộ rõ khuôn mặt đầy ngạo mạn của Trâu Tướng Quân. Anh ta đứng dậy, tiến về phía Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất đứng ngây người ra, không biết tại sao anh ta lại vào được phòng mình, còn cởi hết quần áo ra nữa... Cô bước lùi về phía góc tường, khuỵu chân xuống, bịt hai mắt lại, sau khi tâm trí kịp phục hồi, cô lại hét toáng lên, âm thanh còn chói tai hơn cả tiếng thét ban nãy: "A a a! Anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì? Vào phòng tôi làm gì?".

Trâu Tướng Quân cảm thấy hành động của kẻ ngốc quả thật khác thường. Những cô gái khác khi nhìn thấy dáng vẻ đó của anh, ai mà không uốn éo lả lướt về phía giường. Thấy cô bé ngốc nghếch này sợ đến nỗi run cầm cập, Trâu Tướng Quân bỗng cảm thấy vô cùng phấn khích, liền bật cười sảng khoái. Điệu cười của anh ta hoàn toàn không giống với Tô Thích. Nụ cười của Tô Thích lúc nào cũng nhẹ nhàng, dịu dàng khiến người ta ngỡ làn gió xuân, còn nụ cười của chàng trai trước mặt kia, cứ như vọng lên từ chín tầng địa ngục, vô cùng nguy hiểm, quỷ quái.

Toàn thân Ngụy Nhất nổi cả da gà.

Trâu Tướng Quân chậm rãi nhả từng chữ: "Đêm khuya thanh vắng, tôi đến phòng của cô, cô nói xem, tôi muốn làm gì nào?".

Trâu Tướng Quân tiến gần đến trước mặt Ngụy Nhất rồi dừng lại, ra vẻ chế giễu.

Ngụy Nhất lén nhìn qua kẽ ngón tay, chỉ thấy hai bắp chân rắn chắc màu nâu bóng đang đứng sừng sững phía trước. Đôi bàn chân to đùng đang xỏ vào đôi dép lê đi trong nhà màu hồng phấn của cô nhưng căn bản là không nhét vào nổi, thậm chí chỉ mấy đầu ngón chân.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vừa tức vừa sợ, ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, cô tự nhủ, Trâu Tướng Quân chắc đã uống say rồi tự cảm thấy một cô gái con nhà gia giáo, gặp phải tình huống này, cần phải nghiêm khắc cảnh cáo tên yêu tặc say khướt đó. Vậy là sau khi vắt óc suy nghĩ một hồi, đã nghĩ ra một từ tiêu biểu mà lại không mang tính khiêu khích nhất nhưng khi phát ra khỏi cổ họng của Ngụy Nhất, nó vẫn mang một chút tính chất mềm mại.

Ngụy Nhất hét lên: "Lưu manh!".

Trâu Tướng Quân nhận được lời khen thưởng đó, điệu cười càng trở nên sảng khoái.

Trâu Tướng Quân cứ đứng yên như vậy, Ngụy Nhất cũng không dám nhúc nhích, cứ một người đứng một người quỳ trước mặt nhau như vậy. Ngụy Nhất thậm chí còn cảm nhận được mùi sữa tắm của cô pha trộn với mùi cơ thể đàn ông, cứ thoang thoảng trước mặt. Một giọt nước rơi trúng đầu Ngụy Nhất, lạnh thấu tim nhưng cô cũng không dám đưa tay lên lau.

"Đứng lên", một mệnh lệnh kiên quyết vang lên, "Không có hứng với cô".

Nói xong, đôi bắp chân màu nâu bóng đi về phía ngược lại. Lúc bây giờ Ngụy Nhất mới thở phào một tiếng, khẽ khàng bỏ bàn tay đang che mặt ra. Liếc mắt về phía kẻ xâm phạm một cái theo bản năng, cô lập tức lại hét lên thất thanh - người đàn ông kia đang đứng quay lưng về phía cô, đã bỏ khăn tắm quấn quanh người xuống. Ngụy Nhất vừa hay bắt gặp phần cơ thế săn chắc vạm vỡ không một mảnh vải che thân của anh ta.

"Lại kêu la cái gì hả! Đúng là đồ ẩm ĩ!" Kẻ thích khoe da thịt kia lại không hề cảm thấy hành vi của mình có chút gì đáng ghét. Dọa một cô gái ngoan ngoãn sợ hết cả hồn mà không hối hận, lại còn mở miệng trách móc, giọng điệu ra vẻ rất bực bội. Ngụy Nhất vừa đứng lên liền xoay người lại, đứng úp mặt vào tường. Không dám quay sang nhìn thêm cái nào nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng, chỉ cần nhìn một cái là đã có thể để lại dấu ấn trong bộ não rồi. Dù có nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra phần cơ thể săn chắc vạm vỡ từ phía sau đó. Không ngờ dưới khuôn mặt thanh tú khôi ngô ấy lại là một cơ thể săn chắc vạm vỡ như vậy. Ngụy Nhất chỉ dán mắt vào những ngón chân đang nóng bỏng đó, khẽ mắng nhiếc bằng giọng nói run rẩy: "Anh anh... anh... à... ờ". Từ nhỏ tới giờ, Ngụy Nhất đã được nhà trường giáo dục trở thành một học trò ngoan, bản tính phẫn nộ mắng nhiếc người khác đã sớm bị thoái hóa mất rồi. Vì thế nghĩ ngợi hồi lâu, cô vẫn không thể tìm ra được lời lẽ cay nghiệt nào để trách mắng.

Trâu Tướng Quân nhếch mép cười: "Anh làm sao?".

Ngụy Nhất nhắm mắt lại hét lên: "Anh... ờ... anh là đồ lưu manh!".

"Lưu manh cũng không phải là từ mang ý nghĩa xấu!" Trâu Tướng Quân ung dung vui vẻ một hồi, thấy bộ dạng sợ hãi của Ngụy Nhất cũng không phải giả tạo, nên không trêu đùa nữa. Sau một tràng những tiếng sột soạt sột soạt, anh ta bèn quay sang nói với Ngụy Nhất: "Được rồi có thể quay lại rồi".

Ngụy Nhất không tin, mặt vẫn quay vào tường, giơ mười ngón tay lên đếm đi đếm lại vài lần, không hề để ý tới Trâu Tướng Quân, Trâu Tướng Quân lảm nhảm phía sau: "Nếu không quay lại, tôi sẽ ăn thịt cô đấy".

Lời nói đầy đe dọa đó vừa được phát ra, Ngụy Nhất nào dám chần chừ, lập tức quay người lại, biên độ quá rộng nên đã ngã lộn đầu vào một vầng ngực rắn chắc.

Trâu Tướng Quân nở nụ cười đầy tà ý: "Ha ha, không đợi nổi nữa nên tự nguyện dâng hiến ư?".

"E rằng từ nay về sau, cô sẽ thầm thương trộm nhớ thiếu gia này, vì vậy, thiếu gia ta cần giải thích cho cô hiểu một chút." Trâu Tướng Quân dùng ngón tay trỏ nâng chiếc cằm nhỏ bé của Ngụy Nhất lên, buộc cô phải mặt

https://thuviensach.vn

đối mặt với anh. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú cùng biểu hiện hết mực cao quý hằn sâu vào đáy mắt cô. Mái tóc mới gội lòa xòa trước trán, dày, đen bóng, có vài lọn xoăn tự nhiên, ẩm ướt, thiếu vẻ tôn quý thường ngày nhưng lại có thêm vài phần ám muội và ngông cuồng, càng lộ ra đôi mắt sáng và đôi lông mày lưỡi mác của anh ta. Chỉ là lời nói mang chút cợt nhả khiến Ngụy Nhấtt cảm thấy không vui nhưng cũng không dám nhiều lời. "Thiếu gia ta chỉ là tình cờ đi đến căn phòng này, mượn tạm phòng tắm để tắm một cái, mà thôi, đừng có nghĩ ngợi lung tung đây!"

Hai từ "mà thôi" được cố ý nhấn mạnh, rõ ràng rành mạch, dường như sợ Ngụy Nhất vì thế mà cố tình bám riết lấy anh ta vậy.

Trong đầu Ngụy Nhất đã vẽ hình một hình nộm, đề tên Trâu Tướng Quân rồi không ngừng đâm mạnh kim vào đó. Nhưng ngoài mặt lại thể hiện thái độ ngoan ngoãn nghe lời giáo huấn.

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất ngoan ngoãn nghe lời như vậy lại thấy mất hết hứng thú. Anh ta buông ra, nhìn thẳng vào mặt cô, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Cái áo khoác đó bẩn rồi, mai vứt nó đi cho tôi". Anh ta muốn nói tới cái áo khoác bị Ngụy Trích Tiên nôn vào. Ngụy Nhất vẫn không nói gì. Anh ta vừa buông ra, cô liền quay mặt sang một bên, điệu bộ tỏ vẻ không thèm nhìn mặt nữa.

Trâu Tướng Quân thấy cô bé này tuy còn nhỏ nhưng xem ra tính nết rất ương bướng, anh ta cười thầm trong bụng rồi gia tay ôm trán nói: "Đây là lần đầu tiên trong đời thiếu gia ta không được chào đón đấy! Đợi đến khi cô trưởng thành rồi sẽ biết được sức hấp dẫn của thiếu gia này. Đi đây, đồ ngốc !".

Ngụy Nhất lẩm bẩm sau lưng anh ta: Anh mới là đồ ngốc, cả nhà anh đều là đồ ngốc.

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi", anh ta vốn đã đi ra đến cửa nhưng lại quay lại, "Cô và Tô Thích có quan hệ như thế nào?".

Nghe đến tên người trong mộng, Ngụy Nhất giật thót mình, liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, khuôn mặt vừa bớt đỏ giờ lại ửng hồng, chần chừ nói: "Anh ấy là học trưởng của tôi".

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sân Bóng Rổ Ngắm Thượng Đế (Thượng)

Anh ta vẫn ngông cuồng tự cao tự đại như vậy, không hề thay đổi chút nào so với một năm trước trong lần đầu gặp mặt. Ngụy Nhất thực sự không thèm đếm xỉa đến anh ta. Cô ngồi xuống bên cạnh, ngây người ra nhìn đám ga trải giường. Chỗ mà ban nãy Trâu Tướng Quân ngồi, còn đọng lại một giọt nước. Ngụy Nhất băn khoăn không biết vệt nước đó là mồ hôi hay nước đọng lại sau khi anh ta tắm nữa. Bởi Trâu Tướng Quân là một tên lưu manh đúng nghĩa, nếu đúng là mồ hôi của anh ta, không biết chừng chạm vào nó còn bị mang thai ấy.

Cuối cùng, Ngụy Nhất quyết định chọn một giải pháp tương đối bảo thủ, cô cố gắng lê tấm thân mệt mỏi dậy, thay toàn bộ ga giường, vỏ chăn, vỏ gối ném tất cả vào trong máy giặt.

Từ rất lâu rồi, Ngụy Nhất đã không chào đón Trâu Tướng Quân. Nghe đâu, mối ân oán cá nhân giữa cô và Trâu Tướng Quân còn được tính từ một năm trước đó.

Năm ngoái, Ngụy Nhất vừa tròn mười bẩy tuổi, đang học cấp ba. Hồi đó, cô ngây thơ ngốc ngếch hơn bây giờ nhiều, vẫn chẳng biết gì về những chuyện bên ngoài cả, lúc nào cũng chỉ là một cô học sinh lớp Mười hai chuyên tâm đọc sách thánh hiền. Cũng may nhờ sự chăm chỉ, cần cù bù

https://thuviensach.vn

thông minh, cô cũng được coi là một đứa trẻ ngoan ngoãn, học hành giỏi giang.

Một hôm, Ngụy Nhất trở về nhà sau giờ tự học buổi tối, đã rất mệt mỏi, thấy trong nhà có khách tới chơi, cô khe khẽ chào một tiếng. Chắc mẩm hôm nay có món ngon, cô nhẹ nhàng đi lên lầu cùng sự reo vui của dạ dày.

Chắc thượng đế thấy Ngụy Nhất được tạo hóa ban cho tính cách ngốc nghếc như vậy nên cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Vốn là người nắm giữ sự bình đẳng, khoan dung độ lượng giữa con người với nhau nên thượng đế đã suy tính nát óc để bù đắp cho cô những phương diện khác, để cô được sinh ra trong gia tộc có quyền thế.

Nhà họ Ngụy bốn đời làm kinh doanh, bố Ngụy Nhất là con trai độc nhất, danh tiếng khắp nơi. Ông chỉ sinh hạ được hai cô con gái, hai cô gái này đương nhiên là có rất nhiều người theo đuổi. Những thiếu gia công tử theo đuổi Ngụy Trích Tiên nhiều vô kể, nhưng tiêu chuẩn của Ngụy Trích Tiên rất cao, không thèm để mắt tới đám mà cô coi là phàm phu tục tử đó. Ngay từ thời trung học, Ngụy Tiên đã có tình cảm rất sâu đậm với Trâu Tướng Quân, vô cùng ngưỡng mộ anh ta, thề rằng ngoài Trâu Tướng Quân ra, cô không lấy bất kỳ người đàn ông nào khác. Hai người cũng có thể được coi là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối hai bên gia đình đều có ý vun vén cho mối lương duyên mang tính thương mại, đôi bên cùng có lợi này.

Hôm đó, mẹ của Trâu Tướng Quân là La Anh đem theo lễ vật đắt tiền cùng cậu quý tử của mình đến nhà họ Ngụy. Trên danh nghĩa là đến làm khách nhưng thực ra là đến bàn chuyện tình cảm thông gia giữa hai nhà. La Anh cũng được sinh ra trong một gia đình có tiếng trong giới thương gia, hiện đang quản lý doanh nghiệp của gia đình mình với tên gọi Tập đoàn La Thái Tông. Do có mối quan hệ ủng hộ từ phía nhà chồng, sự nghiệp của bà ngày càng phát triển. La Anh đang trong độ tuổi trung niên, nhan sắc mặn nồng, nho nhã mà không mất đi vẻ tôn quý, trước mặt thương gia Ngụy

https://thuviensach.vn

Đông Cốc nổi tiếng trong thương trường, bà vẫn giữ thái độ hòa nhã, lời hói, hành động đều toát lên phong độ một nữ doanh nhân.

Một ngày trước khi Trâu Tướng Quân tới nhà họ Ngụy. Ngụy Trích Tiên hồi hộp tới nỗi đứng ngồi không yên, nhưng lại thấy chỉ mình mình như thế, bầu không khí trong gia đình không hề căng thẳng nên đã kéo cả nhà cùng lo lắng theo. Mặc dù hai chị em Ngụy Trích Tiên và Ngụy Nhất không thân thiết nhau lắm, nhưng trong nhà chỉ có mình Ngụy Nhất là cùng thế hệ, có thể thông cảm với trái tim đang rực lửa của cô nhất. Vậy là cô cứ túm lấy Ngụy Nhất rồi kể lể về cậu bạn trai có tên gọi Trâu Tướng Quân của mình. Nào là anh ấy vào sinh ra tử thế nào, lên trời xuống đất ra sao, mạnh mẽ oai hùng thế nào, cao lớn hùng dũng làm sao.

Ngụy Trích Tiên nói nhiều đến nỗi Ngụy Nhất cũng rất mong ngóng đến ngày hôm đó. Thời gian ấy, giữa cô và Trâu Tướng Quân còn chưa xảy ra mối hiềm khích gì, còn có thể khách quan nhìn nhận những ưu điểm của Trâu Tướng Quân. Ở trường học, Ngụy Nhất còn hết lòng tuyên truyền những ưu điểm của Trâu Tướng Quân, gặp ai cũng thì thà thì thầm rằng anh rể tương lai của cô thần thông quảng đại như thế nào, tài giỏi đến đâu, khiến ai nấy đều ngỡ rằng chị cô sắp được gả cho Na Tra thái tử, vô cùng ngưỡng mộ.

Không ngờ, đến khi gặp mặt, anh ta cũng chẳng khác ai, Ngụy Nhất không thể chấp nhận ngay được, cảm thấy bị tổn thương nặng nề.

Ngoài đặc điểm dễ khiến người ta thất vọng nhất là Trâu Tướng Quân cũng mang hình hài bình thường như bao người ra, những thế mạnh khác của anh ta lại rất nổi trội và cũng rất đẹp trai. Anh ta có vẻ ngoài giống mẹ, ngũ quan đậm nét, ngay ngắn, phong thái mạnh mẽ. Khi người lớn hỏi chuyện, anh ta mới khách sáo nói vài câu lịch sự mà xa lạ. Phần lớn thời gian anh ta chỉ ngồi lặng yên, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mím chặt không giận dữ mà lộ rõ vẻ uy phong.

https://thuviensach.vn

Đến giờ ăn cơm, mẹ Ngụy Nhất sai người giúp việc gọi cô con gái nhỏ xuống. Ngụy Nhất lúc bây giờ mới chính thức lộ diện.

Ngụy Đông Cốc giới thiệu cô con gái nhỏ Ngụy Nhất với mẹ Trâu Tướng Quân rồi bảo con gái chào khách.

Ngụy Nhất chào bà rồi quay sang gọi thẳng tên Trâu Tướng Quân.

Ngụy Đông Cốc khẽ nhíu mày, nói: "Gọi là anh chứ".

Ngụy Nhất trong bụng thầm bĩu môi, nhưng vẻ ngoài lại cung kính chào: "Anh Trâu".

Cô học trò họ Ngụy tuổi còn nhỏ, giọng nói trong trẻo giòn giã, vừa lễ phép vừa ngoan ngoãn, hai mẹ con nhà họ Trâu đều rất hài lòng. La Anh ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt mày rạng rỡ, lấy ra một miếng ngọc bội xinh xắn đưa cho Ngụy Nhất, coi như quà gặp mặt.

Khi biết cô bé nhỏ nhắn có tính cách hướng nội này lại chính là con gái của nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Ngụy Đông Cốc, Trâu Tướng Quân có phần ngạc nhiên. Suy cho cùng, người trong nhà họ Ngụy đều có vóc dáng cao ráo, còn Ngụy Nhất lại chỉ cao trên dưới một mét sáu mươi hai, khuôn mặt thanh tú, rất có khí chất của một cô gái phương Nam. Ban nãy, thấy cô ấy đeo cặp sách đi lên lầu, mắt luôn nhìn thẳng, điệu bộ nghiêm túc, anh còn ngỡ cô chỉ là bà con xa đến ở nhờ tại nhà họ Ngụy.

Bất giác ngắm nhìn cô thêm một chút nữa.

Ngụy Nhất đã thay bộ quần áo mặc ở nhà rộng rãi hơn. Bộ quần áo đó vẫn không thể ôm trọn cơ thể yểu điệu căng tràn sức trẻ của một cô gái mới lớn. Trâu Tướng Quân lặng lẽ ngắm Ngụy Nhất một hồi, thấy rõ cô bé này mặc dù còn non nớt nhưng lại toát lên vẻ xinh xắn, trong sáng, tươi mới khiến người ta không thể không ngắm nhìn, cũng có thể coi cô là một tiểu

https://thuviensach.vn

giai nhân. Anh ta nhủ thầm, cái lão già Ngụy Đông Cốc này trông gian tà quỷ quyệt vậy mà lại có "bản lĩnh" sinh con gái giỏi giang đến thế.

Bắt đầu ăn cơm. Món ăn Trung Quốc, có cả món mà Ngụy Nhất thích ăn.

Đang trong lúc hào hứng ăn uống, Ngụy Nhất vô tình bắt gặp ánh mắt của Trâu Tướng Quân.

Cái tên Trâu Tướng Quân này thật đáng ghét, nhìn con gái mà ánh mắt cứ sáng quắc lên, làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu!

Ngụy Nhất đã quen với những tháng ngày sống như một người vô hình, làm sao chống đỡ được với cái nhìn quan sát đầy giả tạo như Diêm Vương thế này, cô cảm thấy như có kim châm vào lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng lên một cách yếu đuối. Nhưng khuôn mặt đỏ lựng ấy trông lại càng đáng yêu.

Dù có thể coi là tiểu giai nhân, nhưng khi so sánh với vẻ cao sang đài các của Ngụy Trích Tiên thì lại là sự khác biệt một trời một vực.

Hứng thú của Trâu Tướng Quân đối với Ngụy Nhất cũng chỉ dừng lại ở đó.

La Anh rất yêu quý thiên kim tiểu thư vô cùng xinh đẹp Ngụy Trích Tiên, cứ nắm lấy tay cô hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, dường như La Anh thấy được hình ảnh của mình lúc còn trẻ trong cô gái này, tâm trạng vô cùng vui mừng.

Trong niềm vui đó lại có chút thương cảm vì tuổi già không từ một ai. Còn hai bậc phụ huynh họ Ngụy cũng không giấu được vẻ hài lòng với Trâu Tướng Quân. Ngụy Đông Cốc liên tục nâng ly chạm cốc với bậc hậu sinh ưu tú này. Ngụy phu nhân cũng mừng vui hớn hở, luôn miệng nhắc

https://thuviensach.vn

cậu con rể lý tưởng ăn nhiều một chút, lời nói cử chỉ tràn đầy tình yêu thương của một người mẹ.

Ngụy Nhất vẫn lặng lẽ ngồi ăn. Cô luôn cố gắng để mình không có những hành động, lời nói gây sự chú ý của người khác. Dáng vẻ hiền lành, ngoan ngoãn đó lại khiến Trâu Tướng Quân dậy lên nỗi thương xót. Anh luôn có cảm giác rằng toàn bộ tình yêu thương của nhà họ Ngụy dồn hết cho cô con gái lớn và quá coi thường Ngụy Nhất.

Phụ huynh hai gia đình chuyện trò không ngớt về mối quan hệ thông gia giữa hai gia tộc. Vừa nói chuyện, họ vừa nhìn vào cặp trai tài gái sắc, trong lòng mừng vui khôn xiết. Nhưng chẳng ai chú ý tới vẻ lạnh nhạt của Trâu Tướng Quân.

Một bữa tiệc nhộn nhịp.

Rượu quá tam tuần, Ngụy Đông Cốc đắc ý nhìn Trâu Tướng Quân, cười hỏi: "Con gái nhà họ Ngụy chúng tôi chắc cũng không đến nỗi khiến công tử của Bộ trưởng Trâu phải chịu thiệt thòi đấy chứ?". Hàm ý của câu nói đó vừa muốn khẳng định vị thế của Trâu Tướng Quân, cũng vừa muốn đề cao con gái của mình.

Trâu Tướng Quân khẽ ngẩng đầu lên: "Tiểu thư Ngụy nhan sắc đẹp tuyệt trần, cử chỉ đoan trang, lấy vợ đương nhiên là phải lấy những người như vậy!".

Toàn bộ người nhà họ Ngụy đều cảm thấy mừng vui khôn xiết. Từ khi mới bước vào cửa, Trâu Tướng Quân đã lộ rõ vẻ khách khí và không đủ nhiệt tình, họ đang lo cậu ấm này được chiều chuộng quá sẽ sinh kiêu ngạo, nếu cậu ta giở tính khí của đại thiếu gia ra, mọi người e rằng sẽ không thể tiếp nhận nổi. Không ngờ, Trâu Tướng Quân lại ý tứ như vậy.

"Chỉ có điều", Trâu Tướng Quân buông một câu lơ lửng, ánh mắt sáng rực, “E rằng tiêu thư Ngụy còn chưa đến tuổi thành niên?".

https://thuviensach.vn

Người nhà họ Ngụy đưa ánh mắt theo hướng nhìn của cặp đồng tử đen láy của Trâu Tướng Quân, phát hiện ra người mà anh ta nói tới lại chính là Ngụy Nhất. Khuôn mặt của Ngụy Đông Cốc tối sầm lại, vô cùng bất mãn vì vẻ cố tình dương đông kích tây của Trâu Tướng Quân, cảm thấy mình bị đem ra giễu cợt nhưng cũng không nổi nóng, sa mặt mày, trầm giọng xuống hỏi: "Thế nghĩa là thế nào?".

Ngụy phu nhân vội làm dịu bầu không khí, cười nói: "Xin hỏi, Tiểu Trâu có ý muốn nói tới Ngụy Nhất nhà chúng tôi phải không? Nó vẫn là một đứa trẻ mà! Học sinh phổ thông, nhát gan lắm, chưa từng trải, Tiểu Trâu xin đừng dọa làm nó sợ!".

Ngụy Nhất bây giờ mới nghe ra câu chuyện đang được mọi người đổ lên đầu mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh nhìn của Trâu Tướng Quân. Không biết phải phản ứng thế nào, lại vội vàng cúi gằm mặt xuống, làm ra vẻ như đang tìm con tôm nõn để ăn.

"Không sao, cháu có thể đợi được, cô ấy rồi cũng sẽ lớn thôi mà", Trâu Tướng Quân tiếp lời của Ngụy phu nhân, ánh mắt vẫn đăm đắm nhìn về phía Ngụy Nhất.

Câu nói đùa đó khiến bàn tay đang cầm đũa của Ngụy Nhất run rẩy, con tôm rơi ngay xuốmg. Ngụy Nhất thầm suy tính, để thể hiện thái độ lịch sự, bản thân mình cũng phải có chút phản hồi, không những thế phải phản hồi một cách tự nhiên, nếu không sẽ bị nghi ngờ là có tư thông từ trước. Vậy là cô liền ngẩng mặt, gắng nở nụ cười gượng gạo với Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân dường như cố ý, lại nở một nụ cười thật tươi với Ngụy Nhất. Dưới cái nhìn của người khác, hai ngươi lại giống như một cặp tâm đầu ý hợp vốn ngầm có dự định từ trước.

Ngụy Trích Tiên lập tức sa sầm nét mặt.

https://thuviensach.vn

La Anh cũng thấy mất thể diện, trách mắng cậu con trai đang gây chuyện, vỗ vỗ vài cái vào người Trâu Tướng Quân: "Cái thằng này, con nghiêm túc một chút cho mẹ nhờ!".

Sau đó bà lại khiêm nhường cười nói với vợ chồng họ Ngụy: "Nó là con trai độc nhất, được nuông chiều quá nên sinh hư mất rồi, từ nhỏ đã chẳng ai nỡ đánh mắng nó một câu! Nó chẳng hiểu lễ nghi gì cả, mồm miệng cũng chẳng biết giống ai, rất láu lỉnh! Cứ đùa cợt mà chẳng biết đúng sai thế nào, sau này còn phải nhờ Trích Tiên nhắc nhở nhiều!".

May mà Trâu Tướng Quân chỉ nhún nhún vai, không tỏ rõ thái độ, cũng chẳng nói thêm câu gì nữa.

Mọi người pha trò cho qua, coi như chuyện này chưa xảy ra.

Một năm nay, Ngụy Trích Tiên và Trâu Tướng Quân vẫn luôn ở bên nhau, quan hệ không rõ ràng, nhưng cũng không nghe thấy bất cứ thông tin gì về chuyện hôn nhân của họ.

Năm ngoái, Ngụy Nhất mới chỉ mười bảy tuổi, lúc đó, chị gái Ngụy Trích Tiên và Trâu Tướng Quân đều đã hai mươi sáu tuổi. Một cô bé mười bảy tuổi, nhìn con số hai mươi sáu tuổi luôn cảm thấy xa vời đến nỗi bản thân kiễng hết cả chân lên cũng không thể với tới được. Vậy mà năm nay, cũng chỉ mới một năm trôi qua, Ngụy Nhất lại cả thấy tuổi tác của mình được kéo gần lại hơn so với họ rất nhiều. Ít nhất thì Tô Thích cũng cùng tuổi với bọn họ nhưng Ngụy Nhất lại chưa bao giờ cảm thấy Tô Thích già.

Ngụy Nhất nằm trên giường, nhớ lại đôi mắt sáng đen láy cứ chằm chằm nhìn mình một năm về trước, còn cả câu nói "Cháu có thể đợi được, cô ấy rồi cũng sẽ lớn thôi mà!" của anh ta nữa Ngụy Nhất dù ngốc nghếch đến mấy cũng có thể hiểu được rằng, Trâu Tướng Quân đã lợi dụng cô để chống lại chuyện hôn nhân do hai bên gia đình tự quyết định. Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, cong môi lên thầm nguyền rủa Trâu Tướng Quân là đồ

https://thuviensach.vn

không biết xấu hổ, lại còn điệu bộ tàn ác của anh ta khi không một mảnh vải che thân trong căn phòng này, rồi còn gọi cô là "đồ ngốc" nữa chứ. Ngụy Nhất vốn đã rất mệt mỏi, lại suy nghĩ nhiều những chuyện đã xảy ra trước đây nên cảm thấy buồn ngủ. Chẳng mây chốc đã chìm sâu vào giấc mộng, khuôn mặt non nớt vẫn còn vương nét ửng hồng.

Đêm đã trôi qua, giấc mộng chưa tàn mà lòng vẫn rối như tơ vò.

Sáng sớm tỉnh dậy, đã thấy Ngụy Trích Tiên đang ngồi trong phòng khách. Thấy Ngụy Nhất đi xuống lầu, bèn nói: "Nhất Nhất, hôm nay phải đi học à?".

Ngụy Nhất gật gật đầu.

"Để chị lái xe đưa em đi nhé!", Ngụy Trích Tiên nói.

"Á! Không cần đâu, chú Vương nói sẽ đưa em đi."

Chú Vương là tài xế lâu năm của nhà họ Ngụy, lái xe rất cẩn thận. So với tính khí thất thường của Ngụy Trích Tiên, Ngụy Nhất thà ngồi xe của chú ấy còn hơn.

Ngụy Trích Tiên đối xử với Ngụy Nhất không tốt nhưng cũng chẳng phải xấu, giữa hai người không có sự gần gũi thân mật vốn có của các chị em gái, trước giờ chưa từng cãi nhau, chuyện trò cũng chẳng nhiều. Không làm nũng cũng chẳng đối nghịch. Có chuyện thì nói, không có chuyện gì thì hai bên tuyệt đối không can thiệp lẫn nhau. Thấy Ngụy Trích Tiên chủ động đưa ra yêu cầu muốn đưa mình đi, Ngụy Nhất cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Ngụy Trích Tiên không buồn để ý tới thái độ sững sờ vì ngạc nhiên của Ngụy Nhất, lạnh lùng đi về phòng lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài trước.

https://thuviensach.vn

Trong xe, Ngụy Trích Tiên vừa đạp chân ga khi đèn đỏ chuyển sang tín hiệu đèn xanh vừa hỏi: "Hôm qua... Tướng Quân đưa chị về nhà?".

"Ừm", Ngụy Nhất lên tiếng.

"Anh ta có nói gì không?", không đợi Ngụy Nhất trả lời, cô lại hỏi, "Chị có mất thể diện lắm không?".

Ngụy Nhất nhớ lại khuôn mặt đã mất hết kiên nhẫn tối qua khi nói câu "Lôi con đàn bà say xỉn này ra khỏi người tôi đi", lại còn cả tiếng khóc thút thít van xin của Ngụy Trích Tiên nữa. Nếu nói sự thật, e rằng chị ấy vừa nghe xong đã không chịu nổi, lôi cả mình cùng đâm vào gốc cây kia mất. Nhưng nếu giữ vẻ mặt thản nhiên mà nói dối rằng "Tối qua Trâu Tướng Quân rất ân cần, dịu dàng, còn chị thì vẫn cao quý nho nhã như thường ngày" thì Ngụy Nhất cũng không làm được. Sau khi suy nghĩ thật kỹ, cô quyết định chọn một giải pháp an toàn, nói dối một câu đầy vẻ tà giáo. Ngụy Nhất nói: "Hôm qua em ngủ từ sớm, không biết gì cả".

Điều này khiến tất cả đều vui vẻ, mọi việc đều yên ổn.

Khi gần đến trường, giọng của Ngụy Trích Tiên lại vang lên, mang theo chút ý tứ phân vân không dứt: "Hình như tối qua anh ấy đã giúp chị thay quần áo ngủ".

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên nhìn, thấy chị đang cố trấn tĩnh để lái xe, lớp phấn trang điểm tinh tế không che nổi vẻ thẹn thùng.

"Ờ, chắc là vậy! Ha ha, anh Trâu quả là chu đáo đối với chị", cô gắng nở một nụ cười trừ.

Thảo nào người ta nói không thể lừa dối, hóa ra những lời nói lấp liếm lại là một chuyện khó khăn như vậy! Liên tiếp hai câu nói dối khiến mặt mũi cô đỏ lựng lên. Cũng may mà hai người không có nhiều chuyện để nói,

https://thuviensach.vn

tới khi đã đến trường của Ngụy Nhất, Ngụy Trích Tiên không nói thêm gì nữa, cũng chẳng tỏ ra đang vui hay đang buồn.

Buổi chiều, tiết học khô khốc cuối cùng cũng sắp kết thúc, vốn dĩ đang trong tâm trạng thấp thỏm, chợt nhìn thấy một bóng dáng khôi ngô tuấn tú xuất hiện phía ngoài cửa lớp, Ngụy Nhất lại càng không biết phải làm như thế nào.

Nguyệt Nguyệt ở phía sau rõ ràng là đã nhìn thấy bóng dáng đó, cô ấy cứ cuống cả lên, vội vàng nhéo nhéo mặt mình, sau đó níu lấy cánh tay của Ngụy Nhất, luôn miệng hét lên: "Tô Thích, Tô Thích! Kia chẳng phải là thiên thần Tô Thích sao? Anh ấy đứng ở cửa đợi ai thế nhỉ?".

Ngụy Nhất trả lời một cách kín đáo: "Không biết".

Nguyệt Nguyệt vừa chỉnh sửa lại lớp phấn trang điểm vừa lẩm bẩm: "May quá, may quá, hôm nay lại đi học, dịp may hiếm có, được gặp gỡ thần tượng thế này có mà ăn chay suốt ba năm cũng không nề hà! Hai con heo cái ngủ nướng ở ký túc xá kia mà biết được chắc chắn sẽ tức nổ máu mắt cho mà xem!".

Ngụy Nhất thực ra cũng đang rất căng thẳng, mắt nhìn lên bảng, giả bộ như đang chăm chú nghe giảng.

Sau khi tan học, đám bạn học trong lớp ùa ra ngoài. Ngụy Nhất chỉ có một quyển sách và một cây bút mà thu dọn mãi vẫn chưa xong, chẳng qua cũng chỉ muốn được trở thành người cuối cùng ra khỏi lớp.

Tô Thích thấy cô bé ấy cứ cúi gằm mặt xuống, không biết còn muốn thu dọn đồ đạc tới khi nào, anh liền rảo từng bước dài tới trước mặt cô, cất giọng tự nhiên: "Cô bé đi được chưa nào?".

Vỗ ngực tự xưng là người đã từng trải nhưng Nguyệt Nguyệt lại không có kinh nghiệm khi tiếp xúc quá gần với Tô Thích như vậy, cô vô cùng kích

https://thuviensach.vn

động gần như nhét cả mười đầu ngón tay vào trong miệng: "Tô Tô Tô... Tô Tô...”

Thiên thần họ Tô lại rất điềm tĩnh, mỉm cười nói: " Anh là Tô Thích, em là bạn của Ngụy Nhất phải không?".

"Vâng, vâng, vâng! Em là bạn tốt nhất của cậu ấy! Hằng ngày, cậu ấy được em quan tâm chăm sóc rất chu đáo!"

Ngày nào em cũng giúp cậu ấy lấy nước, mua cơm, chép bài, kèm học Nguyệt Nguyệt sau khi nói tràng giang đại hải, cứ nằn nì không ngớt: "Em, ẹm, em có một thỉnh cầu, cũng chính là nguyện vọng của cả đời em, nguyện vọng này nếu không được thực hiện thì em có chết cũng không thể nhắm mắt!".

Ngụy Nhất toát mồ hôi hột, hết nhìn Nguyệt Nguyệt lại quay sang Tô Thích. Tô Thích nói: "Em nói đi".

Sau đó Nguyệt Nguyệt từ từ đưa bàn tay với những móng dài đang run rẩy ra, nói với vẻ mặt đầy lo sợ: "Có thể... bắt tay một cái được không?".

Vốn dĩ, với phong cách thô lỗ vốn có của "đại ca" Nguyệt Nguyệt trong phòng, Ngụy Nhất rất lo cậu ấy sẽ lợi dụng thời cơ mà nói thách quá mức, bất chấp đạo trời phép nước đưa ra những yêu cầu nhằm bắt chẹt người khác nghe nghịch lỗ tai như muốn thuê phòng qua đêm với anh ấy, muốn được có con với anh ấy... thế mà bỗng nhiên lại đưa ra một yêu cầu hết sức đại chúng hóa, không có chút ý nghĩa xây dựng nào như vậy khiến Ngụy Nhất vô cùng ngạc nhiên.

Tô Thích ôn tồn mỉm cười, chìa bàn tay đẹp với những ngón thon dài sạch sẽ ra, lập tức bị một bàn tay với những móng dài ấy nắm chặt. Một bên thần thái tự nhiên, một bên lại thèm thuồng nhỏ dãi. Đó quả là hình ảnh chẳng hài hòa chút nào.

https://thuviensach.vn

"Thiên thần, anh thật tốt bụng, anh thật bình dị, dễ gần, ha ha... em, em vẫn còn một nguyện vọng nữa, nguyện vọng này nếu không được thực hiện, em có chết cũng không thể nhắm mắt!" Nguyệt Nguyệt giơ một ngón tay lên với ý nghĩa số 1, vừa thận trọng thăm dò lại vừa có chút hồi hộp, lo lắng.

"Nguyệt Nguyệt!" Ngụy Nhất cảm thấy hành động đó có vẻ như đang khinh nhờn thiên thần, khẽ lên tiếng nhắc nhở, tiếc rằng kẻ được nhắc nhở hình như không biết, lại càng không cảm thấy như vậy.

Cũng may mà thiên thần của chúng ta hiền từ tràn đầy tình yêu thương, xem ra thần sắc cũng không tệ, anh khẽ cong môi lên: "Em nói đi".

"Em có thể chụp chung một kiểu ảnh với anh không?" Hai bàn tay của Nguyệt Nguyệt chắp vào nhau, điệu bộ như đang cầu xin.

"Được", Tô Thích luôn chỉ mỉm cười.

Nguyệt Nguyệt cuống quýt hết cả chân tay, xúc động bỏ túi đựng máy Nokia của cậu ấy ra, giơ lên theo góc nghiêng bốn mươi lăm độ, mở to mắt, chụm môi, nghiêng đầu tạo dáng theo âm thanh "xoạch xoạch" không ngớt của máy ảnh điện thoại. Ngụy Nhất đứng bên cạnh, liên tục vo giấy ăn giúp Nguyệt Nguyệt lau nước bọt.

"Thiên thần, vẫn còn một nguyện vọng nữa, nguyện vọng cuối cùng! Nguyện vọng này nếu thành hiện thực, em sẽ có thể rút lui một cách thành công, cũng có thể yên lòng nhắm mắt!"

Thiên thần họ Tô quả là rất lương thiện, rất thấu hiểu nỗi lòng của người khác, vì muốn Nguyệt Nguyệt có thể yên lòng nhắm mắt, anh đã không hề tỏ ra bực bội trước yêu cầu của cậu ấy: "Em nói đi"

"Có thể ký tặng em một chữ được không? À, không phải ký lên giấy, ký vào đây, vào đây."

https://thuviensach.vn

... Hai mươi phút sau.

Nguyệt Nguyệt quyết một phen sống mái: "Thần tượng, em còn có một yêu cầu..."

Đến lúc này, thiên thần không thể để tâm xem tình trạng khi ra đi của cậu ấy là mở mắt hay nhắm mắt nữa, anh chỉ chỉ vào đồng hồ đeo tay, ngắt lời Nguyệt Nguyệt một cách đầy lịch sự: "Xin lỗi, trận bóng của bọn anh sắp bắt đầu rồi. Em và Ngụy Nhất có muốn cùng đến xem không?".

Nguyệt Nguyệt lập tức mừng rỡ ôm chầm lấy Ngụy Nhất hét lên: "Có, có! Bọn em đều muốn đi! Bọn em tất cả có bốn người cần có bốn chỗ ngồi!". Sau đó, với chiếc áo đầy những chữ ký của Tô Thích, Nguyệt Nguyệt kéo tay Ngụy Nhất, hồ hởi đánh mông nhoay nhoáy đi lên phía trước. Giữ vững truyền thống tốt đẹp của người Trung Quốc là lợi lộc không để lọt vào tay người ngoài, uống nước nhớ nguồn, cậu ấy còn lôi chiếc Nokia đã được thay màn hình chờ bằng bức ảnh chụp chung rất "thân mật" với thần tượng ra, vừa bước chân sáo vừa hồ hởi hét lên với hai cô bạn cùng phòng: "Các em đâu, nhanh nhanh tới sân bóng rổ ngắm Thượng đế thôi! Nhanh lên nhé!".

Vừa hét lên xong, cậu ấy quay ngay sang liếc Tô Thích đang bình thản đi bên cạnh một cái, định thần lại, hắng giọng một tiếng, bắt chước theo điệu bộ của Lâm Chí Linh nói: "ừm, trên đường đi nhớ chú ý an toàn, nhất định không được nói chuyện với người lạ, biết chưa? Tạm biệt".

Đang ở ký túc xá, nghe được cuộc điện thoại đó, toàn thân Đình Đình cũng nổi đầy da gà

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đến Sân Bóng Rổ Ngắm Thượng Đế (Hạ)

Nguyệt Nguyệt giơ cao điện thoại lên, ngắm nghía mãi bức ảnh trên màn hình rồi ngây người ra cười một mình hồi lâu đầy hưng phấn vì được tiếp xúc thân mật với thiên thần, cô chợt nghĩ ra, tại sao thiên thần lại đích thân đến mời Ngụy Nhất tới xem đấu bóng. Vậy là trí tò mò và máu "buôn dưa lê" lại nổi lên, cô huých cùi trỏ vào Ngụy Nhất: "Không phải chứ! Hai người có quan hệ thế nào? Tại sao Tô Thích lại đích thân đến tìm cậu?".

Ngụy Nhất ngỡ ngàng trả lời: "Không biết".

Thực ra, câu hỏi này cũng khiến Ngụy Nhất phải suy nghĩ. Hôm qua, cô đã nghĩ cả đêm cũng chẳng ra được chút manh mối nào. Nhưng Nguyệt Nguyệt cứ bám riết để hỏi cho ra nhẽ, nếu chưa nghe được một câu trả lời rõ ràng, cậu ấy nhất định không chịu buông tha. Vậy là, sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Ngụy Nhất buông một câu trả lời: "Liệu có phải gọi tới đến giữ quần áo hộ anh ấy chăng?".

Nguyệt Nguyệt vô cùng kinh ngạc, run rẩy lẩm bẩm: "Chắc là thiên thần đã thấu hiểu nỗi vất vả của chúng sinh khi theo đuổi thần tượng nên đã ban ơn biến những nguyện vọng của bọn mình thành hiện thực rồi sao?".

Mặc dù tính cách của Nguyệt Nguyệt và Ngụy Nhất rất khác nhau nhưng lại có vẻ hợp nhau trong cách giải thích về sự việc này.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt vui mừng khôn xiết: “A, nếu quả đúng như vậy, lần sau sẽ đến lượt tớ! Nguyện vọng của tớ sẽ trở thành hiện thực! Tớ thật không uổng công khi sống trên đời này, tớ có chết cũng nhắm mắt được rồi!”.

“Nguyện vọng của cậu chẳng phải ban nãy đều đã được thực hiện rồi sao? Hơn nữa lại không chỉ là một nguyện vọng”, Ngụy Nhất không thể không vạch trần sự thật đó.

Câu nói của Ngụy Nhất lại nhằm đúng nỗi đau của Nguyệt Nguyệt, cậu ấy ôm đầu than thở: “Mấy trò xu nịnh như ký tên, chụp ảnh chung... ban nãy đâu phải là phong cách của tớ chứ! Vì chưa có kinh nghiệm, lần đầu tiên được nói chuyện với thiên thần Tô Thích bằng da bằng thịt nên mới khiến tớ luống cuống, không kịp trở tay như vậy”.

Hôm nay là trận thi đấu chính thức giữa đội bóng của Đại học S và Đại học B. Khán đài thi đấu đã chật cứng khán giả, thậm chí còn có cả phóng viên tới tác nghiệp. Hai cô bạn đang ở trong ký túc xá, sau khi nhận được điện thoại của Nguyệt Nguyệt cũng vội vội vàng vàng lao tới. Mặc dù tới muộn, nhưng vì có Tô Thích là “người nhà” nên vẫn được ngồi ở vị trí đẹp ngay mấy hàng ghế đầu tiên.

Ba cô bạn cùng phòng ký túc ỷ thế quen biết Tô Thích, dương dương tự đắc, bừng bừng khí thế. Các cô luôn miệng cắn hạt dưa tanh tách, khẩu hiệu cổ vũ cũng thật hào hùng: “Tô Thích, Tô Thích chúng em yêu anh, Đại học S, Đại học S, vô địch”.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, khí thế cổ vũ của hai trường đã vô cùng cuồng nhiệt.

Tô Thích kéo Ngụy Nhất vào một góc trong sân thi đấu, lịch sự cởi áo khoác, áo len, quần dài, chỉ mặc mỗi trang phục thi đấu màu xanh trắng. Rồi anh dúi đống quần áo đó vào tay Ngụy Nhất, sau đó chỉ sang chiếc ghế dài ở bên cạnh, nói: “Khi nào bắt đầu trận đấu thì em đến ngồi ở đó”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất nhìn theo hướng chỉ tay của Tô Thích, thấy một nhóm các cầu thủ dự bị cũng đang nhìn mình với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Ánh mắt của Tô Thích dịu dàng nhưng kiên quyết, Ngụy Nhất phải nhất nhất nghe theo sự chỉ bảo đó.

Vậy là cô nhận lấy đống quần áo, ôm gọn chúng trong lòng. Không khí căng thẳng quanh sàn thi đấu khiến Ngụy Nhất cảm thấy lo lắng một cách vô cớ: Tô Thích năm nay đã hai mươi bảy tuổi, tuổi tác cao như vậy, (trong tư tưởng của Ngụy Nhất, độ tuổi đó đã được xếp vào hàng cao tuổi), lúc này sao có thể chống chọi lại được với đám nam sinh cường tráng đang độ tuổi mới lớn kia! Nếu cứ ép bản thân phải chạy chạy nhảy nhảy, ngộ nhỡ ngã gãy chân gãy tay thì ai đỡ nổi đây. Nghĩ tới đó, cô bỗng cảm thấy buồn hơn.

Từ khi vào học ở Đại học S, Tô Thích đã rất được phái đẹp ái mộ nhưng chưa hề tỏ thái độ thân mật với bất kỳ cô gái nào. Khi đó, mọi người đều có chút lo lắng về giới tính của Tô Thích. Vài năm sau, thấy Tô Thích cũng không qua lại thân mật với bất kỳ nam sinh nào, lại không ngừng lo lắng cho quá trình điều phối hoóc môn của anh.

Tô Thích là một nhân vật thần kỳ có thể làm mưa làm gió ở Đại học S, liên tục bảo vệ được ngôi vị đầu trong bảng xếp hạng thần tượng của trường. Những nhân vật thần tượng như vậy luôn nhận được sự chú ý đặc biệt của tất cả mọi người.

Trong khuôn viên trường đại học với trình độ "buôn dưa lê" vào bậc nhất này, nếu một thần tượng không gây chuyện om sòm, không khiến vài nam thanh nữ tú phải nhảy xuống hồ hay cắt cổ tay tự tử, thì thần tượng đó sẽ được mọi người vô cùng khâm phục.

Vậy là, đối với thần tượng không xứng ngôi này, đám săn tin trong trường chỉ có thể tận tâm ghi lại số lần Tô Thích thay đổi quần áo, hoặc

https://thuviensach.vn

thói quen ăn uống của anh nhằm an ủi những trái tim cô đơn đang theo đuổi không biết mệt mỏi của đông đảo "thần dân" trong trường.

Vì vậy, chỉ cần nghĩ đến cũng đủ biết, sự xuất hiện của Ngụy Nhất ngày hôm nay đã gây nên một cơn hưng phấn lớn đến như thế nào, đã khiến những trái tim khô héo của vô số người ngưỡng mộ gặp được trận mưa rào sau cơn hạn hán kéo dài.

Tất cả các thành viên trong đội bóng rổ đều rất hiếu kỳ, một cô gái như thế nào mới có thể chế ngự người đàn ông có lượng hoóc môn nam thiếu hụt nhiều như Tô Thích, vậy là họ cứ đổ xô tới vây quanh nhìn nhằm.

"Kỳ lạ quá! Học trưởng Tô đưa bạn gái tới kìa!"

"Cái gì? Học trưởng Tô đưa bạn gái tới á? Quả nhiên không phải đèo bòng bạn trai? Mau tới xem đi!"

"Ôi chao, xin lỗi nhé, nhìn một cái rồi tránh sang bên cạnh đi, phía sau còn một hàng dài đang đợi để xem mặt kia kìa."

"Nhỏ nhắn, xinh xắn và đáng yêu quá!"

"Học trưởng Tô, bạn gái anh thật biết nghe lời!"

Ai nấy mồm năm miệng mười, xô xô đẩy đẩy, toàn bộ ánh mắt đều dồn cả lên người Ngụy Nhất. Ngụy Nhất sao có thể chống chọi được với tình thế này, chỉ biết cúi đầu xuống thật thấp.

Tô Thích điềm đạm nói: "Chỉ là một cô bé con thôi mà". Ánh mắt anh lại dịu dàng dừng lại ở mái tóc mượt mà của Ngụy Nhất.

"Thì ra là người giúp việc? Bản lĩnh của học trưởng Tô quả không tồi, việc giữ quần áo cũng có người phụ trách riêng!" Mọi người trêu đùa, mấy

https://thuviensach.vn

tên ngốc thậm chí còn cởi luôn áo khoác ngoài, đưa cho Ngụy Nhất và nói: “Tiện thể giữ luôn hộ tôi nhé!”.

Ngụy Nhất chẳng kịp suy nghĩ gì, khó khăn lắm mới có thể ôm gọn đống quần áo của Tô Thích trong một tay, run rẩy thò nốt tay kia ra, chưa kịp đỡ lấy những chiếc áo khoác mà mấy tên kia đưa tới đã bị Tô Thích khẽ hất tay phản đối: “Đừng để ý tới bọn họ”.

Mọi người đồng loạt kêu lên, nói Tô Thích thật thiên vị.

Tô Thích cũng không buồn giải thích, chỉ tay về phía dãy ghế cạnh sân thi đấu, cúi người xuống nói với Ngụy Nhất: “Qua chỗ đó ngồi, nếu bóng bay tới thì nhớ phải né sang bên đấy”. Sau đó anh quay người, vỗ tay giòn giã, cao giọng dặn dò đám chiến hữu, “Mấy cậu ngồi ở kia, lát nữa nhờ mọi người chú ý một chút, không được đánh cô ấy đâu đấy”.

Một vận động viên dự bị cũng cao giọng hét lên: “Bọn em ngồi ở đây bao nhiêu lâu rồi, chưa bao giờ được Tô học trưởng quan tâm đến đâu đấy! Hôm nay sao vậy nhỉ?”.

“Hôm nay có người đến ngồi ở đây mà!”, một vận động viên dự bị khác cố ý tỏ ra không hiểu.

“Ai đến đây ngồi vậy?”, một nam sinh hét lên.

“Người – trong – mộng – mà!”, mọi người đồng thanh.

Ngụy Nhất vô cùng khâm phục sự phối hợp hài hoà của bọn họ.

Ngoài sự khâm phục ra, những lời nói đó lại khiến cô cảm thấy đắn đo, khuôn mặt nhỏ xinh đang nép sau mớ quần áo của Tô Thích bỗng đỏ lựng lên vì xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Cũng may đang là mùa đông, quần áo của Tô Thích tương đối nhiều và dày, khuôn mặt giấu sau mớ quần áo đó của Ngụy Nhất cũng được che kín, vì vậy, không ai nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ đang đỏ lựng lên của cô.

Quần áo của Tô Thích đầy ắp hương thơm của anh, một mùi hương thật đặc biệt, giống mùi của ánh nắng, sạch sẽ, nhẹ nhàng. Ngụy Nhất ngồi trên chiếc ghế cách sân thi đấu không xa, hai tay ôm đống quần áo của Tô Thích, tim đập loạn xạ, mãi không bình tâm lại được, dường như cô đang ôm chính con người Tô Thích vậy.

An toàn, đáng tin cậy. Trận thi đấu đã bắt đầu được khá lâu rồi nhưng tâm trí của Ngụy Nhất còn đang rất hỗn loạn. Chỉ có thể nghe thấy tiếng hò reo từ khán đài phía trên, tiếng hoan hô, cổ vũ Tô Thích, tiếng quả bóng rổ đập xuống mặt sàn thình thịch thình thịch, tiếng hét gọi của các cầu thủ trên sân, tiếng còi của trọng tài, còn cả tiếng mài sắc nhọn của những đôi giày thể thao trên sàn nhà bóng loáng... dần dần, tầm nhìn cứ dõi theo Tô Thích, không thể tách rời. Mồ hôi túa ra trên cơ thể anh như mưa, điệu bộ của anh khi tranh bóng, ném bóng, nhất là tư thế ném bóng ăn ba điểm... Ngụy Nhất đã lĩnh hội được câu nói của Nguyệt Nguyệt – mau tới sân bóng rổ ngắm Thượng đế.

Đúng vậy, anh chính là Thượng đế, anh cũng chính là thiên thần. Không nơi nào là không thể, không nơi nào không đến. Đó là một cảnh giới ở nơi cao mà vẫn giá lạnh vì cô đơn, cảnh giới mà suốt đời này, Ngụy Nhất cũng không thể đạt đến được và cũng không thể mơ tưởng hão huyền về nó được, nhưng chàng trai đang đứng sừng sững ở đỉnh của cảnh giới đó lại khiến Ngụy Nhất không thể không yêu mến.

Giống như ba cô bạn cùng phòng ký túc, Ngụy Nhất cũng sùng bái Thượng đế một cách điên cuồng. Nhưng cô cũng có điểm không giống với họ. Bởi Thượng đế thi thoảng lại liếc mắt về phía cô một cái, dù rằng đó chỉ là những cú liếc thật nhanh, thoáng qua nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được! Một cảm giác quen thuộc khiến trái tim rạo rực, những giây phút thi

https://thuviensach.vn

thoảng bốn mắt chạm nhau đó đều khiến Ngụy Nhất dấy lên một ảo giác mãnh liệt – cho dù kết quả trận thi đấu như thế nào, cho dù anh có chạy đi chạy lại vòng quanh sân đấu ra sao, cho dù giây phút này anh đang đứng trước mặt hay đã chạy sang phía đối diện, theo mỗi bước chân, trái tim của anh càng tiến gần về cô hơn.

"Người trong mộng mà", Ngụy Nhất nhớ lại câu nói đó, áp sát mặt vào quần áo của Tô Thích, hạnh phúc ngập tràn trong đôi mắt.

Nhưng, nỗi niềm hạnh phúc như vậy chẳng khác nào cóc ghẻ mơ tưởng được ăn thịt thiên nga, cũng thản nhiên, không hề biết xấu hổ như vậy. Ngụy Nhất định thần lại, cố gắng khống chế nỗi lòng, chuyên tâm giữ quần áo giúp Thượng đế.

Sau khi trận đấu kết thúc, Tô Thích mồ hôi nhễ nhại chạy tới chỗ Ngụy Nhất, ngó nghiêng khắp nơi tìm nước uống. Một cầu thủ trong đội đưa cho chai nước khoáng, anh ngửa cổ lên, tu ừng ực một hơi hết sạch.

Sau khi uống xong, nhìn điệu bộ trợn mắt há miệng ngạc nhiên đầy ngốc nghếch của Ngụy Nhất, Tô Thích không nhịn được, khẽ cốc lên trán cô: "Một cô bé chẳng có tầm nhìn gì cả! Sau này, chuẩn bị đồ uống cho anh cũng là việc của em đấy! Biết chưa?", một lời trách móc nhưng lại vô cùng dịu dàng, ấm áp.

"Vâng", Ngụy Nhất còn đang ngất ngây trong nụ cười của thiên thần họ Tô, chưa kịp định thần, đờ đẫn gật đầu một cái.

Một lát sau, thấy Tô Thích chỉ nhìn mình mà không nói gì, cô bèn hỏi: "Anh muốn mặc quần áo phải không?".

"Bây giờ thì không, anh đang nóng", anh nghĩ một lát rồi lại trêu cô, "Muốn đi theo giúp anh thay quần áo?".

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Ngụy Nhất lại đỏ ửng lên, rồi lại xị mặt xuống tỏ vẻ không hài lòng, thầm nghĩ tại sao miệng lưỡi của cánh đàn ông cũng đều hư hỏng như vậy. Nhưng trong thâm tâm, cô rất thích việc ấy nên cũng không phản kháng lại.

Tô Thích không kìm được, đưa tay xoa xoa đầu cô. Ngụy Nhất cảm thấy một bàn tay to lớn, ấm áp, xuyên qua lớp tóc, mơn trớn da đầu khiến trái tim cô xao xuyến.

Ngụy Nhất không quen tiếp xúc với người khác giới như vậy, cô nghiêng đầu sang một bên né tránh, nói: “Em và các bạn phải đi mua cơm đây. Quần áo của anh em để ở đây nhé!”. Nói xong, cô định chạy đi luôn.

Tô Thích ngước mắt nhìn về phía khán đài, quả nhiên thấy Nguyệt Nguyệt đang dẫn đầu hai cô bạn khác đứng đợi. Ba cô gái đó thấy anh ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng ngoác miệng ra cười rồi giơ tay vẫy vẫy anh.

“Các em cứ về trước đi, anh và Ngụy Nhất còn có chút việc. Lúc nào rảnh anh sẽ mời mọi người ăn cơm”, Tô Thích cao giọng nói với ba cô gái. Giọng nói đầy mê hoặc đó vang vọng khắp khán phòng, dịu dàng êm ái.

“Dạ!”

“Rõ!”

“Tuân lệnh!”

Ba cô bạn cùng phòng ngay lập tức như bị điện giật, không phân biệt được phương hướng nữa, ngất ngây chen nhau chạy ra ngoài, bỏ mặc một mình Ngụy Nhất ở lại.

Tô Thích quay người sang, nhún vai với Ngụy Nhất, tỏ vẻ không biết phải làm thế nào, “Bọn họ đều đi cả rồi, anh hộ tống em đi ăn nhé!”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất suy nghĩ một lát bèn đồng ý.

Tô Thích rất vui, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ, dịu dàng hỏi: “Muốn ăn gì nào!”.

Ngụy Nhất cảm thấy thật khó hiểu với vẻ phấn khởi của Tô Thích lúc này. Thầm nghĩ, chàng trai như Tô Thích ở cảnh giới cao mà vẫn lạnh giá đó bởi vì quá xuất sắc, không ai có thể vượt qua được, luôn phải chịu sự ganh ghét và bài xích, nhất định là cuộc sống sẽ rất cô đơn. Phía sau khuôn mặt rạng rỡ ấm áp kia, không thể kể hết bao nhiêu phiền muộn, nhất định là anh đã rất khát khao cảm giác ấm áp. Vì vậy, chỉ cần tìm được một người đồng ý ăn cơm cùng là anh đã có thể vui sướng đến như vậy rồi.

Vậy là, bên cạnh sự ngưỡng mộ, cô còn thầm đồng cảm với tâm trạng của anh.

Từ nhỏ, Ngụy Nhất vốn rất tiết kiệm, đã được người khác mời, cô đâu dám khiến anh phải tiêu quá tốn. Suy đi tính lại một hồi, cô buồn rầu nói: “Hay đến ăn ở nhà ăn đi, các món ở đó cũng không quá tệ”. Nói xong, cô thầm hình dung lại cảnh trước đây đã từng không hẹn mà gặp một chú gián đen xì, nằm giơ tám chân lên trời trong đĩa cơm ở nhà ăn mà bất giác rùng mình. Cô cũng nhớ lại một câu quảng cáo ca ngợi về nhà ăn ở trường đại học: Nhà ăn của trường đại học, tất cả đều có thể.

Tô Thích lại lắc đầu nói đến nhà hàng để ăn cơm.

Trong đầu Ngụy Nhất tưởng tượng ra cảnh khuôn mặt đẹp như tranh của thiên thần phải đối diện với con gián bẩn thỉu, cảm thấy không thích hợp lắm. Vậy là cô bèn đồng ý, ra ngoài hưởng thụ cuộc sống của chủ nghĩa tư bản.

Lúc này, Tô Thích vô cùng hào hiệp, đưa một tay ra làm điệu bộ mời chào. Ngụy Nhất thấy anh bỗng làm thế, cảm thấy có điều gì đó rất nghi hoặc, nghĩ một lát, cho rằng anh đang muốn đòi lại quần áo. Vậy là cô liền

https://thuviensach.vn

mắc hết đống quần áo trên tay mình lên cánh tay đang đưa ra của anh, từng chiếc từng chiếc một được xếp một cách ngay ngắn, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Biết lạnh rồi phải không? Mau mặc vào đi! Sắp đến mùa đông rồi, ra mồ hôi mà gặp gió thì sẽ bị cảm lạnh đấy...”.

Tô Thích quả là dở khóc dở cười với cô bé ngốc nghếch chậm hiểu này, ngại ngùng khẽ ho khan một tiếng, hỏi: “Ăn món Trung Quốc hay món ăn Tây?”.

Ngụy Nhất nghĩ một lát, nói: “Ăn đồ Trung Quốc đi, chắc chắn là anh đói lắm rồi, không ăn cơm thì không no được đâu”.

Phàm là con gái của những gia đình giàu có, từ nhỏ đều đã được gửi ra nước ngoài đào tạo, uống một chút mực Tây. Tô Thích và Ngụy Nhất là hai trong số rất ít con cái nhà quý tộc made in China. Vì vậy, cả hai đều rất thích ăn đồ Trung Quốc.

Tô Thích đáp lại sự quan tâm chu đáo của Ngụy Nhất bằng một nụ cười khen thưởng. Ngụy Nhất không nói câu gì, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên.

Tô Thích quả là đang đói mềm người, hỏi Ngụy Nhất có ăn được đồ cay không. Ngụy Nhất nói đồ ăn không cay ăn không ngon. Ông ngoại của Tô Thích là người gốc Hồ Nam, Tô Thích cũng quen ăn đồ cay từ nhỏ. Hai người vừa gõ phách đã hoà nhịp bèn ra khỏi trường, đến một nhà hàng nổi tiếng với các món ăn Hồ Nam, chọn vài món rồi bắt đầu dùng bữa.

Tô Thích mặc dù đang rất đói, ăn uống rất ngon lành nhưng vẫn giữ được dáng vẻ vô cùng nho nhã, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, quả là một người được giáo dục chu đáo.

Không phải ăn cơm ở nhà ăn, Ngụy Nhất cảm thấy vô cùng vui sướng. Nhìn một bàn đầy thức ăn, cô do dự không biết phải ăn món nào trước. Đang chuẩn bị chén một bữa no nê, cô bỗng cảm thấy khát khô cổ họng,

https://thuviensach.vn

liền bê cốc nước nóng lên uống, không ngờ lại bị bỏng, lưỡi cũng phồng rộp cả lên, lại phải lè lè lưỡi ra thổi phì phì cho đỡ rát. Tô Thích vội vàng nâng cằm cô lên, nói như ra lệnh:

"Thè lưỡi ra cho anh xem nào! Có bỏng nặng lắm không?"

Ngụy Nhất được yêu chiều lại đâm ra giật mình, né tránh bàn tay của anh, nói tê cả đầu lưỡi: "Không xao, không xao1."

Mặt lưỡi bỏng rát, ăn cái gì cũng không thấy ngon nữa, thật uổng phí. Ngụy Nhất mất hết hứng thú, dùng đũa gẩy gẩy vài hạt cơm rồi thôi. Sau đó ngồi yên, hai tay chống cằm, ngắm Tô Thích ăn cơm. Thấy Tô Thích được ăn cay thoả chí đến nỗi mồ hôi đầm đìa, bộ dạng hết sức vui vẻ, Ngụy Nhất thầm rơi lệ tiếc cho sự việc xảy ra ban nãy của mình.

Cũng may mà Tô Thích khôi ngô tuấn tú, ăn cơm mà cứ như đang làm nghệ thuật, vô cùng bắt mắt. Nghĩ thế, tâm trạng Ngụy Nhất mới nhẹ nhõm hơn một chút.

Khi Ngụy Nhất đang chăm chú nhìn ngắm thì điện thoại của Tô Thích bỗng đổ chuông, anh dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Ngụy Nhất một cách lịch sự rồi nghe điện thoại, một loạt câu trả lời "Ừm, được, tớ đang có bạn ở đây, ừm, để tớ hỏi cô ấy xem..." rồi tắt máy.

Ngụy Nhất biết cô chính là nhân vật "bạn" mà anh vừa nhắc tới trong cuộc điện thoại kia, đôi mắt sáng long lanh, chờ đợi anh cất giọng hỏi.

"Tối nay anh đưa em đi chơi nhé, được không?", Tô Thích nhìn thẳng vào mắt cô và hỏi.

"Đi đâu? Đi với ai?", Ngụy Nhất hỏi.

"Một vài người bạn của anh. Cũng chỉ là tụ tập cho vui thôi. Được không?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sao có thể chống đỡ nổi lời thỉnh cầu từ ánh mắt lá răm sáng ngời kia cơ chứ, nhưng cô vẫn chần chừ trong giây lát, lưỡng lự nói: “Ký túc xá mười một giờ đóng cửa rồi”.

“Nhất định anh sẽ đưa em về ký túc xá trước mười một giờ.”

Thấy cô tỏ vẻ đồng ý, Tô Thích rất vui mừng, lập tức gọi điện lại cho người bạn ban nãy, giọng nói không giấu được vẻ phấn khởi.

Tô Thích đi gặp gỡ bạn bè, tại sao lại còn muốn đưa cả mình đi nhỉ? Với trí tuệ như của Ngụy Nhất, cô không thể nghĩ ra nguyên do. Ngụy Nhất muốn hỏi nhưng lại ngại ngần không dám mở miệng, vậy là đành vắt óc, vận dụng hết trí thông minh để tự trả lời: Chắc do thiên thần họ Tô không có thời gian đưa mình về trường, nhưng anh ấy lại có một trái tim nhân từ hiền hậu, luôn không muốn mình bị quẳng ra ngoài những cuộc chơi ấy, nhưng hành động kiểu như qua cầu rút ván, anh ấy tuyệt đối không bao giờ làm, vì vậy đành phải rủ mình cùng đi. Lý giải một cách hợp lý như vậy, nâng cử chỉ, đạo đức của Tô Thích lên một nấc cao hơn, tất cả liền được giải quyết một cách dễ dàng. Mọi thắc mắc trong lòng cũng đều được giải toả.

Ngụy Nhất cứ thầm đắn đo suy nghĩ mãi, suy nghĩ xong rồi lại cảm thấy vô cùng sảng khoái: Bọn họ đều nói mình ngốc, giờ đây xem ra, mình càng lớn lại càng thông minh hơn.

Mọi nghi ngờ đã có lời giải đáp như thế, trong lòng Ngụy Nhất vẫn có chút thất vọng.

Nhưng, với tính cách của một cô bé mới lớn, đối với những vấn đề rắc rối không thể lý giải nổi, Ngụy Nhất cũng tạm thời không để ý tới, hơn nữa, được đi chơi cùng chàng trai mà mình ngưỡng mộ, đó chẳng phải là một việc đáng mơ ước hay sao, vậy là Ngụy Nhất cất giọng hỏi với một khuôn mặt tràn đầy hứng khởi: “Đi đâu chơi vậy?”.

https://thuviensach.vn

“Chí Tôn. Trước đây chắc em cũng đến đó rồi phải không?”

Chí Tôn là khu vui chơi giải trí nổi tiếng bậc nhất thành phố B, sinh hoạt dưới hình thức câu lạc bộ, kín cổng cao tường, những người có thể ra vào đó phần lớn đều là thuộc gia đình quý tộc. Với tư cách là con gái út trong gia đình có tiếng trong làng thương gia như nhà họ Ngụy, đáng lẽ tuyệt đối không thể thấy lạ lẫm với nơi này được.

Nhưng không ngờ, Ngụy Nhất lại lắc đầu, nói chưa đến đó bao giờ.

“Chị em cũng hay đến đó, thế mà chưa bao giờ đưa em đi cùng sao?”

Ngụy Nhất lại lắc đầu. Cô cúi gằm mặt xuống, thầm xấu hổ vì tầm hiểu biết nông cạn của mình. Tô Thích nghĩ, Ngụy Nhất còn nhỏ, lại đang là sinh viên, chưa có sự va chạm nhiều trong cuộc sống, tính cách và sở thích đều khác biệt với chị gái, vì vậy Ngụy Trích Tiên không đưa em gái đi chơi cùng cũng là chuyện bình thường. Nghĩ vậy, anh bèn nở một nụ cười: “Không sao, anh Tô sẽ đưa em đi”.

Một câu anh Tô khiến khuôn mặt Ngụy Nhất đỏ lựng lên, giống như một chiếc ngọc trắng ngần không tì vết bị ngâm vào nước một nửa, đôi mắt long lanh lấp láy nét ngây thơ, nụ cười không giấu nổi lộ ra bên khoé môi. Khuôn mặt ấy khiến Tô Thích càng nhìn càng thấy rung động mãnh liệt.

Ngụy Nhất quả là cô bé dễ đỏ mặt nhất và khi xấu hổ trông đáng yêu nhất mà Tô Thích từng gặp.

Cách thức trang hoàng của Chí Tôn ngay từ cổng vào đã thể hiện rõ quyền thế và sự giàu sang. Đi xuyên qua dãy hành lang vàng son lộng lẫy, từng chùm đèn thuỷ tinh đang chiếu sáng phía trên đầu giống như nhưng ngôi sao tím lấp lánh, phối hợp hài hoà với ánh sáng phát ra từ lớp kính mờ phía dưới chân. Ở đại sảnh phía xa kia, DJ 2 đang tạo nên những âm thanh hoa lệ mà không chói tai với tiết tấu vừa phải.

https://thuviensach.vn

Còn có cả mùi hương quyến rũ lôi cuốn phảng phất khắp không gian, bí ẩn mà không tầm thường

Lần đầu tiên Ngụy Nhất đến một nơi như thế này, cô nhút nhát, đầu óc choáng váng bám sát theo sau Tô Thích. Giữa dòng người qua lại, Tô Thích khẽ quay người, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay của cô, cảm giác bàn tay bé nhỏ đang nằm gọn trong tay anh thật mịn màng, mềm mại. Lồng ngực khẽ nhói buốt, anh thầm cười bản thân sao lại ngây ngô như một thiếu niên trước mối tình đầu chớm nở thế được?

Tô Thích cứ nắm tay Ngụy Nhất như vậy, dắt cô bước vào một căn phòng lớn vô cùng sang trọng.

Trong phòng đã có khoảng gần mười người, cả nam lẫn nữ. Các chàng trai đều chưa đến ba mươi tuổi, ai cũng áo khăn là lượt, chải chuốt, các cô gái thì không thể đoán rõ bao nhiêu tuổi nhưng dưới ánh đèn thần bí và kỹ thuật trang điểm tinh tế, cô nào cô nấy ngời ngời vẻ yêu kiều, quốc sắc thiên hương.

Một vài người đang uống rượu và tán chuyện gẫu, số nữa lại vây quanh một bàn quốc tuý của Trung Hoa – mạt chược, đang trong lúc chiến đấu quyết liệt.

Khi Tô Thích và Ngụy Nhất bước vào, ánh mắt của mọi người đều dồn hết về phía cửa, sau đó chuyển sang khuôn mặt của Ngụy Nhất, rồi lại lướt tới đôi tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người. Các anh chàng quần là áo lượt lập tức phá lên cười, gọi hai người bước vào và trêu đùa ầm ĩ, nói chàng trai cương quyết sống đơn thân cuối cùng cũng không chịu nổi sự cô đơn nữa rồi. Ánh mắt của các cô nàng quốc sắc thiên hương lại lướt qua người Ngụy Nhất thêm một lần nữa, ngắm kỹ một lượt từ trên xuống dưới, thấy bộ dạng sinh viên chưa từng trải sự đời, ăn mặc và trang điểm không chau chuốt, đôi giày vải và chiếc quần bò của Ngụy Nhất không thể sánh

https://thuviensach.vn

với vẻ quốc sắc thiên hương của mình, ai nấy đều cười thầm trong bụng, ưỡn ngực tự hào.

“Con mắt của anh Tô quả là có phong cách riêng nhỉ!”, giọng nói như hồn ma không thoát đó lại cất lên từ dưới địa ngục, đập dữ dội vào màng nhĩ của người khác.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Trâu Tướng Quân đang ngồi vắt chéo chân trong góc phòng, lắc lắc ly rượu trên tay, đôi mắt sắc như mắt diều hâu cứ ngang nhiên nhìn thẳng vào Ngụy Nhất, trắng trợn và không biết kiêng nể ai.

“Hừ” Khuôn mặt Tô Thích lộ rõ vẻ châm biếm, lạnh lùng nói với một chàng trai khác đang có mặt ở đó, “Vĩ, trong điện thoại cậu không nói là có người này ở đây”.

Mọi người đều biết rằng cặp anh em Tô Thích và Trâu Tướng Quân vốn không hợp nhau, mặc dù từ nhỏ chưa xảy ra xung đột gì lớn nhưng hễ cứ gặp mặt là lại xích mích. Những anh chàng quần là áo lượt kia đã sớm quen với cảnh tượng đó.

Anh chàng tên Vĩ ấy nở nụ cười giảng hoà, tiến đến nói: “Đều là anh em cả, đừng để ý thế! Anh em ta khó khăn lắm mới gặp được nhau, trong thời khắc quan trọng này đừng làm khó dễ cho tớ nữa! Hì hì, vốn là một hội chơi mà! Tình cảm có với nhau từ khi còn để chỏm đến giờ, không nên thế! Mọi người, hôm nay là dịp hiếm thấy Tô thiếu gia đưa tiểu mỹ nữ tới, chúng ta đừng khách sáo với cậu ấy, đỏ tình đen bạc, mấy anh em ta làm vài ván cho vui. Này tiểu mỹ nữ, phải xưng hô với em thế nào đây nhỉ?”.

“Em tên là Ngụy Nhất”, Ngụy Nhất thấy nhắc đến mình, vội vàng khom lưng gật đầu, thận trọng trả lời.

Nhìn bộ dạng lễ phép của Ngụy Nhất khi gặp người lớn tuổi hơn, khoé mắt Tô Thích bất giác xuất hiện một nụ cười. Anh xoa xoa đầu cô, nói:

https://thuviensach.vn

“Đây đều là những người bạn từ nhỏ của anh, đừng quá giữ kẽ, cứ thoải mái một chút. Gọi anh ấy là anh Vĩ nhé”.

“Chào anh Vĩ”, Ngụy Nhất lại gật đầu, nói tròn vành rõ tiếng, vô cùng ngoan ngoãn.

Chàng trai tên Vĩ đó có khuôn mặt rất thanh tú, nghe Ngụy Nhất chào như vậy, lập tức mở cờ trong bụng, hai mắt lấp lánh nhìn Ngụy Nhất một lượt từ đầu xuống chân, xuýt xoa nói: “Ôi! Ngoan quá! Tô Thích, cậu kiếm đâu được cô em này vậy, thật vừa ý quá! Thật khiến cho anh em chúng tớ thêm phần vẻ vang! Hôm nay cho tớ mượn đem đi khoe khoang... áaaaa”.

Chưa nói hết câu, lồng ngực của anh chàng này đã lĩnh trọn một cú đấm không nặng cũng chẳng nhẹ của Tô Thích. Vĩ vội vàng đưa tay lên đỡ ngực, mềm giọng: “Đùa chút thôi, đùa chút thôi!”.

“Hứ hứ!”, Trâu Tướng Quân nãy giờ không nói gì, bấy giờ mới nhếch mép cười nhạt một cách khinh miệt. Ngụy Nhất vừa đến nơi đã nhận được một nụ cười chế giễu của Trâu Tướng Quân, trong lòng vô cùng tức giận, mím môi lại hằn học ném cái nhìn về phía anh ta.

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang bừng bừng tức giận kia, Trâu Tướng Quân bỗng thấy vui vẻ.

-_____

1 Dịch giả cố ý dùng từ “không xao” thay cho “không sao” để thể hiện hết dụng ý của tác giả khi miêu tả giọng nói của Nguỵ Nhất lúc đó.

2 DJ (disc jockey, đôi khi được viết là deejay) là người chọn và chơi thu âm trong buổi tiệc.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Anh Và Lưu Manh

Từ nhỏ, hai anh em Tô - Trâu thường xuyên đánh lộn, sau khi trưởng thành lại không đến nỗi gặp nhau là động thủ. Nhưng, người con trai nào đứng trước mặt cô gái mà mình yêu thương cũng muốn thể hiện hình tượng đội trời đạp đất, không ai có thể dễ dàng thách thức họ. Vĩ lo Tô Thích vì sợ mất thể diện trước mặt cô bạn gái nhỏ mà gây lộn với Trâu Tướng Quân, vội vàng nhảy ra giảng hòa:

“Em gái tên là Nhất Nhất phải không, ai nhỉ, Maggie, mau đưa Nhất Nhất đi uống chút gì đó đi, chăm sóc cẩn thận và chu đáo vào đấy nhé! Mấy anh em mình làm vài ván đi.”

Ngụy Nhất khẽ liếc mắt về phía mấy vị quốc sắc thiên hương kia, chỉ thấy khói thuốc mờ mịt, chợt cảm thấy tê cả da đầu.

“Không cần đâu”, Tô Thích không muốn nhận tấm thịnh tình của Vĩ, thẳng thắn từ chối và quay lại vẫy vẫy tay với Ngụy Nhất, nói: “Bé con, bê một chiếc ghế lại đây ngồi cạnh anh.”

Khẩu dụ của thiên thần họ Tô, Ngụy Nhất cầu mong còn chẳng được, liền gật đầu như búa bổ, mừng rỡ chuyển tới ngồi ngay ngắn bên cạnh Tô Thích.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Hừ!” Cái tên yêu nghiệt Trâu Tướng Quân đó hình như đã ăn nhầm phải thuốc gây cười, lúc đó lại nhếch mép cười khẩy. Nụ cười đó khiến Ngụy Nhất cảm thấy ghê rợn hãi hùng.

Mọi người đang mặt đối mặt, Ngụy Nhất trở thành tâm điểm chú ý, hai người Tô - Trâu là hai đầu bán kính, tình huống trở nên vô cùng bối rối.

Nhưng, nền văn minh suốt năm nghìn năm của tổ quốc rộng lớn của chúng ta lẽ nào chỉ truyền lại một thế hệ quốc túy hời hợt? Không khí bối rối đã nhanh chóng tan biến như mây khói trong tiếng cười đùa rộn rã của đám đông cùng tiếng va chạm vui tai của những quân bài mạt chược.

Thiên thần quả nhiên là thiên thần, không chỉ biết chơi bóng rổ mà khả năng mạt chược cũng rất điêu luyện.

Ngụy Nhất sung sướng nhìn ngắm Tô Thích, thầm nghĩ: “Càng tiếp xúc gần với anh ấy ngày nào, càng thấy rõ bản lĩnh của anh ấy nhiều hơn! Không những thế, cử chỉ hành động của Tô Thích lại hết sức nho nhã, một trò giải trí thông tục như mạt chược mà khi anh chơi, nhìn lại giống như đang biểu diễn nghệ thuật, hào phóng, vững chắc, như mây trôi nước chảy. Giơ tay, xoa bài, ra bài. Quả không thể so sánh ngang bằng với những con người bình thường. Ngụy Nhất trong lòng càng cảm thấy bội phần khâm phục và ngưỡng mộ anh.

Một người đàn ông dù có đẹp đến cỡ nào đi chăng nữa, khi chơi bài thì cũng chỉ có từng ấy động tác: xoa bài, ra bài. Nhìn mãi cũng chán, Ngụy Nhất vốn không có nhiều hứng thú với mạt chược, nhai đi nhai lại những câu giống nhau, cảm thấy thật vô vị, liền ngồi ngủ gật bên cạnh. Đang trong lúc mơ thấy cùng thần tiên cưỡi mây nhẹ lướt, gió mát mơn man khuôn mặt, cảm giác thật dễ chịu thì lại giật mình tỉnh giấc. Mở mắt ra nhìn, hóa ra đó là bàn tay ấm áp của Tô Thích đang trìu mến vỗ vỗ nhẹ trên má mình.

https://thuviensach.vn

Tô Thích dù phải phân tâm chú ý tới cả hai việc cùng một lúc nhưng vẫn tỏ ra rất thoải mái, liếc mắt nhìn điệu bộ của cô bé họ Ngụy, đưa tay vỗ nhẹ vào má cô và mỉm cười nói: “Nào, xoa giúp anh một quân bài.”

Ngụy Nhất ngáp một cái, mơ mơ màng màng đứng dậy xoa một quân bài, vừa nhìn một cái, cô đã xoa được thế có thể ù được rồi! Ngụy Nhất dù sao cũng còn ít tuổi, tính cách vẫn trẻ con, lúc hưng phấn thì cơn buồn ngủ cũng bay lên tận chín tầng mây, không làm chủ được mình, cao giọng hét lên đầy phấn khích: “Oa! Mình giỏi thật!”

Tiếng hét làm kinh động cả mấy mỹ nữ xinh đẹp đang ngồi uống nước ở góc bên kia khiến ai nấy đều đánh mắt sang nhìn. Hét xong một tiếng, Ngụy Nhất lại thấy vô cùng ân hận, tự thấy bên một người luôn ung dung điềm đạm như Tô Thích, bản thân mình không thể động một chút là khiến anh bị mất mặt được. Nếu đã học không nổi bản tính điềm đạm của anh ấy thì dù thế nào cũng nên giả bộ thanh cao coi thường tiền bạc một chút chứ. Nghĩ vậy, Ngụy Nhất vội khẽ hắng giọng, giữ bộ mặt nghiêm nghị, thu cằm lại, ngồi xuống ngay ngắn bên cạnh Tô Thích.

Tô Thích lại hết mực khoan dung độ lượng, mỉm cười gõ gõ vào mũi cô, cất giọng biểu dương: “Ừm, cô bé giỏi thật!”

Ngụy Nhất lần đầu tiên ra tay, đã nhận được lời khen ngợi của Tô Thích, làm sao có thể tiết chế nổi, vừa thầm mở cờ trong bụng vừa lắc lư mái đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Thích bắt gặp biểu hiện sinh động như vậy của Ngụy Nhất, so với hình ảnh vừa nhút nhát vừa dễ xấu hổ của cô ấy trước đây, anh cảm thấy thật mới lạ, bất giác ngắm cô thêm một lần nữa.

Trâu Tướng Quân lạnh lùng gườm gườm quan sát biểu hiện của hai người, một cơn giận vô cớ lại cuộn dâng trong lồng ngực.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Tô Thích vang lên, anh bèn đi ra ngoài nghe, để Ngụy Nhất tạm thời chơi thay anh.

Ngụy Nhất vừa ngồi vào bàn, Trâu Tướng Quân liền chậm rãi bước tới, vỗ vỗ vào vai cậu bạn đang ngồi đối diện với Ngụy Nhất, lạnh nhạt nói: "Ngứa tay, để tớ chơi vài ván." Sau đó liền quay sang nhìn Ngụy Nhất một cách hững hờ.

Ngụy Nhất vờ như không thấy ánh nhìn đó, thầm động viên tinh thần cho anh bạn đối diện: Anh ta bảo nhường là nhường ngay ư? Nhường thì còn ra thể thống gì nữa, nhất định không được nhường anh ta!

Nào ngờ anh chàng đối diện kia thật chẳng có chí khí gì cả, thấy Trâu Tướng Quân là cứ như mắc chứng bệnh không xương vậy, lập tức đứng bật dậy, lại còn cúi đầu khom lưng phủi phủi chỗ ghế mình vừa ngồi nữa chứ.

Vĩ trêu Trâu Tướng Quân: "Nhân lúc hồng mềm mà nắn bóp, thấy chị dâu bé nhỏ dễ bắt nạt lắm phải không? Quả là mưu lợi chẳng khác nào tên gian thương!"

Ngụy Nhất liếc nhìn Vĩ một cái, ban đầu còn nghi hoặc việc anh ta gọi Trâu Tướng Quân là gian thương. Sau đó, cô lại khẽ trăn trở về mấy từ chị dâu bé nhỏ, cảm thấy lâng lâng bay bổng.

Lúc đó, Ngụy Nhất còn chưa biết rõ về thân phận của Trâu Tướng Quân, chỉ biết rằng bố anh ta là một nhân vật có tiếng trong giới chính trị, cách đặt tên cho con trai cũng thật thẳng thắng, cho rằng Trâu Tướng Quân chắc chắn sẽ phóng ngựa bay nhanh trên con đường làm quan, là người không chỉ phát triển toàn diện ở mọi lĩnh vực ăn chơi cờ bạc mà còn là một cán bộ giỏi biết bóc lột biết áp bức, xứng đáng với chức vụ.

Trâu Tướng Quân ngồi xuống, vụt ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt của Ngụy Nhất, liền nở một nụ cười gian tà, hững hờ xoa quân bài, nói: "Gọi là chị dâu e rằng hơi sớm."

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Ngụy Nhất ngồi chơi bài một mình, chuyên tâm xoa mạt chược, khuôn mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, chỉ sợ tiểu tướng công [1], còn bụng dạ đâu mà để ý tới những lời của Trâu Tướng Quân nữa.

Sau khi Trâu Tướng Quân ngồi xuống, một mỹ nữ với nhan sắc kiều diễm lập tức sán tới ngồi xuống cạnh bên, lẳng lơ châm điếu thuốc, rít một hơi, vắt cánh tay nõn nà của mình lên tay Trâu Tướng Quân, hai ngón tay kẹp điếu thuốc giơ ra trước mặt anh chàng, giọng điệu lả lướt: “Chồng yêu, em cũng xoa bài cho anh nhé!”

Trâu Tướng Quân khẽ gằn giọng cười: “Cô đừng có rước hoạ vào thân.”

Sau đó tất cả mọi người đều cười rinh rich, quả rất mập mờ. Chỉ có Ngụy Nhất ngờ ngờ nghệch nghệch với điệu cười đồi bại của Trâu Tướng Quân ban nãy, nhưng thấy mọi người đều đang cười, nếu không cười sẽ chứng tỏ rằng cô chẳng biết chút gì về sự dí dỏm, rằng cô gái mà Tô Thích đưa tới thật chẳng hoà đồng chút nào, vậy là cô cũng ngoác miệng ra, ngây ngô cười vài tiếng.

Lại đưa mắt nhìn về phía cô nàng có nhan sắc yêu kiều kia, nghĩ tới việc chị gái Ngụy Trích Tiên của mình một lòng một dạ, còn anh chàng này lại đang ở đây giở thói trăng hoa, Ngụy Nhất không thể không bất bình thay cho chị gái. Tuy nhiên Ngụy Nhất đã quen với việc nhẫn nhịn từ bé rồi, trong lòng luôn cân nhắc kỹ những gì cần nói và những gì không nên nói.

Ngụy Nhất nghiêm nét mặt lại, chỉ chú ý nghiên cứu những quân bài trong tay. Trong ván bài này, cô được sở hữu những quân bài thực sự tốt, những quân bài trong tay đều là bài vạn. Chỉ có điều vì bài quá tốt nhưng bổ tính lại quá mạnh, cô rõ ràng đang rất hoa mắt chóng mặt vì chúng. Ngụy Nhất đưa tay ra xoa một quân bài, đã có thể ù mà vẫn không hay biết, nhíu mày lại do dự với quân bài trong tay, cảm thấy thế nào cũng không thông suốt, đắn đo suy nghĩ một hồi, lại đánh quân bài trong tay đi.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân điềm nhiên nói: “Ù rồi.”

Ngụy Nhất chơi mạt chược cũng giống như việc đàm luận binh pháp trên giấy, lý luận thì thông tỏ nhưng hành động thực tế lại bằng không. Cô rút bài cực chậm, ra bài lại càng hồ đồ. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi hút hết điếu thuốc mà đã chơi được bốn ván, trong đó đốt của Trâu Tướng Quân mất ba pháo, ván còn lại không đốt pháo thì cô lại tạo nên một thế cờ ngô nghê một cách đầy vinh quang.

Cũng may mà bọn họ chơi theo cách dùng thẻ số, dù bị thua nhưng tình thế xem ra cũng không trực quan lắm. Sau khi bị thua, Ngụy Nhất cũng chỉ cảm thấy xấu hổ, mất mặt, không nghĩ ngợi gì về tiền bạc cả. Cái tên họ Trâu kia lại ù rồi, Ngụy Nhất cuống đến nỗi mồ hôi đầm đìa, vừa đưa thẻ số ra vừa ngầm nguyền rủa Trâu Tướng Quân, sau đó, trong đầu cô lại hiện lên bức vẽ có hình tên đó từ lần trước, âm thầm căm hận đâm tới tấp.

Mọi người đều cảm thấy chướng tai gai mắt, đồng loạt phẫn nộ trách móc Trâu Tướng Quân ức hiếp chị dâu. Trâu Tướng Quân không nói năng gì, đôi đồng tử đẹp đẽ cứ gắn chặt vào mắt Ngụy Nhất, như cười như không.

Ngụy Nhất khẽ liếc trộm về phía Trâu Tướng Quân, chỉ thấy thẻ số trước mặt anh ta đang chất cao như núi, còn thẻ số vốn đầy ắp của Tô Thích đã bị cô cống đi hết, Ngụy Nhất lo sợ khi Tô Thích trở vào cô sẽ không còn gì để giao lại cho anh ấy, lập tức cảm thấy lo sợ. Cô tự nhủ, nếu không may mà bị thua hết, có thể dùng bìa cứng cắt thành những hình tròn để thay thế đám thẻ số đó là được. May mà kết quả học tập môn thủ công của Ngụy Nhất từ hồi tiểu học rất tốt.

Nghĩ vậy, cô dần cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Ngụy Nhất tự cảm thấy rằng, Tô Thích đã nói đây là những người anh em chơi với nhau từ nhỏ, nếu chơi ăn tiền sẽ ảnh hưởng tới tình cảm,

https://thuviensach.vn

đương nhiên là chỉ chơi cho vui thôi. Nhưng cô vẫn thấy không yên tâm, vừa xoa bài vừa làm ra vẻ tiện miệng hỏi:

“Các anh chơi cho vui hay chơi ăn tiền đấy?”

“Cá cược chút cho vui, cho hào hứng thôi mà! Cô em Nhất Nhất không phải lo lắng, thua cũng không ảnh hưởng tới anh Tô của em đâu!”, Vĩ cười hì hì an ủi.

Ngụy Nhất thầm suy nghĩ về câu nói của Vĩ, cũng hiểu ra ý rằng họ cá cược bằng tiền, ngay lập tức cảm thấy như sét đánh ngang tai khiến cô không có cách nào chống đỡ nổi. Ngụy Nhất bỗng cảm thấy hoảng loạn, sau khi đắn đo một hồi, mếu máo nói:

“Hay là đợi Tô Thích quay lại rồi các anh chơi tiếp nhé! Em không chơi nữa đâu. Số tiền bị thua em sẽ trả trước cho mọi người. Các anh cược bao nhiêu? Em trả bằng tiền mặt.”

Sau đó cô đứng dậy, đưa tay mò mẫm túi quần hồi lâu. Ngụy Nhất là một cô gái chân thật, tốt bụng, không hề có chút khái niệm gì về tiền bạc. Cô lần mò hồi lâu trong túi quần, lôi ra một nắm tiền lẻ mệnh giá một tệ, hai tờ mười tệ và một tờ một trăm tệ. Ngụy Nhất thầm thở phào: may mà khi đi còn mang theo tờ bạc màu hồng phấn này bên mình, nếu không thì lần này quả là mất mặt.

Tất cả mọi người trông thấy vài tờ tiền nhàu nhĩ trong tay Ngụy Nhất, ai nấy đều trố mắt líu lưỡi lại.

Vĩ nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khi khóc: “Em gái, không cần phải thế, nếu để Tô Thích biết được, lại còn không nói bọn anh hùa vào bắt nạt em sao? Chuyện có gì to tát đâu. Mấy ván trước đó, Tô Thích đều thắng cả. Em đừng cho rằng cái tên đó lẳng lặng không nói là thua nhé, hắn ta thắng liên tục đấy, thắng của bọn anh không biết bao nhiêu tiền rồi! Quả đúng là một tên ác ôn ăn thịt người mà không chịu nhả xương! Thi thoảng

https://thuviensach.vn

cũng phải để hắn ta nôn ra chút máu mới đúng chứ! Theo anh, em cũng đừng coi anh Tô là người ngoài, đều là người cùng một nhà mà!”

Ngụy Nhất nghĩ một lát, thấy cũng đúng, liền nhét tiền vào túi. Nhưng cô kiên quyết không chơi nữa, gục đầu xuống bàn, vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt hướng về phía cửa, thầm nghĩ, Tô thiên thần, nếu anh không quay lại, em dù có ngày nào cũng ăn cháo ở nhà ăn của trường cũng không thể trả được hết món nợ này đâu!

Giống như thần giao cách cảm, vừa đúng lúc đó Tô Thích từ ngoài cửa bước vào. Ngay trong giây phút ngắn ngủi đó, Ngụy Nhất cảm thấy Tô Thích giống như Tề Thiên Đại Thánh, cưỡi trên đám mây ngũ sắc, xung quanh toả ánh hào quang đến giải cứu tiên nữ Tử Hà đang bị Ngưu Ma Vương trói giữ, vô cùng kịp thời và phù hợp với bối cảnh!

“Anh!”, Ngụy Nhất nhảy dựng lên, ngay cả chữ Tô cũng quên mất, hét lên một tiếng như đang cầu cứu rồi lao ra, bĩu môi nói: “Sao bây giờ mới quay lại thế?”

Tô Thích khẽ cười hỏi: “Sao? Chơi không vui à?”

Ngụy Nhất thầm suy đoán về nhân cách của Tô Thích, là giả tạo coi thường danh lợi hay thực sự coi tiền bạc là vật ngoài thân. Nghĩ một lát, rụt rè giơ ba ngón tay lên, e dè nói: “Cũng tạm, chỉ thua ba ván…”

Nhưng tổng cộng chỉ chơi bốn ván, còn một ván rơi vào thế tiểu tướng công.

Thiên thần họ Tô quả đúng là kiểu người coi thường tiền bạc như Ngụy Nhất đã phân tích, thấy đống thẻ số chất cao như núi trước vị trí ngồi của mình giờ đã biến mất, mi mắt cũng chẳng hề chớp lấy một cái, vẫn nở nụ cười thật dịu dàng: “Cô bé thua rồi hả? Không sao. Sẽ đánh thắng lại ngay thôi.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vô cùng khâm phục vẻ điềm tĩnh của Tô Thích trước những sự việc động trời như đổ núi Thái Sơn đó, kịp thời vứt bỏ những ký ức phiền toái mà mình vừa gây nên ra khỏi đầu. Thấy Tô thiên thần ý chí hiên ngang, một người luôn vững tin vào thiên thần như cô cũng lập tức lấy lại tinh thần, để Tô Thích ngồi vào vị trí chính thức, còn cô ngồi xuống bên cạnh, hùng dũng và khí thế, khuôn mặt lộ rõ chí khí hiên ngang.

Ghi điểm thắng thua trong ván bài, bọn họ đều dùng thẻ số, do đó Ngụy Nhất không biết mức độ cá cược nặng nhẹ như thế nào. Nếu để cô biết rằng mình đã thần thông quảng đại, tạo được kỷ lục thua trận, chỉ trong một thời ngắn mà để thua của Tô Thích những mấy vạn tệ như thế, thì chắc cô sẽ ném mớ tiền nhàu nát của mình đi mà lao đầu vào tường mất.

Trâu Tướng Quân thấy cặp đôi đối diện đồng tâm hiệp lực, liếc mắt đưa tình, nỗi bực bội lại trào dâng trong lòng. Anh ta ném quân bài xuống, lạnh lùng nói: “Không chơi nữa.”

Mọi người chỉ nghĩ rằng Tướng Quân không thích đối mặt với Tô Thích nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện khác, vẫn tiếp tục chơi bài.

Mấy người vừa chơi bài vừa thảo luận xem cuối tuần sau sẽ đi đâu tắm suối nước nóng. Đám người tụ tập ở đây hôm nay phần lớn đều là con cái nhà phong lưu giàu có. Ai nấy đều thay bạn gái như thay áo, lao tâm khổ tứ vì người khác, biết người khác thay bạn gái cũng nhất định phải thay cho theo kịp bạn bè. Cô bạn gái đẫy đà như Dương Quý Phi trong phòng lần này, chưa biết chừng tuần sau lại được thay thế bằng một nàng Triệu Phi Yến gầy gò nào đó.

Nhưng Tô Thích lại là một ngoại lệ. Từ nhỏ, anh đã là người rất đứng đắn, hiếm khi xuất hiện hình bóng của phái đẹp bên mình, càng không thể xuất hiện một người con gái vừa được anh ân cần chăm sóc vừa không phủ nhận danh xưng bạn gái như Ngụy Nhất lúc này được. Đoán chắc rằng vị

https://thuviensach.vn

trí của Ngụy Nhất sẽ không thể bị thay thế trong một thời gian ngắn, vậy là mọi người đều lên tiếng mời cô: “Nhất Nhất cũng đi chứ?”.

Ngụy Nhất đang trong độ tuổi ham vui, quay sang nhìn Tô Thích, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tô Thích mỉm cười: “Nếu em biểu hiện tốt thì sẽ được đưa đi cùng.”

Ngụy Nhất hiểu rõ hàm ý của từ “biểu hiện” của Tô Thích ở đây là chỉ việc giữ quần áo và lấy nước uống cho anh, nhưng đám công tử phong lưu xung quanh lại không biết điều đó. Vả lại ai nấy đều có trí tưởng tượng phong phú, khó tránh khỏi việc nghĩ xiên sang việc khác. Quả nhiên, đám bạn đó đều quay sang nhìn hai người họ Tô và Ngụy rồi lăn ra cười.

Dù Ngụy Nhất có ngốc nghếch đến mấy, nhưng thấy mọi người nhìn mình với vẻ mờ ám như vậy cũng hiểu ra mọi chuyện, trong lòng vừa bực vừa mừng, khuôn mặt lại đỏ lựng lên, đành phải cúi đầu lặng yên không nói.

Trâu Tướng Quân ngồi ở đầu ghế sô pha, đôi mắt sáng lúc ảm đạm lúc tối sầm, chằm chằm nhìn Ngụy Nhất. Có một phút giây ngắn ngủi cảm thấy điệu bộ của Ngụy Nhất thật yêu kiều dễ thương. Ngay sau đó lại cảm thấy bực bội vì đối tượng mà cô ấy làm nũng lại chính là người anh họ mà anh vốn không hợp từ nhỏ! Xem ra cô ấy quả thực đã giành hết tâm tư cho Tô Thích?

Trâu Tướng Quân vốn đã biết rằng mình sẽ không thể quen với việc Tô Thích có thể xuân phong đắc ý trước mặt con gái, càng không ngờ rằng điều khiến anh cảm thấy khó chịu nhất lại chính là việc Ngụy Nhất luôn tỏ thái độ thẹn thùng ngay trước mặt Tô Thích. Trâu Tướng Quân tự nhận mình mới là người biết Ngụy Nhất trước, mới chính là người phát hiện ra cô bé ngốc nghếch trầm lặng này, câu nói “đợi cô ấy lớn lên” hồi đó mặc dù chỉ là lời nói đùa, nhưng cũng coi như một lời hứa trước mặt mọi người rồi.

https://thuviensach.vn

Cái cô họ Ngụy ngốc nghếch này cần phải cảm kích chờ đợi sự thương hại của anh rồi bò rạp ra đất mà tạ long ân ấy chứ! Còn cần phải thận trọng và ý tứ với tư cách là vị hôn phu của Trâu Tướng Quân nữa chứ!

Ai ngờ, con nha đầu này lông cánh còn chưa mọc đủ, thấy người khác ngoắc ngoắc ngón tay đã vội vội vàng vàng lao theo rồi, lúc nào cũng tỏ vẻ đã ngây thơ trong trắng lại còn ngờ nghệch, lẽ nào cô ấy không biết rằng điệu bộ yếu đuối như vậy trước mặt đám thiếu gia sẵn tính bá chủ như Trâu Tướng Quân là không được ưa thích hay sao!

Có khi bị người ta lừa lên giường rồi mà vẫn mở to đôi mắt nai chớp chớp không biết chuyện gì đang xảy ra!

Khuôn mặt hoảng hốt, luống cuống của cô bé ngốc nghếch này trong nhà họ Ngụy đêm qua lại hiện lên trong đầu anh – tức quá đi mất, cô ngốc này gọi Tô Thích là anh, nhưng lại gọi mình là lưu manh nữa chứ!

Nghĩ đến những việc đó, Trâu Tướng Quân trợn tròn mắt tức giận, cầm cốc rượu tây lên uống cạn. Cô gái nhan sắc mỹ miều kia quả rất biết quan sát, mềm mại nhẹ nhàng sán tới cạnh Trâu Tướng Quân, lại rót đầy cốc cho anh ta.

Trâu Tướng Quân không nói một lời nào, hết cốc này tới cốc khác. Không ai khuyên nhủ, anh đổi cốc sang ly, nghĩ nhiều nên tâm trạng đã vô cùng rệu rã.

Một lát sau, Trâu Tướng Quân muốn giải tỏa, khi đứng lên đi tìm nhà vệ sinh mới cảm thấy đầu óc nặng trĩu, chân tay nhẹ bẫng. Đám người bọn họ vốn đã được rèn luyện văn hóa uống rượu từ nhỏ, tửu lượng đều không tồi. Nhưng Trâu Tướng Quân hôm nay tâm trạng không tốt, số rượu uống vào bụng toàn là rượu giải sầu, thêm vào đó lại uống quá cấp tập, rượu tây càng về sau càng ngấm, anh cũng đã có đến sáu, bảy phần say rồi.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân giơ chân đạp vài cái vào cánh cửa phòng đang đóng chặt, quay sang lải nhải mắng nhiếc đám người bên trong. Sau đó anh bước ra ngoài, đi tìm nhà vệ sinh công cộng.

Từ nhà vệ sinh đi ra, bấy giờ mới thấy dễ chịu hơn.

Vừa hay bắt gặp một bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đi từ bên nhà vệ sinh nữ ra, Trâu Tướng Quân định thần nhìn lại, đúng là oan gia ngõ hẹp, người đang đứng rửa tay trước mặt kia chẳng phải là hung thủ đã khiến tâm trạng của anh rệu rã hay sao.

“Hôm qua chẳng phải cô đã nói là không có quan hệ gì với Tô Thích hay sao hả?”, Trâu Tướng Quân đứng dựa vào cửa, liếc mắt nhìn cô, nói.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, liền thấy Trâu Tướng Quân đang nhìn mình với đôi mắt đỏ ngầu, rất không muốn để ý tới anh chàng này, liền cúi mặt xuống, nhanh chóng lách qua người anh ta đi ra.

Nếu Ngụy Nhất tỏ thái độ vâng lời như thường ngày với Tô Thích, nếu cô ấy cúi đầu ngoan ngoãn chào Trâu Tướng Quân một câu “Anh Trâu” ngay lúc đó, có lẽ anh cũng không bắt bẻ cô làm gì. Nhưng con nha đầu này đã có chỗ dựa rồi, gan cũng theo đó mà lớn dần lên, lại không thèm coi Trâu Tướng Quân ra gì, cứ né anh như tránh ôn thần! Sao có thể như thế được!

Ngụy Nhất vừa đi được hai bước liền bị một cánh tay rắn rỏi kéo lại, ngã nhào vào trong vòng tay cứng như thép chắc như đồng ấy.

“Áaaaa!”, Ngụy Nhất giãy giụa.

“Không được động đậy!”, Trâu Tướng Quân hạ thấp giọng, “Rốt cuộc cô và Tô Thích có quan hệ như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Cái ôm mạnh mẽ bất ngờ khiến Ngụy Nhất sợ tới nỗi co rúm cả người. Cô không biết Trâu Tướng Quân muốn làm gì, trong lòng vô cùng hoảng hốt, cố ý to giọng hét lên: “Cứu tôi với, cứu tôi vớiiiiiiiiiiii.”

Trâu Tướng Quân không ngờ bình thường Ngụy Nhất ăn nói nhỏ nhẹ như vậy mà lại có thể hét to đến thế, chợt thấy kinh động vội đưa tay bịt miệng cô lại, còn tay kìa dễ dàng kẹp Ngụy Nhất sát bên sườn mình. Từ khi hai chân của Ngụy Nhất bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, cô đã không ngừng giãy giụa, miệng bị bịt nhưng vẫn không ngớt rên rỉ “lưu manh”.

Mặc dù Ngụy Nhất dáng người nhỏ bé nhưng cũng là một thiếu nữ đã trưởng thành với thể trọng hơn bốn mươi cân, cô không ngừng vùng vẫy, một tay Trâu Tướng Quân xem ra khó có thể giữ chặt, trong lòng buồn bực, đưa mắt nhìn cô gái nhỏ bé kia khi phản kháng cũng thật mãnh liệt! Vì lo sợ đám Tô Thích trong phòng phát hiện ra, lòng cảm thấy bất an, anh ta khẽ nhíu nhíu đôi lông mày đen rậm. Trâu Tướng Quân khuỵu chân như đang xuống tấn, đặt Ngụy Nhất trong tư thế nằm ngang, rút tay ra phát hai cái vào cặp mông tròn căng dưới lớp quần bò của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất cảm thấy vừa bối rối vừa đau bèn yên lặng trong giây lát. Trâu Tướng Quân nhân cơ hội đó rảo bước thật nhanh, lôi Ngụy Nhất đi ra phía cổng.

Một nhân viên phục vụ ở phía sau thấy cảnh tượng như vậy, nghi hoặc bám theo nhưng bị Trâu Tướng Quân quắc mắt lên nhìn, gằn giọng:

“Làm gì vậy?”

Nhân viên phục vụ đó nhận ra vị thiếu gia Trâu Tướng Quân, biết mình không thể đắc tội với anh ta được nên vội vàng khom lưng cúi đầu rồi lui ra ngay.

Trâu Tướng Quân kẹp chặt lấy Ngụy Nhất, lôi cô ra khỏi Chí Tôn. Khi ra khỏi cổng lớn, một nhân viên khôi ngô ăn vận đồng phục chỉnh tề cung

https://thuviensach.vn

kính mở cửa giúp hai người, đồng thời khom lưng 90°, mắt nhìn thẳng, dõng dạc nói:

“Cảm ơn quý khách đã tới Chí Tôn, hẹn gặp lại.”

Trâu Tướng Quân ôm Ngụy Nhất bước ra ngoài, nhân viên phục vụ khẽ liếc mắt nhìn thấy một đôi chân đang quẫy đạp phía sau tấm lưng ung dung cao quý của vị khách vừa rồi.

Ra khỏi Chí Tôn, Trâu Tướng Quân mới chịu buông Ngụy Nhất xuống.

Khi hai chân vừa chạm xuống đất, Ngụy Nhất không nói một câu nào, vội chạy ngược về phía Chí Tôn nhưng bị Trâu Tướng Quân ngăn lại. Cô phẫn nộ hét lên: “Buông ra!”.

Trâu Tướng Quân nói: “Sao tính nết của cô lại trái khoáy như vậy chứ!”.

Ngụy Nhất giận dữ nhìn anh ta: “Vậy rốt cuộc anh muốn gì?”

Trâu Tướng Quân sững sờ trước câu hỏi đó.

Hai người cứ thế đứng trước cổng Chí Tôn ngập tràn ánh sáng. Gió lạnh thổi tung mái tóc dài của Ngụy Nhất. Trâu Tướng Quân cũng cảm thấy vài phần tỉnh táo trước ánh mắt đang nổi sóng tức giận, tự chất vấn bản thân tại sao lại ép cô ấy ra đây. Trầm ngâm suy nghĩ một hồi vẫn không tìm được câu trả lời chuẩn xác nhất. Trâu Tướng Quân có phần ngây ngô, bối rối trước một Ngụy Nhất đang vô cùng tức giận. Vậy nên rất lâu trôi qua, hai người cứ đứng trên phố nhìn nhau như vậy.

Bấy giờ là khoảng thời gian vừa bước sang năm mới chưa lâu, đường phố vẫn giữ được nét trang hoàng lộng lẫy, tràn ngập không khí vui tươi của lễ hội. Dù thế nhưng cũng không thể ngăn nổi cái giá lạnh của tháng Hai ở phương Bắc. Hứng chịu vài cơn gió lạnh, Trâu Tướng Quân đã tỉnh

https://thuviensach.vn

táo hơn vài phần, thấy Ngụy Nhất đang đứng run lập cập trong gió lạnh thấu xương khi không mặc áo khoác ngoài, anh có chút hối hận, buồn bực nghĩ lẽ ra mình không nên có những hành động xốc nổi như vậy.

Thi thoảng lại có vài vị khách giàu Sang, dắt theo những cô gái xinh đẹp bước vào Chí Tôn. Khi đi ngang qua đều liếc nhìn về phía hai người Trâu - Ngụy đang đứng nhìn nhau với ánh mắt khác thường kia.

Ngụy Nhất không chịu nổi cái liếc mắt hiếu kỳ của người khác, cúi rạp mình một lần nữa định lách qua người Trâu Tướng Quân. Thân hình cao lớn khỏe mạnh ấy đương nhiên ngăn cô lại. Ngụy Nhất thấy con đường chính diện có vẻ không thông bèn quay ngoắt người, chạy theo hướng ngược lại. Không những thế, tốc độ chạy của cô còn nhanh hơn cả thỏ.

Đợi đến khi Trâu Tướng Quân kịp phản ứng, cô bé đã chạy tới ngã rẽ tối đen rồi. Trâu Tướng Quân vô cùng kinh ngạc, rảo hai, ba bước dài đuổi theo sau, tóm gọn được Ngụy Nhất, ấn cô sát tường, hai tay chống vào bức tường sau lưng Ngụy Nhất, lấy cơ thể mình khóa cô lại. Ngụy Nhất bị va chạm tới nỗi hoa mắt chóng mặt, đến khi tỉnh táo hơn một chút mới phát hiện ra lúc này cô và anh ta đang ghé sát mặt nhau, hơi thở hòa lẫn, Trâu Tướng Quân chỉ cần khẽ cúi người xuống, hơi thở nồng nặc mùi rượu tây ấy cùng mùi hương bạc hà thanh nhẹ sẽ xộc thẳng vào mũi cô.

Đây là một tư thế khá ám muội. Nó giống như sư tử bắt được dê non.

Hai tay Ngụy Nhất đưa lên cố gắng chống cự lại vầng ngực của Trâu Tướng Quân, giọng nói run rẩy, từ xấu hổ chuyển sang tức giận, hét lên: “Anh là đồ lưu manh, đại lưu manh! Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”.

Trâu Tướng Quân không lên tiếng, chỉ chán nản nhìn chằm chằm Ngụy Nhất. Trong đêm tối, đôi mắt hai mí tuyệt đẹp của anh giống như hai vì sao trong đêm mùa hạ, khi sáng rõ lúc lại lấp lánh.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất không rõ ý đồ của Trâu Tướng Quân, nghĩ đến việc Tô Thích đợi cô quá lâu, nhất định sẽ lo lắng bèn cố gắng đẩy Trâu Tướng Quân ra nhưng anh ta lại không hề nhúc nhích. Ngụy Nhất cất giọng mắng nhiếc:

“Lưu manh, đồ đểu! Buông ra! Buông tôi ra!”

Mắng mỏ vài câu, lửa giận trong người lại càng bốc lên, sức mạnh đôi bàn tay cũng vì thế mà tăng lên không ít. Ngụy Nhất không còn ý thức được rằng anh ta có phải là anh rể tương lai của mình hay không nữa, cô nắm bàn tay, đấm tới tấp lên người Tướng Quân. Thấy anh ta không hề tỏ ý đau đớn, cô lại giơ cả chân lên đá. Bất ngờ, một chân Ngụy Nhất đá trúng xương bắp chân của Trâu Tướng Quân, phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Trâu Tướng Quân đau nhói, khóa chặt hai chân đang đá loạn xạ của Ngụy Nhất, khuôn mặt khẽ nhăn lại, cúi xuống nhìn cô: “Ban nãy cô gọi tôi là gì?”.

“Lưu manh!”, Ngụy Nhất cũng không run sợ, nhìn thẳng anh ta.

“Hả? Cái gì?” Đôi môi mỏng của Trâu Tướng Quân mím chặt, đầu lông mày cũng nhíu lại gần nhau, đôi mắt sáng vốn lạnh lùng trong chốc lát đã phát ra những tia nhìn phẫn nộ. Ngụy Nhất sững người, trong lòng có chút lo lắng bèn chống chế:

“Anh… anh không phải là lưu manh thì là cái gì!”

Thực ra, việc lôi Ngụy Nhất ra ngoài một cách xốc nổi như vậy cũng khiến Trâu Tướng Quân hết sức bất ngờ. Anh vốn là một người đàn ông có khả năng tự khống chế cực tốt. Lúc nhỏ, mỗi khi manh động thường ít có những hành động mất lý trí như thế, cứ cho là ban nãy đã uống chút rượu nhưng đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo. Có điều, tại sao lại cảm thấy phẫn nộ vì cô ấy gần gũi với Tô Thích? Vì sao lại cảm thấy đau lòng vì cô ấy không đối đãi tử tế với mình? Vì sao lại lôi cô ấy ra ngoài vì không thèm nhìn mặt

https://thuviensach.vn

mình? Vì sao lại cảm thấy đau nhói vì cô ấy mắng mình là đồ lưu manh? Những tâm trạng đó, anh chưa từng trải nghiệm trong suốt hai mươi bảy năm qua, cảm thấy hoang đường không thể giải thích nổi, không đầu không cuối, chẳng bằng chẳng chứng giống như thuỷ triều đang trào dâng trong lồng ngực trái… Cảm giác đó khiến Trâu Tướng Quân thấy lạ lẫm tới đáng sợ, anh không có cách nào điều khiển được. Bỗng chốc cảm thấy có phần bị mê hoặc.

Trong khoảnh khắc Ngụy Nhất đá trúng bắp chân anh, một cảm giác nhói đau, câu mắng sắc sảo "lưu manh" của cô mới khiến Trâu Tướng Quân định thần lại. Anh nổi giận đùng đùng, cúi người xuống, ánh mắt tối sầm lại, giống như diều hâu nhắm trúng con mồi. Anh chằm chằm nhìn cô hồi lâu rồi mới chậm rãi nhả từng chữ một:

"Lưu manh? Thiếu gia ta trước đây đã đụng tới cô dù chỉ một ngón tay chưa? Hả? Vậy mà cô cứ mở miệng ra là nói ta lưu manh, hôm nay ta sẽ cho cô mở rộng tầm mắt, để cô xem xem thế nào mới thực sự được gọi là lưu manh!"

Nói xong, đôi môi mỏng lạnh giá của anh đè xuống môi cô mà không hề báo trước

"Anh Tô… ự…" Bấy giờ Ngụy Nhất mới thực sư cảm thấy lo sợ, câu nói anh Tô được phát ra như môt phản xạ có điều kiện, còn chưa kịp thốt ra câu tiếp theo, khuôn miệng cô đã nằm gọn trong đôi môi của Trâu Tướng Quân rồi.

Lửa giận trong anh đã bị thổi bùng lên bởi câu "anh Tô", chỉ cảm thấy cơn giận cứ bừng bừng bốc cao như núi, toàn bộ đầu óc, tư tưởng không thể khống chế được nữa, càng lúc càng điên cuồng.

---

https://thuviensach.vn

[1] Tiểu tướng công: Một thuật ngữ trong cách chơi mạt chược hiện đại, chỉ trường hợp bị thiếu một quân bài.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tình Cảm Nam Nữ Bắt Đầu Từ Việc Mượn Sách

Với cơn tức giận đầy mình, Trâu Tướng Quân ngấu nghiến đôi môi của Ngụy Nhất như đang muốn trừng phạt cô, hành động thô bạo chẳng có kỹ năng, kết cấu, bố cục gì cả, chỉ vì muốn trút hết sự bất mãn trong lòng mà thôi.

Nhưng đôi môi của Ngụy Nhất lại dịu dàng thơm mát hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, cơ thể khẽ run rẩy của cô không ngờ lại mềm mại như vậy, còn cả mùi hương đặc biệt chỉ có ở những thiếu nữ mới lớn nữa chứ. Trâu Tướng Quân mới chỉ khẽ chạm vào Ngụy Nhất, toàn thân anh đã râm ran như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang bò quanh, ngứa ngáy một cách kỳ lạ và cũng nóng bỏng thật khó chịu. Còn chưa kịp suy ngẫm về phản ứng của cơ thể, nụ hôn của anh đã chuyển từ trạng thái cướp đoạt cường bạo sang sự tiếp xúc thưởng thức, cứ nếm hết lần này tới lần khác một cách không khống chế được. Đợi đến khi ý thức quay trở về đại não thì anh đã đang dịu dàng lướt qua lướt lại trên đôi môi của cô rồi.

Đây là nụ hôn đầu đời của Ngụy Nhật.

Ngụy Nhật bị kinh động tới nỗi phải rất lâu sau vẫn không phản kháng, cô luôn không dám tin rằng người đàn ông luôn tự cho mình là đệ nhất thiên hạ đó lại đích thân hôn cô! Một giây trước đây thôi, chẳng phải là họ còn cãi nhau sao? Liệu có phải anh ta đã uống say tới nỗi không biết bản

https://thuviensach.vn

thân mình đang ôm ai nữa? Ngụy Nhất trợn tròn hai mắt, quên béng mất việc mình phải phản ứng như thế nào.

"Ngoan, nhắm mắt vào", Trâu Tướng Quân khẽ thì thầm. Đúng lúc đôi môi cô hé mở vì hoang mang, chưa biết phải phản ứng thế nào thì một thứ mềm mềm, ươn ướt, lành lạnh chui tọt vào trong khoang miệng cô, mang theo mùi thơm nồng nặc của rượu tây, tận tình khuấy động, liếm láp, như rồng bay, như rắn lượn, lanh lợi mà giảo hoạt ở trong đó. Phải rất lâu sau Ngụy Nhất mới ý thức được rằng Trâu Tướng Quân đang đè sát lên người cô, còn lưỡi của anh ta lại bỗng nhiên nằm gọn trong khuôn miệng mình!

Một cảm giác tủi hổ dâng trào mạnh mẽ, ngay ngoài đường phố mà người đàn ông này lại cợt nhả mình như vậy! Ngụy Nhất định thần lại, cố gắng giãy dụa.

Trâu Tướng Quân đang say sưa với nụ hôn, cảm thấy cơ thể áp sát mình đang không ngừng chuyển động, đôi tay của cô bé ngốc nghếch kia liên tục đẩy mạnh vào vầng ngực của mình, có vẻ muốn thoát ra. Dù thế tấn công đó đối với anh lúc này không mấy khó khăn nhưng lại làm hỏng bầu không khí và ảnh hưởng tới tinh thần. Vậy là anh rút một tay ra, tóm gọn hai cổ tay của Ngụy Nhất, ấn hai tay của cô ra phía sau, hai đùi anh cũng khóa chặt đôi chân không chịu nghe lời của Ngụy Nhất khiến cô không thể cử động được nữa.

Trong khi thực hiện những động tác ấy, có thể nói, đó là những phản ứng bản năng của cơ thể, đôi môi anh vẫn không hề rời khỏi môi cô, tâm tư của anh cũng vẫn đắm chìm trong sự ngọt ngào và thanh khiết. Dù đang đắm chìm trong men say tình ái nhưng anh vẫn nhủ thầm: Cô bé này bình thường luôn có vẻ tẻ nhạt, không ngờ cơ thể dậy thì lại hấp dẫn như vậy, ngực đầy, mông nở, đúng là hàng thật, giá cả phải chăng. Ngụy Nhất chưa từng trải qua những cảm giác như vậy, dường như muốn ngất lịm, hai chân mềm nhũn, nếu không nhờ Trâu Tướng Quân đang ghì chặt lấy thân thể thì cô sớm đã ngã khụy rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ, toàn thân cô không thể cử động nổi, cũng không hét lên được, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đang đắm chìm trong tình ái trước mặt trở nên lạ lẫm đến nỗi khiến cô lo sợ. Trong phút chốc, Ngụy Nhất cảm thấy trời như sắp sập đến nơi, cô bật khóc vì bất lực. Nước mắt lẫn với mùi vị của lớp phấn tan chảy vào miệng của hai người, vừa mặn vừa chát.

Nụ hôn đã kết thúc, Trâu Tướng Quân cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi của Ngụy Nhất, ghé sát mũi mình vào mũi của cô. Đôi mắt sáng vốn tự cho mình là nhất trên đời của anh đang ngập tràn khát vọng. Ngụy Nhất cho rằng anh ta cuối cùng cũng có lương tâm và buông tha cho mình rồi, vừa có được sự tự do, cô liền mở miệng thở gấp.

Ngón tay cái thô ráp của Trâu Tướng Quân lướt nhẹ trên đôi môi đang phồng lên vì nụ hôn vừa rồi, nhìn sâu vào mắt cô, một câu nói phát ra từ cổ họng mang đầy vẻ khiêu khích:

“Thích không?”, âm thanh vừa khẽ khàng vừa khàn đặc.

Toàn thân Ngụy Nhất run lẩy bẩy vì phải thở gấp, nỗi xấu hổ và cơn tức giận khó có thể che dấu được, cô nhắm chặt hai mắt lại, không thèm nhìn.

Hình như Trâu Tướng Quân lại rất hài lòng với phản ứng của cô, cúi xuống nhìn cô, ngoác miệng đầy quỷ quyệt rồi phát ra tràng cười như ma quỷ.

“Buông tôi ra!”, Ngụy Nhất hét lên, giọng điệu vẫn còn run.

Trâu Tướng Quân thấy bộ dạng thảm thương của Ngụy Nhất có vẻ đã phải chịu nỗi ấm ức lớn, trong lòng cũng thấy không vui, khẽ quát:

“Không được khóc, nghe rõ không hả?”

“Rõ…” Ngụy Nhất đồng ý không khóc nữa nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi khiến Trâu Tướng Quân vừa xót thương vừa chịu đầu hàng.

https://thuviensach.vn

Anh khẽ cử động cơ thể, nói: “Xin tôi đi. Tôi sẽ thả cô ra”.

“Xin anh…”, Ngụy Nhất nức nở.

“Gọi anh!”

“Anh.”

“Sau này không được gọi Tô Thích là anh nữa!”

Ngụy Nhất nghĩ tới Tô Thích, càng thấy ấm ức, nước mắt vừa khô lại vội vã tuôn trào: “Anh tha cho tôi đi…Bây giờ chắc chắn anh Tô đang tìm tôi!”.

Không nhắc tới Tô Thích còn tốt, hễ nhắc tới, nỗi chua xót trong lòng Trâu Tướng Quân lại trào dâng như long trời lở đất, không có chỗ nào để trút giận, anh liền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng một bàn tay của cô lên, hằn học cắn một cái vào đôi môi đang tấy đỏ của Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất đau tới nỗi cao giọng hét lên, vừa khóc vừa nói: “Tôi xin anh, anh buông tôi ra đi!”.

Trâu Tướng Quân lại nói vẻ hống hách: “Ông đây thay đổi ý kiến rồi!”.

Hóa ra, người có quyền được thay đổi ý kiến, ngoài phụ nữ ra còn có cả cụ ông nữa.

Ngụy Nhất tức đến run người, mắng tới tấp, không cần lựa chọn từ ngữ gì cả: “Anh! Anh là đồ lừa đảo! Lưu manh! Đồ đểu! Tiểu nhân! Thổ phỉ!”.

“Tôi thích thế!”, Trâu Tướng Quân không ngần ngại trêu chọc lại.

Ngụy Nhất không nói gì nữa, đầy căm phẫn nhìn anh ta, hai hàng lệ vẫn lăn dài trên má, bộ dạng vừa bướng bỉnh vừa đáng thương lại có phần hài hước.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân chợt mềm lòng, không khống chế được cảm xúc, đưa tay ra giúp cô lau nước mắt, Ngụy Nhất bèn quay ngoắt sang một bên.

Trâu Tướng Quân tự thấy mình đã làm bừa, có phần bối rối, khẽ hắng giọng một tiếng, tìm vài lời khác để nói: “Cô và Tô Thích, rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”.

Ngụy Nhất trợn mắt lên nhìn anh ta, nói: “Tôi đã nói rồi, anh ấy là học trưởng của tôi!”.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Nếu không còn thế nào nữa?”

Một niềm vui sướng trào dâng trong lòng Trâu Tướng Quân, anh không kịp kiềm chế, khóe môi mang theo nụ cười, đôi đồng tử đen láy được tưới đẫm thêm một chút tình cảm dịu hiền. Thấy Ngụy Nhất đang run rẩy, không biết do tức giận hay bị lạnh, anh dịu dàng hỏi:

“Lạnh không?”

Ngụy Nhất vốn là người sợ lạnh, lúc này chỉ mặc mỗi chiếc áo len trên người, lại đứng ngay đầu gió đông nên đã lạnh tới nỗi run lẩy bẩy lên từ lâu rồi. Tính khí vô cùng bướng bỉnh, cô quay mặt đi, không thèm đáp lại sự quan tâm của Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân bỗng khom người ôm chặt lấy eo Ngụy Nhất, không màng tới sự phản kháng của cô, sải từng bước lớn về phía bãi đậu xe.

Đi đến trước một chiếc xe thể thao hiệu Porsche màu huyết dụ, mở cửa bên ghế phụ, không nói không rằng đẩy Ngụy Nhất ngồi vào trong đó. Ngụy Nhất bật dậy định chạy ra ngoài liền bị Trâu Tướng Quân ấn ngồi xuống, anh kéo dây bảo hiểm, thắt qua người cô một cách thô bạo, sau đó nhanh chóng ngồi vào ghế lái, mở khóa khởi động xe.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi Ngụy Nhất kịp phản ứng thì chiếc Porsche đã đang lăn bánh trên đường rồi.

Chẳng bao lâu sau, xe đã ra khỏi thành phố, Trâu Tướng Quân chạy xe với tốc độ cực lớn, Ngụy Nhất sợ quá, chỉ dám bịt mắt lại hét toáng lên.

“Đồ điên, anh là đồ điên! Anh muốn mang tôi đi đâu hả? Aaaaaaa... Chạy chậm lại một chút! Anh lái xe sau khi uống rượu, tôi sẽ kiện anh đây!”

Trâu Tướng Quân không nói không rằng, nắm chặt lấy vô lăng, khóe môi khẽ nhếch.

Bây giờ đang là đêm khuya, không còn cảnh tắc đường nữa. Chiếc Porsche màu huyết dụ lao nhanh về hướng Tây của thành phố. Khoảng hai mươi phút sau, giọng nói của Trâu Tướng Quân vang lên: “Bỏ tay xuống, nhìn xem đây là đâu”.

Ngụy Nhất nhìn ra ngoài cửa xe, thấy một địa điểm quen thuộc tới mức không có nơi nào quen thuộc hơn được nữa. Cô rất ngạc nhiên, quay đầu sang hỏi Trâu Tướng Quân:

“Sao anh biết tôi tốt nghiệp trường Trung học phổ thông Bắc Kinh No4 vậy?”

“Đương nhiên là tôi biết”, Trâu Tướng Quân nói, “Tôi cũng từng học ở đây hai năm”.

Anh cho xe chạy chầm chậm tới sát cổng trường, rồi nói với Ngụy Nhất: “Xuống xe đi”.

Ngụy Nhất cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn mở cửa xe bước ra ngoài. Trong màn đêm tối đen, mỗi tòa nhà lớn trong khuôn viên ngôi trường cũ đều chỉ nhìn thấy những đường nét mờ mờ, còn chút ánh sáng hắt ra từ phía

https://thuviensach.vn

tòa nhà lớp học, sân vận động văng vẳng tiêng ồn ào, ký túc xá của học sinh cũng thưa thớt ánh đèn. Ba năm phổ thông trung học, giọt mồ hôi của những năm đã qua, ý chí quyết tâm phấn đấu, tinh thần đoàn kết, sự nỗ lực, dường như chỉ cần nhắm mắt lại, tất cả những điều đó đều hiện ra ngay trước mắt. Đề thi, bài thi, sách tham khảo, sách tiếng Anh, vở ghi, bút viết, dường như vẫn còn có thể nghe thấy tiếng thở của chúng nữa.

Mặc dù Ngụy Nhất không biết dụng ý của Trâu Tướng Quân khi đưa cô tới đây, nhưng từ một học sinh cấp ba với lịch học căng thẳng đến một cô tân sinh viên năm thứ nhất thảnh thơi, giống như bãi bể nương dâu, tựa như đã cách một đời. Giờ đây, nhớ lại cảnh tượng nỗ lực phấn đấu học tập để thi đỗ đại học, dường như mỗi giọt mồ hôi rớt xuống ngày đó đều có ý nghĩa, đều mang theo khát khao mãnh liệt. Quay lại ngôi trường cũ sau nửa năm xa cách, Ngụy Nhất có muôn vàn suy nghĩ. Đứng trước cổng trường Bắc Kinh No4, cô ngây người ra nhìn ngắm.

“Tại sao anh lại đưa tôi tới đây?”, Ngụy Nhất hỏi chàng trai đang đứng cạnh mình.

Trâu Tướng Quân tựa vào cửa xe, châm một điếu thuốc, lạnh lùng nói: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, chính là ở trước cổng trường này”.

Ngụy Nhất nói: “Anh đến trường Bắc Kinh No4 này làm gì?”.

“Chị cô tìm cô có việc, tôi và cô ấy cùng tới đây. Khi ấy tôi ngồi trong xe. Đó là việc xảy ra từ hai năm trước, lúc ấy là mùa hè, cô mặc váy, còn tết tóc đuôi sam, nhìn có vẻ rất ngốc nghếch.”

Ngụy Nhất buột miệng hỏi luôn: “Ngay cả những chi tiết đó mà anh cũng nhớ hết?”.

Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói: “Trí nhớ tốt, chẳng có cách nào khác”.

https://thuviensach.vn

Thực ra, anh không chỉ nhớ những chi tiết đó, hai năm trước, Ngụy Nhất mới mười sáu tuổi. Cô mặc bộ váy liền cổ màu xanh da trời kiểu hải quân, buộc dây nơ trắng, đi giày da nâu, để lộ đôi tất bông màu trắng cao tới bắp chân, chiếc tất bên trái còn vấy chút bùn đất. Tóc rẽ ngôi lệch, hai bím tóc được buộc bằng dây buộc tóc hình quả tròn màu hồng phấn. Tay trái ôm một chồng sách, tay phải đeo đồng hồ, hình như đang rất vội, mắt liếc nhìn đồng hồ liên tục. Ngụy Trích Tiên chỉ nói với anh đó là một người họ hàng. Lúc đó, Trâu Tướng Quân vốn không hề biết rằng, cô bé ngốc nghếch đang đứng dưới ánh nắng, khẽ nheo đôi mắt, không ngừng liếc nhìn đồng hồ đó cũng họ Ngụy. Khi ấy, cơ thể Ngụy Nhất còn chưa dậy thì, vẫn là một thiếu nữ còn e ấp phong nhụy chờ ngày nở rộ, dù rất ngây thơ đáng yêu nhưng cũng không đến nỗi thu hút hết mọi sự chú ý của Trâu Tướng Quân Nhưng không hiểu tại sao, Trâu Tướng Quân lại nhớ rất rõ hình ảnh của cô lúc bấy giờ, thậm chí cả chiếc cặp hình dâu tây cài trên mái tóc của cô nữa. Có lẽ là bởi, trường Trung học phổ thông Bắc Kinh No4 là trường trong nước duy nhất mà Trâu Tướng Quân từng học. Sau khi trưởng thành, trở về trường cũ, cũng có những tâm trạng khác khi nhìn thấy những lớp học sinh mới. Nhưng khi ấy, anh sao có thể ngờ rằng, hôm nay của hai năm về sau, anh lại đưa cô trở về trường cũ như ma xui quỷ khiến thế này?

Ngụy Nhất gãi gãi đầu, nói: “Lúc đó chắc tôi quê mùa lắm nhỉ?”.

Trâu Tướng Quân hình như không nghe thấy nên vẫn im lặng.

Cả hai đều lặng lẽ đắm chìm trong hồi ức ngày xưa của riêng mình.

Khi ấy, hai người đang đứng dưới cột đèn đường, Ngụy Nhất khẽ nghiêng đầu nhìn Trâu Tướng Quân trong chiếc áo len cổ chữ V màu xám nhạt, quần tây màu be, lộ rõ thân hình cao lớn và hoàn mỹ, trông thật thoải mái mà không mất đi vẻ tôn quý; làn da nâu bóng đúng tiêu chuẩn; đường nét ngũ quan rõ ràng, lông mày rậm, mắt sáng, đôi môi mỏng, khóe môi khẽ nhếch lên; mái tóc đen bóng, có vài sợi xoăn tự nhiên, mấy lọn tóc lòa xòa trước trán bị gió thổi rối tung càng làm tăng thêm vẻ đàn ông, bá chủ;

https://thuviensach.vn

tay phải cầm điếu thuốc, đứng dựa vào cửa xe, đôi mắt sáng khi long lanh lúc lại ảm đạm như đang đắm chìm trong suy nghĩ. Những cô nữ sinh đi ngang đó, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng sau khi liếc mắt nhìn thấy Trâu Tướng Quân, đều e thẹn rảo nhanh vài bước, rồi lại khe khẽ quay đầu lại nhìn.

Ngụy Nhất thầm nhủ, chàng trai này quá đẹp, nếu không có những bản tính tồi tệ như vậy thì quả là một người đàn ông hoàn mỹ.

Ngụy Nhất đang say sưa ngắm nghía, Trâu Tướng Quân lạnh lùng quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, Ngụy Nhất bối rối mặt đỏ bừng, vội vàng quay đi chỗ khác. Chân trái giẫm lên chân phải, cuống quýt tìm một câu nói bừa: "Ờ, à, ừ, ha ha, anh cũng từng học ở trường Bắc Kinh No4?".

"Ừm." Trâu Tướng Quân dụi tắt điếu thuốc.

"Thành tích học tập của anh lúc đó có tốt không?"

"Thành tích? Điểm thi ư?"

"Đương nhiên là điểm thi rồi."

"Thấp nhất lớp", anh lại tỏ ra rất thật thà.

Ngụy Nhất cố gắng kiềm chế nhưng vẫn lộ rõ vẻ mặt hí hửng khi thấy người khác gặp nạn: "Ha ha, hồi còn học phổ thông, tôi luôn đứng trong top đầu của lớp".

"Tôi không quen với cách giáo dục ở trong nước", Trâu Tướng Quân nói.

"Ờ, cũng đúng, anh đã lớn lên ở nước ngoài, nghe nói cách giáo dục ở nước ngoài là để cho trẻ em được tự do phát triển."

"Cũng có thể nói như vậy."

https://thuviensach.vn

“Kết quả là anh đã tự do phát triển thành đức tính như thế này”, Ngụy Nhất khẽ lẩm bẩm, thấy khóe môi Trâu Tướng Quân thu lại, cô bèn tranh nói trước, “Thành tích của anh Tô có tốt không? Nghe nói các anh đều học cùng lớp với chị tôi!”.

Lời vừa nói xong, Ngụy Nhất liền hận một nỗi không thể cắn lưỡi tự vẫn.

Trâu Tướng Quân quả là người đàn ông nhỏ nhen, lời vừa định nói ra lập tức dừng ngay lại, ánh mắt tối sầm đi, lôi điện thoại ra xem, nói: “Ba mươi hai cuộc gọi nhỡ”.

“Đưa tôi về đi, tôi lạnh quá”, Ngụy Nhất nói rồi phụ họa bằng cách hắt hơi một cái, “Anh Tô quả thực rất lo lắng rồi, anh ấy đã nhận lời sẽ đưa tôi về ký túc xá lúc mười một giờ!”.

Trâu Tướng Quân chăm chú nhìn Ngụy Nhất. Ngụy Nhất tưởng anh ta lại nổi giận lần nữa, nhưng không, anh không nói câu gì, rồi đưa Ngụy Nhất trở về Chí Tôn.

Xe dừng ở bãi đỗ, Trâu Tướng Quân để Ngụy Nhất tự vào tìm Tô Thích. Hình như anh không hề có ý định xuống xe.

Tô Thích quả nhiên đang rất lo lắng, đi khắp nơi để tìm cô. Vĩ thấy Ngụy Nhất quay về an toàn liền gọi điện cho Tô Thích, bấy giờ anh mới nhanh chóng quay lại, sa sầm nét mặt, kéo tay Ngụy Nhất và hét lên: “Em chạy đi đâu vậy? Bọn anh tìm em khắp nơi!”.

“Em đi vệ sinh bị lạc đường”, Ngụy Nhất vừa mở lời nói dối, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, cứ nhìn chằm chằm xuống đầu ngón chân, không dám nhìn thẳng Tô Thích.

Chí Tôn vô cùng rộng, các phòng thuê riêng cũng rất nhiều, Ngụy Nhất lần đầu tiên tới đây, hoàn toàn có khả năng bị lạc đường. Tô Thích liền tin

https://thuviensach.vn

ngay, thấy đôi mắt Ngụy Nhất đỏ tấy như mắt thỏ, lòng chợt dịu lại, giọng nói cũng trở nên ân cần hơn:

“Anh không có ý trách em! Chỉ là anh quá lo thôi.”

Ngụy Nhất nghĩ đến chuyện bị đánh cắp nụ hôn đầu đời, lại phải chịu sự dọa nạt của Trâu Tướng Quân, cô có chút ấm ức, có chút xấu hổ, vậy là liền sà vào lòng Tô Thích, bật khóc nức nở.

Tô Thích sững người, trong tiếng ho hắng trầm bổng không mang ý đồ ngay thẳng của mọi người, anh xót thương ôm lấy cơ thể bé nhỏ đang không ngừng run rẩy vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô:

“Không sao, ngoan nào, lần sau nêu đi lạc thì gọi điện cho anh, nếu không mang theo di động thì cứ đứng yên đó chờ, anh sẽ đi tìm em.”

“Ngộ nhỡ, không tìm thấy thì làm thế nào?”, Ngụy Nhất ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mở to đôi mắt lá răm nhìn anh, nghẹn ngào hỏi.

Tô Thích nói: “Nhất định sẽ tìm được”.

Giọng nói ấm áp của Tô Thích luôn khiến người ta vững tâm, Ngụy Nhất vùi mặt mình vào lồng ngực Tô Thích, dần bình tâm hơn.

Lúc bây giờ, Trâu Tướng Quân bước vào phòng với vẻ mặt tối sầm.

Hóa ra ban nãy, anh luôn đi theo sau Ngụy Nhất, khi xác định rõ rằng cô đã về đúng phòng, một lát sau anh mới bước vào - độ ngốc nghếch của Ngụy Nhất luôn khiên anh không dám khẳng định rằng cô có thể tìm về đúng phòng ban nãy. Vừa bước vào đã nhìn thấy ngay cảnh cô bé ngốc nghếch đáng ghét đó đang cuộn tròn trong vòng tay Tô Thích khóc nức nở. Trong ý thức của Trâu Tướng Quân, Ngụy Nhất là người của anh, đó là chuyện không sớm thì muộn, vậy mà hành động của cô giờ đây lại đang đi lệch quỹ đạo, đã cắm lên đầu anh một cái sừng thật lớn.

https://thuviensach.vn

“Đúng là đồ ngốc không biết tốt xấu gì cả!”, Trâu Tướng Quân rủa thầm.

Trâu Tướng Quân không buồn nhìn thêm cảnh hai người đang dính chặt lấy nhau một lần nào nữa, liền kéo cô nàng nhan sắc mỹ miều đang ngồi trên ghế không nói lời nào mà bước ra ngoài.

Mọi người hỏi anh đi làm gì thế, anh cũng không trả lời, vẻ mặt vẫn tối sầm. Ngụy Nhất khẽ liếc về phía anh ta một cái, không hiểu vì sao, cô luôn cảm thấy bóng dáng ấy có chút gì đó cô đơn.

Tô Thích đưa Ngụy Nhất về trường.

Ngụy Nhất ngồi trong xe, vừa phải hứng chịu gió lạnh bên ngoài nên có vẻ hơi sốt, dù điều hòa nóng đã mở lớn hết cỡ, cô vẫn không ngừng run. Ban đầu, cô còn nắm chặt tay, câu được câu chăng nói chuyện với Tô Thích:

“Tô Thích, hồi trước, khi anh còn học ở trường Trung học phổ thông Bắc Kỉnh No4, thành tích học tập có tốt không?”

“Cũng tạm được.”

“Thuộc hàng xuất chúng ư?”

“Ừm. Điểm số thực ra cũng chẳng nói lên điều gì”, Tô Thích lúc nào cũng tỏ ra khiêm nhường.

“Vậy thành tích của Trâu Tướng Quân có tốt không?”, Ngụy Nhất đột nhiên hỏi lại.

Tô Thích trầm ngâm hồi lâu, đúng vào lúc Ngụy Nhất nghĩ rằng mình lại hỏi nhầm, đang rầu rĩ tự trách bản thân thì giọng nói tròn vành rõ tiếng của Tô Thích vang lên:

https://thuviensach.vn

“Thành tích học tập của cậu ấy không được coi là tốt, nhưng cậu ấy rất thông minh, đều được thầy cô yêu quý. Anh đã nói rồi, điểm số không nói lên điều gì cả.”

Ngụy Nhất nghĩ, giữa Tô Thích và Trâu Tướng Quân rõ ràng có hiềm khích, nhưng Tô Thích lại đại lượng hơn Trâu Tướng Quân rất nhiều, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ.

“Điểm số đối với các anh không có ý nghĩa gì cả, nhưng đối với em, nó lại là tất cả! Chỉ có điểm số mới có thể chứng minh rằng em đang sống... Anh Tô, ban nãy em đứng ngoài cổng trường, vẫn thấy áp lực rất lớn đến nỗi toát cả mồ hôi...”

Người Ngụy Nhất càng lúc càng nóng, giọng nói cũng trở nên mơ hồ.

Tô Thích nhìn vẻ đầy lo lắng, ngờ rằng cô đã sốt rất cao và bắt đầu nói nhảm.

Tô Thích đi tới hiệu thuốc thì dừng xe. Anh xuống xe mua thuốc, cầm cốc nước ấm cho Ngụy Nhất uống. Anh lại cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Ngụy Nhất, sau đó, một tay đặt trên vô lăng, tay kia đặt trên trán Ngụy Nhất, vỗ nhè nhẹ giống như một người cha, người anh, như mùa xuân, như ngọn gió mát bên hồ, còn cả ánh nắng nữa... Nếu cô biết rằng, một năm sau, cô sẽ được gặp Tô Thích, vậy thì cô của năm trước, nhất định sẽ không cảm thấy điểm số là toàn bộ sinh mệnh của mình, nhất định sẽ có một ước vọng khác sinh động hơn rất nhiều.

Ngụy Nhất uống xong viên thuốc cảm, thấy toàn thân mệt mỏi, liền ngoẹo đầu sang một bên ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, thấy người nhễ nhại mồ hôi, xe của Tô Thích cũng đã đậu ngay dưới tòa nhà ký túc xá, điều hòa nóng đang được bật ở chế độ to nhất.

Tô Thích không muốn đánh thức Ngụy Nhất, đôi mắt lá răm quyến rũ kia đang chăm chú nhìn cô đầy lo lắng, thấy cô tỉnh dậy, anh vội vàng đưa

https://thuviensach.vn

tay sờ thử lên trán cô, vẻ căng thẳng mới dịu đi đôi chút:

“May quá, loại thuốc này nhạy thật, toát mồ hôi là hết sốt ngay. Tối nay em về phòng, nhớ đắp thêm chăn nhé!”

Ngụy Nhất thấy khuôn mặt khôi ngô trắng ngần như ngọc của Tô Thích đang ghé sát mặt mình như vậy, suýt nữa thì sặc nước bọt, cô ngồi ngay ngắn lại, ngượng ngùng túm mái tóc, cười hì hì rồi nói xin lỗi vì không cẩn thận nên đã ngủ quên mất. Sau đó vội túm vạt áo lên lau nước dãi đang vương trên mặt.

Đang lau nửa chừng, cô chợt cảm thấy vạt áo hết sức quen thuộc nhưng lại không phải áo của mình, bây giờ mới phát hiện mình đang khoác áo khoác của thiên thần họ Tô. Thấy thiên thần chỉ mặc mỗi áo len, đôi mắt hấp háy nhìn mình, cô vô cùng áy náy, liền lè lưỡi, nở một nụ cười nịnh bợ rồi trả lại áo khoác cho Tô thiên thần.

Tô Thích nói: “Em mới đỡ cảm, không nên ra gió lạnh”. Anh kiên quyết yêu cầu Ngụy Nhất khoác áo vào.

Ngụy Nhất đoán chắc chắn thiên thần thích sạch sẽ, chê áo khoác đã bị nước dãi của cô vấy bẩn, muốn cô giặt sạch rồi mới trả lại cho anh. Nghĩ vậy, cô bèn vui vẻ đồng ý.

Vừa bước chân vào phòng thì đúng lúc ký túc cúp điện. Nhưng ba cô bạn cùng phòng không hổ danh là những tên cầm đầu trong đám săn tin của trường, trong giây phút ngắn ngủi trước khi điện bị cúp, họ còn nhận ra áo khoác trên người Ngụy Nhất chính là chiếc áo mà hôm nay Tô Thích đã mặc, vậy là ba cô thi nhau hét toáng lên.

Ba người bọn họ vốn đã nằm cuộn tròn trong chăn lúc bấy giờ đều lồm cồm bò dậy, nhảy từ trên giường xuống dưới đất, thi nhau lắc mạnh người Ngụy Nhất trong bóng tối:

https://thuviensach.vn

“Cậu thành công rồi, cậu thành công rồi! Tất cả mọi mối tình đều bắt đầu từ việc mượn sách! Có cơ hội mượn sách, sẽ có cơ hội để trả lại! Mượn quần áo cũng giống như vậy!”

Sau đó, ba cô bạn xông lên trong tư thế của kẻ cướp, lột ngay chiếc áo khoác mà Ngụy Nhất đang mặc trên người ra.

Ngụy Nhất vốn đang bị sốt, giờ lại bị lắc qua lắc lại tới mức chóng hết cả mặt. Phải khó khăn lắm cô mới tỉnh táo lại được, thấy ba cô bạn cùng phòng châm nến lên, nước mắt lưng tròng, không ngừng sờ sờ nắn nắn chiếc áo khoác. Trông giống như con hắc hùng tinh khi lấy được chiếc áo cà sa của Đường Tăng trong phim Tây du ký vậy.

Nguyệt Nguyệt nói:” Trời ạ, cuối cùng thì tớ cũng được tận tay chạm vào thiên thần rồi!”.

Như Như nói: “Tôi đang mơ ư! Nhất định là đang nằm mơ! Đình Đình, cậu nhéo tớ một cái... Á! Cậu đúng là đứa xui xẻo! Nhẹ tay chút thôi! Nhéo thật ư? Đau quá!”.

Đình Đình nói: “Mùi hương tỏa ra từ quần áo của thiên thần thật kỳ diệu đến mức khó có thể hình dung nổi! Những người tầm thường đâu có thể phát ra mùi ngát hương như thế!”.

Trong phòng có mấy cây nến cũng đều bị ba cô bạn đem ra châm lửa để ngắm nghía chiếc áo khoác hết, Ngụy Nhất đành phải lần mò trong bóng tối để rửa mặt, vừa rửa vừa nhủ thầm: “Chẳng phải đó là mùi bột giặt hiệu Tide hay sao?”.

Ba cô bạn trong phòng không thể chấp nhận được việc mùi hương trên quần áo của thiên thần lại là thứ mùi của loại bột giặt bình dân ấy, tất cả đều tình nguyện cho rằng đó nhất định là mùi hương trên cơ thể Tô Thích, do hoóc môn trên người anh tiết ra.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đang bị ốm, tinh thần uể oải, rửa ráy xong liền trèo lên giường nằm, không quên dặn dò vài câu:

“Mấy người cẩn thận một chút, áo giặt sạch sẽ xong còn phải trả cho người ta nữa đấy.”

Còn chưa nói hết câu, liền nghe thấy ba cô bạn nhất loạt hét lên: “A! Mẹ ơi!”, “Trời ơi! Bén lửa rồi!”, “Oh, My Lady GaGa! Mau dập lửa đi!”. Hóa ra cây nến đã bị đổ lên chiếc áo khoác của Tô Thích. Mọi người tận mắt nhìn thấy chiếc áo đang bén lửa nhưng đều bị ánh sáng chói lọi của ngọn lửa làm cho phát hoảng, phải rất lâu sau mới kịp định thần lại, dưới nỗ lực dập lửa của ba người, chiếc áo đã không bị cháy rụi, chỉ để lại một lỗ thủng đen sì to bằng nắm đấm trên ngực áo.

Nguyệt Nguyệt nói: “Lỗ thủng to thế này, khuôn ngực của anh ấy có thể bị lộ ra hết mất”.

Như Như nói: “Ngụy Nhất, nêu cậu tin vào tài nghệ của tớ, tớ có thể giúp cậu vá lại, cậu có tin không?”.

Đình Đình nói: “Thôi đi, tài nghệ đó của cô, cầm đũa còn không nổi nữa là”.

Ngụy Nhất từ trên giường lao vội xuống, cầm chiếc áo lên xem, nước mắt lập tức rơi lã chã: “Làm thế nào đây! Tô Thích nhất định sẽ bắt đền tớ!”.

Nguyệt Nguyệt là chị cả trong phòng, bình thường rất có uy tín, cũng có chút tài trí, những lúc quan trọng thường không bị rối trí, ai có khúc mắc gì đều tìm cô để xin lời khuyên, trong lúc này, mọi người đều phó thác vận mệnh lận đận ấy cho cô. Nguyệt Nguyệt quả không phụ lòng mong đợi của mọi người, vuốt râu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đưa ra được một phương pháp:

https://thuviensach.vn

“Tốt nhất là bốn người bọn mình góp tiền, đế cửa hàng Metersbonwe mua một cái mới để trả thiên thần.”

Ngay cả một người máu lên não chậm nhất như Như Như cũng tỏ vẻ nghi ngờ về ý kiến tồi đến tột đỉnh ấy: “Cái áo khoác này đúng là hiệu Metersbonwe sao?”.

Nguyệt Nguyệt chống chế: “Đương nhiên! Mấy hôm trước tớ nhìn thấy lớp trưởng mặc rồi mà, giống hệt chiếc áo này, chỉ có điều cỡ nhỏ hơn. Tớ đã hỏi cậu ấy rồi, cậu ấy nói là hiệu Metersbonwe”.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy rất vui mừng. Ngụy Nhất cầm chiếc áo lên, ngồi ngây ra, không thể không chỉ ra một sự thật tàn khốc: “Nhưng trên mác áo lại ghi là PRADA”

Nguyệt Nguyệt miệt mài ghép hồi lâu cũng không ghép ra được chữ Meters hay Bonwe. Tới tận đêm khuya mới chợt bừng tỉnh, nói thảo nào không thể ghép lại được, hóa ra là chữ Baleno.

Ngụy Nhất không nghĩ đó là hãng Baleno, mà cho rằng đó là hàng hiệu PRADA của Ý cơ, làm sao mua được một cái mới để đền cho anh ấy bây giờ. Vì lo Tô Thích trách tội, mấy ngày sau đó cô luôn tìm cách né tránh anh.

Cuối cùng, vào một đêm không trăng nhiều gió, sau giờ tự học buổi tối, Ngụy Nhất và ba cô bạn cùng phòng bị Tô Thích đón đầu ở cổng sau của trường.

Ngụy Nhất thấy người ta đã tìm đến tận đây, cũng không nên tiếp tục né tránh nữa, nói thẳng vấn đề:

“Ờ à! Anh Tô, ha ha, anh đến lấy áo phải không? Em để ở ký túc xá, đã giặt sạch rồi, nhưng thật không may, bây giờ em lại có việc phải đi gấp, anh có nhất định phải lấy lại áo ngay bây giờ không?”

https://thuviensach.vn

Theo dự đoán, với phong độ của Tô Thích, anh ấy sẽ bao dung nói rằng: “Không cần ngay đâu, lần sau đưa anh cũng được”. Nhưng không ngờ, Tô Thích lại nghiêm túc hỏi: “Muộn thế này rồi, còn đi làm việc gì nữa?”.

Ngụy Nhất chưa kịp mở miệng thì Như Như - cô bạn thật thà nhất phòng đã nhanh nhảu cất cao giọng: “Bọn em muốn đi ăn thịt dê nướng!”.

Tô Thích khẽ mỉm cười, nói: “Thế thì anh cũng cảm thấy đói rồi, mọi người có phiền khi anh cùng đi không? Anh sẽ mời!”.

Điều này quả thực có thể còn vui hơn sự kiện lớn năm 1997 Hồng Kông trở về với Trung Quốc, mọi người không những không cảm thấy phiền mà còn hò reo ầm ĩ. Chỉ riêng Ngụy Nhất, vì làm một việc sai trái nên trong lòng phiền muộn tới nỗi không thể ngẩng đầu vui vẻ được, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt lá răm sáng long lanh kia của Tô Thích.

Chú bán thịt dê nướng uốn tấc lưỡi, nói tràng giang đại hải tiếng Tân Cương, những xiên thịt vừa nướng xong thơm phức, tương ớt còn đang xèo xèo trên những miếng thịt dê nướng vàng ươm.

Tô Thích nói đã đói rồi nhưng chỉ ăn một miếng mang tính tượng trưng rồi ngồi nhìn Ngụy Nhất ăn. Đôi mắt hút hồn của Tô Thích nhìn đến nỗi Ngụy Nhất đỏ ửng mặt, giống y như hôm cô bị sốt cao vậy. Tô Thích bèn hỏi:

“Cô bé, đã hết sốt chưa? Hôm đó anh đã dặn em về phải đắp chăn ấm cho ra thêm mồ hôi thì mới khỏi hẳn được, em có nghe lời không đấy?”

“À à, khỏi từ lâu rồi, về đến phòng, mồ hôi cũng túa ra rất nhiều”, Ngụy Nhất nói. Quả thực vì hôm đó chiếc “Baleno” bị bén lửa nên cô đã toát rất nhiều mồ hôi. Nhớ tới chiếc áo khoác của Tô Thích, Ngụy Nhất lại rầu rĩ.

Ăn thịt dê nướng xong, Tô Thích lại nói muốn đi dạo cùng mọi người một lúc, Ngụy Nhất thầm nghĩ, chắc chắn anh ấy đang nhớ đến chiếc

https://thuviensach.vn

“Baleno” của mình, bụng dạ cô cồn cào như lửa đốt, muốn khéo léo từ chối, nào ngờ ba cô bạn cùng phòng lại quá nhiệt tình, cứ bám lấy Tô Thích, vừa đi vừa kể những chuyện cười mà Ngụy Nhất đã gây ra trên lớp. Tô Thích đút hai tay vào túi quần, chăm chú lắng nghe, mỗi lần cười xong, anh đều quay đầu lại nhìn Ngụy Nhất một cái, nửa yêu chiều nửa chế giễu.

Về đến ký túc, Ngụy Nhất thấy dù thế nào thì cũng chết, liền chạy phăm phăm lên lầu, ôm chiếc áo đã giặt sạch nhưng bị thủng một lỗ to trên ngực chạy xuống.

Tô Thích ung dung đứng dưới gốc cây hoa quế đợi, thấy Ngụy Nhất chạy tới, liền cười nói: “Bé con, chạy chậm thôi, vội gì chứ!”.

Sau khi nhận lấy chiếc áo, anh lại rất tự nhiên đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc xòa trên trán cô.

Ngụy Nhất úp úp mở mở, ấp a ấp úng chỉ vào chiếc áo: “Sao anh không kiểm tra xem có đúng là chiếc này không... À, gì nhỉ, ngộ nhỡ bị đánh tráo…”

Tô Thích sững sờ, sau đó liền mỉm cười dịu dàng “Đúng chiếc này rồi”.

Ngụy Nhất càng cúi gằm mặt xuống, kiên quyết nói: “Em... em khuyên anh nên xem lại đi, xem thật kỹ rồi hãy khẳng định”.

Tô Thích lúc bây giờ mới cảm thấy có điều gì kỳ lạ, giở chiếc áo ra xem, vô cùng sửng sốt - trên ngực chiếc áo khoác hiệu PRADA màu đen ấy đã được chắp thêm một mảnh vá hình gấu trúc to bằng nắm tay. Rất lâu sau Tô Thích mới tìm lại được giọng nói của mình, ngạc nhiên hỏi: “Em khâu à?”.

Ngụy Nhất vặn vẹo ngón tay, giọng như tiếng muỗi kêu, “ừm ừm” hai tiếng coi như thừa nhận.

https://thuviensach.vn

“Đường kim mũi chỉ cũng không tồi”, Tô Thích mỉm cười nói.

Lần này lại đến lượt Ngụy Nhất sửng sốt, cô cứ tưởng Tô Thích sẽ nổi giận lôi đình, đáng ra dù anh ấy vì muốn giữ trọn hình ảnh của một thần tượng, có thể khống chế bản thân không có những hành động thô bạo đối với phụ nữ, thì cũng không tránh khỏi việc sẽ thốt lên vài câu thô lỗ kiểu như “ông mày” hay “bà cô già” gì đó chứ. Nhưng Tô Thích không những mỉm cười mà còn khen ngợi đường kim mũi chỉ của cô không tồi nữa!

Nhận được lời khen của Tô Thích, Ngụy Nhất lại càng sợ, muốn bỏ chạy nên nói bừa một câu: “Ha ha, ha ha! Gấu trúc không mang nhiều ý nghĩa lắm, nếu có cơ hội em sẽ vá giúp anh hình vua sư tử vào đó... À, ờ, đã muộn rồi, em lên đi ngủ đây, hẹn gặp lại!”, nói rồi Ngụy Nhất liền quay người đi.

Tô Thích bỗng đưa tay ra kéo Ngụy Nhất lại, Ngụy Nhất lo sợ, nhắm nghiền hai mắt, đau khổ quay đầu lại, lòng tự nhủ: Gió bão tới rồi đây! Gió bão tới rồi đây! Anh ấy đấm hay tát trước nhỉ...

Nhưng một giây sau đó, Tô Thích nói: “Cô bé, tất cả mọi thứ của anh không phải là đặc biệt chuẩn bị cho em, ngoài vị trí còn trống ở bên cạnh anh”.

Ngụy Nhất vẫn giữ nguyên tư thế đứng cúi đầu, nhắm nghiền hai mắt, lẳng lặng cân nhắc tới bốn, năm lượt về câu nói của Tô Thích rồi mới ngạc nhiên khi nhận ra ý tứ của anh. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh một cách khó hiểu, buột miệng nói: “Anh... liệu có phải anh tức giận quá đâm ra hồ đồ không?”.

“Cô bé, em có đồng ý không?”, Tô Thích nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Ngụy Nhất, nhìn sâu vào đôi mắt cô.

Khoảnh khắc ấy, Tô Thích đứng dưới ánh đèn đường trong khuôn viên trường Đại học S, nét mặt dịu dàng, chân tình, nói những câu tình tứ khiến

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất cảm thấy đó là những lời nói rung động lòng người nhất.

Ngụy Nhất tròn xoe đôi mắt, chăm chú nhìn anh hồi lâu, khi đã chắc chắn rằng Tô Thích đang rất nghiêm túc, không hề có ý định công kích để trả thù, lập tức cảm thấy ngượng ngùng, bối rối nhưng lại thầm vui sướng trong lòng, sau đó đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt nhỏ xinh đang ửng đỏ, cắm đầu chạy biến lên phòng ký túc.

Nhưng dáng điệu và đôi mắt lá răm đó của Tô Thích, ai có thể từ chối được cơ chứ.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Xúc Cảm Mạnh Mẽ Của Tô Thích

Mùa xuân đến rồi, vạn vật lại xanh tươi.

Thành phố B ở phương Bắc của Trung Quốc, sự nóng lạnh thất thường của thời tiết giao mùa đông - xuân vốn khiến người ta không dễ cảm nhận được bước đi của nàng Xuân. Nhưng năm nay, Ngụy Nhất lại cảm nhận rõ ràng được điều đó, có lẽ bởi bên cô đã có Tô Thích.

Tô Thích mỉm cười như mây mù tan biến, hoa tươi khoe sắc, vậy là Ngụy Nhất đã sớm có cả bầu trời xuân.

Có thể nói Ngụy Nhất là khắc tinh với xe đạp, tới tận bây giờ mà vẫn chưa biết đi. Nhưng Tô Thích lại có thể, hơn nữa còn đi xe một cách điệu nghệ. Tô Thích cũng từng nhẫn nại hướng dẫn cho cô vài ngày, kết quả là cánh tay và bắp chân Ngụy Nhất đầy những nốt bầm tím do bị ngã. Tô Thích vừa giúp cô xoa xoa bắp chân vừa ngước mắt lên nhìn, nói đừng học nữa, sau này anh sẽ đèo em.

Những ngày sau đó, trong khuôn viên trường Đại học S thường thấy cảnh Tô Thích đi xe đạp đèo Ngụy Nhất nhỏ nhắn dễ thương. Ngụy Nhất ngồi sau xe Tô Thích, mỗi khi Tô Thích nói lớn “ôm eo anh đi” thì Ngụy Nhất lại ngượng ngùng vòng tay ôm lấy anh.

https://thuviensach.vn

Cơn gió thổi bên tai Ngụy Nhất không chỉ mang theo hương thơm của cỏ cây mà còn hòa quyện cả mùi đàn ông đặc biệt chỉ có riêng ở Tô Thích nữa. Ngụy Nhất vốn nhút nhát, Tô Thích chỉ cần đạp nhanh một chút là cô lại hoảng sợ, hét thất thanh rồi nép đầu vào lưng anh.

Khi đó Tô Thích cứ ngỡ mình đang ở độ tuổi thiêu niên ngưỡng mộ tình yêu. Anh đèo cô bạn gái bé nhỏ đang độ tuổi thanh xuân phơi phới, gào thét dưới ánh mặt trời, hò hét trong đất trời mùa xuân.

Thường ngày, công việc của Tô Thích rất bận nhưng anh luôn tranh thủ thời gian đến tìm Ngụy Nhất. Hoặc chơi bóng, hoặc ép Ngụy Nhất chạy bộ rèn luyện sức khỏe, sau đó cùng nhau ăn cơm, cuối tuần lại lái xe đi khắp nơi tìm chỗ ăn ngon hay chỗ chơi thú vị, vừa thoải mái lại không lo sợ, không bao giò xuất hiện những tình huống bối rối như khó khăn trong quay vòng vốn. Vừa có vẻ lãng mạn của tình yêu sinh viên lại có sự hưởng thụ về vật chất cao hơn so với các bạn học bình thường khác.

Việc có thể thi thoảng tạm xa rời nhà ăn trong trường Đại học S khiến Ngụy Nhất vô cùng sung sướng, nhưng ngoài niềm vui ra lại có chút ái ngại, lo lắng bản thân mình từ nay sẽ không ngừng sa đọa trong hố sâu hủ bại của chủ nghĩa tư bản... Nhìn ba cô bạn cùng phòng bị cái nhà ăn luôn biến đổi không ngừng đó hành hạ tới nỗi gầy yếu vàng vọt, còn bản thân mình lại được nuôi dưỡng chu đáo, béo trắng lên thấy rõ, vậy là trong sự ái ngại còn có thêm vài phần áy náy nữa.

Nhưng cuộc sống an nhàn luôn khiến người ta cảm thấy thoải mái, hơn nữa, khả năng thích ứng của loài người cũng vô cùng thần kỳ, kể cả có sa đọa đến mấy trong một hố sâu hơn nữa rồi cũng sẽ trở nên quen thuộc và thản nhiên đón nhận nó. Điều khiến Ngụy Nhất bất ngờ lại chính là, bản thân mình đã trở thành một cô bé Lọ Lem thời hiện đại, trải qua câu chuyện mà đáng ra sẽ bị người và thần đều phẫn nộ và bị mắng chửi cho mất mặt, nhưng lại không bị người đời đố kị hay ganh ghét, ngay cả ba cô bạn cùng phòng cũng chỉ rầu rĩ thốt lên vài câu như “thiên thần đã giáng xuống phàm

https://thuviensach.vn

trần rồi”, sau đó thì nhanh chóng cảm thấy thanh thản, cứ mở miệng lại thốt ra câu “ông chồng Tô Thích của cậu”.

Ngụy Nhất là một cô gái cẩn thận, dù danh xưng đó luôn khiến Ngụy Nhất cảm thấy vui sướng và vinh dự, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, cô vẫn không dám tự nhận mình là bạn gái Tô Thích. Trong tâm trí của Ngụy Nhất, khuôn mẫu của tình yêu dù có thay đổi như thế nào cũng không nằm ngoài quy luật về bản chất và mục đích của nó. Còn về việc để có một tình yêu hao tâm tổn trí, thấp thỏm lo âu như thế nào thì Đại Hàn dân quốc có quyền được phát biểu trước nhất, ngày nào họ chẳng hướng dẫn chúng ta cách theo đuổi tình yêu đến cùng trên kênh truyền hình Hồ Nam, họ lo sợ thanh thiêu niên trong nước còn ấu trĩ, hiểu biết ít, trên con đường đi tìm tình yêu sẽ bước vào đường vòng, ngã rẽ.

Dưới sự hun đúc của các cô gái môi trầm của Hàn Quốc, chúng ta đã học được rất nhiều kiến thức ngoài sách vở. Ví dụ như, những cô gái quá thông minh, xinh đẹp nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp; Các cô ngốc nghếch với câu cửa miệng là “không được, không được” thì lại nhận được sự coi trọng của nhân vật nam chính; Một cặp tình nhân, nếu muốn nên vợ nên chồng, đầu tiên, nhân vật nữ chính không hề có chút rung động hay mong nhớ gì, ngây thơ đến mức khiến người ta xem mà phát ngán, rồi lại phải trải qua sự giày vò, hành hạ vô tình của bà mẹ kế độc ác, sau đó ở tập thứ hai trăm, khi tình yêu ở khúc quanh co uốn lượn, đang độ đơm hoa kết trái thì hai nhân vật chính phải gieo mình từ trên cầu cao, đường sắt.., Trải qua không biết bao nhiêu lần giật mình quay đầu lại, người đó đã được rèn luyện tâm trí rất nhiều khi phải đối diện với bước đường cùng, đúng vào lúc khán giả bực bội giơ cao chiếc điều khiển lên định chuyển sang kênh khác thì hai nhân vật chính lại quỳ xuống dưới mưa, ôm hôn thắm thiết trong tiếng sấm chớp đầy trời.

Tâm trí đau khổ, cơ thể rã rời, đường đời trắc trở như thế mới được coi là sở hữu một tình yêu cảm động, đáng ngợi ca.

https://thuviensach.vn

So sánh một chút, tình yêu của cô và Tô Thích không hề có những sợi tơ hồng vấn vít, cùng chẳng phải trải qua hoàn cảnh hà khắc, điều này khiến Ngụy Nhất rất nản lòng.

Tô Thích thậm chí chưa hề thố lộ rõ ràng tình ý của mình với Ngụy Nhất. Mỗi khi bên nhau, nhiều lắm cũng chỉ là nắm tay, lúc tạm biệt thì chúc nhau ngủ ngon, giống như bạn bè, lại càng giống anh trai. Ngụy Nhất đem những tình tiết trong phim truyền hình so sánh với những gì mà cô đã trải qua, cô không hề có cảm giác an toàn đối với phong độ quân tử một cách tự nhiên của Tô Thích. Ngụy Nhất thường nghĩ, nếu như ngay cả những cơ hội thông thường như bốn mắt nhìn nhau, tình ý dạt dào còn rất ít thì chắc sẽ phải vô vọng về khoảnh khắc ôm hôn thắm thiết của các đôi yêu nhau mà thôi.

Chỉ đành trong lúc đêm khuya thanh vắng, âm thầm lặng lẽ, thản nhiên khát vọng về nụ hôn của Tô Thích, tưởng tượng cảnh Tô Thích thổ lộ tình cảm. Nghĩ tới khi đỏ mặt tía tai, cô cảm thấy bản thân mình thật hạ lưu bỉ ổi. Lại nghĩ tới Trâu Tướng Quân cùng với nụ hôn đầy ngang ngược, cách thức xử lý sự việc thật cường bạo của anh ta, nghĩ tới mức nghiến răng nghiến lợi - cái tên lưu manh đó! Ngụy Nhất cũng đã hứa rằng cả đời cũng không nói cho bất kỳ ai biết kể cả bị bầm gan tím ruột về sự xâm hại của anh ta đối với cô sau khi uống rượu say ở khu giải trí ấy.

Cũng may, Trâu Tướng Quân đã tìm đến người phụ nữ khác để giải tỏa, sau khi tỉnh táo lại, hầu như chẳng nhớ gì tới người con gái như cô nữa. Chi là một sự việc nhỏ bé có chút xáo trộn nhưng lại không hề nguy hiểm, một người luôn tự phụ như anh ta sao có thể bận tâm nhiều cơ chứ.

Sau khi từ Chí Tôn trở về, Ngụy Nhất không gặp lại Trâu Tướng Quân nữa. Cô rất ít khi về nhà, khi thì ở lì trong trường, khi lại cùng Tô Thích tận hưởng thế giới của riêng hai người. Chỉ cần lơ đễnh một chút, tuyệt đối sẽ không chạm mặt. Cô và Trâu Tướng Quân vốn là hai người thuộc hai thế

https://thuviensach.vn

giới khác nhau, ngoài việc anh ta là anh rể tương lai ra, cô không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào khác với anh ta cả.

Kỳ thi tiếng Anh cấp bốn bắt đầu ghi danh.

Con gái thường hay học lệch, Ngụy Nhất lại nằm trong nhóm dẫn đầu của đám học lệch trong nhiều năm qua. Những môn học khác, kết quả học tập của cô rất tốt, ngoại trừ môn tiếng Anh.

Trong suốt mười năm học tập gian khổ của Ngụy Nhất, môn tiếng Anh cô luôn xếp ở vị trí cuối lớp. Xét về tính chất ổn định thì chưa bao giờ khiến người ta phải thất vọng. Với trình độ của Ngụy Nhất, muốn qua được kỳ thi tiếng Anh cấp bốn, chẳng khác nào một câu chuyện viển vông. Điều Khiến người ta yên vui thanh thản nhất chính là, tôn chỉ của cô sinh viên Ngụy Nhất là cần cù bù thông minh và quyết tâm thực hiện tới cùng. Giờ đây, khi còn một thời gian khá dài nữa mới tới kỳ thi tiếng Anh cấp bốn, lại chẳng có môn học nào cần ôn tập, có thể coi là thời điểm tập hợp đủ các yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa, cô quyết tâm, hăng hái, gửi gắm hết hy vọng vào kỳ thi có tính chất khốc liệt này, chiến đấu một sống một còn với chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn ấy. Nếu được ngôi sao may mắn chiếu rọi thì còn có thể sống sót mà qua được.

Vậy là, khi đi ghi danh, Ngụy Nhất lại là người tiên phong, bừng bừng nhiệt huyết, vô cùng tích cực.

Sau khi Ngụy Nhất đã trở nên thân quen với Tô Thích, bản tính hay làm nũng đã được bộc lộ. Ngụy Nhất chu đôi môi nhỏ xinh lên, than vãn với Tô Thích, nói rằng ba cô bạn cùng phòng hay ăn quà vặt, âm thanh phát ra lại quá ầm ĩ; ghế ngồi trong thư viện hay giảng đường quá lạnh; đường về nhà xa vời vợi, trời lại nhanh tối... nếu lần này không thi được chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn nhất định là do môi trường học tập không thuận lợi.

https://thuviensach.vn

Tô Thích mỉm cười, nói một cách thần bí: “Cô bé, để anh đưa em tới một nơi”.

Vậy là Ngụy Nhất dắt xe đạp ra để Tô Thích đèo đi. Rất gần, ở ngay gần trường học, hai người đứng trước cổng của một khu chung cư.

Ngụy Nhất hỏi chúng ta đi đâu vậy. Tô Thích chỉ mỉm cười, không trả lời, nắm tay cô cùng đi vào bên trong.

Khu chung cư Xuân Thành, tòa nhà c, 26 - 1. Vị trí không được coi là đắc địa nhưng khung cảnh đẹp, không khí thoáng đãng, cây cối xanh tươi, hệ thống an ninh đảm bảo.

Tô Thích rút chìa khóa ra mở cửa, căn hộ không rộng, có ba phòng kèm thêm một phòng đọc sách. Căn hộ quay lưng về hướng Nam, mặt tiền hướng về khuôn viên khu chung cư, tràn ngập ánh sáng, cũng rất yên tĩnh. Điều quan trọng là rất gần trường học của Ngụy Nhất. Tô Thích dẫn Ngụy Nhất đi tham quan lần lượt từng phòng, tới phòng nào cũng mỉm cười hỏi, có thích không.

Ngụy Nhất đút hai tay vào túi áo: “Đây có được coi là cung vàng cất giấu mỹ nhân không?”.

Tô Thích bật cười ha hả, hỏi: “Vậy em có cho phép anh cất giấu không?”.

Ngụy Nhất vừa thốt ra câu hỏi đó liền cảm thấy bản thân mình quá buông thả, đường đột xúc phạm thiên thần. Thực ra cô đã bị nhiễm cách ăn nói bạo gan của ba cô bạn cùng phòng. Đang trong lúc vô cùng ân hận, không ngờ Tô Thích lại thừa cơ hùa theo. Da mặt Ngụy Nhất vẫn chưa đủ độ dày, cô ngại ngùng quay mặt đi.

“Sau này em đến đây ôn bài nhé!”, Tô Thích nói.

https://thuviensach.vn

“Căn hộ của ai vậy?” Ngụy Nhất rất thích cách trang hoàng và môi trường ở đây, cứ đưa tay vuốt ve đồ đạc mãi.

“Của anh.”

“Ổ! Em biết rồi!”, Ngụy Nhất lắc lư mái đầu, nheo mắt nhíu mày một hồi, làm ra vẻ thông minh, “Từ lâu đã để ý tới nữ sinh của trường mình rồi? Ngay cả phòng ở cũng được chuẩn bị sẵn! Anh thành thật khai ra mau, có dùng kính viễn vọng nhìn trộm vào ký túc xá nữ không hả?”.

Tô Thích yêu chiều gõ gõ vào mũi cô: “Bậy bạ nào. Chiều qua mới làm thủ tục chuyển nhượng xong”.

Ngụy Nhất tròn xoe mắt nhìn anh, sáng sớm hôm qua cô vừa than vãn với anh rằng không có chỗ để học bài, buổi chiều anh đã mua ngay căn hộ đắt tiền này! Ngụy Nhất cảm động vạn phần: Dịp may ở cuộc đời này thật trùng hợp đến nỗi không thể tưởng tượng nổi!

“Cô bé, có thích không?”, Tô Thích hỏi, nhìn sâu vào mắt cô, hoàn toàn trong sáng, không có chút cố ý nịnh bợ hay khoe khoang gì.

Ngụy Nhất cảm thấy một nỗi xúc động mạnh mẽ trào dâng trong lồng ngực, cô không kiềm chế được liền sà vào vòng tay anh. Cô lại cảm thấy xấu hổ vì sự bạo dạn của mình, vùi đầu mãi vào lớp áo anh, không chịu ngẩng lên, tham lam hít hà mùi đàn ông mát dịu nhẹ nhàng rất riêng của anh.

Tô Thích thấy cô cứ đứng yên như vậy hồi lâu liền vỗ vỗ vào đầu cô, “Sao thế?”.

“Em bỗng cảm thấy anh giống...”, Ngụy Nhất đang cố tìm từ ngữ để diễn đạt.

“Hả?”, Tô Thích động viên cô nói tiếp.

https://thuviensach.vn

“Em cảm thấy anh rất giống Tôn Ngộ Không.” Khó khăn đến mấy cũng có thể giải quyết được, cái gì cũng có thể biến ra ngay được, thật đúng là một trang nam tử có tài biến hóa khôn lường.

Tô Thích bật cười thành tiếng, ôm chầm lấy Ngụy Nhất, vòng ôm thật chặt, rồi lại buông tay ra, khẽ khàng hỏi: “Nói như vậy, trông anh giống khỉ lắm sao?”.

“Là Tề Thiên Đại Thánh.”

Hai người đều bật cười, bầu không khí thật âm áp yêu thương.

“Sau này anh sẽ ở đây”, Tô Thích nói.

“Ờ. Á? Hả?” Ngụy Nhất vốn nghĩ căn hộ của anh ấy, anh ấy dọn đến ở là chuyện đương nhiên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy lăn tăn bởi cô cũng ở đây, điều này... điều này chẳng phải là sống thử như người ta vẫn kháo nhau sao?

Tô Thích thấy khuôn mặt nhỏ xinh đầy vẻ đăm chiêu, biết cô đã hiểu lầm, mỉm cười nói: “Đầu óc nhỏ bé lại nghĩ linh tinh cái gì thế! Anh sẽ không làm gì xâm hại tới em đâu!”.

Ngụy Nhất vốn dĩ rất tín tưởng Tô Thích, anh ấy nói không là nhất định sẽ không. Đúng lúc tâm trạng nhẹ nhõm thì trong lòng cô lại trào dâng một cảm giác hụt hẫng.

Tô Thích hỏi: “Không vui à?”.

Ngụy Nhất lắc lắc đầu, suy nghĩ trong lòng lại không thể nói ra được. Người ta là một chàng trai trưởng thành mà còn không có dự định đó, mình là phận gái, lại suốt ngày có những tư tưởng không lành mạnh. Nếu để anh ấy biết được, thế chẳng phải là ép buộc anh ấy sao.

https://thuviensach.vn

Vậy là cô lấy lại tinh thần, muốn khéo léo chuyển sang chủ đề khác, suy nghĩ một hồi, bèn hỏi: “Đúng rồi, thế nào gọi là khí chất tiểu công [1], tâm lý tiểu thụ?”.

Tô Thích sững sờ: “Em học ở đâu ra vậy?”

Ngụy Nhất thấy thái độ của Tô Thích liền đoán rằng đó không phải là một câu nói tốt đẹp gì, âu sầu thiểu não, các ngón tay đan vào nhau, ngập ngừng:

“Các bạn ở trong phòng nói như vậy. Họ nói anh có khí chất của tiểu công, nhưng tâm lý lại của tiểu thụ.”

Tô Thích nín thinh hồi lâu, cuối cùng bật cười ha hả, vô cùng sảng khoái.

Lúc đó, Tô Thích đang đứng bên cửa sổ phòng đọc sách, hai tay khoanh trước ngực, cơn gió nhẹ nhàng ấm áp thổi bay tấm rèm cửa màu xanh da trời, ánh mặt trời mỏng như cánh chuồn chuồn xuyên qua lớp vải rèm, tỏa đều trên khuôn mặt với những đường nét thanh tú của anh. Nụ cười đó của Tô Thích trong sáng như mùa xuân, lại thêm vào chút màu sắc tinh nghịch, thật sinh động mà vô cùng cuốn hút. Ngụy Nhất cứ ngây người ra ngắm nhìn.

Tô Thích vui đủ rồi, không cười nữa, cố ý nghiêm mặt lại, nói: “Sau này đừng thảo luận với họ về những chuyện đó nữa, chẳng giống con gái chút nào!”.

Ngụy Nhất vô cùng xấu hổ, cúi đầu, ngoan ngoãn nói: “Vâng”.

Tô Thích nhìn điệu bộ ngây thơ ngốc nghếch của Ngụy Nhất, cảm giác thương yêu lại trào dâng, anh kéo cô lại bên mình, tay thì gõ nhẹ vào mũi cô ra vẻ trừng phạt, miệng lại hỏi một câu chẳng liên quan gì: “Đói chưa?”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích rất thích gõ vào mũi của Ngụy Nhất, anh thường làm những động tác đó một cách vô thức khi trong lòng cảm thấy yêu mến, thương xót hay bất mãn. Sống mũi của Ngụy Nhất không thẳng lắm, chóp mũi lại hênh hếch, phối hợp ngữ quan thanh tú trên khuôn mặt như một nét chấm phá. Ngụy Nhất lại không biết điều đó, chỉ thấy đường nét chiếc mũi của mình không đẹp, thường ngửa cổ lên trời than vãn, vô cùng tự ti. Thêm vào đó, hằng ngày lại bị ngón tay trỏ của Tô Thích gõ nhẹ vào, từ lâu cô đã không thích như thế, liền lùi lại phía sau một bước, xoa xoa lên chóp mũi hếch, chu môi lại nói: “Ôi, anh biến mũi em thành mũi tẹt mất rồi!”.

Tô Thích bật cười, lấy lại vẻ nhã nhặn lịch sự.

Ngụy Nhất chớp chớp mắt, nói: “Anh đã cho phép em đến ở một căn hộ đẹp như vậy, dù thế nào em cũng phải mời anh một bữa. Tiểu công, nể mặt tại hạ một chút đi”.

Tô Thích đưa tay ra, vờ ra vẻ muốn gõ vào mũi của Ngụy Nhất, cô bèn co giò bỏ chạy, nhưng người nhỏ chân ngắn, sao chạy trốn được một người cao lớn chân dài như Tô Thích chứ. Chỉ chạy được vài bước, cô đã bị tóm gọn, anh đưa cánh tay dài ra ôm Ngụy Nhất vào lòng.

Tô Thích cười hì hì, giơ tay phải lên, Ngụy Nhất ôm mặt né hết bên này đến bên khác, hai người cứ nô đùa như vậy, cũng không biết ai dừng lại trước, cũng chẳng rõ hình ảnh đã đứng lại như thế nào, dù sao thì kết cục cuối cùng cũng là hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách hai đôi môi rất gần.

Ngụy Nhất vừa cười sảng khoái, khuôn mặt vốn trắng ngần giờ lại được điểm thêm hai gò má ửng hồng đáng yêu, đứng trước mặt Tô Thích thở hổn hển. Thấy Tô Thích nhìn mình không chớp mắt, cô sững người lại, thầm nghĩ, cảnh tượng này thật giống trong các bộ phim truyền hình mà mình đã xem, mấy cô gái điên điên khùng khùng đó chẳng phải cũng được các anh

https://thuviensach.vn

chàng bắt lại rồi ôm gọn trong lòng như vậy, sau đó mở miệng ra cắn hay sao? Nghĩ đến đó, cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, cúi đầu xuống.

Cặp đồng tử xinh đẹp của Ngụy Nhất sáng bừng mang theo chút yêu kiều tự nhiên và vẻ quyến rũ của tuổi trẻ. Thấy khuôn mặt của Tô Thích cứ lớn dần, cô cũng từ từ ghé sát mặt mình vào, vừa mừng vừa lo, lại mang theo sự chờ đợi mãnh liệt tâm trạng căng thẳng như có một chú thỏ đang ở trong lồng ngực cứ nhảy nhót loạn xạ, loạn xạ.

Ngụy Nhất nhắm mắt lại theo bản năng, đôi môi hổng mềm mại khẽ run rẩy.

Nhưng, đôi môi của Tô Thích cuối cùng lại không đặt lên đôi môi của Ngụy Nhất. Đúng lúc hai đôi môi gần chạm nhau, Tô Thích lại ôm chặt cơ thể nhỏ bé đang run rẩy kia vào lòng, khe khẽ lẩm bẩm bằng một giọng mũi đặc sệt:

“Cô bé còn nhỏ quá.”

Anh sợ mình không thể kiềm chế nổi, sẽ khiến cô cảm thấy đường đột.

Ngụy Nhất vừa cảm động vừa thất vọng.

Mọi khâu chuẩn bị cho một nụ hôn đã rất sẵn sàng, cuối cùng lại bị nhân vật nam chính từ chối bởi lý do tuổi tác, nhường nhịn né tránh, Ngụy Nhất rất bối rối. Hai người cứ đứng ôm nhau như vậy, không ai động đậy trước. Trong không trung còn nghe thấy cả hơi thở dài để điều chế trạng thái tình cảm của Tô Thích.

Rất lâu sau, khi Tô Thích buông Ngụy Nhất ra, khuôn mặt anh đã lấy lại vẻ khiêm nhường, điềm đạm, dịu dàng như thường ngày. Tô Thích ân cần nói: “Đi thôi, cô bé, chúng ta đi ăn cơm”.

Ngụy Nhất đồng tình hưởng ứng.

https://thuviensach.vn

Trước mỗi sự việc, Tô Thích đều xử lý một cách chu đáo đến nỗi khiến người ta không thể soi mói. Cho dù là mối quan hệ phức tạp như tơ vò thế nào, anh đều xử lý một cách chu đáo. Mỗi lần hẹn hò, ăn gì, chơi gì, anh đều trưng cầu ý kiến của đối phương, nếu Ngụy Nhất để anh quyết định, anh tuyệt đối sẽ sắp đặt một cách hết sức hợp lý: Khi mời ba cô bạn cùng phòng Ngụy Nhất đi ăn, trong thực đơn anh chọn đều có món khoái khẩu của từng người; Những món quà nhỏ tặng Ngụy Nhất, anh đều không khoe khoang cũng chẳng đột ngột; Lý do mời chị gái Ngụy Trích Tiên của Ngụy Nhất đi ăn cũng không hề quá khiên cưỡng. Làm việc luôn hướng tới sự hoàn mỹ và không bao giờ để lại tì vết. Nếu không phải là bới lông tìm vết, lôi ra những khuyết điểm của Tô Thích thì có thể coi anh ấy quá quân tử đối với Ngụy Nhất rồi, không hề vượt qua giới hạn khi tình yêu mãnh liệt.

Cũng giống như lúc này.

Ngụy Nhất thầm nhủ bằng khối óc vốn không được coi là thông minh của mình, nguyên nhân khiến anh lý trí như vậy, liệu có phải do tình cảm, liệu có phải anh ấy chưa thực sự yêu mình?

Bữa tối, họ dùng món ăn Tứ Xuyên. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Ngụy Nhất kiên quyết không uống nước trước. Lần này chiếc lưỡi không bị bỏng rát nên ăn uống cũng ngon thêm vài phần. Những chuyện phong nguyệt buồn bã trước đó đều bị tống ra khỏi tâm trí rồi.

Sau bữa ăn, Ngụy Nhất kiên quyết đòi trả tiền Tô Thích biết cô thực sự cảm động, cũng không ngăn cản. Khi thanh toán, anh khẽ mỉm cười, đứng bên cạnh cô, khuôn mặt rạng ngời nhìn cô chăm chú đếm từng tờ nhân dân tệ rồi đưa cho nhân viên thu ngân. Tiền là do cô có được khi tranh thủ làm thêm lúc rỗi rãi, vì vậy cô cũng rất yên tâm chi tiêu. Thêm vào đó, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên của nhân viên thu ngân khi “tận mắt chứng kiến cô gái giàu có bao một chàng trai khôi ngô tuấn tú” khiến cô càng thêm thỏa mãn với tính cách hư vinh nhỏ bé của mình.

https://thuviensach.vn

Tô Thích đưa Ngụy Nhất về đến ký túc xá, nói câu tạm biệt và chúc ngủ ngon, thế là ngày hôm nay lại trôi qua. Dường như ngày nào cũng như thế, sự việc đều rập khuôn, không chút biến chuyển.

Ngụy Nhất quay người đi, cúi đầu rầu rĩ.

Đúng lúc đó, Tô Thích bỗng gọi cô từ phía sau: “Cô bé”.

“Dạ?”, cô quay người lại nhìn anh.

Tô Thích bước lên vài bước, kéo tay cô, đặt một vật cứng bằng kim loại vào và nắm chặt tay cô lại, khẽ nói: “Chủ căn hộ đó là em”, anh vuốt mái tóc mềm mại của cô, mỉm cười, “Về nghỉ đi nhé!”.

Ngụy Nhất bây giờ mới rạo rực quay người bước lên lầu. Đi đến nhịp nghỉ của cầu thang, cô khẽ quay người lại, thấy Tô Thích vẫn đứng ở chỗ đó nhìn theo bóng của mình và mỉm cười như mọi ngày.

Tô Thích, năm nay anh ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi, đã qua thời xốc nổi, sống thực tế, giống như một con sông đã đầy nước, cứ chầm chậm chảy, không gió to sóng lớn. Nhưng anh ấy lại có sự trưởng thành và ổn định mà các nam sinh trong trường không có được. Mỗi việc anh làm đều vô cùng hợp lý, động tác cũng hết sức vừa vặn. Đã không cố tình khoe khoang, lại không cố ý theo đuổi đến cùng. Dòng nước nhỏ chảy dài, gió cuốn mây bay. Hơn nữa, tất cả mọi việc anh làm đều vì một mục đích - để Ngụy Nhất có cuộc sống tốt hơn. Không có lời cầu hôn lãng mạn, cũng chẳng có ý bày tỏ dục vọng, không có sự ban ơn một cách thiếu tôn trọng và lại chẳng gắt gao đòi hỏi.

Cô nắm chặt tay lại - ở đó có thứ mà ban nãy Tô Thích đưa cho cô, chiếc chìa khóa vẫn còn lưu giữ hơi ấm của Tô Thích.

Đó chính là khởi đầu lời tuyên bố kín đáo mà kiên định của anh, phải thế không? Cũng chính là tình yêu mãnh liệt của Tô Thích, đúng vậy chứ?

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất bỗng cảm thây sống mũi cay cay, đưa tay lên sờ thử, cô giật mình thảng thốt vì nước mắt mình lại đang ngốc nghếch tuôn rơi.

-_____

[1] "Tiểu công": Thuật ngữ dùng để nói về nam đồng tính, cùng một đôi với "tiểu thụ". Tiểu công chỉ bên đóng vai nam, "tiểu thụ" đóng vai nữ trong quan hệ nam-nam

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chàng Trai Tính Khí Thất Thường

Chuyến du lịch suối nước nóng vào cuối tuần này cuối cùng cũng đã đến. Đến thứ Sáu, Ngụy Nhất liền về nhà. Tô Thích nói hôm sau sẽ tới đón cô, Ngụy Nhất rất mong ngóng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Sau bữa cơm tối, Ngụy Nhất ở trong phòng học thuộc từ mới tiếng Anh. Ông Ngụy không có nhà, còn bà Ngụy ở trong phòng khách, vừa xem ti vi vừa tập thêu kiểu chữ thập.

Bà Ngụy là một phụ nữ rất thích chạy theo trào lưu, có nhiều sở thích, từ thư pháp đến ca kịch, từ yoga đến vẽ tranh, không gì là không thích. Lần nào uống trà với những quý bà giàu có cũng không quên thăm dò trào lưu hiện giờ là gì, khi đã nghe ngóng được kết quả, trở về nhà liền gắng sức điều chỉnh một phen. Tính cách của bà Ngụy không được coi là dịu dàng hòa nhã, các sở thích lại càng sớm nở tối tàn, thường thì chưa nhập môn xong đã mất hết hứng thú, vội vội vàng vàng chuyển đổi trào lưu.

Kể ra cuộc sống như thế cũng thật an nhàn.

Bà Ngụy nghe nói gần đây cách thêu kiểu chữ thập rất được giới trẻ yêu thích, sợ mình lạc hậu, lại vội vàng yêu thích môn thêu kiểu chữ thập. Mỗi ngày đều dành ra ba, bốn tiếng đồng hồ ngồi trên ghế sô pha, đeo kính lão chăm chú xâu kim luồn chỉ, khiến cả phòng khách đâu đâu cũng thấy chỉ

https://thuviensach.vn

màu, trông giống như một động tơ vậy. Ông Ngụy mỗi lần mệt mỏi trở về nhà, thấy vợ mình ngồi bên cửa sổ hết sức cần mẫn soi đèn luồn chỉ, đều cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng, ca ngợi phu nhân hiền hậu, yêu chuộng văn hóa truyền thống, say sưa với môn học bắt buộc của những phụ nữ Trung Hoa vừa hồng vừa chuyên trước đây.

Trong khi bà Ngụy bận rộn xâu kim rút chỉ thì Ngụy Nhất lại đang đánh vật với đám từ vựng tiếng Anh. Đối với những phần dù không có tư chất nhất, Ngụy Nhất cũng không dễ dàng bỏ qua. Nhưng môn tiếng Anh thật là hiểm ác, không thể khiêu khích nổi Ngụy Nhất có thể biến nó thành năm dòng kẻ nhạc, cất lên khúc ca du dương. Ngụy Nhất càng chăm chú nhìn đám từ mới thì càng hoa mắt chóng mặt, gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi.

Đó lại là một giấc ngủ ngọt ngào!

Ngụy Nhất mơ một giấc mơ dài, rất dài, mơ thấy mình và Tô Thích trải qua một phen bãi biển nương dâu, biết bao sóng gió, cùng nắm tay nhau đến lúc đầu bạc răng long. Hai vợ chồng ngồi quỳ giữa vài đứa con, nét mặt vui vẻ, thật là cảnh tượng hạnh phúc theo đúng luân thường đạo lý. Bỗng một bé trai ngẩng đầu lên, khuôn mặt cậu bé giống hệt Trâu Tướng Quân, lại còn học theo điệu bộ nhếch miệng cười của anh ta nữa! Thằng bé khiến Ngụy Nhất kinh sợ đến nỗi giật nảy mình tỉnh dậy.

Nhớ lại, trong suốt cả giấc mơ dài đó, nếu loại trừ bộ mặt đồi phong bại tục của Trâu Tướng Quân ra thì quả là một cuộc đời khiến người ta mơ tưởng. Nghĩ tới đó, tinh thần cô trở nên hưng phấn, cảm thấy tương lai thật tươi đẹp.

Trong giấc mơ, thời gian thấm thoắt thoi đưa, nhưng thực tế thì chỉ là mười phút.

Khi Ngụy Nhất cầm đồng hồ báo thức lên, thầm nức nở than vãn về thời gian thì dưới lầu bỗng vang lên tiếng động huyên náo, là giọng nói của

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên cùng đám bạn nam thanh nữ tú. Ngụy Nhất biết chị gái đã về đến nhà, mặc dù không muốn nhưng cảm thấy cần phải thực hiện đầy đủ những lễ nghi cơ bản nhất, liền chạy ra chào hỏi.

Bà Ngụy không còn ở trong phòng khách, có lẽ kim chỉ khiến bà hoa mắt chóng mặt nên đã về phòng nghỉ ngơi rồi.

“Chị, về rồi à?”, Ngụy Nhất đứng trên hành lang tầng hai nói vọng xuống.

“Ưm”, Ngụy Trích Tiên đáp lại, không mặn mà cũng chẳng thờ ơ.

Ngụy Nhất chào chị xong định quay về phòng, bỗng nhìn thấy người cả đời này cô không muốn gặp nhất đang lẫn trong đám anh chị dưới kia.

Trâu Tướng Quân đứng giữa phòng khách sáng chói, nói chuyện gì đó với Vĩ, khắp phòng toàn nam thanh nữ tú, đều là con cái của các gia đình giàu có, thế mà cơ thể cao lớn của anh ta cũng thuộc vào dạng nổi bật. Xét một cách công tâm, ngoài bản tính lưu manh ra, nếu xét riêng về vẻ bề ngoài, anh ta quả thực cũng thuộc hàng xuất chúng. Áo khoác có mũ màu đen phối hợp với quần bò nhìn thì đơn giản, nhưng khi được khoác lên người anh ta nó lại có vẻ phong lưu ngang ngạnh.

Chiếc áo khoác mà Trâu Tướng Quân bảo Ngụy Nhất vứt bỏ hôm đó, sau khi ước lượng giá cả, cô không nỡ bỏ đi, bèn sai cô giúp việc giặt sạch, phơi khô rồi cứ để trong tủ quần áo. Ngụy Nhất cũng không dám phiền chị gái, sợ Ngụy Trích Tiên lại tra hỏi cặn kẽ vấn đề. Cô đành đợi đến khi có cơ hội thích hợp rồi tận tay trả lại cho anh ta.

Hôm nay chính là một cơ hội tốt. Ngụy Nhất lôi từ trong tủ quần áo ra chiếc áo khoác còn phảng phất mùi hương cao quý, kín đáo nhờ cô giúp việc lát nữa đưa lại cho Trâu Tướng Quân. Cô giúp việc ôm chiếc áo khoác của anh chàng họ Trâu trong lòng, nhận lời mà đỏ mặt tía tai.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vốn đang ngồi ngây ra, chăm chú nhìn bộ đồ pha trà, thấy Ngụy Nhất từ trên lầu đi xuống, hai mắt anh bỗng sáng bừng lên, ánh nhìn lập tức lướt trên người Ngụy Nhất một lượt từ trên xuống dưới. Thấy Ngụy Nhất chỉ chỉ về phía mình và nói điều gì đó với người giúp việc, Trâu Tướng Quân khẽ nhếch mép, kín đáo nở nụ cười đầy hàm ý.

Ngụy Nhất như có kim đâm ở sau lưng, cảm giác khinh thường lại trào dâng, cô quay ngoắt về phòng.

Ngụy Trích Tiên đích thân bê chén trà Thiết quan âm [1] thượng hạng đến cho Trâu Tướng Quân, vừa hay thấy cảnh tượng đó, cô hơi sững sờ nhưng cũng không nói gì.

Ngụy Nhất đọc sách một lát, cảm thấy mệt mỏi nên đi tắm. Tắm xong, cô thay bộ quần áo ngủ mà Tô Thích mua tặng, rất mềm mại và dễ chịu. Ngụy Nhất thích quá cứ dụi dụi mặt vào gấu áo.

Chuông điện thoại đúng lúc vang lên, Ngụy Nhất khẽ "a lô". Giọng nói dịu dàng, ấm áp của Tô Thích từ đầu dây bên kia truyền lại, cảm giác như đang ở gần thì thầm bên tai, cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở dịu dàng của anh. Ngụy Nhất hài lòng tự nhủ, không biết ai là vị thiên tài đã phát minh ra điện thoại, nếu có dịp, nhất định cô sẽ đốt cho ông ta ba tuần hương, nếu không có ông ta, làm sao có thể qua được những đêm dài nhớ nhung như thế này!

Tô Thích nhắc nhở vài chuyện lặt vặt, những điều cần chú ý khi đi nghỉ ở suối nước nóng, quan tâm tới tâm trạng của cô, phiếm vài câu về chuyện gia đình, cuối cùng là chúc ngủ ngon rồi cúp máy. Ngụy Nhất còn rất lưu luyến, cúp điện thoại rồi mà vẫn không ngừng hồi tưởng. Khuôn mặt nhỏ xinh chi to bằng bàn tay lớn ấy ửng hồng, cặp mắt long lanh hạnh phúc.

Đúng lúc đó thì có tiếng gõ cửa, Ngụy Trích Tiên đứng bên ngoài vọng vào: "Nhất Nhất, ngủ chưa?".

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên rất ít khi đích thân đi tìm cô, nhất định là có chuyện gì đó rồi. Ngụy Nhất không dám chần chừ, vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, lao ra mở cửa. Khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Ngụy Trích Tiên hiện ra ngay trước mặt, sau lưng chị ấy còn sừng sững một anh chàng, đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt không chút biểu cảm, chính là Trâu Tướng Quân. Khoảng cách quá gần, khuôn mặt kinh hãi thói đời đó giống hệt với khuôn mặt của đứa trẻ mà cô đã gặp trong giấc mơ ban nãy. Ngụy Nhất khiếp sợ bước lùi lại một bước như gặp phải yêu quái, vừa khéo để lại một lối nhỏ cho hai người đó bước vào phòng.

Hai người đó đều cao hơn Ngụy Nhất, đặc biệt là Trâu Tướng Quân, áng chừng anh ta phải cao hơn cô tới một cái đầu rưỡi. Hai người đứng trong phòng, vị thế của Ngụy Nhất trong chốc lát đã trở nên yếu ớt hơn hẳn, cô cúi đầu rụt cổ, hỏi: “Chị, có chuyện gì vậy?”.

Ngụy Trích Tiên bước đến, ngồi xuống chiếc ghế sô pha màu kem. Hành động cử chỉ của Trâu Tướng Quân thì chẳng có gì thay đổi, vẫn quái đản như thường ngày, vào phòng của con gái mà không hề ngại ngùng hay giữ chút ý tứ gì, lại ngang nhiên đặt mông ngồi lên giường của người ta! Thật không biết có nên tán thưởng anh chàng này là người quang minh lỗi lạc không nữa. Anh ta cứ chằm chằm nhìn Ngụy Nhất, đôi mắt đen láy, sâu thẳm tới nỗi khiến người ta không dám nhìn trộm. Ngụy Nhất nhìn vào phần mông của Trâu Tướng Quân, thầm than vãn: Lại phải thay ga trải giường rồi.

Ngụy Nhất đang rầu rĩ về chuyện chiếc ga trải giường thì Ngụy Trích Tiên cười thân thiện, nói: “Ban nãy An Dương gọi điện thoại tới, hẹn chị ngày mai đi tắm suối nước nóng ở sơn trang Cửu Hoa. Chắc chắn Tô Thích sẽ đi, Nhất Nhất, em có đi không?”.

Ngụy Nhất đang ngây người nhìn chiếc ga trải giường, không có phản ứng gì.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên không hề phiền lòng, lại nở nụ cười giảo hoạt: “Nhất Nhất, em và Tô Thích, hai người, hà hà, giữ bí mật tốt gớm nhỉ! Lần trước ở nhà Trâu Tướng Quân, thảo nào vừa nhìn thấy cậu ta, mặt mũi em đã đỏ lựng lên như đít khỉ ấy! Thành thật khai mau, hai người bắt đầu từ khi nào vậy? Hóa ra tên tiểu tử đó đang cưa cẩm em gái mình, chẳng trách dạo này ân cần khác thường thế, lại liên tục tìm lý do mời mình ăn cơm nữa chứ!”.

Ngụy Nhất nghe thấy nhắc tới Tô Thích, lập tức định thần lại, thầm hồi tưởng về câu nói của chị gái, lúng túng đến nỗi hai má đỏ bừng, nhìn chị gái với vẻ xin buông tha rồi lại đánh mắt sang Trâu Tướng Quân. Kẻ thứ hai ấy chỉ chằm chằm nhìn cô, không rõ là đang vui hay buồn nữa.

Ngụy Trích Tiên bước tới, nắm lấy bàn tay của Ngụy Nhất, mùi nước hoa đầy mê hoặc trên cơ thể cô lập tức xộc thẳng vào bầu không khí xung quanh, cô nói vói giọng điệu thân mật mà trước nay Ngụy Nhất chưa từng nghe thấy: “Không biết chừng, sau này hai chị em mình lại trở thành chị em dâu cũng nên! Đời người quả nhiều điều bất ngờ nhỉ!”, nói xong liền chớp chớp mắt đầy tính nghịch với Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất không nói gì, trong lòng vừa vui mừng lại vừa não nề.

Ngụy Trích Tiên dường như đang rất hứng thú, lại quay người ngồi xuống cạnh Trâu Tướng Quân, níu cánh tay anh ta lắc qua lắc lại vài cái rồi nũng nịu nói: “Anh Quân, chúng ta cùng đi đi!”.

Trâu Tướng Quân khẽ nhíu mày, đẩy Trích Tiên ra, không trả lời thẳng vào câu hỏi mà chỉ chăm chú nhìn Ngụy Nhất, mở miệng cất tiếng ề à: “Em sẽ đi chứ?”.

Ngụy Nhất chần chừ hồi lâu, khe khẽ gật đầu.

“Vậy thì cùng đi”, Trâu Tướng Quân nói, “Ngày mai anh sẽ tới đón hai chị em”.

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu”, Ngụy Nhất buột miệng nói nhưng nhận ngay cái nhìn trợn mắt của Trâu Tướng Quân, lập tức mất hết dũng khí, vặn vẹo ngón tay, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng cũng lấy hết can đảm, lí nhí nói: “À, ờ, anh Tô nói, nói ngày mai sẽ đến đón em”.

Trâu Tướng Quân không nói lời nào, vo chặt nắm tay lại, sa sầm nét mặt bước ra khỏi phòng.

Ngụy Trích Tiên vội vàng đuổi theo, lúc đi qua em gái, cô còn khẽ “hừ” một tiếng.

Sau khi hai người họ đi rồi, Ngụy Nhất thở phào một hơi mới cảm thấy sau gáy mình đã ướt đẫm mồ hôi. Nhìn dấu vết của người vừa đặt mông lên giường mình, lại vội vội vàng vàng thay ga trải.

Lúc đi ngủ, Ngụy Nhất vẫn muốn tiếp tục giấc mơ còn dang dở ban nãy, cô ngắm nghía khuôn mặt tươi cười của Tô Thích trong điện thoại rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tỉnh dậy, cố nghĩ lại xem đêm qua có mơ thấy gì không, nhưng không thể nhớ được. Xem ra, nằm mơ cũng giống như trồng hoa cắm liễu, cũng phân chia thành từng cành có tình và vô tình chăng.

Trời vừa sáng, cô giúp việc đã lên gọi cô dậy, nói đến giờ ăn sáng rồi. Hôm nay, bữa sáng sớm hơn mọi khi rất nhiều.

Ngụy Nhất vệ sinh cá nhân xong, đi xuống lầu. Cô mặc bộ đồ thể thao màu vàng nhạt, trông vừa trắng trẻo yêu kiều lại vừa trẻ trung đầy sức sống, giống như giọt sương mai.

Trên bàn ăn, cả bố và mẹ cô đều có mặt một cách bất thường, điệu bộ có vẻ hết sức long trọng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất không quen dậy sớm như thế, dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, vươn vai ngáp một cái rồi nói: “Bố, mẹ, chị, chào buổi sáng”.

Ông Ngụy rất nghiêm khắc với Ngụy Nhất, sa sầm nét mặt, quát lớn: “Không nhìn thấy có khách sao? Trông bộ dạng con lười nhác còn ra thể thống gì nữa!”.

Ngụy Nhất đã quen với việc bị bố quát mắng nên không hề cảm thấy khó chịu. Cô ngẩng đầu lên căng mắt nhìn, quả nhiên có người đang ngồi cạnh bố - Trâu Tướng Quân. Ngụy Trích Tiên ăn vận chỉn chu, hớn ha hớn hở ngồi kế bên Trâu Tướng Quân, thấy Ngụy Nhất đi đến, liền thân mật niềm nở bảo cô ngồi xuống. Ngụy Nhất chẳng quen sự thân thiện khác thường của chị gái như thế, cứ như là được dồn nén trong suốt mười tám năm qua, giờ mới có dịp bùng nổ ra vậy.

Trâu Tướng Quân có vẻ như không nhìn thấy Ngụy Nhất, anh ta đang bận thảo luận với ông Ngụy về xu hướng của nền kinh tế Mỹ.

Ngụy Nhất bĩu môi lẩm bẩm: “Đến sớm thế”,

Trâu Tướng Quân quay sang nhìn cô một cái khẽ khàng trả lời: “Tối qua không về”.

Ngụy Nhất là con gái, con gái thường thích để ý những chuyện tầm phào. Nghe được câu nói đó của Trâu Tướng Quân, suốt bữa sáng, Ngụy Nhất cứ thầm suy nghĩ thế chẳng phải là tối qua Trâu Tướng Quân và chị gái ở bên nhau sao. Vậy là ánh mắt cô không ngừng quét qua quét lại khuôn mặt của hai người đó, rồi cười một cách đầy mờ ám. Bị Trâu Tướng Quân trừng mắt nhìn, cảm thấy mất hứng, cô mới tập trung đánh chén. Hôm nay, đồ ăn thịnh soạn hơn thường ngày. Chỉ riêng món cháo cũng có đến bốn loại, Ngụy Nhất mừng mừng rỡ rõ cắm đầu ăn một mạch.

Phong cách ăn uống của Trâu Tướng Quân lại khác hẳn tính cách của anh ta, thể hiện rõ sự giáo dục phù hợp với địa vị và thân phận, nho nhã đến

https://thuviensach.vn

mức khiến người khác phải ngạc nhiên. Anh ta không nói nhiều, chỉ thi thoảng hỏi và đáp vài câu ngắn gọn với ông Ngụy, giọng nói nghe rất hấp dẫn.

Lúc bây giờ, ngoài cổng vọng lại tiếng còi xe. Một lát sau, quản gia chạy vào bẩm báo: “Ông chủ, cậu Tô tới rồi”.

Hai mắt Ngụy Nhất sáng bừng, đương nhiên là vì Tô Thích.

Tô Thích sải từng bước lớn vào phòng khách, thấy nhà ăn Ngụy đang dùng bữa, liền lễ phép chào hai vị trưởng bối, lại nháy mắt vui vẻ chào Ngụy Trích Tiên. Cuối cùng mới dùng ánh mắt nơi Ngụy Nhất, nói giọng mà ai ở đó cũng đều nghe thấy, có ý trêu đùa:

“Cô bé, hôm nay không ngủ dậy muộn đấy chứ?”

Nhưng Tô Thích lại chủ ý bỏ qua Trâu Tướng Quân. Hai người Tô - Trâu luôn như vậy, trong mắt họ, đối phương dường như không tồn tại khiến người khác cảm thấy thật khó xử.

Tô Thích ngoài những lúc chơi bóng mặc trang phục thể thao ra, anh đều mặc comple kèm áo sơ mi lịch lãm. Hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, trông trẻ trung năng động hơn thường ngày rất nhiều, lại vô cùng tương thích với trang phục mà Ngụy Nhất đang mặc, cứ như một cặp trời sinh vậy.

Màu sắc và kiểu dáng quần áo thể thao mà hôm nay hai người mặc đều đã được bàn bạc kỹ từ hôm qua, nói đúng hơn là quần áo đôi. Ngụy Nhất tỏ vẻ thờ ơ nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Bố của Tô Thích vốn xuất thân từ quân đội, mang quân hàm Trung tướng không quân, mấy năm trước có gặp mặt Ngụy Đông Cốc vài lần, coi như là đã có quen biết. Mặc dù Ngụy Đông Cốc khống có mối thâm giao với bố Tô Thích nhưng rất kính phục và tôn trọng ông ta. Bản thân Tô

https://thuviensach.vn

Thích cũng mang vẻ nghiêm cẩn, chỉnh tề của hậu duệ quân nhân nên rất được lòng Ngụy Đông Cốc. Ông Ngụy ngồi vào ghế, thân mật gọi Tô Thích lại cùng dùng bữa.

Tô Thích giữ thái độ khiêm tốn, tỏ ý đã dùng bữa rồi. Ông Ngụy biết bọn trẻ sẽ cảm thấy mất tự nhiên trước mặt mình nên chỉ dặn dò qua loa vài câu như phải chú ý an toàn rồi đi trước. Bà Ngụy ăn xong lại dồn hết tâm sức vào sự nghiệp nữ công gia chánh như thường ngày.

Trong phòng khách chỉ còn lại bốn người trẻ tuổi, trước mặt hai cô gái, sự đối đầu giữa Tô Thích và Trâu Tướng Quân cũng có phần thuyên giảm.

Ăn sáng xong họ xuất phát luôn.

Tô Thích cho xe đậu dưới tầng hầm nên giờ phải đi lấy xe. Ngụy Trích Tiên lên lầu thu dọn đồ trang điểm vẫn chưa xuống. Ngoài cổng chỉ có mình Ngụy Nhất đang đứng chờ.

Một cô bé yêu kiều lưng đeo ba lô màu hồng phấn, mặc bộ đồ thể thao màu vàng nhạt đứng dưới ánh mặt trời buổi sớm, buộc tóc đuôi gà, không môi son má phấn, cử chỉ điệu bộ vô cùng ngây thơ hồn nhiên.

Xe của Trâu Tướng Quân đậu ngay bên đường trước cổng nhà Ngụy Nhất, hình như là loại xe Phaeton nhập khẩu của hãng Volkswagen. Ngụy Nhất thấy một chiếc xe đen rất phổ biến đang chậm rãi chạy về phía mình nên cũng không chú ý lắm. Kính xe hạ xuống, khuôn mặt điển trai đầy cá tính luôn tự cho mình là nhất ở gầm trời này của Trâu Tướng Quân hiện ra. Ngụy Nhất sững người, nhủ thầm trong bụng: Trâu Tướng Quân mà lại hạ mình chịu lái chiếc xe bình thường như thế này sao, không hề khoa trương, thật kỳ lạ quá. Cô đâu biết rằng, chiếc Phaeton vô cùng khiêm nhường này được sản xuất cùng dây chuyền với dòng xe Bentley, không những thế, nó còn dùng động cơ wl2, một loại hiếm có trên thế giới. Quả đúng là một chiếc siêu xe bình dị. Trâu Tướng Quân trầm giọng nói: “Lên xe”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất rất muốn đảo mắt lườm, thầm nghĩ con người này thật ấu trĩ, cố ý đối đầu với Tô Thích, nhưng cô lại sợ làm anh ta mất hứng, rụt rè nói: "Anh Tô bảo tôi đợi ở đây".

Trâu Tướng Quần sầm nét mặt, lặng thinh trong giây lát rồi nói: "Lên đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô".

Ngụy Nhất cúi đầu, đá vào hòn đá nhỏ ven đường, giọng lí nhí: "Thì anh cứ hỏi đi".

Trâu Tướng Quân vốn rất nóng tính, việc này đã khiến anh nổi cáu liền gằn giọng quát: "Nhanh lên".

Ngụy Nhất nghĩ, chắc lại muốn hỏi chuyện gì đó liên quan tới chị mình, bây giờ cô mới đưa tay ra mở cửa sau. Trâu Tướng Quân lại hét lên: "Coi thiếu gia ta là tài xế hay sao? Lên ngồi ghế trước!".

Trâu Tướng Quân sống ở nước ngoài từ nhỏ, khó khăn lắm mới có thể phát âm chuẩn tiếng phổ thông, nếu nói đúng ngữ điệu âm uốn lưỡi theo âm Bắc Kinh thì e rằng không dễ dàng gì. Tất cả đều bị anh bạn tên Vĩ kia dạy cho hỏng hết. Bây giờ, khi nói chuyện anh ta cứ uốn lưỡi đi uốn lưỡi lại liên tục, tự xưng mình là đại lão gia, còn những người khác là hàng con cháu hết. Sắc mặt của Trâu Tướng Quân lúc đó sa sầm lại, anh ta tức giận vì cô quá dựa dẫm vào Tô Thích, lại luôn lảng tránh anh, ngay cả việc ngồi xe ai cũng phân biệt rõ ràng như vậy.

Ngụy Nhất run run, không biết tại sao anh ta bực mình, cô sững người lại một chút, rồi chuyển lên ngồi vào ghế phụ phía trước.

Vừa vào trong xe, mùi hương bạc hà trên người Trâu Tướng Quân xộc thẳng vào mũi cô, một mùi thơm vô cùng thanh khiết lan tỏa khắp xe.

Mông cô còn chưa kịp chạm xuống ghế Trâu Tướng Quân đã đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vút như tên bắn.

https://thuviensach.vn

“Áaaaaa”, Ngụy Nhất sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, nắm chặt lấy tay vịn trên cửa xe.

Khi chiếc Audi A8 của Tô Thích lướt tới, vừa hay nhìn thấy Ngụy Nhất đã ngồi trên chiếc Phaeton màu đen, anh cũng biết, đó chính là xe của Trâu Tướng Quân, anh lặng người nhìn anh ta chở Ngụy Nhất đi mà không để lại bất kỳ dấu vết gì, tay đâm mạnh rồi nắm chặt vào vô lăng đến nỗi các khớp xương đều trắng bệch, đôi môi mím chặt.

Trong xe, Ngụy Nhất vẫn chưa quên nguyên nhân cô ngồi vào chiếc xe này, bèn nhắc lại: “Chẳng phải là anh có chuyện muốn hỏi tôi sao? Anh hỏi đi! Đừng đi xa quá. Đi xa quá thì lát nữa tôi làm sao quay về được?”.

Trâu Tướng Quân cười nói: “Cô đúng là đồ ngốc!”.

Ban nãy, vì quá ghen tức, sắc mặt của Trâu Tướng Quân thật lạnh lùng. Giờ đây, anh cảm thấy thoải mái vô cùng, hai tay đặt trên vô lăng, thành thục điều khiển chiếc xe mỗi lúc một xa, đôi mắt anh không giấu nổi niềm hân hoan.

Cô gái ngây thơ Ngụy Nhất giờ mới hiểu ra, biết mình bị lừa, khuôn miệng nhỏ xinh liền nhếch lên, la hét ầm ĩ: “Tôi muốn xuống xe! Tôi muốn xuống xe! Anh Tô đang đợi tôi!”.

Trâu Tướng Quân khẽ “hừ” một tiếng nhưng không nói gì, khóe môi trái khẽ nhếch lên, nhìn Ngụy Nhất một cách oai nghiêm hùng dũng. Bây giờ, Ngụy Nhất mới phát hiện, anh ta đang mặc chiếc áo khoác mà tối qua cô đã dặn người giúp việc đưa lại. Nhìn chiếc vest kiểu Hàn Quốc màu bạc ôm sát cơ thể vạm vỡ cân đối cùng thần thái hăm hở trong đôi mắt của anh ta, trong đầu Ngụy Nhất lập tức hiện ra bốn chữ khuynh quốc khuynh thành. Tinh thần khẽ xao nhãng, cô ngây người nhìn.

Trâu Tướng Quân nhìn thẳng về phía trước, nét cười trên khuôn mặt ngày càng hiện rõ, hỏi một cách đầy sảng khoái: “Đẹp trai không?”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất định thần lại, vô cùng khó xử, xấu hổ quá đâm ra giận dữ, cao giọng hét lớn: “Dừng xe!”.

Giọng nói của Ngụy Nhất đối với Trâu Tướng Quân chỉ giống như giọng của một đứa trẻ, bụng dạ khẽ ngứa ngáy vì bệnh cũ tái phát, tay trái điều khiển vô lăng, tay phải vuốt ve chiếc gáy nhỏ bé của Ngụy Nhất, khẽ nói:

“Bây giờ cô quay đầu lại cầu xin tôi, xem ra còn kịp chưa biết chừng, tôi đại từ đại bi sẽ suy nghĩ về việc tiếp nạp cô đấy.”

“Tiểu nhân!” Ngụy Nhất rất ít khi cáu giận, câu nói tiểu nhân này lại được phát ra một cách rất hằn học, tiếng nói như lọt qua khẽ răng, mang đầy vẻ khinh miệt.

Trâu Tướng Quân đạp mạnh vào chân phanh, chiếc xe ngang nhiên dừng lại ngay giữa đường. Anh ta cúi người về phía Ngụy Nhất, nghiến răng nói: “Cô sẽ phải trả giá vì câu nói tiểu nhân đó!”

Ngụy Nhất bây giờ mới tỉnh ngộ: Anh chàng nhỏ nhen này buồn vui, nóng giận thất thường, không những thế lại còn hay nổi cáu nữa.

Nhưng bây giờ có ân hận thì cũng chẳng kịp, thấy Trâu Tướng Quân càng lúc càng áp sát vào mình hơn, Ngụy Nhất sợ đến nỗi mất hết cả thần sắc, nhớ lại những thủ đoạn coi thường, chà đạp lên phụ nữ một cách đẩy bỉ ổi của anh ta, hai tay cô thu về trước ngực, hoảng sợ hét lên: “Anh... anh không được lại gần!”.

“Xin lỗi!”, Trâu Tướng Quân tiếp tục sán gần thêm chút nữa.

Ngụy Nhất run rẩy: “Xin... xin lỗi...”.

Trâu Tướng Quân nói: “Gọi bằng anh!”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất nuốt nước bọt “Anh..”

Trâu Tướng Quân tiếp tục: “Anh cái gì?”.

“Xin lỗi anh...” Ngụy Nhất ngây thơ không có tội nhưng lại bị anh ta ức hiếp, trong lòng vô cùng ấm ức, mắt đã ngân ngấn nước.

Trâu Tướng Quân vẫn không dừng lại, hai tay nắm lấy lưng ghế phía sau của Ngụy Nhất, khống chế cô trong cơ thể mình, ánh mắt sâu thẳm chằm chằm nhìn Ngụy Nhất, giống như diều hâu đang nhìn xuống con mồi mà mình đáng được hưởng. Hơi thở thoảng mùi thơm của bạc hà rất đặc trưng của anh ta xộc thẳng vào mũi Ngụy Nhất. Cô không thích thú gì với trò chơi bắt rùa trong hũ này, toàn thân run cầm cập, bất lực nhắm nghiền mắt lại.

Đúng vào lúc Ngụy Nhất cảm thấy mình đã cầm chắc cái chết rồi, Trâu Tướng Quân lại không tiếp tục hành động nữa. Anh tham lam nhìn bộ dạng vì bị mình ức hiếp mà lo sợ đến nỗi run lẩy bẩy của Ngụy Nhất, chăm chú nhìn đôi mi dài và dày dặn điểm trên làn da trắng mịn, giọt nước mắt giống như hạt sương đang tỏa sáng lấp lánh, trông thật đáng thương.

Trâu Tướng Quân rất hài lòng vì điều đó, từ trong cổ họng phát ra tiếng cười khùng khục, mang theo cả sự xót thương một cách khó hiểu của anh. Trâu Tướng Quân đưa tay ra, rút lấy dây an toàn bên cạnh người Ngụy Nhất, giúp cô thắt lại cẩn thận. Sau đó, anh ngồi vào vị trí của mình, nổ máy cho xe lao vọt đi trước khi cảnh sát giao thông kịp đến hỏi thăm.

“Đúng là ngốc nghếch!” Tinh thần của anh vui vẻ như chú mèo đắc ý khi vồ được cá.

Ngụy Nhất nghe được câu nói đó, mở mắt ra nhìn thì thấy xe lại tiếp tục lăn bánh, trái tim đang đập loạn xạ chưa kịp bình tĩnh nhưng cô không dám nói linh tinh, cũng chẳng dám xúc phạm chàng trai tính khí thất thường này nữa.

https://thuviensach.vn

-_____

[1] Trà Thiết quan âm: Loại trà trứ danh có nguồn gốc ở huyện An Khê, thành phố Tuyền Châu (hay Toàn Châu), tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Bể Tắm Suối Nước Nóng

Lúc đó, Tô Thích gọi điện tới, Ngụy Nhất nhận máy, vừa kịp nói một tiếng anh thì chiếc điện thoại trong tay đã bị anh chàng ngồi bên cạnh giật mất.

Trâu Tướng Quân cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn, thẳng thừng tắt máy, ném di động của cô sang một bên. Ngụy Nhất không bằng lòng, định mở lời phản kháng thì bị Trâu Tướng Quân trợn mắt lườm, liền sợ co rúm người lại, nuốt những lời vừa định nói ngược vào trong bụng, không dám mạo phạm thêm lần nào nữa.

Nuốt vài miếng nước bọt, Ngụy Nhất nổi một cách đáng thương: "À,.. ờ... Tô... Tô... Tô Thích sẽ đi tìm tôi đấy".

Ngụy Nhất dù có đần độn thế nào đi nữa thì cũng hiểu rằng hai từ anh Tô là cấm kỵ trước mặt anh chàng này, vì vậy cô đâu dám nói.

Trâu Tướng Quân im lặng một lát, lôi điện thoại dị động của mình ra: “Trích Tiên, anh đưa Ngụy Nhất đi trước. Nếu người họ Tô đó đến thì em ngồi xe của anh ta, còn giả như anh ta không đến, em tự lái xe đi đi. Hai người không muốn đến cũng được", nói xong cúp máy luôn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất trợn mắt há miệng ngạc nhiên, khi biết chiếc xe này đang trên đường tới sơn trang Cửu Hoa, cô mới yên tâm hơn chút. Ngụy Nhất nghĩ, Tô Thích nhất định sẽ tới tìm mình. Vậy là cô lôi chiếc MP3 trong ba lô ra, đeo tai nghe, quay mặt ra ngoài ngắm cảnh vật đang lướt qua trên đường, không nói gì nữa.

Nửa tiếng đi đường phố, một tiếng trên đường cao tốc, khi đến được địa điểm cần đến, Ngụy Nhất đã ngoẹo đầu ngoẹo cổ ngủ say tít trên ghế rồi.

Xe chạy lúc nào cũng tròng trành nên ngủ mà chẳng ngon giấc. Nghĩ lại, giấc mộng tuyệt vời đó quả nhiên là không thể giống như cây dương liễu được chăm sóc chu đáo được. Lúc này, khi không yêu cầu, Tô Thích lại tự nhiên bước vào giấc mơ của Ngụy Nhất. Trong mơ, cô và Tô Thích là bạn học, hai người lớn lên bên nhau, cùng đi học như đôi bạn thanh mai trúc mã. Đang là giờ học âm nhạc, Tô Thích nói thầy giáo dạy không hay, chi bằng để anh hát cho em nghe. Tô Thích liền cất tiếng hát, anh hát rất giống với chất giọng của Trương Học Hữu [1], thật tuyệt vời biết bao.

Trâu Tướng Quân không biết Ngụy Nhất vẫn đang nằm mơ, anh dừng xe lại, hét lên hai tiếng nhưng không có tiếng trả lời. Quay mặt sang, thấy cô bé đang ngủ ngon lành, anh liền đưa tay giật tai nghe của Ngụy Nhất, hét lớn: "Đồ ngốc, tỉnh dậy", nhưng ngữ khí lại có phần dịu dàng hơn đôi chút.

Ngụy Nhất mơ màng tỉnh dậy.

Bộ dạng ngái ngủ của cô trông thật đáng yêu, khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng, đôi mắt ngờ nghệch không có chút để phòng, ánh mắt rệu rã nhìn chàng trai trước mặt, rồi lại dụi dụi mắt, lẩm bẩm: "Tan học rồi à?".

Trâu Tướng Quân không nhịn được cười, lúc này, nhìn lại Ngụy Nhất một chút, cô ấy chỉ là một cô bé mới tròn mười tám tuổi, còn đang coi chuyện học hành là chủ đạo, chưa va chạm nhiều với những chuyện trong

https://thuviensach.vn

xã hội, chất phác thật thà. Anh bất giác trào dâng cảm giác yêu thương, sau đó lại giở giọng trêu đùa:

"Ai nói tan học rồi? Chuông vào lớp mới vang lên được mười phút! Mời sinh viên Ngụy Nhất trả lời câu hỏi tôi vừa đưa ra!"

Ngụy Nhất bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, thấy giâc mơ đẹp của mình bị Trâu Tướng Quân chú giải lung tung, cảm giác rất không vui, lại vênh mặt lên không thèm để ý tới anh ta, lặng lẽ mở cửa xe đi ra ngoài. Khuôn mặt đang rạo rực của Trâu Tướng Quân gặp ngay phải chiêu quay người lạnh nhạt cũng trở nên bối rối.

Ngụy Nhất vừa xuống xe, đã đứng ngay trước cổng khu nghỉ dưỡng sơn trang Cửu Hoa ở ngoại thành. Cảm giác đầu tiên chính là bầu không khí vô cùng trong lành, tươi mới.

Không khí ở thành phố B rất khô hanh, lạnh lẽo, mấy năm gần đây bão cát lại càng dữ dội, đặc biệt là vào mùa xuân. Chỉ cần nửa ngày ra khỏi nhà, khi về, hai lỗ mũi đã chứa đầy cát bụi. Thật hiếm khi được đứng ở một nơi có bầu không khí tươi mới, trong lành như thế này, Ngụy Nhât trấn tĩnh lại, tham lam hít một hơi thật sâu, đôi mắt long lanh như nước mùa thu, hai má đỏ hồng như cánh hoa đào. Những động tác nhỏ nhặt như hếch hếch mũi, nheo nheo mắt ấy đều không qua nổi ánh mắt của Trâu Tướng Quân, anh vẫn cảm thấy ấm ức trong lòng.

Sơn trang được đặt tên là Cửu Hoa, là khách sạn nghỉ dưỡng đẳng cấp năm sao. Nơi đây nổi tiếng với suối nước nóng, nước suối ngọt mát, màu nước vàng nhạt, trong suốt. Sơn trang nằm ở ngoại thành, kín đáo mà khiêm nhường, bốn bề là núi, cây cối xanh tươi, phong cảnh diễm lệ, thướt tha đầy mê hoặc. Mây mù bao phủ lưng chừng núi, xa xa vọng lại tiếng nước suối róc rách. Ngay trước cổng chính, một tảng đá lớn sừng sững đón chào, hai chữ Cửu Hoa khổng lồ mạ vàng sáng chói được khảm trên mặt đá, mang đầy khí thế mạnh mẽ. Phía dưới, bên phải có một hàng chữ nhỏ

https://thuviensach.vn

hơn, thuyết minh về bút tích của người đề từ. Ngụy Nhất tiến lại gần một chút, sững người lại khi nhìn thấy dòng tên của người đó - Trâu Thần Hoa.

"Hai chữ Cửu Hoa này là do ông nội tôi đích thân đề năm ông tròn tám mươi tuổi đấy, thế nào, sức vóc của đại lão gia cũng không tồi đấy chứ?", Trâu Tướng Quân tỏ vẻ rất đắc ý.

Ngụy Nhất liếc mắt nhìn Trâu Tướng Quân một cái, lắc đầu nói: "Quả là đời sau kém hơn đời trước".

Trâu Tướng Quân đang trong lúc phấn khởi nên không đôi co với cô, hứng thú hỏi: "Cô cảm thấy nơi đây thế nào?".

"Rất đẹp đấy chứ!", Ngụy Nhất trả lời theo đúng sự thật.

Nhìn về phía xa, bãi đậu xe ngoài trời rộng rãi, cộng thêm cả chiếc Volkswagen mà họ đi tới cũng chỉ vẻn vẹn bốn chiếc xe! Vậy là cô lại thành thật nói, "Chỉ có điều công việc kinh doanh không được thuận lợi lắm".

"Bọn tôi đã bao trọn khu này rồi", Trâu Tướng Quân khẽ cười.

Ngụy Nhất lườm anh ta một cái, cảm giác tốt đẹp như lạc vào tiên cảnh ban nãy trong chốc lát đã bị người đàn ông toàn thân bốc mùi này hủy hoại mất. Cô rủa thầm: Phần tử hủ bại!

Trâu Tướng Quân biết cô lại ngầm phản kháng nên không truy hỏi và kéo tay cô bước vào bên trong.

"Tôi có thể tự đi được", Ngụy Nhất bắt đầu cảm thấy ngại ngùng, vùng vằng muốn thoát khỏi tay anh ta.

Sắc mặt của Trâu Tướng Quân tối sầm lại, cố chịu đựng một chút rồi để cô tự do, một mình đi lên trước.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đi theo anh đến sảnh đón tiếp, đội ngũ nhân viên đồng phục chỉnh tề đứng xếp thành hai hàng thấy họ bước vào, ai nấy đều lập tức cúi người xuống chín mươi độ theo đúng tiêu chuẩn, giọng nói to rõ ràng, đồng thanh hô lớn: "Kính chào Chủ tịch Trâu, kính chào tiểu thư Ngụy".

Ngụy Nhất ngạc nhiên, không ngờ họ lại phục vụ chu đáo như vậy, ngay cả tên họ của khách hàng cũng nắm rất rõ. Ngụy Nhất bản tính lương thiện, không quen với việc được ca tụng một cách sang trọng như vậy, vội vàng gật đầu đáp lễ: "Chào các bạn, chào mọi người".

Trâu Tướng Quân trợn tròn mắt, chỉ dùng một cái ngoắc tay đã tóm gọn được ba lô sau lưng Ngụy Nhất, lôi cả người cô lên ngang hàng với mình, nghiến răng nói: "Sinh viên họ Ngụy quả là một học sinh ngoan ngoãn, rất văn minh lịch sự đấy nhỉ! Cô muốn phá tan hết uy tín và thể diện của tôi hả!".

Ngụy Nhất bị Trâu Tướng Quân nhấc bổng lên, hai chân dường như không chạm đất, bắt đầu tức giận tay chân quẫy đạp loạn xạ: "Buông tôi ra! Buông tôi ra! Anh là đồ lưu manh!".

"Đừng có cử động lung tung!", Trâu Tướng Quân dùng bàn tay bên kia khóa chặt Ngụy Nhất lại.

Đúng lúc đó, một tốp nam nữ trẻ trung bước tới.

"Tướng Quân có nhã hứng quá nhỉ!" Là Vĩ và những chàng trai cùng chơi bài mạt chược lần trước. Nhưng đám con gái đang uốn éo lơi lả bên cạnh họ kia phần lớn đã được thay mới. Mặc dù không phải là những cô gái lần trước, nhưng ánh mắt khi nhìn thấy Ngụy Nhất lại hoàn toàn giống nhau: ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là khinh thường.

"Thay đổi khẩu vị rồi à? Cô em này rất có cá tính đấy chứ, trước mặt mọi người lại ngang nhiên giành giật với Trâu thiếu gia...", Vĩ còn chưa nói hết câu, chợt chột dạ: Cô gái này sao càng nhìn càng thấy quen thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không thay đổi sắc mặt buông Ngụy Nhất ra, sau đó khẽ nhún vai, thái độ lạnh lùng, yết hầu nổi rõ.

Ngụy Nhất thầm nghĩ, kẻ địch mạnh, ta thì yếu, thực lực mong manh nên không dám hành động bừa bãi nữa, vội vàng đứng yên.

Mọi người tiến lại gần, nhìn kỹ một chút, các chàng trai ở đó đều nhận ra đây chính là cô gái lần trước đã chơi mạt chược thay Tô Thích, khi thua rồi lại móc tiền túi của mình ra để trả. Chàng trai có tên là An Dương chỉ tay vào Ngụy Nhất: "Cô gái này, cô gái này có phải là lần trước...

Trâu Tướng Quân phủi phủi chỗ quần áo ban nãy bị Ngụy Nhất làm bẩn, nói né tránh: "Cô ấy là em gái của Ngụy Trích Tiên".

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai nhà Trâu - Ngụy, mặc dù rất đỗi nghi ngờ nhưng thấy bộ dạng thản nhiên của Trâu Tướng Quân, họ lại cảm thấy mình như kẻ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử vậy.

Vĩ bước lên phía trước hỏi: "Trích Tiên đâu? Chẳng phải hôm qua đã nói là sẽ đưa cô ấy cùng tới sao?".

"Cô ấy sẽ tới sau", Trâu Tướng Quân trả lời thấu đáo như kiểu Ngụy Trích Tiên vì có việc riêng nên không kịp đi cùng, chứ không phải vì Trâu Tướng Quân phóng xe đi trước mà bỏ rơi cô ây vậy.

"Tiểu nhân!", Ngụy Nhất làm khẩu hình, nói không thành tiếng, ngoảnh mặt sang một bên.

Vĩ đi tới trước mặt Ngụy Nhất, nói: "Vậy thì đi thôi, thời tiết lạnh thế này, cả bọn phải đứng ở đây đợi làm gì! Nhất Nhất, mấy chị gái này sẽ chuẩn bị cho em một bộ đồ bơi. Em đi thay quần áo đi, anh Tô của em chắc cũng sắp đến rồi".

https://thuviensach.vn

Trong đám người đó, Ngụy Nhất thân thiết với Vĩ hơn cả, nghe Vĩ gọi tên mình, cô mỉm cười rồi đi đến gần anh ta.

Trâu Tướng Quân không hề bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt đó, trong lòng hơi tức giận nhưng sắc mặt lại không hề biến đổi. "Không cần! Giám đốc Thái, đem bộ đồ bơi đó ra đây".

"Vâng, thưa Chủ tịch Trâu", vị giám đốc được gọi đích danh vội vàng đem bộ đồ bơi màu hồng phấn mới tinh đã được chuẩn bị sẵn từ trước lên.

Tất cả mọi người, trừ Ngụy Nhất ra, ai nấy đều trợn mắt ngây người ra ngạc nhiên.

Ngụy Nhất trầm trồ, dịch vụ ở suối nước nóng đẳng cấp năm sao này quả thực rất chu đáo, ngay cả quần áo bơi cũng mang tới tận tay cho từng người. Nhưng cô lại không biết, ngoài mình ra, không ai có được đặc quyền như vậy. Hơn nữa, câu mà Trâu Tướng Quân nói với Giám đốc Thái có nghĩa là bộ đồ bơi kia đã được chuẩn bị sẵn cho Ngụy Nhất từ trước rồi. Đám con trai trong lòng băn khoăn suy nghĩ, tụi con gái ngoài mặt lộ rõ vẻ ghen tị.

Chỉ mình Ngụy Nhất là hoàn toàn không biết gì, vẫn chăm chú ngắm nghía kiểu dáng bộ đồ bơi.

Bước vào phòng thay đồ rộng lớn, các cô gái cao quý kia không để ý tới Ngụy Nhất, chẳng biết cô ấy đi đâu nữa. Ngụy Nhất bản tính bảo thủ, không thể chấp nhận kiểu bikini ba mảnh. Thấy bộ đồ bơi mà khách sạn chuẩn bị sẵn cho mình liền một mảnh, có hai dây đeo qua vai, rất kín đáo, không để lộ quá nhiều, mặc vào, Ngụy Nhất cảm thấy rất hài lòng.

Bộ đồ bơi màu hồng phấn mềm mại, trước ngực có chiếc nơ hình cánh bướm lớn được kết từ những sợi tơ lụa, trông vô cùng đáng yêu. Những chỗ cần thiết đều được che kín hết, những chỗ khác hầu như cũng chẳng hở chút da thịt nào.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đứng trước gương kiểm tra một hồi, khi đã chắc chắn rằng dây đeo qua vai sẽ không bị tụt xuống mới vắt khăn mặt lên vai, thận trọng bước vào khu tắm suối nước nóng.

Nguồn suối nước nóng ở Cửu Hoa vô cùng phong phú có bốn bể bơi lớn, hai bể ở ngoài trời, hai bể ở trong nhà có mái che. Ngoài ra còn có vài trăm bể nhỏ với các loại dược liệu khác nhau nằm rải rác khắp rừng núi.

Bể bơi ngoài trời được trang hoàng theo lối phục cổ, bước chân trên lớp sỏi trắng phủ khắp mặt đất, ngắm lều cỏ bè gỗ trúc rừng, lớp khói mỏng từ làn nước nóng nhẹ bay, cả tiếng chim kêu vượn hót trong rừng cây, tiếng vọng khe khẽ của làn nước suối lách qua các khe đá. Cảnh sắc khiến người ta có ảo giác như đang được quay trở lại thời kỳ nguyên thủy.

Đám con gái hoặc lúng túng hoặc giả bộ lúng túng không dám ngâm mình trong cùng một bể tắm với các chàng tuấn kiệt.

Ngụy Nhất đi tới bên hồ lớn ở ngoài trời, thấy bốn vị tuấn kiệt đang ở một hồ bơi lớn cách đó khá xa, mặt mày hớn hở. Ba cô gái ngâm mình trong bể tắm ngay gần đó học theo cách nô đùa của ấây cô yêu tinh nhện khi tắm suối trong phim Tây du ký phiên bản cũ, té nước vào nhau, những tràng cười yểu điệu vang lên lảnh lót.

Ngụy Nhất vốn tưởng khách sạn đều chuẩn bị cho du khách những bộ đồ bơi có kiểu dáng giống nhau, nhưng ba đại mỹ nữ kia đều mặc bikini, không những thế còn rất táo bạo, gợi cảm một cách vô lối. Chỉ có Ngụy Nhất, thường ngày cô luôn ăn mặc theo kiểu những học sinh mới lớn còn chưa phát dục, giờ mặc bộ đồ bơi vào, cô còn cách xa sự gợi cảm tới nỗi không thể chạm được vào bến bờ của nó. Nhưng so với khuôn mặt đã trang điểm mà vẫn không che được vấn đề về da của ba cô gái kia thì Ngụy Nhất lại nổi trội hơn họ bởi khuôn mặt trắng ngần không cần sự hỗ trợ của son phấn.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nheo mắt nhìn về phía người mặc bộ đồ màu hồng phấn đang đứng ngồi không yên phía xa ấy, trước không lộ bụng, sau chẳng hở lưng, trên không lộ ngực, dưới chẳng hở mông, anh hết sức hài lòng, thầm tán thưởng: Khả năng lĩnh hội của Giám đốc Thái cũng không đến nỗi tồi, mình sẽ tăng lương cho anh chàng họ Thái này.

Ngụy Nhất đứng trên bờ do dự hồi lâu, nhưng ba cô yêu tinh nhện kia lại không hề có ý định mời cô xuống tắm cùng. Buổi sáng sớm mùa xuân ở thành phố B vẫn mang chút hơi lạnh, bộ đồ bơi dường như không thể chống rét, Ngụy Nhất lạnh đến nỗi run lên cầm cập, thực sự không thể chống cự được nữa nên đành phải đánh liều trơ mặt lội xuống bể. Bởi lo sợ mình sẽ làm kinh động đến bọt nước, mạo phạm tới đám yêu tinh nhện trong bể nên bước chân của cô rất chậm, rất cẩn thận.

Cho dù bước chân xuống nước nhẹ nhàng như vậy nhưng khi toàn thân cô được ngâm trong làn nước ấm thì ba cô gái trong bể đồng loạt đứng dậy, không nói một lời nào, chuyển sang ngâm mình ở bể khác.

"Càng được yên tĩnh", Ngụy Nhất tự an ủi mình như vậy, mặc dù được ngâm mình trong làn nước ấm nhưng trong lòng lại không tránh khỏi một cảm giác chán nản.

"Đồ ngốc, lại đây!", giọng của Trâu Tướng Quân vang lên.

Đám con trai cười sảng khoái phụ họa theo, nói rằng sợ cô một mình sẽ cảm thấy vô vị.

Ngụy Nhất luôn miệng từ chối nhưng trước những lời mời chân thành ấy, cô đành chuyển sang bể bơi của họ. Chỉ thấy mây mù bao trùm khắp bể bơi, bốn chàng trai đang ngâm mình trong đó thoắt ẩn thoắt hiện. Bọn họ đều bị làn nước suối nóng ngâm cho lười nhác, rệu rã, cứ ngả ngả nghiêng nghiêng trong bể nước. Ngụy Nhất run lẩy bẩy bước tới, bộ đồ bơi của cô đã bị ướt nhoẹt, lộ rõ những đường cong duyên dáng trẻ trung của cơ thể,

https://thuviensach.vn

làn da trắng ngần nõn nà, đặc biệt là cặp đùi dài rắn chắc, vô cùng khỏe khoắn và tươi trẻ. Thêm vào đó là đôi mắt nai ngây thơ ngơ ngác, đứng trên thành bể bơi nhìn xuống dù chỉ một lát thôi cũng khiến mấy chàng trai kia nhìn không chớp mắt, hồn vía đảo điên.

"Còn không mau xuống đi!", Trâu Tướng Quân lòng cũng đang rạo rực nhưng anh ta lập tức bình tâm lại, sa sầm nét mặt, quát lên một cách thiếu thiện chí. Không ngờ, người phụ nữ này lại có những đường cong khiến người ta say mê như vậy, mà những đường cong ấy lại được anh và vài anh chàng khác cùng phát hiện, cùng được thưởng thức! Nghĩ tới nét mặt thèm muốn của ba ông bạn còn lại đang chằm chằm nhìn vào cặp đùi của Ngụy Nhất, anh chỉ hận một nỗi không thể móc hết sáu con mắt kia ra được, đúng là lũ chó săn! Đáng ghét nhất là kẻ làm hình nhân tuẫn táng kia vẫn đứng yên tại chỗ với vẻ ngốc nghếch ngây thơ, mặc người khác thoải mái ngắm nhìn!

Cái tên họ Thái kia chọn đồ bơi kiểu quái quỷ gì vậy, chẳng phải đã nói là cần một bộ đồ bơi không để lộ bất cứ điểm gì trên cơ thể hay sao! Thế mà Ngụy Nhất vẫn bị lộ hai cặp đùi trong tầm mắt của những gã đàn ông khác! Anh thầm quyết định, khi về nhất định mình sẽ cắt tiền thưởng của vị Giám đốc họ Thái kia! (Quả đúng là một người đàn ông thất thường)

"Xuống đi!", Trâu Tướng Quân điều chỉnh lại sự kinh ngạc vì vẻ kiều diễm và ghen tức đến độ rời non lấp bể của mình, nhưng ngữ khí vẫn có phần sốt sắng.

Việc nổi giận của Trâu Tướng Quân từ trước tới giờ đều chẳng có căn cứ rõ ràng gì cả. Ngụy Nhất đã quá quen với việc anh ta buồn vui thất thường rồi, cô khẽ bĩu môi, nhẹ nhàng lội xuống nước. Nhưng đáy bể trơn, cô vừa bước được một bước, chưa kịp đứng vững thì đầu đã dúi ngay vào lòng Vĩ. Vĩ vội vàng đưa tay ra đỡ cô dậy, Ngụy Nhất bị uống mấy ngụm nước, ho sặc sụa, bối rối ngẩng đầu lên nhìn Vĩ, còn khuôn mặt của Trâu

https://thuviensach.vn

Tướng Quân thì càng khó coi đến mức khiến ngươi ta nhìn mà kinh hãi. Ngụy Nhất vội vàng nói lời cảm ơn rồi đứng thẳng người lên.

Trong chốc lát, bầu không khí bỗng trở nên kỳ Ịạ. Mọi người đều thấy hơi mất tự nhiên vì có một thiếu nữ thuần khiết bỗng xuất hiện lẫn trong đám con cái nhà quý tộc ăn chơi phóng đãng vào bậc nhất này.

Ngụy Nhất vẫn còn trẻ con, làm sao biết được tâm lý phức tạp của đám đàn ông kia. Cô cứ ngoi lên ngụp xuống trong làn nước sụối trong vắt, thỏa thuê để lộ hai cánh tay trắng ngà, đập nước bắn tung, tự tạo thành vòng xoáy, một mình đùa nghịch thỏa thích. Khe ngực trắng ngần giữa hai nửa vòng tròn nở nang cứ thoắt ẩn thoắt hiện trong làn nước, sâu hơn nữa, bọt nước phun mạnh làm nổi bộ đổ bơi, thấp thoáng vòng eo thon gọn xinh xắn... Trong làn nước suối nóng mù hơi, những chi tiết ấy trông càng mịn màng, mê đắm.

Nhân viên phục vụ bê nước khoáng tới, quỳ xuống bên thành bể bơi, Trâu Tướng Quân cẩm lấy một cốc lên nhấp ngụm nhỏ. Để ý thấy ba cặp mắt còn lại đang chằm chằm nhìn Ngụy Nhất như sắp long ra kia, chợt lo lắng không yên lòng càng ân hận vì lẽ ra không nên đưa cô tới đây.

Trâu Tướng Quân không phải là người nghiêm khắc với bản thân, rộng lượng với những người khác. Anh có thể thoải mái ngắm nhìn cơ thể của Ngụy Nhất nhưng lại không thể chịu được ánh mắt phóng đãng thèm muốn như vậy của những người đàn ông khác. Sau vài phút nhận nhịn, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh càng tối sầm lại, thực sự không thể nhịn được nữa, nói một cách thiếu kiên nhẫn: “Cô ra chỗ khác chơi đi!

Ngụy Nhất ấm ức nhìn Trâu Tướng Quân: Bên ngoài lạnh như vậy, người gọi tôi đến là anh, bây giờ lại chính anh bảo tôi đi chỗ khác.

Ngụy Nhất cảm thấy không vui, chu môi lại nói: “Ra khỏi nước lạnh lắm...”

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân quát lớn: “Vậy thì đừng ngâm người nữa, lên thay quần áo rồi lấy đồ ăn đi, trong nhà ăn có phục vụ buffet hải sản đấy”.

“Tôi mới ngâm người được năm phút mà!”, Ngụy Nhất phản kháng lại.

Trâu Tướng Quân nói vẻ đầy cưỡng chế: “Đi mau!”.

Cô sinh viên họ Ngụy đâu dám trái lệnh tên lưu manh họ Trâu. Cô trèo lên thành bể bơi với khuôn mặt rầu rĩ những lại không đi về hướng phòng thay đồ. Cô biết, Trâu Tướng Quân dù sao cũng còn giữ chút thể diện trước mặt bạn bè, sẽ không dám làm gì cô cả.

Vậy là nhân lúc anh ta không để ý, cô rẽ theo hướng khác, rảo bước về phía các bồn ngâm tinh dầu trên núi.

Bóng dáng nhanh chóng vụt biến mất của Ngụy Nhất trong rừng cây giống như một nàng tiên do không cẩn thận bị rơi xuống nhân gian vậy, hằn một dấu vết thật sâu đậm trong trái tim Trâu Tướng Quân, dấu vết ấy cứ mọc rễ nảy mầm theo thời gian.

Nhớ lại vẻ đẹp hút hồn đoạt vía của cô gái ngốc nghếch họ Ngụy ban nãy, Trâu Tướng Quân cảm thấy như có một nàng tiên sảy chân rơi xuống bể tắm suối nước nóng.

-_____

[1] Trương Học Hữu (張學友: Zhang Xue You; tên tiếng Anh: Jacky Cheung Hok Yau) là một ca sỹ và là ngôi sao điện ảnh Hồng Kông nổi danh từ giữa thập niên 1980 đến nay.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Là Em Quyến Rũ Anh

Ngụy Nhất vừa rời khỏi đó, Tô Thích thở hổn hển xuất hiện trước mặt mọi người. Ai nấy đều đang trần trùng trục, chỉ mình Tô Thích vẫn quần áo chỉnh tề lộ rõ vẻ phong độ khoáng đạt của anh.

Tô Thích nhìn quanh một vòng, lạnh lùng hỏi: "Ngụy Nhất đâu?".

"Hừ." Trâu Tướng Quân lười nhác ngả lưng vào thành bể bơi, miệng ngậm cọng cỏ, nhìn thấy Tô Thích nhưng vẫn vờ như không.

Việc ngậm cọng cỏ trong miệng cũng lắm công phu, người bình thường khi ngậm nếu không lưu tâm thì cũng chỉ là một cử chỉ tầm thường. Còn Trâu Tướng Quân đã luyện được công phu này một cách điêu luyện, càng thể hiện rõ vẻ ngông cuồng ngạo mạn, phong lưu khoáng đạt của bản thân. Xem ra, vẻ khoáng đạt của anh ta cũng không thua kém Tô Thích.

“Tôi hỏi lại một lần nữa. Ngụy Nhất đâu?" Khuôn mặt Tô Thích chưa bao giờ lạnh lùng như thế khiến mấy người anh em chơi cùng từ nhỏ đang có mặt ở đó liên tục quay sang nhìn nhau.

Trâu Tướng Quân vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ, chẳng buồn liếc mắt nhìn Tô Thích, ung dung gối đầu lên tảng đá lớn nhắm mắt dưỡng thần. Anh ta thầm nghĩ, cùng lắm thì hắn cũng chỉ đến mức gây lộn mà thôi, từ

https://thuviensach.vn

nhỏ tới lớn, những trận đánh lộn với hắn còn ít hay sao? Bản thân mình cũng chưa từng chịu thiệt.

Vĩ thấy thế trận giữa hai người đàn ông này sắp xảy ra, vội đi lên, cười hì hì giảng hòa, nói với kẻ đang phẫn nộ là Tô Thích: "Cô em Nhất Nhất vào phòng thay đồ rồi! Có khi bây giờ đang chọn đồ ở nhà ăn cũng nên. Yên tâm đi, cô ây ổn cả mà, cô bạn gái bé nhỏ của cậu không biến mất đâu. Còn cậu nữa, đem đại mỹ nhân Ngụy Trích Tiên đi đâu rồi?".

Khi Vĩ vừa nói tới mấy chữ "cô bạn gái bé nhỏ", Trâu Tướng Quân liền mở mắt, nhìn Tô Thích chằm chằm. Tô Thích cũng không yếu thế trợn mắt nhìn lại, nghĩ tới việc Ngụy Nhất còn đang một mình ở nơi khác, anh không còn thời gian để tính toán so bì với Trâu Tướng Quân nên liền bỏ đi. Vừa quay người, anh va ngay phải một cơ thể thơm ngát mềm mại như bông.

Ngụy Trích Tiên thay bộ bikini xong, khoác khăn tắm trên vai, yểu điệu bước ra. Đó mới thực sự đại diện cho sự xuất hiện của đại mỹ nhân.

Trút lớp phấn trang điểm, làn da của Ngụy Trích Tiên mặc dù không được mềm mại, mịn màng như Ngụy Nhất nhưng cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô. Thêm vào đó, Ngụy Trích Tiên lại sở hữu một vóc dáng cân đối đến hút hồn, chân dài eo thon, cao ráo yêu kiều, kết hợp với bộ kikini ba mảnh màu trắng, gợi cảm mà không mất đi vẻ thuần khiết. Trông cô còn quyến rũ hơn những người mẫu nổi tiếng trên truyền hình nhiều.

Đại mỹ nhân họ Ngụy nhìn thấy Trâu Tướng Quân - người đàn ông trong mộng của mình - đang ở phía xa, trong lòng xốn xang rạo rực, vội rảo bước về phía đó. Vừa đi đến sau lưng Tô Thích, không ngờ Tô Thích lại vội vã quay người khiến cô ngã dúi vào bức tường cứng nhắc bên cạnh, cú va đập manh tới nỗi khiến chóp mũi đau nhức, máu mũi cũng chảy, nước mắt thi nhau tuôn rơi. Mọi người thấy Ngụy tiểu thư gặp nạn, vội vàng trèo lên bờ chạy lại xem xét tình hình thương tích của Ngụy Trích Tiên. Tô

https://thuviensach.vn

Thích vốn là một kị sĩ, lúc này sao có thể bỏ mặc Ngụy Trích Tiên ở đó được, anh vội bế thốc Ngụy Trích Tiên chạy về phòng y tế. Đến khi chuyện xảy ra bất ngờ đó lắng xuống, trong bể bơi chỉ còn lại ba chàng trai quay mặt nhìn nhau, chẳng thấy Trâu Tướng Quân đâu cả.

Trâu Tướng Quân hoàn toàn không muốn để Tô Thích nhìn Ngụy Nhất trong bộ đồ bơi, thấy Tô Thích đang có ý định đi tìm Ngụy Nhất, nỗi ghen tức trong lòng lại trào dâng. Anh quyết định lập tức đi tìm Ngụy Nhất trước rồi giấu cô gái ngốc nghếch đó đi, hoặc không cũng phải dỗ dành để cô ấy chịu thay đồ bơi ra cũng tốt.

Dựa vào trực giác, anh lần tìm theo hướng các bể ngâm tinh dầu trên sườn núi. Trâu Tướng Quân đi tìm từng bể một, mười phút sau, quả nhiên ở chỗ hẻo lánh nhất giữa triền núi, bên một bể ngâm sực nức mùi hương, anh đã tìm thấy cô gái ngốc nghếch luôn khiến người ta phải đau đầu này.

Ngụy Nhất hình như đã ngâm trong nước nóng quá lâu rồi, làn da đã nhuốm màu đỏ hồng. Lúc này, cô đang thảnh thơi ngồi trên thành bể, thõng hai chân xuống đạp cho nước bắn tung tóe. Làn nước suối trong vắt bốc hơi nóng mờ ảo chảy từ một khe hở nhỏ của bình rượu ra, những cơn gió mát thổi tới mang theo mùi hương mê hoặc thanh mát, giống như tiên ông khi nghỉ ngơi tại đây, do không cẩn thận làm đổ rượu ngon.

Sườn núi hẻo lánh, không có lấy một bóng người, cô quả thật rất biết lựa chọn địa điểm để hưởng thụ.

Trâu Tướng Quân rảo từng bước lớn lại gần. Đến khi Ngụy Nhất phát hiện ra thì anh đã đứng sừng sững ngay trước mặt cô rồi.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa hay chạm phải bộ phận đang căng phồng lên trên cơ thể của Trâu Tướng Quân. Khuôn mặt nhỏ xinh lập tức trở nên thất sắc, "Áaaa" một tiếng thất thanh rồi nhảy ngay xuống bể nước, chỉ để lộ khuôn mặt, mắt nhắm nghiền.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất trốn trong nước như chú hà mã, anh khẽ mỉm cười, gọi cô: "Ra đi".

Anh chàng này chỉ mặc mỗi một chiếc quần bơi bé xíu nhưng không hề có ý che đậy, cứ đứng từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt sáng khẽ nhíu lại, mang theo ý tứ đùa giỡn. Ngụy Nhất cứ nhắm tịt mắt lại, vô cùng kích động, mắng to đến nỗi lạc cả giọng: "Lưu manh! Lưu manh!". Hơn nữa anh ta còn là hạng lưu manh không thể nào chuyển hóa nổi.

"Lên đi", Trâu Tướng Quân sợ ở đây quá lâu, Tô Thích sẽ tìm đến được, cố gắng kiềm chế ý muốn bắt nạt cô, chỉ ra mệnh lệnh ngắn gọn.

Không ngờ cô gái trốn trong nước kia lại cứ án binh bất động, giữ nguyên trạng thái hà mã ngập nước như vậy.

"Vậy thì thiếu gia ta xuống nhé!", Trâu Tướng Quân khẽ cười, đôi chân dài quả nhiên lội xuống nước, tạo nên những tiếng ì oạp lớn và không ít bọt nước. Vì vội đi tìm Ngụy Nhất nên Trâu Tướng Quân quên béng việc phải khoác thêm một chiếc áo tắm, trong thời tiết trên dưới không độ này, mình trần như nhộng đi tìm Ngụy Nhất lâu như vậy, anh ta đã lạnh tới nỗi không chịu nổi nữa rồi.

Nhiệt độ trong nước là ba mươi chín, cơ thể của Trâu Tướng Quân vừa chạm xuống làn nước ấm liền cảm thấy dễ chịu đến nỗi thốt lên những tiếng sảng khoái.

"Anh anh anh lui ra!", Ngụy Nhất nhắm chặt hai mắt, nghe thấy những âm thanh mập mờ phát ra bên cạnh, trong lòng biết rõ là anh ta đã xuống dưới nước, cô quay mặt về phía thành bể, hét lên bằng giọng run rẩy, "Lưu manh, lưu manh! Không được lại gần!".

Bể ngâm tình dầu nhỏ hơn các bể tắm nước nóng dưới chân núi rất nhiều, một người dùng thì cảm thấy vừa vặn, còn hai người thì khá chật chội, nhưng nếu là một đôi tình nhân cùng ngâm mình trong đó lại càng

https://thuviensach.vn

tăng thêm hứng khởi. Trâu Tướng Quân tay chân dài, thân hình cao lớn, trong làn nước ấm, anh chỉ cần sải hai bước là đã chạm vào phía sau Ngụy Nhất đang co rúm thành một khối kia rồi. Sau đó anh đưa tay ra bế bổng cô lên.

Ngụy Nhất chỉ sợ anh ta tùy tiện xâm hại mình, cô ra sức quẫy đạp rồi hét toáng lên: "Buông tôi ra! Lưu manh! Buông ra!".

Trâu Tướng Quân bị nước bắn khắp mặt, mất hết kiên nhẫn, đôi lông mày rậm nhíu lại. Anh trói chặt Ngụy Nhất bằng hai cánh tay, ôm gọn cô trong lòng mình. Núi rừng trống trải, tiếng vọng rất lớn, anh sợ tiếng kêu của cô gái ngốc nghếch này sẽ gây sự chú ý cho những người dưới chân núi, vì thế hạ thấp giọng xuống quát:

"Cấm động đậy! Tôi sẽ không làm gì cô đâu!"

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng khi bàn tay vừa chạm phải vòng eo nhỏ bé vừa được nước suối gột rửa đến mềm mại mịn màng của cô, anh không thể kìm nén được liền khẽ xoa xoa lớp da trắng nõn đó.

Ngụy Nhất vốn nghĩ rằng anh ta thực sự sẽ không làm điều gì sai trái, vừa yên lặng trở lại, liền cảm thấy một đôi tay thô bạo đang du ngoạn trên vòng eo, cô hoảng sợ, lại cất cao giọng hét lên:

"Cứu tôi với... Cứu tôi vớiii", giọng nói ngây thơ của Ngụy Nhất vang vọng khắp núi rừng, nghe thật thảm thiết.

Trâu Tướng Quân thầm nghĩ, cô bé này vừa mới ngoan ngoãn được một giây lại hét toáng lên rồi, sắc mặt anh tối lại, quay mặt cô hướng về mình, hôn ngấu nghiến đôi môi đang kêu gào liên tục kia.

Trâu Tướng Quân vốn chỉ có ý định bịt miệng cô lại để cô không kêu nữa.

https://thuviensach.vn

Miệng của Ngụy Nhất vốn đang há ra, vì vậy Trâu Tướng Quân thật dễ dàng luồn chiếc lưỡi tham lam vào khoang miệng cô. Vừa chạm phải chiếc lưỡi mềm mại thơm tho đó, toàn thân anh như bị ai đó thả bọ cạp lên, niềm hứng khởi dâng trào. Dục vọng theo làn nước ấm mà từ từ dâng cao, nụ hôn của anh mỗi lúc một sâu hơn, chiếc lưỡi giống y như con người anh vậy, cứ rượt đuổi theo cô không biết mệt mỏi, hít sâu, liếm nhẹ, quấn quýt không rời.

Mái tóc của cô ướt nhèm, bết dính trên trán, không biết do nước hay mồ hôi, khiến khuôn mặt ngây thơ của cô càng thêm đáng yêu. Mùi hương mê hoặc triền miên của không gian nơi đó lại càng giống như chất xúc tác làm tim anh ngày càng mềm yếu, khiến bộ phận nào đó trên cơ thể anh mỗi lúc một cương cứng. Bàn tay đang ôm chặt cô bắt đầu không chịu để yên, lướt qua lướt lại trên tấm lưng trơn mịn của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất biết anh ta lại bắt đầu phát cuồng, trong lòng lo sợ, liền cắn một cái vào đầu lưỡi trơn tuột tham lam ấy. Nhưng cô lại là người có tâm lòng nhân hậu, biết anh chàng mặc dù rất đáng hận nhưng nếu thật sự làm anh ta bị thương cũng không hay, ngộ nhỡ cắn mạnh quá làm anh ta bị câm thì chị gái sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Vậy là cô không dám cắn mạnh. Trâu Tướng Quân chỉ cảm thấy hơi đau chứ không hề chảy máu. Nhưng dục vọng lại được không chế, anh hổn hển ngẩng đầu lên, hơi thở ướt át phả vào mặt cô, thì thào:

"Đồ ngốc, bây giờ tôi tha cho cô, ngoan ngoãn đi theo thì tôi sẽ không đụng vào cô. Nếu cô còn kêu lên nữa, tôi sẽ chiếm đoạt cô ngay tại đây đây, cô có tin không?"

Ngụy Nhất cũng đang thở hổn hển, đôi môi run run, sợ sệt gật đầu.

Trâu Tướng Quân thấy cô gái trong lòng mình khuôn mặt tựa hoa đào, ánh mắt như sóng nước hồ thu, đôi môi hồng non nớt bị hôn đến nỗi hơi sưng đỏ lên, vành môi đang cong cong khẽ hếch, giống như cố ý khiêu gợi, mời chào anh thưởng thức thêm một lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Em yêu”, mặc dù đã nhận lời sẽ buông tha cho cô nhưng vẫn không thể kiềm chế nổi, anh thì thầm một tiếng, sau đó lại cúi người xuống tiếp tục nụ hôn. Bộ phận đang cương cứng đến độ đau nhức trên cơ thể anh dường như có linh tính, cứ đè mạnh, ép sát về cơ thể mà nó cần hướng tới.

Ngụy Nhất lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, làn nước suối vốn có nhiệt độ cao càng dễ khiến người ta ngất xỉu, thêm vào đó là nụ hôn cuồng nhiệt liên miên không dứt như vậy của Trâu Tướng Quân, cô cảm thấy toàn thân rã rời, bất lực, chân tay mềm nhũn, những giọt nước mắt bất lực cứ lã chã rơi.

Cảm nhận được vị mặn chát trong miệng, Trâu Tướng Quân mới buông cô ra, thấy cô mỗi lần bị mình ép bức đều trong bộ dạng đáng thương, nước mắt giàn giụa như vậy, quả thực không đành lòng. Anh thì thầm:

"Vốn dĩ thật sự không muốn chạm vào cô. Ban nãy, bảo cô tự đi lên, cô lại cứ cứng đầu, chẳng phải đều tại cô sao? Lần này là cô cố ý khêu gợi tôi đây nhé!"

Tên tiểu nhân không biết xấu hổ này. Ngụy Nhất đẩy Trâu Tướng Quân ra để hai người cách xa một chút, vừa ấm ức vừa cảnh giác nhìn anh ta.

"Thôi được rồi, được rồi, thật sự tôi sẽ không chạm vào cô nữa. Trèo lên đi theo tôi", Trâu Tướng Quân sợ đôi mắt nai ấy lại đẫm lệ, đành thỏa hiệp, chỉ muốn nhanh chóng đưa cô đi thay đồ.

Mọi người đều nói rằng, một ngày bị rắn cắn, ba năm vẫn còn sợ sợi dây thừng. Ngụy Nhất bị cắn tới n lần rồi, nghe anh ta nói sẽ không chạm tới mình nữa, cô vẫn bán tín bán nghi. Thấy anh ta quả nhiên đã lên bờ trước thì mới thở phào.

Trâu Tướng Quân cao một mét tám mươi bảy, những giọt nước ấm đang theo làn da nâu chảy xuống, anh đứng trên thành bể cao cúi nhìn Ngụy Nhất, hống hách thúc ép đến nỗi khiến người ta không thể hít thở bình

https://thuviensach.vn

thường được. Ánh mắt của Ngụy Nhất chạm ngay phải chiếc quần bơi chật chội của anh ta, bộ phận hãnh diện của đàn ông đó đang căng phồng lên một cách đáng sợ.

"Lưu manh!", Ngụy Nhất cúi đầu, khẽ nguyền rủa.

Trâu Tướng Quân biết cô vừa chạm mắt phải bộ phận ngạo nghễ của mình, liền khẽ nhún vai, thật thà đến nỗi không biết xấu hổ, cười nói: "Ngoài cô ra, thứ duy nhất mà tôi không thể khống chế được, chính là nó đấy".

Ngụy Nhất cảm nhận được ý tứ đùa cợt của anh ta khi đem cô ra so sánh với cái đó, vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng biết rõ thủ đoạn của anh ta, cô không dám nói gì nữa, lặng lẽ đứng dậy tìm một chiếc khăn tắm, miễn cưỡng trùm lên cơ thể.

Trâu Tướng Quân tiến lại gần, ôm nhẹ eo cô, nói, đi thôi.

Ngụy Nhất giả bộ cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo. Không biết Trâu Tướng Quân sẽ đưa mình đi đâu, cô đang tính toán xem phải làm thế nào để thoát khỏi tên lưu manh này.

Khi đi ngang qua một ngôi nhà bên con đường nhỏ giữa núi, Ngụy Nhất chui tọt vào trong đó với một tốc độ nhanh như cắt rồi vặn chốt khóa cửa lại. Vừa bước vào liền cảm thấy bầu không khí trong đó vừa ướt át vừa ngột ngạt, nhiệt độ cao tới mức nóng bỏng cả người.

"Đồ ngốc, cô lại gây chuyện gì thế hả? Ra ngoài mau cho tôi!" Trâu Tướng Quân thấy cô bé bỗng chui tọt vào phòng xông hơi, vừa tức giận vừa buồn cười, đập mạnh lên cửa, nhưng cửa đã bị cô khóa chặt rồi. Bên trong, Ngụy Nhất cảm thấy hít thở thật khó khăn nhưng cũng không chịu ra ngoài, cô tự nhủ, thà bị hấp chết ở đây còn hơn là bị tên lưu manh kia ức hiếp.

https://thuviensach.vn

Khoảng mười phút sau, bên trong không có chút động tĩnh gì, Trâu Tướng Quân biết rõ, nếu ở quá lâu trong phòng xông hơi thì sẽ xảy ra chuyện không hay, liền sốt sắng đập cửa: "Đồ ngốc, mau ra đi, tôi hứa là sẽ không chạm vào cô đâu!".

"Em yêu, ra đi, ngoan nào! Đừng giận quá mà!"

"Đồ ngốc chết tiệt kia, tôi đếm đến ba, cô mà không ra ngoài, tôi sẽ xông vào ức hiếp cô đấy!"

"Nhất Nhất, ra đi, tôi sai rồi... mau ra đi, đừng bướng bỉnh nữa!"

"Chỉ cần cô ra ngoài an toàn, nói gì tôi cũng đồng ý hết"

Vừa đấm vừa xoa, các chiêu thức dỗ dành, đe dọa anh đều mang ra áp dụng hết nhưng người ở bên trong vẫn nhất quyết không chịu lên tiếng. Trâu Tướng Quân thực sự cuống cuồng, nghiến răng nghiến lợi lao mình phá cửa.

Tiếng cơ thể săn chắc như thép như đồng của anh đập vào cánh cửa gỗ đinh tai nhức óc. Lần nào cũng đều vận dụng hết sức mạnh của toàn thân, lần nào cũng như có thể đập cánh cửa tan ra thành từng mảnh, vậy mà nó vẫn im lìm vững chắc như cũ.

Trâu Tướng Quân vừa lo vừa bực, thầm nguyền rủa mấy tên kỹ sư thiết kế khi xây dựng sơn trang, tại sao lại lắp khóa bên trong các phòng xông hơi nhỏ cơ chứ!

Hai mươi phút trôi qua, Trâu Tướng Quân lo tới nỗi mồ hôi nhễ nhại, không thốt lời nào, chỉ hùng hục lao vào phá cửa. Cửa vẫn không thể nào công phá nổi. Trâu Tướng Quân biết, phòng xông hơi rất dễ khiến người ta bị sốc, nghiêm trọng hơn còn có thể tử vong. Trái tim anh càng đập mạnh, trong lòng trào dâng một nỗi lo sợ chưa từng có.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Massage

Trâu Tướng Quân vô cùng lo lắng, bỗng ngẩng đầu lên thì thấy có bức tường bên cạnh của căn phòng gỗ này có một ô cửa kính ở khoảng cách cao quá nửa người. Anh như vừa nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, mừng rỡ nhặt viên đá to bằng trứng ngỗng ở dưới chân lên, đập mạnh vào ô cửa kính.

“Xoảng” một tiếng, những mảnh kính vụn rơi xuống đất.

Trên cửa sổ còn dính rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ, Trâu Tướng Quân chẳng nghĩ ngợi nhiều, bám chắc hai tay vào thành cửa, không hề do dự trèo lên bậu cửa, nhảy vào trong phòng, thân hình khỏe mạnh, dẻo dai.

Ngụy Nhất mặt mày đỏ rực, đang nằm ngất xỉu trên chiếc ghế gỗ.

Trâu Tướng Quân mở cửa, để không khí lạnh ở bên ngoài xông vào phòng. Sau đó, anh bế thốc cơ thể đang mềm nhũn như chiếc lông vũ trên tay, chạy đến phòng y tế.

Khi Ngụy Nhất mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong giấc mộng thì đã rất muộn rồi. Cô cố gắng mở to đôi mắt đang cay xè, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lạ lẫm. Tất cả mọi người đều có mặt, đang ngồi quanh chiếc bàn gần đó chơi bài.

Duy chỉ có mình Tô Thích ngồi cạnh giường, xót xa nhìn cô.

https://thuviensach.vn

“Anh…” Ngụy Nhất khẽ cử động, cảm thấy toàn thân bất lực, vô cùng khó chịu, muốn ngồi dậy nhưng cổ tay lại có cảm giác đau nhức.

“Đừng động đậy, đang truyền nước đấy”, giọng nói vốn dịu dàng của Tô Thích giờ đã trở nên khàn khàn nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy yên lòng biết bao.

Ngụy Nhất nhớ lại lúc ban ngày ở bể tắm nước nóng bị tên lưu manh kia ức hiếp, nhớ tới sự ngột ngạt trong phòng xông hơi, lúc đó cô cứ nghĩ rằng mình sẽ chết, lúc cận kề cái chết, nguyện vọng cuối cùng của cô là được gặp lại Tô Thích một lần.

Ông Trời đã rủ lòng thương, cô không chết, mà lúc này Tô Thích lại đang ở bên cô, chàng trai khiến cô cảm thấy gần gũi và kính phục nhất trên thế giới này.

“Anh…”, Ngụy Nhất không kìm nổi, nước mắt giàn giụa, len lỏi vào bên tai, vào tóc.

Tô Thích khẽ nói, “không sao rồi, không sao rồi”.

Bàn tay anh cầm chiếc khăn mặt, dịu dàng giúp cô lau nước mắt, nhưng không tài nào lau hết nổi, bởi càng lau, nước mắt cô lại càng trào ra.

Đám người đang chơi bài cạnh đó nghe thấy tiếng nói, đều xúm lại hỏi thăm.

“Em gái Nhất Nhất, sao em lại khóa trái cửa ở bên trong phòng xông hơi thế hả? Như thế quá nguy hiểm, nếu không phải Tướng Quân vừa hay đi ngang qua cứu thì e rằng cái mạng nhỏ của em khó có thể bảo toàn được, tặc tặc, không phải là anh dọa em đâu!”, Vĩ nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo sợ.

“Đúng vậy, cậu Tô, nếu nói như thế, tính mạng cô bạn gái bé nhỏ của cậu đều là do Tướng Quân cứu đấy, anh ta hào hiệp quá còn gì. Vì cứu bạn

https://thuviensach.vn

gái của cậu mà khắp cánh tay và đùi của cậu Trâu toàn là vết thương do mảnh kính đâm, nếu ông của các cậu biết được thì nổi giận lôi đình là cái chắc!”, An Dương xen vào.

Quả nhiên, trên cánh tay của Trâu Tướng Quân, chỗ nào cũng thấy cách băng bó.

Vừa hay đi ngang qua? Anh ta cứu mình?

Ngụy Nhất trừng mắt nhìn Trâu Tướng Quân, kẻ đang đứng phía ngoài đám đông, cô không thừa nhận tấm lòng của anh ta, trái lại còn vô cùng phẫn nộ. Nhưng nghĩ tới việc anh ta cũng bị thương, cô không nói gì nữa.

“Cô bé, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại bị ngất ?”, Tô Thích hỏi.

Ngụy Nhất quay nhìn mọi người một lượt, rồi lại nhìn Tô Thích, nghĩ một lát, nói: “ Một mình em đi vào phòng xông hơi, quên cả thời gian, không cẩn thận nên bị ngất đi. Mọi người đừng quá lo lắng, em nằm nghỉ một chút sẽ khỏe thôi mà” , nói xong, cô cố gắng nở nụ cười.

Tô Thích nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc. Ánh mắt tối sầm, sâu thẳm tới nỗi khiến người ta cảm tưởng có thể chui tọt vào trong đó, anh không nói lời nào, bàn tay nắm chặt.

Mùi hương trên người Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân hoàn toàn giống nhau, anh chỉ cần suy đoán một chút là có thể biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không muốn suy nghĩ thêm về điều đó. Hơn nữa, Ngụy Nhất không chịu nói, anh cũng chẳng có căn cứ gì, chỉ là suy đoán riêng của bản thân.

Ngụy Trích Tiên đứng dựa vào người Trâu Tướng Quân, lạnh lùng nhìn cô em gái đang nằm trên giường, không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lên cơn sốt cao, toàn thân rã rời, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh lại, đã vài giờ đồng hồ trôi qua, bên ngoài trời tối đen.

Ngụy Nhất đã hạ sốt và kêu đói. Tô Thích rất mừng, anh bê một bát cháo tới, đích thân bón cho cô.

Ân cần chu đáo, mỗi thìa cháo, anh đều thổi cho bớt nóng rồi mới bón cho cô, vì sợ cháo quá nóng sẽ khiến cô bị bỏng.

Mấy anh chàng xung quanh lại được môt phen trầm trồ nhưng Tô Thích không buồn để ý đến họ.

Ngụy Nhất chỉ ăn được nửa bát, bữa ăn đã xong, Tô Thích vẫn muốn ngồi bên cạnh cô nhưng lại bị Trâu Tướng Quân gọi.

Trâu Tướng Quân nói, khuôn mặt lạnh lung: “Tô Thích, lại đây đấu một ván địa chủ đi”.

Trâu Tướng Quân nhủ thầm, nếu Tô Thích còn ở bên cô gái ngốc nghếch kia thêm một giây nào nữa, anh sẽ không thể khống chế được bản thân mình, không biết có nổi cáu ngay tại đây không nữa.

Đám bạn trai biết Trâu Tướng Quân đã bày trận chiến với Tô Thích, ai nấy vốn đang cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, lập tức hứng khởi hẳn lên, chờ đợi xem màn kịch hay, rồi làm ra vẻ nghiêm trọng, đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng đấy, lại đây chơi bài đi! Bạn gái bé nhỏ của cậu không bị bắt cóc đi đâu mà sợ!”.

Tô Thích nhìn Ngụy Nhất trưng cầu ý kiến, Ngụy Nhất dịu dàng mỉm cười, đẩy anh ra: “Anh ra chơi đi, em đỡ nhiều rồi! Nằm nhiều chân tê hết cả lên đây này, cần phải ngồi dậy cử động một chút. Anh, em ra xem anh chơi nhé!”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích thấy tinh thần của Ngụy Nhất lúc này đã khá hơn nhiều, bèn dùng tấm thân cao lớn của mình làm điểm tựa, khoác thêm cho cô một chiếc áo dày rồi mới đỡ cô ngồi dậy.

Trâu Tướng Quân lặng thinh quan sát, ánh mắt càng trở nên sắc lạnh.

Đấu địa chủ còn tốn công suy nghĩ hơn chơi mạt chược nhiều, phải nhớ bài, tính nước đi, cân nhắc tâm lý, cách đánh, trình tự ra bài của đối thủ, còn phải hiểu được cách hiệp sức nữa.

Rõ ràng bọn họ đều là những tay cao thủ, mà bản lĩnh của Tô Thích và Trâu Tướng Quân trong trò chơi đấu địa chủ càng đạt tới đỉnh cao hơn nữa. Họ một mặt vừa pha trò cười vừa nói chuyện phiếm, một mặt vừa thản nhiên ra bài, tính toán chính xác quân bài mà hai đối thủ còn lại đang có trên tay, sau đó dùng cách đánh thật chính xác để trấn áp. Ngụy Nhất chưa bao giờ chứng kiến những kỹ xảo cao siêu và trí nhớ siêu việt như vậy, đến mức cô phải kinh ngạc ngỡ rằng họ là người trên Trời rơi xuống. Tô Thích vừa ra bài, vừa chẳng kiêng nể ai, phân tích rõ cho Ngụy Nhất biết tại sao phải chơi như vậy, Ngụy Nhất nghe mà mụ mị hết cả đầu óc, đến nổi mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Cô bé mới khỏi ốm, cơ thể còn yếu ớt, ngồi một lát là mỏi người, không thể ngồi thẳng lưng mãi được, đặt chiếc cằm nhọn xinh của mình lên vai Tô Thích, cánh tay thon mịn cũng ôm gọn lấy vòng eo của anh, mớ tóc trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại khẽ chạm vào sau tai Tô Thích khiến anh hơi nhột, còn anh chốc chốc lại cọ cọ lên đầu Ngụy Nhất.

Trâu Tướng Quân vừa ra bài vừa liếc nhìn những động tác thân mật của hai người đối diện, hít hà mùi thơm nhè nhẹ lôi cuốn tỏa ra từ Ngụy Nhất, thấy cô gái ngốc nghếch đó ngang nhiên dựa vào lòng người đàn ông khác ngay trước mặt mình, thái độ uể oải, vẻ mặt giả đò như không có chuyện gì khiến cục tức của anh lấp đầy lồng ngực! Thật không coi mình ra gì nữa rồi!

https://thuviensach.vn

“Bộp!” Anh trút cơn tức giận trong lòng mình lên quân bài, ném mạnh cây bài xuống mặt bàn, phải ra tiếng kêu lớn.

Mọi người bấy giờ mới phát hiện ra rằng, tất cả quân bài được trút ra từ tay của Trâu Tướng Quân đều có những vết nhăn hằn sâu.

Vì không hiểu nổi: “Tướng Quân, cậu nhiều sức lực quá, không có chỗ nào để trút ra hay sao? Sao lại trút hết lên quân bài thế hả?”.

Ngụy Nhất bị tiếng đập bài của Trâu Tướng Quân làm cho giật mình, cơn buồn ngủ cũng tỉnh hẳn, khẽ liếc nhìn sắc mặt của Trâu Tướng Quân, sau đó ngồi thẳng dậy.

Lúc này, mặt của Trâu Tướng Quân mới dần có chút thần sắc.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, chợt đối diện với cái nhíu mày cùng ánh mắt dò xét đầy nghi hoặc của chị gái. Cô sững người lại, vội vàng né tránh ánh nhìn đó.

Ngụy Trích Tiên đi vệ sinh, vừa hay Tô Thích cũng đi, để Ngụy Nhất thay anh chơi tiếp.

Lần này, Ngụy Nhất đã sớm hỏi cho thật rõ, biết họ chơi cá cược bằng nhân dân tệ nên không dám lơ là, đôi mắt to sáng cứ chằm chằm nhìn mấy quân bài trong tay, do dự không biết phải đi quân nào, bàn tay nhỏ bé cầm bài căng thẳng tới nỗi run rẩy.

Trâu Tướng Quân là “địa chủ”, Ngụy Nhất và An Dương là “người đấu lại với địa chủ”, Trâu Tướng Quân thấy cô gái ngôc nghếch này cầm bài trong tay cứ xáo đi xáo lại mãi, đôi mày rậm kẽ nhíu lại, nôn nóng nói: “Đừng có ra bộ hoặc một cặp, ra quân đơn thôi, thách đôi A ra, ra bài từ cao đến thấp”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sững người lại, khẽ lẩm bẩm: “Sao anh lại biết tôi có bộ và một đôi A”. Mặc dù Ngụy Nhất rất nghi hoặc, không thể giải thích nổi nhưng vẫn nghe theo lời anh ta, đánh quân A.

“Đồ Ngốc”, Trâu Tướng Quân không thèm giải thích, thấy cô ấy tin tưởng mình, trong lòng vô cùng mừng rỡ, khóe môi nhếch lên, sắc mặt cũng hồng hào thư thái hẳn.

Những người có mặt ở đó, trừ Ngụy Nhất ra, đều đưa mắt nhìn nhau, bởi Trâu Tướng Quân quả thực đang giúp cô bé đó, trong tay anh toàn là các bộ, lại không có cặp đôi nào, anh dạy Ngụy Nhất cách chơi thì khác gì là tự đào huyệt chôn mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ván bài đó, phần thắng thuộc về Ngụy Nhất và An Dương.

Ngụy Nhất về đầu, vui mừng tột độ, khuôn mặt rạng rỡ nở nụ cười đắc ý, nhảy lên hò reo: “Thắng rồi, thắng rồi”.

Trâu Tướng Quân đổi lấy được một nụ cười của người đẹp, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, nhưng ngoài miệng vẫn thốt ra những lời như thường ngày:

“Anh Tô của cô đi lâu như vậy, cô không lo lắng gì sao? Có khi lại đỏ bạc đen tình đấy!”.

Ngụy Nhất bấy giờ mới phát hiện Tô Thích và Ngụy Trích Tiên đều chưa qua lại, nhưng cô vốn bản tính đơn giản, lại rất tin tưởng Tô Thích nên lời nói đầy khiêu khích của Trâu Tướng Quân không hề lọt vào tai cô chút nào.

Nhờ có sự nhường nhịn của Trâu Tướng Quân, đích thân đảm nhiệm vai trò – người đi đầu và quân sư cho đối phương – nên trước khi Tô Thích quay lại, Ngụy Nhất đã thắng liên tiếp mấy ván liền.

https://thuviensach.vn

Mọi người trêu đùa: “Trâu Tướng Quân, nếu cứ tiếp tục đánh như thế thì cả khu sơn trang này của cậu sẽ về tay cô ấy mất thôi”.

Ngụy Nhất hỏi: “Khu sơn trang này của anh ấy?”.

An Dương nói: “Cửu Hoa cũng là sản nghiệp kế thừa của gia tộc nhà họ, em không biết sao?”.

Ngụy Nhất thực sự không biết điều đó, nhủ thầm, thảo nào, lúc vào tiền sảnh mấy nhân viên phục vụ ở đó lại chào hỏi cung kính như vậy. Cô khẽ đưa mắt liếc nhìn Trâu Tướng Quân, sắc mặt của tên đó vẫn lạnh tanh.

Niềm tin vào trò chơi đấu địa chủ của Ngụy Nhất đang đến hồi cao trào thì Tô Thích quay trở lại. Anh vừa nhìn liền biết ngay có người cố ý nhường nhịn, nếu không, cách chơi lúc nào cũng theo kiểu “ra từ quân nhỏ tới quân lớn, từ bộ đến quân đơn”, vạn biến không rời quân át chủ bài của cô bé này đã sớm bị đánh cho tới tả rồi. Ngụy Nhất đang lúc hứng khởi, chủ nhân chính thức quay lại rồi mà vẫn cứng đầu không chịu nhường lại vị trí. Tính nết của Tô Thích khá nhã nhặn, liền nhường cho cô chơi tiếp, còn mình ngồi cạnh bên quan sát.

Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt nhìn Ngụy Nhất nũng nịu với người đàn ông, thầm nghĩ, cô gái ngốc nghếch kia có bao giờ dịu dàng nói chuyện với mình như thế đâu, những lời cô ấy nói với mình lúc nào cũng kèm theo tiếng khóc sự phẫn nộ, nếu không mắng mình là tiểu nhân thì cũng chửi mình là lưu manh – anh cũng không tự vấn bản thân tại sao cô lại luôn mắng chửi mình như vậy – nghĩ tới đó, Trâu Tướng Quân cảm thấy vô cùng bực bội.

Mọi người một lần nữa trợn tròn mắt lên chứng kiến những quân bài rơi từ tay của anh ta ra đều bị bóp cho nhàu nhĩ, biến hình, đúng là hết chỗ nói.

Nhưng từ sau khi có Tô Thích đứng bên cạnh, Ngụy Nhất không thắng được ván nào nữa. Cô khẽ giải thích bằng một khuôn mặt rầu rĩ: “Thật đấy,

https://thuviensach.vn

ban nãy khi anh chưa quay lại, em đều thắng liên tục mà! Thật đấy!”.

Tô Thích yêu chiều xoa xoa đầu cô, dịu dàng mỉm cười: “Ừm, anh biết rồi”.

“Bộp” một tiếng, khuôn mặt của Trâu Tướng Quân tối sầm lại, anh ta ném hết quân bài có trên tay xuống, “Không chơi nữa. Đi massage thôi”.

Mọi người đều mệt rồi, nếu được ngâm mình trong làn nước suối nóng xong lại đi massage bằng tinh dầu thì sẽ thư giãn gân cốt, lưu thông mạch máu, giải tỏa áp lực, thư giãn cơ thể, vô cùng thoải mái.

Vậy là ai nấy đều nhất loạt tán thưởng.

Tô Thích nói không muốn đi, anh sẽ ở lại trông Ngụy Nhất.

Trâu Tướng Quân không muốn để hai người họ ở lại bên nhau, khẽ hắng giọng vài tiếng, nói: “Tô Thích cùng đi đi, Ngụy Nhất cũng đi. Lát nữa bảo nhân viên làm nhẹ tay một chút là được thôi mà”.

Rồi tất cả cùng đi.

Bọn họ chọn một phòng massage lớn, cực kỳ sang trọng, chỉ có vách ngăn lửng giữa các giường nằm. Như vậy sẽ thuận tiện để mọi người trò chuyện.

Tám nhân viên massage bước vào, bốn nam bốn nữ. Vừa đủ với số khách trong phòng. Nhân viên nam massage cho khách nữ, nhân viên nữ massage cho khách nam. Nam nữ chăm sóc nhau như thế, làm việc sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Bọn họ không ai nói tiếng nào, đứng trước vị khách của mình, bắt đầu các thao tác.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất ngồi xuống cạnh giường, liếc trộm về phía nhân viên massage cường tráng trước mặt, hít một hơi thật sâu rồi co chân lại, không biết phải làm thế nào, trái tim đập loạn xạ.

Đúng lúc đó, Trâu Tướng Quân và Tô Thích gần như đồng thời nói: "Đổi nhân viên nữ cho cô ấy".

Vậy là một nữ nhân viên trung tuổi, có vóc dáng trung bình được đổi tới, dù sắc mặt không có biểu cảm nhưng còn hơn anh nhân viên nam to khỏe lực lưỡng ban nãy nhiều. Các nhân viên massage đã sớm rèn luyện cho mình một đôi tay rắn chắc, khỏe khoắn, cô nhân viên này cũng không ngoại lệ. Bàn tay thô cứng cứ trượt lên trượt xuống tấm lưng của Ngụy Nhất, lúc nhẹ lúc mạnh. Ngụy Nhất dù sao vẫn chỉ là một cô bé, da non xương yếu, làm sao chịu nổi "bàn tay thép" của cô nhân viên. Cô cảm thấy phần lưng bỏng rát, đau nhói như đang phải chịu cực hình, toàn thân như bị đè nén tới độ có thể vỡ vụn hết cả, thở ra mà không thể nào hít vào nổi. Mới bắt đầu, Ngụy Nhất còn nghiến răng cố gắng chịu đựng, chỉ khẽ thở ra một tiếng sau mỗi động tác ấn bóp của nhân viên, cuối cùng, cô đau tới nỗi phải cất tiếng rên rỉ, lo rằng liệu mình có bị thiệt mạng dưới bàn tay rắn chắc của cô nhân viên này không, rồi lại tự nhủ hôm nay có nên viết di chúc hay không.

Bảy người còn lại say sưa với những câu chuyện phiếm, bỗng nghe thấy ở ô ngăn phía trong cùng phát ra những tiếng xuýt xoa của người đang cố gắng chịu đựng đau đớn: "Á…nhẹ…nhẹ một chút…á…đau…đừng… đừng".

Nếu ai đó không biết rõ rang chuyện đang xảy ra, chỉ nghe những tiếng rên rỉ như vậy, nhất định sẽ có suy nghĩ không trong sáng.

Ngay sau đó, bầu không khí trong phòng có phần bối rồi, cũng không ai nói gì nữa, mấy cô gái thầm khinh rẻ, cho rằng Ngụy Nhất đang cố ý khêu gợi, còn các anh chàng thì húng hắng ho khan từng hồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng trò chuyện lắng xuống, những âm thanh rên rỉ của Ngụy Nhất càng rõ rệt hơn.

Trâu Tướng Quân nghe được những tiếng than thở rên rỉ ngắt quãng như vậy, đầu có cũng bất ngờ phát huy trí tưởng tượng, máu nóng sôi sùng sục. Lại nghĩ ở đây còn có những người đàn ông khác, anh rất không vui khi bọn họ cũng đang sục sôi máu nóng như mình, nhưng lại không tìm được lí do nào để ngăn cản, sắc mặt lúc thì tái xanh, lúc lại trắng bệch.

Tô Thích khẽ ho một tiếng, ngồi dậy, nói với cô nhân viên massage: "Cô bé đang bị bệnh, không thích hợp với việc massage tinh dầu đâu, cô cứ ra ngoài đi".

Cả cô nhân viên và Ngụy Nhất đều được giải thoát, ai nấy đều vô cùng mừng rỡ.

Cô nhân viên vui mừng cảm ơn rồi đi ra ngoài. Ngụy Nhất thì nằm thử ra giường mãi không buồn nhúc nhích, chỉ cảm thấy mình vừa lượn một vòng ở cửa tử rồi lại được Tô Thích cứu về.

Các anh chàng có mặt ở đó đều thở phào nhẹ nhõm, cố ấy cuối cùng cũng yên lặng rồi. Nhưng hồi lâu vẫn không thấy tiếng trò chuyện, ai nấy đều đang chứa chất những suy nghĩ quái quỷ trong đầu.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tránh Xa Trâu Tướng Quân Một Chút

Đêm hôm đó, mọi người nghỉ tại khách sạn Cửu Hoa, Tô Thích lấy lý do Ngụy Nhất còn rất yếu nên nói Ngụy Trích Tiên ở chung phòng và chăm sóc cô. Ngụy Trích Tiên muốn được ở chung phòng với Trâu Tướng Quân nên chẳng thấy vui vẻ gì. Còn Ngụy Nhất vốn quen ngủ một mình, lại càng cảm thấy bất mãn. Vậy là, ai nấy đều vô cùng oán hận trước quyết định của Tô Thích.

Tô Thích tự ý sắp xếp như vậy khiến Trâu Tướng Quân cảm thấy không thoải mái, sau đó, không hiểu sao anh ta lại đồng ý, cười hì hì với Ngụy Trích Tiên:

“Cũng tốt, hai chị em em ngủ một phòng. Để tránh buổi tối có yêu râu xanh nào tới quấy rối!”, từ ngữ được sử dụng hết sức mập mờ, không biết ai quấy rối ai nữa.

Hai chị em nhà họ Ngụy ai nghĩ chuyện của người nấy, đều đỏ ửng mặt. Cô chị thì trách giận, còn cô em cúi đầu không nói. Vùng ngoại thành núi cao rừng thẳm, trời về đêm càng tĩnh mịch hơn. Nhà họ Ngụy có thói quen khi ngủ phải tắt hết điện, có lẽ đây là điểm chung duy nhất của hai chị em nhà họ.

https://thuviensach.vn

Trong phòng, một dải đêm đen mù mịt, chỉ có thể nhờ ánh trăng vắng vặc khẽ luồn qua rèm cửa mới lờ mờ nhận ra trên hai chiếc giường, có hai giai nhân đang nằm với tư thế khác hẳn nhau.

Ngụy Nhất không quên phép lịch sự, chúc chị gái ngủ ngon. Người nhận lời chúc chỉ ậm ừ một câu nghe chẳng rõ.

Ngụy Nhất lạ giường, môi trường khác biệt cộng với tiếng kêu của những con côn trùng không rõ khiến cô có cảm giác không an toàn. Cô sợ làm phiền đến Ngụy Trích Tiên, ngay cả trở mình cũng không dám, cứ nằm yên bất động như vậy.

Một lúc sau, tiếng của Ngụy Trích Tiên lại vang lên, trong buổi đêm tĩnh mịch, giọng nói đó lại càng sắc lạnh:

“Làm người thì phải hiểu biết, tránh xa Trâu Tướng Quân một chút. Anh ấy không phải của em.”

“…Vâng.” Ngụy Nhất cũng không biện minh nhiều, từ trước đến giờ, cô luôn có thái độ nể sợ chị gái mình.

Ngụy Trích Tiên thở dài một tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng hơn:

“Chị thích anh ấy đã mười năm nay rồi, bọn chị nhất định sẽ kết hôn. Nhất Nhất, có thể hành động của anh ấy khiến em hiểu lầm nhưng em cần hiểu rõ rằng, anh ấy chẳng qua chỉ đang tranh dành với Tô Thích mà thôi. Từ nhỏ, hai người bọn họ đã như vậy, ai thích thứ gì trước, đối phương sẽ tìm đủ mọi cách để chiếm đoạt lại. Chẳng qua anh ấy chỉ muốn Tô Thích sống không được vui vẻ mà thôi.”

Ngụy Nhất cảm thấy trong lòng thật trống trải, lạnh lẽo, thầm nhủ, mình đâu phải là đồ vật gì mà tranh với giành, nhưng ngoài miệng thì vẫn mơ màng “vâng” một tiếng, coi như đã nhận lời. Ngụy Trích Tiên hoàn toàn hài lòng, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng những lời nói của Trích Tiên lại cứ lẩn khuất trong tâm trí Ngụy Nhất, chị ấy đã nói, Trâu Tướng Quân chẳng qua chỉ muốn Tô Thích sống không được vui vẻ, nghĩ lại những hành động của Trâu Tướng Quân đối với mình, đó không phải là hành động quấy rầy một cách ngốc nghếch của những kẻ si tình, mà chính là sự ngang ngược, cướp đoạt và lấn lướt, hình như sự thật đúng là như vậy.

Trong lòng đau khổ nhưng lại chẳng liên quan tới ái tình. Cho dù sự đối xử khác thường của Trâu Tướng Quân đối với mình là vì lý do gì, nhưng cô vẫn biết, những điều tốt đẹp mà Tô Thích giành cho cô đều xuất phát từ tận đấy lòng, như vậy là đủ rồi. Nghĩ tới sự dịu dàng của Tô Thích, khuôn mặt Ngụy Nhất ngập tràn hạnh phúc.

Khi truyền nước cô đã ngủ nhiều rồi, giờ là lúc tinh thần đang phấn chấn.

Đi một ngày đàng học một sàng khôn, hôm sau lúc chuẩn bị về thành phố, Tô Thích không chịu rời Ngụy Nhất nửa bước, không để Trâu Tướng Quân có cơ hội nẫng tay trên nữa. Khi mọi người cùng đi ra bãi đậu xe, Ngụy Trích Tiên nép sát vào lòng Trâu Tướng Quân lại rảo từng bước lớn ra chỗ để xe, cũng chẳng buồn nhìn Ngụy Nhất lấy một cái.

Vĩ thấy Trâu Tướng Quân lái chiếc xe Phaeton thì cười nói: “ Lại lái con xe này à? Nếu đám nhân viên Cửu Hoa nhìn thấy, lại tưởng rằng Chủ tịch Trâu sắp phá sản, nên mới đi loại xe Phaeton này. Ha ha ha!”.

Trâu Tướng Quân dường như không mấy hứng thú, nhướng đôi mày rậm lên: “Tôi thích thế!”, nói xong, anh chui tọt vào trong xe, đạp mạnh chân ga, đưa Ngụy Trích Tiên lao vọt đi.

Chiếc Audi A8 của Tô Thích bám sát theo sau.

Lúc bấy giờ, Ngụy Nhất mới nhìn thấy biển số chiếc xe Volkswagen Phaeton này của Trâu Tướng Quân là 00001, thật cao ngạo hệt như con

https://thuviensach.vn

người của anh ta vậy. Trong bụng thắc mắc, miệng khẽ lẩm bẩm:

“Sao biển số chiếc Volswagen của Trâu Tướng Quan lại đẹp thế nhỉ?”

Tô Thích khẽ cười thành tiếng, xoa đầu Ngụy Nhất, giải thích cho cô nghe:

“Đó là chiếc Phaeton, mặc dù là hãng Volkwagen nhưng lại thuộc dòng xe sang điển hình, đừng thấy vẻ ngoài không bắt mắt mà đánh giá nhé, xe đó chạy tốt lắm đấy, cũng chẳng phải rẻ, những hơn hai trăm vạn tệ cơ.”

Ngụy Nhất trợn tròn mắt, lại cảm thấy hổ thẹn vì sự hiểu biết kém cỏi của mình. Thầm nghĩ, Trâu Tướng Quân là người thích khoe khoang chứ không khiêm nhường gì, nhưng lại mua chiếc xe này để đi, nói thế nào cho đúng nhỉ? Khiêm nhường quá cũng chính là huênh hoang thôi.

Tiếp đó lại nghĩ, với thân phận của Tô Thích, lái một chiếc Audi A8 là kín đáo. Quả nhiên, sự huênh hoang một cách thái quá nhất lại là khiêm nhường. Trong lòng cô, điểm gì của thiên thần Tô Thích cũng đều tốt cả, còn những hành vi giống như vậy, nhưng nếu đem chúng lại lắp ghép lên người Trâu Tướng Quân thì lại chẳng ra sao. Tình yêu quả khiến con người ta trở nên mù quáng.

Sau khi vẩn vơ suy nghĩ một hồi, Ngụy Nhất quay sang ngắm nhìn Tô Thích đang thành thục lái xe với khuôn mặt rạng rỡ.

Một đêm không ngủ, ngồi xe êm ru, bản thân được an toàn, tâm trạng thoải mái, Ngụy Nhất vừa ngoẹo đầu một cái đã ngủ thiếp đi rồi.

Khi cô tỉnh dậy thì xe cũng đã dừng lại. Ngụy Nhất mắt nhắm mắt mở, thấy mình đang khoác áo thể thao, xe dừng ở một khu chung cư, còn chàng trai bên cạnh đang dịu dàng ngắm nhìn mình bằng đôi mắt lá răm tuyệt đẹp. Ngụy Nhất vội vàng ngồi thẳng dậy, trả lại áo khoác cho Tô Thích, rồi

https://thuviensach.vn

nhanh chóng sờ tay lên miệng, chắc chắn rằng khi ngủ không bị chảy nước miếng thì mới thở phào một tiếng, hỏi: “Đây là đâu vậy?”.

“Về nhà ăn cơm trước đã rồi đến trường, được không?”. Tô Thích hỏi.

Hóa ra đã về tới khu chung cư Xuân Thành.

Ngụy Nhất gật đầu, theo Tô Thích xuống xe. Nỗi xúc động trào dâng trong lồng ngực khi nghĩ lại hai từ “về nhà” mà anh vừa thốt ra.

Nhà của cô và anh.

Tô Thích không ngờ mình chỉ tiện miệng nói một câu nhưng lại khiến Ngụy Nhất vui mừng tới nỗi rưng rưng nước mắt như vậy, anh sững người lại vì xúc động.

Sau khi bước vào nhà, Ngụy Nhất liền chui tọt vào bếp, lục tìm đồ trong tủ lạnh. Tô Thích thấy bồn chồn, liền đi theo, hỏi cô tìm gì vậy.

“Tìm gạo mà. Trong nhà chẳng còn có gì cả, làm sao mà nấu cơm được?” Ngụy Nhất rầu rĩ, hai tay xòe ra.

“Anh cũng không biết nấu cơm, đồ trong bếp chỉ dùng để trưng bày thôi, lẽ nào em còn biết nấu cơm ư?”, Tô Thích cười nói.

Tô Thích nghĩ rằng, những việc mà ngay cả bản thân mình cũng thể làm nổi thì thiên kim tiểu thư Ngụy Nhất mười ngón tay còn chưa phải nhúng nước lạnh, đương nhiên là cũng không biết làm.

Ngụy Nhất suy nghĩ hồi lâu, gật gật đầu một cách rất thận trọng: “Nói chung là em biết nấu. Những món ăn thường ngày đơn giản em đều có thể nấu được, đặc biệt là mấy món Tứ Xuyên”.

“Em học lỏm à?”, Tô Thích vẫn chưa chịu nhận sai, định coi bản lĩnh của thiên kim tiểu thư này chỉ là thứ để phụ họa, hòng muốn cứu vớt chút

https://thuviensach.vn

thể diện để có thể rút lui một cách trọn vẹn.

Ngụy Nhất đứng ngây ra, hình như đang nghĩ tới chuyện gì đó, thần sắc ảm đạm hẳn đi.

Tô Thích thầm nghĩ, cô ấy không hề được bố mẹ yêu thương chiều chuộng như Ngụy Trích Tiên, cứ cho là ngày rộng tháng dài, cơm ngon áo ấm, nhưng chắc rằng cuộc sống trong một gia đình danh giá cũng có những nỗi u sầu mà người bình thường không có. Thứ dễ thiếu thốn nhất của con cái các gia đình khá giả chính là tình thương, mà Ngụy Nhất chính là đứa trẻ bị hai bậc trưởng bối nhà họ Ngụy xem thường bấy lâu.

Tô Thích không nỡ nhìn khuôn mặt thông minh nhỏ xinh kia vương nét u buồn, bèn chuyển sang chủ đề khác:

“Sau này anh sẽ đến học cùng em để khi em lười biếng, anh sẽ nấu ăn cho em, khi em muốn nấu ăn, anh sẽ đứng bên cạnh giúp em một tay, còn khi nào em chán kiểu như thế thì chúng ta sẽ thuê người giúp việc. Được không?”

Tô Thích nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngụy Nhất lên, miêu tả phong phú và tốt đẹp về cuộc sống tương lai, Ngụy Nhất chăm chú lắng nghe về viễn cảnh tươi đẹp đó mà cổ họng nghẹn lại, nước mắt đã tuôn rơi.

“Sao thế cô bé?”, Tô Thích cuống quýt giúp cô lau nước mắt.

“Anh đối với em tốt quá, ngoài mẹ em ra, chưa ai đối với em tốt như vậy … Cảm ơn anh, anh Tô, em thật sự sợ rằng một ngày nào đó, anh sẽ không cần em nữa, nhưng dù sao em vẫn cảm ơn anh … Bởi vì bây giờ anh đối với em rất tốt …”, Ngụy nhất xúc động đến nỗi nói không theo trình tự gì nữa.

Tô thích cũng rất xúc động, ôm chặt cô trong vòng tay, dùng cằm mình cọ cọ lên mái tóc của cô. Trước đây, chỉ cảm thấy cô không có cai gọi là ưu

https://thuviensach.vn

việt của con cái gia đình quyền quý khác, giờ lại càng cảm khái vì sự lương thiện và trong sáng nơi cô. Ban nãy, tất cả những lời anh nói ra đều thật sự xuất phát từ đáy lòng, một bức tranh vô cùng bình dị, chỉ là chuyện tương dầu củi lửa mà mỗi một gia đình đều phải trải qua, anh chưa làm điều gì, chưa thề non hẹn biển, cũng chẳng thề thốt biển cạn núi mòn, vậy mà đã khiến cô muôn phần cảm kích.

Tô Thích hôn lên mái tóc cô, thì thầm trong cổ họng: “Cô bé ngốc nghếch!”.

Thấy khuôn mặt tội nghiệp đáng thương của Ngụy Nhất, anh lại có chút rung cảm, cúi người xuống dùng môi lau khô những giọt nước mắt đang lăn trên đôi má nhỏ xinh.

Đôi môi của Tô Thích nóng bỏng mà mềm mại, nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt Ngụy Nhất, mùi thơm như mùi của nắng chỉ có riêng trên cơ thể anh, như mạch nước chảy dần dần bao quanh lấy cô, cả hai tràn ngập trong bầu không khí thăng hoa. Ngụy Nhất kinh ngạc tới nỗi quên cả khóc, cô không dám tin lại có chút cảm giác kinh sợ vì được yêu chiều quá, cứ mở to mắt nhìn Tô Thích. Biểu hiện như vừa nhận được thiên ân của cô khiến Tô Thích có phần bối rối, giọng anh hơi chùng xuống:

“ Cô bé ngốc nghếch, em nhìn gì thế?”

Sau đó, Ngụy Nhất đã làm một động tác mà dù có nằm mơ, Tô Thích cũng không thể nghĩ tới. Một cô gái sống khép kín, nhút nhát như Ngụy Nhất lại cố gắng kiễng chân lên, áp đôi môi của mình lên đôi môi anh. Ngụy Nhất thực sự không biết hôn, khi môi chạm môi cô liền buông ra ngay, cúi gằm mặt xuống, thấy Tô Thích không phản ứng gì, trong lòng cô có chút hồi hộp, lo lắng, chỉ nhìn chằm chằm vào một chiếc cúc trên áo Tô Thích, vô cùng ân hận vì hành động táo bạo của mình.

https://thuviensach.vn

Tô Thích ngây người, niềm vui mừng và cả sự ngạc nhiên đan xen, một cảm giác mới mẻ trào dâng trong lòng mà bản thân không thể kiềm chế nổi. Đôi mắt anh trở nên sâu thẳm, vòng tay đang ôm cô càng siết chặt, nhớ lại biểu hiện táo bạo của Ngụy Nhất khi thổ lộ tình cảm với mình khi đó, anh mỉm cười: “Cô bé, gan của em không nhỏ mà”.

“Em xin anh đừng nói nữa!”. Khuôn mặt của Ngụy Nhất đã tự nhiên hơn, cô đẩy Tô Thích ra, định chạy ra chỗ khác.

Tô Thích vẫn không buông tay, anh còn ôm cô chặt hơn nữa.

Anh dùng tay nâng chiếc cằm vẫn luôn không chịu ngước lên của cô, đôi môi đỏ hồng kiều diễm, không thể kiềm chế, anh cúi đầu, phủ đôi môi của mình lên bờ môi mọng như trái anh đào kia, cắn nhẹ, lần theo viền môi, cố gắng kìm nén sự rung động của mình bởi làm cô hoảng hốt.

Đôi môi của Tô Thích cũng ấm áp, mềm mại như những người khác, tươi đẹp như ánh mặt trời, mang theo hương vị bạc hà tươi mới, thanh mát. Nụ hôn vừa dài vừa tinh tế, rung động mà không mang tính nhục dục, bởi anh ấy là thần tượng, là thiên thần, là Tô Thích. Anh ấy đang đứng ở đây, hôn mình! Anh ấy đã hôn mình! Ngụy Nhất cảm giác trời đất đã xoay chuyển, vừa xấu hổ ngại ngùng, lại mừng vui ngoài sức tưởng tượng, nắm chặt tay áo Tô Thích, quên luôn cả việc phải hít thở.

“Ưm…”, một tiếng rên khe khẽ đã thoát ra từ khoang mũi trong lúc Ngụy Nhất không chú ý, khiến nụ hôn vốn mang tính thuần khiết ấy được tăng thêm vài phần phấn khích. Tô Thích giống như vừa nhận được lệnh xung phong, khó có thể cưỡng lại được, anh ngửa đầu cô lên chút nữa để chiếc lưỡi linh hoạt len lỏi sâu hơn vào khuôn miệng.

Trong giây phút chạm phải đầu lưỡi của Tô Thích, đầu óc Ngụy Nhất như bỗng nổ tung, cảnh tượng Trâu Tướng Quân cưỡng hôn bản thân cô lại

https://thuviensach.vn

hiện ra trước mắt cùng với sự phản cảm mà không tiện nói ra, cô đẩy mạnh Tô Thích, mở to mắt hoang mang nhìn anh.

Tô Thích có chút hoảng loạn: “Cô bé!”.

Ngụy Nhất nhỏ hơn Tô Thích những chín tuổi, trước đây, Tô Thích luôn cảm thấy cô còn quá nhỏ, sợ rằng những chuyện yêu đương đó sẽ khiến cô hoảng sợ, muốn chờ đợi thêm hai năm nữa. Ban nãy, vốn chỉ muốn hôn nhẹ lên bờ môi ấy, thấy cô không phản kháng, anh nhất thời quên bản thân đang làm gì. Giờ thấy phản ứng của Ngụy Nhất, anh càng cảm thấy đã mạo phạm đến cô, có chút bối rối và áy náy.

Khuôn mặt Ngụy Nhất ửng hồng, vừa xấu hổ vừa ân hận, rụt rè nói: “Xin lỗi…”.

Tâm trí cô rối bời, cô cũng không biết cụ thể mình đã có lỗi với anh ở điểm nào nữa. Cô đang mặc bộ đồ thể thao, ánh mắt trong sáng, khuôn mặt nhỏ xinh vẫn còn vương nét ngây thơ của lứa tuổi học sinh, điệu bộ của cô như một học sinh trung học bị thầy giáo phạt, lo lắng không yên liếc trộm về phía Tô Thích. Khuôn mặt vẫn ửng đỏ, đôi môi mọng lên bất thường. Thấy bản thân mình đã gán ép cho cô ấy một sắc thái tình dục, Tô Thích cảm thấy như vừa phạm phải một tội ác lớn vì đã khinh nhờn cô bé ngây thơ trong trắng. Anh cầm tay Ngụy Nhất, nói một cách nghiêm túc: “Là do anh đã không phải với cô bé. Là anh đã sai”.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng bối rối, hai người phải rất lâu sau mới trò chuyện thoải mái lại được. Sau đó, họ cùng nhau đi ăn cơm.

Buổi tối, đưa Ngụy Nhất về trường, dưới sân ký túc, khi thấy bộ dạng hồn nhiên nhí nhảnh quay người nói tạm biệt của Ngụy Nhất, anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng vừa đưa tay ra, hình như anh nghĩ tới điều gì đó, lại vội vàng thu tay về và cất tiếng gọi: “Cô bé”.

Ngụy Nhất quay lại: “Dạ?”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích nghiêm nét mặt nói: “Tránh xa Trâu Tướng Quân một chút!”.

Trong hai ngày, có hai người nói với mình một câu giống hệt nhau! Ngụy Nhất không rõ anh biết được bao nhiêu phần trong chuyện giữa cô và Trâu Tướng Quân, cảm thấy chột dạ, chăm chú nhìn vào bóng mình in trên nền sân nói: “Em biết rồi”.

Tô Thích thấy Ngụy Nhất ngoan ngoãn, không nỡ để cô về vội, liền nắm tay cô đi dạo trong vườn trường thêm lát nữa. Tô Thích là một người nổi tiếng như vậy, nắm tay bạn gái đi dạo trong vườn trường là một việc kinh thiên động địa. Đi được hai vòng anh mới lưu luyến đưa Ngụy Nhất quay về kí túc xá. Trước khi ra về, Tô Thích dặn dò:

“Ngày mai anh có một phiên tòa, tối nay phải chuẩn bị chút tài liệu, nếu muộn rồi thì không cần đợi điện thoại của anh, ngủ sớm đi nhé!”.

“Vâng.”

“Lần sau nếu có cơ hội thì đến nhà anh chơi nhé!”

Ngụy Nhất biết, ngôi nhà mà anh vừa nói không phải là nhà ở khu chung cư Xuân Thần, mà đó là nơi có bố mẹ anh đang ở. Trong lòng cứ hồi hộp, không kịp nghĩ nhiều, cũng không trả lời nhiều, liền thoăn thoắt lẩn trốn như một chú thỏ.

Tô Thích cứ nhìn theo bóng vàng nhạt hoạt bát đó, cho tới khi không nhìn thấy gì nữa mới quay người rời đi.

Sau khi Tô Thích đi rồi, đằng sau một gốc cây to trước khu ký túc xá nữ có một bóng người cao lớn bước ra. Trâu Tướng Quân mặt mày tối xầm, hai bàn tay nắm chặt, đôi môi mỏng mím lại, hai mắt nheo nheo, lộ rõ vẻ lạnh lùng. Trâu Tướng Quân cảm thấy mình như sắp phát điên, đợi suốt một đêm là để nhìn thấy cô và anh chàng đó tình tứ nắm tay nhau, bịn rịn lưu luyến không nỡ rời xa hay sao?

https://thuviensach.vn

Khi Trâu Tướng Quân đi rồi, chú quản lý ký túc xá mới yên tâm – anh chàng bí hiểm này đã đứng ở trước cổng khu ký túc xá nữ này năm, sáu giờ đồng hồ rồi, khuôn mặt lạnh lùng, hành tung khác thường, đe dọa nghiêm trọng tới sự an tòa của các sinh viên nữ và cả trái tim của mình nữa. Nếu anh ta còn chưa đi, có khi chú quản lý đã phải gọi cảnh sát tới rồi.

Hai giờ sáng hôm sau, Tô Thích mới sắp xếp xong tài liệu, lúc này, Ngụy Nhất chắc chắn đã ngủ say rồi. Tô Thích nhớ lại khuôn mặt ngây thơ của cô khi ngủ trong xe, cảm giác vô cùng ấm áp.

Nhưng anh vẫn gửi một tin nhắn cho Ngụy Nhất: “Cô bé, chúc ngủ ngon!”

“Anh, chúc ngủ ngon!”, tin nhắn được trả lời được gửi tới gần như ngay lập tức.

“Ngủ ngay đi nhé!”, nghĩ tới việc cô ấy vẫn đợi mình nhắn tin tới giờ này, Tô Thích vừa mừng vừa thương.

“Anh, tuân lệnh.”

Tô Thích nở nụ cười hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Có Anh, Dù Mưa Giông Cũng Không Đáng Sợ

Tài nghệ nâu bếp của cô bé Ngụy Nhất đã khiến Tô Thích phải kinh ngạc.

Lúc đó, cô chỉ bảo "nói chung là biết nấu", quả thật đã quá khiêm tốn rồi. Từ khi có Ngụy Nhất tới, việc ăn uống của Tô Thích đã có nề nếp hơn. Chỉ cần nhận được tin nhắn "Anh, có về ăn cơm không?" là anh biết ngay sẽ có một mâm cơm thịnh soạn sẵn sàng đợi anh ở nhà.

Đồ dùng trong nhà bếp không phải chỉ để bày biện nữa, gạo, mì, mắm, muối ngày càng được bổ sung đầy đủ, lần nào vội vội vàng vàng về nhà, chưa vào tới cửa anh đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng rồi. Thông thường là ba món ăn mặn và một món canh, hai bữa mặn một bữa chay. Thịt kho tàu vàng rộm thơm lừng; đậu phụ sốt, độ cay và béo vừa đủ, mềm mại ngon ngọt, mùi vị hấp dẫn; gà hầm khoai môn, màu sắc vàng rộm, thịt thơm, xương mềm. Ngay cả món canh cá diếc - món mà từ nhỏ Tô Thích đã rất ghét - mà dưới bàn tay của cô nó lại trở nên thơm ngon, hấp dẫn không hề tanh nồng.

Điều đáng nói nhất là món rau trộn, rất có hương vị Tứ Xuyên, chua chua ngọt ngọt, rất thích hợp làm món khai vị.

https://thuviensach.vn

Trăng thanh gió mát, tán chuyện gia đình, cùng chúc nhau chén rượu ngọt. Bên ngoài rượu thịt đầy bàn nhưng sao có thể sánh với tình người hòa hợp cùng không khí gia đình ấm áp.

Mỗi lúc như vậy, tình cảm xúc động luôn dâng tràn trong trái tim Tô Thích. Anh sẽ ôm chầm lấy Ngụy Nhất, xúc động thì thầm: "Cô bé". Bất cứ lời nói nào sau đó cũng đều là thừa, đều bị cuốn hết vào làn gió xuân.

Ngụy Nhất lại không hề cảm thấy điều đó có gì đáng để đắc ý khoe khoang, cô chính là một người như vậy, yêu anh chính là hết lòng đối xử với anh thật tốt.

Tô Thích nâng bàn tay nõn nà của Ngụy Nhất lên nhìn ngắm, nghĩ đôi tay của một thiên kim tiểu thư sao có thể làm những việc nội trợ như vậy, anh nghi hoặc hỏi: "Hai bác cũng để em phải nấu cơm sao?".

Ngụy Nhất khẽ sững lại, lắc đầu, đôi mắt chầm chậm nhìn xuống.

"Cô bé", Tô Thích khẽ nựng, "Em có tâm sự gì à?".

Ngụy Nhất suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy Tô Thích là người có thể tin tưởng được, mới khẽ nói: "Họ đối xử với em không tốt".

Tô Thích biết, từ "họ" trong lời nói của cô chính là ông bà Ngụy, ôn tồn xoa đầu cô:

"Cô bé ngốc nghếch, trên đời này làm gì có cha mẹ nào không yêu thương con mình cơ chứ. Huống hồ, cô bé của chúng ta đáng yêu đến thế."

Tô Thích tự nhủ, Ngụy Nhất đang trong độ tuổi phản nghịch, bản thân anh đã trải qua cái thời mười bảy, mười tám tuổi rồi, trong giai đoạn này, con người ta thường dễ có những tâm lý đối chọi với xã hội và người nhà, luôn cảm thấy thế giới đối xử không công bằng với mình, sợ bị coi thường, dễ sinh ra ương ngạnh, đối với bất cứ việc gì cũng nhìn bằng con mắt phê

https://thuviensach.vn

phán, từ đó dùng đủ mọi cách để khẳng định sự “trưởng thành” của mình, theo đuổi cái gọi là bình đẳng.

Tô Thích cho rằng suy nghĩ chán chường của Ngụy Nhất đối với gia đình cũng thuộc loại tâm lý phản nghịch này. Anh để đầu cô nép sát vào ngực, ôn tồn kể cho cô nghe về thời tuổi trẻ của mình, về một vài ví dụ thực tế của thời kỳ phản nghịch.

Ngụy Nhất ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, lặng yên.

Từ sau lần đi chơi ở suối nước nóng về Trâu Tướng Quân không xuất hiện nữa, có thể một bóng hồng xinh đẹp nào đó đã đủ để anh ta thỏa thuê chơi đùa rồi, đâu còn tâm trí bỡn cợt với một tiểu quỷ non nớt như Ngụy Nhất.

Tháng Tư đến rồi.

Tháng Tư cũng chính là thời điểm mưa dông xảy ra liên tiếp. Thông thường, ban ngày nắng vàng rực rỡ muôn nơi, đêm đến, mưa dông lại xối xả trút xuống.

Ngụy Nhất từ nhỏ đã rất sợ sấm sét, cô luôn cảm thấy những tiếng động rung trời lở đất đi kèm với ánh chớp rạch ngang bầu trời kia sao mà thấp và gần đến vậy, dường như chúng có thể lập tức đánh trúng vào người cô. Hồi còn nhỏ, một người hàng xóm đã đùa cô rằng, khi có sấm chớp, thần Sấm thần Sét sẽ bò theo đường dây điện, chui vào trong nhà, chuyên ăn thịt và tim gan của trẻ con. Từ đó về sau, mỗi lần có sấm chớp, Ngụy Nhất đều khóc lóc thảm thiết, còn đòi tắt hết điện trong nhà. Mỗi lần như vậy, mẹ đều ôm lấy cô, cất tiếng hát dỗ dành, phải rất lâu sau cô mới chìm sâu vào giấc ngủ.

Cuối tuần, các bạn trong ký túc xá đều về. Nhà Ngụy Nhất cách trường không xa nhưng cô rất ít khi về đó, nhiều nhất cũng chỉ một tháng một lần. Còn chưa tới buổi chiều nhưng bầu trời đã có thay đổi lớn, mây đen kéo tới

https://thuviensach.vn

mù mịt, tiếng sấm sét rền rĩ từ nơi xa vọng tới, giống như có nghìn quân vạn mã đang chờ đợi lệnh xuất phát, vó ngựa xéo nát thiên đình.

Ngụy Nhất trong lòng lo sợ, chạy đến khu chung cư Xuân Thành. Tô Thích không có ở đó, gọi điện thoại cho anh, anh nói đang bận họp ở tỉnh ngoài, chắc sẽ về muộn. Lời lẽ trong điện thoại hết sức lịch sự, nhã nhặn, chắc đang có khách hàng ngồi bên cạnh. Ngụy Nhất cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò vài câu nhớ uống ít rượu rồi cúp máy.

Tám giờ tối, Tô Thích gọi điện thoại về, nói hôm nay có mưa dông, máy bay bị hủy chuyến nên không về được rồi dặn dò Ngụy Nhất đi nghỉ sớm.

Đêm xuống, quả nhiên sấm sét đến ghé thăm thành phố B, bầu trời lằn lên hết tía chớp này tới tia chớp khác, tiếp sau đó là những tiếng sấm nổ vang trời.

Ngụy Nhất vô cùng hoảng sợ, cô tắt hết đèn, nằm co ro trên giường, vùi đầu vào chăn. Lại một tia chớp nữa khiến bầu trời sáng rực như ban ngày, sau đó là tiếng nổ ầm ĩ, bầu trời như bị vỡ ra một miếng lớn, Ngụy Nhất chỉ cảm thấy như có một quái vật to lớn chui ra từ trong lỗ hổng đó và đang ra sức kéo chăn của mình. Cảm giác bị kéo chăn ấy thật rõ rệt chứ không phải ảo giác. Ngụy Nhất sợ đến nỗi hét lên thất thanh: “Áaaaa...”.

“Cô bé, là anh mà!”, giọng nói của Tô Thích vang lên.

Đèn được bật sáng. Tô Thích toàn thân ướt sũng đang đứng trước cửa sổ, đôi mắt lá răm tuyệt đẹp đang nhìn cô đầy vẻ quan tâm, luôn miệng nói cô bé đừng sợ.

Anh biết Ngụy Nhất rất sợ sấm sét nên đã lái xe liên tục trong bốn giờ đồng hồ từ tỉnh ngoài để về nhà

Khuôn mặt Ngụy Nhất còn vương đầy nước mắt, cô ngây người nhìn Tô Thích, giây phút ấy, trời đất tĩnh lặng cô cảm thấy mình thật sự đã nhìn thấy

https://thuviensach.vn

vị thần vạn năng. Thần muốn cô sống, cô không thể không sống tử tế; thần muốn cô chết, cô không thể không tuân theo. Phản ứng của Ngụy Nhất lúc bấy giờ cũng khiến Tô Thích kinh ngạc, anh cứ nghĩ rằng cô sợ sấm sét thì cũng chỉ đến nỗi hét lên vài câu, không ngờ lại thành ra bộ dạng như thế này.

Rất nhiều năm sau nữa, khi anh đã không còn ở bên cô, khi anh nghĩ rằng chính mình đã bỏ rơi cô, nhưng chỉ cần một tia chớp, một tiếng sấm, anh lại bất giác nhớ tới cô, không có anh bên cạnh, cô có còn sợ hãi, có còn khóc nữa không. Có ai ở bên và hát cho cô nghe không... Cô đã quên anh chưa. Còn cả lúc đó nữa, khi cô chui từ trong chăn ra, nước mắt giàn giụa liếc nhìn về anh, trong lòng anh trào dâng cảm giác rất muốn được che chở cho cô...

Ngụy Nhất nói Tô Thích giống như mẹ của cô vậy.

Tô Thích càng ôm chặt cô vào lòng.

“Lúc còn nhỏ, mẹ em cũng ôm và ru em ngủ như thế này. Mẹ em là con nhà dòng dõi thư hương, được giáo dục rất chu đáo. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, em và mẹ đều chúc nhau ngủ ngon. Em nói chúc mẹ ngủ ngon và có giấc mơ đẹp, mẹ cũng đáp lại em như thế. Khi đó, em không hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy, nhưng nếu mẹ không nói thì em sẽ gây chuyện không chịu ngủ.”

Tô Thích mỉm cười.

Đêm đó, Ngụy Nhất dựa vào lòng anh, thổn thức rất lâu. Tô Thích khe khẽ vỗ về lên lưng cô, dùng chất giọng đầy mê hoặc của mình hát bài đồng dao Lỗ băng hoa.

Tết Thanh minh, trường học được nghỉ.

Ngụy Nhất về thăm nhà một chuyến, tiện thể lấy luôn quần áo xuân hè.

https://thuviensach.vn

Ông bà Ngụy đều ở nhà. Hiếm khi có dịp thấy bố ngồi xem ti vi trong phòng khách, mẹ thì đã chuyển sở thích từ thêu kiểu chữ thập sang cắm hoa rồi, bà vừa lắng nghe giáo viên dạy cắm hoa qua vô tuyến vừa chỉnh sửa lại từng cành hoa trên bàn. Ngụy Trích Tiên được thừa hưởng nét nho nhã và xinh đẹp của mẹ, ngũ quan sắc nét. So sánh một chút, Ngụy Nhất có vẻ không đẹp bằng, chỉ có cánh mũi hơi hếch lên là giống bố, mỗi khi tức giận hay bất mãn điều gì đó, cánh mũi lại khẽ nhăn lại trông càng giống.

Ngụy Nhất cất giọng chào bố mẹ. Ông Ngụy khẽ gật đầu, bà Ngụy không đợi cô đến gần đã làm một ký hiệu yên lặng, tiếp tục chăm chú vào màn hình ti vi.

Một lát sau, Ngụy Nhất khoác ba lô quần áo đi từ trên lầu xuống, ông Ngụy hỏi: “Không ăn cơm à?”

“Vâng, con về trường rồi ăn”, Ngụy Nhất lí nhí trả lời, ông Ngụy không nhìn cô nữa, cũng không có ý kiến gì. Ngụy Nhất không biết nên tiến hay lùi, đứng yên tại chỗ một lát, rồi lại rụt đầu rụt cổ nói: “Bố, con đi đây”.

Ông Ngụy đằng hắng một tiếng trong cổ họng coi như đã trả lời.

Ngụy Nhất vừa ra tới cổng thì gặp Ngụy Trích Tiên bước vào, đằng sau còn có hai thanh niên khôi ngô tuấn tú. Một người đang tươi cười rạng rỡ nói chuyện với Ngụy Trích Tiên, người kia chậm rãi bước theo sau, ánh mắt lơ đãng nhưng lại lộ rõ vẻ tự phụ.

Vĩ thấy Ngụy Nhất liền mừng rỡ bước tới: “Chào em, Nhất Nhất! Anh đến đây chơi mấy lần rồi, lần này mới được gặp em ở đây”, anh ta nháy mắt, “Trong nhà họ Ngụy, em lại còn được coi là vị khách ít ghé thăm hơn anh đấy!”.

Ngụy Nhất lịch sự nói vài câu không đầu không cuối, ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt sáng cứ chằm chằm nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không ngờ lại gặp Ngụy Nhất, trong lòng vui sướng nhưng ngoài mặt lại không tỏ thái độ gì, chỉ chăm chú nhìn cô.

Lần trước, từ sơn trang Cửu Hoa trở về, giải quyết một vài việc ở công ty xong, buổi chiều Tướng Quân lại vội vàng chạy xe tới trường Ngụy Nhất. Anh nhờ người hỏi thăm khắp nơi mới tìm được số phòng ký túc của cô, đứng ôm cây đợi thỏ biết bao lâu, cuối cùng nhìn thấy cô và Tô Thích chầm chậm bước đến, lại còn tay nắm tay rất tình tứ nữa chứ. Trong lúc tức giận, anh đã thề rằng sẽ không bao giờ nhớ tới cô gái vô tâm này nữa.

Một tháng không gặp, Trâu Tướng Quân chôn kín nỗi vấn vương nhung nhớ trong lòng, tự cho rằng bản thân mình có thể khống chế được tất cả. Đến khi gặp lại, mới phát hiện anh nhớ cô biết chừng nào. Thần sắc trên khuôn mặt cô đã khá hơn nhiều nhưng dáng điệu vẫn gầy gò như thế, vẫn lẩn tránh mỗi khi gặp anh, ánh mắt cũng mang theo thái độ khinh bỉ như cũ. Một cô bé đáng ghét!

Vĩ thấy cô mang ba lô, ngạc nhiên hỏi: “Nhất Nhất, lại đi à? Chẳng phải đã được nghỉ rồi sao?”.

“Vâng, ở trường còn có chút việc”, Ngụy Nhất trả lời cho xong chuyện.

“Hai đứa quả đúng là tình yêu nồng cháy, đương nhiên là phải dính như keo như sơn rồi!”, Ngụy Trích Tiên giải thích cho Vĩ hiểu, nhưng ánh mắt lại chú ý tới biểu hiện của Trâu Tướng Quân. Quả nhiên, trên đôi mắt sâu thẳm của anh, đôi lông mày rậm hơi nhướng lên, chụm vào nhau một chút.

“Vội gì chứ? Thế này nhé, dù sao thì ăn cơm xong rồi hãy đi!”, Vĩ nói. Nói ra cũng thật buồn cười, người chân thành mời cô ở lại nhất lại không phải là người có quan hệ thân thiết.

“Anh ta đang đợi cô?”, Trâu Tướng Quân cuối cùng cũng chịu mở miệng, âm thanh rệu rã khống chế sự chua xót.

https://thuviensach.vn

“Hả? Ai cơ?”, Ngụy Nhất giả vờ ngờ nghệch.

Lúc bấy giờ, bà Ngụy bước ra, trong tay đang cầm một cành hoa khô, tay kia kéo tay cô con gái nhỏ: “Đúng đấy! Việc lớn đến mấy cũng không quan trọng bằng ăn cơm? Các cháu mau vào nhà đi, đứng ngoài cổng lời qua tiếng lại như thế còn ra thể thống gì nữa! Nhất Nhất cũng vào đi con”.

Ngụy Nhất đành đi theo sau mọi người.

Ông Ngụy mặc dù rất nghiêm khắc nhưng luôn có thái độ hiền hòa và cởi mở với đám bạn của con gái, chưa từng tỏ thái độ bề trên. Một bữa cơm vui vẻ, ấm cúng. Vĩ cảm thấy thật kỳ lạ, ở bên ngoài, mặc dù Ngụy Nhất không nói nhiều, rất hiền hòa, cũng hay mỉm cười. Không ngờ, lúc ở nhà cô luôn tỏ ra rụt rè và thận trọng như vậy. Phần lớn thời gian cô đều rụt đầu rụt cổ, thi thoảng bị bố mẹ nhắc đến tên, khuôn mặt lại càng run rẩy sợ hãi, không hề nũng nịu như những cô con gái út khác. Ngược lại, cô chị gái hơn hai tuổi - Ngụy Trích Tiên - chốc chốc lại làm nũng, pha trò, rất biết cách lấy lòng hai vị phụ huynh.

Ăn cơm xong, Ngụy Nhất nhất quyết đòi đi, Trâu Tướng Quân đứng dậy, lạnh lùng nói muốn đưa cô đi, thực sự khiến mọi người bất ngờ. Ngụy Nhất luôn miệng nói không cần, nét mặt thể hiện rõ vẻ chống đối. Người nhà họ Ngụy vốn quen với một Ngụy Nhất tính tình hiền lành, rất ít khi có những phản kháng thẳng thắn như vậy nên đều cảm thấy kỳ lạ.

Ông Ngụy đứng ra giảng hòa: “Bảo tài xế đưa nó đi là được. Tướng Quân, cháu cứ ngồi xuống, ít khi có dịp rỗi rãi, chú cháu mình làm vài ván cho vui! Nghe nói tài nghệ đánh cờ của cháu khá lắm, loại cờ nào cũng chơi được phải không?”, nói xong sai người giúp việc dọn bàn cờ.

Trâu Tướng Quân vẫn án binh bất động, cứ chằm chằm nhìn Ngụy Nhất, không hề để ý tới lời nói của ông Ngụy.

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ, Vĩ đứng lên, đi đến bên Ngụy Nhất, cười hì hì nói: “Con gái một mình ra khỏi nhà thật không an toàn, vừa hay tiện đường, để cháu đưa em Nhất Nhất về trường nhé!”

Ngụy Nhất vội vàng nói cảm ơn rồi đi theo anh ta.

Trâu Tướng Quân nhìn theo bóng hai người dần đi xa, vô cùng bực tức, nhưng chẳng thể làm gì được.

Sau nỗi bực bội, thất vọng, anh bỗng cảm thấy con gái không phải ai cũng gọi là đến, đuổi là đi ngay, lần đầu tiên, anh có cảm giác thất bại vô cùng.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ai Cũng Có Một Thời Tuổi Trẻ Ngông Cuồng

Trong xe, Ngụy Nhất rất khách khí, cô ngồi ở hàng ghế sau.

Hóa ra, tên đầy đủ của Vĩ là Trần Đạo Vĩ, quả nhiên là người rất có tài ăn nói. Anh ta có khuôn mặt trắng trẻo, đường nét thanh tú, cá tính nhưng lại hào phóng nhiệt tình, giọng nói trầm mạnh. Anh ta nói giọng Bắc Kinh đặc sệt, những âm vần uốn lưỡi được phát ra rất trôi chảy. Lúc này, anh ta không cần biết đối phương có để ý hay không, cứ thao thao bất tuyệt, lời hay ý đẹp, khoa chân múa tay, không lúc nào để cho thời gian chết. Ở bên anh ta, Ngụy Nhất cảm thấy thật thoải mái, cũng không phải quá gò bó, đôi khi còn cười đùa, kể vài câu chuyện vui. Vĩ suy đoán tình hình tài chính thế giới xong, lại bắt đầu bình phẩm về chính sách mới nhất của quốc gia, sau đó từ những người dân vô tội ở Iraq lại đến Sean Penn của giải Oscar. Cuối cùng là kể tới tuổi thơ của mình, trong câu chuyện thi thoảng có nhắc tới Tô Thích, những lúc ấy Ngụy Nhất lại dỏng tai lên chăm chú nghe. Còn cứ khi nhắc tới Trâu Tướng Quân thì Ngụy Nhất liền quay mặt nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Từ gương chiếu hậu, Vĩ quan sát được mọi cử chỉ của Ngụy Nhất, bật cười ha hả, lên tiếng bênh vực cho Trâu Tướng Quân:

“Cái tên Trâu Tướng Quân đó thực ra cũng không đến nỗi tồi, trong mấy anh em chơi với nhau, hắn ta thông minh nhất, chỉ số IQ đạt tới 170!

https://thuviensach.vn

Hồi tên đó còn học ở Anh, đám con gái mắt xanh tóc vàng thi nhau theo đuổi, khí chất cũng không kém anh Tô của em đâu. Em đừng chỉ biết nhìn vào tính khí hay nổi cáu của cậu ta nhé! Thực ra, Tướng Quân cũng là một chú lừa ưa phỉnh nịnh, chỉ cần thuận theo ý của cậu ta, mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Con người cậu ấy cũng trượng nghĩa, chính trực", nói đến đây liền liếc mắt nhìn Ngụy Nhất, thấy cô làm khẩu hình "hứ" một tiếng, anh ta cũng không bực mình, mỉm cười gật đầu, "Hì hì, cũng đúng mà, có hơi phong lưu một chút".

Anh ta phong lưu vô độ thì có, làm gì có chuyện một chút. Ngụy Nhất thầm phản pháo lại.

Bởi Ngụy Nhất có mối hiềm khích với Trâu Tướng Quân nên không thích việc người khác nói anh ta là người tốt, nếu như ai khen anh ta, cô lại cảm thấy không thoải mái trong lòng.

"Người không phong lưu sẽ phí hoài tuổi trẻ mà! Ai bảo cậu ấy tuấn tú nhiều tiền, mà phụ nữ lại chỉ yêu cái đó."

Hình như vị thiếu gia tên Vĩ này đã được lợi lộc gì đó từ Trâu Tướng Quân, cứ tươi cười biện giải cho anh ta, sau đó lại liếc mắt nhìn Ngụy Nhất qua gương chiếu hậu, thành khẩn nói: "Đương nhiên là không bao gồm em Nhất Nhất rồi, tài sản nhà họ Ngụy đồ sộ như vậy, đương nhiên là chẳng để ý tới những thứ vặt vãnh đó, tiền bạc cũng chỉ coi như thứ bỏ đi thôi".

Ngụy Nhất lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, một chú mèo đen nhảy xuống từ bồn hoa, cơ thể yểu điệu nhanh nhẹn. Con mèo đen quay đầu lại nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt đó lạnh lùng, ngạo mạn, thật giống với ánh mắt của tên lưu manh họ Trâu nào đó.

"Nói tới chuyện đối đầu giữa Tô Thích và Trâu Tướng Quân, nên trách những người lớn từ nhỏ đã reo rắc mối thù hằn ân oán lên đầu họ. Đại lão gia nhà họ Trâu vốn vẫn mang tư tưởng phong kiến, trọng nam kinh nữ, rất

https://thuviensach.vn

quý trọng con trai. Mẹ Tô Thích từ nhỏ đã không được lão gia quan tâm nên ôm mối oán hận trong lòng suốt nhiều năm. Sau khi sinh được Tô Thích, liền ôm hy vọng con trai sẽ khiến mình vẻ vang, bất cứ việc gì cũng yêu cầu Tô Thích phải vượt qua Trâu Tướng Quân, bắt con trai mình phải cao hơn một bậc. Ông Trâu là người rộng lượng, đương nhiên sẽ không can dự vào những cuộc ganh đua vô vị đó. Chủ yếu là mẹ của Tướng Quân thôi. Ôi dào, người phụ nữ dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng có bản tính nhỏ nhen...", nói đến đây, anh ta lại mỉm cười, "Đương nhiên, ngoài em Nhất Nhất ra".

Thấy Ngụy Nhất giữ thái độ thờ ơ nhưng ít nhiều vẫn đang lắng nghe, anh ta đưa tay lên lau nước bọt hai bên mép rồi lại nói tiếp:

"Mẹ Trâu Tướng Quân cũng dồn hết hy vọng vào con trai mình. Vậy là hai anh em họ từ nhỏ đã cạnh tranh với nhau, Trâu lão gia hồi đó có thanh thế và uy lực rất lớn trong giới chính trị, nhưng lại không cai quản được việc gia đình, cuối cùng đành mắt nhắm mắt mở, mặc cho hai đứa cháu tranh giành với nhau. Vốn dĩ chỉ là sự tranh giành nhỏ nhặt giữa những đứa trẻ với nhau, ví dụ như tranh giành đồ chơi, thức ăn, đánh nhau một hồi rồi thôi, nhưng sau đó đã xảy ra một chuyện khiến mối quan hệ giữa hai anh em vô cùng tồi tệ."

"Chuyện gì vậy?" Vĩ cũng thật hiểm độc, nói đến vấn đề mấu chốt lại đột nhiên dừng lại, chơi trò úp mở. Ngụy Nhất không chịu nổi nữa, buột miệng truy hỏi.

Vĩ nói: "Vì phụ nữ".

Ngụy Nhất sững người, trái tím nhói đau nhưng vẫn muốn nghe giải thích tiếp. Nếu là chuyện có liên quan tới Tô Thích, cho dù thế nào, cô đều muốn biết.

"Nói đi!", Ngụy Nhất thúc giục.

https://thuviensach.vn

Vĩ nói đến đó, bỗng cảm thấy mình đã tiết lộ quá nhiều chuyện, nhưng nếu không nói hết, để đọng lại trong họng cũng chẳng vui vẻ gì, liền liếc mắt quan sát biểu hiện của Ngụy Nhất, thấy cô không có vẻ tức giận mới cảm thấy yên tâm. Anh ta cũng không dám kể quá tường tận, chỉ nói đại khái một câu:

"Người con gái mà Tô Thích yêu thương đã bị Trâu Tướng Quân cướp mất."

Tên lưu manh này đúng là đồ khốn! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngụy Nhất lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Vĩ thấy Ngụy Nhất có vẻ không vui, bèn vội vàng nói đỡ cho bạn: "Ôi dào! Chuyện cũ của mấy trăm năm về trước rồi, em còn tính toán làm gì! Ai mà chẳng có thời tuổi trẻ ngông cuồng?".

Một câu tuổi trẻ ngông cuồng là có thể lấp liếm hết những đau khổ mà anh ta đã gây ra cho Tô Thích hay sao?

Đáng ghét!

Ngụy Nhất nghĩ, một người hiền hậu, ôn hòa như Tô Thích mà mỗi lần đối diện với Trâu Tướng Quân đều tỏ ra rất phẫn nộ, ngọn lửa oán hận đó cháy suốt bao nhiêu năm qua vẫn chưa thể lụi tắt, có thể thấy năm đó anh ấy đã đau khổ như thế nào. Hành động bỉ ổi như vậy, chỉ cần một câu tuổi trẻ ngông cuồng là có thể hóa giải được, để mọi chuyện cuốn đi theo gió hay sao?

Thật đáng buồn cười!

Nhớ đến sự quấy rối của Trâu Tướng Quân đối với mình, hóa ra quả nhiên là vì Tô Thích, cướp đồ của Tô Thích mãi thành thói quen rồi sao? Ngoài chiếm đoạt ra, anh chàng quyền quý này chẳng còn việc gì khác để làm nữa sao?

https://thuviensach.vn

Thật đáng thương!

Một người đáng ghét, đáng buồn cười, đáng thương như vậy mà mình lại bị anh ta hôn tới hai lần! Ngụy Nhất căm hận đưa tay lên lau miệng. Cô không phải đồ vật, cô là người phụ nữ của Tô Thích, không ai có thể cướp đoạt được.

Vĩ bị thái độ bỗng chốc thay đổi và ánh mắt tức giận của Ngụy Nhất làm cho hoảng sợ, liền im bặt, chỉ chuyên tâm lái xe. Rất lâu sau, anh ta nghe thấy giọng nói khoan thai từ phía sau vọng tới như một linh hồn ai oán ở phương xa. Ngụy Nhất khẽ hỏi: "Anh ấy... chắc là rất yêu cô ấy?".

Vĩ trở nên căng thẳng, lập tức nghĩ ra "anh ấy" là Tô Thích, "cô ấy" chắc hẳn là người con gái mà Tô Thích yêu thương. Trong lòng cảm thấy không nỡ nhưng cũng không nói dối: "Rất yêu", trong giọng nói có phần tiếc nuối, "Vì cô ấy, Tô Thích đã làm không biết bao nhiêu chuyện hoang đường, nhưng vẫn không thể giành lại từ tay của Trâu Tướng Quân".

"Tên họ Trâu đó có yêu cô ấy không?", Ngụy Nhất vốn không muốn biết những chuyện có liên quan tới anh ta nhưng vẫn hỏi.

Vĩ dở khóc dở cười, ngay cả họ tên đầy đủ của Trâu Tướng Quân mà cô bé này cũng không buồn nói ra, xem ra lỗ hổng mình gây ra lần này quá lớn rồi: "Cái đó anh không rõ lắm, cậu ấy đối với phụ nữ đều như vậy".

Nói đến đây, bỗng thấy khuôn mặt của Ngụy Nhất có chút ửng hồng, anh ta cảm thấy hơi kỳ lạ.

May mà Ngụy Nhất không bới cháy tận đáy nồi và cũng chẳng hỏi "Cô ấy là ai?".

Ngụy Nhất thề rằng, suốt đời này sẽ không bao giờ nói chuyện với con người không biết liêm sỉ đó nữa.

https://thuviensach.vn

Trường Đại học S là nơi tập trung của con cái nhà giàu có trong cả nước, chuyện có nhiều xe sang đưa đón sinh viên là thường tình. Mọi người đều đã sớm quen với những cảnh tượng đó. Vì vậy, khi chiếc Bentley của Vĩ đỗ trước cổng trường, mọi người chỉ liếc mắt nhìn một cái chứ không có sóng gió nào nổi lên cả. Nhưng những việc xảy ra trên đời này lại thường không đúng như người ta mong muốn. Vừa về đến phòng ký túc xá, chuông điện thoại di động của Ngụy Nhất đã vang lên, là dãy số lạ.

“A lô.”

“Đồ ngốc, về đến trường chưa?”

“Sao anh lại có số điện thoại của tôi?”

“Hi hì”, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười như từ dưới địa ngục vọng tới khiến Ngụy Nhất sởn hết cả gai ốc, kèm theo đó là một ngữ khí cao ngạo, “Chỉ cần tôi muốn, chẳng có gì là không được cả!”.

Tâm trí của Ngụy Nhất vẫn còn đang vấn vương với nỗi ân oán của hai họ Tô - Trâu, đang lúc bất bình thay cho Tô Thích, tên tội đồ lại tự động tìm đến, cảm giác chính nghĩa đã khiến cô trở nên dũng cảm lạ thường, hét vào điện thoại bằng một giọng điệu nhanh nhất, lớn nhất, hung dữ nhất có thể:

“Đồ tiểu nhân bỉ ổi, vô liêm sỉ! Sau này đừng để tôi nghe thấy giọng, nhìn thấy bộ dạng của anh nữa! Tôi ghê tởm anh! Tôi coi thường anh! Cút đi! Tạm biệt!”

Sau đó cô tắt luôn máy, ném điện thoại đã bị rút pin ra thật xa, giống như Trâu Tướng Quân có thể chui từ trong điện thoại ra ăn thịt cô vậy. Tim cô đập rất mạnh, thật thoải mái, thật vui sướng. Nhưng khi sự vui vẻ qua rồi, nghĩ tới thủ đoạn của Trâu Tướng Quân, cô thấy hối hận, lo sợ.

https://thuviensach.vn

Nhớ lại cuộc điện thoại vừa rồi, trước khi cúp máy cô vẫn không quên nói một câu tạm biệt. Bản thân mình quả nhiên không phải là một nhân tài đi trên con đường chói lọi!

Ngụy Nhất vùi mặt vào đống chăn: “Mất mặt quá, đáng sợ quá!”.

Đầu dây bên kia, Trâu Tướng Quân nhíu mày, tay cầm chiếc điện thoại hồi lâu mà vẫn chưa định thần được. Thầm nghĩ, cô bé ngốc nghếch này ăn nhầm phải thuốc nổ rồi hay sao? Đang yên đang lành lại nổi khùng lên! Mình có lòng tốt chỉ muốn gọi điện hỏi thăm cô ta xem đã về trường an toàn chưa thôi...

Trâu Tướng Quân vẫn không cam lòng, nhấc điện thoại lên tiếp tục gọi thì thấy đối phương đã tắt máy.

“Đồ con gái kỳ cục!”, Trâu Tướng Quân nghiến răng nghiến lợi quát mắng. Sau đó, khuôn mặt anh lại hiện lên nét sủng ái, “Đồ ngốc hôm nay thật dũng cảm, tặc tặc, tràn đầy sức sống! Đủ bản lĩnh thì đừng có trốn tránh đấy!”.

Ngay buổi chiều hôm đó, Ngụy Nhất đã ra ngoài mua ngay số di động khác.

Ngụy Nhất đi trên đường, bỗng nổi tính trẻ con, dùng số điện thoại mới gửi tin nhắn cho Tô Thích:

“Chào anh, có phải công ty mở khóa không? Xin hãy tới phòng 5-2 dãy C của khu chung cư XX để mở khóa. Cảm ơn!”

Không có tin nhắn trả lòi.

Ngụy Nhất vẫn đang tưởng tượng về khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Tô Thích khi nhận được tin nhắn này, cô hứng khởi gửi tiếp tín nhắn thứ hai:

https://thuviensach.vn

“Em là Tiểu Bạng, em đang ở ngoài đường, đây là số di động của bạn em, em hết tiền rồi, nhanh chóng chuyển cho em năm trăm tệ tới Ngân hàng Xây dựng nhé, số tài khoản là: xxxxxxxxx.”

Lại tưởng tượng về khuôn mặt khi bị mắc lừa của Tô Thích, cô vô cùng thích thú.

Mười phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của Tô Thích:

“Bé bự à, anh đang họp, tiền đã chuyển đi rồi. Ngoan nhé, tối anh sẽ tới đưa em đi ăn cơm.”

Ngụy Nhất ngây người ra nhìn hai chữ “Bé bự”. Nửa tiếng sau, quả nhiên di động có tin nhắn thông báo tài khoản ở ngân hàng đã được chuyển thêm vào năm trăm tệ.

Buổi tối, vừa gặp Tô Thích, Ngụy Nhất đã vội vàng hỏi luôn: “Sao anh biết đó là em?”. Lại nghĩ, có thể Tô Thích là kiểu công tử quen sống trong nhung lụa, phạm vi tiếp xúc chắc chưa bao giờ chạm tới những tin nhắn lừa gạt như vậy.

“Bé bự à, tin nhắn của em không có tên của người mở tài khoản”, Tô Thích cười hì hì nói.

Ngụy Nhất bây giờ mới chợt hiểu ra, làm gì có tên lừa đảo nào lại đãng trí như vậy chứ! Quả nhiên Tô Thích đã biết rõ tới tận chân tơ kẽ tóc, khiến kẻ phàm phu tục tử như mình bị tụt hậu quá xa. Sau đó, ngước mắt nhìn Tô Thích đầy thán phục.

Hậu quả tồi tệ của sự kiện tin nhắn đó là, Ngụy Nhất có thêm một biệt hiệu mới nghe thật quê mùa. Sự việc qua đi đã lâu rồi, Tô Thích vẫn cao hứng gọi cô là bé bự mãi không thôi.

https://thuviensach.vn

Mối quan hệ giữa cô và Tô Thích phát triển theo hướng ổn định và hòa hợp. Hết ngày này sang ngày, không kinh thiên động địa, thận trọng nếm thử hương vị ngọt ngào.

Tô Thích chọn một buổi chiều Ngụy Nhất không phải lên lớp để đưa cô về thăm nhà mình một chuyến.

Ngụy Nhất lo sợ không muốn đi, Tô Thích phải dùng những từ ngữ ngon ngọt dỗ dành thì cô mới đi.

Tô Thích đã sớm thông báo thông tin này với bố mẹ mình.

Anh là con trai độc nhất, gần ba mươi tuổi mới chính thức giới thiệu bạn gái, hai bậc phụ huynh nhà họ Tô đương nhiên rất vui mừng.

Ông Tô không yêu cầu quá cao về cuộc sống riêng tư của con trai, chỉ cần đối tượng đó xuất thân trong một gia đình gia giáo, đạo đức tốt, đoan trang, ngoan hiền là được. Hơn nữa, nhà họ Tô mặc dù không quá danh giá nhưng cũng không cần cậy nhờ con dâu cao sang trợ giúp. Bà Tô lại là người phụ nữ mạnh mẽ, đặt kỳ vọng rất cao vào con dâu sau này, tự cho rằng con trai mình là nhân vật ưu tú, không phải bất cứ cô gái nào cũng xứng đôi với con mình. Xuất thân đương nhiên là quan trọng, nhưng bà Tô càng yêu cầu các yêu tố như ngoại hình, chiều cao, tư tưởng... của phái nữ phải thuộc hàng xuất chúng mới tương xứng với Tô Thích. Tốt nhất là phải giống bà, có khí thế và ý chí quyết tâm không thua kém phái mạnh.

Tối qua, Tô Thích mới chỉ giới thiệu sơ qua về Ngụy Nhất, bố mẹ anh chỉ đang do dự đôi chút về mặt tuổi tác: “Trẻ như vậy sao? Liệu có thiệt thòi cho con gái nhà người ta không?”

Các mặt khác cũng cảm thấy không đến nỗi tồi. Bà Tô tính tình khó, thấy con trai gần ba mươi tuổi mới tìm được bạn gái tâm đầu ý hợp nên rất vui mừng, nhưng cũng không thể tùy tiện quyết định được. Bà tra hỏi một hồi các vấn đề về gia thế, dung mạo, tính cách, sở thích, sở trường và chiều

https://thuviensach.vn

cao của cô ấy, cuối cùng, máu buôn chuyện nổi lên, lại còn muốn hỏi cả số đo ba vòng nữa. Thấy khuôn mặt con trai lộ rõ vẻ chán nản mới chịu thôi.

Bà cảm thấy cô con dâu tương lai này mặc dù xuất thân trong một gia đình danh giá nhưng lại khá yếu đuối, không trợ giúp được chồng trong sự nghiệp. Ngữ khí của bà đã mang chút soi mói và thành kiến rõ rệt. Ông Tô không đồng tình với ý kiến đó, cất giọng sang sảng:

“Con gái đâu phải ai cũng mạnh mẽ? Vậy thì đàn ông để làm gì? Lại chẳng cần phụ nữ phải xung phong lâm trận, tôi thấy cô bé họ Ngụy đó cũng không tồi, nhỏ nhẹ thanh tú mới là phụ nữ.”

Ông cũng nhân cơ hội trút hết nỗi lòng bất mãn đối với người vợ quá mạnh mẽ trong suốt nhiều năm qua. về vấn đề này, ông không ngần ngại đứng về phía con trai mình.

Bà Tô thấy cục diện hai đấu một, sự việc như thế coi như đã được quyết định rồi nên cũng không nói nhiều nữa.

Bà Tô trăn trở suốt đêm, không tài nào ngủ được, cảm thấy con trai cuối cùng cũng có ý trung nhân và đã trưởng thành rồi. Bà cùng chồng ôn lại những chuyện thú vị trên con đường trưởng thành của con trai, thầm nghĩ, mới ngày nào còn là một cậu bé con, chớp mắt một cái, giờ đã trở thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú, đã có thể kết hôn, yên bề gia thất. Càng nghĩ lại càng cảm thấy trong lòng vừa hân hoan vừa xót xa. Ông Tô là người đàn ông khô khan, cũng chẳng đa sầu đa cảm như vợ, trước đó còn rất hứng thú góp vài câu chuyện, ít phút sau đã nghe tiếng thở phì phò, ngủ thiếp đi rồi. Bà Tô vẫn đang rất tâm trạng, liền chạy sang phòng Tô Thích tìm con trai để tiếp tục dốc bầu tâm sự.

Tô Thích phải làm việc suốt cả ngày, vốn dĩ đã rất mệt mỏi, lại đang muốn gọi điện cho Ngụy Nhất, nếu không cô bé đó sẽ cứ ngốc nghếch ngồi chờ đợi. Bà Tô bản tính cứng rắn không thua kém gì nam giới, lại hiếm khi

https://thuviensach.vn

có cơ hội nói chuyện phiếm thế này, lúc bầu tâm sự đã được dốc ra thì khó có thể thu lại được. Trò chuyện dông dài tới nỗi Tô Thích gật gà gật gù, thúc giục mấy lần thì mẹ anh mới chịu kết thúc câu chuyện, đứng lên đi về phòng.

Bà Tô đi ra đến cửa, bỗng quay đầu lại, hỏi: “Tô Thích, con thực sự thích con bé đó chứ?”.

Tô Thích cười một cách bất đắc dĩ: “Vâng, vâng, vâng, thực sự rất thích! Mẹ mau đi nghỉ đi!”.

“Không phải vì cô ấy là em gái của Ngụy Trích Tiên chứ?”

“Mẹ!”, khuôn mặt của Tô Thích thay đổi rõ rệt, khẩu khí cũng trở nên khô cứng, gượng gạo, không dễ kháng cự, “Con ngủ đây”.

Bà Tô đứng ngây người ra một lát rồi mới bước đi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Búp Sen Sau Cơn Mưa

Ngụy Nhất run rẩy theo sau thiên thần họ Tô vĩ đại. Từ nhỏ cô đã rất lễ phép, hiểu chuyện, vừa vào đến cửa đã cất giọng chào cô chào chú. Khí thế mặc dù hơi yếu ớt nhưng giọng điệu lại trong trẻo, ngọt ngào. Ông Tô xuất thân từ quân đội, đã bước vào tuổi trung niên nhưng vẫn cao lớn, hùng dũng như cây tùng, cả người toát lên vẻ oai phong, không thị uy mà cũng đầy uy thế. Người đàn ông như vậy, không thể đối xử nhẫn tâm đôi với cô bé nhỏ nhắn, yếu ớt như Ngụy Nhất được. Ông Tô vừa nhìn thấy Ngụy Nhất đã cảm thấy rất yêu mến, cô bé mặt mũi thanh tú, mắt sáng, long lanh đáng yêu, có vẻ rất hoạt bát, xuất thân từ một gia đình giàu sang nhưng không có vẻ phóng túng, xảo quyệt. Đứng trước mặt cậu con trai tuổi trẻ tài cao của nhà mình, thật giống như bức tranh chú chim non quấn quýt bên người. Khi đã gặp mặt rồi, quả đúng là rất đáng yêu như lời kể của con trai, trong lòng đã thầm ưng thuận tới vài phần rồi.

Ông Tô hiền từ phúc hậu, nét mặt rạng rỡ dặn dò cô giúp việc mang đồ uống tới. Bà Tô thì ngồi trên ghế sô pha, ánh mắt sắc lạnh nhìn Ngụy Nhất một lượt từ đầu tới chân, sau đó mới chỉ vào chiếc sô pha đơn trước mặt mình, không mặn mà cũng chẳng lạnh nhạt nói: “Ngồi đi”, điệu bộ vô cùng cao ngạo.

Tô Thích sợ Ngụy Nhất suy nghĩ nhiều, luôn ở bên cạnh cô, bê trà đưa nước, ân cần chu đáo. Bất cứ người mẹ nào cũng không thể quen với cảnh

https://thuviensach.vn

cậu con trai mà mình nhọc công nuôi dưỡng, chăm sóc nay lại đi cung phụng người phụ nữ khác. Nhưng bà Tô lại rất thoải mái trong vấn đề này. Bà cứ lạnh lùng quan sát, lòng thầm tính toán về tính chân thực của sự ngây thơ thuần khiết trên khuôn mặt Ngụy Nhất.

Ông Tô không giỏi trong việc giao lưu với thế hệ sau, chỉ biết cười khà khà nói: Tiểu Ngụy uống nước đi, Tiểu Ngụy ăn hoa quả đi.

Ngụy Nhất vốn rất tôn kính các vị trưởng bối, ông Tô bảo cô ăn gì, cô liền ngoan ngoãn ăn thứ đó một chút, khiến ông Tô - người vốn mơ ước có một cô con gái rượu - cảm thấy vô cùng vui mừng, cứ cười khà khà không dứt.

Ông Tô đã từng gặp Ngụy Đông Cốc vài lần, ấn tượng rất bình thường. Hôm nay, thấy ông ấy đã giúp mình nuôi dưỡng một cô con dâu tốt như thế này, lại cảm thấy gần gũi thân thiết với Ngụy Đông Cốc hơn liền hỏi han:

“Nhất Nhất, bố cháu có khỏe không? Mấy năm trước chú còn chơi gôn với ông ấy, ông ấy cũng là người thẳng thắn.”

“Bố cháu rất khỏe. Cảm ơn chú đã quan tâm”, Ngụy Nhất lễ phép trả lời.

Hỏi đáp qua lại, câu chuyện rôm rả tới nỗi dường như không để ý tới nữ chủ nhân trong phòng. Mẹ Tô Thích hắng giọng vài tiếng đầy uy phong, thu hút sự chú ý của mọi người thành công, bây giờ mới nhân tiện hỏi luôn những chuyện thường ngày như nhà có mấy người. Không khí có thể tạm coi là hòa hợp.

Không lâu sau, cô giúp việc nói đã chuẩn bị xong bữa tối - một bữa với đồ ăn tây sang trọng, tinh tế.

“Món gan ngỗng này do đầu bếp có tiếng của khách sạn được mời tới làm, không biết có hợp với khẩu vị của Ngụy tiếu thư không”

https://thuviensach.vn

Tô phu nhân ngồi ngay ngắn, cằm hơi thu lại, đôi môi mím chặt, mang theo nét nho nhã và cao quý của đại bộ phận những phụ nữ trung niên sau khi đã qua thời tuổi trẻ xinh đẹp. Câu nói này vốn khách sáo, nhưng được thốt ra từ miệng bà Tô, Ngụy Nhất nghe thế nào cũng thấy có ý khiêu khích.

Nhà họ Tô khi ăn cơm có thói quen không nói chuyện, không khí thật khác lạ, không ai phát ra tiếng động gì, ngay cả động tác của những người phục vụ cũng hết sức nhẹ nhàng. Ngụy Nhất ở nhà khi ăn cơm ít nói chuyện nên không cảm thấy bối rối

Sau bữa cơm, mọi người lại quây quần phiếm chuyện, chủ đề chỉ xoay quanh các vấn đề về tài chính, thương nghiệp, chính trị, cổ phiếu, bất động sản. Một cô bé như Ngụy Nhất đâu có quan tâm tới những vấn đề đó, biểu hiện chán nản, tuy không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn cung kính lắng nghe.

Mỗi khi bà Tô hỏi đến Ngụy Nhất, Tô Thích liền khéo léo trả lời giúp hoặc chuyển sang vấn đề khác. Vất vả lắm mới tới tối để Tô Thích đưa Ngụy Nhất về trường học.

Vừa ngồi vào trong xe, Ngụy Nhất lập tức thở phào: “Sợ quá! Em toát hết cả mồ hôi rồi đây này!”.

Khuôn mặt Tô Thích lại rạng rỡ, cười nói: “Bé con, làm gì mà khuếch trương như vậy? Bố anh rất thích em đấy!”.

“Thực sự là rất căng thẳng! Tinh thần phải tập trung cao độ, còn căng thẳng hơn lúc thầy giáo cho giới hạn ôn tập trước khi thi tốt nghiệp phổ thông trung học nhiều!”, Ngụy Nhất vừa nói, vừa ưỡn bụng ra, “Phải ngồi yên không dám động đậy, thức ăn ăn vào cũng chẳng tiêu hóa được!”.

Tô Thích thấy vậy bật cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất cũng cười, rồi lại nhún vai cau mày làm bộ chán nản: “Liệu bố mẹ anh có thích em không?”.

Tô Thích an ủi: “Cô bé ngốc nghếch, em đáng yêu như vậy, ai không thích em được chứ?”.

“Em cảm thấy mẹ anh có vẻ không thích em lắm... ánh mắt nhìn em rất nghiêm khắc...”, Ngụy Nhất rầu rĩ nói, “Có phải là em đã thể hiện không tốt không?”.

“Làm gì có chuyện đó. Mẹ anh tính cách mạnh mẽ, ít khi cười đùa, đối với ai cũng đều nghiêm nghị cả”, Tô Thích nói, anh hiểu rõ, với thái độ hôm nay của mẹ, muốn qua cửa ải này xem ra cũng không dễ dàng gì.

Vừa đưa cô bé họ Ngụy về đến ký túc xá thì di động của Tô Thích đã đổ chuông, chính là người mẹ vĩ đại ít nói ít cười của anh.

“Đưa đến nơi rồi thì về nhà, lớn tướng rồi, đừng có suốt ngày chạy sau mông mấy đứa trẻ con như thế nữa”, giọng của bà Tô lạnh như băng.

Tô Thích thầm than vãn, nói con biết rồi.

Về tới cửa nhà, Tô Thích đang định chạy về phòng của mình thì bà Tô đã đón lõng ngay ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Định chạy đi đâu hả?”.

Trước mặt con trai mình, bà Tô vẫn còn có chút tếu táo, hay pha trò, giả bộ tức giận, đa sầu đa cảm, thậm chí còn hay làm nũng con nữa. Con trai bao giờ cũng là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng mẹ, bà không muốn con trai mình gặp bất cứ trắc trở gì.

“Thích này, cô ấy không hợp với con”, bà Tô bắt đầu câu chuyện.

“Hợp hay không hợp, chỉ có con mới biết, mẹ ạ”, Tô Thích nhẹ nhàng nói.

https://thuviensach.vn

“Con thực sự thích con nhỏ đó ư?”, mẹ Tô Thích tỏ thái độ ngạc nhiên, “Không ai hiểu con mình bằng mẹ! Đừng quên con là do mẹ sinh ra. Chỉ cần nhìn ánh mắt, mẹ đã biết con muốn gì rồi”.

“Mẹ! Mẹ nghĩ nhiều quá rồi. Nhất Nhất có điểm đáng yêu của cô ấy, chỉ là mẹ không hiểu thôi mà”, Tô Thích nói, nhưng sức phản kháng rõ ràng rất yếu ớt, anh quay mặt đi, không dám đối diện với ánh mắt của mẹ.

“Rất đáng yêu, bố con cũng thấy con bé rất đáng yêu. Thế thì sao nào? Đáng yêu có giữ được suốt đời không? Con của mẹ, mẹ hiểu hơn ai hết, con chắc chắn sẽ không thích những kiểu con gái như vậy”, bà Tô vô cùng lấn lướt, không để đối phương có bất cứ đường lui nào.

Thấy nét mặt của Tô Thích tỏ vẻ không vui, bà Tô tiến lên phía trước, đặt một tách trà nóng vào tay con trai: “Thích này, Ngụy Trích Tiên là Ngụy Trích Tiên, Ngụy Nhất là Ngụy Nhất, cho dù là hai chị em, nhưng giữa họ không có bất cứ điểm chung nào! Mẹ tin là con đã sớm nhận ra điều này. Đừng lừa dối bản thân, lừa dối cô gái Ngụy Nhất vô tội đó”.

Tô Thích vẫn lặng yên.

“Con đưa cô ấy về đây là có ý gì? Thật sự đang tìm hiểu? Hay con định kết hôn?”, bà Tô xoay sang hướng khác, hỏi.

Tô Thích trả lời không hề do dự: “Đúng vậy”.

“Ngu xuẩn! Vì muốn tiếp cận với người phụ nữ kia hơn nên kết hôn với em gái cô ta để chọc tức sao? Con làm như vậy có đáng không? Cô ấy xứng đáng để con si tình đến thế không? Xứng đáng để con hy sinh hạnh phúc của cả đời mình không? Mẹ thừa nhận Ngụy Trích Tiên hợp với con hơn, nhưng tình cảm là thứ không thể ép buộc được, con cũng không còn nhỏ nữa, tại sao lại làm những chuyện trẻ con như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ, đây là chuyện riêng của con”, câu chuyện đã chạm tới điều câm kị lớn nhất của anh, Tô Thích lạnh lùng nói.

“Mẹ không thể quản nổi, đây là chuyện riêng của con. Nhưng con cần phải suy nghĩ cho người khác, nghĩ cho cô gái mà con mới đưa về nhà, con làm thế liệu có công bằng với cô ấy không?”, bà Tô kích động nói.

“Một số chuyện, mãi mãi cô ấy không thể biết được”, Tô Thích nghĩ tới đôi mắt trong sáng của Ngụy Nhất, trầm ngâm hồi lâu rồi lạnh lùng nói.

“Thích à, nhà họ Tô chúng ta không có kẻ yếu đuối, yếu đuối trên phương diện tình cảm chính là yếu hèn. Đối với chuyện tình cảm phải thẳng thắn đấu tranh, chứ không phải giở thủ đoạn sau lưng như thế!”

“Mẹ mệt rồi, mẹ đi nghỉ sớm đi”, Tô Thích nói xong, không nhìn mẹ lấy một lần, sắc mặt tối sầm, sải từng bước lớn về phòng mình.

Giây phút đưa tay đóng cửa phòng chính là lúc Tô Thích hoàn toàn suy sụp...

Sao anh không dám thẳng thắn đấu tranh? Liệu làm thế có kết quả không? Anh không muốn hy sinh hạnh phúc của hai người để thỏa mãn nỗi nhớ nhung tham lam nhất thời của mình, nhưng tình cảm lại luôn không theo ý muốn của con người.

Những câu nói của mẹ, mỗi lời đều như một hạt ngọc, mẹ nói rất đúng, thường ngày hào hoa phong nhã nhưng lại là một kẻ hèn nhát trong tình cảm!

Mười năm trước, Tô Thích, Trâu Tướng Quân và Ngụy Trích Tiên là bạn học cùng lớp ở trường trọng điểm. Ngụy Trích Tiên từ nhỏ đã xinh đẹp yêu kiều, cầm kỳ thư họa đều rất tình thông, là hoa khôi kiêm nhân tài không có đối thủ ở trường học. Số nam sinh trong trường và ngoài trường ái mộ cô nhiều không đếm xuể, đại danh của cô thậm chí còn lan truyền

https://thuviensach.vn

sang cả các thành phố khác. Trong số những người theo đuổi Ngụy Trích Tiên, phẩm chất và tướng mạo của Tô Thích là hơn cả, mức độ ái mộ cô cũng có thể nói là si tình nhất, luôn bên cạnh bảo vệ, chỉ cần cô yêu cầu là anh lập tức có mặt. Một nam sinh với khí chất hoàn mỹ như vậy nhưng lại không chiếm được trái tim của Ngụy Trích Tiên chỉ bởi một nhân vật lẫy lừng - Trâu Tướng Quân!

Khi Tô Thích theo đuổi Ngụy Trích Tiên, cô không từ chối thẳng thừng, chỉ khá kinh ngạc. Thường ngày, Tô Thích và Ngụy Trích Tiên rất thân thiết, cô luôn coi anh là người bạn tri kỷ tốt nhất. Lời thổ lộ của anh quá bất ngờ khiến cô không biết phải làm thế nào. Cô rầu rĩ, trách anh không nên dễ dàng phá hỏng tình bạn trong sáng giữa hai người như vậy.

Hai tuần sau khi Tô Thích theo đuổi thì Ngụy Trích Tiên và Trâu Tướng Quân đã thành một cặp xuất hiện trước mặt mọi người. Hóa ra, đại mỹ nhân họ Ngụy đã sớm đem lòng thầm thương trộm nhớ nhân vật ngạo mạn, Trâu Tướng Quân - kẻ đã xưng vương xưng bá trong trường học đó.

Sau khi Trâu Tướng Quân biết người con gái trong mơ của Tô Thích là Ngụy Trích Tiên, anh ta liền cố ý bày trò theo đuổi cô, không ngờ, đại mỹ nhân họ Ngụy sau hai tuần đã không cưỡng lại được tiếng sét ái tình của Trâu Tướng Quân và nộp súng đầu hàng.

Việc Trâu Tướng Quân chiếm đoạt tình yêu, giống như con dao hai lưỡi, một lưỡi đâm thẳng vào trái tim Tô Thích, lưỡi khác lại đâm trúng trái tim vấn vương tình cảm của Ngụy Trích Tiên. Thương tích của cả hai đều không hề nhẹ.

Ngụy Trích Tiên cảm thấy có lỗi với Tô Thích, cô liền đi tìm và xin lỗi anh, đồng thời tỏ thái độ cảm ơn và tôn trọng tình cảm mà anh giành cho mình.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Tô Thích đứng dưới gốc cây hòe, quay lưng về phía mặt trời, khí thế hiên ngang đội trời đạp đất, anh ngẩng cao đầu, sự vui mừng không hiện rõ trên khuôn mặt trẻ trung ấy. Anh lặng lẽ nhìn Ngụy Trích Tiên, không nói lời nào.

“Hy vọng sau này chúng ta vẫn là bạn.” Ngụy Trích Tiên lúc đó cũng chỉ là một cô bé có tâm tư đơn giản ở tuổi mười bảy - độ tuổi hay đa sầu đa cảm, nói đến lời cuối, nước mắt lại lã chã rơi.

“Tớ sẽ đợi cậu”, Tô Thích bỗng nói, đưa tay ra, dịu dàng lau khô những giọt nước mắt như những hạt ngọc trên khuôn mặt xinh đẹp. Anh cố ra vẻ thoải mái, khẽ dỗ dành: “Không sao, đừng khóc”.

“Không! Không! Tô Thích, cậu đừng như vậy! Tớ không xứng!”, nước mắt của Ngụy Trích Tiên lại càng tuôn rơi.

“Bất cứ lúc nào cậu quay đầu lại, tớ đều chấp nhận. Đây chính là lời hứa tớ giành cho cậu.” Tô Thích từ nhỏ đã là người nói là sẽ làm bằng được. Anh không dễ dàng đưa ra lời hứa, một khi đã hứa thì sẽ không nuốt lời.

Ngụy Trích Tiên biết rõ con người của Tô Thích, cô rất cảm động nhưng lại buồn cho anh cũng như mối quan hệ hữu duyên vô phận của họ, giọng nói pha chút nghẹn ngào: “Tớ không muốn cậu giày vò bản thân như vậy! Cậu đáng được hưởng hạnh phúc!”.

“Hạnh phúc của tớ, ở trong tay cậu”, dừng lại một chút, anh nói một cách chắc chắn, “Nếu muốn tớ từ bỏ, trừ phi tớ chết”.

Trong đôi mắt anh, ngoài ý nghĩ kiên định đối với tình yêu, còn có cả hận thù kẻ đã cướp đoạt tình yêu của anh. Họ cũng có những năm tháng tuổi trẻ ngây thơ, trong sáng, cũng có những do dự, dùng dằng của tuổi thanh xuân. Năm mười bảy tuổi đó, đúng vào mùa hạ, Tô Thích nhìn thấy vẻ kiên nghị từ đôi mắt của Ngụy Trích Tiên mà người trưởng thành cũng không có được. Anh đứng trong những đốm nắng, trước mặt người con gái

https://thuviensach.vn

mà mình yêu thương, dáng người dong dỏng, anh tuấn. Cũng có sự phất phơ của tà áo tung bay trong gió, củng có mí mắt đầy thần thái. Gió thổi nhẹ bay mớ tóc mềm mại cùng ánh mặt trời chiếu lên hàng lông mày dịu dàng đa tình của anh...

Nhưng, anh không phải là anh ta và cô ấy cũng không yêu anh.

Dù rằng, suýt chút nữa cô ấy sà vào vòng tay anh vì cảm động.

Vậy là, "dấu vết của kẻ thất bại" ngay từ trang đầu tiên của chương mở đầu đã hằn lên trong cuộc đời anh và in dấu mãi cho tới khi anh đến tuổi tóc bạc răng long.

Hai người lặng yên đứng nhìn nhau, tiếng cười như ma quỷ chỉ có ở Trâu Tướng Quân thời còn trẻ như từ trên trời vọng xuống: "Không tồi đấy chứ! Buổi biểu diễn hôm nay là do ai khởi xướng đây? Đôi trẻ hồn nhiên nô đùa? Thắm đượm nghĩa tình?".

Ngụy Trích Tiên kinh ngạc đến nỗi sắc mặt tái nhợt, vội chạy tới trước mặt bạn trai, luôn miệng giải thích.

Tô Thích lạnh lùng nhìn Trâu Tướng Quân, không mang vẻ hận thù mà chỉ là cái nhìn thản nhiên. Từ trước tới giờ, anh vốn không chịu cúi đầu, cho dù người con gái trong mộng đang đứng trước mặt, anh cũng có thể không tự ti, không cao ngạo. Anh vẫn nói bằng giọng như thường ngày: "Hãy đối xử tốt với cô ấy".

"Đó là việc của tôi", Trâu Tướng Quân hống hách nói.

Tô Thích quay người bước đi.

Giọng nói của Trâu Tướng Quân từ phía sau vọng lại: "Ban nãy hình như có người nói, muốn đợi người con gái của tôi quay đầu lại? Cho tới tận lúc chết? Tặc tặc! Thật khiến người ta cảm động quá!".

https://thuviensach.vn

Tô Thích sững lại, cảm thấy tình cảm tận đáy lòng mình bị anh ta mang ra đùa giỡn, hai bàn tay nắm chặt, nhớ tới khuôn mặt rạng rỡ tươi cười của Ngụy Trích Tiên khi nhìn thấy Trâu Tướng Quân, anh kiềm chế nỗi tức giận trong lòng, dừng lại một chút rồi tiếp tục bỏ đi.

“Vậy thì anh cứ đợi cho tới lúc chết đi! Ha ha ha!”, giọng nói ma quỷ cứ lởn vởn mãi sau lưng anh, xua đuổi thế nào cũng không chịu tan đi.

Vậy là, mối tình thời trung học như một trò đùa ấy lạii bất ngờ kéo dài tới mười năm. Trong mười năm đó, Trâu Tướng Quân đối với Ngụy Trích Tiên dường như rất gần gũi mà lại rất xa vời, một mặt vẫn chơi bời đùa giỡn trong giới hồng trần, mặt khác lại không chịu rời Ngụy Trích Tiên. Tô Thích thì vẫn chưa có bạn gái.

Vở kịch thời niên thiếu cứ kéo dài mãi cho tới tận bây giờ. Ba người vẫn đang xoay quanh số phận. Không ai chịu giơ ngọn cờ trắng lên trước.

Mãi tới khi con gái út nhà họ Ngụy xuất hiện, giống như một búp sen mong manh yếu ớt chồi lên sau cơn mưa, đang độ hàm tiếu chờ đến kỳ khai hoa kết nhụy; mãi tới khi Ngụy Nhất với khuôn mặt nhỏ xinh ngây thơ xuất hiện trước mặt ba người bọn họ...

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Xin Hãy Tự Trọng

Từ khi đổi số điện thoại Ngụy Nhất không bị Trâu tướng quân làm phiền nữa. Tô Thích và Ngụy Nhất ăn cơm xong, đi dạo trên phố một lát rồi anh đưa cô về ký túc xá.

Các thành viên trong phòng đều đã tập hợp đầy đủ. Chỉ bởi ba người còn lại vẫn đang trong tình trạng độc thân, về cơ bản chỉ cần Ngụy Nhất không đi đâu đó, tất cả các thành viên coi như đã có mặt đầy đủ.

Ngụy Nhất đẩy cửa bước vào, Nguyệt Nguyệt đang ngồi ưỡn ẹo bên cửa sổ nói chuyện điện thoại tới mức đỏ mặt tía tai, giọng điệu nũng nịu khiến người ta ớn lạnh. Đình Đình đang ngồi trên giường là người không chịu nổi điệu bộ đó của Nguyệt Nguyệt, một chiếc gối đã bay đi. Nguyệt Nguyệt giơ một tay ra đón lấy, quay người rồi lại tiếp tục nói chuyện. Tài nghệ lanh lợi dường như không ảnh hưởng chút nào tới âm thanh đang hừng hực sức sống của cậu ấy.

Như Như đang ngâm chân, cô đặt đôi bàn chân với những ngón đỏ ửng vì bị cước chưa khỏi hẳn vào chậu nước nóng, nước nóng bỏng khiến cô ấy cứ kêu oai oái. Ngụy Nhất chạy lại gần hỏi:” Sao thế? Bị bỏng à! Mau nhấc chân lên đi”. Bấy giờ Như Như mới rên rỉ:” oa sướng quá…oa… thoải mái quá”

https://thuviensach.vn

“ Mùa xuân tới rồi! Vạn vật bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Chỉ trong phòng này đã có tới bốn con mèo như thế, suốt ngày kêu meo meo”. Như Như cong hai bàn chân lên, làm như vẻ một thi nhân đang rung động.

“…”

Đúng lúc Ngụy Nhất sắp phát điên lên thì Như Như bất ngờ tỉnh lại sau trạng thái của một thi nhân, nói bằng giọng điệu bình thường như mọi ngày.

“ Đúng rồi, Nhất Nhất, hôm nay chú họ tới trường tìm cậu đấy, nhưng không gặp được vì cậu bận đi hẹn hò với thiên thần họ Tô rồi, tớ bảo chú ấy tới vườn hoa mà tìm, chú ấy đi một vòng rồi nói là tìm không thấy.”

Như Như có một tật xấu là nói chuyện rất dài dòng, mãi mà không vào chủ đề chính của câu truyện, Ngụy Nhất nghe mà chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn kiên trì nhìn và nghe cậu ấy nói tiếp.

“ Sau đó qua lại hỏi cậu đi đâu. Ông chú họ của cậu không được đâu đấy nhé, lại làm kinh động đến cả ban lãnh đạo trường nữa, chính thầy hiệu phó đã đích thân dẫn chú ấy tới ký túc xá nữ tìm cậu. Để bao che cho cậu tớ lại phải nói dối cậu đi thư viện học rồi. Cậu biết từ trước tới nay tớ không bao giờ nói dối mà, làm nói dối gần đây nhất là hồi tiểu học, lúc đó tớ mới lên lớp hai, có một lần…”

“ Nói thẳng vào vấn đề đi “ Đình Đình không chịu nổi nữa, biết rõ nếu lúc này không lên tiếng ngắt lời, thế nào cậu ấy cũng lôi cái chuyện đau lòng bị đánh hồi bé đó ra kể lần thứ một trăm linh một nữa cho mà xem, thấy Ngụy Nhất lương thiện vẫn đang chăm chú lắng nghe, cô đành lớn tiếng nhắc nhở.

Đình Đình mặc dù goi tên nho nhã nhưng thực tế lại rất hùng dũng, vừa hét lên một tiếng, Như Như hắn dừng hồi tưởng, bình tỉnh như vừa dứt khỏi giấc mơ, lời nói cũng rõ ràng có trình tự: “ Hôm nay chú họ của cậu tới tìm

https://thuviensach.vn

nhưng không có cậu ở trong phòng, bọn tớ lại không biết số di động mới của cậu nên đã cho chú ấy số điện thoại cố định của phòng rồi. Hết.”

“ Chú họ? Chú họ nào??? “ Ngụy Nhất vắt óc suy nghĩ một hồi tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả.

“ Tớ biết, tớ biết!, tớ cũng nhìn thấy rồi. Cực kỳ trẻ trung nhé vừa cao to, vừa đẹp trai, ăn vận lịch sự sang trọng! Chỉ có điều trông hơi nghiêm nghị, nói chuyện thì cộc lốc, ánh mắt lạnh lùng, ngữ điệu lạnh nhạt thôi. Nhưng tớ rất thích!”. Nguyệt Nguyệt kết thúc cú điện thoại ướt át đó vội vàng lên tiếng góp chuyện.

“…” Ngụy Nhất vẫn đang mông lung không hiểu.

“ Đừng có dấu hay bảo bệ kỹ thế mà! Giới thiệu ông chú đẹp trai cho tớ đi! Thế nào? Tớ không để ý đến chuyện anh ấy già hơn cậu một đời đâu!”

“…” Ngụy Nhất ngửa mặt lên trời làm ra điệu bộ không biết nói gì.

Lúc bấy giờ tiếng chuông điên thoại của phòng vang lên, Nguyệt Nguyệt nhấc ống nghe ngay: “ Alo Ồ Ồ, cậu ấy có nhà! Để em gọi giúp anh”

Sau đó cô đưa điện thoại cho Ngụy Nhất, nói: “ Điện thoại của ông chú đẹp trai đấy”, rồi liếc mắt đưa mày khẽ nói: “ Nhớ giới thiệu cho tớ đấy!”

Ngụy Nhất bồn chồn cầm ống nghe, sau đó sắc mặt thay đổi nhanh chóng, không những thế, những lời nói chuyện toàn là đơn từ:

“ Alo. Hừ. Anh. Không. Không”, cuối cùng là một tiếng hét “ Cái gìiiii?”, rồi đặt ống nghe xuống.

Cú điện thoại vô cùng kỳ quặc này khiến ba cô bạn cùng phòng vô cùng hiếu kỳ, thấy Ngụy Nhất cúp điện thoại định chạy tới hỏi thăm xem người

https://thuviensach.vn

chú đẹp trai đã nói gì nhưng khi đối diện với đôi mắt ngân ngấn nước của cô không ai dám mở miệng trước. Cả ba đều dùng ánh mắt đưa tiễn Ngụy Nhất ra khỏi phòng.

Nội dung của cuộc điện thoại ban nãy như sau:

Ngụy Nhất lơ mơ nghe điện thoại: " A lô"

Sau một hồi yên lặng, giọng nói trầm mạnh của Trâu Tướng Quân gọi tới: " Chú đây"

"…" Ngụy Nhất định cúp điện thoại.

" Đồ ngốc, cô dám cúp điện thoại một lần nữa xem". Dường như Trâu Tướng Quân có thể nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Ngụy Nhất từ hàng nghìn dặm, lên tiếng uy hiếp trước khi cô cúp máy.

"Hừ!" Ngụy Nhất trong lòng rất tức giận, "hừ" một tiếng không hề có thiện cảm chút nào nhưng cũng không dám manh động.

Trâu Tướng quân thầm nhủ, cô gái ngốc nghếch này cũng chỉ dám phản kháng một chút trong điện thoại thôi, khi gặp mặt rồi sẽ biến thành chú chim non ngay ấy mà, nghĩ tới đây, anh nhịn không được, bật cười thành tiếng.

" Nếu cô cúp điện thoại thật ra tôi cũng chẳng dám làm gì, cùng lắm chỉ đến trường cô lượn vài vòng, khảo sát tình hình học tập và quan tâm một chút tới vấn đề ăn uống sinh hoạt của cô thôi. Cũng nhân tiện nói với vị hiệu trưởng họ Uông của các cô một tiếng, cô là vợ chưa cưới của tôi và nhân tiện nhờ ông ta để ý tới cô một chút…chỉ thế thôi".

" Anh!" Ngụy Nhất tức tới nỗi toàn than run bần bật.

https://thuviensach.vn

Nếu quả thật đúng như vậy, Ngụy Nhất cũng không cần phải học nữa, dùng ba tấc vải trắng để kết liễu cuộc đời cho xong. Trâu Tướng Quân cười ha hả chế giễu nói: “ Sau này có dám cúp điện thoại của tôi nữa không hả!”

“…”

“ Nóiiiiiiiiii” đối phương cố ý kéo từ ra thật dài, như đang muốn cho cô một cơ hội, dường như nếu cô bỏ qua cơ hội này, anh ta sẽ hành động ngay.

“ Không!” Ngụy Nhất yên lặng hồi lâu nhân nhượng nói.

“ Sau này còn gây chuyện nữa không?”

“ Không!”

“ Có nghe lời không?”

“…”

“ Hử!”

“ Nghe”

“ Tốt lắm vậy thì bây giờ hãy xuống ngay, cho cô 2 phút”

“ Cái gì!” Ngụy Nhất kinh ngạc.

“ Hai phút nữa mà không thấy người đâu tôi sẽ tới tìm vị hiệu trưởng họ Uông kia ngay lập tức”.

Sau đó, không kịp để cho Ngụy Nhất định thần lại, anh ta đã cúp điện thoại trước.

Hai phút sau, Trâu Tướng Quân nhìn thấy Ngụy Nhất rụt đầu rụt cổ chui ra khỏi tòa nhà ký túc, đi về phía anh với tốc độ như sên bò.

https://thuviensach.vn

Đến khi còn cách anh ba mét, cô lập tức dừng lại, ngó nghiêng xung quanh, dường như sợ người khác nhìn thấy vậy.

“ Làm gì mà cứ như đi gặp tổ chức Đảng bí mật vậy”. Đôi mày rậm của Trâu Tướng Quân nhíu lại, nói một cách không mấy vui vẻ. Sải hai, ba bước chân tới, cánh tay dài vươn ra, ôm gọn Ngụy Nhất vào lòng.

Mùi hương bạc hà thanh khiết chỉ có trên người Trâu Tướng Quân bao trùm lấy cô khiến khuôn mặt Ngụy Nhất đỏ ửng.

“ Á, buông tôi ra” , Ngụy Nhất giãy giụa.

“ Ban nãy cô đã đồng ý với tôi như thế nào hả!” Trâu Tướng Quân nhìn cô bực tức trợn tròn hai mắt.

Ngụy Nhất sợ mình sẽ chọc giận người đàn ông vui buồn thất thường này, giả bộ cười hỏi: “ Anh…anh cũng phải nói cho tôi là đi đâu chứ?”

“Đến hồ, tôi có chuyện muốn nói với cô”, Trâu Tướng Quân nói đến đây, gương mặt lại khẽ ửng đỏ khác thường.

“…” Ngụy Nhất cảnh giác nhìn anh ta, trong lòng thầm suy xét về mức độ chân thực trong lời nói vừa rồi.

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất không động đậy, xấu hổ quá lại biến thành tức giận: “ Hay là cô hy vọng tôi sẽ đứng ở đây nói luôn.”

Ngụy Nhất đâu dám đứng nơi đông người qua lại như thế này với một tên lưu manh như anh ta, cô chậm rì rì bước về phía trước, miệng khẽ lẩm bẩm: “ Vậy thì anh nói nhanh lên tôi còn phải ôn bài.”

Trâu Tướng Quân vốn nghĩ rằng chắc Ngụy Nhất sẽ phản kháng một hồi, cô gái này mỗi khi gây chuyện thật sự khó có thể khống chế nổi, hơn nữa, đây là trường học nên anh không dám làm càn.

https://thuviensach.vn

Không ngờ cô ấy mới bị dọa vài câu đã sợ tới mức ngây ngô rồi. Bộ dạng thật ngoan ngoãn. Trâu tướng quân vô cùng mừng rỡ, rảo hai, ba bước lớn đến sát bên cô.

Khu ký túc xá nữ cách hồ nước không xa lắm, hai người cứ lặng lẽ bước đi trong trường, giống như một cặp uyên ương bình thường: nam sinh cao lớn tuấn tú, nữ sinh nhỏ nhắn, xinh xắn; nam sinh ghé sát nữ sinh, nữ sinh lại xích ra một chút, Trâu Tướng Quân không chịu nổi khoát tay một cái, khóa chặt Ngụy Nhất trong cánh tay mình. Ngụy Nhất đang định phản kháng, anh liền lên giọng hù dọa: “ Lại định không nghe lời hả”.

Ngụy Nhất thấy xung quanh có nhiều người qua lại, chắc anh ta không dám làm càn. Cô ngoan ngoãn đi bên, cúi đầu thật thấp vì sợ người quen nhìn thấy. Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất có vẻ ngoan ngoãn, trong bụng mừng thầm, còn cao hứng huýt sáo.

“ Lưu manh, lưu manh!” Ngụy Nhất không nín được khẽ nói.

Trâu tướng quân đang lúc tâm trạng vui vẻ, nghe được câu nói của Ngụy Nhất nhưng cũng chẳng để tâm. Anh ôm cô gái bé nhỏ, đáng yêu, đii trong làn gió xuân giữa trường đại học S, bầu không khí ấm áp, ánh đèn đường kéo bóng người thật dài, thật dài. Ở nơi đây không ai nói với anh bằng giọng lắp ba lắp bắp, cũng chẳng có ai mưu tính tranh quyền, chi thi thoảng có những ánh mắt ái mộ hiếu kỳ, tất cả đều vì cô bạn gái đáng yêu đang đi bên anh.

Bỗng cảm thấy tuổi thanh xuân kéo dài vô tận, cả con người lẫn trái tim đều trở nên trẻ trung, trong sáng. Chỉ qua một đoạn đường nhỏ mà tâm trạng của Trâu Tướng Quân đã thay đổi hoàn toàn.

Ven hồ những cột đèn khả ít nhứng không khí lại trong lành, tươi mát, ánh trăng sáng tỏ. Từng chiếc lá sen đan xen, ánh trăng trải dài trên mặt hồ như dát bạc. Một chú ếch con nhảy xuống hồ nước, cất tiếng kêu tự mình

https://thuviensach.vn

làm vui vẻ. Phía xa xa, thấp thoáng vài cặp tình nhân nép sát vào nhau tình tứ. Thi thoảng còn có tiếng mèo cái kêu meo meo tìm bạn tình, hết tiếng này tới tiếng khác.

Ngụy Nhất bị tiếng kêu ấy làm cho vừa xấu hổ vừa buồn bực, chỉ muốn mau chóng quay về, vì thế cô lạnh lùng nói: “Có chuyện gì thì anh nói nhanh lên!”

Hồ sen dưới ánh trăng ngập tràn sắc xuân nhưng cảnh đẹp ấy lại bị lời nói cứng nhắc của Ngụy Nhất phá hỏng.

Trâu Tướng Quân rủa thầm đồ ngốc nghếch này thật không hiểu phong tình, nhưng anh cũng chẳng có lý do gì để nổi cáu. Anh tỏ vẻ bất cần nhìn lên bầu trời, lòng thầm suy tính, bỗng cảm thấy căng thẳng trước cặp đồng tử của Ngụy Nhất khi cô đang chăm chú nhìn mình. Căng thẳng là cảm xúc thiếu hụt nhất trong suốt hơn hai mươi năm qua của Trâu Tướng Quân, giờ đây bỗng xuất hiện, anh cảm thấy nó thật mới lạ, thầm vui sướng trong lòng.

Sắc mặt của Ngụy Nhất đã lộ rõ vẻ khó chịu, bấy giờ Trâu Tướng Quân mới khẽ hắng giọng nhưng càng căng thẳng hơn, mãi anh mới thốt nên lời: “Mệt chưa? Kiếm chỗ nào ngồi nghỉ một lát nhé?”.

Ngụy Nhất lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị, thấy anh ta nói năng dịu dàng hiếm thấy, thầm nghĩ chắc tên lưu manh này có ý đồ đen tối! Thế là cô càng thể hiện nét mặt khó chịu, nói: “Không mệt, rốt cuộc anh muốn nói gì? Nói đi!”.

Trâu Tướng Quân cảm thấy đã bị cô gái này nhạo báng nên thấy bực tức, buột miệng nói: “ Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh”.

“Hả????” Ngụy Nhất kinh ngạc thất sắc tưởng tai mình có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vốn không còn là một thiếu niên ngây thơ ngờ nghệch nữa, lời nói vừa thốt ra liền cảm thấy thoải mái, lấy lại được thần khí trước đó, tự cao tự đại nhìn cô, nói lại một lần nữa: “Hãy là người phụ nữ của anh!”.

“…” Lần này thì Ngụy Nhất đã nghe rõ nhưng cô lại ngờ rằng đầu óc anh ta có vấn đề, ngoác miệng hình chữ “O”, hai mắt trợn tròn hết cỡ.

Trâu Tướng Quân thấy sắc mặt có nhiều biến đổi nhưng nhanh chóng thật đáng yêu, gió xuân lướt qua mái tóc cô phảng phất mùi dầu gội thanh khiết, nó khiến đôi mắt anh dịu dàng, trái tim anh mềm yếu.

“ Được không?”, không kiềm chế được nữa, anh cúi hẳn người xuống để có thể ngang tầm nhìn với cô. Đây là lần đầu tiên anh bày tỏ lòng tôn trọng đối với một người phụ nữ-ngoài mẹ anh.

Ngụy Nhất vẫn giữ thái độ ngây ngô như vừa chịu một sự kích thích mạnh, mãi vẫn chưa định thần được. Trâu Tướng Quân khẽ cười thành tiếng, đưa tay nâng khuôn mặt, ngón tay cái khẽ mơn man trên má cô, hành động đó có phần yêu thương pha chút cợt nhả. Ngụy Nhất kịp phản ứng, cô lùi lại về phía sau. Trâu Tướng Quân không phiền lòng, anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

“Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi”, Ngụy Nhất nói. Mặc dù miệng nói thế nhưng ngữ khí cô lại không mang ý tứ xin lỗi.

Ngụy Nhất tự nhủ, tên Trâu Tướng Quân này thật chẳng phải hạng người lương thiện gì, biết rõ mối quan hệ của mình với Tô Thích mà còn chạy tới vung gươm cướp đoạt tình yêu. Anh ta nghĩ bản than có thể tùy tiện chiếm đoạt tất cả những gì của Tô Thích ư? Anh ta đã đề cao bản thân quá rồi!.

Ngụy Nhất cảm thấy người đàn ông trước mặt thật đáng ghe tởm, không muốn ở lại thêm một chút nào nữa, cô khẽ liếc qua thăm dò nét mặt của

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân, rồi hướng tầm nhìn ra mặt hồ chậm rãi nói:

“Không việc gì nữa hả? Nếu thế thì tôi đi đây. Tôi quen đường rồi, không cần tiễn, mời anh về cho. Sau này đừng đến tìm tôi nữa, ngộ nhỡ bạn trai tôi nhìn thấy sẽ không hay. Con người, đáng quý nhất là sự hiểu biết, anh phải hiểu rằng, có một số chuyện không phải cứ cậy tiền cậy thế là có thể hoán đổi được. Dù anh có quấy rối, phiền nhiễu đến mức nào thì tôi cũng không them nhìn anh một cách tử tế đâu.”

Nói đến đây, Ngụy Nhất không thèm để ý tới Trâu Tướng Quân đang ngây người như tượng gỗ, cô quay người bước đi, vừa di vừa nói:

“Tôi tự cảm thấy mình bé nhỏ, vốn không đáng để lọt vào tầm mắt của đại thiếu gia họ Trâu, nhưng tôi cũng có trái tim, suy nghĩ, nhân cách và tình cảm. Trước tiên, bản than phải có tự trọng thì mới học được cách tôn trọng người khác. Tôi là mẫu người phụ nữ của Tô Thích, hôm nay là như vậy, sau này cũng vẫn thế, chỉ cần anh ấy không rời xa tôi thì tôi mãi mãi là người của anh ấy. Bất cứ ai cũng không thể thay đổi được điều đó, bao gồm cả anh, à không, đặc biệt là anh không thẻ thay đổi được, bởi tất cả những gì anh có trong con mắt của người khác là vô cùng quý giá, là báu vạt hiếm có, là những thứ mà cả đời họ đeo đuổi, nhưng với tôi, chúng lại nhẹ tựa long hồng. Không phải tôi đang muốn hạ thấp anh, tôi không có quyền đó, tôi chỉ muốn anh biết rằng, không phải bất cứ thứ gì, nếu anh muốn, chỉ cần ngoắc ngón tay là có ngay được. Trai tim tôi không lớn, cũng chẳng cao siêu xa vời, nhưng anh sẽ không bao giờ có được..”

Câu nói thật dài này là những điều cô ấp ủ trong lòng suốt bao ngày qua khi bất bình thay cho Tô Thích. Giờ đây cô thẳng thắn nói hết suy nghĩ của mình để báo thù cho Tô Thích, như thế trái tim cô mới cảm thấy vui vẻ.

Một câu nói, phải đi rất lâu mới nói hết được.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân đứng yên, nghe giọng nói thanh, nhẹ nhàng nhưng không có chút ấm áp nào của Ngụy Nhất dần xa. Xa tới nỗi không còn nghe rõ nữa nhưng vẫn còn vang vọng bên tai. Đây là lần đầu tiên trong đời, Trâu Tướng Quân bị phụ nữ từ chối.

Anh không tự phụ, biết rõ Ngụy Nhất sẽ không nhận lời ngay nhưng không ngờ cô lại thẳng thắn cự tuyệt, không để cho anh có một con đường lui như vậy. Lý luận dài dằng dặc, từng câu từng chữ hoàn thiện như hạt ngọc. Ngữ điệu hài hòa liên tục vọng tới, khôngh tự ti không kiêu ngạo, không chèn ép cũng chẳng đề cao. Không được coi như một lời trách mắng, cũng chẳng phải là câu châm biếm nhưng mỗi một lời nói ra lại khiến Trâu Tướng Quân cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trong suốt hai mươi bảy năm qua, những thứ anh nghe được không phải là lời tán thưởng thì cũng là sự ái mộ, không phải là cung kính thì cũng là động viên, cổ vũ. Chưa từng có ai nói với anh bằng những lời cay nghiệt như vậy, cũng chẳng có ai nói với anh rằng " Trước tiện bản thân phải có tự trọng thì mới học được cách tôn tọng người khác".

Lúc lâu sau Trâu Tướng Quân mới định thần lại, cũng không đuổi theo cô. Anh ngồi bên bờ hồ một lát, con mèo cái ồn ào ban nãy cũng thôi không kêu nữa, chắc nó tìm được sự vỗ về của một con mèo đực nào đó nên đã mãn nguyện bỏ đi rồi.

Dưới ánh đèn, nhìn hồ sen sương trắng, làn nước trong xanh, trăng thanh gió mát, mây buồn thê lương. Đứng trong trường đại học S, Màn đêm sâu thẳm trong gió xuân càng khiến không khí thêm thê lương, lạnh lẽo.

Tất cả đều còn nguyên, thậm chí không khí vẫn vương mùi thơm dầu gôi của cô gái mới vừa đứng đây. Nhưng lại có gì đó không còn như xưa nữa rồi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Trâu Tướng Quân Và Xe Buýt

Thời gian này, công việc của Tô Thích rất bận, anh phải bay đến khắp nơi trên đất nước. Ngụy Nhất yên phận chăm chỉ học hành, chẳng khác gì những phần tử mọt sách của đại học S. Những lúc rỗi rãi, cô tranh thủ đi làm thêm, đến khu chung cư Xuân Thành một lát sau giờ tự học buổi tối rồi về ký túc nghỉ ngơi. Yên lặng, khép kín, nỗ lực, mềm mỏng. Không ai biết cô là con gái của Ngụy Đông Cốc. Cô là một cô gái bình thường và tài sản quý giá nhất chính là thời thanh xuân của tuổi mười tám, điều khiến cô vui sướng nhất là khi nhận được những tin nhắn ấm áp tình cảm của bạn trai, cô thích ánh nắng của đầu mùa hạ, thích váy lụa liền, những chiếc kẹp tóc xinh xắn, cô có thể hò reo vui vẻ khi thấy nhà ăn có món mà mình ưa thích, cảm thấy tự hào sung sướng vì được thấy cô biểu dương. Đối với cô, học tập chính là toàn bộ cuộc sống, vụn vặt mà thực tế.

Có một nơi mà tháng nào cô cũng đến – bệnh viện tâm thần tốt nhất của thành phố S – để thăm dì.

Chùm nắng đầu tiên của tháng Năm lười nhác chiếu xuống, chính thức mở ra trang thứ nhất của chương đầu tiên trong mùa hạ. Năm nào mùa xuân cũng tới một cách lặng lẽ, mùa hạ lại không khiêm nhường, tĩnh lặng như thế. Tiếng ếch kêu mang theo gấu váy của cô nàng mùa hạ, rụt cổ thăm dò một hồi sau đó lắc lư từng bước một, rồi bất chợt ào tới đầy tình ý.

https://thuviensach.vn

Mùa hạ là mùa mà Ngụy Nhất yêu thích nhất.

Mùa hạ tới, khi tốp nữ sinh đầu tiên mặc váy thì đám muỗi đầu tiên cũng học được cách chích máu người. Ánh nắng mỗi ngày rực rỡ.

Ngụy Nhất mặc bộ váy mới đã chuẩn bị sẵn từ trước, hớn ha hớn hở đi ra từ khu ký túc xá nữ. Cô và Tô Thích đã hẹn hôm nay sẽ cùng đi thăm dì. Vừa xuống tới chân cầu thang thì cô đã nhận được cuộc điện thoại của Tô Thích, anh nói xin lỗi vì có việc đột xuất, không thể đến được.

Khuôn mặt của Ngụy Nhất xị hẳn xuống, đành một mình đi thăm dì.

Một chiếc Volkswagen màu đen lướt qua cô đi về hướng ngược lại. Một phút sau, còi xe lại vang lên từ phía sau. Ngụy Nhất tránh sang bên nhường đường rồi lại tiếp tục đi như người mộng du. Còi xe vẫn vang lên ầm ĩ như sang đang cố ý khiêu khích, bấy giờ mới thu hút sự chú ý của Ngụy Nhất. Cô liếc mắt nhìn, trong xe là khuôn mặt tuấn tú với nụ cười nhạt của Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân khi bị Ngụy Nhất từ chối đã tìm đám bạn thân uống một trận say mềm. Uống đến phút cuối cùng, anh vừa nôn thốc tháo vừa rên rĩ :” Cô ấy dựa vào cái gì mà đối xử với tớ như vậy!”.

Đó là lần đầu tiên Vĩ được chứng kiến một Trâu Tướng Quân vốn bản tính kiêu ngạo ngông cuồng phải chịu thất bại như thế, nghe nói bạn mình sau khi tỏ tình không những không thành công mà còn bị đuổi về, không biết vị thần tiên nào đã phú cho cô gái đó có khẩu khí tàn nhẫn như vậy nhưng cảm thấy rất mới lạ. Vĩ đã bật cười trên đau khổ của người khác, anh ta nghĩ một lát rồi đưa ra ý kiến: “Không phải cô gái đó giở chiêu nới lỏng để thít chặt hơn đấy chứ?”.

Trâu Tướng Quân mở to đôi mắt mông lung vì say mèm, nhớ lại lời nói, hành động của Ngụy Nhất, đôi mắt to đen thuần khiết và khuôn mắt trịnh

https://thuviensach.vn

trọng của cô khi từ chối mình, anh lắc đầu: ” Cô ấy không phải người như vậy”, rồi lại cúi người xuống nôn thốc nôn tháo.

Bỗng một ý nghĩ lóe lên, ngẩng đầu, đôi mắt hơi nheo lại phát ra tia sang: ” Tớ biết vấn đề nằm ở đâu rồi!”.

“Tớ đã nói rồi mà Trâu thiếu gia, cậu đừng ở đây làm ra vẻ thông minh nữa, còn chưa giày vò đủ hay sao? Cậu không mệt hả?”, Vĩ vừa tức vừa buồn cười, nhíu mày nói.

Thực ra, mọi người đều bị đánh lừa bởi vẻ ngoài ngây thơ, non nớt của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất mặc dù ngốc nghếch và trẻ tuổi nhưng cô còn có tính nguyên tắc hơn bất kì ai khác, cô có cách nghĩ riêng, cũng có lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của bản thân.

“Tôi Trâu Tướng Quân xin thề, nếu không chiếm được, quyết không buông tay!”, trong ánh mắt của Trâu Tướng Quân có sự tỉnh táo và kiên nghị mà trước đây chưa hề có.

“Người ta rách miệng mắng chửi mà lại khiến cậu hưng phấn thế sao? Đồ xấu xa! Chiếm được rồi thì sao nào? Câu lại đạp một cái ngã nhào à?”

“…”

Lúc này, lòng tin đầy ắp của Trâu Tướng Quân khi chạm phải ánh mắt không thèm đếm xỉa của Ngụy Nhất khiến anh giống như quả bong bị xì hơi, nhanh chóng xép lép, méo mó.

Một buổi sáng sớm, vừa lái xe qua đại học S thì thấy Ngụy Nhất mặc một bộ váy liền màu trắng, đang chậm rãi bước từ xa tới, như một tiên nữ từ một đám mây bước xuống. Mái tóc dày, mềm mại buông xõa được tô điểm bằng chiếc kẹp tóc trắng, lộ rõ vầng trán nhẵn nhụi, trắng trẻo, càng tăng thêm nét nữ tính. Đôi mắt to, mũi hếch, cằm nhỏ xinh, khuôn mặt lộ rõ vẻ trong sáng, không nhuốm thế sự. Cô thong thả sải bước trong tà váy

https://thuviensach.vn

trắng, toát lên vẻ thanh xuân tươi trẻ, không điệu đà, chẳng ưỡn ẹo, bước tới từ phía ánh sáng mặt trời. Lần đầu tiên Trâu Tướng Quân nhìn thấy Ngụy Nhất mặc váy, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, dường như mọi hạt bụi bé nhỏ được chiếu rọi trong ánh nắng đều đứng yên tại chỗ, chỉ để đón chào sự xuất hiện của Ngụy Nhất. Có câu nói: Mỹ nhân xuất hiện trong ánh mắt của kẻ si tình. Trong mười năm ngang dọc tình trường, những cô gái đẹp mà Trâu Tướng Quân gặp không phải ít, thướt tha yêu kiều như Dương Quý Phi, Triệu Phi Yến, xinh đẹp như hoa hồng, bách hợp, anh đều dễ dàng chinh phục. Thế mà hôm nay anh lại điên đảo thần hồn vì một đóa bồ công anh mỏng manh tới nỗi chỉ một cơn giá là bay đi mất này!

Lòng rung động, anh quay mạnh vô lăng, lái xe bám theo sau Ngụy Nhất. Ngụy Nhất không hề để ý, vẫn đi như người mộng du, dường như ánh mắt không hề chú ý tới sự tồn tại của anh, vậy là anh đưa tay ấn mạnh còi xe. Đóa bồ công anh ấy nhìn thấy và lại tặng anh một cái lườm khinh bỉ, rồi tiếp tục thả bước chân trong cơn gió mùa hạ.

Trâu Tướng Quân bực tức dừng xe, đuổi theo Ngụy Nhất: ” Đồ…Nhất Nhất, đừng đi nhanh thế!”.

Anh có tật cứ mở miệng là “đồ ngốc”, lần này nói được một nửa thì cảnh giác thay đổi cách xưng hô.

Ngụy Nhất vẫn không thèm để ý.

Trâu Tướng Quân chạy từng bước dài tới trước mặt, chặn cô lại.

“Làm gì vậy?”, khuôn mặt bé nhỏ đầy ắp sự phẫn nộ và cảnh giác.

“Kỳ nghỉ mùng Một tháng Năm tới rồi, chú Ngụy bảo anh tới đón em!”, Trân Tướng Quân nói dối vòng vo, nét mặt lại lộ rõ vẻ nghiêm túc.

“Bây giời tôi có việc.”

https://thuviensach.vn

“Có việc gì? Em đi đâu? Anh lái xe đưa em đi”, Trâu Tướng Quân cười giả lả chắn đường đi của Ngụy Nhất.

“Không cần, tôi tự đi xe buýt.”

“Xe buýt á?” Anh trợn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi, cũng không dám tin vào tai mình.

“Sao thế? Tôi vẫn thường đi xe buýt mà. Anh mau đi đi, tôi cũng đi đây”, một người dù thẳng thắn đến mấy cũng không nỡ vùi dập một khuôn mặt đang tươi cười, Ngụy Nhất có tấm lòng lương thiện, trước khuôn mặt rạng rỡ của Trâu Tướng Quân, cô cũng không nỡ nặng lời.

“Xe buýt gì chứ, đi thôi, anh lái xe đưa em đi.”

“Không.”

Lòng kiên nhẫn của Trâu Tướng Quân đã sắp tới đỉnh điểm, sắc mặt hơi thay đổi: ” Sao một cô gái như cô lại hay gây gổ như vậy?”.

Ngụy Nhất cũng chẳng chịu thua, trợn mắt nhìn anh, chậm rãi nhả từng chữ một: ” Anh có thể chọn cách tránh xa tôi một chút”.

Trâu Tướng Quân hơi bực bội, thoáng yên lặng một lát mà cái bóng trắng tinh khôi kia đã đi xa được vài mét rồi, anh nghiến răng đuổi theo: ” Vậy thì anh sẽ đi cùng em!”.

“…”, Ngụy Nhất không buồn nói chuyện với anh ta.

Trâu Tướng Quân cho rằng đã nhận được sự đồng ý của người đẹp nên vô cùng mừng rỡ, vội vàng nói: ” Em đợi một chút, để anh đỗ xe gọn lại đã.”

Đến khi anh đỗ xe xong thì đã không thấy bóng dáng của Ngụy Nhất đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân lầm lầm nguyền rủa chạy về phía trước, cuối cùng cũng đuổi kịp, hổn hà hổn hển mắng: ” Này cô bé lừa đảo kia! Định khiến anh Trâu này mệt chết hay sao hả?”.

“Tôi tưởng anh đã đi rồi chứ?”, Ngụy Nhất bình thản trả lời.

Trâu Tướng Quân biết cô cố tình làm vậy, đành chịu thua: ” Cứ gọi là anh đi mà, nói năng hung dữ như thế làm gì?”.

Ngụy Nhất biết Trâu Tướng Quân là người ngông cuồng, ác bá, anh ta đã hạ giọng như vậy rồi, hơn nữa, dù sao cũng là anh rể tương lai của mình, gọi một tiếng anh cũng không có gì khó khăn cả. Ngược lại, thái độ hung dữ của mình lại rất không lịch sự. Bởi thế cô cũng thấy áy náy.

Nhưng khi nghĩ tới những hành động xấu xa mà anh ta đã đối xử với cô và Tô Thích, cô lại cương quyết đi tiếp.

Tuyến xe buýt tới bệnh viện cứ hai mươi phút mới có một chuyến. Trâu Tướng Quân là người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo, từ nhỏ đã không quen với việc phải để ý đến sắc mặt của người khác, thấy Ngụy Nhất cứ sa sầm nét mặt, cũng ngượng ngùng không biết phải giao lưu như thế nào, liền lôi một điếu thuốc ra, châm lửa hút.

Hai người, một cao một thấp cứ đứng như vậy ở bến đỗ xe, cùng yên lặng. Một người hút thuốc, người kia thì quay mặt về hướng khác.

Xe buýt như người bệnh già nua, yếu ớt, chậm chạp, thở phì phò, ho sù sụ, tiến những bước chậm như rùa bò tới bến. Ngụy Nhất bước lên trước, bỏ đồng xu hai tệ vào hòm thu phí tự động. Trâu Tướng Quân từ nhỏ tới giờ chưa đi xe buýt bao giờ, đâu biết những trình tự như vậy. Anh cứ bám theo sau Ngụy Nhất, lắc la lắc lư bước vào khoang xe.

Anh bị tài xế gọi giật lại:” Anh kia, anh kia, trả tiền vé đã! Trả tiền vé đã! Trẻ trung thế kia, âu phục chỉnh tề, cái tốt thì không học, lại học thói

https://thuviensach.vn

trốn vé!”.

Thời tiết đầu hạ, xe buýt không có điều hòa, bác tài xế cả người nhớp nháp mồ hôi, tâm trạng không được thoải mái, khẩu khí đương nhiên cũng không thể hòa nhã.

“Này! Bao nhiêu tiền?”, Trâu Tướng Quân cảm thấy hơi ngại ngùng, hỏi cộc lốc.

“Chẳng phải đã viết trên đó rồi sao! Hai tệ!”

Trâu Tướng Quân thấy các cô gái trên xe đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, ghé tai chụm đầu, khua chân múa tay chỉ trỏ. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú bỗng chốc đỏ bừng, Tướng Quân móc ví tiền ra nhưng chẳng có đồng tiền lẻ nào cả làm anh cuống đến nỗi mồ hôi đầm đìa. Trâu Tướng Quân mặc bộ vest hàng hiệu của Italia, đôi giàu da bóng lộn không một vết bụi, khí chất phi phàm, ra dáng một nhân tài, nhưng lại bị bẽ mặt chỉ bởi hai tệ, anh đứng trong chiếc xe buýt lắc lư nghiêng ngã đầy những vết gỉ sắt, ngượng ngùng, cuống quýt sờ mó khắc các túi trên người.

Cuối cùng, chỉ còn cách rút một tờ bạc màu hồng phấn mệnh giá một trăm tệ ra định nhét vào hòm tiền.

Bác tài xế cau mày: ” Không trả nổi đâu!”.

“Không có tiền lẻ”, Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói.

“Không có tiền lẻ thì đi xe buýt làm gì? Tìm taxi mà đi chứ!”, bác tài xế bỗng cất cao giọng.

Trâu Tướng Quân vốn định nổi cáu, nghĩ một lát rồi lại nín nhịn. Không còn cách nào khác, anh đành đưa mắt cầu cứu Ngụy Nhất, cô gái đó lại đang ngắm phong cảnh ngoài cửa xe, tỏ vẻ như không nhìn thấy anh.

https://thuviensach.vn

“Không cần trả lại”, Trâu Tướng Quân tức quá, khịt mũi cười lạnh lùng, bỏ tờ một trăm tệ vào trong hòm rồi đi đến ngồi xuống cạnh Ngụy Nhất. Những bước đi đầy hào phóng đó đã thu hút những cái liếc mắt đầy ngượng ngùng của các cô gái trẻ. Mọi người trên xe đều tròn xoe mắt ngạc nhiên, càng lúc càng nhiều tiếng xì xèo bàn tán.

Ngụy Nhất lườm anh một cái đầy miệt thị, đôi môi nhỏ mở rồi lại khép, thốt ra bốn chữ “thành phần hủ bại”. Nắm đấm của Trâu Tướng Quân lúc thì nới lỏng, khi thì lại nắm chặt, anh điều chỉnh nhịp thở và ngữ điệu, nói với cô: “Ngụy Nhất, anh thật lòng coi em là em gái, sợ em đi một mình không an toàn, em xem, thái độ em là gì vậy?”, lời nói rất có ý nặng tình sâu của người bề trên, đến nỗi khiến Ngụy Nhất vô cùng xấu hổ.

Ngụy Nhất yên lặng hồi lâu mới mở miệng, giọng điệu đã mềm mại hơn nhiều: ” Em đến bệnh viện thăm người thân, chắc chắn anh không biết nơi đó, anh Trâu, anh đi về đi. Em đi một mình được rồi”.

Trâu Tướng Quân thấy ngữ khí của Ngụy Nhất đã nhẹ nhàng hơn, trong lòng mừng rỡ, được thể nói luôn: ” Em chỉ là một cô bé, anh không yên tâm. Anh sẽ đi cùng em. Cũng không phiền hà gì đâu mà”, nói xong, bàn tay to lớn của anh vỗ vỗ hai cái lên bàn tay nhỏ bé đang nắm tay vịn ghế.

Ngụy Nhất không nói gì nữa, khuôn mặt căng thẳng đã trở nên hiền hòa hơn. Trâu Tướng Quân nát gan nát ruột tìm chủ đề để nói chuyện với cô, chọn những vấn đề mà có thể cô sẽ thấy hứng thú như chuyện thú vị khi du học ở Anh, câu chuyện cười của các vị giáo sư hay con người, thiên nhiên ở nước ngoài…Ngụy Nhất dần bị thu hút, tư duy cũng thay đổi. Cô tuổi còn trẻ, suy nghĩ đơn giản, vốn không đối xử quá cực đoan với người khác nên chỉ một lát sau, tâm lý phòng bị đã được hóa giải. Ban đầu, cô cố giữ yên lặng, không đáp lời, sau đó thì cũng đã trả lời một trong ba câu hỏi, cuối cùng, có câu hỏi ắt có câu trả lời, không những thế cô còn chủ động đưa ra ý kiến, khuôn mặt nhỏ xinh sáng bừng, thần thái phấn chấn hẳn lên.

https://thuviensach.vn

Đến khi xuống xe, cô đã coi anh như người bạn bình thường rồi, không bài xích cũng không quá thân mật.

Giữa đường, phải chuyển sang một chuyến xe khác, xuống xe lại phải đi bộ khoảng hai mươi phút. Trâu Tướng Quân sợ nhất là cái nóng, muốn than vãn sao không đi xe riêng của anh nhưng sợ cô tức giận nên lại thôi. Anh ăn vận âu phục chải chuốt, cố gắng chịu đựng cái nắng gay gắt giữa trưa hè và đi sau Ngụy Nhất. Khi đến bệnh viện, anh đã nhễ nhại mồ hôi.

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu nhìn tấm biển trước cổng "Bệnh viện tâm thần XX", anh giật mình kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ người thân mà Ngụy Nhất tới thăm lại có bệnh về thần kinh. Liếc mắt nhìn Ngụy Nhất một cái, thấy thần sắc của cô vẫn rất khoan thái, thông đường thuộc lối đi lên phía trước. Vậy là, Trâu Tướng Quân cũng đi theo, khuôn mặt hiện rõ vẻ kính nể.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tình Yêu Của Dì

Trang thiết bị và điều kiện môi trường của bệnh viện này thuộc hàng bậc nhất trong nước, mức viện phí đương nhiên cũng không rẻ. Người bình thường, cho dù điên loạn tới mức không phân biệt được nam hay nữ, e rằng cũng khó có thể vào đây điều trị được.

Ngụy Nhất tới phòng làm việc trao đổi với vị bác sĩ nam khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Bác sĩ nói bệnh tình của dì cô lúc tốt lúc lại có biểu hiện xấu, nói tóm lại, vẫn có thể khống chế được.

Ngụy Nhất lại hỏi, hôm nay có tiện vào thăm không. Bác sĩ nói có thể, sau đó dặn dò y tá dẫn hai người họ đi vào.

Cô y tá đang độ tuổi thanh xuân phơi phới, sau khi liếc mắt ngắm trộm anh chàng Trâu Tướng Quân cao to đẹp trai bên cạnh vài lần thì hớn hở mang tặng một vài món quà, ví dụ như rau chân vịt của mùa thu.

Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân, người đi bên trái, kẻ đi bên phải, không hề chú ý tới sự hiện diện của nhau.

Cô y tá nhỏ nhắn dẫn hai người tới một căn phòng, lấy chìa khóa mở cửa, đợi mãi không thấy Trâu Tướng Quân phản hồi, đành rút lui với ánh mắt nuối tiếc.

https://thuviensach.vn

Phòng bệnh này tuy nhỏ nhưng điều kiện rất tốt, không hề có cảm giác âm u, tiêu điều, tăm tối và hoảng loạn như những trại thương điên trên phim ảnh.

Trâu Tướng Quân đi bên Ngụy Nhất, chậm rãi bước vào, trong phòng, mọi đồ gia dụng đều đầy đủ, tường nhà sơn màu trắng, bầu không khí thoáng đãng, cánh cửa sổ rộng mở, bên ngoài là thảm thực vật xanh rì. Một người đàn bà còn trẻ ngồi trước cửa sổ, thảnh thơi đan áo len.

Thế này thì sao giống với việc đi thăm một bệnh nhân tâm thần, rõ ràng là đến nhà một người họ hàng nào đó thôi.

“Dì…”, Ngụy Nhất khẽ gọi, giọng điệu rất đáng yêu.

Người phụ nữ đó lập tức quay đầu lại, nhận ra người mới đến liền chạy ngay tới. Trâu Tướng Quân sợ Ngụy Nhất bị người bệnh làm hại, cảnh giác đưa tay bảo vệ trước mặt cô.

Ngụy Nhất gạt tay Trâu Tướng Quân ra, sà vào lòng người phụ nữ đó, run rẩy: ” Dì! Dì!”.

“Cục cưng ngoan, dì mong con đến quá!”, người phụ nữ đôi mắt ngấn lệ, ôm Ngụy Nhất trong lòng, vừa hôn vừa vuốt ve. Xem ra, tinh thần tạm coi là ổn định. Trâu Tướng Quân đứng bên, chú ý tới hành động cử chỉ của cả hai.

Ngụy Nhất ở yên trong vòng tay của người phụ nữ đó rất lâu, liên tục gọi dì, cử chỉ thân mật giống như chú mèo con đang làm nũng với chủ nhân. Trâu Tướng Quân chưa bao giờ chứng kiến cảnh Ngụy Nhất nũng nịu như thế với ai, anh cứ đứng nhìn đến nỗi ngây cả người.

Hai người nắm tay nhau nói chuyện một hồi thì người phụ nữ kia mới phát hiện có người khác trong phòng, nghi hoặc hỏi: ” Vị này là?”.

https://thuviensach.vn

“Là…”, Ngụy Nhất đang định nói đó là chồng chưa cưới của Ngụy Trích Tiên.

Trâu Tướng Quân ngắt lời, rất đường hoàng giới tự giới thiệu: ” Chào cô, cháu là Trâu Tướng Quân, bạn của Ngụy Nhất”.

Anh không nói là anh rể, cũng không nói là anh, mà chỉ dùng từ “bạn” với ý nghĩa rất mập mờ, chung chung, dễ khiến người khác hiểu lầm.

“Chào cậu Trâu, mời ngồi”, người phụ nữ gật đầu, nói năng rất chừng mực, không giống người có vấn đề về thần kinh. Không những thế, cử chỉ lại ôn tồn nhã nhặn, nét mặt hiền từ. Dáng người bà không giống phụ nữ miền Bắc, mà lại mang dáng dấp nhỏ bé của con gái miền Nam. Chỉ có điều, đã lâu bà không được tắm gội ánh nắng mặt trời nên nước da có phần nhợt nhạt. Nhưng có thể nhận ra rằng, hồi trẻ, bà cũng là một trang quốc sắc thiên hương. Nhìn bà có vẻ trẻ hơn mẹ Ngụy Nhất, chắc bà là em gái của Ngụy phu nhân nên Ngụy Nhất mới gọi bà là dì. Ba người lần lượt ngồi xuống.

Trâu Tướng Quân ngồi vào ghế mà ban nãy người phụ nữ kia ngồi, còn Ngụy Nhất và bà cùng ngồi trên chiếc giường sạch sẽ, cử chỉ vô cùng thân mật. Bàn tay bà luôn đặt lên bàn tay Ngụy Nhất, thi thoảng vỗ nhè nhẹ, đôi mắt ngập tràn yêu thương.

Khi Trâu Tướng Quân quan sát kỹ người đàn bà trẻ ấu thì đôi mắt đầy nếp nhăn, thấp thoáng nụ cười của bà cũng ngắm nghía Trâu Tướng Quân một cách đầy khách khí.

“Cậu Trâu uống trà không?”, người phụ nữ mỉm cười thân mật, đứng dậy rót nước.

“Cô đừng khách sáo, cứ gọi cháu là Tiểu Trâu, cháu uống nước trắng được rồi, cảm ơn cô”, Trâu Tướng Quân vội đứng dậy. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, người phụ nữ này cơ thể yếu ớt nhưng đôi mắt lại rất nhanh

https://thuviensach.vn

nhẹn, khi bốn mắt chạm nhau, cái nhìn thăm dò không hề che giấu đó thật khiến người ta không dám có ý nghĩ lệch lạc.

“Tôi nhiều tuổi hơn nên gọi cậu là Tiểu Trâu nhé!”, người phụ nữ nói xong, mỉm cười rồi lấy chiếc áo len ra tiếp tục đan.

Ngụy Nhất rõ ràng là thường xuyên đến đây, còn tự nhiên hơn cả ở nhà họ Ngụy, cô ngồi một lát rồi đi lấy hai quả táo, rửa sạch, đưa một quả cho Trâu Tướng Quân. Người phụ nữ xem ra rất chẳng lạ lẫm gì với hành động của Ngụy Nhất, miệng hỏi Ngụy Nhất có thích màu sắc của chiếc áo len và kiểu hoa này không. Ngụy Nhất nét mặt rạng rỡ, nói áo len dì đan là đẹp nhất, cô rất thích.

Người phụ nữ thấy vẻ mặt của Trâu Tướng Quân đầy nghi hoặc, mỉm cười nói: ” Thực ra, tôi là vú nuôi của Nhất Nhất. Con bé này là do một tay tôi nuôi nấng. Nhất Nhất từ nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh, tính tình thật thà, cũng không giỏi giao tiếp với người khác, giống hệt tính cách của tôi. Người nhà họ Ngụy tôn trọng tôi, bảo hai chị em gọi tôi là dì”, nói xong, người phụ nữ quay sang hỏi Ngụy Nhất,” Trích Tiên có khỏe không con?”.

“Khỏe ạ!”, Ngụy Nhất có vẻ không muốn nhắc tới chị gái, ậm ừ trả lời, nhưng lại quay sang nhìn Trâu Tướng Quân một cái đầy dụng ý, ánh mắt tinh nghịch.

Trâu Tướng Quân biết cô gái này đang nghĩ gì, lén trừng mắt nhìn cô.

Người phụ nữ đó dường như nhìn thấy hết điệu bộ của hai người, điềm tĩnh nói: ” Nhất Nhất của chúng tôi từ nhỏ đã rất nhân hậu, cũng không phải là người thông minh, không biết cách lấy lòng người khác, dễ bị người ta bắt nạt lắm. Chắc là đã gây ra không ít phiền hà cho cậu Trâu rồi phải không?”.

Trâu Tướng Quân vội vàng nói: ” Không sợ, không sợ”. Ý tứ của câu hỏi là có phiền hà nhưng anh lại không hề để ý.

https://thuviensach.vn

“Vốn dĩ, một người vú nuôi như tôi không có tư cách để nói những điều này, con bé Nhất Nhất là do tôi nuôi lớn, rất có duyên với tôi, vậy nên tôi xin nói với tư cách là người của bên nhà gái, mong cậu Trâu châm chước.

Trâu Tướng Quân vội vàng nói:” Không đâu, không đâu”, trên trán anh rịn chút mồ hôi, căng thẳng như con dâu ra mắt mẹ chồng vậy.

Ngụy Nhất kiêu hãnh nói: ” Dì mới là bề trên! Dì của con vốn là một tiểu thư con nhà danh giá, chỉ có điều gia cảnh sa sút rồi mới lưu lạc tới nhà con”, nói rồi, cô chu đôi môi nhỏ xinh lên, hai tay vòng qua cổ người phụ nữ kia, nũng nịu nói: ” Dì là người tốt nhất, dì là người giỏi giang nhất! Nấu ăn ngon nhất, cái gì cũng biết! Khéo tay tháo vát, đồ bỏ đi cũng có thể biến thành vật hữu ích! Dì là người vĩ đại nhất!”.

Người phụ nữ cười vang, mắng yêu cô rằng lớn như vậy rồi mà vẫn còn như trẻ con.

Trâu Tướng Quân ngây người ra trước cảnh tượng đó. Anh vốn nghĩ rằng Ngụy Nhất tính tình kín đáo, giờ mới biết cô cũng tinh nghịch, nũng nịu như những cô gái khác, cũng có người để cô hồn nhiên nũng nịu.

“Nhất Nhất bản tính lương thiện, sức khỏe của tôi không tốt, đầu óc lúc tỉnh lúc mê, ở đây đã mấy năm rồi, con bé tháng nào cũng tới thăm tôi. Sau này đã đi theo ai, dù sang hay hèn, nó tuyệt đối sẽ không rời xa đâu”.

“Nhất Nhất mãi mãi chỉ ở bên dì thôi!”, miệng Ngụy Nhất còn đang ăn táo, nói một câu rồi lại ghé sát răng vào quả táo cắn một miếng.

“Con bé ngốc nghếch, Nhất Nhất lớn rồi, cũng cần phải lập gia đình chứ”, nói rồi bà liếc mắc nhìn Trâu Tướng Quân một cái. Kẻ vừa được bà nhìn trong lòng ấm áp, bất giác đưa ánh mắt về phía Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất cũng chẳng cảm thấy ngượng ngùng, vừa ăn xong quả táo lại lục ngăn kéo tìm đồ ăn. Người phụ nữ hiền từ lôi từ dưới gối ra một hộp

https://thuviensach.vn

kẹo, Ngụy Nhất đón lấy, tìm loại kẹo mà mình thích trong đám kẹo xanh xanh đỏ đỏ đó. Cô chọn một chiếc kẹo cao su, đắc ý ăn ngon lành rồi chu miệng lên thổi hình bong bóng.

Trâu Tướng Quân chợt thấy rung động trong lòng, đây mới là tính cách cần phải có của cô bé mười tám tuổi, ngây thơ, hiếu động, thích làm nũng trước mặt người quan tâm mình, biết bướng bỉnh, biết nói năng ỏn ẻn và còn tự do tùy tiện…Cô biết đối phương thật sự yêu thương mình, vì vậy mới từ trong lớp vỏ ngụy trang bước ra, yên tâm trở về đúng với bản chất của mình.

“Nhất Nhất còn nhỏ, hy vọng cậu Trâu sẽ quan tâm chăm sóc cho nó”, thần sắc của người phụ nữ đó bỗng ảm đạm, nói một câu như đang gửi gắm vậy.

Ngụy Nhất không hề ngượng ngùng, lắp ba lắp bắp nói: ” Dì! Xem dì nói lung tung gì kia? Anh ấy là bạn trai của chị gái đấy!”.

Trâu Tướng Quân hằn học trợn mắt nhìn cô nhưng cũng không biết nói gì. Dưới cái nhìn bất mãn của người phụ nữ đó, anh chỉ thấy toàn thân nóng bừng, khuôn mặt cũng dần đỏ lựng.

“Vậy thì hãy đối xử tốt với Trích Tiên nhé!”, người phụ nữ nói, ngữ khí đã trở nên khô cứng hơn. Bà đứng dậy, đem chiếc áo len mới đan được một nửa ra ướm thử lên người Ngụy Nhất, lúc này, bà đứng quay lưng về phía Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc, đi đi lại lại trong phòng, hồn nhiên hơn thường ngày rất nhiều.

Khoảng hai tiếng sau, cô y tá mở cửa bước vào, nói đã đến giờ bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Hai người phụ nữ, một già một trẻ lại bịn rịn không rời, lưu luyến chào tạm biệt.

Từ bệnh viện đi ra, Ngụy Nhất lại trở về trạng thái như cũ. Dường như chỉ trong chốc lát, từ một đứa trẻ đã là một người trưởng thành.

Đúng lúc mặt trời chiếu những ánh nắng gay gắt, chiếc áo sơ mi của Trâu Tướng Quân vừa khô được không lâu giờ lại ướt mèm.

Trâu Tướng Quân đi được một đoạn, người đầy mồ hôi, áo khoác, áo vest đều được cởi ra hết, cà vạt cũng xộch xệch, khuôn mặt nhếch nhác. Ngụy Nhất thấy anh ta quả thực rất sợ nóng, liền nở một nụ cười xinh xắn nói: ” Đã bảo đừng mà anh lại cứ đi theo!”, sau đó, bàn tay nhỏ xinh xắn xòe ra trước mặt anh, “Anh sợ nóng, để em cầm quần áo giúp cho”.

Trâu Tướng Quân không hề khách khí, quả nhiên dúi chiếc áo khoác vào tay Ngụy Nhất. Tiếp tục đi theo sau cô, chốc chốc lại than vãn sao bệnh viện cách xa bến xe buýt thế, lúc lại ngoạc miệng kêu khát, ngó nghiêng khắp nơi tìm nước uống. Sau khi tâm trạng mâu thuẫn của Ngụy Nhất được giảm bớt, bản tính ôn hòa lại hiện rõ, nụ cười cũng nhiều hẳn lên, an ủi anh rằng: “Sắp tới bến xe rồi”.

Thấy Trâu Tướng Quân mồ hôi nhễ nhại, chiếc sơ mi trắng đã lấm lem vệt mồ hơi, mỗi khi đi tới một bóng râm nào đó đều lười nhác dừng lại một chút, trước đó luôn giữ bộ mặt với khí thế hiên ngang, giờ lại khát tới nỗi khản tiếng lệch miệng, khiến hình tượng cao quý, vô cùng xa vời của anh ta thường ngày trong chốc lát đã trở nên rất con người, sinh động và sáng lạn hơn.

Trong bụng Ngụy Nhất thầm cười nhạo sự cao quý của anh ta, ngoài miệng nói: “Sợ nóng thế cơ à? Vậy thì nghỉ một lát đi”.

Trâu Tướng Quân cũng không buồn để ý tới việc chiếc quần đang mặc có đắt giá hay không, lập tức ngồi bệt xuống.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lấy từ trong túi ra một chai nước, vặn nắp chai, chậm rãi uống một ngụm.

Trâu Tướng Quân nhìn thấy, lập tức bàn tay to lớn vươn ra, miệng thì hét toáng lên: “Biết anh khát mà bây giờ mới chịu lấy ra! Đưa đây!”.

Ngụy Nhất chăm chú nhìn vào bàn tay to lớn đang đưa ra trước mặt cô, do dự nói: “Cái này là của em…”.

“Đồ con gái nhỏ nhen, lát nữa về anh sẽ mua cả xe nước cho em”, Trâu Tướng Quân đứng dậy định giật lấy chai nước.

“Đây là… là nước em đã uống rồi”.

Trâu Tướng Quân đâu để ý nhiều đến vậy, giằng lấy dốc thẳng miệng, một hơi uống hơn nửa chai. Ban đầu, Trâu Tướng Quân nóng khát khó chịu, chỉ muốn uống để giải tỏa cơn nóng rát ở cổ họng, chứ nào để ý xem đó là nước gì. Uống ừng ực một hơi, đến ngụm cuối cùng, cổ họng anh phát ra một tiếng dễ chịu. Uống nước xong, anh mới hồi tưởng lại dư vị trong miệng, chua chua ngọt ngọt, thanh khiết sảng khoái. Nhìn lại chai nước, vẻ mặt rất tâm đắc, hỏi: “Đây là nước gì vậy, mua ở đâu? Hương vị không tồi”.

“Đó là nước chanh, em tự làm”.

“Em?”, Trâu Tướng Quân hết sức kinh ngạc, không dám tin, nhắc lại lần nữa, “Em tự làm á?”.

“Vâng”, Ngụy Nhất mỉm cười rạng rỡ, “Đơn giản lắm, bởi bây giờ đang là mùa chanh. Đầu tiên, rửa chanh thật sạch, thái lát, bỏ vào lọ kín, cho thêm chút đường trắng. Một thời gian sau, khi chanh đã ngấm đường, tiết ra nước thì lấy một chút nước đó pha với nước trắng, thêm ít mật ong là có nước chanh để uống ngay thôi”, Ngụy Nhất liến thoắng hướng dẫn cách

https://thuviensach.vn

làm cụ thể cho anh ta, cũng không nghĩ rằng vị đại thiếu gia này sẽ đích thân làm mấy việc vặt vãnh đó.

“Em tự làm á?”, Trâu Tướng Quân vẫn quanh quẩn với vấn đề đó, thấy thật siêu việt, “Ai dạy em vậy?”.

“Dì em, em còn học dì nấu ăn nữa”, Ngụy Nhất cười hì hì, khuôn mặt lộ vẻ sùng bái, “Có phải dì em rất cừ không? Không những thế, hồi còn trẻ dì vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, nếu dì trẻ thêm hai mươi tuổi nữa thì em đảm bảo, nếu anh theo đuổi, chắc chắn dì chẳng thèm để ý tới anh đâu!”.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lần Đầu Nếm Thử Tình Yêu

“Cũng có thể”, Trâu Tướng Quân hờ hững trả lời, rồi trầm ngâm suy nghĩ một lát và hỏi, “Tại sao khi ở nhà em lại ít nói như vậy?”

“Họ không thích em”, Ngụy Nhất trả lời.

Câu này cô đã từng nói, nhưng là với Tô Thích.

Ngụy Nhất là một cô bé đã phải chịu ấm ức ngay từ khi còn ở trong bụng mẹ, câu này chỉ có thể nói với những người gần gũi, thân thiết nhất mà thôi. Tô Thích có thể được coi là một người như thế. Còn người thứ hai, không ngờ lại là Trâu Tướng Quân. Cũng có thể bởi Trâu Tướng Quân vừa cùng cô tận hưởng tình thương của dì, khiến cô cảm thấy thân thiết hơn.

“Tại sao biết họ không thích em? Đã xảy ra chuyện gì thế? Nói cho anh nghe đi!”, Trâu Tướng Quân quan tâm hỏi han.

Anh không cho rằng đây là những hiểu lầm của độ tuổi mới lớn, anh cũng cảm thấy người nhà họ Ngụy đối xử với Ngụy Nhất rất lạnh nhạt.

Nguy Nhất từ nhỏ đã biết, sự ra đời của mình không có chút xáo trộn gì, không thêm mang thêm niềm vui, cũng chẳng đem tới nỗi đau khổ cho gia đình. Cô giống như người tàng hình, có cũng được mà không cũng chẳng sao. Khi mọi người đang trong tâm trạng tốt thì gọi cô nói chuyện vài câu.

https://thuviensach.vn

Kể cả mấy ngày liền cô không xuất hiện thì cũng không ai hỏi thăm. Bố mẹ chưa hề ôm cô cưng nựng dù chỉ một lần, Ngụy Trích Tiên lại càng không buồn nói chuyện với cô. Mọi người đều quên cô là con người, chứ không phải cỏ cây chỉ để trồng trong chậu cảnh, rồi đặt ở ban công, chỉ cần có ánh nắng và nước mưa là sẽ tự sinh trưởng. Ngụy Nhất cũng thế, cô luôn bị ném vào một xó xỉnh nào đó để tự sinh tồn. Từ nhỏ cô đã biết thế nên chẳng bao giờ gây chuyện, ngoan ngoãn nghe lời và không hề có bất cứ yêu cầu gì. Người khác đối với cô tốt, cô cảm kích trong lòng, còn nếu họ không để ý tới cô, cô cũng coi đó là chuyện thường tình. Chỉ có dì là người thật lòng yêu thương cô nhất. Cũng chỉ khi đứng trước mặt dì, cô mới trở lại với vẻ nhõng nhẽo của một đứa trẻ.

Nhưng sau đó, dì tuổi cao, sức khỏe yếu dần. Năm năm trước, dì bỗng đổ bệnh rồi bị ông Ngụy đưa đến nơi này. Ông Ngụy nể tình bà đã đối xử tốt với hai cô con gái của mình nên vẫn thường xuyên chi tiền để bà được chữa trị ở bệnh viện tốt nhất.

Vừa nhập viện, thế mà đã năm năm trôi qua.

“Nghe những người giúp việc nói, hình như nhà họ Ngụy không có con trai. Bố em muốn sinh thêm bé trai nhưng đến khi em được sinh ra thì bố hoàn toàn thất vọng... Nguyên nhân có lẽ là thế, những thứ đó thực ra em cũng không biết và không rõ lắm...”, Ngụy Nhất nói, thần sắc ảm đạm, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Trâu Tướng Quân cười.

Biểu hiện cố gắng tỏ ra mạnh mẽ đó khiến trái tim Trâu Tướng Quân thắt lại, bất giác nắm bàn tay cô, nói: “Nhất Nhất, có phải em đã phải chịu rất nhiều ấm ức không?”.

“Đâu có! Dì rất thương em mà!”, Ngụy Nhất nheo nheo mắt mỉm cười.

Trâu Tướng Quân nhìn cô đầy dò xét, đôi mắt sắc như chim ưng dường như có thể nhìn thấu lớp vỏ ngụy trang của cô. Ngụy Nhất đành lùi bước,

https://thuviensach.vn

cúi gằm mặt xuống.

Trâu Tướng Quân cảm thấy không đành lòng nên chuyển sang đề tài khác: “Không ngờ tay nghề của cô bé ngốc nghếch này lại khá như vậy! Anh tưởng em chẳng biết làm gì cơ đấy! Đồ uống này ngon lắm, lần sau em làm nhiều hơn nhé, anh vẫn muốn uống nữa”.

Những người làm đầu bếp đều biết rằng, đồ ăn thức uống do chính tay mình làm ra được khách hàng công nhận là một điều hạnh phúc. Ngụy Nhất cũng không để ý tới khẩu khí đầy tính bá chủ của Trâu Tướng Quân, cười híp mắt nói được thôi.

Đang là ba giờ chiều, ánh nắng lệch dần về hướng Tây, nhiệt độ rất cao, khuôn mặt của Ngụy Nhất cũng ửng đỏ, đầu mũi rịn một lớp mồ hôi mỏng. Cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, nở nụ cười khuyến rũ, thuần khiết, lương thiện, không hề có sự dơ dáy hay thèm khát. Những thói đời trong nhân gian như nghi ngờ, lừa bịp lẫn nhau, cố ý gây hấn vì lợi ích, giao dịch tiền quyền, mưu đồ cầu lợi... đều không thể nhuốm vào đôi mắt trong sáng của cô.

Hai bên đường, hàng cây ngô đồng cao sừng sững, tháng Năm đúng là mùa hoa ngô đồng nở rộ. Từng cơn gió nhẹ thổi tới, bóng cây khẽ đung đưa, từng chùm hoa ngô đồng trắng như tuyết, lượn bay khắp trời. Cô gái Ngụy Nhất đứng trong ánh nắng mát dịu, váy trắng, nở nụ cười tươi tắn với Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân liền cảm thấy cả thế giới này cũng trở nên dịu mát. Người ta thường nói, mỹ nhân xuất hiện trong mắt kẻ si tình chứ nhan sắc không làm con người ta mê hoặc, chân lý này thật đúng.

Vị chua chua ngọt ngọt của nước chanh còn vương mãi trên môi, trên lưỡi, hoàn toàn khác với mùi vị của những thứ mà mọi người vẫn thường nói tới, vẫn có thể dễ dàng mua được. Đó là thứ mà bản thân mình từng nghĩ rằng nó không tồn tại nữa, chỉ có thể cảm nhận được nó qua truyền

https://thuviensach.vn

thuyết thôi... Hôm nay mình đã có phúc được nếm vị ngọt ngào, đẹp đẽ của nó rồi.

Tên khoa học của mùi vị đó được gọi là tình yêu.

“Còn muốn uống nữa không?”, Ngụy Nhất thấy Trâu Tướng Quân thẫn thờ nhìn mình, lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm”, Trâu Tướng Quân lại đưa chai nước ghé sát miệng nhưng không vội uống ngay. Giống như đang thưởng thức loại đồ uống hiếm có, tuyệt vời nhất trên thế gian, anh khẽ nếm, dòng nước chanh tuyệt vời thấm vào tận tim phổi, thanh khiết như chủ nhân của nó vậy, có thể giúp người ta gột rửa tâm hồn. Lại thêm một ngụm nữa, cảm giác thật say sưa sảng khoái, không còn thức uống nào ngon hơn thế nữa. Chua mà không gắt, ngọt nhưng không ngấy, hương chanh thơm mát kèm thèo vị thanh nhẹ của mật ong, từ đầu lưỡi tới cuống họng đều sảng khoái, uống xong rồi mà trong miệng vẫn lưu lại hương thơm thanh mát cùng cảm giác ngòn ngọt nơi cổ họng. Lần đầu tiên Trâu Tướng Quân được uống mà đã thấy thích thú, muốn uống thêm mấy ngụm nữa. nhưng sợ nhanh hết, lại không nỡ uống.

Anh ngẩn ngơ, sững sờ, giống như một thiếu niên lần đầu được nếm thử hương vị của tình yêu.

Ngụy Nhất không thúc giục, kiên nhẫn chờ anh nghỉ ngơi, uống nước. Cô lặng lẽ đứng bên cạnh, gấu váy bay bay, khuôn mặt thảnh thơi.

Trâu Tướng Quân nhủ thầm, tất cả những việc anh làm trước đây đối với cô thật khiến cả người lẫn thần đều phẫn nộ, cô ấy là tiên nữ, sao có thể dễ dàng khinh nhờn như thế được.

Bệnh viện được xây dựng ở một nơi hẻo lánh, ngay cả taxi cũng hiếm qua lại nên chỉ còn cách đi xe buýt. Lần này, Ngụy Nhất chủ động trả tiền vé cho anh, đây cũng là lần đầu tiên Trâu Tướng Quân phải tiêu tiền của phụ nữ. Thấy Ngụy Nhất Tất tự nhiên móc tiền trả tiền vé cho mình, trong

https://thuviensach.vn

lòng anh ngập tràn tình yêu, cảm giác thật ấm áp. Anh thấy gần gũi với cô hơn một chút.

Trâu Tướng Quân liền hỏi số điện thoại của Ngụy Nhất: “Cho anh số điện thoại của em đi, chỉ khi nào có việc anh mới tìm em thôi”.

Ngụy Nhất nghĩ một lát, cảm thấy không có lý do để từ chối liền đọc cho anh số điện thoại của mình.

“Lần sau chớ tùy tiện thay số nữa đấy, đừng để anh không tìm được em”, anh nghiêm túc nói.

Cảm thấy những lời nói đó có phần hơi mập mờ, cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, né ánh mắt của Trâu Tướng Quân nhưng không thể tránh được mùi hương bạc hà nhè nhẹ thanh khiết trên cơ thể anh.

“Về trường học lấy xe rồi anh đưa em về”, Trâu Tướng Quân khẽ nói.

Một tiếng sau, hai người về tới trường học, đều có chút mệt mỏi. Đi đến chỗ đậu xe, Ngụy Nhất vừa đưa tay kéo cửa sau của xe ra thì bị Trâu Tướng Quân trợn mắt nhìn, khiến cô sợ đến nỗi co vai rụt cổ, rồi ngoan ngoãn ngồi lên hàng ghế trước.

Trâu Tướng Quân lẳng lặng đổ người về phía cô, Ngụy Nhất đã có kinh nghiệm từ lần trước, biết anh sẽ thắt dây an toàn giúp cô nên vội vàng nói: “Để em tự làm, để em tự làm”.

Chiếc xe nhanh chóng lao đi.

Vừa ra khỏi trường học, cô nhận được tin nhắn của Nguyệt Nguyệt: “Bọn tớ vừa tận mắt thấy cậu ngồi lên chiếc Volkswagen cùng một anh chàng! Lệ phí giữ bí mật! Lệ phí giữ bí mật! Trong vòng một tháng, hằng ngày mỗi người một chiếc kem Cometto. Nếu không, bọn tớ sẽ nói cho ông chồng họ Tô của cậu biết!”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất dở khóc dở cười trả lời tin nhắn.

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất tay cầm điện thoại, cười vui vẻ, bèn hỏi: “Chuyện gì mà vui thế? Tin nhắn của ai vậy?”.

“Một cô bạn cùng phòng hỏi em tại sao lại ngồi trong xe của anh chàng nào đó”, Ngụy Nhất trả lời theo đúng sự thật.

“Ha ha, vậy em trả lời thế nào”, Trâu Tướng Quân cảm thấy rất hứng thú.

“Em nói đó là xe của ông chú họ.”

“Đồ đáng ghét!”, Trâu Tướng Quân bật cười.

Người nhà họ Ngụy thấy Ngụy Nhất về nhà cùng Trâu Tướng Quân đều rất kinh ngạc. Ngụy Trích Tiên hằn học nhìn em gái, đặt “phịch” chiếc điều khiển trong tay xuống mặt bàn. Trâu Tướng Quân vẫn giữ một bộ mặt không chút bận tâm, ngồi xuống ghế sô pha, ra vẻ như không có việc gì, tiện tay cầm tờ tạp chí trên bàn lên, giở qua giở lại.

Ngụy Nhất lòng dạ rối bời, tiến lại gần chị gái, nét mặt tươi cười, nói: “Chị, hôm nay em đã đi thăm dì”.

Ngụy Trích Tiên trừng mắt nhìn, lạnh lùng hỏi: “Đi một mình?”.

“Vâng. À, dì hỏi thăm chị đấy...”, Ngụy Nhất biết chị gái hiểu nhầm, liếc trộm Trâu Tướng Quân, né tránh câu hỏi đó.

“Chị hỏi, có phải em đi một mình không? Không được nói dối! Nói mau”

“…”

https://thuviensach.vn

“Buổi chiều anh có việc đến gần trường học, vừa hay gặp cô ấy”, Trâu Tướng Quân mở miệng.

“Hừ”, Ngụy Trích Tiền bán tín bán nghi, phì hơi ra đằng mũi, vẻ như đang chế giễu.

Ngụy Nhất cắn môi, không nói gì nữa.

Trâu Tướng Quân ở lại dùng bữa xong mới về.

Buổi tối, Ngụy Trích Tiên tới phòng Ngụy Nhất, đi thẳng vào vấn đề, hỏi em gái: “Em và Trâu Tướng Quân có quan hệ thế nào?”.

“Quan hệ thế nào là thế nào?”, Ngụy Nhất đang đọc sách, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt sa sầm của chị gái, hoang mang nhắc lại.

“Đừng giả bộ mơ hồ dù trong lòng đã rõ mười mươi trước mặt tôi nữa”, Ngụy Trích Tiên khoanh tay, tiến lại trước mặt Ngụy Nhất.

“Chị...”, Ngụy Nhất đứng dậy, ấm ức nhìn chị gái, hét lên một cách vô vọng.

“Đừng tưởng cứ mang bộ mặt ngây thơ vô tội đó là có thể che giấu hết mọi chuyện! Tôi không phải là những tên đàn ông thối nát đó, trước mặt tôi, đừng lôi chiêu trò ấy ra!”, Ngụy Trích Tiên ăn nói có chút tùy tiện, trước đây mặc dù lạnh nhạt với em gái nhưng cũng chưa bao giờ dùng những lời lẽ cay nghiệt để làm tổn thương cô.

“Chị!”, Ngụy Nhất không dám tin vào tai mình, kêu lên như sắp khóc.

Lúc đó, di động đặt trên bàn đọc sách đổ chuông, Ngụy Nhất quay đầu lại nhìn vào màn hình điện thoại, không dám nghe.

“Nghe đi?”

https://thuviensach.vn

“…” Nỗi ấm ức trong lòng Ngụy Nhất trào dâng cô không nhìn chị, cũng chẳng nghe điện thoại, cứ để ca khúc Đợi anh yêu em không ngừng vang lên.

“Ai gọi vậy?”, Ngụy Trích Tiên cảnh giác hỏi.

Ngụy Nhất cầm điện thoại lên, liếc mắt một cái, trên màn hình hiện lên chữ Anh, rồi rầu rĩ nói: “Là... của anh Tô”.

“Đưa đây!”, Ngụy Trích Tiên bán tín bán nghi, đưa tay ra.

Ngụy Nhất chu môi lại nhưng không làm gì.

“Đưa đây!”, Ngụy Trích Tiên cất cao giọng.

Ngụy Nhất bây giờ đành đưa điện thoại cho chị gái nhưng tiếng nhạc chuông đã kết thúc

Ngụy Trích Tiên nhìn chằm chằm vào màn hình đang hiện lên dòng chữ một cuộc gọi nhỡ, đang định kiểm tra tên người gọi đên, thì chuông điện thoại lại vang lên, Ngụy Nhất giật thót cả người.

Ngụy Trích Tiên chăm chú nhìn dãy số quen thuộc, không có tên chủ nhân số điện thoại đó, run rẩy đưa tay ấn phím nhận và bật loa ngoài, giọng điệu trầm mạnh kéo dài âm cuối của Trâu Tướng Quân lập tức vang lên:

“Đồ ngốc, muốn chết hả? Sao mãi mới nghe điện thoại thế? Anh đã về đến nhà rồi, ban nãy vừa đi uống rượu với Vĩ ở quán cách trường em không xa nên anh lái xe qua đó gửi. Này, em có đang nghe không hả?”

Ngụy Trích Tiên ậm ừ một tiếng, đầu dây bên kia lại bắt đẩu nói: “Hà hà, mặc dù chút rượu đó chẳng ảnh hưởng gì tới việc lái xe của anh, nhưng để xe ở trường của bọn em, anh thấy rất thoải mái. Đúng vị trí đỗ hôm nay, cách ký túc xá của em không xa... Đúng rồi, lần sau em đi thăm dì, đừng có

https://thuviensach.vn

ngốc nghếch chen chúc trên xe buýt nữa nhé, đó không phải là cuộc sống của con người. Khi nào có thời gian anh sẽ lái xe đưa em đi. Mai muốn đi đâu chơi? Anh đến đón. Đừng nói cho chị em biết đấy, nếu không sẽ bị người phụ nữ đó bám riết tới mức có muốn đạp đi cũng không nổi đâu. Mai anh sẽ gọi điện, rồi em lén đi ra bằng lối cửa sau...", Trâu Tướng Quân uống rượu nên nói liến thoắng không ngừng.

Anh ta cứ nói một câu, trái tim của Ngụy Nhất lại run rẩy thêm một nhịp, còn khuôn mặt của Ngụy Trích Tiên thì tái đi đôi chút.

Ngụy Trích Tiên bỗng dồn hết sức ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất vỡ tan. Hai mắt cô đỏ ngầu, hằn học nhìn Ngụy Nhất, ngực phập phồng lên xuống, hơi thở gấp gáp, hồi lâu vẫn không nói được câu nào.

"Chị... em... không đúng như chị nghĩ đâu... em cũng không biết tại sao anh ta lại nói với em những câu như vậy... Em đã bảo anh ta đừng gọi điện cho em nữa...", Ngụy Nhất sợ đến nỗi toàn thân run rẩy.

Ngụy Trích Tiên kinh ngạc nhìn Ngụy Nhất, cô em gái nhỏ hơn mình chín tuổi, đang trong độ tuổi trẻ trung, phơi phới nhất. Mặc dù Ngụy Trích Tiên chưa hề cho rằng mình đã toan về già nhưng không thể ngăn cản nổi sự hoán ngôi của cô em gái xinh đẹp, trong trắng.

Nỗi đau khổ vô tận cùng sự tuyệt vọng vô bờ ập đến với Ngụy Trích Tiên, trong suốt hơn hai mươi năm nay, lần đầu tiên cô cảm thấy cô em gái Ngụy Nhất đang đứng trước mặt này lại là mối nguy hiểm rõ ràng như vậy.

Cô bỗng trừng mắt lạnh lùng nhìn Ngụy Nhất, chậm rãi tiến lên một bước, dang cánh tay lướt qua mặt Ngụy Nhất, "bốp" một tiếng, cái tát mạnh tới nỗi má Ngụy Nhất hằn rõ năm ngón tay đỏ ửng, tiếng kêu đanh gọn mà rõ ràng, trong phòng dường như còn có thể nghe rõ tiếng vọng lại của nó.

"Chị...", Ngụy Nhất bị tát mạnh, theo đà dúi về phía sau vài bước, cô phải bám vào bàn mới có thể đứng vững được, cảm giác má trái tê dại, sau

https://thuviensach.vn

đó là đau rát như phải bỏng. Nước mắt cô lập tức trào ra, nhìn nét mặt đẩy phẫn nộ của Ngụy Trích Tiên, vừa kinh ngạc vừa lo sợ.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Trích Tiên đánh cô.

“Ha ha ha ha!”, Ngụy Trích Tiên bỗng ngửa mặt lên cười lớn, đôi mắt đỏ ngầu lấp lánh những giọt nước mắt, tiếng cười vang đến nỗi khiến người ta nổi da gà. Sau đó cô chằm chằm nhìn Ngụy Nhất, nói từng chữ một:

“Mày không biết tại sao anh ta lại nói với mày? Mày bảo anh ta đừng gọi điện thoại cho mày sao? Cả ngày luôn giữ một bộ mặt ngây thơ trong sáng, nhưng mày đã có được thứ mà tao mong đợi suốt mười năm trời! Tao đợi anh ta gọi điện thoại cho tao một lần trong bao đau khổ, mày có biết không? Anh ta từ trước tới giờ chưa từng chủ động gọi điện cho tao! Có phải mày đang cười nhạo tao không? Có phải là mày rất đắc ý? Thứ tao muốn có được nhất nhưng mày lại không thèm ngó ngàng tới?”

Nói đến câu cuối cùng, Ngụy Trích Tiên như phát điên lên, tiếng gào thét lạc cả giọng nghe thật chói tai, giống như ma quỷ gào thét trong gió vậy.

Ngụy Nhất nhìn chị gái đang trong trạng thái mất cân bằng, cô kinh hãi đến nỗi cứ đứng ngây ra.

Ngụy Trích Tiên lúc nào cũng cao quý, nho nhã, xinh đẹp, hoàn mỹ, có mấy khi cô bị kích động mạnh và ép buộc bản thân mình tới mức nhếch nhác khổ sở như vậy đâu.

Ngụy Nhất cúi gằm mặt xuống, lặng lẽ rơi nước mắt.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Trút Giận

“Anh ta còn nhắc nhở mày giấu tao cơ đây! Các người muốn làm gì hả? Ngoại tình? Nói tao cứ bám riết lấy anh ta? Đúng, tao không biết xấu hổ, Ngụy Trích Tiên này không có lòng tự trọng! Ban đầu, chính anh ta đã đến tán tỉnh tao trước! Nếu anh ta không thế thì cuộc đời tao liệu có lên không được xuống chẳng xong như thế này không? Anh ta không tán tỉnh, liệu tao có phải sống nhẫn nhịn như thế này không? Nói ngay! Các người đã giấu giếm, lén lút hẹn hò nhau bao lâu rồi? Bắt đầu từ bao giờ! Nói!”

“Chị... thật sự không có chuyện đó mà!”, Ngụy Nhất vừa khóc vừa hét lên.

Ngụy Trích Tiên sao có thể nghe lọt những câu nói đó, cô quát tháo ầm ĩ, khua chân múa tay, mắng chửi thậm tệ:

“Đồ thối tha! Thối tha! Thối tha! Đê tiện! Sinh ra đã biết quyên rũ đàn ông! Mày đã có Tô Thích rồi mà còn chưa thỏa mãn sao? Mày có nghĩ cho Tô Thích không? Một người đàn ông đầy cao ngạo như Tô Thích, mày nỡ lòng nào cắm sừng anh ấy, mày bảo anh ấy phải làm thế nào để chịu đựng nỗi đau khổ này!”

Ngụy Trích Tiên nói đúng vào nỗi đau nhất của Ngụy Nhất, dù cả hai lần bị Trâu Tướng Quân cưỡng hôn đều không phải do cô tự nguyện, nhưng

https://thuviensach.vn

rõ ràng vẫn khiến Tô Thích bị coi là kẻ bị cắm sừng, thân thể của cô đã trở nên nhơ nhớp khi bị người đàn ông khác chạm phải, không còn trong sạch nữa rồi. Cô đã đau khổ, oán hận, tủi nhục, nhưng lại tiếc, không nỡ buông xuôi. Cô chỉ còn cách tự an ủi bản thân rằng không ai biết chuyện này, chỉ cần mình không nói ra, tuyệt đối sẽ chẳng ai biết được... Cô cứ ngỡ, sự việc cứ thế trôi qua nhưng khi Ngụy Trích Tiên mang hai từ "cắm sừng" bày ra trước mặt cô, vết thương đã khô máu đó nay lại vỡ toạc, máu thịt bên trong không những chưa lành hẳn mà còn bắt đầu thối rữa.

"Chị, đừng nói nữa, đừng nói nữa!", Ngụy Nhất nói như van nài.

"Hừ!", Ngụy Trích Tiên cười khẩy, thấy phản ứng lúc này của em gái chẳng phải đã xác nhận rồi sao.

Cô giúp việc nghe thấy tiếng động mạnh, vội chạy lên gõ cửa phòng: "Tiểu thư, lão gia bảo tôi lên xem đã xảy ra chuyện gì".

Ngụy Trích Tiên lạnh lùng nói: "Tôi đang dạy bảo kẻ đê tiện chuyên tranh cướp đàn ông. Xuống ngay, không có việc của cô ở đây".

"Lão gia nói, buổi tiệc sắp bắt đầu, ông bà sắp đi rồi bảo tôi hỏi tiểu thư có đi không."

"Cút đi!", Ngụy Trích Tiên hét lên, cô không muốn để người ngoài nhìn thấy bộ dạng như thế này của mình.

Cô giúp việc liếc sang Ngụy Nhất đang khóc lóc thảm thương một cái rồi không dám nhiều lời, cui cút đi xuống.

Ông bà Ngụy sóng đôi cùng đi tham dự buổi tiệc chiêu đãi dành cho các doanh nhân trong ngành, để lại hai chị em Ngụy Trích Tiên ở nhà. Cô giúp việc vào chen ngang lúc đó khiến hai chị em yên lặng một lát. Bầu không khí là một dải tĩnh mịch, thỉnh thoảng vọng ra tiếng khóc thút thít của Ngụy Nhất dù cô đã gắng sức kiềm chế.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đứng trước bàn, vẫn một tư thế kéo dài trong suốt gần nửa giờ đồng hồ. Ngụy Trích Tiên ngồi trên giường, ánh mắt đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì.

Ngụy Trích Tiên đột nhiên bật khóc, trong đôi mắt đang mở to của cô như có làn sương mù bao phủ, không có tiếng nức nở, trong phút chốc, từng giọt nước mắt nặng nề rớt xuống tấm thảm trải sàn trắng muốt. Ngụy Nhất thấy một ánh sáng lóe lên, quay đầu lại, thấy chị gái đang khóc, cô rất đỗi kinh ngạc:

“Chị... sự thật không phải như chị nghĩ đâu!”

Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp chị gái khóc trước mặt mình. Ngụy Trích Tiên không nói gì, ánh mắt như ngây dại.

“Chị!” Những giọt nước mắt vốn đã dừng lại giờ lại rớt xuống, dù Ngụy Nhất và chị không gần gũi nhau nhưng một giọt máu đào hơn ao nước lã, cô cũng cảm thấy đau lòng.

“Đừng gọi tao là chị, tao không có em gái”, Ngụy Trích Tiên mở miệng, ban nãy cổ họng bị rát bỏng nên giọng nói giờ cũng lạc hẳn đi.

“Chị!”, Ngụy Nhất nức nở, run rẩy tiến lại gần.

“Mày đừng lại gần đây”, Ngụy Trích Tiên ngẩng đầu nhìn cô như nhìn một người xa lạ, nhưng lại mang một vẻ uy nghiêm không thể cưỡng lại được.

Ngụy Nhất đành dừng bước.

“Căn bản là mày không hiểu được”, cô chậm rãi mở lời, giống như giải thích, lại có vẻ đang tự nhủ, “Tao yêu anh ấy nhiều như thế. Yêu mười năm nay, không, lâu hơn nữa cơ, khi bắt đầu bước chân vào cấp ba, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tao đã yêu anh ấy rồi. Cho đến tận bây giờ, trái tim tao

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ nhường chỗ cho người đàn ông nào khác ngoài anh ấy. Vì anh ấy, tao từ bỏ sự nghiệp học hành, bỏ bê cả mọi lý tưởng, cũng bỏ qua rất nhiều người đàn ông tử tế. Rốt cuộc, tao nhận lại được gì? Nhận được sự phản bội của người đàn ông, mà đối tượng lại chính là đứa em gọi bằng chị suốt mười mấy năm nay... Mày có hiểu được cảm giác đó không?", cô hỏi nhưng mắt lại không nhìn Ngụy Nhất, chẳng biết đang vẩn vơ ở nơi đâu, "Mày không hiểu được đâu. Thế còn mày, có thể hoang phí tình yêu, có thể thuận lợi mọi bề, vẻ ngoài xinh đẹp thì sao nào, rốt cuộc vẫn không đấu lại được một câu thanh xuân vô địch, ha ha. Mày đã có Tô Thích, bây giờ lại chiếm cả Trâu Tướng Quân. Nhưng tao chỉ muốn có anh ấy thôi... Giờ đây, tao không có gì cả rồi."

Lần đầu tiên Ngụy Trích Tiên dốc hết những điều thầm kín trong lòng với em gái, cũng có đau khổ lẫn bi thương. Không còn giống như một tiểu thư đài các, cao ngạo, tuyệt sắc giai nhân nữa.

Cô chỉ là người phụ nữ đã mất đi tình yêu. Mà phụ nữ, một khi đã mất đi tình yêu, nó dường như cũng lấy theo cả tính mạng của cô ấy rồi.

Ngụy Nhất thổn thức, không nói nên lời.

Lại một bầu không khí yên lặng.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau, không biết nghĩ ra điều gì, Ngụy Trích Tiên lao ra ngoài, một lát sau quay lại, trong tay là chiếc điện thoại di động, cô lạnh lùng ra lệnh: "Gọi điện cho Tô Thích!".

Ngụy Nhất không biết chị gái đang nghĩ gì, trực giác mách bảo cô không thể nghe theo lời của Ngụy Trích Tiên được. Cô lắc đầu: "Không, không được".

"Gọi! Chính mày phải nói cho anh ấy biết là mày đã làm những chuyện gì!", Ngụy Trích Tiên lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

“Không! Chị, đừng!”, Ngụy Nhất đã hoàn toàn hiểu ra, cô nhảy dựng lên, lẩn tránh chiếc điện thoại đó giống như đang lẩn tránh một con rắn độc.

“Có cần tao bấm số giúp không?”

“Chị, em van chị! Đừng làm như vậy!”

“Mày cũng biết sợ mất Tô Thích? Mày cũng hiểu được sự đau khổ? Khi mày lén lút hẹn hò với Trâu Tướng Quân, sao không nghĩ cho tao? Mày làm tao đau khổ, tao cũng muốn mày không thể ngóc đầu lên được! Ha ha!”, Ngụy Trích Tiên dường như đã biến thành một con người khác, khuôn mặt u ám đã xuất hiện nụ cười xảo trá.

“Chị! Đừng nói với anh Tô Thích! Giữa em và Trâu Tướng Quân thật sự không có gì đâu!”, Ngụy Nhất lại bật khóc, tâm trí hoảng loạn.

“Nhìn bộ dạng đê tiện của mày kìa! Mỗi câu là một từ anh, cứ là đàn ông thì mày đều gọi là anh hết sao? Mày rốt cuộc muốn có thêm bao nhiêu anh nữa?”

Ngụy Nhất nghẹn cổ họng, chỉ biết khóc.

“Mày có gọi không?”

“Không”, Ngụy Nhất khẽ nói nhưng ngữ khí rất kiên định, lắc đầu quyết không cầm điện thoại.

“Được rồi, Ngụy Nhất. Mày không còn mặt mũi nào để nói chuyện với Tô Thích nữa đúng không? Vậy thì tao sẽ giúp mày nói”, Ngụy Trích Tiên nói xong, bấm số gọi Tô Thích.

Ngụy Nhất bỗng như phát điên, lao tới giằng điện thoại lại, vừa khóc vừa hét lên: “Đừng! Đừng làm như vậy! Giữa em và anh ta thật sự chẳng

https://thuviensach.vn

có chuyện gì! Đừng nói cho anh Tô Thích biết! Chị không thể làm như vậy! Chị là người xấu!”.

“Bốp” một tiếng, cùng một bên má nhận thêm một cái tát nữa của Ngụy Trích Tiên. Trên khuôn mặt non nớt của cô đã hằn lên vết đỏ.

Ngụy Nhất vốn đang nói, cái tát giáng xuống khiến cô cắn phải môi, một vệt đỏ hồng chảy ra từ khóe miệng, cô đau khổ và tuyệt vọng nhìn Ngụy Trích Tiên.

“Mắng tao là người xấu? Còn mày thì quá lương thiện sao? Dám quyến rũ cả chồng chưa cưới của chị gái, nếu điều này truyền ra ngoài, ngay cả tao còn thấy xấu hổ thay! Tao là người xấu, vậy mày là hạng gì? Hả?”, Ngụy Trích Tiên miệt thị nói rồi lại bấm số gọi cho Tô Thích.

Tín hiệu đã được kết nối, Tô Thích bắt máy ngay.

Âm thanh dịu dàng đầy mê hoặc của anh lờ mờ vọng ra: “Trích Tiên, có việc gì thế?”.

“Tô Thích, tớ và cậu là bạn bè. Ngụy Nhất lại là em gái tớ, hôm nay nó gây ra chuyện này, cứ coi như tớ đã dạy bảo không đến nơi đến chốn, tớ không còn mặt mũi nào để đối diện với cậu nữa. Mà thôi, để nó tự nói chuyện này với cậu nhé, dù sao đây cũng là chuyện của hai người.”

Nói xong cô giơ điện thoại ra trước mặt Ngụy Nhất. Ngụy Nhất né tránh, quay mặt đi không nói, cố gắng kìm nén tiếng khóc.

“Nói đi! nói cho anh Tô Thích của mày đi! Mày đã phản bội anh ấy, đã làm những chuyện xấu xa gì!”

Ngụy Nhất cắn chặt môi dưới đỏ au, không nói câu gì.

https://thuviensach.vn

“Tô Thích, em gái tớ cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp cậu, hay để tớ nói giúp nó nhé. Nó và Trâu Tướng Quân đang hẹn hò nhau! Nó đã phản bội cậu, vụng trộm đi gặp bạn trai của tớ, còn đã ăn nằm với nhau chưa thì tớ không biết...”, Ngụy Trích Tiên tức đến nỗi mụ mị đầu óc, lời nói không còn là của người được giáo dục đầy đủ nữa.

Tô Thích lặng yên hồi lâu, lạnh lùng nói: “Đưa điện thoại cho Ngụy Nhất”.

“Anh Tô Thích của mày có chuyện muốn hỏi đấy”, Ngụy Trích Tiên quẳng chiếc điện thoại lên người Ngụy Nhát, đứng sang bên cạnh nhìn cô đầy miệt thị.

Ngụy Nhất áp điện thoại vào tai, vừa thốt ra được một tiếng “anh” đã òa lên khóc nức nở.

“Cô bé, đừng khóc nữa.”

“Anh...”, Ngụy Nhất chỉ biết khóc, vừa khóc vừa gọi “anh”, dường như tất cả những ấm ức bị dồn nén suốt mười tám năm qua kể từ ngày được sinh ra trong gia đình họ Ngụy đều được gửi gắm cả vào tiếng gọi gửi đến người mà cô tin cậy nhất.

“Cô bé, có anh đây. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh...”

‘Ừm, cô bé, ngoan nào. Anh đang nghe đây”

“Anh, em... em muốn... anh. Em không... Không có... anh..”, Ngụy Nhất khóc đến nỗi hụt cả hơi, không nói được lấy một câu hoàn chỉnh.

“Ừm.”

“Em không... thật đấy! Anh... anh phải tin em...”

https://thuviensach.vn

“Cô bé đã nói không thì chắc chắn là không rồi, anh tin.”

Ngụy Trích Tiên đứng bên cạnh nắm chặt tay lại, “hừ” một tiếng, con tức giận từ trong lổng ngực bị hắt ra đằng mũi.

“Anh, em...”

“Đừng khóc nữa, bé bự, ngoan nào!”

“Anh, em muốn về nhà!”

Tô Thích biết nơi mà Ngụy Nhất nhắc đến là khu chung cư Xuân Thành, anh khẽ vỗ về: “Được, vậy để anh qua đón em nhé?”.

“Vâng.”

Đường truyền bị ngắt.

Ngụy Trích Tiên nhìn Ngụy Nhất, có phần không dám tin vào mắt mình. Bất cứ người đàn ông nào khi nói đến chuyện lệch quỹ đạo, lại chỉ cần Ngụy Nhất nói đôi ba câu, nhỏ vài giọt nước mắt là lập tức quay ngược trở lại sao? Cô bỗng vô cùng đố kị với em gái, con đường tình cảm của cô đã gập ghềnh trắc trở trong suốt mười năm qua mà chưa có được kết quả gì. Còn Ngụy Nhất ngây ngô đờ đẫn, lại có được quá nhiều hạnh phúc.

Đúng lúc cô đang tức giận, Ngụy Nhất quay sang trả điện thoại cho chị gái, lẳng lặng đi thu xếp quần áo.

“Sao, định đi luôn?”, Ngụy Trích Tiên rít lên.

“…”

“Lần này là chạy theo thằng đàn ông nào?”

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất quá bực, ngẩng phắt đầu lên, ném cái nhìn giận dữ về phía chị. Lồng ngực đang nhô lên hạ xuống mạnh mẽ kia chứng tỏ cô đang rất tức giận. Nhưng cô vẫn không trút ra, sau vài lần hít thở thật sâu, cô lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Ngụy Trích Tiên cũng bị giật mình bởi thái độ bực tức của em gái, ngay sau đó, cơn giận lại càng bốc lên: "Tưởng rằng có Tô Thích bênh vực nên mày coi trời bằng vung phải không? Tao nói cho mày biết, Tô Thích không thể thích mày được!".

"Chị nói bậy", Ngụy Nhất hét lên.

"Anh - ta - căn - bản - không - để - ý - tới - mày!" Ngụy Trích Tiên bỗng nhiên rất sợ nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của em gái, liền phun ra những lời cay nghiệt.

Có một số phụ nữ, đối với người đàn ông đã từng theo đuổi mình, cho dù không yêu anh ta, cũng không dễ dàng tín tưởng và chúc phúc cho tình yêu của anh ta với người con gái khác. Ngụy Trích Tiên thuộc loại người như vậy.

Mười năm trôi qua, Tô Thích vẫn một mình lẻ bóng, ngoài sự thỏa mãn của tâm lý hư vinh ra, cô không hề có bất cứ cảm nhận nào khác. Rồi một hôm, cô bỗng phát hiện, hóa ra thiếu mình, anh ấy vẫn sống tốt, hóa ra còn có người con gái khác cũng chiếm được sự yêu mến và che chở của anh như vậy! Lòng đố kị khiến phần đen tối trong trái tim cô bùng nổ.

"Chị nói dối!", cổ họng nhỏ bé của Ngụy Nhất hét to đến nỗi lạc cả giọng.

"Ha ha, mày cũng soi lại gương đi! Nếu nhìn thấy người con gái mà trước đây Tô Thích đã yêu sâu đậm thế nào thì mày sẽ tin lời tao nói. Em gái ngốc nghếch của chị ơi, Tô Thích yêu cầu cao như thế, sao có thể thích mày được? Anh ta chỉ thương hại mày mà thôi!", Ngụy Trích Tiên cố ý

https://thuviensach.vn

kích động em gái, cũng không nói người con gái trước đây Tô Thích thầm yêu chính là mình.

Người ta thường nói, con thỏ đến lúc cùng đường cũng biết cắn người. Ngụy Nhất trong lúc này chính là chú thỏ đang phải chịu nỗi tức giận tới cùng cực.

“Nói dối! Nói dối! Đồ xấu xa! Chị là người xấu!”, Ngụy Nhất hét lên, bất chợt lao về phía Ngụy Trích Tiên. Ngụy Nhất từ nhỏ đã không mắng chửi ai một câu tục tĩu nào, huống chi là chuyện đánh lộn. Nỗi tức giận khiên cô lao tới, há miệng cắn một cái vào cánh tay trần của chị gái.

Không ngờ em gái lại phát điên lên thế Ngụy Trích Tiên không kịp đề phòng, bỗng thấy đau nhói, tức giận nguyền rủa: “Ngụy Nhất, mày là đồ điên, đồ chó cái!” Cô lại vung tay lên, một cái tát rớt xuống bên má phải của Ngụy Nhất.

Cái tát đó được vận dụng toàn bộ sức manh trong người Ngụy Trích Tiên, Ngụy Nhất đứng không vững, lảo đảo rồi ngã vật xuống. Ngụy Trích Tiên khó mà kiềm chế được cơn giận, được đà lao tới, túm tóc em gái, vừa túm vừa đánh, miệng liên tục chửi mắng, bất cứ loại từ ngữ nào được coi là tục tĩu nhất cũng được cô lôi ra sử dụng.

Ngụy Nhất đâu phải là đối thủ của Ngụy Trích Tiên, cô chỉ còn biết hét lên thất thanh, né tránh.

Đám người giúp việc ở dưới lầu nghe thấy tiếng kêu la nhưng ngại uy lực của Ngụy Trích Tiên, không ai dám liều mạng xông lên can ngăn. Đúng lúc nước sôi lửa bỏng Trâu Tướng Quân rảo từng bước lớn tới.

Một người giúp việc trẻ như nhìn thấy cứu tinh, túm ngay lấy Trâu Tướng Quân và chỉ tay lên lầu: “Trâu thiếu gia, cậu mau đi cứu nhị tiểu thư đi”.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vô cùng kinh ngạc, bước mau chân chạy nhanh lên lầu, giơ chân đạp tung cửa phòng Ngụy Nhất, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng Ngụy Trích Tiên đang cưỡi lên người Ngụy Nhất, điên cuồng trút giận.

“Dừng tay!”, anh lao tới, chỉ một động tác đã kéo được Ngụy Trích Tiên ra phía sau, giải cứu Ngụy Nhất.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Một Tình Yêu Mười Năm Như Một

Trâu Tướng Quân uống rượu đến nỗi loạng choạng, chao đảo, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ thì chợt nhớ đến đôi mắt trong veo như chai nước chanh chua chua ngọt ngọt ban chiều của cô bé họ Ngụy, trong lòng cảm thấy xốn xang, anh rút điện thoại gọi cho Ngụy Nhất muốn hẹn gặp cô ngày mai. Nhưng nói được một nửa thì tín hiệu bị cắt phựt một cách bất thường, anh thấy bồn chồn, cơn say cũng tỉnh hơn đôi chút. Anh lo lắng Ngụy Nhất đã xảy ra chuyện gì đó, đứng ngồi không yên, thấy không yên lòng, cuối cùng anh quyết định lái xe tới nhà Ngụy Nhất xem sao.

Quả đúng như vậy!

Trâu Tướng Quân cẩn thận đỡ Ngụy Nhất dậy, ôm cô vào lòng, kiểm tra vết thương cho cô.

"Đồ ngốc, em thấy đau ở đâu?", Trâu Tướng Quân thấy tim mình nhói đau, âm thanh phát ra lại có chút run rẩy

Ngụy Nhất quá hoảng sợ, hai mắt nhắm nghiền không nói được câu gì, toàn thân run rẩy. Đầu tóc rối bời trên mặt, trên cổ, trên xương quai xanh đầy vết máu đỏ. Chiếc váy ngủ bị xé rách một bên vai, rách tới tận eo, lộ cả phần áo lót màu hồng phấn, một bên ngực trắng nõn nà cũng đầy vết cào cấu, trông thật hãi hùng. Trâu Tướng Quân ôm chặt cô vào lòng, rất lâu, cô

https://thuviensach.vn

vẫn run cầm cập, không biết do lạnh, hay vì quá sợ hãi. Anh cởi áo khoác, khoác lên đôi vai đang run rẩy.

"Đồ ngốc! Nhất Nhất, nói đi chứ! Đau ở đâu, nói cho anh biết!", Trâu Tướng Quân khẽ vỗ về, trong lòng lo lắng, nói câu sau sốt sắng hơn câu trước.

Ngụy Trích Tiên bị Trâu Tướng Quân với cơn tức giận tột đỉnh như từ trên trời rơi xuống hất sang một bên, loạng choạng suýt ngã nhào, rất lâu sau mới phản ứng kịp. Lúc này, cô đang tròn xoe mắt nhìn Trâu Tướng Quân ôm Ngụy Nhất, khuôn mặt lộ rõ vẻ quan tâm, thương xót, lập tức máu ghen lại nổi, gào lên trong tức tối:

"Ngụy Nhất! Mày còn dám nói mày và anh ta không có gì nữa không? Đây là biểu hiện trong sáng trong mối quan hệ của hai người sao?"

Cơ thể vốn không chút động đậy của Ngụy Nhất sau khi nghe được câu nói này cũng phải cựa quậy một chút.

"Liên quan gì tới cô! Đồ đàn bà, câm miệng!", Trâu Tướng Quân quá tức giận, đôi mắt sáng quắc lên, lộ rõ những tia nhìn đầy sát khí.

Ngụy Trích Tiên bị dồn ép, bất chấp tất cả, giống như điên dại, không còn để ý gì tới hình tượng, điên cuồng gào thét:

"Trâu Tướng Quân! Rốt cuộc ai mới là bạn gái anh? Anh ôm ấp đứa con gái khác ngay trước mặt tôi thế sao? Bao nhiêu năm qua tôi luôn nhẫn nhịn, hy vọng ngày nào đó anh sẽ quay đầu lại, phát hiện ra những điểm tốt của tôi. Còn anh thì sao? Anh biên chất một cách khủng khiếp! Vì hiềm khích với Tô Thích, anh lại giở trò cũ sao?"

"Câm miệng!", Trâu Tướng Quân lạnh lừng nói, mang theo uy thế như Diêm Vương dưới địa ngục, không thể chống cự nổi, "Cô không cần phải

https://thuviensach.vn

chịu đựng thêm nữa, từ giờ trở đi, quan hệ giữa chúng ta coi như chấm dứt".

Câu nói tuyệt tình của Trâu Tướng Quân không để đối phương có chút đường lui nào, anh dừng lại một chút, ánh mắt chuyển từ Ngụy Trích Tiên sang Ngụy Nhất, thần sắc lạnh như băng lập tức chuyển sang dịu dàng mềm mỏng.

"Anh... anh nói gì?", Ngụy Trích Tiên Trợn tròn hai mắt, lẩm bẩm hỏi lại.

“Tôi đã nói quá rõ ràng rồi.”

"Anh! Anh nói lại lần nữa xem nào!

"Không cần thiết", nói rồi, anh quỳ xuông, bế Ngụy Nhất lên

"Anh có biết chúng ta đã bên nhau bao lâu rồi không? Mười năm! Đúng mười năm! Tình cảm trong mười năm mười năm ở bên nhau, hôm nay, một câu chấm dứt của anh là có thể châm dứt ngay ư? Chỉ vì con tiện nhân kia thôi sao?", Ngụy Trích Tiên trừng mắt, không dám tin đó là sự thật.

"Cô nói ai là tiện nhân?", Trâu Tướng Quân quay lưng về phía cô, không nhúc nhích, giọng nói âm u như mây đen vần vũ trong tiết trời giông bão.

"Tôi nói Ngụy Nhất! Nó là kẻ tiện nhân!"

Trâu Tướng Quân đã đứng dậy, ánh mắt tức giận tột cùng lại hết sức điềm đạm, khẽ nheo lại, chằm chằm nhìn thẳng Ngụy Trích Tiên. "Cho cô một cơ hội cuối cùng, thu lại lời nói vừa rồi, xin lỗi Ngụy Nhất ngay!"

Ngụy Trích Tiên đã bị Trâu Tướng Quân làm cho kích động đến mức giống như con sư tử cái đang nổi cáu, giơ nanh múa vuốt, gầm gừ: "Một

https://thuviensach.vn

đứa con gái thối tha chỉ biết giả ngây giả ngô đi khêu gợi đàn ông! Lên giường rồi mà vẫn còn lẳng lơ như thế, tiện nhân, người tôi nói chính là Ngụy Nh...".

Tiếng "Nhất" đó còn chưa kịp thốt ra, Ngụy Trích Tiên bỗng bị một cánh tay mạnh mẽ, cường tráng nhấc bổng lên, đẩy về phía bàn. Ngụy Trích Tiên kinh hoàng luống cuống, muốn phản kháng lại nhưng đôi bên lại không tương sức, cô gần như không thể động đậy được. Thấy vầng trán nhẵn nhụi, trắng trẻo của cô sắp bị đập vào cạnh bàn, nếu đập với một lực mạnh như vậy, không chết thì cũng vỡ đầu chảy máu, tiếng hét của Ngụy Nhất cũng vang lên cùng một lúc với tiếng kêu của Tô Thích từ ngoài cửa

"Trâu Tướng Quân, đừng!", Ngụy Nhất hét lên.

"Buông cô ấy ra!", Tô Thích giận dữ.

Tô Thích đến đón Ngụy Nhất, khi anh đến nhà họ Ngụy, thấy đám giúp việc người thì xúm bên ngoài hành lang tầng hai, kẻ lại lo lắng đi vòng quanh, vẻ mặt kinh ngạc đến nỗi thất săc, anh vội chạy lên lầu, liền thấy cảnh Trâu Tướng Quân đang nổi giận đùng đùng, túm lấy Ngụy Trích Tiên định đập đầu cô vào bàn.

Tô Thích không kịp suy nghĩ nhiều, sau khi hét lên một tiếng liền dồn hết sức vung cú đấm vào mặt Trâu Tướng Quân.

Cú đánh dùng hết sức lực của Tô Thích vừa hay đánh trúng vào đuôi mắt của Trâu Tướng Quân. Lớp da phía đuôi mắt rất mỏng, rất dễ bị rách. Trâu Tướng Quân ôm lấy mắt bên trái, từ từ khuỵu xuống.

Cánh tay đang túm lấy Ngụy Trích Tiên buông lỏng, Ngụy Trích Tiên ngã vật xuống và được một vòng tay ấm áp ôm gọn. Tô Thích lo lắng nhìn Ngụy Trích Tiên, hỏi: "Trích Tiên, có sao không? Có bị thương không?".

https://thuviensach.vn

Nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc cùng đôi mắt đầy áp. Sự quan tâm của Tô Thích, nỗi ấm ức và ân hận trong suốt mười năm qua lại dây lên, thêm vào đó lại vừa phải chịu sư hoảng loạn ban nãy, cô "Òa" một tiếng, bật khóc nức nở. Nhất định vị thần Cupid đã không ủng hộ tình yêu của họ nếu không, tại sao lại khắc từng nhát dao lên khóe mắt và lên cả trái tim cô? Mười năm chờ đợi, đổi lại là một cơ thể đang mất đi tuổi thanh xuân và một lời tuyên bố chấm dứt không chút tình nghĩa.

Cô khóc than ông Trời không công bằng với mình, không cho cô được kết tóc xe tơ với người cô yêu, lẽ nào đã bắt cô phải chứng kiên cảnh tượng trớ trêu kia, lại còn đày đọa cô phải nghe những lời như dao cứa vào tim thế? Mười năm trôi qua, cô đã đánh đổi cả tuổi xuân của minh để rồi nhận lại được một câu nói tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế sao?

Ngụy Trích Tiên càng nghĩ càng thấy xót xa, càng nghĩ càng thấy cùng đường, cảm thấy không còn lý do gì để lưu luyến cuộc sống sau này nữa.

Cô vừa khóc vừa gào thét: "Tôi không muốn sống nữa, tôi thấy mệt mỏi lắm rồi, thật sự không muốn sống nữa!".

Tô Thích vô cùng thương xót, ôm chặt cô vào lòng: "Ngốc nào, cậu nói linh tinh gì vậy?".

"Hu hu", Ngụy Trích Tiên ôm chầm lây Tô Thích, gục mặt vào lồng ngực anh, vừa khóc vừa nói: "Tên Trâu Tướng Quân khốn nạn kia không cần tớ nữa rồi, làm tớ uổng phí mất mười năm tươi đẹp. Anh ta nói từ bỏ là từ bỏ ngay sao? Tớ không còn gì nữa rồi! Mười năm đã trôi qua, tớ chẳng giữ lại được gì cả".

“Cậu còn có tớ đây! Tớ luôn ở bên cậu!", Tô Thích nhất thờixúc động, lời nói vừa thốt ra liền cảm thấy hối hận, bất giác quay sang nhìn người con gái khác trong phòng.

Ngụy Nhất toàn thân tơi tả, đờ đẫn nhìn Tô Thích và chị gái.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân đã bớt đau hơn, cố gắng mở mắt, cảm thấy một nửa thế giới này như đang nhuốm màu đỏ rực. Nỗ lực tìm kiếm bóng dáng của Ngụy Nhất, chợt thấy cô gái ngốc nghếch kia đang ngây người nhìn Tô Thích và Ngụy Trích Tiên ôm nhau. Khuôn mặt ngập tràn sự tổn thương đó khiến ruột gan Trâu Tướng Quân rối bời. Anh gượng đứng dậy, bàn tay to lớn chùi bừa vết máu đang rỉ ra từ đuôi mắt. Chầm chậm tiến lại, nắm tay vung mạnh trúng đầu Tô Thích.

Ngụy Nhất chứng kiến tất cả, cô không kịp suy nghĩ, cũng chẳng nói câu nào, liền lao người tới.

Trâu Tướng Quân nhìn rõ người trước mặt, vội thu tay nhưng đã không kịp nữa rồi, cú đấm vẫn theo đà rớt xuống, đánh thẳng vào lưng Ngụy Nhất, một tiếng kêu vang lên

Ngụy Nhất không rên được một tiếng, mềm oặt ngã khuỵụ xuống dưới đất, ngay sau lưng Tô Thích.

"Em đúng là đồ ngốc!", Trâu Tướng Quân lao tới, ôm lấy tấm thân mỏng manh gầy guộc của Ngụy Nhất đặt cô nằm thẳng, giọng nói run rẩy, "Đầu óc em có vấn đề hả? Em không nhìn thấy hai người bọn họ à? Sao em cứu anh ta?", nói xong, cơn bực tức tiếp tục bốc lên, anh lại muốn đứng dậy.

"Trâu... anh Trâu... hụ.., hụ...", Ngụy Nhất nắm chặt lấy tay Trâu Tướng Quân, cứ nói một câu lại là một trận ho như chực xé toang lồng ngực, "Đừng đánh nhau. hụ… hụ... đừng đánh anh Tô”

Trâu Tướng Quân cảm thấy thế giới đều đang rối tung lên, huyệt thái dương giật giật liên hồi, hằn học nhìn Tô Thích.

Tô Thích thấy Ngụy Nhất đỡ đòn thay mình, toàn thân đầy những vết thương, hơi thở thoi thóp, trong lòng vừa lo lắng vừa thương cảm. Lúc này,

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên vẫn nắm chặt lấy tay Tô Thích khiến anh tiễn thoái lưỡng nan, chỉ có thể gọi Ngụy Nhất, "Cô bé, cô bé!".

"Anh... Em không sao... Em... Em nghỉ... một lát... á...", Ngụy Nhất cố kìm nén cảm giác đau như xé rách lục phủ ngũ tạng nhưng vẫn không quên an ủi Tô Thích.

"Em đúng là đồ ngốc, đừng động đậy! Đừng nói gì cả! Anh sẽ đưa em tới bệnh viện ngay!", Trâu Tướng Quân lo lắng tới nỗi hét toáng lên, máu rỉ ra từ đuôi mắt lẫn những giọt mồ hôi, rớt xuống khuôn mặt trắng bệch của Ngụy Nhất, khiến bộ dạng cô trông thật đáng sợ.

"Anh Trâu... hãy... để em nghỉ một lát. em hít thở một chút... em không muốn động đậy... cho em nghỉ một lát... đừng đụng vào em."

"Cô bé!", Tô Thích đau lòng gọi, giằng tay Ngụy Trích Tiên ra, lao tới bên Ngụy Nhất như muốn ôm chầm lấy cô.

"Đừng động vào cô ấy!", Trâu Tướng Quân hung dữ nói.

Tô Thích nghĩ, có khả năng Ngụy Nhất bị nội thương nên cũng không dám lay động cô mà vội rút điện thoại gọi cấp cứu.

Trong vòng mười phút trước khi xe cấp cứu đến nơi, cả bốn người không ai nói câu gì.

Đôi mắt Ngụy Nhất nhắm nghiền như đang ngủ, chỉ có thể nhìn thấy dấu hiệu của sự sống qua hàng mi cong đang khẽ lay động. Khuôn mặt trắng bệch, những vết cào cấu do Ngụy Trích Tiên gây ra đã kịp khô miệng, vết máu đông lại trên da. Trâu Tướng Quân ôm đầu Ngụy Nhất, chăm chú nhìn cô, không chút động đậy.

Ngụy Trích Tiên không biết có phải đang nghĩ về vận mệnh, cũng vẫn im lặng.

https://thuviensach.vn

Tô Thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy những vết thương của Ngụy Nhất, vừa thương xót vừa không biết phải thế nào, chỉ có thể cầu mong xe cấp cứu mau tới nơi.

Cuối cùng, người của trung tâm cứu hộ cũng khiêng cáng cứu thương tiến vào phòng, thận trọng đưa Ngụy Nhất lên. Trâu Tướng Quân bám sát bên cạnh, luôn miệng hét: "Nhẹ tay một chút, nhẹ tay một chút! Cô ấy bị thương rất nặng! Bảo mấy ngươi nhẹ tay một chút, có hiểu không hả?"

Nhân viên y tế lườm anh một cái, cũng không nhiều lời, khiêng Ngụy Nhất đi ra.

Lúc đó, Ngụy Nhất bất ngờ mở mắt, níu lấy tay áo của Tô Thích: "Anh, em sợ, anh đừng rời xa em!".

Không biết ý cô định nói là sự chia ly trong giây phút hay là mãi mãi. Ngụy Nhất mặc dù tính cách rất đơn giản nhưng tâm tư lại tinh tế hơn bất kỳ ai khác, cô không phải là kẻ mù, cũng chẳng phải người ngốc nghếch.

Có một tình yêu, mười năm như một. Cô đối với anh thế, anh đối với cô ây cũng như vậy.

Tô Thích đang định nói đương nhiên anh sẽ không ròi xa nhưng bàn tay anh lại bị Ngụy Trích Tiên kéo lại, nhìn anh với bộ dạng thật đáng thương, cất tiếng gọi: "Thích...".

Tô Thích đành nói với Ngụy Nhất: "Cô bé ngoan nào, chị em cũng đang tinh thần hoảng loạn, anh động viên cô ây trước, đợi bác Ngụy về, anh sẽ vào viện với em ngay. Có được không, cô bé?".

Ngụy Nhất không nói được nên lời, hình như cô bị chạm phải vết thương, khe khẽ rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc sắp đi, cô lại yếu ớt xác nhận: "Anh, chỉ là một đêm thôi, ngày mai nhất định anh sẽ trở lại, đúng không?"

Lúc này, Ngụy Nhất càng khẳng định rõ hơn, người con gái khiến Tô Thích đau khổ nhớ nhung suốt mười năm qua chính là Ngụy Trích Tiên.

Con mắt của Tô Thích quả không tầm thường, Trích Tiên xinh đẹp kiều diễm, phẩm hạnh và dung mạo đều tuyệt vời, vốn không phải là đối tượng để những anh chàng tầm thường hướng tới. Đứng bên chị gái, bản thân mình dù chỉ một chút cơ hội chiến thắng cũng không có. Càng không cần nhắc tới thứ tình yêu mười năm như một ấy.

Cho dù là viển vông, xa vời, cô cũng muốn tranh giành: "Ngày mai sẽ trở về bên cạnh em, đúng không?".

Đối diện với đôi mắt đầy đau khổ của Ngụy Nhất, Tô Thích không thể đưa ra câu khẳng định, những lời định nói cứ nghẹn lại nơi cổ họng.

Trâu Tướng Quân bước tới, sốt ruột cắt ngang sự lưu luyến ấy: "Muốn đi thì đi, không thì tránh ra! Tôi sẽ trông nom Ngụy Nhất".

Lúc này, nếu đưa cho anh một cung tên, anh có thể biến thành vị thần bảo hộ Apollo đầu đội trời chân đạp đất, mẽ hiên ngang lại hết sức trung thành.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bắt Đầu Từ Khi Nào

Trâu Tướng Quân nghe điện thoại, là cuộc gọi của Ngụy Trích Tiên.

"Nói."

"Quân, em quyết định quay lại với Tô Thích rồi."

"Không liên quan gì đến tôi."

"Anh ấy cũng đã đồng ý."

"Không nhất thiết phải trân trọng thông báo cho tôi”

Ngụy Trích Tiên yên lặng giây lát, sau đó nói: “… Anh không có gì để nói với em nữa sao?".

"Tự lo cho bản thân".

Ngụy Nhất bị dập lá lách, các bác sỹ nói cô phải cắt bỏ một phần. Mặc dù không ảnh hưởng nghiêm trọng đến tuổi thọ và cuộc sống sau này lắm nhưng sức đề kháng sẽ giảm khả năng tái tạo cũng thế, nhất là không được vận động quá sức.

Ngụy Nhấtt nằm viện bảy ngày, trong thời gian đó, ông Ngụy chỉ đến thăm một lần, ngồi khoảng mười phút rồi đi ngay. Trâu Tướng Quân bỏ hết

https://thuviensach.vn

mọi việc ở công ty, ở luôn trong bệnh viện, túc trực chăm sóc Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất khuôn mặt trắng bệch, miệng lưỡi khô rát, cứ khẽ cựa mình lại thấy nhói đau như vết thương vừa bị rách.

Trong phòng bệnh VIP sáng sủa yên tĩnh, ánh nắng chậm rãi len lỏi.

Bệnh viện là nơi buồn bã, tẻ nhạt, Ngụy Nhất chăm chú đếm từng giọt nước từ bình truyền nhỏ xuống, mỗi giọt thuốc long lanh trong suốt nhỏ xuống, ngón tay cô lại khẽ động.

Ngụy Nhất đang đợi Tô Thích.

Cô thầm an ủi, chắc anh bị tắc đường hoặc đang xử án nên không kịp đến; anh rất bận, không có thời gian gọi điện thoại nhưng vẫn nhớ tới mình... Hôm nay, chắc anh sẽ đến, chỉ cần mình đếm thêm một trăm giọt nữa là anh sẽ đến.

Đôi tay Trâu Tướng Quân thao tác thành thục trên chiếc máy tính xách tay hiệu Apple, xử lý nốt đông tài liệu còn dang dở. Mấy đêm liền không được nghỉ ngơi, cũng có chút mệt mỏi, anh đưa tay véo mạnh vài cái trên sống mũi thẳng tắp để nỗi mệt mỏi được khóa chặt lại giữa hai hàng lông mày rậm rạp. Định nhắm mắt thư giãn nhưng vô tình chìm vào giấc mộng, đầu khẽ gật một cái, cảm giác mất thăng bằng khiến anh giật mình tỉnh dậy, tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều.

Thấy Ngụy Nhất đã dậy, đang mở to đôi mắt u buồn, nằm yên thẫn thờ, Trâu Tướng Quân tiên lại gần, khẽ hỏi:

"Đói không? Có cháo đây".

Ngụy Nhất không trả lời, lắc đầu thật khẽ, dường như chỉ có phần cổ hơi động đậy một chút.

https://thuviensach.vn

"Uống nước không?", Trâu Tướng Quân thấy môi cô đã khô nẻ. Học theo cách làm của mấy cô y tá, anh dùng bông gòn thâm nước sạch rồi nhẹ nhàng đưa qua đưa lại trên đôi môi cô, bây giờ mới có thêm chút màu sắc.

Từ nhỏ Trâu Tướng Quân đã được nuôi dưỡng chu đáo, nửa đời làm thiếu gia công tử, đã từng làm những việc phục vụ người khác bao giờ đâu, nhưng lúc này, anh lại cam tâm tình nguyện.

Ngụy Nhất vẫn không nửa lời, chỉ nhìn chằm chằm vào dây truyền dịch trong suốt đang nhỏ từng giọt nước. Trâu Tướng Quân chẳng biết làm gì, lại quay về bên máy tính, tiếp tục làm việc.

Anh ấy đến rồi, anh ấy đang trên đường, đếm thêm một trăm giọt nữa, anh ấy sẽ đẩy cửa bước vào. Ngụy Nhất nhủ trong lòng.

Sau đó, lại là một trăm giọt, thêm một trăm giọt nữa...

Tô Thích không đến thăm cô, anh chỉ gọi một cuộc điện thoại đến đúng hôm tiến hành phẫu thuật, cuộc điện thoại đó do Trâu Tướng Quân nghe. Không hề có lần gọi tiếp theo.

Sau bảy ngày, Ngụy Nhất kiên quyết xuất viện.

Một gia tộc lớn như nhà họ Ngụy nhưng khi cô con gái nhỏ nằm viện lại không một ai tới hỏi thăm. Một mình Trâu Tướng Quân đưa tới, cũng chỉ có anh đưa về.

Trong lòng anh vừa vui mừng vừa thương xót.

Sức khỏe của Ngụy Nhất vốn đã yếu ớt, lần này bị một trận ốm nặng nên cũng yếu đi nhiều, dưới ánh nắng mặt trời, sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt. Đang độ tuổi trẻ trung phơi phới, thế mà mới đi vài bước cô đã thấy kiệt sức. Trâu Tướng Quân đỡ cô lên xe, giúp cô thắt dây an toàn, hỏi: "Về nhà không?".

https://thuviensach.vn

"Đưa em về trường đi", Ngụy Nhất nói, sắc mặt không có vẻ vui mừng

Qua kỳ nghỉ lễ mùng Một tháng Năm, các lớp học lại đông đủ sinh viên như trước. Xe của Trâu Tướng Quân lao nhanh về phía trường Đại học và chạy tới tòa nhà ký túc xá, anh nhìn thấy chiếc Phaeton mà mình đậu ở đó một tuần trước nay đã phủ một lớp bụi mờ.

Nhìn khuôn mặt rầu rĩ của Ngụy Nhất, Trâu Tướng Quân trêu đùa: "Anh đẹp trai, mà em đối đãi chẳng tương xứng. Xe đậu ở đây ngày nào cũng dầm mưa dãi nắng nhưng vẫn bóng lộn thế kia, chắc có cô gái xinh đẹp nào để ý tới chủ nhân của nó nên ngày ngày tới giúp mình lau xe đây".

Ngụy Nhất lê tấm thân mệt mỏi, nhếch khóe môi coi như phép lịch sự, nói: "Em lên phòng đây", giọng nói rất miễn cưỡng. Sau đó, tự mình đi vào khu ký túc.

Trâu Tướng Quân cứ nghĩ, trải qua một tuần sớm tối bên nhau, thể nào cô ây gần gũi với mình hơn một chút, khi tạm biệt, không ôm hôn thì cũng phải có chút lưu luyến, nhưng cô gái này-lại phủi mông một cái rồi đi ngay, thật quá vô tâm!

Lúc này, Ngụy Nhất đã đi vào khi ký túc, cô bỗng quay lại, mỉm cười với Trâu Tướng Quân: "Anh Trâu, cảm ơn anh đã chăm sóc em những ngày qua. Tạm biệt".

"Đi học đi nhé!" Trâu Tướng Quân nhìn nụ cười thiếu sức sống đó, trong lòng cũng không thoải mái, anh vẫy tay rồi vào xe phóng đi.

Đến trưa, anh gọi điện hỏi thăm Ngụy Nhất, nghe giọng nói có vẻ sôi nổi, đầy sức sống, nói rằng đang ăn cơm ở nhà ăn cùng mấy cô bạn, xem ra Ngụy Nhât đang rất phấn khởi. Trâu Tướng Quân nghĩ, Ngụy Nhât dẫu sao cũng còn ổn, dù là vết thương thể xác hay tinh thần thì cũng chóng nguôi ngoai nên anh thấy yên tâm hơn, dặn dò vài câu rồi cúp máy.

https://thuviensach.vn

Một tuần liền không đến công ty, công việc chất đống. Vừa trở về là anh lao ngay vào công việc, tối mắt tối mũi, mãi tới mười một giờ đêm mới tạm nghỉ ăn chút gì đó. Nhớ tới khuôn mặt ngây ngây ngô ngô của cô gái ngốc nghếch Ngụy Nhất, mọi nỗi mệt mỏi được xua tan, khuôn mặt trong chốc lát được thay thế bằng sự dịu dàng và phấn khởi. Trâu Tướng Quân ở tầng trên cùng của tòa nhà trong trung tâm thành phố, qua lớp kính lớn, anh cúi xuống ngắm nhìn toàn bộ cảnh sắc của thành phố về đêm.

Dòng nước mênh mông, anh chỉ uống của em một gáo nhỏ. Đèn nê ông rực sáng, anh chỉ lưu luyến một góc đèn của em.

Anh bỗng mong muốn trong ánh đèn rực rỡ của muôn nhà kia, lưu lại một đốm sáng nhỏ giành riêng cho hai người - anh và cô.

Suy nghĩ đó đã khiến anh vô cùng xúc động, lập tức gọi điện thoại cho cô bé đó.

Lại tắt máy!

Trâu Tướng Quân nhíu đôi mày rậm, tiếp tục gọi tới số cố định của phòng Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt nhấc điện thoại, Trâu Tướng Quân có chút ấn tượng cô hay nói chuyện với tốc độ chóng mặt, anh còn nhớ cô là một nữ sinh có vẻ ngoài rất yểu điệu.

"A lô, anh là anh trai của Ngụy Nhất. Bảo Ngụy Nhất nghe điện thoại đi em."

"Ngụy Nhất?", đối phương nói vẻ kinh ngạc, "Bọn em vào học đã hai hôm nay rồi nhưng không thấy cậu ấy đến trường! Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu ấy… "

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân đã cúp điện thoại từ lâu rồi, khuôn mặt anh tối sầm, tiện tay lấy chiếc áo khoác vội vàng bước ra khỏi cửa.

Ngụy Nhất không về trường, hôm đó cô để anh đi khỏi rồi một mình ra đi. Nhưng cô ấy đi đâu? Trâu Tướng Quân vừa khởi động xe vừa gọi điện về nhà họ Ngụy, biết được cô ây cũng không về nhà. Anh tức giận đến nỗi đấm mạnh lên vô lăng. Cô gái ngốc nghếch luôn có cách biến anh xoay vòng vòng như một con bọ không đầu!

Liên tiếp ba ngày sau, vẫn không có chút tin tức gì của Ngụy Nhất. Ngay cả bệnh viện tâm thần của dì, Trâu Tướng Quân cũng đã đến tìm nhưng cũng không thấy. Lần này cô ấy đã hoàn toàn thoát khỏi vòng tay mình rồi sao? Trâu Tướng Quân quá hoảng loạn, có bệnh thì vái tứ phương, anh chạy tới cả đồn công an để báo.

Không một chút kết quả.

Dù cực kỳ không muốn, sau bao nhiêu năm, cuối cùng đây là lần đầu tiên Trâu Tướng Quân chủ động gọi điện cho Tô Thích.

Sau lời đề nghị chấm dứt mối quan hệ của Trâu Tướng Quân, Ngụy Trích Tiên rơi vào trạng thái tâm hồn nguội lạnh, hành động như rút củi dưới đáy nồi này đã hút hết toàn bộ dưỡng khí của đời cô. Từ nhỏ, cô đã rất cao ngạo nhưng chỉ yêu duy nhất một người, cô dành toàn bộ tâm trí và tình cảm của mình gửi gắm vào Trâu Tướng Quân, giờ đây, khi tuổi thanh xuân đã gần cạn, cô lại hoàn toàn trắng tay. Càng là những người phụ nữ cao ngạo thì tố chất tâm lý lại càng kém. Lúc này, cô giống một con chim đã bị vặt trụi lông, xấu hổ, bực tức, khó chịu nhưng lại không còn khả năng bay lên nữa.

Một ý nghĩ sai lầm mà dẫn đến tai hại muôn phần, quả thực cô đã có ý định kết thúc cuộc đời.

https://thuviensach.vn

Dù Ngụy Nhất bị thương khá nặng khiến Tô Thích ruột gan rối bời, nhưng đã có Trâu Tướng Quân bên cạnh nên cũng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng. Sau khi đắn đo cân nhắc, Tô Thích quyết định ở lại bên cạnh cô gái đang trong trạng thái tinh thần không ổn định - Ngụy Trích Tiên. Người đó sau khi bị bạn trai bỏ rơi, tính cách bỗng nhiên có sự thay đổi lớn, giống như một đứa trẻ không có nơi nương tựa, không có ai để dựa dẫm nên cứ bám riết lấy Tô Thích. Cho dù anh đến văn phòng luật sư hay về nhà nghỉ ngơi, Ngụy Trích Tiên cũng đều bám theo. Trong mấy ngày Ngụy Nhất nằm viện, hễ thấy Tô Thích có ý rời đi, Ngụy Trích Tiên lại giống như lên cơn điên dại, nếu không cũng nước rnắt ngắn nước mắt dài khiến anh không thể phân thân được.

Suốt mấy ngày trời, Ngụy Trích Tiên không thay quần áo, tóc tai rũ rượi, toàn thân rệu rã, lúc thì tinh thần hốt hoả, lúc lại ngây ngô đờ đẫn. Ngồi cuộn tròn trên ghế sô pha. Trong một ngày mà trông cô già đi đến mười tuổi, chẳng còn dáng vẻ kiều diễm như trước nữa.

Tô Thích thấy Ngụy Trích Tiên lâm vào hoàn cảnh như thế, vừa đau lòng lại vừa lo lắng.

Ngụy Trích Tiên đắm chìm trong u mê ba ngày liền. Đến sáng ngày thứ tư cô đột nhiên tỉnh lại, dậy từ sớm gọi điện đến cửa hàng đặt mua đồ ăn, sau đó tắm rửa, trang điểm. Tô Thích sau khi tỉnh dậy, bước vào phòng ăn liền nhìn thấy một bàn đồ ăn, món nào món nấy còn đang nóng hổi, ngồi bên cạnh là một người đẹp lung linh diễm lệ, yêu kiều quyến rũ. Lớp phấn trang điểm mỏng, mí mắt được vẽ hơi xếch, mái tóc buộc đuôi gà phía sau càng tăng thêm vài phần tươi trẻ, tràn đầy sức sống, hai tay chống cằm, sóng mắt đưa tình, nở nụ cười thật tươi, nói: "Tô Thích, chào buổi sáng!".

Tô Thích lúc đầu sững lại, không biết Ngụy Trích Tiên đang muốn giở trò gì. Nhìn nụ cười đầy mê hoặc của cô, không khác với thường ngày, anh cũng thấy tinh thần phấn trấn, bèn nho nhã ngồi xuống trước mặt cô, vui vẻ

https://thuviensach.vn

nói: "Dậy sớm nhỉ, Trích Tiên", sau đó đưa mắt nhìn ngắm cô một lượt, thành thật khen ngợi, "Khí sắc không tồi, hôm nay cậu rất đẹp".

"Trước đây không đẹp sao?", Ngụy Trích Tiên chớp chớp mắt, cười duyên dáng.

"Trong mắt tớ, cậu lúc nào cũng đẹp nhất", Tô Thích không hề có ý lấy lòng, anh nói một cách nghiêm túc và bình thản.

Ngụy Trích Tiên mỉm cười mang theo cả nỗi chua xót, nhưng cô nhanh chóng khôi phục được trạng thái bình thường: "Tiếc quá, tớ đã bỏ phí mười năm".

Tô Thích cười dịu dàng, nói: "Cậu còn rất trẻ, đừng nói những câu bi quan như vậy".

"Thích, cậu nói đi, nếu bây giờ chúng ta bắt đầu lại, có kịp không?"

Tô Thích nghe câu nói này của Ngụy Trích Tiên, thấy được an ủi phần nào, thành thực đáp: "ừm, cậu rất thông minh, có tài, làm bất cứ việc gì cũng rất xuất sắc".

Ngụy Trích Tiên bỗng có chút kích động, buột miệng nói: “Vậy còn hai chúng ta thì sao?".

Tô Thích sững người, rì rầm nhắc lại: "Chúng ta?".

Ngụy Trích Tiên chăm chú nhìn anh rất lâu như qua cả một thế kỷ, sau đó mới khẽ nói: "Cậu còn nhớ lời hứa năm đó với tớ không?".

Tô Thích bị một đòn giáng mạnh nhưng khuôn mặt lại không có chút biểu hiện gì, trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi nói: "Nhớ".

Ngụy Trích Tiên dường như rất vui sướng, nhoài người qua bàn nắm lấy tay anh, vui vẻ nói: "Vậy chúng ta làm lại từ đầu nhé!”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn người con gái duy nhất mà mình yêu thương, mà còn yêu thương suốt mười năm rồi. Khuôn mặt chỉ xuất hiện trong mơ suốt mười năm qua nay lại mỉm cười với mình. Khi giấc mơ thành sự thật, đáng lẽ người ta phải vô cùng vui mừng nhưng lúc này anh như bị mắc nghẹn nơi cổ họng, không thể nói được thứ dư vị chua chua chát chát đó là gì.

Làm lại từ đầu, bắt đầu từ đâu? Từ thời học sinh ngây ngô khờ dại? Từ mùa hè ve kêu chim hót của năm mười bảy tuổi? Từ buổi chiều ngập tràn ánh nắng khi chàng thanh niên cất tiếng thổ lộ tình cảm với cô thiếu nữ? Mười năm xoay vần, thực sự có nỗi nhớ nhung da diết nhưng ai có thể ngăn dòng chảy của thời gian, ai có thể làm cho thời gian ngừng trôi mà không mang theo mối tình ngây dại đó? Mối tình đơn phương thuần túy ấy chỉ có thể coi là một vật quý giá nhất trong cuộc đời, chôn giấu trong mỗi sợi tâm hồn. Khi rảnh rỗi lại đem ra tự mình thưởng thức và tỏ lòng cảm tạ với người đã mang tặng nó.

Nhưng sau mười năm, sao có thể vội vội vàng vàng "làm lại từ đầu" một cách ung dung tự tại như vậy?

Tô Thích chăm chú nhìn vào khuôn mặt không còn chút tì vết dưới lớp phân mỏng của Ngụy Trích Tiên, trong lòng đã rõ vài phần, anh lạc giọng hỏi: "Em đã suy nghĩ kỹ chưa?"

“Rồi!”

Tô Thích khó nhọc nói: "... Thôi được".

"Vậy từ giờ trở đi, anh đã là bạn trai của em rồi. Trừ những lúc bắt buộc vì công việc ra, anh không được gặp gỡ riêng hay gọi điện thoại cho bất kỳ cô gái nào khác. Anh làm được không?"

"Được... Anh cần gặp mặt để nói trước với cô bé một tiếng."

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên rồi, anh yêu", Ngụy Trích Tiên nở nụ cười ngọt ngào, "Chúng ta ăn cơm thôi",

Tô Thích nhìn những món sơn hào hải vị bày biện đầy bàn, bất giác nhớ đến những món ăn thanh đạm mà Ngụy Nhất đã nấu cho anh ăn, còn cả khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ trong sáng đó nữa.

Thức ăn đã nguội lạnh, ăn mà không còn cảm nhận được hương vị của nó nữa.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Em Mong Anh Vui Vẻ

Ngụy Trích Tiên bị ốm phải nhập viện. Cô đánh cược với chính mình: "Tất cả mọi thứ của Tô Thích, Trâu Tướng Quân đều sẽ chiếm đoạt lại". Để lại bắt đầu thu hút sự chú ý của Trâu Tướng Quân, cô chọn cách ở bên Tô Thích. Cách nghĩ này mặc dù có phần ấu trĩ, đáng cười nhưng đó là biện pháp duy nhất mà Ngụy Trích Tiên thể hiện tình yêu với Trâu Tướng Quân trong bước đường cùng. Tấm thẻ bài duy nhất mà hiện giờ cô có được chính là tình yêu của Tô Thích, thứ mà cô đã từng không màng tới. Nhưng cú điện thoại mang ý nghĩa "mong được người yêu cũ chúc phúc" của cô đã gọi đi rồi mà Trâu Tướng Quân chẳng có phản ứng gì. Điều này khiến cô vô cùng tức giận nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Tô Thích gọi vào di động của Ngụy Nhất, không liên lạc được, thầm nhủ chắc cô ấy đã cố ý thay số điện thoại, không muốn gặp mình nữa nên anh cũng buồn rầu một lát rồi thôi.

Tô Thích nhận được điện thoại của Trâu Tướng Quân, đôi phương hỏi thẳng: "Ngụy Nhất đang ở đâu?".

Tô Thích vô cùng ngạc nhiên, trả lời không biết rồi hỏi lại, "Ngụy Nhất đã xảy ra chuyện gì sao?".

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không nói thêm lời nào, cúp máy luôn. Tô Thích nghĩ ngay tới chuyện Ngụy Nhất đã bị mất tích, anh gọi điện tới phòng của Ngụy Nhất, rồi lại hỏi người nhà họ Ngụy, câu trả lời đều giống nhau: "Nhất Nhất? Nửa tháng nay đã không thấy đâu rồi".

Trong thoáng chốc, khuôn mặt của Tô Thích không còn chút thần sắc.

Tô Thích cố gắng trấn tĩnh tâm trạng đang rối bời của mình, suy nghĩ một lát, bèn lái xe lao về hướng khu chung cư Xuân Thành.

Cô bé đó quả nhiên đang ở đây! Vừa mở cửa, một mùi thịt thơm xộc thẳng vào mũi. Trái tim đang treo lơ lửng của Tô Thích tạm thời quay về vị trí cũ, anh bước vào nhà.

Trời mùa hè thường tối muộn, đã sáu giờ chiều vẫn còn ánh nắng, từng chùm từng sợi nhạt nhòa chiếu xiên vào phòng khách, kéo bóng của bàn ghế đổ đạc trong nhà ra dài hơn

Cặp sách của Ngụy Nhất được để ở ghế sô pha. Trên bàn ăn đã đặt sẵn hai đĩa thức ăn nóng hổi - sườn chua ngọt vàng rộm và rau cải thảo xào xanh rờn. Hai bộ bát đũa đúng vị trí mà thường ngày cả hai thích ngồi, ở góc bàn ăn có đặt một quyển sách, chiếc bút nằm lăn lóc ngay bên cạnh. Cửa phòng bếp từ từ mở ra, thấy ngay khuôn mặt rầu rí của Ngụy Nhất

"Á! Anh!"

Ngụy Nhất không ngờ Tô Thích lại xuất hiện như từ trên trời rơi xuống như vậy, kinh ngạc mừng vui đan xen, đĩa thức ăn trên tay khẽ nghiêng, nước sốt nóng rớt xuông mu bàn tay bỏng rát. Ngụy Nhất đau tới nỗi lạc cả giọng, méo cả miệng nhưng vẫn không buông tay, cố chịu đau bước nhanh tới bàn ăn rồi mới buông đĩa xuông.

"Anh... anh về rồi... cơm vừa nấu xong! Có thể ăn được rồi", Ngụy Nhất nhìn Tô Thích, cảm giác rất vui mừng nhưng lại thêm chút dè dặt.

https://thuviensach.vn

"Mấy ngày vừa qua em đã đi đâu?", Tô Thích nghĩ tới Ngụy Trích Tiên, nghĩ tới lời hứa của mình với cô ấy, cô gắng kiềm chế khát vọng được ôm cô bé này vào lòng, tâm hồn anh rắn rỏi hơn, nói với một khuôn mặt không chút biểu cảm.

"Em không đi đâu cả.", Ngụy Nhất lí nhí, cúi đầu xuống, khẽ liếc trộm về phía anh.

"Tất cả mọi người trong nhà đều tìm em! Em biết không? Em thấy rất hứng thú khi khiến mọi người náo loạn hết lên sao? Em đã trưởng thành rồi, hành xử không thể tùy tiện như vậy được!"

"Anh...", Ngụy Nhất nhìn Tô Thích trong bộ dạng thật đáng thương, lúng túng chùi chùi vết dầu mỡ trên mu bàn tay vào tạp dề một cách vô thức.

"Lẽ nào em không biết rằng mọi người sẽ đi tìm em và rất lo lắng khi không tìm thấy?", Tô Thích cao giọng hỏi.

"Sẽ chẳng có ai tìm em. Nếu anh không tìm... sẽ chẳng có ai tìm đâu...", Ngụy Nhất cúi gằm mặt xuống, một giọt nước mắt theo đó rớt theo, nhỏ xuống sàn gỗ.

Tô Thích thấy đau lòng, ngữ khí cũng dịu đi vài phần nhưng vẫn rất nghiêm nghị: "Nói bậy! Mọi người đều rất quan tâm tới em! Em lại tự cho mình là đúng, trốn ở bên ngoài vài ngày với mong muốn gì hả?".

"Em không ở ngoài, em luôn ở trong nhà mà", Ngụy Nhất khe khẽ nói.

Tô Thích không nói được câu gì nữa.

Cô ây nói mình chỉ ở nhà, chính là nhà mà anh đã mua cho, ngôi nhà đã từng là của chung hai người... Quả nhiên cô ây đang ở nhà, đang đợi anh, giống như thường ngày, làm bài tập, nấu cơm, đợi anh về ăn cơm, nếu anh

https://thuviensach.vn

không về nhất định sẽ gọi điện báo trước, nếu anh không gọi điện, cô ấy sẽ cứ ngồi chờ. Không biết cô ấy sẽ ngồi đợi đến mấy giờ đêm nữa. Người không về nhà chính là anh.

Nhưng cô không hiểu rằng, tuy căn hộ ở chung cư Xuân Thành vẫn còn nhưng nhà thì không tồn tại nữa. Cũng có thể cô đã hiểu, chỉ là không muốn tính lại, vẫn muốn vờ như không biết.

"Em biết anh sẽ đến?", Tô Thích lạc giọng hỏi.

Ngụy Nhất lắc đầu, dùng tay lau nước mắt, bỗng nhiên thần thái tươi tỉnh hẳn lên: "Anh, mau rửa tay rồi ăn cơm đi! Em hầm món canh xương với củ cải, món mà anh thích nhất đây!".

"Vậy... ngày nào em cũng nấu cơm?" Ngày nào cũng nấu những món ăn như thường ngày hai người vẫn ăn rồi đợi anh về?

Tô Thích không dám tưởng tượng, một cô gái mới mười tám tuổi đầu lại có thể ngây ngô sống trong chờ đợi suốt nửa tháng đợi với cảnh vật còn đây mà người thì ở nơi nào như thế.

Ngụy Nhất dường như không nghe thấy, khuôn mặt rạng rỡ chạy tới chạy lui vào bếp, múc canh bê ra ngoài, không đợi Tô Thích có cơ hội mở miệng, lại vội vàng chui vào bếp, miệng liên tục nói: "Đợi một lát, em thái ít hành hoa rắc lên trên bát canh là có thể ăn được rồi..".

Bóng dáng nhỏ bé bận rộn của cô thật giống thường ngày. Không, còn bận hơn thường ngày, bận đến nỗi không còn thời gian để ý tới Tô Thích, bận đến nỗi không nhìn thấy ánh mắt đầy thương xót và không kịp nghe những lời hỏi han của anh. Trong lòng cô hiểu rất rõ nhưng lại cố ra vẻ chưa hề xảy ra chuyện gì, chỉ sợ làm kinh động giấc mơ này. Hình như cô nhất định cho rằng, chỉ cần không muốn thì mãi mãi sẽ không tỉnh giấc.

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm, vẫn hương vị quen thuộc, người cũng quen thuộc nhưng Tô Thích lại không dám ngẩng đầu, khống dám đối diện vói đôi mắt trong sáng kia.

"Anh, cơm có ngon không?"

"Ngon. Cơm cô bé nấu đều rất ngon", Tô Thích thành thật trả lời.

"Ha ha", Ngụy Nhất cười một cách ngây ngô, khuôn mặt hạnh phúc, "Anh, dạo này anh không về nhà...”

Tô Thích sững người, Ngụy Nhất lập tức cười nói: "Nhiều việc quá phải không? Các vụ kiện tụng cứ liên miên không dứt sao?".

Tô Thích đau lòng, càng ngày càng cảm thấy không thể đối diện với cô. Chính anh cũng từng muốn kéo dài sự hòa hợp của ngôi nhà này biết bao...

Tô Thích chuyến sang chủ đề khác, cố ý nói thật nhanh "Em cần phải đến lớp, ở nhà tự học không tốt bằng nghe thầy cô giảng đâu"

Ngụy Nhất trầm ngâm hổi lâu, hỏi lại: "Anh, mai anh có về ăn cơm không?".

"Cô bé! Không được bỏ học!"

"Anh, mai làm món mới nhé, em mới học được đấy!"

"Cô bé!"

Hai người ai nói chuyện của người nấy, tiếng gọi không lạnh lùng không nồng nhiệt cuối cùng của Tô Thích vừa thốt lên, khóe mắt của Ngụy Nhất đã đỏ hoe. Tô Thích thở dài một tiếng, đành trả lời câu hỏi của cô: "Mai anh không về, sau này sẽ rất bận... anh có thể sẽ rất ít về. Em đừng đợi anh...", nói đến câu cuối cùng, lồng ngực anh bị nỗi buồn bực lấp đầy.

https://thuviensach.vn

"Thế còn cuối tuần?", Ngụy Nhất hỏi.

"Cũng rất bận”

“Còn buổi tối, cả sáng sớm nữa?”

"Cô bé, anh rất mệt", Tô Thích nói.

Anh thật sự thấy mệt mỏi nhưng không phải là do công việc. Công việc, dù có phiền phức đến mấy thì cũng cố lúc giải quyết được. Còn với Ngụy Nhất bây giờ, lại chuyện trái tim gần trong gang tấc nhưng người lại xa tận chân trời. Vậy nên anh rất mệt mỏi.

"Ờ! Vậy, mệt thì đừng đến nữa! Lái xe buổi tối mà mệt như vậy sẽ không tốt, ban ngày bận rồi, buổi tối cũng không cần đến...", lời nói của Ngụy Nhất chẳng còn trình tự gì nữa, mắt đã đẫm lệ, cô cố gắng kiềm chế, "Đợi... đợi đến khi nào rảnh rỗi thì về nhà... em sẽ đến trường học, em cũng sẽ vẫn ở đây...", Ngụy Nhất nói, khóe mắt đã không giữ nổi những giọt nước mắt nữa rồi, sợ Tô Thích nhìn thấy, cô vội cúi gằm mặt xuống, chọc chọc đôi đũa vào bát cơm trắng, sau đó những giọt nước mắt thành hàng nuối đuôi nhau rơi vào bát.

Tô Thích nhìn Ngụy Nhất, cô ấy cũng giống với những cô bé mười tám tuổi khác, buộc tóc đuôi gà, thích ăn đồ ngọt, nhút nhát, tính tình đơn giản, mỗi khi lo sợ thì dè dặt, mũi và miệng đều làm vài động tác nho nhỏ. Tất cả đều hết sức bình thường, như một hạt cát trong biển cả. Nhưng cô lại là một cô gái duy nhất gửi gắm toàn bộ tâm hồn và con người cho anh. Lại nghĩ tới Ngụy Trích Tiên, quân tử đã hứa, đâu dễ nuốt lời, anh bèn an ủi bản thân: Ngụy Nhất còn nhỏ, đang trong độ tuổi thanh xuân, sau này sẽ gặp người đàn ông yêu cô ấy hơn nữa.

Tô Thích không thể giả bộ mạnh mẽ hơn được, anh buông đũa xuống, lạc giọng nói: "Anh ăn no rồi, cô bé, anh đi đây".

https://thuviensach.vn

"Đi luôn sao?", Ngụy Nhất dường như đã định thần lại, vội vàng đứng lên, "Anh còn chưa ăn mà".

"Không đói", Tô Thích quay người, không muốn nhìn khuôn mặt khiến anh phải đau lòng thêm nữa, cứ thế đi thẳng ra phía cửa.

"Anh... quần áo...", Ngụy Nhất vội đuổi theo, giơ chiếc áo khoác anh vừa cởi ra lên trước mặt, hành động vẫn giống như trước đây. Hồi đó, mỗi lần anh có việc phải ra ngoài, cả hai đều lưu luyến không rời, nhưng vì công việc, không đi không được. Ngụy Nhất cũng cầm quần áo cho anh, nhanh nhẹn như một chú thỏ, sau đó anh sẽ yêu chiều xoa xoa đầu cô, nói buổi tối nhớ đợi điện thoại của anh. Tất cả những điều đó, từ nay về sau sẽ không xuất hiện nữa.

Tô Thích đón lấy chiếc áo khoác, quay lưng về phía Ngụy Nhất để xỏ giày. Anh biết, Ngụy Nhất đang đứng sau, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng được khuôn mặt đầy vẻ đau khổ và thất vọng của cô. Anh cố làm ra vẻ thoải mái, nói: "Nếu thây ở đây yên tĩnh, em có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng đừng làm nhiều món ăn như vậy... Trường học thì nhất định phải đến, thi thoảng về nhà thăm bố mẹ".

"Anh, em sẽ nghe lời anh", giọng nói của Ngụy Nhất nghẹn ngào, dường như phía sau nó còn ẩn giấu một câu nói nữa “ Em sẽ nghe lời anh, liệu anh có thể không rời xa?”

Tô Thích đã xỏ giày xong, đứng thẳng người, tay đặt vào nắm cửa, mãi mà không mở được. Nghĩ ngợi hồi lâu, giọng nói như vang vọng từ một nơi xa lắm: "Cô bé anh rất xin lỗi. Anh và Ngụy Trích Tiên đã quay về với nhau rồi...".

Dừng lại một chút, anh lại nói: "Sau này, em hãy tự chăm sóc bản thân, em cũng lớn rồi, đừng làm gì tùy tiện, đừng dùng bản thân mình để trừng phạt người khác, như vậy sẽ khiến họ đau lòng... Sau này anh vẫn là anh

https://thuviensach.vn

của em, mãi mãi là như vậy, nếu em gặp khó khăn thì hãy nói với anh, nếu giúp được, anh nhất định sẽ giúp".

Giọng nói của Tô Thích vừa dừng lại căn phòng yên lặng tới nỗi chỉ cái kim rơi xuống đất cũng nghe được tiếng động, Ngụy Nhất ở phía sau đang lặng lẽ nghe. Cuối cùng, Tô Thích cứng rắn nói: "Sau này đừng đợi anh nữa. Nếu không có việc gì, buổi tối anh sẽ không gọi điện. Cô bé, em có thể mắng anh không có trách nhiệm..".

Vẫn hoàn toàn yên lặng.

Tô Thích không yên tâm, quay người lại nhìn cô. Ngụy Nhất đang cúi đầu thật thấp, đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của cô, một xoáy tóc thật đáng yêu.

"Cô bé, em có hiểu không?", Tô Thích vẫn không đành lòng, bước lại gần nâng khuôn mặt cô lên, nước mắt cô đã giàn giụa.

Khuôn mặt nhỏ xinh ướt nhèm vì nước mắt, cặp đồng tử rệu rã phát ra những tia nhìn tuyệt vọng, cô đang cắn chặt môi để nó không phát ra bất cứ âm thanh nào

Tô Thích kinh ngạc, khẽ tách miệng cô ra, hét lên: "Cắn rách môi rồi! Mau mở miệng ra!", anh đưa tay ghì mạnh cô vào lòng, lạc giọng, "Bé con, em làm vậy anh yên tâm sao được!".

Ngụy Nhất từ từ ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt đẹp như ngọc của Tô Thích đầy vẻ đau khổ, đôi mày rậm nhíu lại, không khóa được nỗi đau thương, hố sâu ngăn cách dù có sâu đến mức nào cũng không thể sâu hơn nỗi đau khổ đó. Ngụy Nhất nghẹn ngào: "Anh, anh đừng quá đau lòng".

Ngụy Nhất bỗng nhớ lại những lời mà Ngụy Trích Tiên đã nói, Tô Thích căn bản là không yêu cô, anh ấy chỉ thương hại cô mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đã không yêu, có ở bên nhau cũng không cảm thấy vui vẻ, nếu đã không vui vẻ, chi bằng để anh ấy thoải mái ra đi, đi tìm người có thể đem lại niềm vui cho anh ây. Tô Thích đã yêu chị gái suốt mười năm, giờ họ đã được ở bên nhau, cô có lý do gì mà khóc chứ.

Ngụy Nhất gắng nở nụ cười, nhưng nụ cười đó còn khó coi hơn cả khóc, cô cố làm ra vẻ thoải mái, vui vẻ nói: "Anh vẫn còn ở đây à? Anh xem, em vẫn gọi anh là anh mà, anh chỉ đi ra khỏi căn phòng này thôi, đi làm, đi thăm chị.. chẳng có gì thay đổi cả, anh đừng buồn nữa. Chỉ là anh trai cũng không có gì không tốt, sau này anh là anh rể của em rồi, la người thân, còn có thể gặp lại... em luôn coi anh là anh trai mà".

Cô lau nước mắt, cười nói: "Anh, ăn thêm chút gì đi".

"Không", Tô Thích không thể chịu nổi vẻ cố tỏ ra mạnh mẽ của cô, anh muốn đi ngay.

"Anh, đợi em, chúng mình cùng đi!", Ngụy Nhất bật dậy, vội vàng rửa bát, thu dọn cặp sách, mặc áo khoác ngoài, xỏ giày. Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, khi đứng trước mặt Tô Thích, tình thần đã hoàn toàn hứng khải, ngoài đôi mắt đỏ hoe ra, không thấy nét đau khổ nào. Ngụy Nhất lè lưỡi làm mặt xấu với Tô Thích, cười nói: "Em nhanh không? Đi thôi!".

Hướng mà Tô Thích cần đi ngược hẳn so với hướng đi về phía Đại học Sau khi xuống bãi đỗ xe, Ngụy Nhất liền đi ngay.

"Cô bé, lên xe đi, anh lái xe đưa em về trường", Tô Thích nói.

"Không cần đâu, chỉ mất vài phút thôi mà, em vừa ăn cơm xong, coi như đi dạo một chút. Anh, anh lái xe chậm thôi, chú ý an toàn nhé!"

"Anh không yên tâm, để anh đưa em đi!", Tô Thích nói, giọng điệu cứng rắn.

https://thuviensach.vn

"Anh, em muốn đi một mình", Ngụy Nhất hôm nay lại tỏ ra cương quyết bất ngờ, "Nếu anh sợ em không về trường, có thế gọi vào số cố định của phòng để kiểm tra. À, nếu không tiện gọi thì cũng không sao", cô bỗng nhớ tới lời Tô Thích vừa nói, buổi tối sẽ không gọi điện đến nữa.

Rầu rĩ rồi lại nhanh chóng ngẩng mặt lên, cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Tô Thích cũng không nói thêm gì.

Đưa cô về trường, đó là việc duy nhất mà anh có thể làm lúc này, anh chỉ muốn làm thêm cho cô một điều gì đó để giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình mà thôi. Tô Thích tự cười nhạo bản thân, hóa ra, anh cũng chỉ là người ích kỷ.

"Anh, em đi trước đây, tạm biệt. Chúc ngủ ngon”

"Tạm biệt."

Chia tay lưu luyến giống như mọi khi.

Trước mắt Tô Thích như nhanh chóng tỏa ra một lớp sương mờ. Trong làn sương mờ ảo đó, bóng dáng nhỏ bé mong manh của Ngụy Nhất biến mất trong màn đêm đen kịt.

Khởi động, xe lao vút đi.

Ngụy Nhất không đi lang thang ngoài đương, quả nhiên đã rất nghe lời, đi thẳng về ký túc. Mọi người đều có mặt ở phòng, hỏi Ngụy Nhất mấy ngày qua đã đi đâu, Ngụy Nhất cười hì hì giải thích với mọi người.

Một lát sau, Như Như đứng lên nghe điện thoại phòng “A lô, cậu ấy có, để em gọi cậu ấy... Ồ, vậy được rồi, tạm biệt", rồi cúp máy.

Bốn cô gái trẻ vẫn hệt như mọi khi, đùa nghịch vui vẻ. mãi cho tới khi tắt điện đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Tuổi trẻ không biết buồn, chủ đề trò chuyện trong đêm tối là chàng hoàng tử ở trường học. Sau khi tắt điện, giọng nói nhỏ dần, mãi tới khi cô gái ham vui nhất cũng chìm sâu vào trong giấc mộng.

Khi không còn ai thức giâc, vẫn có ai đó đang cắn chặt một góc chăn, lặng lẽ khóc suốt đêm dài.

Thổn thức, nức nở.

Đêm nay, ánh trăng tựa như ánh sáng của những giọt lệ rơi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bệnh Của Dì Trở Nặng

Phụ nữ đều thích nước hoa. Trâu Tướng Quân đi Pháp về mang tặng Ngụy Nhất một lọ hãng Chanel No. 5. Ngụy Nhất vừa đem về phòng liền bị ba cô bạn tranh cướp nhau xem thử, "cạch" một tiếng, lọ nước hoa rơi xuống nền nhà, vỡ tan.

Sự việc xảy ra khiến căn phòng thơm suốt cả tuần liền, đội kiểm tra vệ sinh lẩn nào đến thăm phòng cũng không muốn ra về.

Phụ nữ đều yêu động vật. Trâu Tướng Quân mang một chú mèo Birman chưa trưởng thành từ chỗ mấy người bạn tới, chú mèo toàn thân được phủ bởi hai màu hồng – trắng, bốn chân đều màu trắng, vô cùng đáng yêu. Trâu Tướng Quân rất đắc ý, nói con mèo này có tên là Tứ Đề Đạp Tuyết Nó không phải là mèo bình thường, nghe nói là giống mèo thuần huyết thống, là con cháu đời thứ n của một chú mèo rất nổi tiếng, mấy cô gái trong phòng đều rất thích nó. Trong một đêm gió lớn, tăm tối, Tứ Đề Đạp Tuyết cao quý sau khi phóng khoáng đi dạo một vòng quanh hồ trong khuôn viên trường Đại học, chú đã không cưỡng lại được sức hấp dẫn của một cô mèo thường bên hồ nên đã một đi không trở lại nữa.

Phụ nữ đều thích đeo trang sức gắn kim cương. Trâu Tướng Quân bỏ ra một khoản tiền lớn đặt mua một sợi dây chuyền gắn kim cương độc nhất vô nhị từ Italia về. Lại một lần nữa thấy sợi dây chuyền tinh xảo cao cấp được

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đeo trông khác hẳn khi nó nằm trên chiếc cổ rụt của Như Như. Trâu Tướng Quân hỏi tại sao lại cho người khác mượn đồ, Ngụy Nhất nói một cách vô tội: "Bốn người trong phòng, lần lượt mỗi người đeo một tuần".

Phụ nữ đều thích xe sành điệu. Trâu Tướng Quân nghĩ, mua xe trước rồi học lái sau, như thế sẽ dễ dàng hơn. Vừa hay, dòng xe cao cấp long trọng khai mạc triển lãm xe tại thành phố S. Anh hớn hở gọi điện rủ Ngụy Nhất cùng đi xem, cô bé đó buổi sáng còn đồng ý, buổi trưa đã gọi điện nói:

"Em không đi nữa, hội sinh viên buổi chiều phải đi chuẩn bị sân khấu. Em tìm người khác đi cùng anh nhé!”

Phụ nữ đều thích lãng mạn. Để mang tới cho Ngụy Nhất niềm vui bất ngờ, khi cô học môn chuyên ngành, Tướng Quân len lén ngồi bên cạnh. Kết quả là cô gái này lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ suốt cả một tiết học, hoàn toàn không biết người ngồi bên mình là ai. Trong khi đó Trâu Tướng Quân bị vị nữ giáo sư hỏi tới tám câu. Sau khi tan học Trâu Tướng Quân đuổi theo Ngụy Nhất, cô nhìn thấy anh lại vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Trùng hợp thế, anh lại tới tìm Hiệu trưởng Uông sao?".

Một người phụ nữ như vậy, chậm chạp, ngốc nghếch mà không tinh ý, nhưng anh lại yêu thương. Anh không coi cô là thách thức, lòng ngưỡng mộ cô xuất phát từ tận đáy lòng. Cơn nóng giận của anh dù lớn đến mấy nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Ngụy Nhất thì tất cả đều hóa thành một hồ nước mùa xuân.

Những lúc rỗi rãi, Trâu Tướng Quân thường dậy rất sớm, đến trường học ngắm cô bé họ Ngụy chạy bộ trong sân vận động. Giờ đã là trung tuần tháng Sáu, khung cảnh của vườn trường vào mỗi buổi sáng sớm tuyệt đẹp. Ngụy Nhất chầm chậm chạy theo đường tròn bốn trăm mét. Đối với một người có tế bào vận động bằng 0 như Ngụy Nhất, đây chính là một hành

https://thuviensach.vn

động xốc nổi mang tính tự sát. Trâu Tướng Quân chạy đuổi theo, chạy song song bên cô, cất giọng cợt hỏi: "Đồ ngốc, sao lại thở như kéo bê thế?".

"Có người nói... sức khỏe của em... yếu... bảo em chạy vòng theo sân vận động của trường." Ngụy Nhất đã chạy được một lát nên đã rịn mồ hôi. Ngụy Nhất càng lúc càng thở hổn hển, Trâu Tướng Quân nhớ ra cô vừa phẫu thuật, không được vận động quá mạnh nên vội nghiêm khắc ngăn cô lại. Anh nắm tay cô chậm rãi đi bộ một hồi rồi mới cho cô ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trâu Tướng Quân bỗng hỏi: "Ai bảo em chạy quanh sân vận động trường?".

Ngụy Nhất nghĩ ngợi hồi lâu không nói, Trâu Tương Quân tưởng cô không nghe rõ, hỏi lại một lần nữa, đối phương yêu ớt mở miệng: "Là anh Tô".

"Hai người vẫn qua lại với nhau?", sắc mặt Trâu Tướng Quân tôi sầm.

"Vâng, trước đây anh ấy nói, lâu lắm rồi", Ngụy Nhất ngước lên trời.

Thảm thực vật trong vườn trường vô cùng rậm rạp, tươi tốt, đây là nơi đẹp nhất của thành phố trong buổi sáng sớm. Không khí trong lành, bầu trời xanh cao vời vợi, từng dải mây trắng bị mặt trời nhuộm đỏ.

"Lời nói từ rất lâu rồi mà em vẫn còn nhớ? vẫn coi là thánh chỉ?", Trâu Tướng Quân thấy bực bội, giọng điệu cũng cao hẳn.

"Không liên quan gì tời anh", ngữ khí nhẹ nhàng nhưng những lời nói ra lại cứng nhắc, lạnh lùng.

Đôi mắt đẹp của Trâu Tướng Quân chớp chớp mấy cái rồi trợn lên nhìn cô, Ngụy Nhất không chịu lép vế; cũng nhìn lại anh, có điều không phải trong bộ dạng uể oải như thường ngày.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vừa chạy bộ xong, mái tóc mềm mại rủ xuống hai bên ướt nhèm vì mồ hôi trước trán. Hai bên tóc mai cũng có những giọt mồ hôi lấm tấm. Trâu Tướng Quân luôn thích bộ dạng ướt nhèm của phụ nữ, thêm vào đó là khuôn mặt đỏ hồng cùng hơi thở gấp gáp của cô lúc này lại càng thêm phần gợi cảm.

Trâu Tướng Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ trung đầy sức sống với đôi môi đỏ hồng vì bất mãn mà cong lên quá độ đó, trong lòng thầm nhủ: Chẳng phải em đang khêu gợi người ta hay sao!

Một giây ngay sau đó, Trâu Tương Quân không hề có bất cứ dâu hiệu báo trước nào, anh kéo cô lại và hôn lên môi cô.

Ngụy Nhất bỗng nổi cáu, cố gắng đẩy anh ra. Cô đứng dậy, lạnh lùng nói: "Em đi tắm đây. sắp phải lên lớp rồi, anh về đi".

"Đồ ngốc! Dám đi sao?", Trâu Tướng Quân đuổi theo sau hét lên.

Ngụy Nhất dừng bước, quay người lại, khẩu khí nhẹ nhàng nhưng kiên quyết: "Sau này đừng tới làm phiền em nữa, được không?".

Khuôn mặt Trâu Tướng Quân tỏ vẻ ngượng ngùng không biết phải trả lời như thế nào. Bóng dáng nhỏ bé của Ngụy Nhất đã khuất vào trong tòa nhà ký tú

Hai mươi bảy năm nay, đây là lần đầu tiên anh hết lòng vì phụ nữ, vậy mà lại bị người ta coi đó là phiền hà. Trâu Tướng Quân cười đau khổ, không nghĩ ra được cách nào để đối phó với cô gái trông có vẻ mềm yếu nhưng lại vô cùng cương quyết, bướng bỉnh này.

Không chỉ cương quyết, bướng bỉnh mà điều đáng sợ nhất là sự si tình.

Trâu Tướng Quân nhìn theo cặp mông nhỏ bé trong chiếc quần thể thao đang lắc qua lắc lại mạnh mẽ theo bước đi vì tinh thần bị kích động, hận

https://thuviensach.vn

nỗi không thể không để ý tới cảm nhận của cô, đè cô xuống để thi hành án tử hình ngay tại chỗ!

Chia tay được một tháng. Tô Thích quả nhiên không tới tìm Ngụy Nhất nữa. Có vẻ anh còn có ý tránh mặt cô, mấy lần Ngụy Nhất nghe nói chị gái có nhà, cô đều lặng lẽ về nhưng chưa bao giờ gặp được Tô Thích. Những ngày tháng được ở bên Tô Thích, nói dài cũng chẳng phải là dài. Lần đầu tiên quen anh là vào ngày đông, phải mặc áo lông dày cộm, mở máy sưởi âm kêu rì rì... Giờ đã là mùa hạ, mặc áo cộc, ngồi dưới hơi mát của điều hòa. Từ cuối mùa đông tới giữa mùa hạ, tính ra cũng là nửa năm. Trong lòng Ngụy Nhất, thời gian đó vừa như cả nửa đời người, lại dường như là một giấc mơ đẹp, đến khi tỉnh dậy thì chẳng còn dấu vết gì.

Tô Thích nói, sức khỏe cô yếu, sau này ngày nào cũng phải đi tập bóng rổ với anh.

TÔ Thích nói, thua rồi cũng không sao, lần sau sẽ lại thắng

Tô Thích nói, lần sau bị lạc đường thì không được chạy lung tung, cứ đứng yên tại chỗ, anh nhất định sẽ tìm thấy em.

Tô Thích nói, cô bé còn quá nhỏ.

Tô Thích nói, chủ căn hộ đó chính là em.

Tô Thích nói, bé bự, đừng sợ sấm sét, có anh đang ở đây.

Tô Thích nói, tránh xa Trâu Tướng Quân một chút.

Tô Thích nói, tất cả mọi thứ của anh đều không phải đặc biệt chuẩn bị cho em, ngoài vị trí còn trống bên cạnh anh.

Tô Thích nói...

https://thuviensach.vn

Mỗi câu nói của Tô Thích, Ngụy Nhất đều ghi nhớ rồi khóa chặt chúng lại nơi sâu thẳm tâm hồn, cũng không dám chạm nhẹ bởi sợ nỗi nhớ trôi đi ngàn dặm.

Cô bé đã nghe lời, ngày nào cũng kiên trì chạy bộ đẽ rèn luyện sức khỏe.

Anh, nhưng anh đã quên rồi.

Một buổi chiều, Ngụy Nhất đang học trên lớp bỗng nhận được điện thoại của bác sĩ bệnh viện tâm thần, nói dì cô bị nôn rất nhiều máu, tình hình rất nguy kịch.

Ngụy Nhất như mê, đầu óc quay cuồng. Cô lập tức gọi điện thoại cho bố. Ngụy Đông Cốc đang bận họp, bị con gái gọi điện tới, ông uể oải nói: "Bệnh viện còn không cứu chữa nổi thì tìm bố thì có tác dụng gì?".

Ngụy Nhất lại nghĩ tới Tô Thích, điện thoại cầm trong tay, số điện thoại cô đã thuộc lòng trong đầu cứ được bấm xong lại tắt đi, dằn vặt hồi lâu, ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi cho Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân vốn đang ở ngoại thành khảo sát một vùng đất mới khai thác, thấy cuộc gọi của Ngụy Nhất, anh nhíu mày do dự, nhưng khi nghe giọng nói run rẩy, cầu cứu của Ngụy Nhất, "Anh Trâu, làm thế nào bây giờ?", anh lập tức nói: "Đừng quá lo lắng, anh sẽ cử một người tới trường đón em trước, hai người cứ đến bệnh viện trước đi, anh sẽ tới ngay".

Không lâu sau, một người phụ nữ trung niên tới tìm Ngụy Nhất, tự giới thiệu là trợ lý của Trâu Tướng Quân, tên là Tiểu Trương. Ngụy Nhất chào rồi hai người lập tức lên xe tới bệnh viện.

Bác sĩ nói sơ qua về nguyên nhân: Bệnh nhân đã bị xơ hóa gan từ lâu, chỉ là không muốn để Ngụy Nhất biết. Bây giờ nôn ra máu, bước đầu chuẩn đoán là do bộ phận tiêu hóa bị chảy máu, nếu không khống chế kịp thời, lúc

https://thuviensach.vn

nào cũng có thể bị băng huyết, sau đó sẽ không thể qua khỏi. Điều kiện thiết bị y tế ở đây không thuộc hàng tốt nhất, hiện đại nhất, đề nghị chuyển bệnh nhân đến bệnh viện chuyên khoa, nhưng chặng đường di chuyển quá xa, bệnh nhân có khả năng vì không chịu nổi va đập, lúc nào cũng nguy hiểm tới tính mạng. Bệnh viện không dám tự quyết mà để Ngụy Nhất quyết định chuyển viện hay vẫn ở lại bệnh viện dễ điều trị.

Ngụy Nhất vốn bản tính mềm yếu, nhất thời chỉ biết khóc, làm sao đưa ra quyết định được.

Đúng lúc đó, Trâu Tướng Quân sải từng bước lớn vào.

"Anh Trâu!", khuôn mặt Ngụy Nhất còn vương đầy nước mắt, nhìn thấy Trâu Tướng Quân như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng liền lao ngay ra. Cảm thấy mình chỉ như là khách, còn chủ nhân thực sự giờ mới tới. Trâu Tướng Quân nhíu mày, không nói một tiếng nào, chăm chú lắng nghe bác sĩ nói, sau đó quyết định không chút do dự: "Lập tức chuyển viện!".

Ngụy Nhất đã tìm được chỗ dựa, đi theo Trâu Tướng Quân, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Quá trình chuyển viện rất thuận lợi, dì được đưa tới chữa trị ở bệnh viện tốt nhất thành phố. Hiện giờ đã được chuyển vào phòng cấp cứu dành cho bệnh nhân nặng, yêu cầu người nhà đợi ở bên ngoài.

Chị Trương giúp làm mọi thủ tục, Trâu Tướng Quân dẫn Ngụy Nhất đến ngồi xuống ghế an ủi: "Anh đã nói với Viện trưởng Trần ở đây rồi, bác ấy chính là bố của Vĩ. Yên tâm bây giờ y học rất phát triển, sẽ không sao đâu".

Ngụy Nhất không nói gì, cúi xuống đờ đẫn nhìn mấy đầu ngón chân, lặng lẽ rơi nước mắt, cô khóc nhiều đến nỗi hai mắt cay xè.

Một lát sau, bác sĩ xuất hiện trước cửa phòng cấp cứu: "Ai là người nhà của Phan Văn Tú?".

https://thuviensach.vn

"Tôi! Là tôi!". Ngụy Nhất vội chạy lại.

Bác sĩ nhìn Ngụy Nhất một lượt từ đầu tới chân, khuôn mặt không chút biểu cảm, nói: "Cha mẹ cháu đâu?".

"Bác sĩ, tôi là chồng chưa cưới của cô ấy. Bệnh nhân là người thân của chúng tôi", Trâu Tướng Quân nói.

Đầu óc Ngụy Nhất đang vô cùng rối loạn, cũng chẳng để ý tới danh xưng vừa rồi, khuôn mặt cầu cứu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của vị bác sĩ.

Bác sĩ mặt lạnh nhìn Trâu Tướng Quân một cái, kinh ngạc vì hào khí mạnh mẽ của anh, ngữ khí cũng dịu đi vài phần, nói: "Hai người lại đây, tôi trao đổi một chút về tình hình của bệnh nhân, cần có chữ ký của người nhà nữa".

Lúc này, một bậc tiền bối bước tới, vô cùng nhiệt tình bắt tay Trâu Tướng Quân, quan tâm hỏi han tình hình, rồi lại hỏi thăm cả bố của Trâu Tướng Quân nữa.

Bác sĩ mặt lạnh thấy viện trưởng đích thân đến, biết rõ nhân vật trước mặt không hề đơn giản, khuôn mặt lập tức trông gió bẻ măng, nở nụ cười rạng rỡ và bê tới ba cốc trà

"Tiểu Chu, cậu Trâu đây là cháu của tôi. Cô quan tâm một chút tới bệnh nhân trong kia nhé!", viện trưởng nói với bác sĩ sau đó quay người lại nói với Trâu Tướng Quân:

"Bác còn có chút việc phải đi bây giờ. Các bác sẽ cố gắng cứu chữa, đừng quá lo lắng. Hôm nào bác và Vĩ sẽ tới nhà chơi, đấu với nguyên Bộ trưởng Trâu ván cờ tướng!" viện trưởng ôn tồn nói xong rồi đi luôn.

"Hai vị hóa ra là hậu bối của Viện trưởng Trần, thế mà không nói sớm! Lại đây, lại đây, giờ tôi sẽ nói cho hai người biết, tình trạng trước mắt của

https://thuviensach.vn

bệnh nhân rất nguy hiểm, lúc nào cũng có khả năng bị mất một lượng máu lớn..."

Bác sĩ miêu tả bệnh tình bệnh nhân, vì sợ bệnh viện phải chịu trách nhiệm nên thường hay phóng đại lên, Ngụy Nhất chăm chú lắng nghe rồi bật khóc.

Trâu Tướng Quân kéo đầu cô ghé sát vào ngực mình, nói với bác sĩ: 'Thế ký cái gì, để tôi ký cho".

Bảy, tám trang giấy chi chít chữ đều có chữ ký như rồng bay phượng múa của Trâu Tướng Quân, sau khi ký xong, bác sĩ mặt mày rạng rỡ, an ủi vài câu rồi lại chui vào phòng cấp cứu.

Màn đêm đã buông xuống thật sâu, Ngụy Nhất còn nhỏ, phải chịu nỗi kinh động lớn, lại phải chạy tới chạy lui, giờ đã vô cùng mệt mỏi, cô gục đầu trên ghế ngủ thiếp đi. Trâu Tướng Quân khẽ đặt đầu cô vào lòng minh, bệnh viện rất lạnh, anh cởi áo ngoài ra khoác lên người cô.

Đến khoảng ba giờ sáng, bác sĩ lại đi ra, thần sắc hoang mang nói với hai người: "Bệnh nhân đột nhiên lại ra rất nhiều máu, chúng tôi đang tiến hành cấp cứu, bản thân người bệnh hình như đã buông xuôi, bây giờ đang muốn gặp một người có tên là Ngụy... Ngụy Đông Cốc".

Ngụy Nhất nghe xong, bất chấp sự ngăn cản của bác sĩ, lao vào bên trong.

Nhưng cô lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi tới mức run rẩy.

Dì nằm trên giường, tất cả các bộ phận trên khuôn mặt đều chảy máu, ga trải giường trắng muốt đầy những vệt máu đỏ tươi, vài vị bác sĩ đang rất bận rộn truyền máu cho bệnh nhân.

Dì không để họ làm, khó nhọc nhìn Ngụy Nhất.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân đẩy đẩy cô, tỏ ý bảo lại gần một chút.

Ngụy Nhất tiến lại gần giường, nhìn khuôn mặt yếu ớt của dì, đôi mắt dịu dàng đó đã không còn chút sinh khí nữa rồi, mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi cô.

Ngụy Nhất khóc không thành tiếng.

"Con yêu... gọi... gọi bố... bố con... đến... dì... muốn gặp... ông ấy..", Dì khó nhọc nói đến đó, cổ họng hoi ngòn ngọt, máu lại "ộc" ra

"Dì đợi một chút, để con gọi điện cho bố !", Ngụy Nhất gật đầu thật mạnh rồi bấm số di động của Ngụy Đông Cốc, nhưng đối phương đã tắt máy.

"Có lẽ bố đã ngủ rồi..", Ngụy Nhất nói rồi khóc một cách bất lực, nhìn đôi mắt càng ngày càng đờ đẫn của dì, cô đứng bật dậy, hoảng hốt kêu lên, "Con đi gọi bố con sẽ lập tức về nhà! Dì đợi nhé! Nhất định... Nhất định phải đợi con!", nói rồi lao ra khỏi phòng.

Trâu Tướng Quân đưa Ngụy Nhất về, chiếc xe lao vun vút bất chấp cả đèn đỏ. Anh liên tục an ủi cô: "Không sao, đừng sợ! Mọi việc đã có anh!".

Ngụy Nhất cảm thấy yên tâm hơn, nói: "Vâng".

Thực ra, trong lòng mọi người đều rất rõ, dì đã sắp trút hơi thỏ cuối cùng.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Một Người Từ Bỏ, Một Người Ra Đi

Về tới nhà, Ngụy Nhất lảo đảo chạy lên tầng hai, vừa xông thẳng vào trong phòng bố mẹ, hét lớn: "Bố Bố! Dì muốn gặp bố! Dì đang đợi bố!".

Ngụy Đông Cốc đang ngủ, nghe Ngụy Nhất gọi liền ngồi bật dậy, thấy con gái mặt đầy nước mắt, còn Trâu Tướng Quân đang đứng bên cạnh, sắc mặt tối sầm, trong lòng đã rõ vài phần, hỏi: "Bệnh viện nào?".

Ngụy Nhất không trả lời, khóc nức nở, cố sức kéo tay bố đi ra ngoài.

Lúc này, bà Ngụy cũng tỉnh giấc, ngồi dậy, nói chen vào với vẻ rất không vui: "Nửa đêm rồi, cái con bé đáng ghét kia còn khóc lóc gì thế hả!".

Ngụy Nhất không để ý tới mẹ, chỉ kéo tay bố đi ra.

"Đứng lại, hai người đi đâu?", bà Ngụy mặc váy ngủ cỗ chất liệu bằng tơ rồi bước xuống giường.

Trâu Tướng Quân thì quay người đi xuống tầng chờ đợi.

"Mẹ, bệnh tình của dì đang rất nguy kịch, dì nói muốn gặp bố", Ngụy Nhất đành giải thích.

https://thuviensach.vn

"Muộn thế này rồi, mai hãy đi!", bà Ngụy nói xong trừng mắt nhìn Ngụy Đông Cốc, xem phản ứng của ông thế nào.

Ngụy Đông Cốc vô cùng do dự, nhìn cô con gái nhỏ đang khóc nức nở rồi quay sang nhìn khuôn mặt sa sầm của vợ, hai người phụ nữ dường như không ai chịu nhượng bộ. Ông thở dài một tiếng, nói với con gái: "Nhất Nhất, đã rất khuya rồi, hay là để mai nhé! Hôm nay bố mệt rồi".

"Không, không! Bố, con xin bố! Nhất định phải đi Dì sắp... sắp đi rồi... muốn gặp bố... dì nói muốn gặp bố... bố!

Tiếng ầm ĩ cũng khiến Ngụy Trích Tiên tỉnh giấc, cô mặc bộ đồ ngủ, rảo bước chạy ra, nhìn thấy Ngụy Nhất cô vô cùng kinh ngạc.

Ngụy Trích Tiên nhìn Ngụy Nhất rồi lại thấy Trâu Tướng Quân đang đứng dưới phòng khách, liền đứng sang một bên lạnh lùng quan sát. Ngụy Đông Cốc mềm lòng quay sang nhìn vợ, bà Ngụy chẳng buồn nhìn ông nữa. Ngụy Đông Cốc lại khẽ thở dài một tiếng.

“Con xin bố... cầu xin bố... Hu hu..."

Đang trong lúc giằng co không dứt, tiếng chuông điện thoại của Trâu Tướng Quân vang lên, anh mở di động, nói vài câu gì đó rất khẽ.

Anh đi lên lầu, đặt tay lên đôi vai gầy guộc của Ngụy Nhất, khẽ nói: "Nhất Nhất, ban nãy bệnh viện gọi tới, nói... dì em đi rồi, lúc bốn giờ hai mươi phút sáng".

Ngụy Nhất lảo đảo, Trâu Tướng Quân vội đỡ cô, cuống quýt nói: "Đừng quá đau buồn! Sức khỏe của em cũng không tốt...".

Ngụy Nhất không nói lời nào, gạt cánh tay Trâu Tướng Quân ra, cố gắng giữ vững cơ thể, khó nhọc đi ra ngoài. Đi được hai bước, cô quay

https://thuviensach.vn

người lại nhìn Ngụy Đông Cốc, giọng nói lạnh băng: "Dì đã đi rồi, thật sự không đến nhìn mặt dì lần cuối cùng?".

Ngụy Đông Cốc vừa định mở miệng thì bà Ngụy đã lạnh lùng nói: "Chỉ là người ở thôi mà! Nhà họ Ngụy chúng ta đối với bà ấy thế là đã đủ nhân nghĩa lắm rồi. Đi rồi thì thôi, lúc an táng đến một lúc là được".

Ngụy Nhất không nhìn những người trong phòng thêm lần nào nữa, đi thẳng xuống lầu. Đi ngang qua Ngụy Trích Tiên, Ngụy Nhất cũng chẳng buồn để ý.

Trên đường về bệnh viện, Trâu Tướng Quân cho xe chạy với tốc độ trung bình. Trong xe, bầu không khí thật nặng nề, không ai nói câu gì. Trâu Tướng Quân mở CD, bài hát Thiên lộ [1] của Hàn Hồng vang lên, giọng hát trong veo, mộc mạc:

Đó là một con đường thần kỳ đưa chúng ta đến thiên đường...

Nhân gian, thiên đường. Nhưng nhân gian là nhân gian, thiên đường là thiên đường, sao có thể đem ra so sánh được.

Lại một lần nữa đặt chân vào phòng bệnh, thi thể của dì đã được phủ một lớp vải trắng. Các loại máy móc lạnh lẽo kia đều đã được tắt hết, cả căn phòng là bầu không khí cô đơn, tĩnh mịch.

Ngụy Nhất chậm rãi bước lại gần, đôi tay run rẩy lật giở mảnh vải đắp trên khuôn mặt thân quen của dì. Máu trên mặt đã được lau sạch, chỉ để lại vài vết đã khô, nhàn nhạt. Đôi mắt dì vẫn chưa nhắm chặt, dường như vẫn kiên nhẫn chờ đợi một ai đó.

Ngụy Nhất lùi lại phía sau hai bước, "bịch" một tiếng, cô từ từ khuỵu xuống, cúi gằm mặt, từng giọt nước mắt thi nhau rớt xuống. Rất lâu sau, Ngụy Nhất mới chậm rãi đứng dậy, vẫn không thể thôi run rẩy, cô dùng tay

https://thuviensach.vn

vuốt nhẹ lên mắt dì, dịu dàng nói: "Chúc mẹ ngủ ngon, chúc mẹ có một giấc mơ đẹp".

Dường như không phải bà đã ra đi, bà chỉ đang ngủ một giấc dài.

Một người thông minh như Trâu Tướng Quân vốn đã có ý nghi ngờ, mối quan hệ của người phụ nữ này với Ngụy Đông Cốc không hề đơn giản. Nhưng khi đích thân nghe thấy, anh vẫn muôn phần kinh ngạc nhưng không dám tiến lên ngắt quãng.

Ngụy Nhất tiếp tục khóc, vừa khóc vừa gào lên đến nỗi khản cả tiếng, lạc cả giọng: "Mẹ, con gái bất hiếu! Mẹ sống suốt đời vẫn không được nghe con gái gọi một tiếng mẹ! Con có lỗi với mẹ! Mẹ...", Ngụy Nhất sau khi hết hơi cạn sức hét lên, đầu ngoẹo sang một bên, ngất xỉu.

Hóa ra, Ngụy Nhất chính là con của Ngụy Đông Cốc và Phan Văn Tú.

Năm đó, Phan Văn Tú vốn là một tiểu thư con nhà danh giá ở Tứ Xuyên, có hiểu biết, được giáo dục tử tế, nhã nhặn xinh đẹp. Chỉ vì gia đình sa cơ nên mới lưu lạc tới nơi đây. Bà làm quản đốc đại sảnh của một khách sạn năm sao ở thành phố S, thu nhập ít ỏi, cần kiệm lắm mới đủ sống. Một mình bà chật vật sinh nhai, những khó khăn trong cuộc sống không cần kể cũng đủ biết. Sau đó, bà quen con trai của một gia đình giàu có với hào khí ngút trời - Ngụy Đông Cốc. Hai người qua lại một thời gian, kết quả là Phan Văn Tú mang thai.

Hồi đó, Ngụy Đông Cốc đã kết hôn, có một cô con gái lên tám. Vợ ông lại không thể sinh nở được nữa, Ngụy Đông Cốc buồn phiền vì sản nghiệp to lớn không có người kế thừa, sau khi biết Phan Văn Tú có mang liền đã thông tư tưởng bên vợ, để Phan Văn Tú về ở nhà họ Ngụy với thân phận bảo mẫu, chờ ngày sinh nở. Bà Ngụy mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng cũng không thắng nổi chồng mình. Ngụy Đông Cốc đã nói, dù đứa trẻ được sinh ra là trai hay gái thì cũng đều tuyên bố với bên ngoài đó là cốt nhục

https://thuviensach.vn

của vợ chồng ông. Gần mười tháng mang thai, bao mong chờ ngóng đợi, cuối cùng bà Tú lại sinh thêm cho ông một cô con gái. Ngụy Đông Cốc vô cùng thất vọng, biết số phận của mình không có con trai nên đành chấp nhận. Nhưng cũng từ đó, ông bắt đầu lanh nhạt với Phan Văn Tú, khi đặt tên cho cô con gái mới sinh, ông tùy tiện lấy luôn chữ "Nhất". Lại cảm động vì sự độ lượng và hy sinh của vợ, trong lòng xấu hổ, toàn bộ tâm huyết ông đều dành hết cho cô con gái lớn là Ngụy Trích Tiên. Phan Văn Tú sống trong nhà họ Ngụy với tư cách là bảo mẫu được mười năm, thân thế của Ngụy Nhất vẫn được giấu kín, ngoài ba người đương sự ra, không có ai biết được chuyện đó.

Bà Ngụy lúc nào cũng coi Phan Văn Tú là cái gai trong mắt, luôn xúi giục chồng tìm cách tống tiễn bà ra khỏi nhà. Ngụy Đông Cốc suy nghĩ rất lâu, sợ Phan Văn Tú đem chuyện đi rêu rao khắp nơi nên đã lấy lý do bà có vấn đề về thần kinh, ép bà phải vào điều trị ở bệnh viện tâm thần, đồng thời lên tiếng uy hiếp, nếu bà ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ đối xử tốt với Ngụy Nhất, nếu không...

Phan Văn Tú ngày nào cũng phải dùng thuốc dành cho những bệnh nhân tâm thần trong khi sức khỏe vẫn bình thường, vì vậy bà ngày càng yếu ớt. Bà biết mình không thể gắng gượng được nữa nên đã để lại di chúc cho con gái. Thật đáng thương khi trời xanh đố kị kẻ hồng nhan, đến tận phút lâm chung, bà cũng không chờ đợi được người tình mà suốt bao năm ngày đêm mong nhớ, thậm chí còn chưa được nghe đứa con dứt một sinh ra gọi mẹ một lần.

Trên thế giới này chẳng có bức tường nào là không thông gió, thực ra một năm trước đây, trong một cuộc cãi vã giữa ông bà Ngụy, Ngụy Nhất đã vô tình nghe thấy, hóa ra, người dì đang sống trong bệnh viện tâm thần và rất mực yêu thương cô lại chính là mẹ đẻ của cô.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, nhất thời không thể chấp nhận được thực tế này, cô chạy ra ngoài để trốn tránh và khóc lóc thảm thiết. Cuối cùng cô

https://thuviensach.vn

cũng hiểu tại sao mình đã cố gắng hết sức mà không có được tình yêu thương của bố mẹ. Hóa ra, cô chính là đứa con hoang mà họ nhắc tới.

Hôm đó cũng là lần đầu tiên Tô Thích nhìn thấy Ngụy Nhất, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, nấp sau đám cỏ hoa, khóc lóc thảm thiết.

Cũng từ đó, tính cách của Ngụy Nhất càng trở nên trầm lặng và cô độc hơn.

Bà không phải là dì mà chính là mẹ đè của cô. Tình cảm mà bà dành cho cô không phải là sự thiên lệch, mà là tình cảm ruột thịt được bộc lộ ra một cách tự nhiên.

Thật đáng tiếc, khi Ngụy Nhất gọi một tiếng "Mẹ" thì người yêu thương cô nhất đã lên thiên đường. Vì mẹ không nói ra nên cô nào dám cả gan gọi mẹ, như thế chẳng phải là quở trách hành động không tốt của mẹ trước đây sao? Vậy là Ngụy Nhất chỉ có thể trân trối nhìn mẹ nuốt hận ra đi.

Ngụy Nhất ngủ mê mệt suốt một ngày một đêm, sốt cao không dứt, mơ màng tỉnh dậy, chân tay rã rời, cảm thấy dường như vẫn đang trong giấc mộng.

Trâu Tướng Quân ngồi túc trực bên giường, mệt đến nỗi ngủ thiếp đi.

Ngụy Nhất đưa mắt nhìn căn phòng bệnh lạ lẫm, ban đầu, tinh thần có chút hoảng loạn, đến khi định thần lại mới nhớ ra mẹ đã đi rồi, lại cảm thấy thật đau buồn. Cô rút mũi kim đang truyền nước trên cánh tay mình ra, nhẹ nhàng rời đi.

Cô đến bệnh viện tâm thần, đến chiếc giường mà trước đây mẹ đã nằm, ôm chăn gối còn nguyên mùi tanh của máu và mùi cơ thể mẹ, khóc không thành tiếng. Bỗng cô phát hiện một bức di thư dưới gối, bên ngoài ghi rõ: Viết cho con gái yêu quý của mẹ, Ngụy Nhất.

https://thuviensach.vn

Cô đọc bức thư của mẹ trong làn nước mắt.

Trong bức di thư của Phan Văn Tú, mỗi chữ đều là máu và nước mắt, mỗi câu đều vô cùng réo rắt, ghi lại tất cả những chua cay mặn ngọt mà cả đời mình gặp phải. Một bức thư dài tới mấy trang giấy. Cuối cùng, bà dặn con gái hãy bỏ qua mọi ân oán của đời trước, Ngụy Đông Cốc dù sao cũng là người thân duy nhất còn lại của cô, hy vọng con gái hãy nhìn vào ơn sinh thành, không hận thù sự ghét bỏ của ông, khi ông về già ốm yếu cũng phải đối xử thật tốt. Trong thư còn có một tấm thẻ tài khoản ngân hàng, là toàn bộ số tiền mà Phan Văn Tú đã tích góp được và để lại cho con gái.

Ngụy Nhất tay trái cầm bức di thư áp vào lồng ngực, tay phải vuốt ve chiếc áo len mà mẹ đang đan dở cho mình. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật vẫn như cũ, ngây ngây đờ đẫn, nhớ lại cuộc đời của mẹ, bà đã dạy cô cách ứng xử, dạy cô sống lương thiện chân thành, dạy cô nữ công gia chánh, trong những đêm mưa dông sâm chớp, mẹ đã thức cả đêm để hát ru cô ngủ... Công ơn sinh thành, ân tình dưỡng dục, đã không thể báo đáp. Nước mắt lẫn trong những giọt mồ hôi, lau khô rồi lại chảy, chảy ra rồi lại lau. Ga trải giường bị ướt một khoảng lớn vì nước mắt.

Ngụy Nhất cảm giác như trái tim mình bị đục thủng một lỗ, sau đó nhét vào đó một tảng đá lớn, đau đớn, khó chịu, mệt mỏi.

Cô bỗng rất nhớ Tô Thích, nhớ điên cuồng. Cô muốn nói cho anh biết hết mọi chuyện, muốn dựa vào lòng anh để khóc, muốn có được sự an ủi dịu dàng của anh, muốn được ngủ thiếp đi trong vòng tay rộng lớn, vững chắc của anh...

Số điện thoại của Tô Thích trong danh bạ đã bị xóa, nhưng những con số đó từ lâu đã hằn sâu trong tâm trí của cô, không thể xóa nhòa được. Chỉ cần ngón tay vô tình lướt trên bàn phím thì lập tức số điện thoại của anh lại hiện trên màn hình, chính xác một cách tuyệt đối. Bấm phím gọi, rồi lại tắt đi.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng cô đang chịu một nỗi giày vò ghê gớm, cô sợ mang lại phiền phức cho anh.

Bước ra khỏi bệnh viện, thấy bốt điện thoại công cộng bên đường, cô muốn gọi để được nghe giọng nói của anh, dù chỉ một chút thôi cũng tốt, anh ấy sẽ không biết là ai, chắc chỉ nghĩ là đứa trẻ nghịch ngợm nào đó gọi nhầm số mà thôi.

Tự an ủi mình, Ngụy Nhất liền gọi cho anh qua bốt điện thoại công cộng.

Giọng nói của Tô Thích nhanh chóng vang lên, “alô", ấm áp, đầy mê hoặc, quen thuộc, thân thiết nhưng không có sự yêu chiều khi nói chuyện với cô, có phần hơi lạnh nhạt.

Ngụy Nhất cầm ống nghe, áp sát vào tai mình, nín thở, không nói gì,, chi sợ bỏ qua một âm thanh nào đó.

"A lô? Ai đấy?"

Ngụy Nhất lại khóc, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống nhưng cô cố gắng kiềm chế, không dám phát ra tiêng động.

"Tôi cúp máy nhé?", đầu dây bên kia nói với giọng đầy nghi hoặc.

Sau đó, điện thoại bị cắt đứt một cách vô tình.

Âm thanh "tút tút" báo hiệu đường truyền bị ngắt thật chói tai. Ngụy Nhất vẫn áp sát ống nghe, dường như không cảm nhận được điều đó. Cô bật khóc nức nở.

Thi thoảng có người qua đường đều tò mò liếc mắt nhìn, cô gái mặt xinh đẹp thế kia, bơ vơ đứng trong bốt điện thoại công cộng, khóc nức nở,

https://thuviensach.vn

lạc giọng hét lên: "Anh... mẹ đi rồi... anh cũng không cần em nữa rồi... anh... em nhớ anh..” .

Tâm trạng của cô đau khổ tột cùng.

Họ đâu biết rằng, hai người thực sự yêu thương cô duy nhất trên thế giới này, một người đã từ bỏ, một người đã ra đi

-_____

[1] Tên tiếng Trung là 天路 (Tian lu)

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Khi Đã Ngà Say

Văn phòng luật sư của Tô Thích được đặt tại một tòa nhà thương mại hiện đại, bên cạnh đó là khách sạn năm sao, để tiện cho công việc, anh đã thuê riêng một căn phòng sang trọng, tiện nghi ở khách sạn đó.

Tô Thích ngồi bên cạnh khung cửa sổ mở rộng tới sát nền nhà, ngây người ra một lúc, khuôn mặt đẹp như ngọc của anh có chút u ám, rầu rĩ. Cú điện thoại kỳ lạ ban nãy anh nghe rõ tiếng xe cộ qua lại, còn cả tiếng thở khe khẽ của một người đang cố gắng kiềm chế. Anh kiểm tra thì biết đó là số trong thành phố này.

Liệu có phải là cô ấy không?

Một cảm giác nhói đau trong trái tim anh.

Thời tiết đã thay đổi, buổi chiều vẫn còn nắng vàng rực rỡ mà giờ bầu trời đã tối sầm như đêm đen, gió vi vu thổi. Từng đám mây đen gần trong gang tấc cứ cuồn cuộn, gào thét, chốc chốc lại hiện lên một tia chớp. Tiếng sấm vọng lại từ một nơi xa xăm vẫn chưa đến hỏi thăm thành phố S.

Cô bé đó sợ nhất là tiếng sấm sét, đêm nay, cô ấy có thể cuộn tròn trong vòng tay của ai đây.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên quấn trên người chiếc khăn từ phòng tắm bước ra, mang theo một mùi hương hoa hồng đầy mê hoặc. Cô tới bên Tô Thích, nở nụ cười mê hồn, nói: “Xem chừng sắp mưa rồi”.

Tô Thích hững hờ ậm ừ một tiếng.

“Hôm nay anh có về không?”, Ngụy Trích Tiên nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi.

Tô Thích đưa mắt nhìn ra ngoài trời, nhíu đôi mày: “Ở lại đây thôi, sắp có mưa dông rồi.”

Ngụy Trích Tiên liền mỉm cười, đặt tay lên vai Tô Thích thật khẽ khàng, mềm mại: “Bây giờ đi tắm nhé?”

“Đợi một chút”, Tô Thích quay sang nhìn cô nói.

Ngụy Trích Tiên lấy ra một chai vang đỏ và hai chiếc ly đế cao: “Bordeaux sản xuất từ năm tám mươi hai! Bố em mang từ nước ngoài về. Uống một chút nhé?”

“Ừm.”

Ngụy Trích Tiên vừa châm nến vừa quan tâm hỏi: “Thích, hình như anh đang có tâm sự?”

“Ừm, không có gì, rồi sẽ qua thôi”, Tô Thích mỉm cười dịu dàng, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, tán thưởng, “Em không hổ danh là hoàng hậu của rượu nho!”.

Ngụy Trích Tiên tắt đèn, chỉ để lại ba cây nến trắng đang cháy sáng.

Hai người chạm ly rồi nói với nhau về những việc vặt vãnh, nhớ lại vài chuyện đã qua từ thời còn đi học. Những sự việc mà hồi đó coi là kinh thiên động địa, giờ đã trở thành quá khứ không chút bận tâm rồi, không

https://thuviensach.vn

mặn mà cũng chẳng nhạt nhẽo, chỉ có thể mang ra làm chủ đề trong những câu chuyện vui. Hai người nói chuyện rất hợp, không ai nhắc tới Trâu Tướng Quân. Dường như sự quen biết của họ đã được tách riêng quãng thời gian từ sau khi tốt nghiệp trung học, hôm nay của mười năm sau lại tiếp tục như cũ.

Hai người đều cao hứng và uống không ít.

Ánh nến lung linh chiếu vào hai ly rượu vang đỏ.

Ngụy Trích Tiên thoải mái trong chiếc khăn tắm, từng lọn tóc xoăn hơi ướt, rủ xuống sau vai. Không rõ là cô cố ý uống say hay đã thật sự không thắng nổi hơi men, những ngụm rượu trong chiếc ly đế cao theo động tác của bàn tay trắng muốt trôi vào miệng càng lúc càng nhiều, khuôn mặt kiêu sa cũng dần ửng đỏ, hai gò má như có đám mây hồng từ phương xa bay tới, lời nói cũng bạo hơn:

“Thích, nếu không phải lúc đó anh quá phong độ thì bọn mình đã sớm ở bên nhau rồi nhỉ…”

Tô Thích thấy cô uống say rồi nên giằng lấy chiếc ly vỗ về: “Trích Tiên, em uống nhiều rồi. Đi nghỉ đi.”

Nguỵ Trích Tiên theo đà ngã vào vòng tay Tô Thích, cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh, “Em rất tỉnh táo mà… Thích”, cô đưa tay ra vuốt ve đôi môi ửng đỏ vì rượu của anh, sau đó lại đưa ngón tay lên miệng mình, làm động tác thật khêu gợi, đôi mắt đắm đuối nhìn anh. Động tác của cô khiến chiếc khăn tắm rộng lớn tụt xuống vài phần, để lộ bờ vai mịn mà đầy gợi cảm. Tô Thích lúng túng, tránh ánh nhìn sang hướng khác. Nguỵ Trích Tiên khẽ cười, giống như một yêu nữ trong rừng sâu, ngực nở eo thon, uốn éo quấn lấy cơ thể cường tráng của Tô Thích, ngón tay mơn man chạm khẽ khuôn mặt anh, thì thào, “Thích, khuôn mặt anh thật đẹp”, sau đó, bàn tay cứ

https://thuviensach.vn

chầm chậm, chầm chậm trượt xuống dưới, càng xuống dưới nữa, “Chỗ này cũng thế.”

Đôi mắt nâu của cô long lanh, mang theo chút thách thức, nhìn Tô Thích, khẽ cười: “Hì hì, Thích, anh sợ rồi, đúng không?”

Người phụ nữ sau khi uống rượu, tinh thần không ổn định, đôi môi khẽ nhếch lên, vô cùng khêu gợi, chỉ cần một cái liếc mắt đã mang theo sự mê hoặc mãnh liệt. Tô Thích thấy cổ họng căng rát, toàn thân rạo rực, dùng lý trí ngăn cản vòng eo nhỏ bé của Nguỵ Trích Tiên đang không ngừng uốn éo bên mình, lạnh lùng nói: “Trích Tiên, thôi nào!”

Nguỵ Trích Tiên liếc mắt nhìn anh, làm ra vẻ vô tội, nũng nịu phản kháng: “Nhưng em là bạn gái của anh mà!”, sau đó lườm anh một cái, “Sao, anh không dám? Hay là không thể?”.

Cô đẹp nhất là khi đã ngà say.

Người con gái đã khiến anh đau khổ nhớ nhung suốt mười năm qua, giờ đây mê hoặc, kiều diễm như đoá phù dung, cơ thể toát ra mùi hương quyến rũ. Những hành động khêu gợi Tô Thích, anh đều có thể chống cự được, nhưng là người đàn ông bình thường, không ai không có chút phản ứng gì khi bị đối phương khiêu khích về bản năng đàn ông của mình.

Tô Thích bế Trích Tiên ngồi lên bàn, hôn cô ngấu nghiến. Nguỵ Trích Tiên như đất cằn lâu ngày gặp mưa, cuồng nhiệt đáp trả.

Khi ngồi lên bàn, Nguỵ Trích Tiên vừa đúng ngang tầm với chiều cao của Tô Thích, cô nhiệt tình, phóng khoáng, kỹ năng hôn lại hết sức điêu luyện, hai người như kỳ phùng địch thủ, say sưa trong nụ hôn cuồng nhiệt. Tô Thích đã dần có rung động thật sự, không thể kiềm chế được bàn tay mình, khẽ luồn vào trong lớp khăn tắm của Nguỵ Trích Tiên thì phát hiện cô không mặc gì! Sau khi bàn tay to lớn chạm phải làn da nóng bỏng đó,

https://thuviensach.vn

Tô Thích cảm giác máu nóng trong người anh cuộn dâng, chút lý trí cũng đã bị vứt bỏ ra ngoài bộ não.

Hai người quấn quýt lấy nhau, giống như hai cây dây leo vấn vít, giống như hai chú cá phải sống trong sa mạc cạn khô nhiều năm mới tìm thấy một dòng nước mát và vội vàng lao theo dòng nước đó.

Nguỵ Trích Tiên bị kích động tới nỗi không thể kiềm chế được nữa, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt, một tiếng "anh" thốt lên không chút ý thức.

"Anh, em muốn…", Nguỵ Trích Tiên rên rỉ.

Khi tiếng "anh" lọt qua tai của Tô Thích, anh bỗng giật nảy mình và ngừng mọi động tác, chăm chú nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ lả lơi dưới cơ thể mình, bỗng đẩy cô ra rồi lấy quần áo cho cô mặc. Sau đó anh tới bên cửa sổ, ngồi cách cô thật xa, châm thuốc hút.

Nguỵ Trích Tiên hằn học nhìn Tô Thích, thấy nỗi nhục này còn khó chịu hơn cả nỗi đau mà Trâu Tướng Quân mang lại. Cô lao vào nhà vệ sinh, đập tan toàn bộ đồ dùng trong đó. Sau khi hằn học trút giận một hồi, cô lại bước ra như chưa hề có chuyện gì.

Tô Thích ngồi rất lâu mới đứng lên, bình thản nhìn cô: "Em nghỉ trước đi. Anh phải đến văn phòng làm thêm."

Nguỵ Trích Tiên lúc này đã bình tĩnh trở lại, nũng nịu nói: "Mưa to thế này, em sợ lái xe về không an toàn, hay là anh đưa em về nhé!"

Tô Thích áy náy nhìn cô, nói: "Đi thôi."

Nguỵ Trích Tiên vui mừng nói cảm ơn anh. Tô Thích lại càng áy náy bội phần.

Đêm mưa dông sấm chớp liên hồi, Tô Thích chạy xe thật chậm

https://thuviensach.vn

Ngồi trong xe, Tô Thích luôn thận trọng, giữ gìn, Nguỵ Trích Tiên lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sôi nổi trò chuyện, tới những đoạn kích động, cô còn vung tay vung chân nữa. Tô Thích cảm giác cô có điều gì bất thường, cô càng cười rạng rỡ càng chứng tỏ trong lòng đầy vết thương.

Tô Thích đưa một tay ra, đặt lên bàn tay trắng ngần của Nguỵ Trích Tiên.

Nguỵ Trích Tiên cũng yên lặng, quay mặt đi, nhìn từng hạt mưa hắt vào cửa kính. Tô Thích khẽ gọi một tiếng, cô quay lại, hai hang nước mắt đã tuôn rơi.

“Có phải anh rất ghét em không?”, Nguỵ Trích Tiên bỗng nghiêm túc hỏi.

Tô Thích rất sửng sốt, nắm chặt tay cô hơn, “Xin lỗi, anh vẫn chưa quen. Cho anh thêm chút thời gian nữa, được không?”

“Vâng.”

Sau khi xuống xe, Tô Thích muốn đi ngay nhưng Nguỵ Trích Tiên vẫn đứng yên tại chỗ, gọi anh trong bộ dạng đáng thương: “Anh Thích.”

“Sao thế, Trích Tiên.”

“Có thể… lên phòng em ngồi một chút, uống cốc trà nóng được không?”, Nguỵ Trích Tiên nói rồi thận trọng thăm dò phản ứng của anh.

Với tư cách là bạn trai, yêu cầu này không có gì là quá đáng, nhưng Nguỵ Trích Tiên lại nói với một điệu bộ như cầu khẩn. Tô Thích như thấy chút bóng dáng của Nguỵ Nhất trong khuôn mặt hồi hộp, lo lắng của cô, dịu dàng mỉm cười, trong lòng lại dấy lên nỗi thương xót, áy náy, chủ động nắm tay cô, nói: “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Đã là mười một giờ đêm, hai người đi thẳng lên lầu, không làm kinh động tới những người giúp việc.

Vào trong phòng, Nguỵ Trích Tiên đưa tay đóng cửa lại, trong màn đêm đen kịt, cô ôm gọn vòng eo Tô Thích, giọng nói run rẩy: “Anh Thích!”.

Tô Thích cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: “Sao thế?”, hai tay đưa ra giữa phần lưng cô.

Nguỵ Trích Tiên bỗng rất kích động, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi của Tô Thích, vừa hôn vừa gọi tên anh: “Tô Thích, Tô Thích… Ban nãy là do em không tốt, anh đừng giận nhé…”.

Tô Thích nhíu mày, định đẩy cô ra nhưng miệng lại nếm được vị mặn chát, cô ấy đang khóc.

Nguỵ Trích Tiên từ trước tới giờ luôn là một cô gái danh giá, cao ngạo, không coi ai ra gì. Hồi đó, người thổ lộ tình cảm với cô là anh, người mang lại cho cô hi vọng và lời hứa cũng là anh, giờ đây cô đối xử với anh như vậy, anh còn có thể nói gì nữa đây? Trái tim Tô Thích trở nên mềm yếu, không đẩy cơ thể mềm mại nõn nà với hương thơm quyến rũ đang cuồng dại trong lòng mình ra nữa.

Nguỵ Trích Tiên thấy Tô Thích đã có vẻ mềm lòng, lại càng cuồng nhiệt hơn, đưa ra đủ kỹ năng khêu gợi. Tô Thích ngà say trong men rượu vang, dần phản ứng lại giành thế chủ động. Thời khắc sau khi uống rượu dễ làm người ta mê muội nhất, huống hồ lại đang ôm cơ thể mà mình nhớ nhung mong ngóng suốt mười năm trời, hơi thở của Tô Thích nặng nề và gấp gáp dần, đè Nguỵ Trích Tiên vào bức tường, ghé sát vào tai cô, lạc giọng:

“Gọi đi! Gọi anh đi!”

“Anh! Anh! Ưm! Anh tuyệt vời! Người tình của em!...”, Nguỵ Trích Tiên khó có thể kiềm chế được nữa, giọng nói đặc sệt mùi vị của dục vọng,

https://thuviensach.vn

rên rỉ, khó chịu vặn vẹo phần eo, hai tay cuồng loạn vuốt ve khắp người Tô Thích.

Tô Thích thở dài một tiếng, không muốn khống chế dục vọng của mình nữa, trong màn đêm đen tối, tưởng tượng cô là một người con gái khác, anh bế cô lên, nhờ chút ánh sáng lờ mờ hắt vào từ cửa sổ, đi về phía giường nằm.

Trong giây phút hai người cùng nằm xuống giường, một tiếng kêu như hết hơi cạn sức, “Áaaaa…”

Tiếng kêu cao vút, trong trẻo, hãi hùng, xé rách cả bầu trời rồi bị nuốt gọn trong tiếng sấm chớp ngoài cửa sổ.

Tô Thích nghe rõ đó là giọng của ai, anh kinh ngạc thất sắc, toát mồ hôi lạnh. Nguỵ Trích Tiên dường như cũng giật nảy mình, bật đèn lên, trên chiếc giường màu hồng phấn là Nguỵ Nhất đang mặc áo ngủ, hoảng hốt, nhỏ bé, không ngừng run rẩy, cơ thể cuộn tròn trong chăn.

Từng vệt từng vệt nước mắt hằn lên khuôn mặt nhợt nhạ, đôi môi non nớt mềm mại của cô đã bị cắn tới mức rỉ máu.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cây Sơn Trà Dại Trên Vách Đá Cheo Leo

Hóa ra, Ngụy Nhất đã nằm trên giường từ trước, trong đêm tối, nghe họ trò chuyện, rên rỉ và cả hơi thở đầy mờ ám.

Cặp đồng tử của cô mở to hết cỡ, toàn thân run rẩy, ánh mắt đờ đẫn nhìn cố định vào một điểm nào đó. Người từng là bạn trai của cô, người mà mỗi ngày cô đã thầm gọi tên anh trong nhớ nhung không biết bao lần, người mà trước khi ngủ cô còn khẽ nói câu chúc ngủ ngon, người đàn ông mà trước đây đã cùng cô gắn bó, thân thiết giờ lại đang thân mật với chính chị gái của cô, ngay trước mặt! Mặc dù họ không nhìn thấy nhau, nhưng cô nghe rất rõ, cảm nhận được rất rõ! Cô biết, đôi môi anh đang đặt ở đâu, bàn tay anh đang chạm vào chỗ nào! Cả tiếng anh bảo chị gọi “anh”! Cô vốn cho rằng đó là đặc quyền của mình...

Cô lặng lẽ cuốn mình thật sâu trong chăn, cầu mong họ mau chóng chấm dứt, mau chóng đi ra ngoài, chỉ hôn nhau thân mật rồi đi ra, không ai phát hiện ra cô... Nhưng tất cả thần linh đều đã ngủ say, anh Tô bế chị Trích Tiên ngã lên giường của cô, nơi có cô đang nằm! Nếu cô không lên tiếng, họ sẽ làm tình ngay trên chiếc giường này!

Đây là điều không thể tưởng tượng nổi! Đây là sự nhạo báng, là sự nhục nhã! Là sự khinh nhờn ở mức cao nhất đối với tình yêu đã từng không chút giấu giếm của cô.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất không thể khống chế được nữa, cô hét lên thất thanh! Dường như muốn dừng tiếng hét ấy để xua đuổi họ đi, đánh tan hành động và hình ảnh của Tô Thích trong lúc này.

Trong giây phút căn phòng bừng sáng đó, tình yêu của cô giành cho Tô Thích đã thực sự chết, trái tim cô giá lạnh!

Tất cả những cảm giác gọi là ngạc nhiên, phẫn nộ, ngượng ngùng, tuyệt vọng, bơ vơ đã dồn dập ùa về trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Cô muốn nói một câu gì đó nhưng không thể thốt nên lời.

Ngụy Trích Tiên khinh ngạc kêu lên trước: “Á... Nhất Nhất! Sao em lại ở trong phòng chị?”.

Ngụy Nhất vẫn chăm chăm nhìn về phía trước, không nhúc nhích, không giải thích, không nghi ngờ, dù rằng căn phòng này, cô đã ở trong suốt mười tám năm qua.

Nước mắt hình như đã cạn khô trong hai ngày hôm nay rồi, đôi mắt cay xè nhưng lại không có dòng lệ nào tuôn rơi.

“Cô bé!”, Tô Thích kinh ngạc không kém gì Ngụy Nhất, sau khi nhận rõ tình cảnh trước mắt, anh không kịp che một nửa cơ thể đang không mảnh vải che thân của mình, vội lao tới, ôm chầm lấy tấm thân nhỏ bé của Ngụy Nhất, cuống cuồng hét lên, “Cô bé! Cô bé!”.

Ngụy Nhất vẫn không nói gì.

Khuôn mặt Ngụy Trích Tiên đầy vẻ áy náy, ảo não nói: “Tô Thích, em cũng không biết tại sao em gái em lại tới ngủ ờ phòng em...”.

Tô Thích như không nghe thấy những lời của Ngụy Trích Tiên, lúc này, toàn bộ tâm trí của anh dồn hết vào Ngụy Nhất, biết cô đã chịu sự kích

https://thuviensach.vn

động lớn, vừa lo lắng vừa ân hận, liên tục gọi và khẽ lay người cô, dùng tay gỡ hàm răng đang cắn chặt vào môi dưới của cô ra.

Thấy Ngụy Nhất vẫn im lìm đờ đẫn, không chút động đậy, Tô Thích cuống quýt, giọng điệu cũng có chút run rẩy: “Cô bé, nói đi chứ, em đừng dọa anh...”.

Một tiếng “anh” bỗng càng kích động tới Ngụy Nhất, ban nãy, mới chỉ vài phút trước đây thôi, giọng nói hổn hển của anh cũng bảo Ngụy Trích Tiên gọi anh như vậy, mà tiếng gọi anh của Ngụy Trích Tiên lại càng nghịch lỗ tai.

“Áaaaaa”, cô bỗng hét lên, nhảy xuống giường, chân trần chạy ra khỏi phòng với một tốc độ nhanh như cắt.

“Cô bé! Cô bé!”, Tô Thích vội đuổi theo.

Ngụy Trích Tiên bỗng vòng tay ôm lấy eo anh, hét lên: “Thích, đừng đi!”.

“Buông ra!”, Tô Thích kêu lên, âm thanh lanh lùng, cộc lốc, mang theo chút uy lực.

“Em không buông! Nếu anh đuổi theo, chứng tỏ anh vẫn thích, vẫn. quan tâm tới nó!”, Ngụy Trích Tiên nhất quyết không chịu buông tay.

“Không phải là thích, anh yêu cô ấy”, Tô Thích kiên định nói.

“Tô Thích!”, Ngụy Trích Tiên không thể chịu đựng nỗi nữa, hét lên, “Anh không phải là người! Anh là đồ khốn! Vậy tôi là cái gì? Các người hết người nọ tới người kia đến bên tôi, phần xác là bạn trai của tôi còn phần hồn đều hướng về Ngụy Nhất! Còn tôi thì sao? Tôi cũng là con người! Tôi được coi là gì? Rốt cuộc được coi là cái gì?”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Trích Tiên dùng hết hơi sức hét lên, vung tay thật mạnh, đập vỡ tất cả đồ đạc trước mặt. Trên đầu giường có bức ảnh chụp chung của Ngụy Nhất và Phan Văn Tú, trong bức ảnh, cô bé Ngụy Nhất đáng yêu ngồi gọn trong vòng tay bà Tú, cười lộ mấy chiếc răng cửa, giơ hai ngón tay lên, tươi cười rạng rỡ, nhưng cũng bị cô hằn học ném mạnh, đập xuống đất, khung ảnh vỡ tan.

Tô Thích hằn học trợn mắt nhìn cô, rảo từng bước lớn chạy ra ngoài.

“Tô Thích! Hôm nay nếu anh bước ra khỏi chiếc cửa này, tôi sẽ nhảy từ đây xuống!”, Ngụy Trích Tiên đã trở nên điên dại, trèo lên bậu cửa sổ. Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm chớp đì đùng, một ánh chớp lóe trên khuôn mặt dữ tợn của Ngụy Trích Tiên, trông giống như một ác quỷ.

Đêm đó, Tô Thích không đuổi theo Ngụy Nhất. Anh không thể để mặc Ngụy Trích Tiên ở đó, anh có nguyên tắc của mình, hồi đó, quân tử đã hứa nên giờ anh phải có trách nhiệm với cô ấy.

Tô Thích khom lừng nhặt tấm ảnh dưới đất lên, khẽ phủi hết những vụn kính còn vương trên đó, khuôn mặt lộ rõ vẻ xót thương. Rồi anh giấu tấm ảnh vào trong túi, cẩn thận, nhẹ nhàng như đối với chính chủ nhân của nó vậy.

Ngụy Nhất cắm đầu chạy, lao vào màn đêm mưa gió không chút, cô sợ phải nhìn thấy hai người bọn họ một lần nữa.

Chạy ra đến đường cái, thấy phía sau không có ai đuổi theo cô mới ngồi bệt xuống đất, miệng thở hổn hển. Bây giờ cô mới phát hiện mình đang mặc quần áo ngủ, chân trần, trên người chẳng có lấy một đồng tiền lẻ. Cô đưa tay lau bừa khuôn mặt, chẳng phân biệt được đó là nước mưa hay nước mắt nữa.

Ngụy Nhất tìm điện thoại, phát hiện điện thoại cũng không mang theo.

https://thuviensach.vn

Nhớ tới điện thoại, Ngụy Nhất mới chợt tỉnh: Buổi tối cô nhận được tín nhắn của Ngụy Trích Tiên, Có việc gấp, về nhà ngay, Ngụy Nhất vội vàng về, thấy trong nhà vẫn bình thường. Đã khuya, cô về phòng nghỉ ngơi, không ngờ lại phải chứng kiến sự việc vừa rồi.

Ngụy Nhất xem ra vẫn còn may, trong làn mưa bão, một chiếc taxi lướt qua, Ngụy Nhất chẳng kịp suy nghĩ gì, chạy đuổi theo.

Anh tài giật mình kinh hãi khi thây một người phụ nữ đuổi theo xe trong bộ dạng tả tơi, đầu tóc rối bù, nhưng nhìn kỹ thây cô chi có một mình, bộ dạng nhếch nhác nên động lòng trắc ẩn và cho cô lên xe.

“Em gái, đi đâu?”, tài xế quan sát cô qua gương chiếu hậu.

Vận may của Ngụy Nhất thật sự lớn, bộ quần áo ngủ mỏng manh sau khi bị ướt đã dính sát vào cơ thể tròn trịa nõn nà khiến từng đường cong trên cơ thể cô lộ rõ. May mà gặp được người tài xế có tâm lòng lương thiện, không có ý đồ xấu xa.

Không biết vì quá lạnh hay quá kích động, toàn thân Ngụy Nhất run lẩy bẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập, lời nói cũng không trôi chảy nữa: “Đi... Xuân Thành. Ô không! Không thể đến đó được”.

Bây giờ ký túc xá đã đóng cửa, nơi đầu tiên mà Ngụy Nhất muốn đến chính là khu chung cư Xuân Thành nhưng nhớ tới Tô Thích, cô khẽ rùng mình, vội dập tắt ý định đó.

“Đền bệnh viện XX. Ồ không, không thể đến đó được... mẹ đã đi rồi...”

“Em gái, nhà em ở đâu?” Anh tài thấy cô bé có vẻ hoảng hốt, ăn nói lúng túng, thầm nhủ, nếu cô ấy thật sự không có nhà để về thì đành đưa cô ấy tới đồn công an vậy.

https://thuviensach.vn

“Đến trường Đại học S vậy”, Ngụy Nhất suy nghĩ hồi lâu đã thông hơn đôi chút. Dường như những chỗ mà trước đây cô đã từng ở đều không thể đến được nữa rồi. Cũng không thể cầu xin bất cứ ai khác giúp đỡ, chỉ còn cách quay về trường rồi tiếp tục nghĩ cách giải quyết.

Tài xế thở phào: “Tặc tặc! Hóa ra là một sinh viên! Quả thực là nhìn không ra”, anh tài thấy Ngụy Nhất hoảng hốt chạy từ khu biệt thự cao cấp ra, cứ ngỡ cô đã làm điều gì đó bất chính, thầm nghĩ, bây giờ thật khó mà phân biệt được sinh viên và gái gọi.

Xe chạy tới cổng trường Đại học S thì dừng lại.

Ngụy Nhất nói: “Anh ơi, cảm ơn anh, nhưng bây giờ em không có tiền, lần sau em trả cho anh được không?”.

“Tôi đã nói, cô, cô gái này...”, anh tài định nổi cáu nhưng thấy bộ dạng đáng thương của Ngụy Nhất, cũng chẳng biết phải xử trí thế nào liền thở dài, nói: “Thôi, coi như một lần làm việc thiện vậy!”.

Sau khi taxi đã lao đi, bốn bề, ngoài mưa ra, chỉ có một mình Ngụy Nhất.

Ánh đèn qua làn mưa dữ dội càng thêm yếu ớt, tiếng sấm sét thi nhau đì đùng, Ngụy Nhất hoàn toàn không cảm nhận được điều đó, cô lê từng bước khó nhọc về phía ký túc.

Cách khu ký túc nữ không xa là sân bóng rổ ngoài trời, các tòa nhà lớn trong trường học đều khoác trên mình một màu đen mờ ảo. Trong mỗi ánh chớp, chúng sừng sững hiện lên như những con thú khổng lổ, trông càng đáng sợ.

Chính tại nơi đây, lần đầu tiên cô thổ lộ tình cảm với Tô Thích, hôm đó anh mặc bộ đồ cầu thủ màu xanh, lộ rõ bắp chân rắn, ánh mắt nhìn cô có chút trêu đùa.

https://thuviensach.vn

Chính tại nơi đây, cô và Tô Thích đã nói với nhau lời tạm biệt, chúc ngủ ngon không biết bao lần, dù cả hai đều biết, hôm sau sẽ lại được gặp nhau, nhưng mỗi lần từ biệt đều vô cùng lưu luyến.

Chính tại nơi đây, đã không biết bao nhiêu lần, cô thò đầu ra ngoài cửa sổ, bắt gặp ánh mắt của Tô Thích khi anh đứng đợi mình dưới lầu, cô xấu hổ và hạnh phúc chạy xuống.

Tại sao nơi nào cũng có hình bóng anh? Tại sao càng là những ký ức đau khổ, càng có thể dễ dàng hiện về?

Ngụy Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhắm chặt mắt để những giọt nước mưa vỗ mạnh vào mặt, cô tự nói với chính mình, hãy để tôi chết đi.

Lúc đó, một luồng ánh sáng rọi tới, Ngụy Nhất nheo mắt nhìn theo phản xạ.

Tiếp sau đó, cô được ôm gọn trong một vòng tay ấm áp mà vững chắc.

Trâu Tướng Quân đậu xe dưới tòa nhà ký túc, anh đã đợi cô suốt một ngày trời.

Hôm nay, Trâu Tướng Quân quá mệt mỏi, anh lỡ ngủ quên bên giường bệnh của Ngụy Nhất, lúc tỉnh dậy thì không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Anh lo lắng chạy khắp nơi tìm kiếm, gọi điện cô cũng không nghe máy, những chỗ có thể anh đều tìm hết rồi, anh cũng đến cả bệnh viện tâm thần, bác sĩ nói cô đã đến đây, ngồi một lúc rồi lại ra về.

Không còn cách nào khác, cuối cùng, Trâu Tướng Quân chỉ còn cách quay về trường đợi, cô không thể không đi học được.

Ký túc đóng cửa mà vẫn chưa thấy cô về, Trâu Tướng Quân quá mệt mỏi, gục đầu trên vô lăng. Khi giật mình tỉnh giấc, anh bỗng thấy một bóng

https://thuviensach.vn

dáng lờ mờ hiện ra trước mặt, đang đứng yên bất động. Anh có chút nghi ngờ, bèn bật đèn pha, kinh ngạc tới thất sắc.

Ngụy Nhất mặc bộ quần áo ngủ mỏng manh, đôi chân trần đang đứng đó, mặc cho mưa quật gió vùi, nhếch nhác, không nơi nương tựa, thê lương, cộng với khuôn mặt rầu rĩ, chán chường.

Cảnh tượng cô ngửa mặt lên trời để mặc những giọt lệ hòa lẫn với nước mưa đã gây chấn động mạnh tới tâm trạng của Trâu Tướng Quân, trong giây phút đó, trái tim anh cũng tan nát theo sự buông xuôi của cô. Anh sẽ không bao giờ xóa nhòa được hình bóng cô cùng tâm trạng bị kích động mạnh mẽ của mình lúc này trong ký ức.

“Em làm gì vậy?”, Trâu Tướng Quân ôm chặt cô hét lên, không phân biệt rõ tâm trạng kích động của mình nữa, có sự xúc động, có sự phẫn nộ và cả sự xót thương.

Ngụy Nhất đã nhìn rõ người vừa đến, mỉm cười với anh: “Trâu Tướng Quân!”. Cô như một đóa sơn trà dại kiều diễm, cao ngạo treo trên vách núi cheo leo, cuối cùng, đôi mắt cô nhắm lại, mềm nhũn trong vòng tay Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quan bế thốc cơ thể mềm nhũn vì bất tỉnh ấy đặt vào băng ghế sau, cởi áo khoác ngoài đắp cho cô, rồi anh lên ghế lái, đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vút trong màn mưa.

Trận mưa đêm đó đầy phẫn nộ và cuồng loạn, mãi tới gần sáng, mưa mới chần chừ ngừng lại.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cô Nam Quả Nữ Ở Chung Một Phòng - Mặt Trời Lên Cao Mới Dậy

Ngụy Nhất chưa hồi phục hẳn sau trận ốm nặng, tâm lý bị kìm nén quá nhiều, lại dầm mưa quá lâu, suốt đêm cô ở trong trạng thái mê man, sốt cao không dứt. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cảm thấy có một chiếc khăn bông thật ấm áp mềm mại đang nhẹ nhàng lau tay chân mình, cô muốn ngồi dậy, nhưng chân tay không có lực, mí mắt nặng trĩu, không làm sao mở mắt ra được. Trong cơn mơ màng cô lại ngủ thiếp đi.

Ngụy Nhất để chân trần chạy rất lâu trên đường, đôi chân nhỏ xinh như ngọc ấy đã có mấy vết rách toạc, lại bị đá vụn và mảnh thủy tinh đâm vào nữa, máu rỉ ra từ vết thương, trông thật đáng sợ.

Trâu Tướng Quân nâng chân cô lên, cẩn thận dùng kin khều những vật lạ đó ra, sau khi bôi lên vết thương một lớp cồn sát trùng, anh lục tung ngăn bàn và ngăn tủ trong nhà mới tìm được một ít băng gạc sạch, vụng về băng bó vết thương cho cô. Cuối cùng, chỉ còn lộ ra mười ngón chân trắng muốt trông như mười viên sỏi trắng. Đây là lần đầu tiên Trâu Tướng Quân quan sát kỹ đôi chân của một cô gái như thế này, cảm thấy nó vô cùng đáng yêu. Anh để đôi bàn chân trong tay, xoa xoa hồi lâu rồi mới đắp chăn lại cho cô.

Đưa tay kiểm tra phần trán của Ngụy Nhất, vẫn còn rất nóng.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân lên mạng tra cứu cách nấu canh gừng, may mà tuần trước người giúp việc đến đây và thay toàn bộ nguyên liệu dùng trong bếp. Trâu Tướng Quân lục tung ngăn bếp, mang các loại gia vị ra so sánh với hình ảnh trên mạng, sau khi xác định rõ thứ củ tròn tròn có màu vàng nhạt đó đúng là gừng thì anh bắt đầu công việc bếp núc lần đầu tiên trong đời. Sau một hồi bận rộn, cuối cùng cũng nấu xong nửa bát canh gừng, anh bỗng có cảm giác gặt hái được thành công, đứng trong căn bếp vô cùng bừa bộn mà cảm thây mình rất có khả năng phát triển trong thế giới bếp núc.

Ngụy Nhất nửa tỉnh nửa mê, đầu óc nặng trĩu, chân tay mỏi nhừ, nằm quấn gọn trong tấm chăn bông dày cộm mà vẫn không ngừng run lẩy bẩy. Trâu Tướng Quân đích thân bê bát canh gừng mà anh đã nấu đến, bón từng thìa cho cô. Cô gái này trong lúc mơ mơ màng màng vẫn còn biết chê vị canh gừng không ngon, mím miệng, quay qua quay lại không chịu nuốt vào. Chỉ nấu được nửa bát nhỏ, vậy mà phần lớn lại bị rớt hết ra chăn.

Trâu Tướng Quân nhíu mày, ngậm một ngụm lớn trong miệng, cố gắng chịu đựng cảm giác cay nóng rồi cúi xuống mớm cho cô. Uống ít canh gừng đặc, Ngụy Nhất mới toát được chút mồ hôi.

Suốt mấy ngày liền không được nghỉ ngơi, Trâu Tướng Quân hiện giờ chỉ thấy đầu nặng chân nhẹ, anh thay quần áo ngủ, trèo lên giường, nằm ôm cơ thể thơm tho, mềm mại của Ngụy Nhất. Chiêm trọn Ngụy Nhất trong vòng tay, Trâu Tướng Quân mới cảm nhận được cảm giác yên lòng mà từ trước tới nay anh chưa từng có.

Một đêm ngon giấc.

Trưa hôm sau, trong khi Trâu Tướng Quân còn đang nửa tỉnh nửa mơ thì bị đánh thức bởi tiêng kêu thất thanh ngay bên tai.

"Áaaa! Anh! Anh là ai? Tại sao lại nằm trên giường của tôi! Áaaa! Anh... anh đã làm gì tôi hả?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất giật mình tỉnh dậy, chân tay đã có chút sức lực, mũi cũng không còn bị nghẹt nữa, cảm thấy tinh thần thoải mái hơn, vừa mở mắt ra đã giật nảy mình vì khuôn mặt to đùng của một người khác giới liền ngay trước mặt. Trâu Tướng Quân vẫn nhắm nghiền mắt, biết rằng Ngụy Nhất nhất thời hoảng loạn nên đã không nhận ra anh.

Trâu Tướng Quân vẫn không buồn mở mắt, cánh tay dài từ trong chăn vươn ra, đặt lên vầng trán nhẵn nhụi của Ngụy Nhất. Thấy cô đã hạ sốt, anh hài lòng ôm chặt người đang nằm trong vòng tay mình lại, lựa một tư thế thoải mái nhất rồi quyết định tiếp tục ngủ bù.

Ngụy Nhất cố gắng giãy giụa để thoát khỏi vòng tay rắn như thép của người đàn ông này, cô nhìn vào trong chăn, vô cùng hoảng hốt khi phát hiện quần áo trên người mình đã bị thay hết!

Sau đó, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rồi dồn hết sức để hét:

"Áaaa..."

"Em ầm ĩ chết đi được!", Trâu Tướng Quân bực bội vì bị đánh thức, sức chịu đựng đã lên tới đỉnh điểm, đôi mày rậm nhíu lại, chán nản nói. Giọng nói khi mới tỉnh dậy vẫn mang theo một chút mệt mỏi, trong âm thanh khàn khàn đó còn ẩn chứa sự quyến rũ vô ngần.

Ngụy Nhất đã nhận ra Trâu Tướng Quân, cô liền đẩy anh ra, nhảy chân trần xuống đất, phát hiện ra mình đang mặc áo ngủ của đàn ông, rộng thùng thình, một bên vai trần còn bị lộ ra ngoài, chiếc áo dài rủ xuống tận đầu gối, phần thân dưới man mát, cúi xuống nhìn, hóa ra không mặc gì bên trong!

Tiện tay giật phắt chiếc chăn trên giường, cô kích động tới nỗi toàn thân run rẩy, quát mắng: "Lưu manh! Tiểu nhân!

Bỉ ổi! Vô liêm sỉ! Lợi dụng khi người ta gặp hoạn nạn để giở thói xấu! Đồ khốn nạn! Phần tử khủng bố! (Mắng người khác quả thực không phải là

https://thuviensach.vn

thế mạnh của Ngụy Nhất, ngay cả từ ngữ như phần tử khủng bố cũng được cô lôi ra dùng)... Anh! Anh đã làm gì tôi hả?". Những cú đấm yếu ớt cứ liên tục rơi xuống người Trâu Tướng Quân.

"Em dừng lại đã được không?" Trâu Tướng Quân bị giật mất chăn, đã hoàn toàn tỉnh táo, ngồi dậy, sa sầm mặt mày.

Ánh mắt của Ngụy Nhất vô tình liếc thấy anh chỉ mặc mỗi chiếc quần trong, không những thế cái đó còn đang cương cứng, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ tới nỗi đỏ ửng, cô vội che mặt lại, tức đến nỗi không nói nên lời: "Anh... anh...".

"Đàn ông buổi sáng ngủ dậy đều như thế cả." Trâu Tướng Quân bình thản nhún nhún vai, dường như không cho đó là chuyện đáng xấu hổ. Anh còn trêu chọc: "Hay là em giúp anh hạ nhiệt?".

"Lưu manh!", Ngụy Nhất tức run người, nhắm mắt lại mắng.

"Hôm qua vẫn còn rất nhiệt tình mà! Tính cách hai mặt sao? Trời vừa sáng mà đã ngại ngùng xấu hổ rồi hả? Sao vừa tỉnh dậy đã trở nên lúng túng thế?" Trâu Tướng Quân uể oải ngồi dựa vào thành giường, một tay xoa xoa cằm, nhìn những phản ứng đáng yêu của Ngụy Nhất một cách đầy giễu cợt. Cho dù bị cô ấy đánh hay chửi mắng, nếu cứ khỏe khoắn đầy sức sống như thế này thì anh đều thấy vui mừng.

Ngụy Nhất bất chấp tất cả, cô nhắm mắt lại, lao người về phía trước, cho dù đó là chỗ nào, cô há miệng cắn một miếng thật lớn, lại cắn trúng vào cặp đùi rắn chắc của Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân không ngờ Ngụy Nhất cứ lẳng lặng ra tay, đến khi anh kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy một cảm giác nhói đau từ đùi lan tới tận đỉnh đầu.

https://thuviensach.vn

"Đồ ngốc! Em tuổi cẩu à? Suốt ngày giở trò đó ra!" Trâu Tướng Quân đẩy Ngụy Nhất ra, thấy mấy vết răng hằn rõ trên đùi, vết cắn quả không nhẹ, đã rơm rớm máu.

Ngụy Nhất ngồi bệt xuống đất, ngây người ra hồi lâu, nhớ đến thân thể của mình, chẳng trách lúc nào cũng bị người khác bắt nạt, mà người thân duy nhất của cô đã đi về nơi thiên đường xa xôi rồi, cảm giác đau khổ trào dâng, cô bật khóc nức nở.

Trâu Tướng Quân không thể cầm lòng khi thấy Ngụy Nhất đau khổ, anh cuống quýt vội nhảy xuống giường: "Sao thế, sao lại khóc? Có phải là đã bị ngã đau rồi không?". Nói xong lại đưa tay kiểm tra phần mông của cô.

Ngụy Nhất đẩy anh ra, không thèm để ý, cô chỉ khóc, nức nở và thổn thức.

"Không được khóc!" Trâu Tướng Quân làm bộ giận dữ, sầm mặt lại vẫn không có hiệu quả.

"Bà cô nhỏ của tôi ơi! Bà đừng khóc nữa!" Trâu Tướng Quân cứ đi đi lại lại trong phòng, tâm trí rối bời, buồn bực.

Cô gái họ Ngụy vẫn không buồn để ý, càng khóc lóc thảm thiết hơn.

"Oái! Sợ bà rồi đấy, tôi sai rồi, được chưa nào? Bà cắn đi, đây, bà cứ cắn đi, cắn thật thoải mái vào!" Trâu Tướng Quân nói xong, giơ ngay cặp đùi của mình ra trước mặt Ngụy Nhất.

Bản tính cố chấp của Ngụy Nhất lại nổi lên, cô không thèm để ý tới anh, chỉ ngồi khóc nức nở.

Trâu Tướng Quân cuối cùng cũng chẳng còn cách nào khác, khuôn mặt rầu rĩ: “Tối qua anh không động chạm gì tới em! Em vẫn còn trong trắng,

https://thuviensach.vn

còn trong trắng đấy! Rốt cuộc em muốn anh phải thế nào thì mới không khóc nữa?".

Câu nói đó rất hiệu quả, Ngụy Nhất quả nhiên không khóc nữa, "Anh, anh mặc quần áo vào!". Ngụy Nhất ngước đôi mắt đỏ lựng lên, nghẹn ngào, nghĩ một lát rồi lại nói tiếp, "Trả em quần áo đây!".

"Ướt rồi!", vừa nghe nhắc tới quần áo ngủ của cô ấy, Trâu Tướng Quân nói một cách né tránh.

"Đưa cho em!"

“Bẩn rồi!”

“Trả lại cho em, trả lại cho em!"

"Vứt đi rồi."

"Anh..." Đôi môi nhỏ xinh của Ngụy Nhất méo xệch nước mắt lại chực rơi xuống.

"Xé rách rồi", anh đành nói đúng sự thật. Trâu Tướng Quân vốn có bản tính của một thiếu gia, đâu dễ kiên nhẫn phục vụ người khác. Tối qua, khi thay quần áo cho cô, cái nút thắt đó cởi thế nào cũng không ra, bực bội quá, anh liền thẳng tay xé rách luôn. Thấy Ngụy Nhất lại chực khóc như một đứa trẻ không đòi được kẹo, vội lên giọng vỗ về: "Em mặc tạm quần áo của anh. Lát nữa anh đưa em đi mua bộ mới." Anh cố gắng kiên nhẫn, giống như đang dỗ dành con nít vậy.

Trong lòng Ngụy Nhất chẳng thấy vui vẻ gì nhưng cũng không còn cách nào khác, cô chu miệng lại không nói gì nữa.

Trong vốn từ của Trâu Tướng Quân từ trước tới giờ không có sự phân biệt nam và nữ, anh cứ thản nhiên đứng dậy, mặc quần áo. Ngụy Nhất quay

https://thuviensach.vn

mặt sang hướng khác, lại thầm nguyền rủa.

Bấy giờ mới phát hiện ra đôi bàn chân đang quấn băng trông thật thê thảm của mình, lại nhìn thấy trên tủ ở đầu giường một chiếc bát vẫn còn dính những sợi gừng. Tinh thần khẽ chao đảo, lại có chút cảm động.

Vừa ngủ dậy liền gặp ngay sự việc ầm ĩ này, cô nhất thời quên mất trò đùa hoang đường tối qua, giờ đây khi trí nhớ thông suốt, hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra đêm qua, lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

Ngụy Nhất rầu rĩ nói: "Cảm ơn anh".

Trâu Tướng Quân không nghe rõ, lớn tiếng hỏi lại: "Em nói gì?".

Cô không lên tiếng nữa. Quay nhìn xung quanh, thấy đồ nội thất được bày biện đơn giản, sạch sẽ, gọn gàng, liền hỏi: "Đây là đâu?".

"Chỗ anh ở", Trâu Tướng Quân nói một cách lập lờ.

"Một mình anh?"

Trâu Tướng Quân nhìn cô hơi nhếch miệng cười, nói: 'Thực ra vẫn còn thiếu nữ chủ nhân nữa".

Ngụy Nhất lại lặng yên không nói.

Trâu Tướng Quân thấy cô gái này quả nhiên không hiểu rõ hàm ý, một mình anh đùa cợt cũng chẳng thấy hứng thú gì, bèn nói: "Anh đã gọi đồ ăn rồi. Chúng ta ăn cơm trước, ăn xong, anh sẽ đưa em đi mua quần áo và giày dép".

Ngụy Nhất coi như đã đồng ý với ý kiến đó, ngoan ngoãn gật đầu.

"Hôm nay không có tiết học gì quan trọng chứ?" Trâu Tướng Quân thấy cô đã trở nên ngoan ngoãn, có chút ý tứ không nỡ để cô đi, trong lòng lại

https://thuviensach.vn

chợt nảy ra một chủ ý khác.

"Có. Môn chuyên ngành."

"Còn ngày mai?"

"Cũng có. Ngày kia cũng có, ngày kìa cũng có, cuối tuần còn phải tham gia các hoạt động của Hội sinh viên!"

Ngụy Nhất thẳng tay bịt kín toàn bộ ý đồ của anh.

Khuôn mặt Trâu Tướng Quân trở nên méo xệch, đôi môi trễ xuống, nói một câu rồi đi vào nhà tắm. Ngay sau đó, tiếng chuông cửa vang lên, Trâu Tướng Quân miệng đầy bọt kem đánh răng, ồm ồm nói với Ngụy Nhất: "Ra mở cửa, đồ ăn được mang tới đấy!".

Ngụy Nhất lúc này đã mặc áo sơ mi của Trâu Tướng Quân vào, chiếc áo quá rộng, thoạt nhìn, trông cô như đang được quấn trong một chiếc màn vậy.

Ngụy Nhất liền vội chạy ra mở cửa.

Lại là một cô gái, Ngụy Nhất còn nhớ người này, bất ngờ khi gặp lại cô ấy, cô kêu lên: "Chị Trương!".

Người mới đến chính là thư ký của Trâu Tướng Quân.

Tiểu Trương thấy đã tới trưa mà vẫn không liên lạc được với Chủ tịch Trâu, liền trực tiếp đem hợp đồng tới nhà anh. Người ra mở cửa lại chính là Ngụy Nhất, đang khoác trên người chiếc sơ mi của Trâu Tướng Quân, rõ ràng đêm qua cô ấy cũng ở đây.

Tiểu Trương sững người, nhưng trước giờ, Trâu Tướng Quân vẫn nổi tiếng trăng hoa, người tình một đêm của anh nhiều không kể xiết. Vậy là cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, nghiêm túc nói: "Tôi đưa những

https://thuviensach.vn

tài liệu cần xử lý trong ngày hôm nay tới cho Chủ tịch Trâu, tôi còn có việc, không làm phiền nữa. Hai người cứ tiếp tục!". Nói xong, cô chớp chớp mắt đầy mờ ám.

Ngụy Nhất thấy cô ấy hiểu lầm, đỏ ửng mặt, đang định nói một cách lịch sự: "Chị Trương, mời chị vào ngồi chơi một lát đã", lại cảm thấy nếu nói như vậy, chẳng phải mình đã là nữ chủ nhân của căn nhà này rồi hay sao, điều này tuyệt đối không thể được. Đang trong lúc Ngụy Nhất tiến thoái lưỡng nan thì Tiểu Trương đã biết ý đóng cửa đi khỏi đó rồi.

Trâu Tướng Quân bước ra, quần áo chỉnh tề, ttnh thần phấn chấn. Lúc khoác áo khoác, đôi vai khẽ nhún lên một cái, phong thái ngang ngược được hình thành một cách tự nhiên khiến người ta phải rung động.

Trâu Tướng Quân hỏi: "Không phải người đưa thức ăn à?".

"Ừm, là chị Trương", nói rồi cô chỉ vào tập tài liệu, "đưa cái này tới cho anh". Nghĩ tới ánh mắt của chị Trương, cô chột dạ né tránh cái nhìn của Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân thậm chí còn không thèm nhìn vào tập tài liệu ánh mắt cứ chao đảo trên người Ngụy Nhất, cố làm ra vẻ gian tà, xoa cằm nói: "Ăn mặc như thế này cũng không đến nỗi tồi! Cô nam quả nữ ở chung một phòng, mặt trời lên cao mới dậy, em còn mặc quần áo của đàn ông, khó tránh khỏi việc bị người khác nghi ngờ... Chắc bây giờ Tiểu Trương đang cười thầm đây!".

Ngụy Nhất lo lắng, giậm giậm chân, ném tập tài liệu vào mặt anh, cất giọng trẻ con mắng nhiếc: "Bản tính không thể nào thay đổi!".

Trâu Tướng Quân cười ha hả, lấy kính ra đeo, đón lấy tập tài liệu rồi nhanh chóng lướt mắt kiểm tra nội dung.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân mặc dù phong lưu nhưng khi làm việc lại vô cùng tập trung, nghiêm túc. Lúc thì trầm tư, khi lại cầm bút ghi chú sang bên cạnh. Lần đầu tiên Ngụy Nhất thấy Trâu Tướng Quân đeo kính, trong nét phóng khoáng có thêm không ít phần trí thức, khiến người ta cảm thấy gần gũi hơn. Cô bất giác nhớ tới lần trước anh ta cùng mình đến bệnh viện, khi ấy mẹ vẫn còn sống, hôm đó, thời tiết rất đẹp, bên đường còn có hai hàng cây ngô đồng cao vút.

Ngụy Nhất vô cùng tò mò với hình ảnh mới của Trâu Tướng Quân, cô không kìm nén được, lại quay sang nhìn thêm chút nữa.

Một lát sau, tiếng chuông cửa lại vang lên, Trâu Tướng Quân không thèm ngẩng đầu, nói: "Đừng ngắm trai đẹp nữa, mau ra mở cửa đi!".

Ngụy Nhất "Hừ" một tiếng, chạy ra mở cửa. Lần này đúng là người mang đồ ăn tới.

Bốn món ăn, một món canh. Người phục vụ mặc bộ đồng phục có in tên một khách sạn nào đó nói với Ngụy Nhất bằng giọng rất hòa nhã, lịch sự: "Thưa cô, chồng cô gọi đồ ăn".

Ngụy Nhất thấy anh ta xưng hô như vậy thì có chút bối rối, nhưng cũng chẳng có lý do gì để mất công giải thích với người lạ, liền nói: "Cảm ơn!". Sau đó, cô đỏ mặt nhận khay thức ăn.

Trâu Tướng Quân đã tới sau lưng cô, rõ ràng cũng nghe thấy câu nói đó, vẻ mặt rất đắc ý, cố tình choàng tay qua vai Ngụy Nhất, cúi người xuống thì thầm: "Vợ ơi, ăn cơm thôi".

Ngồi xuống bàn, Ngụy Nhất vô cùng lúng túng, cô cứ cúi gằm mặt xuống chuyên tâm ăn cơm.

Ăn cơm xong, Trâu Tướng Quân lại tiếp tục xem tài liệu. Ngụy Nhất ngồi bên cửa sổ, nhớ tới Tô Thích, tâm trí mơ màng như có nỗi buồn vô

https://thuviensach.vn

tận, bất giác nước mắt lại rơi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Xin Chào, Trước Đây Em Đã Thầm Yêu Anh

Trải qua một đêm, Ngụy Nhất đã có chút thay đổi.

Thay đổi cụ thể nhất chính là, cô không nói từ "anh" nữa, mà gọi trực tiếp bằng tên "Trâu Tướng Quân".

Trâu Tướng Quân đoán rằng tối qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó có liên quan tới Tô Thích. Bởi tối qua, anh đã gọi điện thoại cho Ngụy Nhất, khi điện thoại được kết nối, giọng người nghe lại là của Tô Thích, anh đã tức giận tắt luôn. Không lâu sau đó, Ngụy Nhất ướt như chuột lột, bộ dạng nhếch nhác đáng thương xuất hiện trước mũi xe của anh. Trâu Tướng Quân cũng không ngốc đến mức hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Không gọi "anh" nữa thì thôi, giọng nói của Ngụy Nhất nhỏ nhẹ mềm mại, tốc độ nói rất chậm, một tên gọi đầy ngang ngược "Trâu Tướng Quân" vậy mà qua cổ họng non nớt của cô, nó lại trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

"Trâu Tướng Quân, em đi giày nào ra ngoài đây?"

"Trâu Tướng Quân, có thể tìm một cái quần cho em mặc được không?"

"Trâu Tướng Quân, anh có thể về nhà em lấy điện thoại di động cho em được không?"

https://thuviensach.vn

Vậy là, Trâu Tướng Quân để cho một cô bé nhỏ hơn anh gần mười tuổi gọi thẳng tên, cũng để cô được tự do theo ý muốn.

Đưa cô bé họ Ngụy đến cửa hàng quần áo.

Ngụy Nhất không muốn tiêu tiền của anh, vốn chỉ định chọn bừa một bộ rồi thôi, không ngờ lại nhắm trúng một chiếc váy liền màu đỏ, sau khi mặc thử, quay đi quay lại ngắm nhìn, màu váy đỏ lại càng tôn thêm nước da trắng ngần như tuyết của cô, trông thật bắt mắt.

Hai người đều hài lòng, duy chỉ có một điểm khiêm khuyết đó là đôi chân nhỏ nhắn của Ngụy Nhất vẫn đang xỏ trong đôi dép lê to như hai chiếc xuồng của Trâu Tướng Quân, thật chẳng tương xứng chút nào.

Tới tận tối qua, Trâu Tướng Quân mới phát hiện ra rằng, bàn chân của Ngụy Nhất nhỏ một cách bất ngờ, còn không to bằng bàn tay của anh. Giờ đưa cô đi mua giày, đã đi gần hết các cửa hàng rồi mà vẫn không tìm được một đôi vừa chân. Ngụy Nhất chỉ đi vừa giày cỡ 33. Cuối cùng, đành chọn một đôi xăng đan ở khu vực bày bán giày dành cho trẻ em. Sau khi đi vào chân, cô bé liền chạy nhảy, xoay một vòng rồi quay lại nhìn Trâu Tướng Quân, cất tiếng lảnh lót: "Trâu Tướng Quân, thật vừa vặn".

Hành động của cô đã thu hút sự chú ý của hầu hết các bà mẹ đang đưa con mình đi mua giày đứng quanh đó.

Cô không gặp lại Tô Thích nữa, nhưng vẫn có thể liên tục được nghe thông tin về anh, những thông tin được lan truyền trong khuôn viên trường: "Tô học trưởng đã chính thức có bạn gái rồi, là một đại mỹ nhân hoàn mỹ, hình như cũng mang họ Ngụy"; "Quy mô văn phòng Luật sư của Tô học trưởng được mở rộng rất nhanh, chi nhánh đặt ở khắp nơi trên toàn quốc, thậm chí còn chuẩn bị mở cả bên Mỹ nữa!"; "Tô học trưởng lại đi du lịch nước ngoài cùng bạn gái rồi"...

https://thuviensach.vn

Mọi người chuyện trò say sưa, dường như đã sớm quên mất rằng trước đây, bên cạnh Tô Thích luôn có một cô gái nhỏ bé, dịu dàng, kín tiếng. Bởi vì, không ai muốn thừa nhận bạn gái của thiên thần họ Tô lại giống như Ngụy Nhất, chỉ bình thường như một người qua đường.

Thi thoảng Ngụy Nhất cũng về thăm nhà nhưng tuyệt đối không ngủ lại đó, căn phòng trước đây của cô, cô không hề đặt chân vào nữa. Ngụy Nhất và Ngụy Trích Tiên cũng vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì, khi gặp mặt vẫn gật đầu chào hỏi. Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất thì trở nên thân thiết hơn. Hai người, không cùng chung tiếng nói và sở thích, lại bỗng gần nhau hơn, giống như những người bạn đã thân thiết từ lâu. Trâu Tướng Quân cũng biết đùa, nở một nụ cười đầy mờ ám rồi nói với Ngụy Nhất: "Hay là, thử làm bạn gái của anh xem sao? Không thử, sao biết được có hợp hay không?". Ngụy Nhất lại coi đó chỉ là những lời nói đùa khi say, cười cười một chút rồi cũng cho qua luôn.

Trâu Tướng Quân suy cho cùng cũng không phải là quân tử, thi thoảng mượn rượu để phát cuồng, nhân cơ hội đó ôm ấp, đùa giỡn với cô một chút. Những lúc ấy, Ngụy Nhất né tránh, nhưng không tránh được, liền mắng, mắng cũng không được, thế là cô khóc.

Trâu Tướng Quân thật sự rất thương cô, lần nào thấy cô khóc anh cũng không nỡ ra tay. Thà rằng để bản thân bị giày vò bởi dục vọng bị kiềm chế còn hơn là để Ngụy Nhất phải rơi nước mắt.

Ngụy Nhất là cô gái thích cất giữ những chuyện riêng tư trong lòng, sau khi rời xa Tô Thích, người ngoài thấy cô vẫn ăn được ngủ được, sống rất tốt. Nhưng đằng sau những biểu hiện ấy, đã không ít lần cô phải giặt vỏ gối vì những vệt nước mắt loang lổ ướt đẫm trên lớp vải. Nhưng càng ngày, trông cô càng có sức sống.

Cô đã từng nghĩ rằng, đó là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở đó, sau khi đau đớn tột cùng rồi cũng tỉnh ngộ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, ký ức cũng sẽ dần dần phai nhạt.

Hóa ra, không có chuyện một người không thể sống nổi vì phải rời xa ai đó.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa. Giờ đã phải mặc áo đơn áo kép chống rét rồi.

Thói quen chạy bộ buổi sáng vẫn được Ngụy Nhất duy trì đều đặn. Mùa đông năm nay không giống như trước đây, quấn, người chặt như gói bánh chưng rồi mà vẫn không ngừng run rẩy.

Ngụy Nhất đã lớn thêm một tuổi, càng lớn lại càng xinh xắn và quyến rũ, giống hệt mẹ, cô có nét cuốn hút của Phan Văn Tú khi còn trẻ.

Con người lúc về già lại hay hồi tưởng. Đặc biệt là giọng nói, điệu cười của những người đã đi xa. Gần đây, Ngụy Đông Cốc thường xuyên mơ thấy mẹ của Ngụy Nhất, Lại có chút tình cảm nhớ nhung và hối hận.

Vậy là, lần đầu tiên, ông có ý định muốn tổ chức sinh nhật cho cô con gái nhỏ. Sau khi quyết định, ông giao lại việc này cho bà Ngụy lo liệu.

Bà Ngụy gọi điện, nói sẽ tổ chức sinh nhật cho Ngụy Nhất. Ngụy Nhất bỗng được yêu chiều mà giật mình, luôn miệng từ chối nhưng từ chối không nổi nên cũng bằng lòng để bà chuẩn bị.

Trong tiệc sinh nhật, khách khứa qua lại dập dìu, trong đó có rất nhiều người mà hôm nay Ngụy Nhất mới được gặp.

Hôm đố, cô con gái út của nhà họ Ngụy được trang điểm xinh xắn như một viên ngọc trai nhỏ, lần đầu tiên, trong trường hợp có cả Ngụy Trích Tiên, cô được trở thành nhân vật chính.

Trâu Tướng Quân đã tới, Tô Thích - người rất lâu không gặp - cũng tới.

https://thuviensach.vn

Mấy tháng không gặp, Tô Thích gầy đi nhiều nhưng vẫn giữ được vẻ khôi ngô tuấn tú, nụ cười, giọng nói vẫn dịu dàng như xưa. Anh và Trâu Tướng Quân vẫn là hai nhân vật xuất chúng trong đám bạn cùng lứa.

Đã lâu, Ngụy Nhất không gặp Ngụy Trích Tiên, cô ấy vẫn trang nhã và cao quý, níu lấy cánh tay của Tô Thích, giống như một nàng thiên nga trắng ung dung, đẹp đẽ và quý giá. Hai người họ đi tới đâu thì ở đó giống như được trải thảm đỏ, dù chụp ảnh từ bất cứ góc độ nào, hai người đều vô cùng hoàn mỹ.

Ngụy Nhất không dám nhìn bọn họ, nhưng cũng có người không biết chuyện, mỉm cười rạng rỡ bước lại gần chúc mừng sinh nhật, nhân tiện cũng chúc mừng cô có được anh rể tốt, dịu dàng, ân tình.

Vài người họ hàng xa đều coi Ngụy Nhất như một đứa trẻ để vỗ về: "Chị gái cháu tìm cho cháu một người anh rể ưu tú như vậy, Nhất Nhất, cháu có vui không nào?".

Ngụy Nhất khẽ cười, nói: "Đương nhiên là vui rồi ạ rất vui!".

Trong bữa tiệc, Trâu Tướng Quân rất trầm lặng, một mình cầm trên tay cốc rượu, ngồi trên cao nhìn xuống. Ngụy Nhất chốc chốc lại liếc trộm một cái về phía Tô Thích và chị gái, mỗi lần liếc nhìn về phía đó, trái tim cô lại nhói đau, nhưng nó giống như một nhu cầu bức thiết khiến cô không thể tự làm chủ được bản thân. Lại còn nghĩ rằng, hành động nhìn trộm đó của mình rất kín đáo, không bị ai phát hiện.

Cô không biết rằng, mình nhìn Tô Thích một cái thì Trâu Tướng Quân cũng nhìn cô một cái. Cô quay sang ngắm cảnh, anh lại ngắm cô. Điểm nhấn của buổi tiệc là màn cầu hôn của Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân đã cầu hôn Ngụy Nhất, đơn giản nhưng chính thức. Không có trực thăng lên thẳng kéo theo tấm biểu ngữ, cũng chẳng có sự kiện giấu nhẫn đính hôn trong chiếc bánh ga tô để tạo sự bất ngờ, không có chùm bóng bay

https://thuviensach.vn

được thả lên trời mang theo dòng chữ "Hãy lấy anh nhé!", chẳng có đoàn diễu hành phô trương của dàn siêu xe, không có những yếu tố lãng mạn giống như trong tiểu thuyết hay bộ phim nào... Anh chỉ quỳ một gối xuống đất trước mặt các quan khách, tay cầm chặt chiếc nhẫn, lời nói ra cũng là những lời lẽ thông thường, bình dị nhất: "Ngụy Nhất, em có thể lấy anh không?". Giống như anh chưa hề có ý đồ chuẩn bị cho màn cầu hôn này, anh chỉ là người đi ngang qua đây, thấy cô con gái út nhà họ Ngụy liền động lòng, rồi nhân tiện rút nhẫn ra cầu hôn cô vậy.

Cho dù màn cầu hôn đơn giản, nhưng đã khiến không ít cô gái đa sầu đa cảm có mặt tại đó phải ngưỡng mộ, liên tục đưa tay lên lau nước mắt.

Bởi vì, bản thân Trâu Tướng Quân vốn là một nhân vật mà nếu những thứ phàm trần ấy gắn lên người anh thì lại càng trở nên gượng ép, thô tục. Anh giống như một chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng cổ điển, đơn giản mà hào sảng, nhưng mãi mãi không bao giờ lỗi thời, không cần sự tương trợ của bất kỳ thứ quý hiếm gì như ngọc trai, mã não, cổ điển vẫn là cổ điển, vẫn có sức hấp dẫn và có hương vị riêng của nó.

Chiếc nhẫn gắn kim cương trong tay anh phát ra thứ ánh sáng chói lòa làm rung động lòng người, đôi mắt sáng đẹp của anh cứ chăm chăm nhìn Ngụy Nhất một cách chân thành, chờ đợi câu trả lời của cô gái xinh đẹp.

Nhưng không ai biết được rằng, trong chính giây phút ấy, Trâu Tướng Quân lại vô cùng lo lắng, căng thẳng, chỉ một câu nói đơn giản và động tác nửa quỳ một chân mà anh đã phải luyện tập trước gương không biết bao nhiêu lần.

Được một người đàn ông hoàn mỹ như Trâu Tướng Quân cầu hôn trước mặt mọi người, nếu là cô gái khác thì đã sớm xúc động đến nỗi nước mắt lưng tròng, gật đầu đồng ý rồi chứ đâu giống với điệu bộ đờ đẫn của Ngụy Nhất. Cô như vừa trải qua một cú kích thích mạnh nên bỗng ngây ngô, yên lặng, không biết phải làm thế nào, sững người đứng yên tại chỗ, không hề

https://thuviensach.vn

động đậy. Cùng với sự yên lặng của Ngụy Nhất, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Lúc này, Ngụy Nhất cảm nhận được có hai ánh mắt nóng bỏng đang hướng về phía mình, một là của Tô Thích, một là của Ngụy Trích Tiên.

Bà Ngụy bước ra cứu vãn bầu không khí gượng gạo, nói: "Nhất Nhất còn nhỏ tuổi, đợi hai năm nữa hãy tính tiếp".

Trâu Tướng Quân không hề có ý chịu lùi bước, nghiêm túc nhìn Ngụy Nhất, nói: "Vậy thì cứ đính hôn trước đã!".

Trước đó, rõ ràng là Ngụy Đông Cốc đã nhìn ra tâm tư của Trâu Tướng Quân nên lôi Ngụy Nhất ra một góc riêng giáo huấn, nói rằng đã là con cái nhà họ Ngụy, phải đặt lợi ích của gia tộc lên hàng đầu, những lúc cần thiết, hy sinh chút lợi ích cá nhân cũng là điều đáng làm. Giáo huấn xong, lần đầu tiên ông Ngụy thể hiện tình yêu thương đối với Ngụy Nhất: "Thực ra con người Trâu Tướng Quân dù hơi gàn dở nhưng phẩm chất xem ra cũng tốt, có thể nhận thấy một điều rằng nó rất thích con. Con lấy nó, bố cũng rất yên tâm".

Ngụy Nhất nhìn khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Ngụy Đông Cốc, không biết từ bao giờ, người bố cao lớn uy nghiêm trong kí ức của cô giờ đã bạc nửa mái đầu.

Lúc này, Ngụy Đông Cốc lại tỏ rõ vẻ lúng túng của họ nhà gái, hỏi: "Hôn nhân đại sự, bố mẹ cháu có biết không? Có cần phải bàn bạc lại một chút không?".

"Việc của cháu, cháu có thể tự định đoạt được", Trâu Tướng Quân nói, đôi mắt đen láy, sáng bừng như hai vì sao vẫn đắm đuôi nhìn Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất lại liếc mắt nhìn về phía Tô Thích, khóe môi của chị gái dính chút bánh ga tô, Tô Thích đang dịu dàng giúp chị lau sạch, hai người

https://thuviensach.vn

dựa sát vào nhau, khóe môi đều cùng giấu nụ cười.

Ngụy Nhất bỗng ngước mắt lên, nhìn Trâu Tướng Quân với một khuôn mặt vô cảm, nói: "Em đồng ý".

Mọi người đều rất vui mừng, ai cũng cảm thấy hôm nay đúng là ngày song hỷ lâm môn, nam thanh nữ tú cuối cùng cũng thành đôi. Chỉ riêng Trâu Tướng Quân biết được rằng, để có được cái gật đầu của Ngụy Nhất, quả là một việc không dễ dàng gì, bởi hai người họ vốn không đi theo trình tự của tình yêu.

Trâu Tướng Quân mừng vui khôn xiết, vô cùng xúc động, tiến lên phía trước định ôm hôn Ngụy Nhất, nhưng cô lại dứt khoát đẩy anh ra, nói: "Nhưng em có một điều kiện".

"Em nói đi", tình thần của Trâu Tướng Quân đang phấn khởi, anh nói với giọng vô cùng vui mừng.

"Đợi em tốt nghiệp xong mới kết hôn", Ngụy Nhất nói, trong lòng là một dải mờ mịt.

"Chuyện đó là đương nhiên", Trâu Tướng Quân cất lời.

Quan khách nồng nhiệt chúc mừng, bầu không khí được đẩy lên tới cao trào. Cuộc hôn nhân giữa hai gia tộc Trâu - Ngụy sẽ giúp thế lực của cả hai ngày càng lớn mạnh.

Phần vũ hội buổi tối rất náo nhiệt Ngụy Nhất trốn vào một góc riêng theo thói quen, ngây người, đờ đẫn, nhìn thế hệ trước mình nói cười vui vẻ, nhìn những người trẻ tuổi uốn éo nhảy múa, nhìn Tô Thích và chị gái khiêu vũ, quả là một đôi kim đồng ngọc nữ, một cặp đôi hoàn mỹ.

Tô Thích khẽ ôm phần eo của Ngụy Trích Tiên, nhìn sâu vào mắt của chị ấy, đắm đuối mà dịu dàng. Anh ghé sát vào tai chị nói thầm câu gì đó,

https://thuviensach.vn

chị nhìn anh cười khúc khích, khuôn mặt lộ rõ vẻ xúc động.

Trâu Tướng Quân sải từng bước lớn tiến lại gần, lôi Ngụy Nhất vào giữa đám đông khiêu vũ. Ép cô nhìn mình, nói với một giọng ngang ngược: "Tối nay, em chỉ có thể nhìn một mình anh".

Ngụy Nhất có chút mơ mơ màng màng, khẽ bước theo điệu nhạc, gấu váy phấp phới bay. Trâu Tướng Quân kéo đầu cô ngả lên vai mình, Ngụy Nhất ngửi thấy mùi hương bạc hà thanh nhẹ lẫn với mùi cơ thể đàn ông trên người Trâu Tướng Quân, khuôn mặt cô ửng đỏ, lại có chút lo sợ, cựa quậy một cái nhưng không thoát ra được nên cứ ngả đầu lên vai anh như vậy.

Trong nháy mắt, cô chạm phải cái nhìn của Ngụy Trích Tiên, giây lát bốn mắt nhìn nhau đó, hai chị em không thể nói rõ được rằng họ đang ngưỡng mộ hay thù hận nhau.

Ông Ngụy đứng một góc, hiểu rất rõ chuyện của hai cô con gái.

Tối đó, Trâu Tướng Quân một mực độc chiếm vị hôn thê, mỗi khi có người tới mời, anh đều bước tới, lịch sự và xa lạ nói: "Xin lỗi, cô ấy đã có bạn nhảy rồi".

Điều khiến Ngụy Nhất bất ngờ nhất, đó là nhân lúc Ngụy Trích Tiên nghỉ ngơi chọn đồ ăn, Tô Thích cũng bước tới chỗ cô, vô cùng hào hiệp, dáng vẻ nho nhã. Còn Ngụy Nhất, khi thấy anh tiến về phía mình, cô cảm thấy gò bó đến nỗi nắm chặt bàn tay lại.

"Nhất Nhất, có thế mời em cùng nhảy một điệu không?", Tô Thích mỉm cười dịu dàng nói.

Trâu Tướng Quân bước tới từ phía sau, lạnh lùng trả lời thay cô: "Cô ấy không rảnh".

https://thuviensach.vn

Tô Thích hỏi lại một lần nữa, "Có thể mời em cùng nhảy một điệu không?". Trong đôi mắt hình lá răm hơi xếch của anh, cặp đồng tử long lanh như hai viên thủy tinh đang phát ra những tia sáng đầy sinh động, chăm chú nhìn sâu vào mắt Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất liền chìm đắm trong ánh mắt đó, khẽ buông một tiếng thờ dài, cô đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay anh.

Tô Thích lập tức nắm chặt tay cô, khẽ khàng dẫn lối, kéo Ngụy Nhất sát vào lòng mình, đi đến giữa đám đông đang khiêu vũ.

Ngụy Nhất không cầm lòng được, quay lại nhìn Trâu Tướng Quân một cái. Trâu Tướng Quân vẫn đứng yên đó, nét mặt tối sầm, chớp mắt cũng thấy rõ dấu vết của sự tổn thương ghê gớm. Ngụy Nhất vội vàng quay nhìn về hướng khác.

"Cô bé", Tô Thích khe khẽ gọi, hai người đều suýt rơi nước mắt.

Ngụy Nhất cúi mặt xuống, không đáp lời.

Ánh mắt của Tô Thích nhìn ra xa, buông một tiếng thở dài, nói: "Anh sắp đi rồi. Trước khi đi, anh muốn được em tha thứ".

Ngụy Nhất sững người, ngẩng đầu nhìn anh, trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đó lộ rõ vẻ chân thành mà lưu luyến. Cuối cùng cô cũng đáp lại: "Đi đâu?".

"Đi Mỹ."

"Sẽ không quay về nữa sao?"

"Có lẽ vậy." Tô Thích ngập ngừng một lát, rồi vẫn nói, "Anh đã rất do dự, không biết có nên đi hay không. Mãi tới ban nãy mới quyết định".

Ban nãy, Ngụy Nhất vừa chấp nhận lời cầu hôn của Trâu Tướng Quân.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vô cùng đau khổ, cũng có thể cảm nhận được vòng tay đang ôm lấy phần eo của mình thít chặtmhơn. Cô càng thêm hoảng hốt, không biết rằng quyết định trọng đại trong cuộc đời mỗi người đó, liệu có quá nóng vội hay không.

Cô đã vậy mà anh cũng thế.

"Cô bé, em có thể tha thứ cho anh chứ?", Tô Thích hỏi.

"Vâng", Ngụy Nhất nói, ngoan ngoãn như lần đầu gặp anh vậy.

Cuối cùng, ý chí dù kiên cường mạnh mẽ đến mây cũng không thắng nổi sự rộng lượng của tình yêu.

Tô Thích bỗng rất muốn hôn cô. Anh khó có thể kiềm chế bản thân mình, cúi người xuống, lướt nhẹ đôi môi dịu dàng lên vầng trán của Ngụy Nhất, nhẹ nhàng như chỉ thoảng qua.

Ngụy Nhất không chút đề phòng, kinh ngạc tới nỗi đôi chân liên tục bước sai nhịp.

Một điệu nhảy còn chưa kết thúc, Trâu Tướng Quân không nói không rằng, lôi Ngụy Trích Tiên bước tới dúi vào trong vòng tay Tô Thích, sau đó kéo Ngụy Nhất rời xa chỗ đó.

"Chú ý thân phận của mình!", Trâu Tướng Quân rõ ràng là đã quan sát tất cả, anh có chút tức giận, lạnh lùng nói với Ngụy Nhất.

"Xin lỗi", Ngụy Nhất cúi đầu xuống, hai hàng nước mắt lại tuôn rơi.

Trâu Tướng Quân không biết làm thế nào, một lát sau anh lại kéo cô vào lòng, hôn mạnh lên trán cô, dường như muốn xóa hết dấu vết nào đó ban nãy. Sau đó, anh lại khẽ khàng hôn lên môi cô, đè chặt đôi môi của mình ở đó, liên tục xoay chuyển.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hai người đều hiểu rõ, giọt nước mắt đó đã tuôn rơi vì ai.

Hạ tuần tháng Mười hai, Tô Thích và Ngụy Trích Tiên cùng bay sang Mỹ.

Rất nhiều người trong trường đã tới tiễn chân anh - nhân vật như một thiên thần, một truyền kỳ của trường Đại học S này.

Ngụy Nhất nói, cô phải tham dự kỳ thi tiếng Anh cấp bốn nên không đến tiễn được, chỉ gọi điện thoại chúc hai người thượng lộ bình an.

Ở khu chung cư Xuân Thành, đã có biết bao ngày Tô Thích bắt cô ngồi học từ mới để chuẩn bị cho kỳ thi tiếng Anh cấp bốn; đã có biết bao ngày khi ngồi đọc sách, suy nghĩ giải bài tập, chiếc bút trong tay cứ xoay qua xoay lại liên tục rồi lại bị Tô Thích cười nhạo, khẽ trách mắng... Còn những bữa cơm do chính tay cô nấu, những món rau muối do cô tự làm. Trong nhà tắm, liệu có còn chiếc bàn chải đánh răng in hình gấu Pooh của cô không? Gần cửa, đôi dép lê cỡ 33 bé tới nỗi một tay là có thể nắm gọn của cô đã bị mang đi chưa?.

Tất cả những thứ đó, Tô Thích đều nhớ rất rõ.

Ngụy Nhất không ra sân bay tiễn họ, chỉ nhờ một người bạn trong trường giúp cô mang một gói nhỏ cho anh. Tô Thích mở ra xem, khóe mắt anh ấm nóng - trong lòng bàn tay anh là chiếc chìa khóa sáng lấp lánh đang nằm yên lặng.

Trong phòng thi, bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút sột soạt chạy trên giấy.

Bầu trời trong xanh vời vợi không một gợn mây, một chiếc máy bay bay ngang qua đó, một giọt nước mắt cũng lặng lẽ rơi, rơi trên mặt bàn của Ngụy Nhất - trên mặt bàn đã khắc sâu hai chữ "Tô Thích".

https://thuviensach.vn

Cô tự nói với bản thân, từ nay về sau, không được nghĩ ngợi gì nữa. Dòng thời gian được khắc trên mặt bàn ấy đã ướt đẫm và vĩnh viễn dừng lại tại đó.

Những ngày tháng sau này, dù là trong rừng hoa đua nở của tháng Ba hay trong ánh nắng rạng rỡ của tháng Tư, vào một ngày nào đó, khi những tháng ngày rung động lòng người của ngày hôm qua đã trở thành kỷ niệm, có lẽ, lần sau gặp lại, cô đã là vợ của người ta rồi. Nếu trong một buổi chiều mùa xuân ngập tràn ánh nắng, họ vô tình gặp lại nhau, có lẽ cô vẫn có thể ung dung tự tại chào anh, "Xin chào, trước đây em đã thầm yêu anh".

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trâu Tướng Quân Buồn Rầu Thất Vọng

Một năm nhanh chóng trôi đi.

Ngụy Nhất không thay đổi gì nhiều, vẫn là một cô bé ngốc nghếch chưa qua nổi kỳ thi tiếng Anh cấp bốn.

Ngụy Nhất đã là sinh viên năm thứ ba rồi. Độ tuổi hai mươi càng khiến cô trở nên trẻ trung, hấp dẫn. Ở trường, cô vẫn là người sống kép kín, nội tâm, lặng lẽ, không nói nhiều, mọi tâm trí đều được cất giấu thật kỹ trong lòng.

Nhưng, ít nói cũng có điểm tốt, những người ít nói thường khá thần bí. Ngụy Nhất đã là sinh viên năm thứ ba, vì ít nói, các em khóa dưới vừa có thái độ hiếu kỳ vừa rất tôn trọng cô, điều này khiến Ngụy Nhất có thêm chút uy tín.

Trâu Tướng Quân thường xuyên tới trường tìm cô. Anh vẫn khiêm nhường lái chiếc Volkswagen, dường như không gây thêm sự chú ý nào cho đám sinh viên trong trường. Những người biết Ngụy Nhất đã có vị hôn phu cực kỳ ít, những nam sinh thổ lộ tình cảm với cô lại nhiều hơn tưởng tượng. Mọi người đều cảm thấy Ngụy Nhất gần gũi dễ thương, tính tình hòa nhã, khuôn mặt trắng trẻo hay cười, không giống như đám con gái có chút nhan sắc nhưng kiêu ngạo trong trường, cô nào cô nấy đều sở hữu những ánh

https://thuviensach.vn

mắt sắc lạnh như dao. Ngụy Nhất tính tình dịu dàng, khi từ chối người khác cũng dịu dàng như vậy, ban đầu là ánh mắt lo sợ vì được yêu chiều, sau đó là khuôn mặt đầy áy náy và một giọng nói nhỏ nhẹ: "Xin lỗi, thật sự xin lỗi bạn, mình không thể đón nhận tình cảm đó được!". Vậy là, mặc dù bị từ chối, phái mạnh cũng cảm thấy như vừa được tắm gội trong gió xuân, càng thất bại lại càng mạnh mẽ.

Những âm hồn tiểu quỷ mãi không tan biến đó luôn khiến Trâu Tướng Quân không thoải mái, anh thấy Ngụy Nhất cứ nhắn tin đi nhắn tin lại với những người đang theo đuổi mình, trong bụng đầy một bồ tức giận: "Em có thể không cho lũ chó sói đói khát, thèm nhỏ dãi đó số điện thoại nữa được không?".

Ngụy Nhất nói một cách vô tội: "Họ xin số điện thoại từ Nguyệt Nguyệt đấy chứ!".

"Vậy em có thể chọn cách không trả lời tin nhắn nữa!"

Ngụy Nhất chóp chớp mắt: "... Làm như thế thì người ta sẽ rất đau lòng".

Trâu Tướng Quân gõ mạnh vào cái đầu đang giả bộ mơ màng của cô, sa sầm nét mặt hét lên: "Không được phép trả lời!".

Ngụy Nhất ôm lấy trán, ngước đôi mắt đáng thương ngây thơ như chú nai con lên, luôn miệng kêu đau.

Trâu Tướng Quân nhủ thầm trong bụng, chỉ có người khác là lọt được vào trái tim của em, còn anh, anh đau lòng lắm em có biết không.

Thực ra, mấy đối thủ choai choai, lông cánh còn chưa mọc đủ đó không đáng để Trâu Tướng Quân phải nhọc công suy nghĩ, anh cũng không rỗi rãi đến mức đi ghen tị với mấy cậu bé mới chỉ hai mươi tuổi đầu. Nhưng gần đây, trong đám các chàng trai theo đuổi Ngụy Nhất, có một nhân vật rất nổi

https://thuviensach.vn

trội, nhân vật này đã làm thay đổi cả ý thức đánh ghen của Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất quen Cát Thừa Hựu trong lúc chạy thể dục buổi sáng. Cô chạy theo vòng tròn nhỏ, còn Cát Thừa Hựu men theo vòng tròn lớn nhất trên sân vận động.

Đây là hình thức luyện tập được cô duy trì trong suốt hai năm liền, nó giúp sức khỏe của Ngụy Nhất khá lên nhiều. Ban đầu, Cát Thừa Hựu cũng không chú ý nhiều tới Ngụy Nhất, hai người cứ ai chạy đường của người nấy trong suốt một năm, mãi sau này mới dần để ý tới đối phương. Hóa ra, trong mỗi buổi bình minh, còn có một người nữa cũng mồ hôi đầm đìa như mình, cùng hưởng thụ sự hưng phấn do luyện tập mang lại. Phần lớn các chàng trai trẻ tuổi đều có một trái tim dễ rung động, trong trái tim của Cát Thừa Hựu, đó cũng được coi là một việc vô cùng lãng mạn, đủ làm rung động lòng người rồi.

Sau đó, khi đã quen mặt, cũng không biết ai có ý định trước, gật đầu mỉm cười chào khi hai người chạy ngay sát bên nhau.

Cuối cùng, cả hai đều cảm thấy khuôn viên trường như nhỏ lại, ở đâu cũng có thể gặp nhau. Một lần, họ gặp nhau ở nhà ăn, Cát Thừa Hựu lần đầu tiên chủ động chào Ngụy Nhất, cười nói: "Tan học rồi à?".

"Ừm."

"Để tớ xếp hàng giúp cậu nhé, cậu ăn gì?"

"Á! Không cần đâu!"

"Không sao, cậu mau đi lấy chỗ ngồi đi."

Cát Thừa Hựu đón lấy hộp cơm màu xanh nhạt có in hình chú gấu nhỏ trên nắp hộp của Ngụy Nhất, giọng điệu dịu dàng nhưng ẩn giấu trong đó là

https://thuviensach.vn

một áp lực rất lớn.

Ngụy Nhất vốn bản tính hiền lành, cũng không phản kháng gì, lập tức đi kiếm chỗ ngồi.

"Cậu tên là Ngụy Nhất đúng không?" Cát Thừa Hựu ngồi xuống phía đối diện, xúc một thìa cơm to đưa vào miệng, nở một nụ cười thật cởi mở.

"Ừm? Sao cậu biết?", Ngụy Nhất hỏi.

Cát Thừa Hựu không trả lời câu hỏi một cách rõ ràng, trong tâm trí cậu còn đang mải nhớ về hình ảnh sinh động, tràn đầy sức sống của Ngụy Nhất cùng mái tóc đuôi gà trẻ trung, lắc qua lắc lại trong mỗi bước chạy hằng sáng.

"Cậu thử đoán xem?"

Bắt gặp cái nhìn chăm chú từ đôi mắt hai mí xinh đẹp kia, Ngụy Nhất hơi lúng túng, cảm giác sau lưng nóng ran, cô liền cúi đầu xuống lặng lẽ ăn cơm.

"Tớ học năm thứ hai, khoa Tin học, kém cậu một khóa." Cát Thừa Hựu không hề để ý tới vẻ trầm lặng của Ngụy Nhất, thao thao bất tuyệt, "Nhưng, xem ra, cậu còn nhỏ tuổi hơn tớ nhiều".

"Ờ" Khuyết điểm lớn nhất của Ngụy Nhất là không biết cách giao lưu với những người lạ mặt.

"Sau này, nếu máy tính của cậu bị hỏng thì lúc nào cũng có thể đến tìm tớ."

"Ừm."

"Vậy cậu cho tớ số điện thoại nhé!"

https://thuviensach.vn

"Á?"

"Để tiện cho việc tớ sửa máy tính giúp cậu mà!"

Ngụy Nhất cắn vào chiếc thìa, trợn tròn mắt, lắp ba lắp bắp, "Nhưng... máy tính của tớ không hỏng...”

"Rồi cũng sẽ hỏng thôi! Phòng xa vẫn hơn mà!"

Vậy là, số điện thoại của Ngụy Nhất đã bị đánh lừa để lấy đi như vậy.

Cát Thừa Hựu ăn rất nhanh, sau khi quét sạch mọi thứ, cậu vẫy tay gọi mấy anh bạn cùng đi. Nghĩ một lát, cậu quay lại gọi vào số điện thoại của Ngụy Nhất, nói cô lưu số của mình vào.

"Ờ", Ngụy Nhất cứ ngồi ngây ra.

Ở trường, Cát Thừa Hựu cũng là một nhân vật có thể làm mưa làm gió, cũng giống như tất cả các sinh viên khác, trẻ trung, mạnh mẽ, sôi nổi, thêm vào đó là diện mạo hơn người, làn da trắng đến nỗi con gái cũng phát thèm, mái tóc rối màu vàng nhạt thả xuống tự nhiên, càng tôn vẻ tuấn tú phi phàm của cậu. Cát Thừa Hựu rất được các bạn nữ quý mến. Thời trung học, cậu từng tham gia luyện tập chạy đường dài, là vận động viên bậc Hai cấp Quốc gia, khi tham dự kỳ thi đại học, môn thể dục cũng được cộng thêm điểm, mỗi lần nhà trường tổ chức hoạt động thể thao, đều không thể vắng mặt Cát Thừa Hựu. Phái đẹp vốn đã không có cảm tình và năng khiếu với hai môn Tin học và Thể dục, vì vậy, hai sở trường này của cậu đều chiếm ưu thế. Biết hát, biết chơi đàn ghi ta, nhân duyên của cậu ở trong trường cũng không đến nỗi tồi. Chỉ cần cậu mặc bộ đồ thể thao, đứng dưới ánh mặt trời là có thể nhận được vô số sóng mắt đưa tình và sô cô la của hàng loạt nữ sinh si tình trong trường. Trong mười sinh viên nữ thì có tới chín cô rưỡi đã từng thầm thì dò hỏi thông tin về cậu.

Cát Thừa Hựu nở nụ cười đầy mê hoặc, nói một câu tạm biệt rồi đi luôn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất mơ màng một lát, cũng may, cô là nữ sinh không biết gì về đại danh của cậu ấy. Nhìn vào dãy số hiện trên màn hình điện thoại, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cô cũng đánh được bốn chữ tập chạy buổi sáng vào danh bạ những người cần liên lạc.

Ba cô bạn cùng phòng đến nhà ăn hơi muộn một chút, khi họ vừa bước vào, chỉ nhìn thấy chàng hoàng tử họ Cát đang chào tạm biệt Ngụy Nhất. Cả bọn chạy bổ tới, Nguyệt Nguyệt - đại ca của phòng là kích động nhất: "Nhất Nhất, cậu cũng quen với cậu Cát đó sao?".

"Gì cơ?", Ngụy Nhất cảm thấy mông lung không hiểu.

"Cát Thừa Hựu, sinh viên năm thứ hai khoa Tin học đó! Chính là người ban nãy nói chuyện với cậu ấy! Lại là một hoàng tử trong trường, người kế nhiệm thiên thần họ Tô của trường Đại học S đấy, vừa mới lên năm thứ hai nhưng đã xếp thứ hai trong bảng xếp hạng thần tượng trên trang web của trường, chỉ đứng sau mỗi thiên thần họ Tô thôi. Nhưng, thiên thần đã xa trường bao năm rồi, vị trí của cậu Cát giờ đây luôn giữ vững ở vị trí số một!"

Ngoài mặt thì Ngụy Nhất tươi cười nhưng trong lòng lại dấy lên một cảm giác đau khổ khi nghe họ nhắc tới tên gọi đó.

"Đúng vậy! Rất đẹp trai, rất đàn ông nhé!", Như Như nói.

"Chính xác, chính xác, đáng tiếc là nhỏ tuổi hơn bọn mình thôi", Đình Đình nói.

"Nhỏ hơn thì đã sao nào? Mối tình chị em, mới nghĩ đến thôi là đã cảm thấy thật hưng phấn, thật khiến máu nóng trong người sục sôi...", Nguyệt Nguyệt lại chìm vào mộng tưởng.

Bỗng nhiên, "Áaaa! Tớ nhặt được một hạt cơm của cậu Cát đánh rơi!", Như Như hét lên điên cuồng như vừa nhặt được báu vật, giấu kỹ nó trước

https://thuviensach.vn

ngực.

"Áaaa... đồ đáng ghét, cậu kiếm được món hời rồi!" Khuôn mặt Đình Đình lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Những ngày sau đó, việc chạy thể dục buổi sáng dường như đã trở thành cuộc gặp gỡ có chủ ý. Ngụy Nhất dù không nhạy bén đến mấy cũng có thể cảm nhận được sự gần gũi của Cát Thừa Hựu. Cảm nhận trực quan nhất, đó là giờ đây vào mỗi buổi sáng, cậu ấy không chạy ở đường chạy lớn nhất nữa mà sánh vai cùng Ngụy Nhất.

Nghỉ ngơi sau khi chạy xong, Cát Thừa Hựu thường nhiệt tình ra quyết định giúp Ngụy Nhất, tổng hợp thời tiết của ngày hôm đó và nên ăn những món gì. Sau đó, ngày nào cũng giúp Ngụy Nhất mua cơm, để Ngụy Nhất đi kiếm chỗ ngồi, không những thế lần nào cũng làm ra vẻ đó là chuyện đương nhiên, khiến Ngụy Nhất không biết phải từ chối thế nào.

Nhưng, Cát Thừa Hựu chưa hề có những thổ lộ rõ ràng gì đối với Ngụy Nhất, cậu ấy không nói, Ngụy Nhất đương nhiên cũng không thể tự làm ra vẻ đa tình để từ chối trước. Tuy nhiên, thái độ mập mờ đó đã nhanh chóng bị Trâu Tướng Quân phá tan một cách tàn bạo.

Rất lâu trước đó, Trâu Tướng Quân đã chú ý tới một đối tượng hay gọi điện cho Ngụy Nhất, nhưng khi thấy trong danh bạ điện thoại của cô có tên tập chạy buổi sáng, anh liền đoán ra ngay. Cho tới tận ngày hôm đó, anh có việc phải làm thâu đêm, sáng sớm bỗng nhiên cao hứng, tắm rửa xong liền phóng xe tới trường Đại học S thăm Ngụy Nhất.

Dạo này Trâu Tướng Quân rất bận, bà Trâu dường như cảm thấy chút gánh nặng của tuổi tác, đã có ý định lui về nghỉ ngơi, muốn giao hết mọi việc ở công ty cho con trai tiếp quản. Công việc của Trâu Tướng Quân vốn đã rất nhiều, cộng thêm những việc mà mẹ bàn giao khiến anh bận tới tối

https://thuviensach.vn

mắt tối mũi. Thức khuya làm việc đã trở thành chuyện thường ngày, anh cũng không còn nhiều hơi sức để quản lý cô gái họ Ngụy kia nữa.

Ngụy Nhất cũng rất vô tư, anh không đến, cô tuyệt nhiên cũng chẳng qua. Trước giờ cô chưa từng chủ động gọi điện cho anh lấy một lần. Sau mỗi lần bận tối mắt tối mũi, hễ có chút thời gian rảnh rỗi, nghĩ tới Ngụy Nhất, Trâu Tướng Quân lại vừa buồn bực vừa chẳng biết phải làm thế nào.

Đã nửa tháng không gặp, giờ nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc của Ngụy Nhất trên sân vận động, trong bầu không khí mát lành của buổi sáng sớm, cô nhanh nhẹn như một chú thỏ con, trong lòng anh trào dâng cảm giác ấm áp ngọt ngào, bao nhiêu mệt mỏi và bất mãn cũng đều được xua tan hết. Nhưng sau đó, khi nhìn kỹ lại, anh mới phát hiện ra bên cạnh cô còn có người đàn ông cao lớn khác. Trâu Tướng Quân dựa người vào một thân cây, đôi mắt sáng cứ chằm chằm nhìn đôi nam nữ đang cùng tắm dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng kia, một cơn giận dữ bốc cao lên tận mây xanh.

Ngay lúc đó, anh chỉ muốn xông thẳng tới, đánh cho tên kia một trận và nói với hắn ta rằng, không ai có thể tùy tiện làm vấy bẩn bất cứ người phụ nữ nào của Trâu thiếu gia ta. Sau đó, anh sẽ lôi cô gái kia lên giường, chà đạp cuồng loạn trên người cô ta, để cô ta biết rằng, từ nay về sau, ai mới là chủ nhân của cô ta. Trâu Tướng Quân vốn không phải là người hiền lành, chuyện sống chung đã được anh nhắc tới không dưới mười lần. Ngụy Nhất thì luôn lấy lý do vẫn đang là sinh viên mà kiên quyết từ chối. Trâu Tướng Quân cũng mềm lòng, nghĩ dù sao cô ấy cũng kém anh nhiều tuổi như vậy, chuyện sống chung cứ đợi thêm hai năm nữa. Nhưng cô ấy lúc nào cũng mơ mơ màng màng, ngây thơ ngốc nghếch, chưa đến kỳ hoa nở rực rỡ nhất đã bị không biết bao nhiêu người đàn ông muốn hái về rồi.

Từ trước tới giờ, mỗi khi xử lý việc gì, Trâu Tướng Quân cũng đều ngông cuồng ngang ngược, nhưng lần này anh cứ đứng yên bất động.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nhìn trong lớp sương mù mỏng tang kia, có hai bóng người, một cao lớn, một nhỏ bé, vai sát vai cùng chạy từng bước nhỏ, bỗng anh cảm thấy cảnh tượng ấy sao sinh động đến thế. Chàng thanh niên trẻ trung mạnh mẽ cùng cô gái rạng rỡ xinh đẹp, một người ngước mắt lên, một người sải từng bước dài, cả hai đều tràn trề sức trẻ. Trâu Tướng Quân đã qua độ tuổi đó, đây là lần đầu tiên trong đời, anh có cảm giác ngưỡng mộ và lo sợ trước một chàng trai trẻ mới hai mươi tuổi đầu trong trường học. Dù rằng anh không nghĩ mình đã già, nhưng còn Ngụy Nhất, cô gái đó cũng không hề bận tâm ư? Dù sao, anh cũng lớn hơn cô chín tuổi, chủ đề trò chuyện của anh, cô ấy không hiểu, thế giới của cô ấy, anh cũng hoàn toàn không có hứng thú. Cô ấy làm những việc gì ở trường, vì cái gì mà cười, vì điều gì mà buồn bã, tất cả những điều đó anh đều không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng phải hạ mình để tìm hiểu.

Chênh lệch chín tuổi, cũng giống như khoảng cách giữa hai thế hệ. Cô ấy có thực sự tình nguyện không?

Hai năm ở bên nhau, Trâu Tướng Quân ngày càng cảm thấy Ngụy Nhất chỉ vui vẻ bề ngoài. Cô ấy không thích nói nhiều, không dễ dàng tâm sự với người khác, có bất cứ chuyện gì cũng chôn giấu thật kỹ, luôn chỉ mỉm cười và luôn nhẫn nhục chịu đựng. Chỉ đôi khi, tình cờ nhìn thấy cô ấy ngồi ngây người ủ ê rầu rĩ, anh mới cảm thấy đó là một cô gái bằng xương bằng thịt vừa bước qua độ tuổi hai mươi.

Thậm chí, cô ấy chưa bao giờ thổ lộ một cách rõ ràng rằng muốn được ở bên anh, rằng kết hôn với anh là niềm hạnh phúc của đời mình... Trâu Tướng Quân bỗng có một ý nghĩ. Anh bị ý nghĩ đó làm giật mình kinh sợ: Chỉ cần không phải Tô Thích, đối tượng là ai cũng không còn ý nghĩa nữa rồi, cô ấy không còn tình cảm, cũng không còn khát vọng theo đuổi và tìm kiếm hạnh phúc nữa.

Cũng giống như con chim sợ cành cong, bị Trâu Tướng Quân đem nhốt trong lồng, nhốt lâu ngày rồi, đến khi mở cửa ra, nó cũng quên cả việc

https://thuviensach.vn

mình còn có thể bay ra ngoài.

Đang trong lúc anh đang đau khổ vì những suy nghĩ đó, Ngụy Nhất đã nhìn thấy anh, cô chạy lại, lo sợ gọi: "Trâu Tướng Quân".

Trâu Tướng Quân nhìn cô, lại nhìn chàng trai trẻ trung với khuôn mặt mâu thuẫn phía sau lưng cô, nở nụ cười với Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất cứ tưởng sẽ bị Trâu Tướng Quân quát mắng một trận, nhưng không ngờ anh không tức giận, lại còn mỉm cười, điều này khiến cô càng lo sợ.

Ngụy Nhất trấn tĩnh một lát, khẽ hắng giọng giới thiệu: "Đây là cậu bạn học khóa dưới của em, tên là Cát Thừa Hựu".

Sau đó cô quay lại nhìn Cát Thừa Hựu, nói: "Cát Thừa Hựu, đây là Trâu Tướng Quân".

Một người đàn ông tràn đầy khát vọng chiếm hữu và hệ số nguy hiểm cực cao từ trên trời rơi xuống khiên Cát Thừa Hựu bị kích động tới nỗi rất lâu mà vẫn không kịp định thần lại, cậu đưa tay ra bắt tay Trâu Tướng Quân một cách vô thức.

Hai ngươòi đàn ông ngầm phát huy sức mạnh.

Cát Thừa Hựu liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, liền biết ngay bản thân mình không phải là đối thủ. Anh chàng trước mặt này mặc bộ trang phục không hề tầm thường, cao lớn khôi ngô, trong đôi mắt sáng sâu thẳm kia có sự ngông cuồng, bá chủ, đồng thời lại có trí tuệ và sức mạnh của một người đàn ông trưởng thành - điều mà không phải chỉ trong một, hai ngày là có thể rèn luyện được.

Trâu Tướng Quân thầm đánh giá về người đang đứng trước mặt, trong lòng rầu rĩ, bất cứ điểm gì của cậu ta cũng không bằng mình, ưu thế duy

https://thuviensach.vn

nhất của cậu ta là gần với Ngụy Nhất hơn. Khoảng cách đã gần, mà tư tưởng lại càng gần.

"Anh ấy là vị hôn phu của tớ", Ngụy Nhất nói.

Trong giây lát, phản ứng của hai người lại càng không giống nhau. Cát Thừa Hựu thì kinh ngạc đến thất sắc, Trâu Tướng Quân lại dương dương tự đắc.

Ngụy Nhất là người phụ nữ đầu tiên mà Trâu Tướng Quân có tình cảm thật lòng, có thể coi đó là mối tình đầu của anh. Vậy là, anh quả nhiên giống như một thiếu niên đang say đắm trong những rung cảm đầu đời, tự ti, nhẫn nhục, vừa lo lắng không với tới được, lại sợ rằng sẽ bị mất đi người con gái trong lòng mình. Hơn nữa, chỉ vì một lời xác nhận đơn giản của cô ấy mà anh càng thêm sung sướng, phấn khởi.

Mọi phiền muộn trong lòng Trâu Tướng Quân trước đó đều đã được xóa sạch, anh khom lưng nói với Cát Thừa Hựu: "Anh và vợ phải đi ăn sáng rồi, em cứ tự nhiên nhé!".

Nói xong, không nhìn thêm cậu ta một lần nào nữa, anh kéo tay Ngụy Nhất, ngẩng cao đầu bước đi. Suốt thời tuổi trẻ, Trâu Tướng Quân dọc ngang tình trường nhưng lại không biết ăn nói ra sao trước mặt người con gái mà anh thực sự yêu thương, càng không biết phải thể hiện như thế nào trước một cô gái ngốc nghếch như Ngụy Nhất. Nhưng từ bây giờ, anh tin rằng, chỉ cần anh luôn nắm chặt tay cô và không cần phải nói nhiều, như thế là đủ.

Giống y như lúc này đây.

Ngụy Nhất còn muốn quay người lại chào tạm biệt Cát Thừa Hựu. Trâu Tướng Quân lại vòng tay ôm chặt eo cô, cúi người xuống, ghé sát vào tai cô, nói chỉ để mình cô nghe thấy: "Nếu không muốn anh hôn em ngay tại đây thì hãy ngoan ngoãn, đừng cử động!".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lập tức cúi đầu xuống đi theo anh, hai vành tai trắng ngần của cô ửng đỏ.

Trong mắt Cát Thừa Hựu, hai người đó rõ ràng là đang đồng lòng âu yếm.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Một Bữa Sáng Ồn Ào

Ngụy Nhất vừa chạy bộ xong, tinh thần phấn chấn, bỗng nhớ tới món cháo ngô. Căng tin trường nấu món này tuyệt ngon, ngoài vài hạt sạn nhỏ hoặc vài con sâu gạo ra thì chẳng tìm được thứ tạp chất nào khác trong đó được. Mùi vị cũng đậm đà, rất được Ngụy Nhất yêu thích.

Vậy là Ngụy Nhất hào hứng nói với Trâu Tướng Quân: "Em mời anh ăn sáng nhé! Món cháo ngô ở căng tin trường em ngon lắm".

Trâu Tướng Quân thầm nghĩ, cái gì mà ăn ở căng tin, lại còn cả món cháo ngô gì gì đó nữa, nghe tên là đã chẳng thấy ngon lành gì rồi. Đang lúc định phản đối, bỗng nhiên anh nhớ ra, muốn xâm nhập vào tư tưởng của Ngụy Nhất thì đầu tiên phải hạ cố thị sát dân tình. Vậy là anh liền nở nụ cười nhẹ nhàng, ra vẻ độ lượng của một vị lãnh đạo, vui vẻ đồng ý.

Trường Đại học S có tới hơn một vạn sinh viên, trừ đi chín mươi phần trăm số sinh viên ngủ nướng, trừ tiếp năm phần trăm số sinh viên không ăn sáng, vẫn còn một bộ phận nhỏ sinh viên tới căng tin mua đồ ăn. Lúc này, bánh bao và màn thầu vừa ra lò, còn đang nóng hôi hổi. Hôm nay, số lượng sinh viên không ít, tranh cãi inh ỏi, vô cùng ồn ào náo nhiệt. Trâu Tướng Quân vốn ưa sạch sẽ, chê bàn ăn đầy vết dầu mỡ, ghế ngồi cũng bẩn, anh cau mày định đánh trống lui quân.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất thông thạo dẫn đường phía trước, sau đó quay lại nói với anh: "Muốn ăn gì? Anh cứ ngồi đó chờ em, em đi mua đồ ăn".

Trâu Tướng Quân nghĩ tới việc bản thân mình không quen đường đi lối lại trong căng tin, vốn đã không định tự mình đi mua thức ăn, bèn ngồi yên vị, móc ví tiền ra, nói: "Em cầm ví của anh đi, muốn ăn gì thì mua".

Ngụy Nhất nói: "Em có tiền rồi".

Trâu Tướng Quân không vui: "Tiêu tiền của phụ nữ một lần là đủ rồi". Trâu Tướng Quân có tính thù dai, anh còn nhớ rõ, lần trước, khi đi xe buýt anh đã phải tiêu hai tệ của Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất ngó vào trong ví tiền, một tập tờ bạc mệnh giá một trăm tệ, tờ mệnh giá nhỏ nhất cũng là năm mươi tệ liền nói: "Không có tiền lẻ sẽ bị các cô chú bán hàng trong căng tin mắng đấy".

Trâu Tướng Quân lại rút trong ví ra một chiếc thẻ ATM hạng VIP, đưa cho cô: "Vậy thì thanh toán bằng thẻ".

Ngụy Nhất dở khóc dở cười, nói: "Ở căng tin làm sao thanh toán bằng thẻ được! Em có phiếu mua cơm đây rồi. Rốt cuộc anh ăn gì? Quyết định xong chưa?".

Từ nhỏ tới lớn, một nửa thời gian đó, Trâu Tướng Quân đã sống ở nước ngoài hồi học cấp ba trong nước cũng chưa từng đặt chân tới căng tin trường học. Anh đưa mắt liếc xung quanh tìm những thứ đại loại như thực đơn gì gì đó, rồi ủ rũ phát hiện ra rằng ngay cả thứ ấy cũng không có. Suốt đêm qua thức làm việc, giờ bụng đã đói mềm, anh nhắm mắt tiện miệng gọi tên các món ăn: "Nước cam ép, hai lát bánh mì đen, bún cá sốt măng, thịt bò tái nướng tiêu đen, sa lát cá thu, có không? Không có thì gọi món sa lát rau xanh vậy, thêm hai quả trứng ốp, chỉ chiên một mặt, tuyệt đối không chiên chín quá, không cho mì chính...".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đứng yên bất động, ngửa mặt nhìn trời.

Trâu Tướng Quân hỏi: "Sao thế? Không nhớ được hết hả?".

Ngụy Nhất khẽ hắng giọng, khom người xuống rồi khẽ khàng nói; "Khởi bẩm lão Phật gia, căng tin làm gì có những món cao lương mỹ vị đó ạ!”.

"Không có sao? Căng tin to như thế này mà những món như vậy cũng không có sao?", Trâu Tướng Quân không thể tưởng tượng nổi. Ngụy Nhất nghĩ một lát, nói một cách nghiêm túc: "Món trứng thì có, món trứng nấu với lá chè xanh, ăn không?".

Trâu Tướng Quân trợn ngược mắt, chán nản nói: "Thôi được rồi, được rồi, em ăn gì thì mua cho anh một suất đúng như vậy".

Bây giờ Ngụy Nhất mới lon ton chạy đi.

Trâu Tướng Quân ngồi không một mình cảm thấy thật vô vị, bèn đưa mắt quan sát xung quanh. Trong căng tin, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy những cặp tình nhân hết sức thân mật, họ đang đút thức ăn cho nhau, hết sức tự nhiên như thể bên cạnh chẳng có ai khác. Ngay cạnh chỗ anh ngồi cũng có một đôi uyên ương. Trâu Tướng Quân lặng lẽ quan sát họ, sự ngọt ngào kết dính như keo cùng tuổi trẻ vô tư không cần kiêng kị của họ khiến anh cảm thấy hoang mang, thầm nhủ, cô gái họ Ngụy kia, đến bao giờ mới ngoan ngoãn nương tựa vào mình như vậy.

Khi Trâu Tướng Quân đang ngây người ra ngồi ngắm người khác thì cũng có người đang trợn tròn mắt lên ngắm anh.

Bây giờ đang là tháng Tư, không nóng cũng chẳng lạnh. Trâu Tướng quân mặc một bộ vest cao cấp màu trắng bạc, không đeo ca vát, bên trong là chiếc sơ mi đen được may bằng một loại vải chất lượng cao, hai cúc cổ mở rộng, lộ rõ yết hầu đầy mê hoặc, trong vẻ tôn quý không mất đi phần

https://thuviensach.vn

phóng đãng, hơn nữa bản tính ngông cuồng bá chủ của anh hầu như không bị ảnh hưởng chút nào bởi bối cảnh bụi bặm bẩn thiu, nhớp nháp dầu mỡ của căng tin sinh viên mà ngược lại càng tôn lên vẻ cao ngạo. Anh giống như một đóa sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Đám sinh viên mặc áo may ô, quần đùi, đi dép lê trong căng tin chốc lát đã trở thành những sinh vật làm nền cho Trâu Tướng Quân.

Vậy mà lúc này đây, chàng trai có dung mạo phi phàm, thề sẽ đùa giỡn càn khôn trong lòng bàn tay đó, trong ánh mắt lại hiện lên những nét buồn man mác... Bốn cô gái trẻ sành điệu bên cạnh mải nhìn ngắm anh tới nỗi rớt cả nước miếng. Ngập ngừng một hồi, họ cùng lao tới, đứng xung quanh Trâu Tướng Quân, tạo thành một vòng vây kín tới nỗi một giọt nước cũng không thể lọt ra ngoài được.

"Anh đẹp trai ơi, anh đến đây tìm ai thế?"

"Anh đẹp trai ơi, anh là học viên nghiên cứu sinh của trường à? Nhìn anh chẳng quen chút nào cả!"

"Anh ơi, bọn em ngồi ăn bên cạnh anh, chắc anh không thấy phiền chứ?"

Trâu Tướng Quân bị bốn cô gái sành điệu săn đón quá nhiệt tình, gây ồn ào tới mức buồn bực, đôi lông mày rậm nhíu lại, sa sầm nét mặt, không thèm đáp lời.

Đúng lúc đó, Ngụy Nhất lắc la lắc lư bê khay đồ ăn tiến lại gần, bị mấy cô gái sành điệu đó chắn đường, cô liền khẽ nói: "Xin nhường đường một chút, được không ạ?".

Mấy cô gái sành điệu đó vờ như không nghe thấy, tiếp tục vây kín anh chàng đẹp trai.

https://thuviensach.vn

"Cho đi nhờ một chút, được không?... Đây là chỗ ngồi của tôi mà!", giọng nói của Ngụy Nhất đã cao thêm một chút.

Cô gái sành điệu A có mái tóc nhuộm màu đỏ rực, vừa hay đang đứng chắn trước mặt Ngụy Nhất. Cô ta quay người lại, liếc nhìn Ngụy Nhất một cái, thấy cô chỉ là một cô gái bình thường, liền trợn mắt lên lườm nguýt, bực bội nói: "Cô muốn ngồi là có thể ngồi sao?", rồi quay đầu lại, nở một nụ cười thật dịu dàng với Trâu Tướng Quân: "Anh đẹp trai ơi, anh là người ở đâu vậy? Thật phong độ quá, mãi mà chẳng chịu nói câu gì cả".

"Đây là chỗ ngồi của tôi, tôi đến trước", Ngụy Nhất giải thích.

"Là anh đẹp trai này tới trước! Cô là ai của anh ấy? Dựa vào đâu mà đòi ngồi ở đây?"

"Tôi... tôi là...", Ngụy Nhất rơi vào tình thế tiên thoái lương nan. Trâu Tướng Quân cứ khoanh tay xem màn kịch hay, dường như chẳng có ý giúp cô giải thích gì cả. Buông một tiếng thở dài, Ngụy Nhất định để phần ăn của Trâu Tướng Quân lại đó rồi đi chỗ khác. Phần ăn của cô và của anh giống hệt nhau, một bát cháo ngô, một chiếc quẩy. Cô còn đặc biệt mua thêm cho anh một chiếc bánh bao nhân thịt Khi Ngụy Nhất đưa tay lên bê bát cháo ngô, định đặt xuống mặt bàn, nhóm bốn cô gái sành điệu liền nhìn cô đầy kinh ngạc, rồi lại quay sang nhìn Trâu Tướng Quân, thấy anh! không có phản ứng gì, trong lòng đã hiểu rõ, thầm đoán rằng Ngụy Nhất chắc chắn là con gái của một cô bán hàng nào đó ở căng tin, nên thần thái và điệu bộ của bốn cô lại như ban đầu.

Ngụy Nhất đặt đồ ăn xuống, liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, thấy anh vẫn không nói gì, đôi môi nhỏ của cô khẽ cong lên, quay người định đi tìm bàn khác. Động tác chu môi quay người của Ngụy Nhất trông thật phóng khoáng, chỉ có điều sự phóng khoáng đó hơi quá đà, cú quay người quá nhanh, vô tình đá phải mu bàn chân của cô gái sành điệu B, loạng

https://thuviensach.vn

choạng, bát cháo ngô còn lại trên tay sóng ra ngoài, rớt một chút lên cánh tay của cô gái sành điệu C.

Ngụy Nhất hoảng hốt, vội giúp cô ta lau sạch vết bẩn nói: "Xin lỗi! Tôi không cố ý!".

Cô gái sành điệu C kia cảm thấy mất mặt trước anh chàng đẹp trai, lại bị chỗ cháo nóng rơi vào bỏng rát, cơn giận dữ bốc cao, đập bàn bực bội: "Đồ thối tha kia, mày cố ý phải không? Thích làm xấu mặt tao hả?".

Nhóm bốn cô gái sành điệu này thường ngày đã quen lộng hành ngang dọc trong trường rồi, đám nam sinh không thèm để ý tới, còn những nữ sinh thì nhìn họ với ánh mắt coi thường, tất cả đều không muốn gây mâu thuẫn với loại người này. Mà bốn người bọn họ cũng thuộc tip người luôn lo sợ thiên hạ yên bình, vừa thấy có màn kịch hay, ba người còn lại lập tức đứng lên hùa vào theo.

"Tôi đã nói xin lỗi rồi mà!", Ngụy Nhất thấy đối phương không hề hiểu lý lẽ chút nào, cũng có phần bực tức.

"Xin lỗi thì có tác dụng khỉ gì? Tao thưởng cho mày một cái tát, xem mày còn dám nói xin lỗi nữa hay không?"

Nói xong, cánh tay phải của cô gái sành điệu C kia đã nhanh chóng giơ cao lên.

Hai tay Ngụy Nhất còn đang bê bát cháo, cô nhắm mắt, nghiêng đầu né tránh theo phản xạ, đợi mãi mà vẫn không thấy bất kỳ một cảm giác đau đớn nào. Trong giây lát, một tiếng kêu cầu khẩn vang lên bên tai: "Á... Đau quá! Buông em ra...". Ngụy Nhất mở mắt ra nhìn, Trâu Tướng Quân vẫn ngồi yên trên ghế, bàn tay phải của anh đang nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô gái sành điệu C, sắc mặt không hề thay đổi.

https://thuviensach.vn

"Buông em ra, buông em ra!" Cô gái sành điệu C vẫn đang cố gắng giãy giụa một cách tuyệt vọng, đau tới nỗi mắt đã ngân ngấn nước.

"Chẳng phải đang rất tò mò xem cô ấy là ai của tôi hay sao? Để tôi nói cho mấy người biết!", Trâu Tướng Quân vừa nói vừa đứng dậy, kéo Ngụy Nhất vào lòng mình, bàn tay kia vẫn không buông cánh tay của cô gái sành điệu C ra, nói một cách đầy hung dữ: "Cô ấy là vị hôn thê của tôi!".

Bốn cô gái sành điệu đó mặt cắt không còn một giọt máu, cô gái bị Trâu Tướng Quân nắm chặt cổ tay đau tới nỗi nước mắt giàn giụa, dường như sắp khuỵu xuống để van xin.

"Các người cần phải thấy may mắn bởi tôi không bao giờ đánh phụ nữ", giọng của Trâu Tướng Quân lạnh như băng, giống như vọng lên từ dưới địa ngục, ai nấy đều rất sợ hãi, vội vàng gật đầu.

"Nghe cho rõ đây, sau này, ai còn dám bất kính với người phụ nữ của tôi...", đôi mắt sáng của anh nheo lại, lướt qua khuôn mặt của mấy người, ai nấy đều đang run rẩy sợ hãi, "Không cần tôi phải động tay, bản thân các người đều sẽ phải hối hận vì đã được sinh ra trên cõi đời này. Có tin không?".

"Tin, tin!", mấy cô gái gật đầu như bổ củi.

Cuối cùng, Trâu Tướng Quân rít lên một tiêng qua kẽ răng "Cút" rồi buông cô ta ra.

Bốn người họ lảo đảo lủi đi luôn.

Trâu Tướng Quân quay sang nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ ấm áp, uể oải nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lại đây!".

Ngụy Nhất chu miệng, không nói gì, dùng hết sức đặt mạnh chiếc bát xuống bàn, phát ra một âm thanh rất vang thể hiện sự bất mãn của bản thân.

https://thuviensach.vn

Khóe môi của Trâu Tướng Quân giấu một nụ cười, nói: "Hơ, em còn tỏ vẻ không vui nữa! Chồng vừa cứu em thoát nạn mà em không cảm ơn lấy một tiếng sao? Hả?".

"Hứ!", Ngụy Nhất phát âm ra đằng mũi, giống như tiếng kêu của một chú heo con.

"Sao thế?", Trâu Tướng Quân cố gắng nhịn cười, cố ý hỏi.

"Anh bớt bắt nạt em đi có được không?", Ngụy Nhất cao giọng.

Trâu Tướng Quân gõ nhẹ lên đầu cô: "Ngốc ạ! Là bọn họ bắt nạt em mà, anh cứu em đây chứ!".

"Hứ!", Ngụy Nhất lại kêu lên như ban nãy, "Anh đã đi đâu, làm gì vậy hả? Hơn nữa, nếu không phải vì anh, bọn họ liệu có vây kín lại đây không?".

Tâm trạng của Trâu Tướng Quân lúc đó đang rất tốt, anh bật cười thành tiếng: "Thế chồng em đẹp trai là việc có thể thay đổi được sao? Anh chẳng qua là muốn xem em có đem danh phận vị hôn thê của Trâu Tướng Quân ra khoe hay không thôi. Sao, việc thừa nhận là vợ của anh đối với em lại khó đến thế ư?".

Ngụy Nhất vừa bị bắt nạt, lại hoảng sợ, tâm trạng không tốt, cô xị mặt xuống, không thèm để ý tới anh nữa.

"Thôi được rồi, ăn thôi! Nguội hết cả rồi đây này!"

Trâu Tướng Quân vỗ vỗ vào lưng cô, Ngụy Nhất vốn không hay giận lâu, tranh cãi vài câu là cho qua luôn. Bấy giờ, cô ngoan ngoãn cúi đầu xuống ăn cháo một cách ngon lành, phát ra những tiêng kêu khe khẽ.

https://thuviensach.vn

Đối với những món ăn này, Trâu Tướng Quân có phần cảm thấy khó nuốt, tiện tay gắp đại một chiếc bánh bao, chậm rãi ăn. Nhưng thấy Ngụy Nhất ăn vô cùng ngon miệng, nét mặt thể hiện sự hài lòng, anh lại nghi ngờ rằng liệu có phải hai người họ đang ăn cùng một loại thức ăn giống nhau, liền nhìn vào bát của Ngụy Nhất.

"Thật sự ngon như thế sao?", Trâu Tướng Quân hỏi.

Trâu Tướng Quân vốn chẳng thích thú gì món cháo ngô, nhưng thấy Ngụy Nhất hào hứng ăn, anh không kìm nén được, liền ghé sát lại gần cô.

Ngụy Nhất ngẩng mặt lên, hỏi: "Sao anh không ăn? Nếm thử đi, quả thực rất ngon đấy! Vừa thơm vừa ngọt!".

Khuôn miệng vừa húp cháo xong còn dính chút bột màu vàng nhạt, giống như một vòm râu quanh miệng nhưng cô lại không hề hay biết.

Trâu Tướng Quân cố gắng nhịn cười, càng ghé sát cô han, nói, "ừm, để anh thử xem", sau đó dùng ngón tay lướt nhẹ quanh viền môi cô, lại đưa ngón tay dính đầy bột ngô đó vào miệng mình, cố ý làm động tác thật chậm, liếm láp. Khi thực hiện những động tác đó, đôi mắt đầy mê hoặc của anh cứ chăm chú nhìn Ngụy Nhất, ngầm thể hiện ý tứ mờ ám và dục vọng. Có thể biến động tác liếm ngón tay thành một hành động với ý đồ xấu xa, hơn nữa lại chẳng phân biệt thời gian, địa điểm như vậy, dưới gầm trời này chắc cũng chỉ có một chàng trai mặt dày không biết xấu hổ này thôi.

Ngụy Nhất ngồi ngây ra, quên cả phản ứng.

Trâu Tướng Quân cố ý chép chép miệng thật to, mặt mày rạng rỡ, tán thưởng: "Quả nhiên là vừa thơm vừa ngọt!".

"Anh... đồ lưu manh...", Ngụy Nhất đã kịp định thần lại, mặt đỏ lựng, "Đây là trường học! Sao anh không biết xấu hổ như vậy chứ?".

https://thuviensach.vn

"Anh không biết xấu hổ? Anh không lấy trực tiếp từ trên miệng em là tốt lắm rồi đấy!" Nói xong, anh ghé sát người, cười mờ ám: "Hay là thử lại một lần nữa?".

Ngụy Nhất giật nảy mình sợ hãi, vội vàng đẩy anh ra: "Tránh ra! Tránh ra!".

Trâu Tướng Quân thấy cô đỏ bừng mặt vì bị anh trêu chọc, trong lòng rất phấn khởi, bật cười sảng khoái.

Lúc bây giờ, ba cô bạn cùng phòng ở ký túc bước vào căng tín, vừa đi vừa khoa chân múa tay bàn luận về một trang web nào đó. Nhìn thấy Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân, bọn họ vui mừng vẫy gọi.

Ba cô bạn cùng phòng vẫn còn mờ mịt không hiểu rõ thân phận của Trâu Tướng Quân, không biết anh ta là chú họ hay bạn trai của Ngụy Nhất, liền hỏi, Ngụy Nhất cũng ậm à ậm ừ, vì vậy họ đã ngầm kết luận rằng: Đó là mối tình loạn luân giữa chú và cháu.

Hôm nay, mới sáng sớm đã thấy Trâu Tướng Quân áo quần bảnh bao ngồi trong căng tin trường, trông vô cùng bắt mắt, thật đúng là rồng đến nhà tôm, ba người rất hứng khởi, chạy ào tới vây xung quanh hai người. Nói rằng có chú Trâu ở đây, mọi người ai nấy đều có thể nói được những câu tâng bốc.

Ba cô bạn cùng phòng ngồi xuống cùng bàn luận với hai người một cách tự nhiên, bốn cô gái cùng độ tuổi, líu la líu lo, trẻ trung, đầy cuốn hút.

Họ cùng thảo luận xem kỳ nghỉ dài của ngày lễ mùng Một tháng Năm tới nên đi chơi ở đâu.

Cuối cùng, họ quyết định đi leo núi, rủ Ngụy Nhất cùng đi, Ngụy Nhất nghĩ ngợi một lát, kỳ nghỉ lễ này cô cũng chưa có dự định gì, liền đồng ý.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, nói: "Mùng Một tháng Năm mà em không đi với anh à?".

Ngụy Nhât sợ sệt nhìn anh, không nói được câu nào.

Ba cô bạn cùng phòng đâu có thể để bầu không khí trầm lặng như vậy được, đồng loạt nói: "Ôi dào, cùng đi đi! Càng đông càng vui mà! Cùng đi, cùng đi nhé!".

Ngụy Nhất lại nhìn sang Trâu Tướng Quân, mang theo tia hy vọng.

Trâu Tướng Quân nhướng nhướng đôi mày rậm, hỏi: "Rất muốn đi sao?".

Ngụy Nhất khe khẽ gật đầu.

Trâu Tướng Quân nói: "Được thôi".

Bốn cô gái cùng reo hò mừng rỡ, sau đó lại bắt đầu thảo luận xem mỗi người cần chuẩn bị bao nhiêu tiền.

Trâu Tướng Quấn hiếm có dịp được thể hiện với người bên cạnh, cười nói: "Để anh mời. Thường ngày, mọi người đối xử với Ngụy Nhất rất tốt, lần đi chơi này, coi như là lời cảm ơn của anh đối với bọn em".

Ba cô bạn cùng phòng không thể ngờ rằng một anh chàng Trâu Tướng Quân chỉ lái chiếc Volkswagen này hôm nay lại có thể hào phóng như vậy, ai nấy đều hò reo mừng rỡ.

Chỉ có Đình Đình là vẫn động lòng trắc ẩn, khẽ hỏi: "Sau khi mời bọn em rồi, về nhà liệu anh có phải ăn mỳ tôm suốt một tuần không?".

Ngụy Nhất phì một miếng cháo ngô ra ngoài, không kìm được tiếng cười.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất vui vẻ, trong lòng cũng thoải mái, không so đo với câu hỏi ngốc nghếch của Đình Đình, tự tin nói: "Đồ chuẩn bị cho việc leo núi, anh cũng lo luôn. Có cần anh đưa thêm mấy anh em đi không? Lúc đó, họ có thể giúp các em mang vác hành lý, tiện chăm sóc lẫn nhau. Trong số ba người, ai chưa có bạn trai đi cùng?".

"Em chưa!", Nguyệt Nguyệt giơ tay.

"Em cũng chưa!", Như Như vội nói.

"Từ trước tới giờ em đều chưa!", Đình Đình đứng hẳn dậy, giơ tay lên.

"Vậy anh sẽ dẫn thêm ba cậu bạn cùng đi nhé! Đều là các anh chàng đẹp trai, trẻ trung, giàu có", Trâu Tướng Quân nói.

Ba cô gái cùng phòng lại được một phen rú lên mừng rỡ. Trần nhà trong khu A của căng tin trường Đại học S tưởng chừng sắp đổ sập vì những tiếng hò reo đó rồi.

Ngụy Nhất đang cúi đầu ăn cháo, không hiểu sao mình lại bị ba cô bạn đang vô cùng hứng khởi kéo dậy, nhảy nhót điên cuồng, khiến cô càng thấy lơ mơ khó hiểu.

Bữa sáng đầu tiên cùng ăn với Trâu Tướng Quân trong căng tin đã vội vàng hạ màn trong một trận hỗn loạn như thế.

Vậy là, chuyến đi chơi nhân ngày nghỉ lễ mùng Một tháng Năm đã được quyết định!

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Ba Chiếc Xe Hoa

Như bóng câu qua cửa sổ, kỳ nghỉ lễ mùng Một tháng Năm đã tới.

Chuyến đi leo núi được lên lịch hẹn khởi hành vào lúc chín giờ, trước cổng chính của trường Đại học S. Ngụy Nhất và ba cô bạn cùng phòng đến điểm hẹn đúng giờ. Phụ nữ vốn có cảm giác ưu việt về thời gian, chỉ cho phép người khác đợi mình, nếu ngược lại thì sẽ không thể kiên nhẫn được. Đã hơn chín giờ rồi mà vẫn chưa thấy người đâu, khi ba cô ngó nghiêng khắp nơi tìm bóng dáng chiếc Volksvvagen, họ tỏ ra vô cùng bực bội.

Ba chiếc siêu xe lần lượt tiến tới, dẫn đầu là chiếc Continental Flying Spur, đi cuối là chiếc Maserati GC và đi giữa là chiếc Porsche Carrera GT. Ba chiếc siêu xe đã thu hút ánh mắt tò mò của hầu hết những người đi đường. Trong số những người đứng xem, có người thậm chí còn lấy di động ra để chụp ảnh lưu lại.

Như Như để tay trước trán che nắng, nói: "Dàn xe rước dâu nhà ai mà hoành tráng thế?".

Nguyệt Nguyệt đưa tay lên xoa tai, nói: "Thuê xe này một ngày hết bao nhiêu tiền nhỉ?".

https://thuviensach.vn

Đình Đình khoa chân múa tay, lẩm bẩm: "Tớ muốn bắt xe đi về, lại sợ kinh động tới đồn cảnh sát, nếu bị nhốt trong nhà lao thì chắc tớ không chịu nổi gió lạnh mất, thôi tốt nhất là đi xe buýt về vậy".

Duy Ngụy Nhất là đang mơ mơ màng màng.

Ba chiếc siêu xe chậm rãi tiến thẳng tới trước mặt các cô gái, chiếc Porsche vốn đi ở vị trí số hai, lướt một cái thật ngoạn mục, vượt lên đỗ ngay trước mặt Ngụy Nhất. Cửa xe được mở, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Trâu Tướng Quân hiện ra, anh ung dung bước xuống xe, đeo một cặp kính đen không gọng mắt, vô cùng phong độ, quả là vẻ đẹp đầy mê hoặc khiêh những người đi đường ai nấy đều trầm trồ ngắm nhìn.

Hôm nay Ngụy Nhất mặc một chiếc quần bò co giãn, chiếc quần khiến cặp mông nhỏ nhắn mà đầy đặn của cô tạo thành một đường cong hấp dẫn. Ánh mắt của Trâu Tướng Quân lần đầu tiên chạm phải chỗ đó, anh không thể nào rời mắt đi được, nhớ lại lần đầu hôn cô, cô cũng mặc quần bò, bất giác lại cảm thấy như đã cách xa hàng thế kỷ, sau một phen bãi bể nương dâu, cô ấy cuối cùng cũng trở thành vợ của mình, trong lòng thấy thật vui, ánh mắt cũng thêm những tia nhìn dịu dàng.

Cánh cửa phía bên ghế phụ được mở, một chàng trai nho nhã bước ra ngoài, trong đầu Ngụy Nhất vẫn còn một ấn tượng rất mơ hồ, hình như người đó tên là An Dương thì phải.

Hai chàng trai bước ra từ hai chiếc siêu xe còn lại đều có dáng vẻ không giống với những sinh viên mà thường ngày Ngụy Nhất nhìn thấy, ai nấy khí chất cao quý, cử chỉ tự nhiên, phóng khoáng.

Một người Ngụy Nhất đã biết rất rõ, chính là Vĩ, người còn lại mỉm cười tự giới thiệu: "Xin chào bốn cô nương, anh là bạn học thời đại học cùng Chủ tịch Trâu, họ Kỷ, các cô nương không cần đa lễ, cứ gọi tại hạ là

https://thuviensach.vn

Hoa Dung vậy được rồi". Anh chàng Hoa Dung mới gặp lần đầu này cũng thuộc diện răng trắng môi đỏ, khuôn mặt thon dài, đường nét cân đối.

Cằm của ba cô bạn trong phòng đều như lần lượt rớt xuống đất.

Nguyệt Nguyệt là người lớn nhất trong đám bạn, tự cho rằng mình đã chứng kiến nhiều chuyện trong cuộc sống, dần bình tâm lại sau cảm giác ngạc nhiên sửng sốt, lập tức hỏi một cách sỗ sàng, "Chủ tịch Trâu nào?", sau đó đưa đôi mắt phóng đãng lướt qua người Vĩ và An Dương.

"Chủ tịch hội đồng quản trị Trâu Tướng Quân đó" An Dương tương đối hòa nhã, khẩu khí lúc đó lại có chút bông đùa.

Như Như ngây thơ trong sáng, giọng nói lảnh lót, lúc này lại thốt lên đầy nghi hoặc: "Á? Chú lái chiếc Santana đó là chủ tịch hội đồng quản trị sao?"

Nguyệt Nguyệt khẽ huých cùi chỏ tay vào bạn, hạ thấp giọng: "Không biết thì ngậm miệng lại! Tớ đã nói đó là xe Phaeton rồi mà!".

Mọi người đều biết Trâu Tướng Quân sở hữu một chiếc Volkswagen Phaeton, đều không thể nhịn được cười.

Sắc mặt Trâu Tướng Quân đã tối lại, sa sầm nói: "Tự giới thiệu bản thân xong chưa? Có đi không hả?".

Ba cô bạn cùng phòng kéo Ngụy Nhất lại một góc, hỏi: "Ba... ba... ba người lái ba chiếc xe hoa này... à không, lái siêu xe này là ai vậy? Là bạn của ông chú đẹp trai đó sao?".

Ngụy Nhất ậm ừ nói: "Đúng vậy".

"Là những người sẽ đi leo núi cùng bọn mình?"

Ngụy Nhất lại gật đầu: "Chắc là thế!”

https://thuviensach.vn

Sau đó, ba cô bạn trong phòng bắt đầu vuốt tóc xoa mặt, bận rộn một hồi. Như Như khẽ lẩm bẩm: "Aaa! Cho tớ về nhà trang điểm lại một chút đã!".

Đình Đình vuốt cằm tư lự: "Lẽ ra tớ nên đi đôi giày cao mười phân mới phải!".

Nguyệt Nguyệt lôi chiếc gương nhỏ ra: "Sáng nay tớ đã ăn bánh bao nhân rau! Cậu nhìn giúp tó xem kẽ răng của tớ có dính chút rau nào không?".

Sau đó, ngoài Trâu Tướng Quân ra, ba chàng trai còn lại đều tự giới thiệu về bản thân một cách đầy tự tin, nhân tiện cũng kín đáo trầm trồ khen ngợi vẻ trẻ trung tràn đầy sức sống của ba cô gái.

"Tớ đi trước đây!", Trâu Tướng Quân làm gì có đủ kiên nhẫn như vậy, anh không nói lời nào, bước vào xe trước. Ngụy Nhất thầm suy tính một lát, rồi đưa tay kéo cánh cửa xe ở hàng ghế sau, lập tức bị anh trợn mắt lên nhìn, lại sợ sệt nói: "Chỗ đó, chỗ ngồi phía trước đó, chẳng phải là chỗ của An Dương sao?".

Đang nói, An Dương quả nhiên đã bước một chân vào trong xe, Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói với anh ta: "Chỗ đó để Ngụy Nhất ngồi."

An Dương vẫn đặt tay trên cánh cửa xe, khuôn mặt ấm ức: "Vậy tớ ngồi đâu?".

"Ai bảo cái xe chết tiệt của cậu lại đi bảo dưỡng đúng vào ngày hôm nay? Ngồi cùng xe với mấy người bọn họ đi!"

Ngụy Nhất gật đầu khom lưng nói, "Xin lỗi, xin lỗi! Xin mượn tạm", sau đó run rẩy chui qua cánh tay của An Dương. Lo sợ nếu không cẩn thận lại chọc tức cái anh chàng Trâu Tướng Quân tính cách thất thường này, vậy

https://thuviensach.vn

là sau khi ngồi ngay ngắn trên ghế phụ, Ngụy Nhất mắt nhìn thẳng khuôn mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

Ba cô gái còn lại sau một hồi "ngượng ngùng" nhường nhịn lẫn nhau, cũng tìm được những tài xế cho riêng mình, Đình Đình và Như Như ngồi vào chiếc Maserati GC của Hoa Dung, Nguyệt Nguyệt được mời vào chiếc Continental của Vĩ.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Nguyệt Nguyệt được ngồi vào một chiếc xe đua, cô xúc động tới nỗi thiếu chút nữa thì vặn ngược cả nắm đấm cửa của người ta ra.

Vốn là chị cả trong phòng, Nguyệt Nguyệt vẫn không quên trọng trách phải nhắc nhở các em, cô thò đầu ra cửa xe, cao giọng hét lên với các bạn cùng phòng: "Chú ý, phải giữ ý tứ!".

Trong lời kêu gọi của cô chị cả trong phòng, ba chiếc xe dường như lao vút đi cùng một lúc.

Bây giờ là chín giờ hai mươi phút, sau đây là báo cáo tình hình trong các xe.

Trong chiếc Porsche Carrera GT.

Khi được ở riêng một mình bên cạnh Ngụy Nhất, Trâu Tướng Quân luôn cảm thấy khá thoải mái. Anh mở đĩa CD, bình thản nói: "Tối nay em ngủ với anh".

Ngụy Nhất bỗng bị sặc nước bọt, nhìn tên lưu manh kia vẫn đang làm ra vẻ tự tất tự tại, đôi mắt cô như muốn nổ tung, hỏi: "Tại... tại sao?".

"Buổi tối ở trên núi rất nguy hiểm."

https://thuviensach.vn

"Ngủ với anh lại càng không an toàn", Ngụy Nhất ngước khuôn mặt nhỏ xinh lên, nói một cách bất đắc dĩ.

"Không đủ lều ngủ", Trâu Tướng Quân nhún nhún vai, tỏ vẻ rất vô tội, "Anh chỉ mang theo bốn chiếc".

Ngụy Nhất nhìn anh rồi nở nụ cười ấm áp, vỗ vỗ vào ba lô, vui mừng nói: "Không sao, vừa may bốn đứa bọn em mỗi người mang theo một cái lều ngủ".

Trâu Tướng Quân phải hứng chịu một cú kích thích lớn, run rẩy.

Trong chiếc Maserati.

Hoa Dung xuất thân trong một gia tộc có dòng dõi thư hương, tổ tiên đã từng là thầy dạy của hai đời trạng nguyên. Tự cho rằng bản thân mình chữ đầy đầu sách đầy bổ, thông kim bác cổ, thiên hạ vô nhị, thích làm những chuyện phong lưu tươi đẹp. Nghe Đình Đình nói cô cũng rất thích Mặc Hương (Thực ra đó chính là việc thường xuyên lên mạng Tấn Giang đọc những loại tiểu thuyết vô vị khiến người ta phát ngán ví dụ như một thái tử đẹp trai hào hoa phong nhã trong một quốc gia có chế độ Quân chủ và huyết mạch kinh tế lớn lại đem lòng yêu say đắm một cô gái thường dân, rồi làm những chuyện điên rồ tới mức không thể cứu vãn được), than thở rằng những cô gái thời nay yêu văn học không còn nhiều nữa, lập tức nhìn Đình Đình bằng một con mắt khác. Hai người chuyện trò đĩnh đạc, tâm đầu ý hợp, giống như Bá Nha, Tử Kỳ[1], thân thiết gần gũi, cả hai đều có ý tiếc vì đã gặp nhau quá muộn. Nói tới khi cao hứng, hai người liền bắt đầu thốt ra là dùng văn cổ, anh một câu "Thượng thả thử nãi" em một câu "Giả dã chi hồ[2]". Từ nhỏ, Hoa Dung đã có yêu cầu rất cao về văn học, sau đại sư Tiền Chung Thư[3], anh không khâm phục bất cứ ai khác, mọi lời nói, cử chỉ đều học theo phong cách "khôi hài" của thầy Tiền, chốc chốc lại dẫn dắt những câu nói kinh điển trong Vi thành. Đình Đình được Hoa Dung tán dương bằng những lời lẽ hoang đường khiến cô quay cuồng đầu óc, dốc hết bầu

https://thuviensach.vn

tâm sự muốn được cùng sánh vai với người bạn tri âm này đi trên con đường văn chương, vậy là cô cũng đã nói ra tên của một kiệt tác văn học trong lòng mình: "Vi thành của Tiền Chung Thư quả là vô cùng xuất sắc, ngoài ra, tiểu nữ cũng còn vô cùng yêu thích một tác phẩm đương thời không ai sánh kịp khác".

"Ồ?", Hoa Dung càng hưng phấn, "Tại hạ đang rửa tai cung kính lắng nghe đây, cô nương cứ nói ra, đừng ngại!".

Tài nữ Đình Đình bây giờ mới mỉm cười khẽ nói: "Đó là AQ chính truyện".

Ngay một giây sau đó, Hoa Dung hận một nỗi không thể dừng ngay xe lại, cúi đầu bái lạy cô gái có tố chất thanh trung.

Như Như không có hứng thú với chữ nghĩa, từ đầu tới giờ không tham gia một câu nào, đang trong lúc thấy nhạt nhẽo vô vị, chợt nghe thấy một tên gọi quen thuộc, tràn đầy hưng phấn, liền trở nên hoạt bát hơn, nói: "Tớ cũng biết, tớ cũng biết! Tác phẩm của đạo diễn Vương Gia Vệ4 phải không? Trương Mạn Ngọc diễn trong đó trông thật xinh đẹp và có khí chất!".

Hoa Dung như phải chịu một đòn giáng mạnh, run rẩy.

Trong chiếc Continental.

Vĩ là người yêu xe như yêu tính mạng của mình, lúc này, Nguyệt Nguyệt đang đưa tay vuốt ve nội thất hào nhoáng trong xe, khuôn mặt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ và thán phục của cô khiến Vĩ cảm thấy rất dễ chịu.

Đang trong lúc đắc ý, Nguyệt Nguyệt chợt hỏi một câu: "Chiếc xe này chắc đắt lắm nhỉ?".

"Chắc là thế" Vĩ thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Nguyệt Nguyệt lại hỏi, "Thuê của hãng xe nào vậy? Bao nhiêu tiền một ngày?". Nguyệt Nguyệt vốn là người rất kiên nhẫn với các câu hỏi, lúc này cô đang bận tâm tới món tiền thuê xe đắt đỏ.

Ngay lúc đó, Vĩ không biết phải nói như thế nào, anh liếc qua chiếc gương chiếu hậu, thấy An Dương đang cười rũ rượi ở băng ghế sau.

Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không hay biết gì về vẻ lúng túng của anh chàng đẹp trai tên Vĩ, kìm nén hồi lâu, không kiềm chế nổi nữa cô lại dặn dò: "Anh đẹp trai ơi, nói cho anh biết một thông tin không đến nỗi quá tệ này nhé!".

Vĩ ung dung nắm vững vô lăng, thoải mái buông một câu: "Quý cô cứ nói".

"Từ nhỏ, hễ đi ô tô con là em lại bị say...", Nguyệt Nguyệt khẽ liếc trộm một cái về phía chàng trai đang ngồi bên cạnh, thấy anh ta mặt mũi hiền lành, không có vẻ dữ tợn như Trâu Tướng Quân, mới mạnh dạn hơn, "Làm thế nào bây giờ?". Nguyệt Nguyệt là con gái trong một gia đình bố mẹ thuộc tầng lớp công nhân, cứ là xe bốn bánh, bốn chỗ ngồi thì đều được cô gọi chung là ô tô con hết.

An Dương thấy tình yêu xe sâu sắc của Vĩ phải hứng chịu một cách gọi xe chung chung như vậy liền cười thầm trong bụng.

"Vậy anh sẽ lái chậm một chút, kỹ thuật của anh rất điêu luyện, sẽ không bị say đâu." Nói tới kỹ thuật lái xe, tinh thần của Vĩ đã trở nên hứng khởi hơn.

"Nhưng, em vẫn cảm thấy hơi ngột ngạt, có thể mở cửa kính ra một chút được không?"

Lúc đó, chiếc Porsche của Trâu Tướng Quân rú còi inh ỏi vượt qua chiếc Continental.

https://thuviensach.vn

Vĩ rất thích những chuyện kích động, trước giờ khi lái xe thường mở nên ngông cuồng, không chấp nhận việc bị người khác vượt qua trước mặt. Thêm vào đó, chiếc Continental này vốn được anh quý như châu như ngọc, sao có thể để dòng xe khác vượt mặt được chứ? Hôm nay trên xe chở phái đẹp, cần giữ ấn tượng cơ bản của một quân tử, vì vậy anh cố gắng lái chậm một chút. Nhưng chiếc Porsche bé nhỏ của Trâu Tướng Quân lại lẳng lặng vượt mặt, trong chốc lát, hào khí bốc lên ngùn ngụt, anh đạp mạnh chân ga, bắt đầu cho xe lao nhanh vun vút, đồng thời cũng không quên cô gái bé nhỏ lúc nãy vừa yêu cầu mở cửa xe cho thoáng khí, anh tiện tay ấn nút, toàn bộ nóc xe lập tức mở ra, trở thành một chiếc xe mui trần.

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc thất sắc, ôm mặt hét lên thất thanh: "Áaaa... Không xong rồi! Nóc xe bị lật ngược rồi... Xe sắp bị rời ra rồi.., Cứu tôi với.

Vĩ phải hứng chịu một cú kích thích lớn, run rẩy.

Đúng chín giờ bốn mươi phút, ba chiếc siêu xe đồng thời lượn vòng trên con đường dẫn vào khu vực ngoại thành vắng tanh không một bóng người. Xe của Vĩ còn chưa dừng hẳn, Nguyệt Nguyệt đã cuộn người lăn xuống, vịn tay vào bánh xe, ngồi thụp xuống đất "ọe ọe" nôn thốc nôn tháo, toàn bộ ba chiếc bánh bao nhân rau của bữa sáng đều bị đưa hết ra ngoài. Cô nôn thốc tháo tới nỗi anh chàng Vĩ đẹp trai nhìn thấy cũng phải ghê rợn hãi hùng.

Đến chân núi, xe được đậu ngay ngắn trong bãi, mọi người an ủi vỗ về nhân vật đang giận dữ tới nỗi dựng ngược cả tóc gáy lên và đang hết sức kinh hãi là Nguyệt Nguyệt hồi lâu, cô mới có thể gắng gượng điều khiển đôi chân đang lảo đảo, miễn cưỡng đứng lên đi tiếp. Nhưng không ai tới an ủi anh chàng đẹp trai tên Vĩ - chủ nhân của chiếc xe có lốp dính đầy bánh bao nhân rau kia.

https://thuviensach.vn

Khi chạm vào xe, Vĩ như một người bị bỏ bùa mê, không thể nào khống chế nổi cảm xúc, nhưng khi hai chân vừa chạm đất, hồn phách của anh lập tức lại trở về với cơ thể, khôi phục lại trạng thái vốn có. Thấy Nguyệt Nguyệt bị kinh hãi quá độ, anh cũng cảm thấy tự ti, sau khi đảm nhận trọng trách mang vác một phần hành lý của đoàn, anh còn chủ động cõng Nguyệt Nguyệt nữa.

Nguyệt Nguyệt nôn đầy ra xe của người ta, thầm nhủ đến khi đem trả xe mà bị phạt tiền thì biết làm thế nào. Thấy Vĩ không hề giận dữ, trong lòng cô vừa xấu hổ vừa vui mừng, áp sát mặt lên lưng anh chàng Vĩ đẹp trai, thật kỳ lạ, khuôn mặt cô lại đỏ lựng lên.

Thành phố B được coi là một đồng bằng bé nhỏ, xung quanh chỉ có vài ngọn núi thấp. Còn ngọn núi trước mặt này lại cao lớn, sừng sững đến tận mây xanh, kết thành một khối lớn đen sì, sâu thẳm, vô cùng uy nghiêm hùng vĩ.

Hỏi Trâu Tướng Quân, mới biết bọn họ đã ra khỏi thành phố, đang ở trong địa phận của thành phố Trương Gia Khẩu.

"Mọi người chăm sóc lẫn nhau theo từng đôi, trong núi có thể có thú dữ, cần đặc biệt chú ý nhất là những con rắn và côn trùng có độc", vẻ mặt của Trâu Tướng Quân nghiêm nghị, giọng nói trầm âm, liếc nhìn đồng hồ, anh tiếp lời, "Bây giờ là mười hai giờ trưa, ở lưng chừng núi mới có nguồn nước và bãi đất trống, chúng ta phải đi liền một mạch tới đó trước khi trời tối để dựng lều, cắm trại, mới có thể bảo đảm an toàn. Giữa đường không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi. Không ai được phép kêu mệt làm lung lay ý chí của mọi người! Mấy cô gái cần có sự chuẩn bị tốt về mặt tư tưởng đấy!".

"Bọn em đều chuẩn bị xong rồi, cái gì chúng em cũng chuẩn bị tốt hết rồi!", Như Như nói.

https://thuviensach.vn

"Để giữ sức, các cô gái không cần mang vác thêm hành lý, hãy bỏ tất cả những đồ mà mọi người đã chuẩn bị lại trong xe. Trang bị để leo núi và dựng trại, anh đều chuẩn bị đầy đủ ở đây rồi", Trâu Tướng Quân nói.

"Thật thế ư? Oa, chú đẹp trai thật chu đáo và cẩn thận quá! Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Như Như hét lên ba lần vạn tuế, vứt ba lô trên vai vào xe, sau đó hồn nhiên chạy lại gỡ chiếc ba lô trên vai Ngụy Nhất - người nãy giờ còn đang đứng yên như chờ trồng kia, "Mau bỏ mấy thứ đồ phiền toái này vào trong xe đi! Cậu đừng làm liên lụy tới người khác như thế mà!".

Ngụy Nhất bất lực nhìn chiếc ba lô của mình đang dần dần được chuyển vào trong xe, bỗng cảm thấy việc đi leo núi cùng tên lưu manh Trâu Tướng Quân này chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

"Đợi em một chút, em còn chưa chuẩn bị xong!", Đình Đình kêu lên, lấy trong túi ra chiếc mascara cùng một chiếc gương nhỏ, chuốt lại mi.

"Đi thôi", Trâu Tướng Quân phát lệnh. Trâu Tướng Quân có tố chất lãnh đạo bẩm sinh, mọi người đều tự giác nghe theo mệnh lệnh của anh, Đình Đình vừa đuổi theo vừa khẽ nói với Ngụy Nhất: "Ông xã nhà cậu quân phiệt thật đấy!".

Ngụy Nhất đang định phản kháng lại với cách xưng hô đó thì bị Trâu Tướng Quân nghe thấy, anh khẽ khàng liếc nhìn cô một cái, Ngụy Nhất liền buông vũ khí, bỏ áo giáp, chỉ cắm đầu đi thẳng, khuôn mặt bỗng chốc lại đỏ ửng, không biết là xấu hổ hay do ánh nắng mặt trời chiếu vào nữa.

Bốn cặp nam nữ, tám con người trẻ tuổi, hừng hực khí thế bắt đầu chinh phục đỉnh núi cao.

-_____

[1] Bá Nha, Tử Kỳ: Hai người bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc.

https://thuviensach.vn

[2] Thượng, thả, thử, nãi, giả, dã, chi, hồ: Là những từ dùng trong Hán ngữ cổ đại.

[3] Tiền Chung Thư (1910 - 1998) là tác giả, nhà nghiên cứu văn học của Trung Quôc. Vi thành là một trong những cuốn tiểu thuyết của ông cao giàu trí tuệ này. Đang trong lúc tâm trí hướng về suy nghĩ đó, Đình Đình lại bình thản bổ sung thêm: "Ngụ ý trong tác phẩm AQ chính truyện và Khổng Ất Kỷ quả là sâu sắc, tiểu nữ dù thuộc nằm lòng cả hai tác phẩm, vậy mà vẫn còn nhiều điều chưa hiểu về tư tưởng mà tác giả muốn truyền đạt".

4 Vương Gia Vệ là đạo diễn phim Á Phi chính truyện chứ không phải AQ chỉnh truyện.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lập Kế Hoạch Trong Lều Trại

Vĩ và An Dương quả là hai chàng trai rất biết ý. Lần đầu tiên gặp Ngụy Nhất, cô xuất hiện với tư cách là bạn gái của Tô Thích, lần này gặp lại, Ngụy Nhất lại trở thành vị hôn thê của Trâu Tướng Quân. Trong khoảng thời gian không gặp mặt đó, đã có những sai sót ngẫu nhiên nào, hai người cũng không hỏi, dường như không hề có ý vì thân phận thay đổi khôn lường của Ngụy Nhất mà nhìn cô bằng con mắt khác, chỉ coi Ngụy Nhất giờ là người con gái của Trâu Tướng Quân thôi. Sự nhạy bén và hiểu chuyện của hai anh chàng như vậy khiến Ngụy Nhất bớt chút ái ngại, trong lòng rất cảm kích.

Vừa vào sâu torng núi, đi gấp thêm vài bước, đột nhiên cảm thấy cái nóng gay gắt ngột ngạt, ánh mặt trời soi rọi đến nhức mắt, thành phố sôi động ồn ào cùng lớp bụi hồng trần hỗn loạn đều được bỏ lại hết bên ngoài khu rừng.

Chỉ còn lại bầu không khí trong lành, tươi mới và còn có một thứ không thể nắm bắt được, nhưng lại liên quan tới chuyện yêu đương nam nữ.

Khi mới bắt đầu, tinh thần mọi người còn đang hăng hái, mấy chàng trai như những chú ngựa hoang vừa được tháo dây cương, sải những bước chân hoan hỷ về phía trước.

https://thuviensach.vn

Đình Đình là yểu điệu nhất, vừa đi được vài bước, hai tay đã chống nạnh, thở hổn hển, lẩm bẩm hỏi xem có cáp treo đi thẳng tới đỉnh núi hay không. Như Như thì vừa đi vừa cắn hạt dưa, cắn xong lại nháo nhác khắp nơi tìm nước uống, uống nước xong lại thản nhiên, không chút xấu hổ nói tất cả mọi người chờ cô một lát, rồi tự nhiên tìm chỗ cây cối rậm rạm để tưới tiêu cho đám thực vật, cứ thế này thì trên đường xuống núi, thể nào cũng gặp rất nhiều nấm độc đang đua nhau mọc. Nguyệt Nguyệt đã tự đi được nhưng Vĩ vẫn luôn bên cô. Nguyệt Nguyệt hôm nay vô cùng e lệ, bước đi từng bước nhỏ, bỗng cô vấp phải một đoạn dây rừng, loạng choạng suýt ngã, anh chàng Vĩ đẹp trai vội đưa tay ra phía trước, Nguyệt Nguyệt thèn thùng cảm ơn, anh chàng Vĩ đẹp trai mỉm cười, trong chốt lát, tiếng sét lại khiến mặt đất tóe lửa.

Trâu Tướng Quân đi đầu tiên, điệu bộ rất bình thản nhưng thực ra anh luôn để ý rất kỹ nhất cử nhất động của cô gái họ Ngụy đang đi phía sau. Nếu phát hiện bất cứ chướng ngại vật gì dưới chân, anh đều gạt bỏ chúng. Ngụy Nhất là người trầm lặng nhất, cô cứ lặng lẽ đi theo cả đoàn, không nũng nịu, không làm dáng, mệt rồi thì tự hít thở vài hơi thật sâu, cởi áo khoác ngoài ra, đầu mũi còn lấm tấm mấy giọt mồ hôi. Quần bò và chiếc áo phông bó sát màu trắng kết hợp với những đường cong gọn gàng của cơ thể, làm bật lên nét thanh xuân tươi trẻ chỉ thuộc về Ngụy Nhất.

Nửa tiếng đầu tiên còn đang rất hứng khởi, cả đoàn ai nấy cười cười nói nói, không hề cảm thất mệt mỏi. Đình Đình là người phá vỡ quy tắc đầu tiên, cô hít một hơi thật sâu, sau đó kêu lên: "Mệt quá!".

Một chữ "mệt" reo rắc vào trong tâm trí mọi người như càng làm cho tứ chi thêm mỏi mệt. Sau khi đi thêm được một giờ đồng hồ nữa, con đường núi lại càng trở nên gập ghềnh hơn, như có đường mà chẳng phải là đường, thảm thực vật rậm rạp bò lan khắp nơi như muốn con người phải tự vạch chúng ra để tìm đường. Ngẩng đầu lên nhìn, đỉnh núi vẫn như đang lẫn

https://thuviensach.vn

trong mây xanh, cao tới nỗi không tài nào chạm tới được. Giống như một ngày dài bất tận.

Nhà Hoa Dung thuộc dạng ba đời đơn truyền, anh được nuôi dưỡng chăm sóc tốt tới nỗi da dẻ mịn màng, bộ dạng vô cùng cao quý, sao có thể chịu nổi những khó khăn gian khổ như thế này. Anh vốn có kế hoạch sẽ đi nghỉ ở Berne nhân dịp mùng Một tháng Năm, bị Vĩ lừa tới đây với lý do "môi trường xanh sạch với nhiều dưỡng chất rất có lợi cho sức khỏe, có thể trường sinh bất lão" cùng nhiều ưu điểm khác. Giờ mới biết mình mắc lừa, anh liền cất giọng hỏi Trâu Tướng Quân: "Rốt cuộc cậu bảo tớ đến đây để làm gì?".

Trâu Tướng Quân là người thành thật, sắt mặt anh không hề thay đổi, thản nhiên nói: "Mang hành lý".

Cắn răng đi thêm khoảng mười phút, đã không ai còn sức đâu để nói chuyện nữa rồi. Trong đầu ai cũng đều mặc sức tưởng tượng, nếu không đi leo núi, bây giờ mình đã bay bổng ở chân trời nào rồi. Khi còn đi học, Trâu Tướng Quân rất yêu thích leo núi, anh đã chinh phục không ít ngọn núi nổi tiếng trên thế giới. Ngọn núi này, anh và bố đã từng đến khi anh mới được vài tuổi. Đối với Trâu Tướng Quân, ngọn núi này chỉ giống như một quả đồi nhỏ. Mọi người mặt mũi méo xệch, hỏi Trâu Tướng Quân ban đầu không nói gì, sau đó, khi mọi người tự nhủ thầm chắc sắp nhìn thấy được ánh mặt trời rồi, anh mới thối lên một câu: "Chúng ta đã đi được một phần năm quãng đường để tới chỗ cắm trại rồi".

Mọi người nghe xong, ai nấy đều rớt nước mắt vì mệt.

Đình Đình hét lên một tiếng, ngồi phịch xuống tảng đá phủ đầy dây leo, mếu máo khóc đòi về.

Mọi người bị cô làm cho tinh thần rệu rã, chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, vô cùng ảo não.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất cũng có vẻ mệt mỏi, liền đồng ý nghỉ tại chỗ ba mươi phút.

Đình Đình, Như Như hét lên một tiếng "Oa!" rồi dang tay dang chân nằm ngửa ngay xuống đất.

Nguyệt Nguyệt và Vĩ cùng ngồi xuống, ghé sát, bịn rịn.

Người ta thường nói, ở những thanh niên đang yêu chỉ số IQ của họ thường hạ xuống rất thấp. Nguyệt Nguyệt và Vĩ đều rất hài lòng để chỉ số IQ của mình hạ xuống thấp, không để ý một chút đã lập tức quay trở về với thời kỳ nguyên thủy. Hai người ngồi đó, bộ dạng giống như hai chú khỉ Macaca mặt đỏ đang bới lông bắt chất rận cho nhau, hai người cứ dính chặt như keo, em ghé sát vào anh, anh ôm chặt lấy em, làm ra vẻ như nếu không có người bên chạnh thì cũng chẳng còn vui vẻ gì.

Ngụy Nhất lôi chai nước chanh ra, nhấp một ngụm nhỏ. Trâu Tướng Quân còn nhớ rất rõ tài nghệ pha chế đồ uống của Ngụy Nhất, nở một nụ cười thật tươi tiến lại gần định xin một chút nhưng lại bị Hoa Dung nẫng tay trên. Hoa Dung dốc ngược chai nước trên tay ngửa cổ tu ừng ực, sau đó dùng ống tay áo chùi mép, đưa bình nước còn sót lại một chút cho Trâu Tướng Quân. Sắc mặt của Trâu Tướng Quân không chút thay đổi, ném ngay chai nước vào túi rác, rít lên hai chữ qua các kẽ răng "Đi tiếp". Sau đó, anh sải những bước vững chắc đi lên phía trước.

Ngụy Nhất có thói quen chạy thể dục vào mỗi sáng sớm, vì vậy cô vẫn có thể cố gắng theo được. Cô đứng dậy bám theo sau Trâu Tướng Quân. Tiếp đó là Nguyệt Nguyệt, đi cùng với Vĩ... Cuộc trường chinh bừng bừng khí thế lại bắt đầu mở màn. Hoa Dung đắc tội với Trâu Tướng Quân nhưng vẫn ngây ngây ngô ngô không hiểu rõ nguyên nhân, phẩy tay áo hỏi ông Trời: "Tại hạ quả thật không biết, thời gian nghỉ còn chưa hết một phần ba cây hương, lại đã phải lên đường rồi, điều này nghĩa là thế nào? Máy móc còn cần được nghỉ ngơi, huống chi là con người".

https://thuviensach.vn

Mọi người bị tiếng than vãn nửa văn viết nửa bạch thoại đó làm cho rùng mình, bỗng chốc cảm thấy tinh thần thoải mái hơn đôi chút.

Như Như ghé sát Đình Đình, nói: "Ban nãy ở trên xe, tớ muốn hỏi nhưng cứ ngại không dám hỏi... Gì nhỉ, Khổng Ất Kỷ là ai vậy?".

Lời nói vừa thốt ra, mọi người hết sức sửng sốt, đều chằm chằm nhìn Như Như.

Đình Đình vò đầu bứt tai, hận một sắt không luyện được thành gang, đập mạnh vào trán mình: "Cậu đúng là đứa con gái xui xẻo! Cũng may mà cậu còn biết chuyện xấu trong nhà không thể đem phô ra ngoài, còn biết khẽ hỏi tớ! Đúng là đồ luôn làm người khác mất mặt! Tớ đã bảo cậu thường ngày hãy chịu khó đọc sách một chút, làm phong phú thêm cuộc đời và hun đúc tâm tình của cậu, bây giờ biết thế nào là hiểu biết nông cạn chưa?".

Như Như bị giáo huấn đến nỗi thấy rất xấu hổ, không nói được câu nào, rụt chiếc cổ ngắn lại, co rúm mãi vẫn không ngẩng lên được. Đình Đình miệng lưỡi nhanh nhẹn, câu chữ rành mạch, nói: "Khổng Ất Kỷ mà cũng không biết, điểm môn văn của cậu chắc toàn trứng ngỗng hả? Khổng Ất Kỷ là một nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Lỗ Tấn. Lỗ Tấn thì chắc cậu đã nghe nói rồi chứ hả?".

Ba cô bạn trong phòng ký túc, mỗi người đều là một bông hoa đẹp kỳ lạ như những chú hạc đứng giữa bầy gà, Nguyệt Nguyệt là chị cả, lại càng nổi trội. Nguyệt Nguyệt chính là người hiểu rõ đạo lý "phòng bị trước" và "biết phòng xa vẫn hơn" hơn ai hết.

Bố Nguyệt Nguyệt vốn xuất thân từ tầng lớp công nhân, vừa bước sang tầng lớp trung lưu nhưng vẫn không quên mỹ đức "tiết kiệm" của người Trung Quốc, từ nhỏ đã dạy con gái những tư tưởng cách mạng như phải biết uống nước nhớ nguồn, no đủ không quên lúc ngèo đói, ăn quả nhớ kẻ

https://thuviensach.vn

trồng cây. Nguyệt Nguyệt nổi tiếng với tính tiết kiệm, ý thức lo lắng vào bậc nhất, ý thức giữ gìn cũng tương đương. Cất giữ tiền và lương thực rất chu đáo, hoa quả thì ăn đồ hỏng trước, đồ còn tốt thì để hỏng rồi mới ăn.

Bây giờ, cậu ấy lại nghiên cứu ra một biện pháp dự trữ năng lượng trong việc leo núi, đầu tiên, cắn răng chạy thật nhanh lên phía trước một đoạn, phơi khuôn mặt mệt mỏi ra, ngồi xuống, đợi đến khi mọi người theo kịp, đã nghỉ ngơi thỏa đáng rồi, lại thoải mái chạy lên phía trước... cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Chạy hùng hục được hai đoạn, Nguyệt Nguyệt rã rời ngồi bệt xuống đất, đến chân cũng không nhấc lên nổi, nên lại đến lượt Vĩ phải cõng cô đi.

Ồn ào ầm ĩ, lắc la lắc lư, xô xô đẩy đẩy, lẩm bà lẩm bẩm, cuối cùng, vào sáu giờ chiều, cũng có thể coi là đã lên được tới dải đất bằng giữa lưng chừng núi Mọi người đang quen trong tư thế cong lưng khom người để leo núi, khi đến dải đất bằng, có thể thẳng người lên để đi lại có vẻ không quen lắm. Như Như và Đình Đình vừa bước được chân lên dải đất bằng đó liền ngồi bệt xuống, không hề động đậy, cũng chẳng muốn nhấc người lên đi tiếp nữa. Trâu Tướng Quân nói phải tranh thủ dựng lều trại, đốt lửa trước khi mặt trời xuống núi. Bản thân anh lại không hề nhúc nhích, đứng khoanh tay ở một góc, chỉ huy ba chàng "cu li" đang phải lao động khổ sai để dựng bốn chiếc lều.

Thời tiết trên núi vào đầu tháng Năm lúc nóng lúc lạnh, khó có thể nghỉ ngơi tốt được. Ngụy Nhất ra nhiều mồ hôi, giờ lại gặp phải gió lạnh nên bị cảm, nước mũi cứ sụt sịt chảy. Trâu Tướng Quân lại rất tự nhiên rút khăn giấy ra, đích thân giúp Ngụy Nhất lau nước mũi trước vẻ ngạc nhiên tới trợn mắt há miệng của ba cậu bạn. An Dương huýt một tiếng sáo lanh lảnh, đầy mờ ám, khiến Ngụy Nhất vô cùng xấu hổ.

Mọi người thường ngày đều ít khi tiếp xúc xoong nồi bát đĩa, lúc này cũng cảm thấy thật mới lạ, ai nấy hăm hở xắn tay áo, mài dao kéo, nhanh

https://thuviensach.vn

chóng bắt tay vào việc. Ngụy Nhất cũng được phân công một nhiệm vụ khá nhẹ nhàng, kiếm củi để nhóm lửa. Cơ thể bé nhỏ của cô trở nên hoạt bát nhanh nhẹn, rộn ràng, vui vẻ chạy qua chạy lại. Do không cẩn thận, cô bị những chiếc gai trên cành dây leo khô đâm vào tay chảy máu. Đang ngây người nhìn những giọt máu như những hạt trân châu rơi lã chã, Trâu Tướng Quân như từ trên trời rơi xuống, chộp lấy bàn tay mềm mại nõn nà của cô, đưa ngay lên miệng mũi một lúc lâu trước mặt mọi người. Ngụy Nhất vô cùng bôi rối, lên tiếng trách mắng: "Anh lại làm cái gì vậy ?", nhưng lại lộ vẻ nũng nịu đáng yêu của một cô gái nhỏ.

Ban đầu, Trâu Tướng Quân vốn không có ý gì khác, lúc này, thấy cặp má của Ngụy Nhất ửng đỏ, cúi đầu liếc mắt e lệ, đôi mắt ướt long lanh gợn sóng, trong lòng anh thấy rung động, thần thái rất tự nhiên, nói một câu, "Khả năng có độc!". Rồi lại cúi người mút tiếp ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn kia. Chiếc lưỡi mềm mại ướt át lại mang theo những động tác liếm láp một cách không hề trong sáng. Ngụy Nhất bực tới nỗi đỏ mặt tía tai nhưng cũng không vùng vẫy thoát ra khỏi anh được, đôi mắt to ngân ngấn nước lại ngước lên nhìn anh đầy ấm ức. Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên, mang theo một nụ cười, sóng mắt phong lưu nhìn cô, một phút không cẩn thận, Ngụy Nhất đã bị nụ cười đầy mê hoặc đó làm cho ngẩn ngơ hồi lâu, nhìn ánh mắt anh, cô không cầm lòng được rồi cũng trở nên nhanh chóng biết nghe lời.

Vĩ lạnh lùng đứng bên hai người quan sát, liếc mắt về phía Nguyệt Nguyệt, vừa mới lên tới bãi đất bằng đã chụm đầu kề vai thì thầm to nhỏ với đám bạn, không buồn để ý gì tới mình nữa, trong lòng cảm thấy rất bất bình. Ngay lúc đó, Vĩ bắt đầu vắt óc suy nghĩ một hồi, anh cũng muốn bắt chước đôi Trâu-Ngụy kia, liền vớ đại một chiếc gai sắc nhọn ngay bên cạnh, kéo mạnh một vệt dài trên ngón tay cái.

Nhưng không ngờ, muốn tự gây thương tích cho mình để người khác xem là một hành động cần sự tinh tế và phải có mức độ nũng nịu phù hợp, hời hợt một chút thì sợ bị cho làm nũng, sâu hơn một chút lại sợ mùi tanh

https://thuviensach.vn

của máu. Thiếu gia Vĩ của chúng ta quả nhiên là một chàng trai có suy nghĩ đơn giản, anh hấp ta hấp tấp vớ đại một cành to gai sắc, không biết rõ nặng nhẹ, cũng chẳng biết lượng sức khi ra tay. Sau khi kéo mạnh một vệt dài trên da, ngay lập tức, máu đỏ tuôn ra xối xả. Nhìn ngón tay cái đang không ngừng chảy máu, Vĩ thấy rất mãn nguyện, giơ ngay ngón tay đó ra trước mặt Nguyệt Nguyệt, làm vẻ đau đớn khổ sở: "Ái chà, anh bị thương rồi, làm sao bây giờ?". Sau đó, nghĩ tới khuôn miệng nhỏ xinh mềm mại của Nguyệt Nguyệt, trong lòng cảm thấy xao động.

Nguyệt Nguyệt vốn là người rất dễ hoảng sợ, lúc này, nhìn thấy người trong trái tim mình đang bị thương, vô cùng kinh hãi, run rẩy hét lên một tiếng thất thanh rồi nhảy dựng lên. Phản ứng mạnh mẽ cùng khuôn mặt thất sắc của Nguyệt Nguyệt, khiến Vĩ rất hài lòng, anh lại càng giơ cao mãi ngón tay đang nhỏ máu đầy ghê rợn về phía trước mặt cô.

Chỉ thấy Nguyệt Nguyệt cứ quay vòng tròn như một con bọ mất đầu, quay đi khắp nơi tìm bật lửa và giấy. Bật lửa thì sẵn có, nhưng giấy thì lại trở thành một vật hiếm trong khu vườn rậm này. Cuối cùng truy tìm theo đầu mối, tìm được trong túi đựng mảnh giấy ăn vừa lau mũi của Ngụy Nhất. Vĩ trợn mắt há miệng ngạc nhiên nhìn Nguyệt Nguyệt đốt tờ giấy đó, rồi lại đem hết số tro giấy còn chưa tàn lửa đắp lên ngón tay bị thương của mình, cuối cùng vỗ nhẹ vào vết thương đen sì đó, đắc ý nói: "Bí quyết gia truyền của nhà em đó! Sao? Cầm máu ngay lập tức chứ?".

Trái tim nhỏ bé của Vĩ đang thầm run rẩy, ngoài mặt vẫn phải vỗ tay tán thưởng. Trâu Tướng Quân tiến lại gần, cúi đầu xuống nhìn, như một người đang có tâm trạng: "Ừm... hóa ra nước mũi của cô bé ngốc nghếch lại có tác dụng cầm máu!".

Trong phút chốc, khuôn mặt điển trai của Vĩ giàn giụa nước mắt.

Đồ dùng chuẩn bị cho chuyến leo núi được Trâu Tướng Quân chuẩn bị rất chu đáo, đồ ăn thức uống đều đầy đủ cả. Anh lôi trong một chiếc ba lô

https://thuviensach.vn

ra đầy đủ thực phẩm với nhiều màu sắc khác nhau như một nhà ảo thuật. Có lạp xưởng, xúc xích, rau xanh, nước hoa quả, thịt bò, thịt lợn, cuối cùng còn có cả một chai rượu Ngũ Lương. Món thịt còn chưa được chế biến, Ngụy Nhất thắc mắc, "Thịt sống thì ăn thế nào được?". Trâu Tướng Quân không trả lời, bằng những cử chỉ nho nhã, anh chậm rãi lôi từ trong chiếc ba lô khác ra ít than hoa, dầu, muối, tương, giấm, còn có cả một giá nướng lớn. Mấy cô gái tròn mắt há miệng ngạc nhiên, nhìn thứ ít nhất cũng phải ba, bốn chục cân kia hỏi: "Ban nãy, ai đeo ba lô này vậy ?".

Trâu Tướng Quân bình thản chỉ về phía Hoa Dung.

Hoa Dung lại được một trận than thở sầu não khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Củi đã kiếm được khá nhiều rồi, việc đốt lửa lại trở thành một nhiệm vụ khó khăn. Những đứa bé từ nhỏ lớn lên thành phố, riêng về việc đốt lửa đều thuộc loại đẳng cấp bỏ đi. Lớn mạnh như Trâu Tướng Quân cũng không ngoại lệ. Lửa đốt lên rồi lại bị tắt, tắt rồi lại đốt, khó khăn lắm mới giữ được vài ngọn lửa nhỏ xíu, niềm tin của mọi người vừa được nhen nhóm thì một cơn gió thổi tới, ngọn lửa lại bị dập tắt thêm lần nữa. Cuối cùng, Trâu Tướng Quân thản nhiên như không, dốc gần một nửa chai rượu Ngũ Lượng[1] vào đó, ngọn lửa lớn mới được thổi bùng lên, không bị dập tắt nữa.

Thời tiết trên núi se lạnh, Ngụy Nhất vốn đã khoác áo khoác vào, lúc này, ngọn lửa lớn bốc lên, lại nóng đến nỗi phải cởi áo khoác ra.

Trâu Tướng cứ nhìn chằm chằm vào cơ thể xinh xắn của cô, chốc bỗng cảm thấy mùi rượu nồng nàn bay lên từ trong ngọn lửa cũng không hấp dẫn bằng mùi thơm thanh tịnh trên cơ thể thiếu nữ của Ngụy Nhất. Một cảm giác rạo rực trào dâng, liền ghé sát vào Ngụy Nhất, nói: "Tối nay, em ngủ với anh".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất không ngờ anh ta lại đến quấy rầy mình về vấn đề này, đôi môi nhỏ khẽ bĩu: "Không được".

Từ trước tới giờ, mọi hành động và lời nói của Trâu Tướng Quân đều quang minh lỗi lạc, cho dù là những lời riêng tư cũng không thể nói thì thầm được. Âm thanh của câu nói vừa rồi mặc dù không to nhưng cũng vừa vặn để bay tới tai của từng người. Mọi người ai nấy đều đồng loạt đưa mắt nhìn về phía hai người. Các cô gái đang phát huy trí tưởng tượng còn các chàng trai lại được dịp phát tán ý nghĩ phóng đãng.

Ngụy Nhất bị mọi người nhìn tới nỗi xấu hổ, chỉ biết lẳng lặng cúi đầu tiếp thêm củi vào lửa.

Trâu Tướng Quân dày mặt không biết xấu hổ nhưng lại biết lùi một bước để tiến hai bước, anh nói: "Vậy thì thế này, hai chúng ta cùng thi đấu môn gì sẽ do em quyết định, em cứ thoải mái lựa chọn. Nếu anh thua, từ nay về sau, anh sẽ không ép buộc em điều gì cả".

Tiền đặt cửa lại chính là sự tự do.

Người phương Tây thật lãng mạn, một nhà thơ nước ngoài là Sándor Petofi[2] đã có thơ viết rằng:

Sinh mệnh thực sự đáng quý,

Cái giá của tình yêu còn cao hơn thế.

Nếu đem so sánh với tự do,

Cả hai thứ đó đều đáng bỏ.

Ý muốn nói rằng, nếu có được sự tự do mà phải sống độc thân cả đời cũng là điều đáng được chúc mừng, đáng được vui sướng. Người phương Tây lãng mạn như thế mà cũng giải thích như vậy, điều đó chẳng phải đã

https://thuviensach.vn

nói rõ ràng rằng tự do quả đúng là một báu vật vô cùng mê hoặc con người sao?

Ngụy Nhất thầm suy nghĩ một hồi, bỗng phát hiện ra bản thân mình chẳng có sở trường gì. Lưỡng lự mãi, cô đành cầu viện tới ba cô bạn cùng phòng. Vừa hay nhùn thấy mấy tên yêu quái kia đang chụm lại một góc mở cửa đánh cược, tất cả đều cược rằng Ngụy Nhất sẽ thắng.

Nguyệt Nguyệt nói: "Nhất Nhất, cố lên! Cậu mà thua thì cùng lắm cũng chỉ là hy sinh một buổi tối, nhưng thắng thì lại được cả cuộc đời! Một việc dễ dàng như vậy, cậu cứ chọn môn thể thao nào là sở trường của mình ấy! Nhất định sẽ thắng!".

Như Như nói: "Nhất Nhất, tớ dù có khuynh gia bại sản cũng cược cho cậu thắng đấy! Đừng để người nghèo như tớ lại thêm một lần nữa bị phá sản nhé!".

Đình Đình là người thật thà, không chấp nhận chuyện người khác nói dối, bấy giờ không thể không đứng lên, chỉ thẳng vào Như Như, vạch trần sự thật: "Cậu là đồ giai cấp vô sản! Ngay cả tiền để cá cược cũng phải vay của tớ nữa là!".

Trâu Tướng Quân chậm rãi bước tới, cởi chiếc đồng hồ hiệu Rolex ở cổ tay ra, thần thái tự nhiên đặt cược phần thắng về phía mình.

Chiếc đồng hồ đeo tay có giá không hề rẻ đó được đem ra cược khiến ai nấy đều nhức mắt, trong sự thúc giục của mọi người, Ngụy Nhất bỗng nhớ ra, ban nãy lúc chạy đi kiếm củi, cô phát hiện ra cách đó không xa có một chiếc hồ tự nhiên, nghĩ một lát, cô ấp úng nói: "Câu cá cũng được coi là một môn thể thao nhàn rỗi chứ?".

Mọi người đồng loạt kêu lên, nói đương nhiên là có thể gọi như vậy.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không có tính nhẫn nại, chẳng có hứng thú với việc câu cá, chứ nói gì đến kinh nghiệm, lần này anh cau mày suy nghĩ hồi lâu. Nhưng ngay lập tức nhớ đến việc đối thủ của mình chỉ là một cô gái nhỏ bé yếu ớt, trói gà không chặt, bèn không chút do dự, tràn đầy vẻ tự tin, cười một cách hết sức hào phóng: "Được".

Ngụy Nhất đưa mắt nhìn xung quang: "Đáng tiếc là không có đồ câu cá".

Trâu Tướng Quân không hề vội vàng, lôi từ trong ba lô của Hoa Dung ra hai chiếc cần câu với trọng lượng không nhẹ và giá thành cũng chẳng rẻ chút nào. Hoa Dung nổi giận đùng đùng, hét lên: "Cái tên họ Trâu kia, cậu rốt cuộc còn nhét những thứ gì vào trong ba lô của tớ thế hả?"

Trâu Tướng Quân nói: "Thay bác trai rèn luyện cho cậu thôi".

Hoa Dung lao tới định cấu xé Trâu Tướng Quân nhưng bị mọi người ngăn lại. Anh liền phẫn nộ chỉ vào Trâu Tướng Quân hét lớn: "Tớ sẽ thắng chiếc Rolex của cậu!", sau đó lẩm bẩm một hồi rồi mới chịu thôi.

-_____

[1] Rượu Ngũ Lượng: loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên, làm bằng năm loại lương thực

[2] Sándor Petofi: Nhà thơ, vị anh hùng dân tộc Hungari

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Những Chú Cá Kỳ Lạ

Đó là một đầm nước khá sâu ở lưng chừng núi, diện tích mặt đầm không lớn lắm, nhưng dài và hẹp, đưa mắt nhìn ra xa lại bị vách núi dựng đứng chắn ngay trước mặt, nên miễn cưỡng có thể coi đó là một cái đầm "nhìn ngút tầm mắt".

Bên đầm nước đó, ánh chiều tà như gấm vóc, sóng biếc dập dờn, cơn gió khẽ xào xạch trong rừng cây, giống như có sự hiện diện của Tiên giới. Cứ cho là trong đầm không có cá nhưng cũng coi như đã được thưởng thức một cảnh đẹp mê hồn.

Ngụy Nhất nhìn mặt nước trong xanh rồi hỏi: "Một tiếng nữa, nếu cả hai chúng ta đều không câu được cá, vậy phải tính thế nào?".

Về mặt khí phách và độ lượng, Trâu Tướng Quân lại là người hào phóng, anh nói luôn mà không cần suy nghĩ: "Coi như em thắng".

Ngụy Nhất khẽ mỉm cười, tìm được vài con giun đất trong đám bùn, móc vào lưỡi câu, buông cần với động tác thoải mái, nước chảy tất thành mương, sau đó nghiêm trang ngồi ngay ngắn, chỉ đợi cá tới là giật cần câu.

Trâu Tướng Quân dù thế nào cũng không thể ngờ rằng Ngụy Nhất lại là một cao thủ trong việc câu cá.

https://thuviensach.vn

Trước đây, gần nhà Ngụy Nhất có một ông hàng xóm mê câu cá, thấy Ngụy Nhất tính tình hiền lành nên ông rất quý mến, lần nào đi câu cũng rủ ngụy nhất đi cùng, Ngụy Nhất xem nhiều bị nhiễm, nghe lắm bị lây, bản thân cô cũng lĩnh giáo thêm nhiều kinh nghiệm. Trâu Tướng Quân thấy điệu bộ hết sức bình thản của Ngụy Nhất, biết mình đã gặp phải một đối thủ lão luyện, anh cố gắng trấn tĩnh, khẽ hỏi: "Em câu cá gì vậy?".

Ngụy Nhất đáp: "Cá diếc".

Khả năng phát tán tư duy của Như Như quả là không tồi, lập tức liên tưởng ngay tới hình ảnh của loại cá đó trên bàn ăn, nói: "Cá diếc nhỏ lắm! Lại nhiều xương! Ăn không ngon!".

Trâu Tướng Quân vốn không biết hình dạng của cá diếc như thế nào, thầm suy ngẫm về lời nói của hai cô gái hồi lâu, rồi lại suy nghĩ một lúc mới mở miệng hỏi người ngồi bên cạnh: "Thế cá gì thì to?".

Như Như cướp lời: "Đương nhiên là cá trắm cỏ rồi! Con to nhất có thể lên tới chục cân ấy chứ!".

Trâu Tướng Quân mừng rỡ ra mặt, lại hỏi: "Cá trắm cỏ ăn gì?".

Mọi người đều mang theo vẻ khinh thường, đồng thanh nói: "Đương nhiên là ăn cỏ rồi!".

Trâu Tướng Quân liền nóng lòng muốn làm thử ngay, anh nhìn xung quanh một lượt, quơ đại một nắm cỏ vô danh bên bờ đầm nước, quấn bừa lên lưỡi câu, dang tay hất mạnh một cái, chiếc móc câu vạch một đường cong tuyệt mỹ lên không trung rồi rơi xuống mặt nước cách chỗ Ngụy Nhất thả câu xa hơn, nhưng vẫn chưa vào tới giữa lòng đầm.

Trâu Tướng Quân quay sang nhìn Ngụy Nhất một cái, nhướng cặp mày rậm lên, còn tỏ vẻ rất đắc ý. Anh nắm chặt cần câu, chỉ cảm thấy mồi cá do

https://thuviensach.vn

chính tay mình làm đương nhiên là ngon, ngọt, lũ cá trắm cỏ nhất định đang lao tới tranh cướp nhau miếng mồi béo bở.

Khoảng mười phút sau, Ngụy Nhất lẳng lặng nhấc cần câu lên, động tác nhanh nhẹn rướn lên trên một cái, một chú cá tươi, to khoảng một bàn tay, miệng ngậm chặt lưỡi câu, quẫy đạp tung tóe khi bị kéo lên khỏi mặt nước. Ngụy Nhất bản tính khiêm tốn, chưa bao giờ nghĩ rằng sau khi phân biệt rõ phái mạnh phái yếu thì phải trấn áp đối phương, chỉ là khi bắt được cá, liền vui vẻ nói: "Ở đây quả nhiên là có cá".

Còn phía bên Trâu Tướng Quân, ngoài mấy cơn gió nhẹ khe khẽ thổi, sóng nước lăn tăn, chiếc phao câu vẫn nằm yên không hề động đậy.

Mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Duy chỉ có Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, trầm lặng không nói.

Buông câu là một loại hình vận động vừa rèn luyện sức khỏe vừa rèn luyện tính cách, trong đám người trẻ tuổi đó, ngoài Ngụy Nhất ra, còn ai có thể yên lặng, kiên nhẫn như vậy được?

Vậy là bọn họ rủ nhau tụ tập lại một chỗ nô đùa ầm ĩ.

Nguyệt Nguyệt ngồi bên đầm, cởi hết giày, tất, thả hai chân xuống nước. Làn nước lạnh ngắt khiến cô nổi hết cả da gà nhưng vẫn hét lớn: "Dễ chịu quá, dễ chịu quá! Mọi người mau lại đây rửa chân này!".

Sáu người còn lại ai cũng đặt cược rằng Ngụy Nhất sẽ thắng, thấy Ngụy Thất đã câu được một con cá, nắm chắc phần thắng trong tay, không còn cảm thấy lo lắng gì nữa, ai nấy đều cởi bỏ giày, tất vứt trên bờ, thò chân xuống nước khua khoắng loạn xạ.

Trâu Tướng Quân trừng mắt lên, lạnh lùng quát: "Làm lũ cá của tôi hoảng sợ bỏ chạy hết rồi đây này!".

https://thuviensach.vn

Vĩ cười hì hì, nói "Nhất Nhất còn chẳng nói gì, cậu cũng sợ à?".

"Hừ", Trâu Tướng Quân khẽ hừ một tiếng, sa sầm nét mặt, không nói thêm câu nào nữa.

Thực ra, Nguyệt Nguyệt cũng là một cô gái có nhan sắc trong mắt Trâu Tướng Quân, khi cô ấy đứng cạnh Ngụy Nhất, lại chẳng khác nào đem mây trắng so sánh với bùn lầy.

Nguyệt Nguyệt ngồi tựa vào Vĩ, đưa mắt nhìn sóng nước, cảm thấy có chút gì đó mơ màng, bỗng ỏn ẻn hỏi một câu ướt át tới nỗi khiến người và thần đều cảm thấy phẫn nộ nhưng lại khiến không biết bao nhiêu chàng trai cô gái khom lưng cúi mình: "Vĩ, nếu em và mẹ anh cùng bị rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?".

Đây là câu hỏi mà Vĩ thích trả lời nhất, anh không cần suy nghĩ, lớn tiếng trả lời một cách dứt khoát: "Đương nhiên là em rồi!".

Nguyệt Nguyệt cố gắng kiềm chết để sự vui sướng không bộc lộ quá rõ, lên giọng giáo huấn anh " Phải cứu bề trên trước chứ!".

Vốn là những câu nói đùa tinh nghịch của con gái, người bên cạnh không nên góp lời. Nhưng An Dương quả thực không thể kìm nén được, buột miệng thốt lên một câu: "Hồi còn trẻ, mẹ cậu ấy là thành viên chủ lực trong đội bơi lội quốc gia đấy!".

Nguyệt Nguyệt đuổi đánh Vĩ, Vĩ lại đuổi theo An Dương, nét mặt Trâu Tướng Quân lại sa sầm thêm một chút.

Như Như cũng đang nghĩ tới những câu hỏi ướt át kiểu như vậy, cô dùng cùi chỏ hích hích vào cô bạn Đình Đình đang giữ vẻ mặt đầy mơ tưởng, nhưng không có dũng khí để mặt mình bên cạnh một người mẹ vĩ đại, vậy là cô liền đổi trắng thay đen, tự thay đổi chủ đề: "Nếu tớ bị rơi xuống nước, cậu có nhảy xuống cứu tớ không?".

https://thuviensach.vn

Đình Đình liếc nhìn cơ thể đẫy đà của Như Như, thành thật nói: "Tớ đang nghĩ, nếu tớ bị rơi xuống nước, sẽ bảo Ngụy Nhất đẩy cậu xuống làm phao cứu sinh cho tớ... Áaaa, đừng đánh nữa, đừng đánh tớ! Không phải là tớ bảo cậu béo đâu! Người ta nói bất cứ cô gái béo nào cũng đều là những thiên thần vì kiếp trước đã trót uống nhầm thuốc giảm béo đấy thôi! Áaaa, thật sự không phải tớ nói cậu béo đâu! Người ta nói năm thứ nhất không giảm béo, sang năm thứ hai sẽ ân hân...".

Sau đó, Đình Đình và Như Như lại cùng tham gia vào trò đuổi bắt, đánh đấm, quang cảnh xung quanh trở nên náo loạn, tiếng hò hét cười nói vang dội, vọng tới trở nên náo loạn, tiếng hò hét cười nói vang dội, vọng tới tận mây xanh, làm kinh động cả mấy chú chim đang nghỉ ngơi yên lành trên cành cây, khiến chúng hoảng sợ vỗ cánh bay xa.

Trâu Tướng Quân cảm thấy buồn bực, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Chớp mắt một cái, thời hạn một tiếng đồng hồ đã sắp hết, Ngụy Nhất đã câu được hai con cá diếc.

Trâu Tướng Quân thấy mình đã cầm chắc phần thua, tự nhủ: Tài Nghệ lo liệu, sắp xếp tuyệt vời của cô bé ngốc nghếch kia đến mình còn yêu thích, huống hồ là lũ cá. Tự an ủi bản thân như vậy, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn vài phần, lại nghĩ tới việc cô gái mà ngay cả lũ cá cũng yêu thích kia sẽ trở thành vợ mình, khuôn mặt lại ánh lên vẻ tự hào.

Ban đầu, Trâu Tướng Quân không chịu xuống nước, anh cảm thấy không đáng phải học theo Ngụy Nhất. Lúc này, tâm thái đã ổn định hơn, liền chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cô. Thấy Ngụy Nhất chốc chốc lại thu dây câu về, kiểm tra xem mồi và lưỡi câu còn không, có được thả xuống một cách ngay ngắn không, trong lòng anh thầm suy nghĩ, hóa ra mấu chốt của việc anh không câu đươc cá chính là chỗ này. Vậy là anh tỏ

https://thuviensach.vn

vẻ rất thản nhiên, thu dây câu về, cũng bắt chước những thao tác của cô, làm ra vẻ vặn vẹo điều chỉnh một hồi nắm cỏ ướt rượt gắn trên lưỡi câu.

Sau đó lại sải rộng cánh tay, hất mạnh một cái, tung lưỡi câu ra giữa lòng đầm, nhưng lại không có được vận may như lúc ban đầu. Dùng sức quá mạnh, bị gió cuốn đi, lại có tác dụng ngược lại, cả lưỡi câu lẫn dây câu đều bị gió cuốn vướng vào đám cỏ chỗ nước cạn bên cạnh đó. Trâu Tướng Quân gắng sức kéo thật mạnh, trong lúc vừa lôi vừa kéo đó, lưỡi câu lại càng gắn chặt hơn vào đám cỏ rậm rạp kia. Trâu Tướng Quân cuống đến nỗi mồ hôi túa ra nhễ nhại, bản tính nóng nảy lại trỗi dậy, vứt béng cần câu xuống đất, hai tay túm lấy dây câu, ra sức kéo thật mạnh.

Ai nấy đều cười nghiêng ngả, Ngụy Nhất cũng bật cười nhìn con người thô lỗ đó, khuyên nhủ: "Nhẹ tay một chút, đừng làm đứt dây câu đấy!".

Vĩ cùng đám người còn lại chạy tới, vừa cười vừa khuyên nhủ: "Đúng là trứng chọi đá, chịu thua là xong thôi!".

Trâu Tướng Quân bị đám bạn phản bội, ăn cây táo rào cây sung, xum xoe khích bác hai bên, nhưng anh không hề cảm thấy buồn chán, cũng chẳng thèm nói lại lời nào, vắt óc giằng co với mớ dây cước mỏng mang cắt không đứt, gỡ không ra này, không nỡ bỏ đi.

Chính vào lúc tất cả mọi người đều cho rằng đại cục đã được định đoạt, dưới sự vặn vẹo điều chỉnh không ngừng của Trâu Tướng Quân, sợi dây cước cứ dần dần được lôi lên khỏi đám cỏ. Cùng với việc sợi dây dần dần được thu ngắn lại, một chiếc lưới rách móc vào đầu lưỡi câu, nổi lên trên mặt nước.

Mọi người không ngớt cười nhạo, nói Trâu Tướng Quân không uổng công, dù sao cũng còn câu được chiếc lưới rách. Nhưng khi chiếc lưới rách được kéo lại gần, tất cả đều trợn mắt há miệng ngạc nhiên -- trong chiếc lưới rách đó lại đựng đầy các loại cá trắng toát! Ước chùng cũng phải đến

https://thuviensach.vn

gần chục cân, đủ các chủng loại, to có, nhỏ cũng có, lũ cá to hầu như đã chết cả rồi, trợn mắt phơi cái bụng trắng ởn, tình trạng thật bi thương! Cũng có vài con cá nhỏ và tôm còn sống sót, chúng đều đói tới nỗi sống dở chết dở, không còn sức lực mà quẫy đạp nữa, khi bị kéo lên đám cỏ trên bờ, thi thoảng mới có thể quẫy mình lên một cái.

Bầu không khí trở nên yên lặng hồi lâu, mọi người không ai kịp phản ứng, đều tròn xoe mắt nhìn lũ cá mà Trâu Tướng Quân câu được, cảm thấy như đang trong một giấc mơ.

Trâu Tướng Quân quả là người mặt dày không biết xấu hổ, như kiểu tấm lưới này đã được giấu ở đó từ trước nên anh sớm đã biết được kết cục này, chẳng hò reo khi thắng lợi, cũng không quá tự ti coi nhẹ bản thân, anh thu cần câu lại với khuôn mặt điềm tĩnh, tự tin.

Với sắc mặt không hề thay đổi, Trâu Tướng Quân dùng hai ngón tay, nhón lấy đuôi ba chú cá còn sống, bỏ vào trong xô nước của mình, nhún vai nói với Ngụy Nhất: "Ba so với hai, thắng sát nút nhé".

Mọi người đồng lọt phản ứng, cùng bàn bạc rằng đó có thể là do một bác nông dân nào đó khi quăng lưới đánh cá đã bỏ quên. Tất cả đều thấy chiến thắng của Trâu Tướng Quân chẳng vẻ vang gì, nhưng cũng không thể phản bác lại, bởi cả lưới lẫn cá, đích thực đều do anh "câu" được.

Hành quân về doanh trại, Trâu Tướng Quân sải từng bước dài ở phía trước, theo sau anh là một đám người cúi đầu ủ rũ sau thất bại nặng nề vì thua cược. Không còn sự ồn ào, vui vẻ như lúc bạn đầu nữa.

Bắt đầu làm cơm.

Ngoài mấy con cá kỳ lạ mà Trâu Tướng Quân "câu" không ai buồn đoái hoài ra thì hai con cá tươi mà Ngụy Nhất câu được lại khiến mọi người rất thích thú. Ai nấy đều hò hét đòi ăn cá.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sáng dạ khéo tay, bỏ hai con cá đó vào nước, mổ cá rồi rửa sạch, một con đem nướng còn con kia đem nấu canh. Vốn dĩ, không ai tin tưởng vào tài nghệ nấu bếp của nhị tiểu thư họ Ngụy, ai nấy đều thầm nghi ngờ, đùn đẩy, thăm dò một hồi. Người đầu tiên rộng lượng nếm thử trước đương nhiên là Trâu Tướng Quân.

Mọi người nhìn đích thân Trâu Tướng Quân thử "độc" trước, bèn thấy yên tâm, lần lượt nếm thử. Vừa thử một miếng, đều không ngớt khen ngợi. Đầm nước trong lại không ô nhiễm đã nuôi dưỡng những chú cá tươi ngon, những con cá ăn đầy thức ăn công nghiệp trong thành phố còn kém xa. Lúc này, mặc dù đồ nấu bếp không đầy đủ, trong không gian thiên nhiên hoang dã, chỉ cần vài hạt muối, thịt cá cũng trở nên ngon ngọt vô cùng. Cá nướng rất ngon, không ngờ món canh cá diếc thường ngày mọi người đều không thích, nhưng qua bàn tay của cô, nó cũng trở nên rất hấp dẫn, món canh có màu trắng như sữa, hương thơm nức mũi, lại chẳng còn chút vị tanh nào.

Chỉ phiền rằng tăng ni thì nhiều mà cháo lại quá ít, một bàn ăn tuyệt mỹ mà lại chỉ có hai con cá nhỏ thì thật quá đắt hàng.

Hai chú cá nhỏ đáng thương không thể chống đỡ nổi đám đông tám người đang phụng miệng nhau ngon lành, chẳng mấy chốc chỉ còn sót lại những chiếc xương. Vậy là mọi người lại yêu cầu Ngụy Nhất làm món khác, mỗi món Ngụy Nhất nấu xong, đều bị đám "cáo" đó tranh giành hết cả. Cô lại không nếm một miếng nào, chỉ mỉm cười phục vụ từng người, vô cùng chu đáo. Quanh chỗ họ dựng trại đầy những khóm trúc xanh, Ngụy Nhất còn dẫn theo hai anh chàng, chặt về mấy thân trúc xấu xí ngoằn ngoèo, chọn ra một đoạn to và chắc chắn nhất, cắt thành vài khúc, cho gạo và nước vào trong, dùng lá chuối cuốn bùn đất bịt hai đầu lại, thả vào trong đống lửa. Mọi người hỏi cô làm gì vậy, câu trả lời là, nấu cơm. Đám người ngồi đó đều là người phương Bắc hoặc lớn lên ở nước ngoài, đều không có hứng thú với cơm trắng, ai cũng tỏ vẻ không muốn ăn. Ngụy Nhất chỉ cười và không nói gì.

https://thuviensach.vn

Chỉ riêng Trâu Tướng Quân là vô cùng hứng khởi với tất cả mọi việc của cô vợ tương lai.

Không lâu sau, Ngụy Nhất lôi những ống trúc vùi trong đống lửa đó ra, mở nắp, trong chốc lát, mùi cơm trắng thơm lừng khắp nơi. Dùng thìa khoét một miếng đưa lên miệng thử, quả nhiên không giống như loại cơm trắng ăn thường ngày, mỗi hạt cơm đều thấm đẫm vị dẻo ngọt, thêm vào đó mùi trúc thơm nức mũi và cả vị thơm ngọt của bùn đất đọng lại nơi cổ họng, đó là đặc trưng của món cơm lam, quả thực vô cùng tuyệt diệu.

Mỗi món ăn Ngụy Nhất làm ra, hầu như đều bị mọi người quét sạch.

Mấy chàng trai đều nhìn Ngụy Nhất bằng con mắt khác, ai nấy thi nhau tán thưởng sự đảm đang tháo vát của cô, họ nói rằng lấy vợ phải lấy người như vậy. Trước những lời khen, Ngụy Nhất cũng không biết phải nói thế nào, chỉ lặng lẽ chăm lo tới những món ăn khác, lặng lẽ đút thêm củi vào trong đống lửa. Thấy người trong mộng của mình được tán thưởng, Trâu Tướng Quân có cảm giác giống như bản thân mình đang được ca tụng vậy, trong lòng vô cùng ngọt ngào, ánh mắt nhìn Ngụy Nhất tràn ngập yêu thương.

Thức ăn tuyệt vời sao lại không kết hợp với rượu ngon chứ? Vĩ mở chai Ngũ Lương ra, lần lượt rót cho từng chàng trai trong đoàn. Loại rượu mạnh hảo hạng quả nhiên tỏa mùi thơm lừng, chỉ e rằng các vị đão sĩ sống ẩn dật như tiên ông trong rừng, khi ngửi thấy mùi thơm cũng tìm đến. Bọn họ trong bối cảnh thế này, nếu không uống rượu, quả là quá lãng phí. Vậy là Vĩ liễn giơ chai rượu trong tay lên: "Các cô gai, có ai uống chút rượu không?"

Nguyệt Nguyệt chớp chớp mắt, dường như nghĩ tới chuyện sau khi uống rượu say rồi sẽ nói linh tinh nên ngại ngùng không dám nói có. Ngoài chị cả Nguyệt Nguyệt, Như Như được coi là cô gái hào phóng nhất, cô vừa

https://thuviensach.vn

cười vừa than thở: "Rượu thì đúng là rượu ngon, chỉ tiếc là bọn em không quen uống rượu trắng! Nếu có loại rượu khác thì tốt quá!".

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên nói: "Có bia đấy!".

Ba cô gái nhảy dựng lên: "Ở đâu?".

Trâu Tướng Quân liền tới tìm trong ba lô mà Hoa Dung mang theo, quả nhiên lôi ra được bảy tám lon bia.

Hoa Dung chẳng buồn tức giận Trâu Tướng Quân nữa, chỉ coi như không biết gì cả.

Vậy là lại thêm một trận tiệc tùng nhộn nhịp, chè chén say sưa.

Ánh trăng sáng vằng vặc qua các kẽ lá chiếu rọi xuống như bàn cờ, như chốn thần tiên sương mờ nước cạn. Thịt ngon ngập răng, rượu thơm ướt lưỡi. Rượu ngon bạn hiền, nửa say nửa tỉnh. Chỉ e rằng thần tiên cũng chỉ là cảnh tượng vui vẻ thoải mái như vậy. Khi uống tới bảy, tám phần say, Hoa Dung đã tức cảnh bắt đầu ngâm thơ viết phú, câu trước chẳng ăn nhập gì với câu sau, đông tây hỗn loạn. Có thể pha trò cười, bản thân anh cũng cảm thấy mãn nguyện.

Đôi mắt Hoa Dung đỏ hoe, anh ngâm nga:

"Chuyện chốn hồng trần không nên quay đầu nhìn lại,

Sách vở gửi vào trong gió mây,

Trăng thanh chỉ lo tự thương mình,

Gióng mát nhắm rượu càng thêm sầu

Canh ba đã qua khó chợp mắt,

https://thuviensach.vn

Gió làm lạnh cóng đôi tay của mỹ nhân,

Qua song cửa đếm bao lần thương nhớ,

Nhớ về thời tuổi trẻ học rộng tài cao.

Cặp mắt sáng trong gương còn chưa cũ,

Hỏi quân vương sao đã đi rồi?

Lời nói ngọt dịu hôm qua vẫn còn vang vọng,

Ngày mai ai sẽ là người chải mái tóc bạc cho ta?"

Hoa Dung ngâm xong, tự cho rằng đó là một kiệt tác, Anh cứ lớn tiếng đòi Vĩ phải giúp mình chép lại để lưu truyền cho đời sau. Sau đó lại chơi trò tửu lệnh một hồi, bị hai cô gái Đình Đình và Như Như trêu chọc tới nỗi không thể chống cự được nữa.

Đối với những chuyện học đòi làm sang như vậy, Trâu Tướng Quân không lấy làm lạ, đám người lớn tuổi đó đều thích thể hiện tài hoa văn nghệ trên bàn tiệc khiến những người nhỏ tuổi mặc dù không quá chán ghét nhưng cũng phải gắng gượng để theo. Ba cô gái trẻ cùng phòng ký túc lại càng không có hứng thú, đã gật gà gật gù buồn ngủ hết cả.

Vĩ không muốn để Nguyệt Nguyệt ngủ thiếp đi như vậy, vỗ tay nói lớn: "Mọi người hãy hát lên nào!".

Lời đề nghị vừa ướt át lại nịnh bợ đó không ngờ lại nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của mọi người, ngoài Hoa Dung và Đình Đình ra, ai cũng hào hứng bỏ qua trò chơi tửu lệnh buồn chán.

Mỗi người chọn một bài, người chọn hát phần đầu, phần phụ họa sẽ do mọi người đảm nhận.

https://thuviensach.vn

Mấy cô gái nhao nhao đòi Trâu Tướng Quân làm người lình xướng, Ngụy Nhất phụ họa theo sau.

Trâu Tướng Quân ngồi ngây ra, luôn miệng nói: "Không biết". Dù thế nào anh cũng không chịu hát. Ba cô gái cùng phòng ký túc bắt đầu tìm cách kích bác, thuyết phục. Chỉ có anh chàng bạn thân của Trâu Tướng Quân mới biết, anh chàng này chưa bao giờ hát trước mặt mọi người, mỗi lần đi karaoke, ai cũng tranh giành micro để hát rất vui vẻ, còn anh chỉ ngồi im một chỗ uống rượu.

Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, một mực từ chối, ba cô gái trong ký túc xá thì vẫn nhiệt tình khích lệ. Cuối cùng, Ngụy Nhất mới mở miệng, nhẹ nhàng nói: "Trâu Tướng Quân, anh hát đi, em cũng muốn nghe".

Trâu Tướng Quân nhìn cô một cái, bấy giờ mới mạnh dạn đồng ý.

Trâu Tướng Quân không thuộc bài hát tiếng Hoa vì thế anh chọn một bài hát Pháp. Còn chưa cất giọng hát mà mặt mũi đã đỏ lựng cả lên, vừa hắng giọng "ừm" một tiếng, mọi người ai nấy đều run rẩy. Anh lúng túng quay một vòng, lại có thể tự tìm lại nhịp điệu. Hát xong phần mở đầu, đáng lẽ là tới phần mọi người cùng hợp giọng vào đoạn điệp khúc, nhưng không ai có thể hòa nhịp cùng anh được.

Mọi người bị bài hát vốn rất quen thuộc nhưng lại trở nên lạ lẫm bởi nhịp điệu đa dạng đó làm cho vô cùng ngỡ ngàng, mãi lâu sau vẫn không tìm được lời nào để an ủi anh.

Chỉ có Ngụy Nhất là nói với anh bằng một vẻ mặt chân thành: "Hát cũng được đấy chứ."

Sau đó, lần lượt từng người cất giọng hát, ngoài chất giọng thanh thoát khá đúng nhịp của Ngụy Nhất ra, các "ca sĩ" khác đều tự cảm thấy phần biểu diễn của mình thật tuyệt vời, nhưng người bên cạnh lại nghe mà cảm thấy ngột ngạt.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều đồng loạt nói là do vấn đề trang thiết bị, không có nhạc cụ hòa tấu, rõ ràng giống như gánh hát rong.

Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói: "Nhạc cụ có mang theo, trong ba lô đó".

Hoa Dung lảo đà lảo đảo, tự nguyện đứng lên lục tìm trong ba lô của mình, xem có loại nhạc cụ nào đại loại như chiếc ghi ta hay đàn piano không. Trâu Tướng Quân tinh xảo, vung vẩy trong tay: "Cái này do tớ mang theo, đồ đạc phải chia đều cho mọi người mang vác thì mới công bằng".

Khuôn mặt điển trai môi hồng răng trắng của Hoa Dung tức tới đỏ phừng phừng.

Lúc bấy giờ, Trâu Tướng Quân liếc nhìn Ngụy nhất một cái, cô đang khẽ mỉm cười, sóng mắt long lanh, mái tóc dài óng mượt, khuôn mặt được ngọn lửa sưởi ấm tới độ đỏ hồng, vô cùng xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Kế Sách Lùi Một Bước Tiến Ba Bước Của Phái Mạnh

Thanh quản của Trâu Tướng Quân không tốt, mặc dù không hát được nhưng lại biết chơi một vài nhạc cụ. Anh cũng biết thổi kèn saxophone hơn mười năm nhưng sau đó lại bỏ. Kèn harmonica chỉ là một trong số những loại nhạc cụ anh biết chơi, thuận tiện khi mang theo, trước khi đi tiện tay nhét vào ba lô thôi.

Ban đầu, mọi người vô cùng hào hứng với thứ nhạc cụ duy nhất đó, thi nhau chọn bài để Trâu Tướng Quân thổi thụ họa. Những bài hát đang thịnh hành, nếu dùng kèn harmonica để thổi xem ra có vẻ không hợp lắm, chẳng ra cái gì cả, người chọn bài hát lại không hiểu rõ, chỉ biết rằng trình độ của người thổi kèn quá bình thường. Âm thanh của loại kèn này lành lạnh mà ngân dài trong màn đêm tối đen giữa núi rừng, chỉ một lát sau, mọi người đều cảm thấy thật ngao ngán, men rượu ngấm sâu, ai nấy đều buồn ngủ, người nọ dựa vào người kia tìm chỗ để ngủ.

Vĩ nói mệt rồi, đi ngủ thôi. Sau đó rất tự nhiên gọi Nguyệt Nguyệt đi theo.

Nguyệt Nguyệt ngượng ngùng một hồi, không phản ứng gì.

Sau khi chịu thua Trâu Tướng Quân, giây phút lo sợ duy nhất của Ngụy Nhất cuối cùng cũng đã tới. Khẽ liếc trộm về phía Trâu Tướng Quân một

https://thuviensach.vn

cái, thấy anh vẫn ngồi yên nhìn cây kèn, không nhúc nhích, nên nghĩ anh đã quên việc đó rồi. Trong lòng lại nhủ, Nguyệt Nguyệt giống cô, cũng không thích thú với sự bám đuôi của cánh đàn ông, vậy là làm ra vẻ thông minh, giải vây giúp Nguyệt Nguyệt nói: “Nguyệt Nguyệt, tớ và cậu ngủ chung nhé!”.

Nào ngờ Nguyệt Nguyệt liếc nhìn cô một cái, mang theo bao nỗi phiền muộn và oán trách. Đám người như Vĩ, từ nhỏ đã lớn lên cùng những chuyện phong nguyệt rồi, sao lại không đoán được ý tứ của phụ nữ, anh quả quyết đứng dậy, không nói câu nào, kéo tay Nguyệt Nguyệt đi khỏi đó. Ngụy Nhất ngạc nhiên thất sắc, chạy tới cầu cứu Trâu Tướng Quân: “Bạn anh lừa gạt bạn của em đi mất rồi! Anh mau đi cứu cô ấy đi!”.

Trâu Tướng Quân không hề động đậy, khẽ cười, nói: “Tốt nhất là em hãy tự cứu bản thân mình trước đi”.

Lời nói làm thức tỉnh người trong mộng, Ngụy Nhất vội tìm cách tự bảo vệ mình, vậy là cô liền quay sang nói với Như Như và Đình Đình: “Tớ ngủ cùng các cậu nhé!”.

Đình Đình ngáp dài một cái, đôi mắt ngái ngủ mơ màng nòi: “Không được, cõi mộng đó của cậu, bọn tớ không dám lấy lòng!”. Sau đó cô phủi phủi quần, cùng Như Như chui tọt vào trong lều chống muỗi.

Tổng cộng có bốn chiếc lều, đã mất đi hai cái.

Ngụy Nhất liếc về phía hai người còn lại, một là Hoa Dung, một là An Dương. Trâu Tướng Quân nhìn theo ánh mắt cô, uể oải mở miệng: “Em quyết định ngủ cùng hai người bọn họ sao?”.

Hai chàng trai kia nghe thấy vậy, mắt sáng bừng, lè lưỡi liếm quanh miệng, nói: “Nhất Nhất, nếu không có chỗ nào để ngủ thì chịu khó chen chúc vào đây với bọn anh, bọn anh không thấy phiền đâu”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất trợn tròn hai mắt, lắc đầu nguây nguẩy.

Đôi mắt sáng của Trâu Tướng Quân khẽ trợn lên, nói: “Cút”. Hai người đó khoác vai nhau rời đi, còn không quên tương cười nói với theo: “Cút đây! Cút đây! Không làm phiền hai bạn đánh dã chiến nữa”.

Giữa trời đất bao la, khi chỉ còn lại anh và cô, ánh mắt của Trâu Tướng Quân bấy giờ mới trở nên dịu dàng, anh nhìn Nhụy Nhất, giống y như đầm nước màu xanh biếc ở lưng chừng núi lúc chiều tà. Ngụy Nhất nhủ thầm, bầu trời không khí quá mờ ám, cần phải tìm một chủ đề gì đó để nói chuyện, biết đâu nói chuyện nhiều, mệt quá sẽ ngủ luôn, ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau.

Ngụy Nhất liếm liếm đôi môi đang khô cứng, nói; “À… ờ… đã khuya rồi, anh còn muốn đi đâu để đánh dã chiến nữa, anh có mang theo súng không?”.

Trâu Tướng Quân không nhịn được, buột miệng thốt lên một câu: “Vẫn mang theo đấy thôi”. (Loại dúng này, với những người khác nhau thì sẽ có những nhận xét khác nhau)

Trong lòng anh cảm thấy rạo rực, liền ghé sát lại dựa vào Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất đang muốn né tránh ra chỗ khác thì giọng nói trầm ấm của Trâu Tướng Quân vang lên; “Không được động đấy!”.

Cô gái họ Ngụy cứng đơ hết cả người, không động đậy nữa. Không đoán được Trâu Tướng Quân muốn làm gì, trong lòng thấy lo sợ. Ánh trăng sáng vằng vặc, vài vì sao thưa thớt, gió núi se lạnh thổi tới khiến cô nổi hết cả da gà. Ngọn lửa lúc mờ lúc tỏ, lè những chiếc lưỡi màu cam liếm vào mấy thanh củi lớn.

Một tràng tiếng quần áo sột soạt, Ngụy Nhất hoảng sợ tới nỗi co rúm cả người, nhưng sau đó lại cảm thấy toàn thân mình đang được bao bọc trong

https://thuviensach.vn

lớp áo ấm áp mang mùi hương cơ thể của đàn ông.

“Anh mặc vào đi, em không lạnh!”, Ngụy Nhất thấy Trâu Tướng Quân cởi áo khoác ra khoác lên người mình, còn anh lại chỉ mặc một chiếc áo phông cộc tay nên thấy áy náy.

Trâu Tướng Quân không đáp lời, rút từ trong túi ra chiếc kèn harmonica, tùy hứng thổi một khúc nhạc.

Đó là ca khúc Secret Love, ru dương mà rẫu rĩ, mang đầy xúc cảm của người nước ngoài. Bài hát như một câu chuyện kể về mối tình thầm yêu trộm nhớ, anh yêu cô, ái mộ cô, chỉ dám thầm yêu nhưng vô cùng vui vẻ. Như có tâm sự, như có cô đơn, giống như ánh trăng mông lung, trong đó có những bí mật mà chỉ bản thân mới biết được.

Ngụy Nhất lắng nghe rồi bị cuốn hút theo, cô không kìm nén được nên quay sang nhìn anh một cách nghiêm túc từ một góc độ hoàn toàn mới. Nếu không phải là lúc đầu, anh ta đã xâm hại tới mình, nếu không phải là anh ta đã đối xử tàn ác với Tô Thích như vậy, nếu như đã quen thân với anh từ rất lâu rồi… liệu có còn những buồn thương như bây giờ không. Còn cả việc phải chung giường chung gối với Trâu Tướng Quân trong đêm nay nữa, không thể né tránh được, phải ứng phó thế nào đây.

Ban ngày leo núi, Ngụy Nhất vốn rất mệt mỏi, nghe điệu nhạc, ban đầu cô còn ngồi ngay ngắn nhưng chẳng mấy chốc đôi mắt đã lim dim, cái đầu cũng trở nên nghiêng nghiêng ngả ngả.

Trong giây phút cơ thể bỗng chốc lơ lửng giữa không trung, Ngụy Nhất đã hoàn toàn tỉnh táo, cô biết mình đang trong vòng tay của Trâu Tướng Quân.

Anh bế bổng cô lên, sải từng bước lớn về phía lều. Thấy mi mắt của Ngụy Nhất động đậy liên hồi, biết rõ là cô đã tỉnh, Trâu Tướng Quân nở một nụ cười, đặt cô nằm ngay ngắn trên túi ngủ.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân ngắm nghía thật kỹ đôi mi của cô. Ngụy Nhất đối diện với một ánh nhìn trực diện và mãnh liệt, dù đã nhắm mắt nhưng cũng có thể cảm nhận được. Chỉ thấy như có kiến bò sau lưng và một cảm giác bất an.

Bản tính trẻ con của Trâu Tướng Quân lại nổi lên, thầm nghĩ, thử xem cô còn có thể chống cự được tới lúc nào. Anh cúi người xuống, đến khi khoảng cách giữa mặt hai người chỉ bằng một tờ giấy, hơi thể nhẹ nhàng của anh phả đều lên mặt cô nhưng không tiếp tục cúi sát xuống nữa. Đầu Ngụy Nhất bỗng quay một cái thật nhanh, miệng rên ư ử, giống như đang chìm trong giấc mộng. Cô quay người một cách điệu nghệ, mặc kệ Trâu Tướng Quân nhìn sau lưng mình.

Trâu Tướng Quân cũng không buồn bực, đôi tay ấm áp của anh không hề khách khí đặt lên eo Ngụy Nhất, khẽ vép một cái, Ngụy Nhất cảm thấy cảm thấy buồn buồn liền nhảy dựng lên.

Hai người tròn xoe mắt nhìn nhau, một người trợn mắt tức giận, một người treo nụ cười dửng dưng.

Ngụy Nhất đành chịu tha trước cặp đồng tử tinh anh của Trâu Tướng Quân, buông vũ khí đầu hàng, “Ngủ đi, được không?”. Nói rồi, cô định chui vào trong túi ngủ. Trâu Tướng Quân cũng không ngăn cản, chỉ hỏi một cách rất quan tâm; “Không cởi áo lót ra sao? Phụ nữ mặc áo lót khi ngủ sẽ không tốt đâu, dễ bị ung thư lắm đấy!”.

Ngụy Nhất bĩu môi, rầu rĩ nói: “Biết rồi”, nhưng vẫn muốn để nguyên như vậy chui vào túi ngủ.

Bàn tay to lớn của Trâu Tướng Quân khẽ kéo một cái, giữ chặt cô lại, một tay kia đưa ra phía sau lưng Ngụy Nhất, cách lớp áo ngoài, dùng ngón tay trỏ và ngón cái khẽ gẩy một cái, giống như đang làm trò ảo thuật, móc khóa chiếc áo lót của Ngụy Nhất đã được cởi ra.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngụy Nhất trở nên thất sắc, hai tay đưa lên ôm lấy chiếc áo lót đã bị cởi ra một cách bất lực, chằm chằm nhìn vào đôi bàn tay to lớn của Trâu tướng Quân, thầm nghĩ, bàn tay này rốt cuộc đã cởi biết bao nhiêu áo lót của phụ nữ thì hành động mới điệu nghệ và thành thục như vậy?

Nghĩ thế, cô cảm thấy hơi buồn, hất hàm, ngẩng khuôn mặt nhỏ xinh lên nói: "Đừng có đem bàn tay bẩn thỉu đã sờ mó những người phụ nữ khác của anh chạm vào người tôi!".

Cứ tưởng mình lại làm anh ta tức giận nên Ngụy Nhất cảm thấy vô cùng hối hận. Nhưng phản ứng của Trâu Tướng Quân lại khiến cô vô cùng bất ngờ. Anh bật cười ha hả, cảnh tay dài vươn ra, kéo Ngụy Nhất vào lòng: "Ghen rồi hả?".

Ngụy Nhất cảm thấy những câu nói vừa rồi hàm chứa quá nhiều điều mờ ám, cô cắn chặt môi, không nói gì nữa. Khuôn mặt của Trâu Tướng Quân bỗng ghé sát xuống, "Đừng có suốt ngày cắn nó như thế! Anh sẽ đau lòng đấy, muốn cắn thì hãy cắn anh đây này…", giọng nói của anh bỗng trở nên nhẹ nhàng, thì thầm đầy mê hoặc, phảng phất trong tai Ngụy Nhất, dịu dàng đến nỗi khiến cô ngây người. Nhưng tâm hồn của Ngụy Nhất còn chưa kịp bay xa, lập tức bị đôi môi của Trâu tướng Quân gọi quay lại cơ thể. Đôi môi hơi lạnh của anh khẽ khàng lướt qua môi Ngụy Nhất, chỉ khẽ chạm nhẹ một chút mà cô đã căng thẳng tới nỗi khẽ run rẩy.

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất có chút phản ứng, nỗi khát vọng trong lòng đã dồn nén quá lâu, trong chốc lát không thể kiềm chế nổi, anh khẽ kêu lên một tiếng rồi đẩy Ngụy Nhất nằm dưới cơ thể mình, bắt đầu hôn cô một cách cuồng nhiệt.

Ngụy Nhất bị hôn tới nỗi hoa mắt chóng mặt, dùng chút lí trí còn lại gắng hết sức đẩy anh ra. Trâu Tướng Quân đau khổ rầu rĩ ngẩng đầu lên, lạc giọng hỏi; "Lại còn khúc mắc gì nữa!".

https://thuviensach.vn

Hai má Ngụy Nhất ửng hồng, đôi mắt ngân ngân nước, chỉ chăm chú nhìn anh.

“Dù sao cũng là vợ anh rồi, em sợ gì chứ?”, Trâu Tướng Quân bị đôi mắt đó khiến khiến anh vừa yêu thương vừa xót xa, cố gắng kiềm chế dục vọng, kiên nhẫn giải thích.

“Nhưng…vẫn chưa kết hôn mà!”

“Lúc nào cũng có thể kết hôn. Chỉ cần em đồng ý”, Trâu Tướng Quân hứa hẹn, dục xọng lại trào dâng, đôi môi khẽ khàng lướt trên khuôn mặt cô.

Ngụy Nhất ôm chặt cơ thể, nhất quyết không chịu cởi quần áo ra, “Không được, không được! Xin anh đấy, không được…”. Cuối cùng, cuộc giằng co đã khiến nước mắt cô rơi lã chã.

“Đừng có suốt ngày như thế mà!”, Trâu Tướng Quân nói, “Quả là còn kiên cường hơn cả tổ chức Đảng bí mật!”, nhưng anh cũng chẳng còn cách nào khác để thuyết phục cô.

Có thể cũng vì đã thật sự mệt mỏi, anh lại kiềm chế dục vọng đã bị dồn nén bấy lâu lại, giúp Ngụy Nhất đắp chăn ngay ngắn, lại lấy áo khóc của mình đắp lên người cô, quay người ngủ thiếp đi.

Trâu Tướng Quân có thói quen khỏa thân khi ngủ dù đang ngủ ở trong lều, anh cũng cởi hết, chỉ mặt mỗi chiếc quần trong.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, bỗng có một bàn tay bé nhỏ dịu dàng mềm mại, lành lạnh, khẽ khẽ lay lay vào bả vai mình, một cảm giác thật dễ chịu biết bao! Giống như có con côn trùng nhỏ đang ngọ nguậy trong tim vậy.

“Trâu Tướng Quân! Trâu Tướng Quân!”

https://thuviensach.vn

“Hử?”, cơ thể Trâu Tướng Quân còn đang lưu luyến bàn tay bé nhỏ kia khi đang nửa tỉnh nửa mơ đó, ậm ừ trả lời một tiếng.

“Anh nghe xem!”, ngữ khí của Ngụy Nhất có phần hoảng loạn.

Trâu Tướng Quân lập tức tỉnh táo hơn, chăm chú lắng nghe thật kỹ, trong núi có tiếng kêu khe khẽ của bầy muôn thú, ngoài ra còn có tiếng khóc thút thít của con gái. Trâu Tướng Quân nghe thấy hơn run, thầm nghĩm trong núi có ma nữ hay sao? Ngụy Nhất lại nói với một khuôn mặt đầy o lắng: “Đó là giọng của Nguyệt Nguyệt”.

Trâu Tướng Quân nghe kỹ lại một lần nữa, đối phương đang khe khẽ rên rỉ, kêu lên những tiếng nghe không rõ, đại loại như “Cứu với, cứi với!”. Không gian trên núi thoáng đãng, chỉ một tiếng động khẽ cũng có thể nghe thấy rõ, mà lều của Vĩ lại gần với lều của mình, việc nghe thấy những tiếng động trong khuê phòng của họ cũng là điều đương nhiên.

Trong lòng cảm thấy thoái mái, anh lại muốn ngủ tiếp.

Ngụy Nhất dứt khoát ngồi dậy, nét mặt nghiêm túc: “Nguyệt Nguyệt gặp nguy rồi! Cậu ấy đang kêu cứ! Chúng ta phải nhanh chóng tới cứu cậu ấy!”.

Trâu Tướng Quân nói: “Đồ ngốc, muốn cứu, một mình em đi mà cứu, anh còn phải ngủ”.

Ngụy Nhất kinh ngạc nhìn anh, nhủ thầm, ban nãy mình còn có chút động lòng nữa chứ, anh ta vốn là một tên tiểu nhân, cả đời không thay đổi được!

Vậy là cô hùng hổ mặc thêm quần áo vào, chạy nhanh ra ngoài.

Vài giây sau, lại thấy cô chạy về, không nói lời nào, chui tọt trong túi ngủ.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân hất hàm, nửa cười nửa không, hỏi: “Sao thế? Bộ dạng trông như vừa gặp phải ma quỷ vậy. Đã nhìn thấy gì hả?”.

Khuôn mặt Ngụy Nhất đỏ tía nghĩ tới cảnh nam nữ ân ái ban nãy. Lúc ấy Vĩ và Nguyệt Nguyệt cũng kinh ngạc, xấu hổ không kém gì mình.

Ngụy Nhất rầu rĩ nói: “Chúc ngủ ngon”.

Qua những chuyện xảy ra như vậy, máu nóng trong người Trâu Tướng Quân lại trào dâng, làm sao có thể tiếp tục ngủ được nữa. Bàn tay to lớn kéo chiếc túi ngủ của Ngụy Nhất ra rồi anh chui tọt vào trong đó, tiện tay ôm chặt cô vào lòng.

Ngụy Nhất kinh ngạc thất sắc, kêu lên: “Anh… anh làm gì vậy?”.

Trâu Tướng Quân hôn nhẹ lên đôi môi cô; “Suỵt… khẽ một chút, em muốn để mấy cô bạn ngốc nghếch kia chạy tới cứu em hay sao hả?”. Ngụy Nhất xấu hổ quá thành nổi cáu, gắng hết sức đẩy anh ra. Nhưng chiếc túi ngủ giống như một sợi dây thít chặt lấy hai người trong một không gian chật hẹp, Trâu Tướng Quân căn bản không cần dùng lực, Ngụy Nhất dù gắng hết sức để đẩy, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Nhớ nhung bao năm, hôm nay lại có thể ôm gọn trong vòng tay cơ thể nõn nà thơm ngát của cô, Trâu Tướng Quân không cưỡng lại được, anh hôn tới tấp lên mặt, lên môi cô, khẽ thì thào: “Em yêu, em yêu, cho anh nhé, được không? Chồng em sắp phát bệnh vì kìm nén quá lâu rồi đây này! Để anh kiểm tra thử xem công năng có hoàn thiện không nào!”.

Toàn tâm toàn ý của Ngụy Nhất chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để phản kháng lại, cô không kịp phản ứng với những câu cầu khiến tương đối phức tạp như vậy, chỉ thút thít khóc: “Sao anh lại như vậy? Sao anh lại như vậy?”.

https://thuviensach.vn

Các cô gái trẻ thường không thể lý giải nổi nhu cầu về phương diện này của cánh đàn ông.

“Anh sẽ cưới em mà! Chỉ cần em đồng ý, xuống núi chúng ta sẽ kết hôn luôn! Trâu Tướng Quân anh xin thề!”. Bàn tay của Trâu Tướng Quân bắt đầu không chịu để yên, luồn sâu vào bên trong thăm dò, giọng nói vốn bị kiềm chế quá mức của anh trở nên hoàn toàn khản đặc, “Em yêu, ngoan nào, nghe lời nhé, nếu không sẽ hơi đau đấy”.

Ngụy Nhất sao có thể ngoan ngoãn nghe theo, cô gắng hết sức phản kháng lại.

Trâu Tướng Quân đành phải từ từ dỗ dành; “Được rồi, được rồi, anh sẽ không làm gì em nữa, anh chỉ ôm em thôi, em đừng động đậy để anh ôm em được không?”.

Ngụy Nhất nghĩ một lát, rơi nước mắt gật đầu.

Trâu Tướng Quân ôm lấy cơ thể mềm mại của Ngụy Nhất, được khoảng hai phút, anh lại bắt đầu nịnh; “Em yêu, cởi quần áo ra được không? Mặc quần áo như thế này khi ngủ sẽ không thoải mái”.

Ngụy Nhất không ngốc đến mức ấy, cô kiên quyết không chịu cởi.

Trâu Tướng Quân liền dọa, gằn giọng nỏi: “Vậy thì anh sẽ cưỡng đoạt em!”.

Ngụy Nhất lại nước mắt vòng quanh, ấm ức nói: “Cởi đây… anh đã hứa là không đụng vào… anh thề đi…”.

“Anh chỉ ôm một chút thôi, anh rất khó chịu, em yêu, anh đồng ý, nếu em không muốn thì anh sẽ không làm cái gì cả”, Trâu Tướng Quân khẽ dỗ dành.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất mở rộng một chút khuy áo, khuy quần, Trâu Tướng Quân đã hấp tấp giúp cô cởi hết. Không một mảnh vải che thân, hai người ôm chặt lấy nhau, nếu không xảy ra vấn đề gì mới là có vấn đề. Ngụy Nhất còn trẻ, cô đâu hiểu rằng, đàn ông là loại động vật biết cách vận dụng phương pháp lùi một bước để tiến ba bước. Vài năm sau này, Ngụy Nhất liên tục nghe được những câu nói của Trâu Tướng Quân đại loại như "Bọn mình ngủ chung một phòng, anh sẽ không làm gì cả", hoặc như "Anh chỉ ôm em, tuyệt đối không chạm vào em", hay "Anh chỉ ở bên ngoài tuyệt đối không vào trong", và còn "Anh chỉ vào trong, tuyệt đối không động đậy" … Những kế sách hoãn binh như vậy, Ngụy Nhất luôn nhẹ dạ tin vào người đàn ông đầy mưu mô này, lần nào cô cũng bị mắc lừa, đợi đến khi ý thức được điều đó thì cũng đá quá muộn rồi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Càng Ngày Càng Tốt Đẹp

Trâu Tướng Quân ôm ghì lấy Ngụy Nhất, lần này thì anh không thể kiềm chế nổi dù chỉ là nửa giây, bàn tay không biết xấu hổ cứ lướt lên lướt xuống trên người Ngụy Nhất. Ngụy Nhất cao giọng kêu lên một tiếng, bực bội vì anh tùy tiện cợt nhả với mình, dốc túi đánh ván bạc cuối cùng, cắn một miếng thật đau lên vai Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân đau quá, buông cô ra, Ngụy Nhất thừa cơ vội vàng chui ra khỏi túi ngủ, định bỏ chạy, Trâu Tướng Quân đã kịp phản ứng lại, nhào tới túm chặt lấy cổ chân cô. Cả hai cùng ngã nhào lên chiếc túi ngủ mềm mại, theo đà lăn một vòng, sợi dây buộc của lều vải không chịu nổi sức đè nặng của hai người khiến cho chiếc lều đổ sập xuống, bó gọn hai người bên trong.

Nửa đêm khuya khoắt, An Dương và Hoa Dung bị kéo tới giúp dựng lại lều. Hai người bị đánh thức khi đang ngon giấc nên rất không vui, Hoa Dung làu bàu hỏi: “Tại sao không gọi Vĩ tới giúp?”.

Trâu Tướng Quân nắm tay lại, thần thái tự nhiên nói: “Cậu ấy mệt rồi”.

Ngụy Nhất đang được bao bọc trong chiếc áo khoác của Trâu Tướng Quân, ngồi trên một phiến đá, tinh thần rệu rã, nghe được câu nói của Trâu Tướng Quân, cô “Hừ” một tiếng đầy khinh bỉ, quay mặt không thèm nhìn anh.

https://thuviensach.vn

An Dương cười hì hì, lắc đầu: “Lều cũng bị đánh sập, tặc tặc, từ trước tới giờ chưa có trận nào cuồng nhiệt như vậy đấy!”.

Ngụy Nhất càng vùi sâu khuôn mặt xuống giữa hai đầu gối, không dám ngẩng đầu lên.

Nhu cầu chiếm hữu của Trâu Tướng Quân rất mạnh, thấy người khác reo rắc tư tưởng mờ ám lên người Ngụy Nhất, nét mặt anh lộ rõ vẻ không vui: “Dựng xong thì mau cút đi!”.

Ầm ĩ như vậy rồi cũng chẳng còn hứng thú với những chuyện phong nguyệt nữa, Ngụy Nhất vẫn cẩn thận đề phòng, Trâu Tướng Quân chỉ lạnh lùng buông tiếng: “Ngủ thôi”, rồi sau đó không nói gì nữa.

Nửa đầu của đêm khuya thoải mái lăn lộn trong chốn hồng trần, nửa cuối lại chìm vào giấc mộng bình yên.

An Dương và Hoa Dung lại không thể ngủ tiếp được, còn chưa tới bốn giờ sáng đã khua kẻng ầm ũ bên ngoài lều: “Dậy thôi, dậy thôi! Đi gấp, đi gấp, tranh thủ lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc!”.

Ngụy Nhất bị đánh thức, mơ màng mở mắt ra, thấy mình đang nằm gọn trong lòng Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân đã thức từ lâu, anh đnag nhìn Ngụy Nhất với nét mặt tươi vui, nói “Em là người con gái có bộ mặt khi ngủ xấu nhất anh từng gặp. Không nói tới chuyện nửa đêm khuya khoắt tự nguyện chui vào vòng tay của người ta, lại còn đạp chăn, rên ư ử, giống y hệt một chú heo con!”. Ngụy Nhất ban đầu còn xấu hổ, sau đó phản ứng lại, nổi giận: “Anh có nhất thiết phải khoe khoang rằng anh đã ngủ cùng với rất nhiều cô gái không hả?”.

Trâu Tướng Quân làm ra vẻ không nghe thấy gì, tiếp tục cười ma mị, cắn nhẹ vào tai cô, vừa tỉnh dậy, giọng nói vẫn mơ màng: “Sau này sẽ gọi

https://thuviensach.vn

em là heo con! Đúng rồi, là Ngụy Tiểu Trưa!”.

Ngụy Nhất bực tức, quay mặt đi không thèm nhìn anh.

“Đó là trước khi quen biết em, sau khi quen em rồi, anh quyết chí chung thủy với một mình em thôi”, đây là lần đầu tiên Trâu Tướng Quân phải nhọc tâm giải thích vì suy nghĩ của một cô gái.

Ngụy Nhất vẫn không thèm đếm xỉa. Trâu Tướng Quân cũng không buồn bực, sau khi nhanh chóng mặc quần áo vào anh cũng lại giúp Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất tức giận đẩy anh ra: “Em tự mặc được!”.

Trâu Tướng Quân trừng mắt lên, khẽ gằn giọng: “Còn gây chuyện nữa, anh sẽ ăn thịt em ngay bây giờ đấy!”.

Cô gái họ Ngụy quả nhiên đã thấy sợ, đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn để anh cẩn thận giúp cô mặc quần áo. Trâu Tướng Quân chẳng qua cũng chỉ dọa cô thôi, nếu thật sự cô không nghe, anh cũng chẳng còn cách nào khác, vì bây giờ, bên ngoài kia một loạt cái tai đang dỏng lên nghe ngóng để chế giễu kia kìa.

Trâu Tướng Quân cầm chiếc tất nhỏ nhắn của Ngụy Nhất đặt lên lòng bàn tay so sánh một chút, khẽ cười nói: “Còn không thể làm găng tay của anh được nữa! Sao chân em nhỏ như vậy?”, sau đó lại vụng về giúp cô đi tất.

Ngụy Nhất nhìn những biểu hiện tỉ mỉ, hết lòng đó của anh, ngoài miệng tuy không nói nhưng trong lòng thì rất cảm động.

Ra khỏi lều, trời vẫn chưa sáng. May mà có mang theo đèn pin, mỗi người được phát một cái, tiếp tục hành quân lên núi.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt hai mắt ngái ngủ, ngáp dài, nói: “Trời ạ, mới bốn giờ! Mọi người điên rồi hay sao? Dậy sớm thế chỉ để ngắm mặt trời mọc, có đáng không hả?”.

Hoa Dung vặn vẹo cổ tay thở dài: “Nếu anh mà có một cơ thể ngọc ngàn thơm tho trong vòng tay, anh cũng không dậy sớm như vậy đâu!”.

Nguyệt Nguyệt chống hai tay vào eo, lẩm bà lẩm bẩm, luôn miệng nói rằng lâu không tập luyện, leo núi nhiều tới nỗi toàn thân đau mỏi.

An Dương quay đầu lại, nở một nụ cười đầy khiêu khích: “E rằng không phải là do leo núi đâu? Nhất định là do một loại vận động quá sức nào khác…”

Ngụy Nhất thầm nghĩ, hóa ra tất cả mọi người đều nghe thấy, nhưng chỉ có cô mới đích thân chạy tới nơi, cảm thấy xấu hổ, cô cúi đầu bước nhanh vài bước. Trời tối đường trơn, do không cẩn thận nên cô bị trượt chân một cái. Trâu Tướng Quân nhanh tay nhanh mắt đưa tay ra đỡ, nhưng cũng khiến Ngụy Nhất sợ tới nỗi toát mồ hôi lạnh. Trâu Tướng Quân nhân cơ hội đó nắm chặt lấy tay của Ngụy Nhất, không chịu buông ra nữa.

Đường núi càng ngày càng khó đi, mấy cô gái bước đi một cách khó nhọc tới nỗi mồ hôi nhỏ thành giọt, chốc chốc lại kêu lên thất thanh. Trong rừng sâu bỗng có những ánh sáng chói mắt, lũ chim đang nghỉ trên cành cây đều đồng loạt vỗ cánh bay xa.

Đám đàn ông luôn tự giác với nhiệm vụ phải chăm sóc cho phái nữ.

Chiếc ba lô trên lưng chàng trai da mỏng thịt non Hoa Dung đã nhẹ bớt đi phần nào, cũng không luôn miệng kêu mệt nữa.

Sau khi ngủ được một giấc, thể lực cũng coi như đã được hồi phục, đi được đoạn đường, sau khi tỉnh ngủ, mọi người lại trở nên sôi động hơn.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, không nói gì, dắt tay Ngụy Nhất đi lên phía trước. Khuôn mặt nghiêm nghị, giống như một vị tướng quân mặt lạnh tỉ mỉ, chú đáo. Chỉ mình Ngụy Nhất, từ việc ngón cái của anh cứ không ngừng chuyển động trong lòng bàn tay mình, cô mới cảm nhận được rằng trong lòng anh chàng này nhất định đang có ý tưởng mờ ám nào đó.

Sáu giờ sáng, cả đoàn đã leo lên tới đỉnh núi, mặt trời quả nhiên còn chưa xuất hiện, chỉ có bầu trời mới snags lên một chút tạo thành một dải trắng ngần.

Mọi người đều rất hứng khởi. Dùng hai tay khum lại thành loa, ai nấy đều gắng hết sức hét vang.

Sau một hồi hưng phấn, Hoa Dung bỗng nhớ tới bài thơ tối qua anh đã ngâm, quay lại hỏi Vĩ: “Bài thơ tối qua tớ làm, đã chép lại cho tớ chưa hả?”.

Vĩ chớp chớp mắt nói, “Mọi người đều đã ngà ngà say, còn ai nghi chép cái gì được nữa”. Hoa Dung vặn vẹo cổ tay than thở: “Đó là tỉnh thế tuyệt cú[1], cậu coi như đã làm một tội ác tày đình rồi!”.

Sau đó, hai người lại đuổi đánh lẫn nhau, giống như hai đứa trẻ con vậy. Ngụy Nhất lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn bọn họ, nheo mắt mỉm cười, gió núi thổi tới, khẽ hôn lên mái tóc, góp phần tô điểm cho hình ảnh của cô thêm sống động.

Trâu Tướng Quân khẽ khàng bước tới bên cô, hỏi: “Mệt không?”. Ngụy Nhất mỉm cười thân thiện, nói không mệt.

Nụ cười duyên dáng, mắt sáng răng trắng, không nhuốm bụi hồng trần, đẹp đẽ như tiên đó lại khiến Trâu Tướng Quân ngây người ra một hồi lâu.

https://thuviensach.vn

Bầu trời ngày càng sáng rõ, phía xa tận nơi chân trời kia như có một dải lụa đỏ tía xuất hiện.

Vĩ nói, mặt trời sắp mọc rồi! Mọi người không nô đùa nữa, chăm chú quan sát kỳ quan đẹp nhất của tự nhiên.

Lớp mây thật mỏng, lúc này màn sương mù cũng dần thưa hơn.

Khi mặt trời săp mọc, những đám mấy phía chân trời đỏ rực lên một cách tráng lệ, mặt trời ban đầu mới chỉ thăm dò bằng cách ló lên một đường cong màu đỏ rực, sau đó thế như chẻ tre, càng ngày càng lên cao. Chỉ trong chớp mắt, một vòng tròn rực lửa chọc thủng tầng mây dày nhô lên. Trong khoảnh khắc đó, rang màu tỏa ra bốn phía, khu rừng hoang dã trở nên tràn đầy sức sống.

Đám người trẻ tuổi đó đều rất hân hoan, nắm tay nhau xoay tròn, cảm thấy mọi mệt mỏi trong suốt quãng đường đều tan biến hết vì cảnh sắc tươi đẹp này. Ngụy Nhất cũng rất xúc động, quên luôn cả hiềm khích trước đây, lại chủ động níu lấy áo Trâu Tướng Quân, miệng cười tươi như hoa: “Đẹp quá! Trâu Tướng Quân, anh nhìn đám mây kia kìa, đẹp quá!”. Tâm trạng hứng khởi của cô cũng lây sang cả Trâu Tướng Quân. Anh lại nắm chặt lấy bàn tay cô, bật cười thành tiếng.

Đại loại là ngay cả bản thân Ngụy Nhất cũng không phát hiện ra rằng nỗi xúc động khi nhìn thấy kỳ quan thiên nhiên, người đầu tiên mà cô muốn chia sẻ lại chính là tên oan gia Trâu Tướng Quân. Còn cả mùi hương bạc hà thanh khiết trên cơ thể anh nữa, càng ngày càng trở nên dễ chịu.

Trên đỉnh núi có một vài ngôi biệt thự được xây dựng làm nhà nghỉ, mọi người ở lại đó chơi vài hôm, cách xa sự ồn ào nơi đô thị, mọi người cảm thấy thật thoải mái.

Sự hưng phấn vừa qua, mọi người bắt đầu thấy buồn phiền vì sắp phải quay lại với chốn hồng trần. Đặc biệt là Nguyệt Nguyệt, trên đường xuống

https://thuviensach.vn

núi cô luôn nắm chặt tay Vĩ bởi vì sợ rằng chỉ cần đặt chân về thành phố, anh sẽ không phải là anh nữa, dù cô vẫn là cô. Nhưng anh là công tử con nhà quyền quý, cô chỉ là một nữ sinh bình thường, sẽ không còn cơ hội gặp gỡ nhau nữa.

Như Như khe khẽ hỏi Nguyệt Nguyệt: “Cậu cho anh ta rồi ư?”.

Nguyệt Nguyệt vô cùng xấu hổ nhưng vẫn gật đầu không chút do dự.

Như Như đau lòng: “Anh ta cưỡng ép cậu?”.

Nguyệt Nguyệt đáp: “Là tớ tự nguyện”.

Như Như kinh ngạc: “Cậu ngốc thật đấy! Đã biết rõ anh ta và bọn mình không thể đi chung một con đường, vậy mà…!”.

Nguyệt Nguyệt đứng lặng, quay đầu nhìn lại ngọn núi hùng vĩ ấy một lần cuối, đó là nơi cất giữ sự trong trắng của cô suốt hai mươi năm qua. Cô mỉm cười, nét đẹp thê lương, quả thực không giống với dáng vẻ mà một cô gái hai mươi mấy tuổi cần có: “Tớ quyết không hối hận”.

Ba chiếc siêu xe cũng không còn bắt mắt như ban đầu nữa, đang mệt mỏi chờ đợi chủ nhân của nó.

Lao vào thành phố, tựa như đã cách một đời. Những thứ xông thẳng vào mặt lại là khói bụi, tiếng huyên náo, hỗn loạn, dục vọng, thủ đoạn, còn cả cả nỗi niềm bất đắc dĩ và sự tuyệt vọng

Sau kỳ nghỉ lễ mùng một tháng năm, các sinh viên lại quay trở về với giảng đường.

Ngụy Nhất đã thân mật với Trâu Tướng Quân hơn một chút. Trâu Tướng Quân rất vui mừng, dẫn cô đi ăn tối xong rồi lái xe đưa cô về trường.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất chê chiếc Posche của Trâu Tướng Quân quá nhức mắt, nhất định không chịu để anh lái xe vào trong trường, đến đoạn đường còn cách cổng trường tới năm mươi mét, cô đã đòi xuống xe, nở một nụ cười rạng rỡ vẫy tay chào tạm biệt.

Trâu Tướng Quân bịn rịn không nỡ rời xa cô, cũng xuống xe chạy theo, nói: “Ngụy Tiểu Trư lại đây, hôn anh một cái nào!”.

Ngụy Nhất oán trách một tiếng “Lưu manh”. Cô chạy đi với vẻ e thẹn đong đầy trong ánh mắt. Trâu Tướng Quân dặn với theo: “Về thẳng kí túc xá trước! Đừng có đi lung tung đấy!”, sau đó anh cứ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó mãi, rất lâu, mãi tới khi còi xe của những chiếc xe phía sau kêu lên inh ỏi.

Ngụy Nhất cắm đầu chạy một mạch về ký túc xá, quay đầu nhìn lại, thấy tên lưu manh đó không đuổi theo, cô đắc ý khẽ ngẩng đầu, chậm rãi bước lên lầu.

Một cơ thể cao lớn đứng chắn ngay trước mặt cô, Ngụy Nhất giật nảy mình, định thần nhìn kĩ lại, người đó chính là Cát Thừa Hựu.

Năm ngày không gặp, cậu ấy gầy đi nhiều. Cằm lởm chởm vài sợ râu, đôi mắt cũng chằng chịt những tia máu đỏ, đâu còn giống với hình ảnh của một thanh niên đầy tự tin trước đây nữa.

“Cuối cùng cậu cùng về rồi”, Cát Thừa Hựu tiến lại gần Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất có chút ngạc nhiên, hỏi: “Đã xảu ra chuyện gì vậy?”.

Cát Thừa Hựu không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô.

Ngụy Nhất lại hỏi: “Muộn thế này rồi, cậu ở đây làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Cát Thừa Hựu yên lặng hồi lâu, hình như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi nói: “Đợi cậu”.

Ngụy Nhất lại càng mông lung khó hiểu: “Có chuyện gì sao?”.

Hôm nay là ngày cao điểm trở về trường học của các sinh viên, mọi người ra ra vào vào đều đưa mắt nhìn hai người bọn họ. Cát Thừa Hựu đột nhiên kéo tay Ngụy Nhất: “Có thể đi đâu đó nói chuyện được không?”.

Ngụy Nhất nghĩ một lát rồi bước theo sau. Vừa đi cô vừa thúc giục: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu nói đi chứ!”.

Cát Thừa Hựu kéo Ngụy Nhất tới một gốc cây, cô không nhìn rõ nét mặt biểu cảm trên khuôn mặt của cậu ấy, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh trong đêm tối. Cậu ấy trầm ngâm hồi lâu rồi mới hỏi: “Người đàn ông đó… đúng là vị hôn phu của cậu ư?”

Ngụy Nhất không ngờ cậu ấy lại hỏi về Trâu Tướng Quân, khẽ nói: “Ừm”.

Thần sắc của Cát Thừa Hựu rất đau buồn: “Mấy ngày vừa rồi, mình tớ chạy ở sân vận động, rồi lại một mình tới căng tin, tớ đã nhận ra nhất nhiều điều. Nhất Nhất, cậu sẽ kết hôn với anh ta sao?”

Thực ra, câu hỏi này đã được định đoạt rồi, Ngụy Nhất chưa hề chuyên tâm suy nghĩ về nó, bây giờ đột nhiên bị Cát Thừa Hựu hỏi, cô sững người lại, không biết phải trả lời thế nào.

Cát Thừa Hựu nhìn thấy một tia sáng le lói, dũng cảm bước tới nắm lấy hai vai của Ngụy Nhất, hét lên đầy kích động: “Có phải là cậu có nỗi khổ tâm nào không? Người đàn ông đó, thoáng nhìn qua là đã biết ngay không phải cùng độ tuổi với bọn mình rồi”. Trâu Tướng Quân lớn hơn Cát Thừa Hựu mười tổi, mà mấy thanh niên mới lớn vẫn trong độ tuổi hai mươi khi

https://thuviensach.vn

nhìn thấy những người đàn ông ba mươi tuổi đều có thành kiến. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu, “Liệu có phải thằng cha già đó bắt ép cậu?”.

Phải rất lâu sau Ngụy Nhất mới kịp phản ứng lại, nghĩ ra “thằng cha già” mà Cát Thừa Hựu nhắc tới chính là Trâu Tướng Quân, cô thành thật nói: “Anh ấy không ép tôi. Anh ấy… anh ấy cũng không già!”.

Cát Thừa Hựu vừa có được một tia hy vọng, lại lập tức rơi vào vực thẳm, gần như sụp đổ: “Cậu có thích anh ta không?”.

Ngụy Nhất lại càng chưa từng nghĩ tới những điều này và cũng không dám nghĩ, cô vốn cho rằng trái tim mình đã thuộc về Tô Thích nhưng chưa từng nghĩ xem sau khi Tô Thích đi rồi, trái tim cô có thể thu về một cách nguyên vẹn rồi đem tặng cho người đàn ông khác hay không. Một việc như vậy, cô không thể làm được.

Cát Thừa Hựu thấy Ngụy Nhất quả nhiên đang phân vân, có chút xúc động, kéo mạnh Ngụy Nhất vào lòng, luôn miệng nói: “Nhất Nhất, Nhất Nhất! Tớ thích cậu@ Tớ vẫn luôn thích cậu!”.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, gắng sức đẩy cậu ra ra, hai mắt trợn tròn, lắc đầu nguây nguẩy: “Không được… Xin lỗi…. Tớ chỉ coi cậu là bạn! Cậu đừng như vậy!”.

“Tớ cũng không muốn thế! Nhất Nhất! Nhưng tớ không thể điều khiển được bản thân mình! Tớ nhớ cậu! Cứ nghĩ đến việc cậu đang ở bên anh ta, tớ lại rất đau khổ! Tớ thích cậu Nhất Nhất! Hãy ở bên tớ và rời xa anh ra, được không? Chúng ta cùng đối diện với chuyện đó. Tớ sẽ đối tốt với cậu, sẽ yêu thương cậu. Cậu muốn tớ làm cái gì cũng được!”

Ngụy Nhất cứ bước lùi về phía sau, cô chưa từng nhìn thấy Cát Thừa Hựu thất thế như vậy, liền lắc đầu một cách sợ hãi và lo lắng.

https://thuviensach.vn

Cát Thừa Hựu bất chấp tất cả, tiến lên nắm lấy tay của Ngụy Nhất, chỉ muốn nói ra hết những lời đã cất giấu trong lòng từ lâu: “Thật đấy, ngay từ ngày đầu tiên tớ đã thích cậu rồi, chỉ vì tớ quá kiêu ngạo, tớ muốn đợi cậu chủ động thích tớ, làm quen với tớ! Thực ra bản thân tớ cũng không biết mình đã thích cậu nhiều như thế, cho tới khi vị hôn phu kỳ lạ đó xuất hiện…. Mấy ngày nghỉ lễ mùng một tháng năm này dường như đã dài bằng cả một năm! Không gặp cậu tớ mới biết mình đã thích cậy nhiều như thế nào. Thậm chí đó chính là tình yêu, tớ yêu cậu Nhất Nhất! Tớ lớn như thế này rồi mà vẫn chưa hề nghiêm túc trong tình yêu, vì vậy không biết quý trọng nó. Nhưng tớ tin bây giờ vẫn chưa muộn, tớ sẽ không bỏ lỡ cơ hội với cậu! Tớ thật sự rất yêu cậu, mấy ngày vừa rồi cậu không ở trường, tớ đã suy nghĩ rất kỹ, thật đấy Nhất Nhất!”.

“Cậu đừng như vậy mà! Buông tớ ra đi!”, Ngụy Nhất giãy giụa.

Cát Thừa Hựu không thể khống chế nổi cảm xúc, bạo gan xông tới hôn cô, Ngụy Nhất hết quay sang trái lại quay sang phải để né tránh, trong lúc cuống quýt cô giơ tay tát “bốp” một cái, âm thanh vang lên trên má của Cát Thừa Hựu. Cả hai cùng sững sờ.

Ngụy Nhất như chim sợ cành cong, cứ bước lùi về phia sau, luôn miệng lẩm bẩm: “Xin lỗi… tớ… tớ không cố ý…”.

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên Cát Thừa Hựu bị một cái bạt tai như vậy, rất lâu sau cậu mới có thể bình tâm lại. Sau đó vẫn không cam tâm, đau khổ nói: “Nhất Nhất, cậu sẽ không lấy anh ta, đúng không?”.

“Xin lỗi, bản thiếu gia đã khiến cậu khó có thể toại nguyện được”. Lúc bấy giờ một người đàn ông bước ra từ phía đối diện với bóng cây, dáng người hiên ngang, mắt sáng mày ngài, giọng nói thờ ơ lạnh nhạt.

-_____

[1] Tỉnh thế tuyệt cú (絕句中) nghĩa là những câu thơ răn đời

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đánh Lừa Để Kết Hôn

“ Xin lỗi, bản thiếu gia đã khiến cậu khó có thể toại nguyện được", Trâu Tướng Quân bước ra từ trong bóng tối. Đôi mắt sáng như diều hâu của anh nhìn chằm chằm khiến Cát Thừa Hựu ớn lạnh cả sống lưng.

Ngụy Nhất không ngờ Trâu Tướng Quân lại có mặt ở đây, thấy chột dạ nhưng cũng yên tâm phần nào, cô dịch dần về phía anh.

Hành động đó lại lọt vào tầm mắt của Trâu Tướng Quân, rất hữu dụng, ánh mắt lạnh lùng của anh đã có thêm những tia ấm áp, tiếp tục nhìn chằm chằm Cát Thừa Hựu, giọng nói mang theo khí phách bá vương khó có thể cưỡng được: 'Tôi và Ngụy Nhất kết hôn, cậu có ý kiến gì không?".

Cát Thừa Hựu rốt cuộc là người thứ ba trong truyền thuyết, chỉ hận bản thân mình sinh nhầm thời, bỗng chốc thấy mệt mỏi khi phải đứng đối diện với Trâu Tướng Quân, liền quay người bước đi, không nói lại lời nào.

Ngụy Nhất thấy bộ dạng thiểu não của cậu ấy, không đành lòng, khẽ nói: "Tớ vẫn coi cậu là bạn".

Bóng người Cát Thừa Hựu dừng một lát, rồi lại đi tiếp.

Cát Thừa Hựu đi rồi, ánh mắt của con người lạnh lùng kia lại chuyển sang người Ngụy Nhất. Đôi tay của Trâu Tướng Quân từ từ vòng lại, bám

https://thuviensach.vn

chặt vào thân cây phía sau Ngụy Nhất, khẽ cúi xuống nhìn cô. Ngụy Nhất nuốt nước bọt, cảm thấy không thích ứng được với sự quả quyết của Trâu Tướng Quân, vờ pha trò cười, nói: "À ờ... ha ha! Không ngờ ở thành phố mà ánh trăng cũng sáng rõ như vậy! Ờ, thật đẹp... À ờ... em phải về ký túc để đi ngủ rồi, chúc ngủ ngon.. “.

Sau đó cô khom người, định chui qua cánh tay của Trâu Tướng Quân.

Cánh tay dài của Trâu Tướng Quân khẽ vươn ra tóm gọn Ngụy Nhất quay trở lại, khóa chặt cô trước ngực anh, cúi đầu nhìn vào đôi mắt đang né tránh đó, nói từng chữ một: "Ban nãy, trước khi đi, anh đã nói với em câu gì, hả?". Giọng nói của anh không lớn nhưng lại khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

"Nói... nói...", Ngụy Nhất cố gắng nhớ lại "Ăn có no không?".

"Hả?", Trâu Tướng Quân ghé sát cô hơn một chút.

"À! Nói đứng lại, không được đi!"

"Còn gì nữa, nghĩ tiếp đi." Hơi thở của Trâu Tướng Quân dường như đã phả vào mặt cô mạnh hơn khiến cô ngứa ngáy, khó chịu.

"Anh nói... Ngụy Tiểu Trư...” Khuôn mặt Ngụy Nhất đầy vẻ đau khổ, âm thanh lí nhí nghe không rõ, hận một nỗi không thể tự cắn vào lưỡi mình một cái.

"Hử?", Trâu Tướng Quân nhếch mép cười, ngửi ngửi vài cái trên mặt Ngụy Nhất, "Còn gì nữa?".

"Hôn một cái.. Ngụy Nhất lấy hết dũng khí, thuật lại một lượt những lời mà tên lưu manh kia vừa nói ban nãy, xấu hổ đến nỗi đỏ bừng cả mặt.

https://thuviensach.vn

"Ha ha", Trâu Tướng Quân khẽ cười thành tiếng, vẻ lạnh lùng ban nãy bỗng dưng tan biến hết, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn man trên đôi môi mềm mại của Ngụy Nhất, rồi lại phủ đôi môi mình lên đó, thoải mái lướt qua lướt lại một hồi mới ngẩng đầu lên, dịu dàng nói, "Anh bảo em về thẳng ký túc, không được đi lung tung. Bây giờ thì sao nào? Đã nhớ ra chưa?". Nói xong, anh lại tiếp tục hôn cô.

Ngụy Nhất thở hổn hển, mơ màng gật đầu.

"Vậy tại sao em không nghe lời anh?", câu chuyện vừa được chuyển hướng, khẩu khí ngông cuồng, bá chủ.

"Á?" Ngụy Nhất còn chưa kịp phản ứng lại.

"Tại sao lại tới chỗ quỷ quái này với tên tiểu quỷ kia?" Cũng may mà Trâu Tướng Quân bịn rịn không nỡ chia tay, sau khi đỗ xe cẩn thận, anh liền chạy vào trường Đại học S... Nếu không, anh không ngờ tên tiểu tử kia lại cả gan đụng vào Ngụy Nhất. Anh nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Cậu ta đã hôn được em chưa?".

"Chưa... chưa được..." Ngụy Nhất biết anh đã nhìn thấy tất cả sự việc đó, cảm giác giống như vợ bị chồng phát hiện ra mình ngoại tình, cúi đầu vâng vâng dạ dạ nói, "Em đã tránh được".

"Hừ! Không tính tới chuyện tên tiểu tử đó số may mắn!", Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên, khinh miệt nói, "Loại người đó mà em cũng đi theo à?".

Ngụy Nhất hiểu lầm, tưởng anh có ý giễu cợt mình, nước mắt ngân ngấn, nói: "Em tưởng cậu ấy đã gặp chuyện gì đó cần giúp đỡ... Em không ngờ cậu ấy làm như vậy...”

Nhìn thấy những giọt nước mắt của Ngụy Nhất, trái tim Trâu Tướng Quân đã nhẹ dịu như hồ nước mùa xuân, vỗ vỗ vào lưng cô, nói: "Được rồi,

https://thuviensach.vn

lần sau đừng như thế nữa, về phòng nghỉ ngơi đi".

Ngụy Nhất bị anh điều khiển tới nỗi lòng dạ rối bời, cũng không chào tạm biệt, cứ thế đi thẳng về phía ký túc.

"Ngụy Tiểu Trư", Trâu Tướng Quân đuổi theo gọi.

Ngụy Nhất quay đầu lại, đôi môi nhỏ xinh mím chặt trên khuôn mặt còn vương mấy giọt nước mắt, bộ dạng trông thật đáng thương.

"Chiều mai anh tới đón em, nhớ mang theo chứng minh thư đấy!", Trâu Tướng Quân nói.

"Em vẫn luôn mang theo mà. Đón em đi đâu vậy?"; Ngụy Nhất thấy khó hiểu.

"Đến lúc đó em sẽ biết. Ngủ sớm đi, không được nghĩ ngợi lung tung, chỉ được phép nghĩ về anh thôi đấy!", Trâu Tướng Quân đứng tựa vào bức tường của tòa nhà, ngang ngược nói.

"Đừng có mơ! Em chẳng bao giờ nghĩ về anh cả!", Ngụy Nhất chu miệng nói.

"Hơ! Đồ trẻ con kia! Bắt đầu có bản lĩnh rồi đấy!” ; Trâu Tướng Quân giả vờ đuổi theo, cô gái họ Ngụy đã co giò chạy biến.

Trưa hôm sau, Trâu Tướng Quân quả nhiên đã đứng chặn đường Ngụy Nhất ngay từ ngoài lớp học.

"Đi thôi!" Anh kéo tay cô rồi đi luôn.

Ngụy Nhất bị lôi đi xềnh xệch, hổn hển nói: "Vội thế làm gì cơ chứ?".

"Anh đang nóng lòng đây, anh không thể đợi dù chỉ là một giây!", Trâu Tướng Quân nói, ngay cả đầu cũng không buồn quay lại, dừng một chút,

https://thuviensach.vn

nói: "Mang theo chứng minh nhân dân rồi chứ?".

Ngụy Nhất nói: "Có mang đây. Anh cũng phải nói cho em biết mình đi đâu chứ!".

"Đi ra ngoại thành", Trâu Tướng Quân quay đầu, nở nụ cười ranh mãnh với Ngụy Nhất, trông giống như một con cáo đuôi dài.

Con cáo xám Trâu Tướng Quân lừa Ngụy Nhất, nói rằng họ đi chơi ngoại thành nhưng xe của anh lại dừng bên ngoài tòa nhà ủy ban Nhân dân. Tới tận lúc này, anh thành khẩn nói với Ngụy Nhất rằng: "Anh vào trong đó có chút việc, em đi cùng anh nhé!".

Ngụy Nhất liền ngây thơ tin lời anh, xuống xe, cùng đi vào. Cô còn hào hứng nhảy chân sáo, nói chưa bao giờ được đến đây. Bước vào tòa nhà, luồng gió mát từ điều hòa phả ra thật thoải mái. Công bộc của nhân dân quả là luôn biết hưởng thụ.

Ngụy Nhất tung tăng đi theo sau Trâu Tướng Quân, qua một khúc rẽ, ngẩng đầu lên cô liền nhìn thấy bốn chữ "Đăng ký kết hôn". Trâu Tướng Quân vẫn đang tiếp tục đi vào trong.

Nhưng Ngụy Nhất đã dừng lại, lòng thầm suy tính, phát hiện có điều gì đó bất thường liền co giò chạy ra ngoài. Vừa chạy vừa mừng thầm "Cũng may mà mình cẩn thận!".

Ngụy Nhất dù chưa va chạm nhiều với thế sự nhưng cũng biết rằng một cặp đôi đến ủy ban Nhân dân để làm gì luôn miệng nói không chịu. Thắng lợi đã nhìn thấy trước mắt, Trâu Tướng Quân đâu chịu nhường nhịn, chỉ cần sải vài ba bước là đã đuổi kịp, lôi mạnh, khóa chặt người Ngụy Nhất, buộc cô phải quay lại.

Ngụy Nhất vùng vẫy: "Người ta còn chưa tốt nghiệp mà!"

https://thuviensach.vn

"Đăng ký trước, để tránh việc em tốt nghiệp rồi sẽ bay theo người khác” Trâu Tướng Quân thầm cảm ơn tên tiểu quỷ tối qua, cũng chính cậu ta đã nhắc nhở anh, con vịt khi nấu chín rồi, nêu chưa ăn cũng có thể sẽ bay đi mất.

"Chưa tốt nghiệp mà đã kết hôn, xấu hổ chết đi được! Em không muốn!" Ngụy Nhất hất mặt sang hướng khác.

"Chúng ta giữ bí mật, không nói cho người khác biết", Trâu Tướng Quân dỗ dành.

Anh vừa nói xong, Ngụy Nhất liền nhận được tin nhắn, cúi đầu xuống đọc, là tin nhắn của Vĩ: "Chúc mừng, chúc mừng, sau này phải tôn trọng gọi em là chị dâu rồi, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!".

Ngụy Nhất ném chiếc điện thoại cho Trâu Tướng Quân, anh đọc xong mà mặt tái mét. Việc kết hôn với Ngụy Nhất ngày hôm nay, sáng sớm anh đã thông báo cho đám bạn thân biết rồi, hớn hở hứa rằng sẽ có tiệc mừng chiêu đãi còn sớm có con trai nữa. Bây giờ thì đừng nói chuyện con trai mà ngay cả vợ cũng đang giận dỗi không muốn kết hôn nữa kìa. Nếu chuyện kết hôn ngày hôm nay không thành, chẳng phải anh sẽ bị mất mặt lắm sao.

Trâu Tướng Quân lại tìm lý do khác: "Em xem, tin vui đã truyền cả ra ngoài, mọi người đều biết hết rồi! Nếu việc kêt hôn ngày hôm nay không thành thì chồng em còn mặt mũi nào nữa! Em - với tư cách là phu nhân của anh - cũng thật mất thể diện mà!".

"Hừ!", Ngụy Nhất buông một tiếng.

Mọi món nghề dỗ dành, dọa nạt, Trâu Tướng Quân đều đem ra sử dụng hết, Ngụy Nhất vẫn kiên quyết không chịu nghe. Anh sa sầm mặt, nói: "Có phải em không cam tâm khi lấy anh? Vẫn còn nhớ tới Tô Thích?".

https://thuviensach.vn

Câu nói đó khiến hai mắt Ngụy Nhất đỏ hoe, cô đứng phắt dậy, bước thẳng về phía tòa nhà: "Kết hôn thì kết hôn! Ai sợ ai chứ!".

Trâu Tướng Quân vô cùng mừng rỡ, chạy đuổi theo, vừa dỗ dành vừa xin lỗi.

Kỳ nghỉ lễ mùng Một tháng Năm là cao điểm đăng ký kết hôn, còn hôm nay đã là ngày mùng Bảy rồi, cô nhân viên làm thủ tục đăng ký đang nhàn rỗi tới mức có thời gian ngồi nói chuyện phiếm với nhân viên bên cạnh. Thấy Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất bước tới, trai tài gái sắc, đặc biệt là người con trai, hiên ngang hùng dũng, khí chất phi thường, mấy thanh niên trong phòng đó rõ ràng là kém anh ta tới vài phần rồi.

Cô lập tức hứng khởi, sửa tư thế ngồi thật nghiêm túc bắt đầu hỏi.

Tất cả các câu hỏi đều do một mình Trâu Tướng Quân trả lời, Ngụy Nhất trầm ngâm không vui, nghe tai nọ ra tai kia.

Sau đó, cô nhân viên yêu cầu hai người xuất trình chứng minh thư nhân dân và hộ khẩu, Ngụy Nhất đang định nói cô không mang thì thấy Trâu Tướng Quân lôi trong túi ra hai quyển hộ khẩu, hớn hở ghé sát mặt cô, thì thầm: "Tối qua anh đến lấy hộ khẩu ở chỗ bố em đấy".

"Bố đã đưa cho anh dễ dàng như vậy sao?", Ngụy Nhất vô cùng bất bình.

"Đâu dễ dàng như vậy! Cờ vây, cờ tướng, anh đều không nhượng bộ làm ông thua thê thảm, nhưng ông không chịu, tới tận sáng vẫn không muốn để anh đi! Anh liền nói sau này thành người một nhà rồi, chơi cờ với nhạc phụ đại nhân là chuyện thường ngày, thế là ông đưa cho anh quyển sổ hộ khẩu này..."

Ngụy Nhất không nói câu gì nữa.

https://thuviensach.vn

Cô nhân viên cứ nhìn đi nhìn lại bức ảnh trong chứng minh thư nhân dân của Ngụy Nhất và người thật ngoài đời, đẩy gọng kính lên, nghi hoặc nói: "Nhỏ thế này mà đã kết hôn rồi? Đứng lên cho tôi xem nào, không phải là ăn cơm trước kẻng đấy chứ?".

Ngụy Nhất sợ lạnh, nhiệt độ trong phòng để hơi thấp, lúc này cô đang khoác áo khoác ngoài của Trâu Tướng Quân, xem ra bộ dạng có vẻ mập mạp. Cô nhân viên đã chứng kiến nhiều cô gái trẻ vội vàng kết hôn, một năm sau lại đòi ly dị, đến lúc đó mới biết lỡ một bước hận ngàn đời, có làm lại cũng bị coi là tái hôn, thật khiến người ta thương cảm. Đúng là chẳng coi luật hôn nhân và nhân viên làm nhiệm vụ đăng ký kết hôn như cô ra gì, do đó, với tư cách là bề trên, không thể không nhắc nhở một chút. Khuôn mặt Ngụy Nhất đỏ bừng, bàn tay nhỏ xíu xua rối rít, lập trường vững vàng: "Không phải, không phải! Em và anh ấy chưa từng thành công lần nào!".

Một câu nói đã thu hút vô số ánh mắt kinh ngạc. Mọi người thấy Ngụy Nhất bộ dạng ngây thơ trong sáng, thực sự không giống với những kẻ hay nói dối. Còn chàng trai bên cạnh lại có dáng vẻ đường bệ đạo mạo. Khôi ngô thì khôi ngô thật nhưng lại là loại liễu yếu đào tơ, không có năng lực. Thật khiến người ta thấy đáng tiếc.

Đám người có mặt tại đó đồng loạt chìm sâu vào tưởng tượng của riêng mình, coi thường nhưng cũng rất đồng tình với nhân vật áo quần bảnh bao Trâu Tướng Quân có "'biểu hiện bề ngoài và năng lực bên trong không đồng nhất" này.

Những chàng trai có mặt tại đó lại đều khẽ khàng ưỡn ngực lên tự hào.

"Hừ!", Trâu Tướng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ ngông cuồng lộ rõ, những tiếng xì xào to nhỏ lập tức im bặt. Anh kéo đầu Ngụy Nhất lại, ghé sát vào tai cô, nghiến răng nghiến lợi nói hai chữ mà chỉ anh và cô nghe được, khiến Ngụy Nhất chẳng rét mà cũng run cầm cập.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nói với Ngụy Nhất: "Rất tốt!".

Cô nhân viên làm thủ tục đăng ký thấy tinh thần rệu rã của Ngụy Nhất, thầm nghĩ: Nếu là mình, được ôm trong tay một anh chàng đẹp trai nhưng chỉ để nhìn ngắm mà chẳng làm ăn được gì thì cũng chẳng vui vẻ gì, huống hồ là một cô gái còn trẻ trung phơi phới thế kia!

Vậy là ánh mắt cô nhìn Ngụy Nhất lại vô cùng thương xót "Em gái, có phải là em không tự nguyện không?".

Ngụy Nhất đang sững người, bị Trâu Tướng Quân trừng mắt nhìn một cái, vội gật đầu lia lịa: "Em tình nguyện, em tình nguyện!".

Chu Du đánh Hoàng Cái[1], một người tự nguyện đánh, một người tự nguyện chịu đánh, cô nhân viên cũng chẳng còn cách nào khác. Con dấu đỏ được đóng xuống, ảnh thẻ đã được chụp xong, cuộc hôn nhân này đã được hiện thực hóa như vậy.

Sổ đăng ký kết hôn màu đỏ, mỗi người giữ một bản. Ngụy Nhất cầm nó ngắm nghía hồi lâu, vẫn đang mơ màng chưa kịp phản ứng gì. Bỗng cô quay đầu lại nói với Trâu Tướng Quân:

"Bây giờ em còn được coi là thiếu nữ không?".

Trâu Tướng Quân nghiêm túc nói: "Buổi tối anh sẽ kiểm tra giúp em".

Vẻ mặt Ngụy Nhất đầy thất vọng, ném cuốn sổ đăng ký kết hôn vào tay anh: "Thích thì anh cầm lấy đi! Anh cầm hết đi! Em mang về ký túc, nếu bị bạn bè phát hiện thì xấu hổ lắm!".

"Làm Trâu phu nhân mà còn xấu hổ sao? Đầu óc em đang nghĩ gì vậy?", Trâu Tướng Quân nói. Giấc mơ đẹp đã thành hiện thực, trong lòng phấn khởi, những việc vụn vặt đó, anh cũng không buồn so đo với cô. Anh đón lấy cuốn sổ, tiện tay ôm Ngụy Nhất vào lòng, ngẩng cao đầu bước đi, tâm

https://thuviensach.vn

trạng vô cùng thoải mái, ngày hè nhạt nhẽo trong mắt anh cũng trở nên vô cùng mát dịu.

Ngụy Nhất ngượng ngùng đẩy anh ra. Trâu Tướng Quân không hề bực bội, anh hớn hở rút trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, trong đó là chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Anh cầm tay Ngụy Nhất lên, vừa dịu dàng giúp cô đeo nó vào ngón áp út vừa nói: "Chiếc nhẫn này đã đợi hai năm rưỡi rồi, cuối cùng cũng được chủ nhân của nó đón nhận một cách hợp pháp".

Ngụy Nhất lại muốn cởi nó ra nhưng bị Trâu Tướng Quân nghiêm khắc ngăn lại: "Em dám?".

Ngụy Nhất nghĩ một lát, nói: "Em có mấy điều kiện! Thứ nhất, không được để bạn bè trong trường biết việc em đã kết hôn! Thứ hai, em chưa tốt nghiệp, không được bắt em sống chung! Thứ ba, không được phép can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của em! Thứ tư... thứ tư... tạm thời vẫn chưa nghĩ tới..”

Trâu Tướng Quân khoanh tay, nhướng mày, hào hứng nhìn cô vợ nhỏ nhắn xinh xắn mới kết hôn của mình đang ban bố các điều luật.

"Trâu Tướng Quân, anh có nghe rõ không đấy?", thấy Trâu Tướng Quân thờ ơ, không chú tâm tới quy định của mình, Ngụy Nhất tức tối hét lên.

"Bên ngoài ầm ĩ quá, chẳng nghe rõ câu nào cả! Chi bằng chúng ta về nhà, nằm trên giường bàn bạc thật kỹ, nhân tiện kiểm chứng lại một chút câu nói 'chưa từng thành công lần nào' của em ban nãy có đúng sự thật không nhỉ!", Trâu Tướng Quân không để ý tới tiếng hét phản đối của Ngụy Nhất, bế bổng cô lên rồi đặt cô ngồi vào xe, sau đó anh nổ máy lao vút đi.

-_____

[1] Chu Du (周瑜), Hoàng Cái (黃蓋): Hai vị tướng tài thời Tam Quốc.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Bố Mẹ Chồng

Ngụy Nhât thấy phong cảnh hai bên đường không giống với đường về trường, liền hét ầm ĩ đòi về trường để đi học. Khuôn mặt của Trâu Tướng Quân không chút biểu cảm, anh rút di động ra, bấm máy gọi cho Nguyệt Nguyệt: "A lô, anh là Trâu Tướng Quân đây, Ngụy Nhất không muốn quay về trường, em xin phép giúp cô ấy nhé! ừm. Tạm biệt!". Cô gái ở đầu dây bên kia là người ăn quả nhớ kẻ trồng cây, nhờ Trâu Tướng Quân mà cô đã gặp được tình yêu thật sự, giờ đang cảm động muốn được báo đáp. Giờ đây có thể giúp Trâu Tướng Quân, cô liền vội vàng gật đầu, tuyệt đối nghe theo những gì anh sai khiến.

Trâu Tướng Quân tắt điện thoại, nhún nhún vai: "Xin nghỉ rồi".

Ngụy Nhất bị kích động đến nỗi luôn miệng hét ầm ĩ:

“Anh... anh là đồ tiểu nhân bỉ ổi! Anh là đồ lưu manh! Anh muốn đưa em đi đâu hả?”.

"Á! Nhẹ một chút! Em cầm tinh con mèo à?" Trâu Tướng Quân đau quá, nghiêng người tránh. Nói xong, cặp mày rậm khẽ nhíu, anh nở nụ cười đầy mờ ám, nhìn Ngụy Nhất. "Bộ dạng của em như vậy mà vẫn sợ bị bắt cóc đem bán sao? Anh chỉ đưa em về nhà thôi mà."

https://thuviensach.vn

Xe dừng lại ở một khu căn hộ cao cấp trong trung tâm thành phố.

Ngụy Nhất xoa xoa cổ, hỏi này hỏi nọ.

Trâu Tướng Quân nói: "Nhà anh".

"Vậy căn hộ lần trước là của ai?"

Trâu Tướng Quân nói: "Căn hộ đó gần công ty nên anh ở một mình cho tiện. Bây giờ có vợ rồi, đương nhiên là phải chuyển về đây chứ".

"Hả? Anh sống một mình sao? Hay là sống cùng người nhà?", Ngụy Nhất hỏi với tâm trạng thấp thỏm.

"Ha ha, đi vào rồi sẽ biết."

Ngụy Nhất giận dỗi, không chịu xuống xe, Trâu Tướng Quân nhất quyết mở cửa xe, vác cô lên vai rồi rảo bước vào nhà. Hai chân Ngụy Nhất liên tục quẫy đạp trong không trung, đầu chúc xuống đất, chân chồng lên trời, đôi tay yếu ớt đấm thùm thụp lên lưng Trâu Tướng Quân. Vào trong nhà, Trâu Tướng Quân bỏ cô xuống, nét mặt dịu dàng, nói: "Ngụy Tiểu Trư, từ nay về sau, đây là nhà của chúng ta".

Ngụy Nhất nhủ thầm, dù sao cũng đã đến rồi, chi bằng đi tham quan ngắm nghía một chút. Vậy là cô ngửa mặt lên trời, vênh vang tự đắc bước đi trước. Vừa bước qua vườn hoa ngoài trời, cô liền nhìn thấy một phụ nữ trung tuổi, quấn tạp dề, đang ngây người ra nhìn mình.

Ngụy Nhất không biết đó là ai, lập tức trở nên khiêm nhường, quay nhìn Trâu Tướng Quân đợi anh giới thiệu.

"Đây là cô Tần! Anh đã lớn lên nhờ dòng sữa của cô ấy đây! Có thể nói anh và cô ấy còn thân thiết hơn cả mẹ con ruột nữa!" Trâu Tướng Quân

https://thuviensach.vn

bước tới, vòng tay ôm người phụ nữ đó, "Cô Tần một tuần mới đến một lần, giúp anh dọn dẹp đồ đạc, hằng ngày cô ấy đều ở bên nhà bố mẹ anh".

Ngụy Nhất ậm ừ không nói. Trâu Tướng Quân biết rằng anh đã khiến cô nhớ tới mẹ, trong lòng anh dậy lên cảm giác thương xót, bước lại gần, khoác tay lên vai cô, nói: "Vào trong ngắm xem nào!".

Bà Tần tính tình thẳng thắn, làm việc nhanh nhẹn, tháo vát, thật sự rất yêu thương Trâu Tướng Quân. Lần đầu tiên thấy anh đưa bạn gái về nhà, bà rất mừng, hai tay chùi vội vào chiếc tạp dề, chạy lên trước lấy dép đi trong nhà cho hai người. Hít một hơi, miệng nói không ngớt: "Nám Nám, con đã trưởng thành rồi! Đã biết đưa bạn gái về nhà rồi cơ đấy! Cô gái này, tặc tặc, trông xinh quá, khuôn mặt thanh tú! Xứng đôi với Nám Nám của chúng ta quá! Bà nhà mà biết thì chắc sẽ mừng lắm đây!".

Ngụy Nhất thấy cô Tần làm điệu bộ dựng đứng ngón tay cái đưa về phía mình liền thẹn thùng mỉm cười.

Trâu Tướng Quân thấy cô Tần hễ mở miệng ra lại gọi anh là Nám Nám nên đỏ lựng mặt, định bưng bít mọi chuyện, đẩy Ngụy Nhất về phía ghế sô pha và luôn miệng nói ngồi đi, ngồi đi.

Ngụy Nhất tai thính, đã nghe thấy hết cả, quay đầu lại hỏi: "Nám Nám là ai?".

Khuôn mặt khôi ngô của Trâu Tướng Quân lại đỏ bừng, khẽ hắng giọng một tiếng, nói: "Là anh".

Ngụy Nhất trợn tròn mắt, quan sát thật kỹ khuôn mặt nghiêm nghị đàn ông của Trâu Tướng Quân một hồi, thấy không thể tưởng tượng nổi. Người đặt tên gọi đó cho Trâu Tướng Quân quả là cao nhân cao kiến!

Trâu Tướng Quân đành giải thích: "Hồi nhỏ, anh hay bị ốm nên ông nội tìm người tới xem bói, thầy bói nói dương khí của anh quá nặng, cần lấy

https://thuviensach.vn

một cái tên của con gái để âm dương hòa hợp. Vì vậy mọi người trong nhà đều gọi anh là Nám Nám... Đó là chuyện đã lâu lắm rồi, cô Tần tuổi cao nên không dễ thay đổi thói quen, bây giờ vẫn gọi anh bằng cái tên ấy... Chuyện này ngay cả Vĩ cũng không biết, em không được lan truyền ra ngoài đâu đấy!".

Một người đàn ông với bản tính ngông cuồng như Trâu Tướng Quân mà cũng có tên gọi dễ thương là Nám Nám? Ngụy Nhất chỉ vào anh, bật cười nghiêng ngả!

Cô Tần thật thà cũng bật cười theo, thấy Ngụy Nhất hay cười, cô càng hứng khởi, lăng xăng chạy tới chạy lui: "Nám Nám! Vị tiểu thư này tối nay ăn gì? Cô phải trổ tài một chút mới được!".

"Phải gọi là mợ chứ!", Trâu Tướng Quân hăng hái sửa sai.

Cô Tần vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hỏi: "Mợ thích ăn món gì? Để cô Tần nấu cho!".

Ngụy Nhất vừa xấu hổ vừa bỡ ngỡ, trả lời: "Ăn thế nào cũng được, cháu không kén ăn đâu!".

Cô Tần khó có thể diễn tả được hết sự xúc động trong lòng, sau khi đá mắt ra hiệu với Trâu Tướng Quân, cô liền lăng xăng chạy vào bếp. Trâu Tướng Quân dẫn Ngụy Nhất đi tham quan một vòng quanh nhà. Ngụy Nhất nhớ lại lần đầu tiên Tô Thích đưa cô về khu chung cư Xuân Thành, mới đó thôi, người ấy cũng có thái độ ân cần với cô như vậy, nghĩ lại thật khiến người ta đau lòng.

Sau khi đi khắp nhà một vòng, Trâu Tướng Quân bỗng rút từ trong túi áo ra một chiếc chìa khóa, đặt vào lòng bàn tay Ngụy Nhất, nghiêm túc nói: "Đây là chìa khóa nhà, sau này, em chính là nữ chủ nhân ở đây".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất nhìn đồ vật nhỏ bé đang phát ra những tia sáng bạc đó, trong lòng cảm động muôn phần. Cô nghĩ Trâu Tướng Quân và Tô Thích quả đúng là cùng chung huyết thống, hai người dù với hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhưng cách thức lấy lòng phụ nữ lại giống hệt nhau, chẳng có điểm gì mới mẻ cả.

Lúc đó, Trâu Tướng Quân đang nghe điện thoại; "Ừm... xong rồi. Ai nói với bố vậy? Ồ? Bố vợ con cũng tích cực thật đấy! Vâng! Bọn con sẽ về ngay. Vâng". Tắt máy, anh khoác vai Ngụy Nhất, nói: “Tiểu Trư, bố anh nghe nói bọn mình đã đăng ký nên sắp xếp công việc về nhà sớm, ông muốn được gặp con dâu đấy!". Nói xong, anh yêu chiều cọ cọ vào mũi Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất lúng túng, xua tay, run rẩy nói: "Không được, không được...".

"Tại sao?", Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, "Bố rất bận, ngay cả anh cũng khó mà gặp được, hôm nay bố dành thời gian về nhà gặp em, chẳng lẽ không nể mặt ông ấy sao? Bố anh nói một, anh còn chẳng dám nói hai nữa là!".

Ngụy Nhất nghĩ tới hình ảnh Bộ trưởng Trâu cao lớn oai vệ trong bộ com lê phẳng phiu thường thấy trong các buổi họp, hội nghị trên vô tuyến, cô bỗng rùng mình, run rẩy van nài: "Em đâu dám không nể mặt... Bộ trưởng Trâu! Hôm nay quả thực không được, em còn chưa chuẩn bị gì cả... em... chân của em mềm nhũn ra rồi đây này..”

Trâu Tướng Quân bật cười ha hả, nói: "Bố anh không khó tính đến mức sẽ ăn thịt em đâu! Chỉ là hơi nghiêm khắc với anh thôi, chắc chắn sẽ hiền hậu đối với một cô bé như em. Cùng lắm thì ông cũng chỉ quan tâm tới cuộc sống, tình hình học tập của em thôi, sẽ không làm khó em đâu! Ngụy Tiểu Trư của chúng ta lễ phép như vậy, sao có thể làm mất lòng người lớn

https://thuviensach.vn

được?". Anh khẽ hôn lên má cô rồi nói tiếp: "Nếu hai chân không còn sức nữa thì để chồng cõng em đi nhé?".

Ngụy Nhất đành đồng ý với một khuôn mặt rầu rĩ.

Cô Tần đổ gạo vào nồi rồi xoa xoa hai tay vào nhau bước ra: "Không ăn cơm mà đi luôn sao?".

Trâu Tướng Quân nói bố mình đã về nhà, đồng thời thân mật mời bà về cùng. Cô Tần dù có ngốc nghếch đến mấy cũng biết rằng đôi trẻ đang tận hưởng quãng thời gian tân hôn vui vẻ, một bà già như mình sao có thể chen vào giữa được. Vậy là cô nở một nụ cười thật tươi, nói không đi, còn không quên dặn dò Trâu Tướng Quân lái xe cẩn thận.

Lúc này, Bộ trưởng Trâu và Trâu phu nhân - La Anh đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất cùng ngồi ở ghế đối diện.

La Anh vốn đã vừa ý với cô con gái lớn của Ngụy Đông Cốc, luôn coi đó là con dâu tương lai của mình, ngoài Ngụy Trích Tiên ra thì những cô gái khác đều không thể lọt vào mắt bà. Hơn nữa, bà đã nghe được thông tin Ngụy Nhất từng qua lại với Tô Thích được nửa năm, vì vậy, với cô con dâu này, La Anh luôn cảm thấy không ưng mắt.

Năm đó, khi con trai tự ý đính hôn, hai mẹ con đã xảy ra tranh cãi, chiến tranh lạnh một thời gian, biết làm sao được khi con trai bà kiên quyết một lòng một dạ với cô gái này, cũng không thể vì một đứa con dâu còn chưa ra mắt mà từ bỏ con trai được. Cố chấp được vài tháng rồi bà cũng thôi, để mặc con trai tự quyết định.

Hôm nay chứng kiến Ngụy Nhất tính tình yếu ớt, nội tâm, giữ kẽ, bà càng nhớ tới những ưu điểm của Ngụy Trích Tiên, bởi thế Ngụy Nhất càng không nhận được sự yêu mến của bà. La Anh thầm nghĩ, một người con gái yếu đuối như vậy sao có thể trợ giúp đứa con trai tài năng xuất chúng của

https://thuviensach.vn

mình. Nhưng La Anh xuất thân danh giá, được giáo dục tốt, dù không yêu mến Ngụy Nhất nhưng cũng rất biết cách cư xử để người khác không phát hiện ra. Bộ trưởng Trâu lại càng không nói cười tùy tiện, sau khi hỏi vài câu đơn giản, ông liền đeo kính và chăm chú đọc báo.

Nhân vật luôn xuất hiện trên vô tuyến giờ ngồi ngay trước mặt, bản thân còn phải cung kính gọi bằng bố, dư vị đó không phải ai cũng biết được. Ngụy Nhất dè dặt, có hỏi có trả lời, cô chỉ sợ mình sơ suất.

Còn Trâu Tướng Quân thì trái ngược hẳn, ngồi dạng hai chân, bộ dạng rất tự nhiên, anh thường lạnh lùng với bố mẹ, chỉ khi có mặt vợ yêu ở đó mới mặt mày rạng rỡ, cười không ngớt.

Bởi thế La Anh càng căm ghét hồ li tinh Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất muốn đi vệ sinh, nhịn mãi rồi không chịu nổi nữa, sau khi đấu tranh hồi lâu về cách xưng hô, cuối cùng cô hàm hồ nói: "Mẹ, con vào nhà vệ sinh một chút".

La Anh "ừm" một tiếng, chẳng biết bà có đồng ý cách gọi đó của cô hay không. Ngụy Nhất đứng lên đi được hai bước, liền nghe thấy một câu sắc lạnh: "Không cần gọi là mẹ vội! Đám cưới còn chưa tổ chức mà". Ngụy Nhất dừng lại, không muốn hao tâm tổn trí suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó, khẽ ậm ừ một tiếng trong cổ họng rồi rảo bước đi nhanh.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, khuôn mặt của La Anh đã có chút hòa khí, mặc dù không được thân thiện như cô Tần, nhưng cũng nở được nụ cười, bà nói với Ngụy Nhất: "Ta và ông nhà đã quen biết nhau từ lâu, bây giờ kết thành thông gia, có thể coi như đã thân lại càng thêm thân rồi. Để rồi ta sẽ bàn bạc với mẹ con, chọn một ngày lành tháng tốt, tổ chức tiệc cưới cho con và Trâu Tướng Quân".

Ngụy Nhất đâu biết rằng, nhân lúc cô không có mặt ở đó, Trâu Tướng Quân đã buông một câu tàn nhẫn: "Muốn có con trai, mẹ đừng giữ bộ mặt

https://thuviensach.vn

như thế”.

Hai bậc phụ huynh nhà họ Trâu lớn tiếng trách mắng con trai đại nghịch vô đạo. Nhưng khi Ngụy Nhất quay trở lại, thái độ quả nhiên đã thay đổi.

Ngụy Nhất lo sợ, vội vàng nói: "Dì... Không cần cầu kỳ đâu, con còn chưa tốt nghiệp mà!". Vừa định thốt tiếng mẹ thì chợt nhớ ra, cô liền đổi cách xưng hô.

La Anh khí chất cao quý, tư thế ngồi còn thẳng hơn cả một cô gái trẻ như Ngụy Nhất, bà khẽ đưa mắt liếc Ngụy Nhất một cái, cười nhạt: "Nhà họ Trâu chúng ta không giàu có như nhà họ Ngụy, nhưng dù thế nào cũng là thế gia, sao có thể để cô dâu mới phải chịu ấm ức được, làm như thế chỉ khiến người ta cười cho".

Ngụy Nhất ngây thơ trong sáng, buột miệng nói luôn: "Vậy thì đừng cho người ngoài biết nữa ạ!".

Cả đời La Anh hô mưa gọi gió trên thương trường, tính cách mạnh mẽ, không thua kém gì cánh mày râu, lúc này đây lại bị một đứa trẻ con chặn họng, lập tức thay đổi sắc mặt, cười nhạt: "Xem ra Ngụy Đông Cốc hằng ngày công việc làm ăn quá bận nên cũng không có thời gian giáo dục con gái". Ngay cả thông gia mà bà cũng gọi tên một cách trực tiếp như thế. Ngụy Nhất dù ngốc nghếch đến mấy cũng biết rằng mình đã chọc giận quý bà tôn quý này rồi, liền cúi đầu không dám nói gì nữa.

La Anh nói châm biếm một hồi, thấy Ngụy Nhất móc hai tay vào nhau, mặt cúi gằm xuống, bộ dạng thật đáng thương, cũng thỏa mãn phần nào. Bà cũng thuận tình xuống nước, không kì kèo với con trẻ nữa, bắt đầu bàn bạc với ông Trâu về chuyện hôn lễ.

Trâu Tướng Quân bây giờ mới từ tốn mở miệng: "Mẹ, mẹ không nghe thấy con dâu mẹ nói tạm thời hãy khoan tổ chức hôn lễ sao?".

https://thuviensach.vn

La Anh sững người, cảm thấy bị mất vẻ uy nghiêm trước mặt con dâu, liền nổi giận đùng đùng: "Con thật bất hiếu, đừng có lấy vợ rồi thì quên cả mẹ như thế Con nghe lời vợ hay nghe lời mẹ hả?".

Trâu Tướng Quân tươi cười nói, "Đương nhiên là phải nghe mẹ rồi!". Thấy nét mặt của La Anh đã dịu bớt, anh lại nói: "Nhất Nhất còn nhỏ, vẫn đang đi học, bây giờ tổ chức đám cưới thì thật sự là sẽ ảnh hưởng không tốt đến cuộc sống và học tập của cô ấy. Dù sao thì những người biết chuyện bọn con kết hôn cũng chưa nhiều nên cứ đợi thêm hai năm nữa vậy!".

La Anh thấy con trai nói cũng có lý nên không kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình nữa, khẽ trách mắng: "Vậy thì con đi mà bảo vệ cô gái bé nhỏ của con!".

Sau bữa cơm tối, Trâu Tướng Quân muốn đưa Ngụy Nhất về luôn. Ngụy Nhất vô cùng mừng rỡ, ở bên bố mẹ chồng, cô bị ức chế tới nỗi không dám hít thở mạnh. Thấy Trâu Tướng Quân lần này hành xử đúng với ý mình, cô lén lút nở nụ cười với anh.

Nụ cười đó bị La Anh bắt gặp, khuôn mặt bà bỗng chốc sa sầm lại vài phần sau lớp phấn trang điểm nhẹ, nói với giọng điệu chẳng vui vẻ gì: "Cả năm không về nhà lấy một lần! Hôm nay, bố con tranh thủ dành thời gian về nhà mà con chỉ đưa vợ tới ngồi chơi một lát, ăn tối xong lại muốn đi luôn sao? Làm gì có lề lối đó chứ? Mẹ cứ tưởng trước đây con tuổi trẻ ngông cuồng, tự do yêu đương bên ngoài, có vợ rồi thì sẽ xử sự tốt hơn, nhưng giờ mẹ thấy, con lấy vợ hay không lấy vợ cũng chẳng khác gì nhau, chi bằng đừng lấy nữa cho xong!".

Những lời trách cứ nặng nề, câu nào cũng ngụ ý rằng con dâu mới thật vô dụng.

Ngụy Nhất ngồi yên không nhúc nhích, vô duyên vô cớ lại bị trách mắng một hồi, trong lòng cảm thấy ấm ức, đôi mắt đã đỏ hoe.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân lại càng bực tức, kéo mạnh tay Ngụy Nhất đứng lên, rảo bước đi thẳng mà chẳng buồn chào hỏi.

La Anh đuổi theo vài bước rồi lại bực tức quay về, nói với chồng rằng cả con trai và con dâu cũng đi cả rồi.

Bộ trưởng Trâu vừa qua độ tuổi sáu mươi, tinh thần vẫn rất minh mẫn, vẻ uy nghiêm trong ánh mắt cũng không thua kém năm xưa. Đường nét và khuôn mặt thanh tú của Trâu Tướng Quân giống mẹ nhưng tính cách ngông cuồng độc đoán lại được thừa hưởng từ bố. Ông trợn mắt nhìn vợ trách mắng: "Chẳng phải đều do miệng lưỡi của bà hay sao? Bọn trẻ khắc có dự định của chúng, cần bà phải bận tâm lo lắng ư? Bà ưng ý ai thì con trai phải lấy người ấy chắc? Hơn

nữa thằng Quân cũng lớn rồi, với lại ngay cả lúc bé nó cũng có chịu sự quản giáo của bà đâu! Theo tôi, con bé đó rất được, ngây thơ trong sáng, thật thà nho nhã, xem ra lại hợp với thằng con ngang ngược của bà. Cứ quyết định vậy đi, tôi không phản đối chúng nó, bà sau này cũng đừng nhúng tay vào chuyện này nữa!". Nói xong, ông phẩy tay áo đi lên lầu.

Bộ trưởng Trâu và La Anh dù là vợ chồng đã mấy chục năm nhưng cuộc hôn nhân của họ không phải vì tình yêu, mà vì sự liên kết giữa chính trị và thương trường. Cuộc sống vợ chồng không chỉ có tình cảm nam nữ thuần túy. Nghe những lời nói lạnh nhạt của người ngày nào cũng đầu ấp tay gối, La Anh cũng không để bụng. Bà chỉ lẩm bẩm trút cơn bực bội vài câu, tâm trạng thông thoáng rồi cũng thoải mái đi lên lầu nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tình Yêu, Như Người Uống Nước

Từ nhà họ Trâu đi ra, Trâu Tướng Quân lại đưa Ngụy Nhất về căn hộ cao cấp đó.

Giờ là chín giờ tối, cô Tần đã về rồi.

Ngụy Nhất nằng nặc đòi quay về trường nhưng Trâu Tướng Quân không đồng ý. Đêm nay trăng thanh gió mát, quả là thời điểm thích hợp để uyên ương ân ái. Nhưng yến tiệc tân hôn, động phòng hoa chúc, Ngụy Nhất lại không biết tới chuyện đó, Trâu Tướng Quân cũng không thể lỗ mãng như một tên ngốc được. Vậy là, anh nắm tay Ngụy Nhất, ngồi trên bậu cửa sổ sát đất, đốt cây nến thơm màu trắng, rót một chai rượu ngon, cố gắng kiềm chế từng cơn sóng dục vọng đang trào dâng trong lòng, kiên trì dùng lời lẽ dịu dàng để nịnh vợ. Ngụy Nhất kiên quyết không chịu uống rượu dù chỉ một giọt, Trâu Tướng Quân đành uống một mình. Nghĩ đến chuyện chỉ lát nữa thôi, người vợ trẻ yêu kiều sẽ nằm gọn trong vòng tay của mình, anh vô cùng cảm động, giống như một chàng trai mới lớn thổn thức trong mối tình đầu.

Mãi tới khi Ngụy Nhất gật gù buồn ngủ, Trâu Tướng Quân mới cất mình đứng dậy, nói muốn đi tắm. Anh nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt hấp háy, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Ngụy Tiểu Trư có dám tắm cùng bổn thiếu gia

https://thuviensach.vn

không?”, trong đầu thầm vẽ ra cảnh tượng anh cùng Ngụy Nhất quấn quýt bên nhau.

Trong chốc lát, cơn buồn ngủ của Ngụy Nhất tan biến hết, cô mở to mắt, bàn tay nhỏ xíu hươ hươ liên tục, giả vờ nói: “Không dám, không dám! Tiểu nữ không dám!”.

Trâu Tướng Quân bật cười ha hả, kiềm chế cảm giác hoan lạc như cá dưới nước đầy ắp trong đầu, anh huýt sáo, vui vẻ bước vào phòng tắm, bừng bừng khí thế. Tắm xong, anh chỉ quấn quanh mình chiếc khăn tắm, luôn miệng gọi “em yêu”, máu nóng dâng trào, từ bên trong lao ra nhưng chẳng thấy bóng dáng cô gái đáng ghét Ngụy Nhất đâu nữa!

Cửa đang mở, Trâu Tướng Quân biết cô gái này nhất định đã bỏ trốn, anh cuống quýt tìm điện thoại để gọi nhưng di động của cô ây đã tắt! Anh tức đến nỗi suýt chảy máu mắt.

Một hồi lâu sau, Trâu Tướng Quân gọi vào số điện thoại cố định ở phòng Ngụy Nhất, Nguyệt Nguyệt nói Ngụy Nhất đã ngủ rồi.

Đêm tân hôn, chăn đơn gối chiếc, Trâu Tướng Quân thầm oán hận cô gái nhỏ bé kia hàng nghìn hàng vạn lần rằng sẽ dạy cho cô một bài học.

Anh quyết định lạnh lùng với cô vài ngày, không chủ động liên lạc nữa, để cô biết rằng hạnh phúc của mình không phải dễ dàng có được, đó là điều mà biết bao cô gái khác khát khao thèm muốn!

Ngụy Nhất cảm thấy còn đang đi học mà đã trở thành phụ nữ có gia đình là một chuyện thật đáng xấu hổ. Vậy là cô đã giấu kín chuyện này, không nói cho bất kỳ ai biết.

Nguyệt Nguyệt là người qua loa đại khái nhất, mọi nỗi lòng cô ấy đều đem ra chia sẻ với mọi người trong phòng. Hôm nay, cô lại đi hẹn hò với Vĩ; hôm qua, anh đưa cô đi dự tiệc, tụ tập với bạn bè; hôm kia, cô cùng Vĩ

https://thuviensach.vn

tới tham gia một buổi dạ hội cao cấp... Không thể kể hết được, dường như ngày nào cũng có điều mới mẻ, ngày nào cũng sống trong một cuộc sống phong phú, đa dạng. Mọi người vừa vui mừng vì Nguyệt Nguyệt và công tử con nhà quyền quý tâm đầu ý hợp, lại vừa lo lắng cho tương lai của Nguyệt Nguyệt. Ai cũng biết đến cuộc sống đời tư mục nát của các công bột qua sách báo, vô tuyến, các nữ sinh dễ dãi, chơi bời cũng không phải là ít. Tất cả những điều đó, mọi người được nghe và xem nhiều nên cũng bị lây nhiễm phần nào. Cho dù chưa ai tiếp xúc với đám công tử quyền quý nhưng với tư tưởng ấn tượng ban đầu là quan trọng, tất cả đều không đánh giá cao mối tình đó của Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt biết Ngụy Nhất khá thân với Vĩ nên lúc nào cũng thích hỏi ý kiến của cô. Ngụy Nhất lầm rầm nói ra những điều lo ngại trong lòng: "Đám đàn ông bọn họ, ai mà không phải là người lỗ mãng cơ chứ!", thấy thần sắc của Nguyệt Nguyệt ảm đạm hơn, cô lại vội vàng buông lời an ủi, "Nhưng dù sao Vĩ cũng có chút phẩm chất đứng đắn, đối xử với bạn bè cũng rất tốt". Nguyệt Nguyệt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không kiềm chế được, buột miệng hỏi: "Trước đây anh ấy đã từng đưa bạn gái đi chơi chưa?".

Thần sắc của Ngụy Nhất hết sức bình thản: "Đám đàn ông đó, không có phụ nữ thì sẽ chẳng thấy vui vẻ gì".

Nguyệt Nguyệt trở nên trầm lặng. Thêm dầu vào lửa dù sao cũng luôn sảng khoái hơn rét cho than sưởi, vậy là mọi người đều dốc sức đổ thêm dầu vào ngọn lửa đó, khiến nó bùng cháy dữ dội hơn, đồng loạt khuyên nhủ, nói nên thôi đi, đám công tử đó chỉ tìm các nữ sinh để choi bời cho vui, tìm cảm giác mới lạ, chán rồi thì sẽ bỏ rơi bất cứ lúc nào, chi bằng tìm một hoàng tử trong trường để kết bạn!

Nhắc tới các hoàng tử trong trường, đó lại là lĩnh vực của Như Như, Như Như lập tức nói: "Đúng rồi, giống như Cát Thừa Hựu đó, cần đẹp trai

https://thuviensach.vn

bao nhiêu có đẹp trai bấy nhiêu, cần nam tính bao nhiêu có nam tính bấy nhiêu!”.

Đình Đình cũng làm ra vẻ trầm ngâm, tự hỏi: “Nói tới Cát Thừa Hựu, cậu ấy không đi học nữa hay sao ấy nhỉ? Gần đây rất ít khi nhìn thấy cậu ấy. Buổi trưa cũng không thấy tới rủ Ngụy Nhất cùng đi ăn nữa!”.

Như Như được thể, nói: “Ai nói là Cát Thừa Hựu không đi học nữa! Mấy hôm trước tớ còn gặp cậu ây, cậu ấy định nói gì đó với tớ xong lại thôi đây!”.

Đình Đình nói: “Ồ, vậy thì tốt, vậy thì tốt! Nếu không, thần tượng của tớ đi rồi, tớ lại tốn công để đi tìm thần tượng khác...”.

Hai người mỗi người một câu, đang nói chuyện về Vĩ lại chuyển sang vấn đề theo đuổi thần tượng.

Người ta nói, tình yêu khiến con người tự cảm thấy mình hèn mọn, câu nói này quả nhiên rất đúng.

Từ khi Nguyệt Nguyệt và Vĩ ở bên nhau, niềm vui và sự ngọt ngào vẫn có nhưng rất ít. Phần lớn thời gian, cô ấy đều ngồi trong phòng ký túc, chờ điện thoại, mong ngóng, chần chừ lưỡng lự, đoán mò, ủ ê sầu muộn, ba phần vui vẻ bảy phân lo lắng, lo sợ sẽ bị mất thứ mình đã có được, rồi lại càng thương mình hơn. Nguyệt Nguyệt không còn vẻ hoạt bát nói cười vui vẻ của cô chị cả trong phòng ký túc xá của ngày xưa nữa, vội vàng chuyển hướng theo con đường của Lâm Đại Ngọc[1].

Xưa nay không biết tương tư, nhưng khi biết đến thì lại càng sợ điều đó hơn.

Cả phòng ký túc, chỉ mình Ngụy Nhất đã từng yêu và biết các dư vị ngọt ngào cay đắng của tình yêu. Hai người đang khoa chân múa tay còn lại đều chỉ góp lời cho vui miệng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngụy Nhất cũng như mọi người, thành thật khuyên nhủ bạn: "Người đàn ông đó, cần phải suy nghĩ cho thật kỹ".

Nguyệt Nguyệt khi đó thì hùng dũng gật đầu nói phải, nhưng khi Vĩ gọi điện tới, cô lại lập tức run rẩy nhào tới, nhỏ to tâm sự một hồi, mọi người không ai có thể ngăn cản được.

Ngụy Nhất nhìn bạn, trong lòng rất lo lắng. Bình thường, Nguyệt Nguyệt đối với cô rất tốt nên Ngụy Nhất muốn làm điều gì đó cho bạn. Mà cô ấy và Vĩ đi tới mức độ này cũng có thể coi là bởi mình, dù ít hay nhiều cũng cần có trách nhiệm.

Vậy là Ngụy Nhất cầm điện thoại lên, gọi cho Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân muốn lạnh nhạt với Ngụy Nhất, cố ý không chủ động liên lạc với cô, mới đó mà đã nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng đó, anh chàng họ Trâu luôn trong trạng thái vò đầu bứt tai, đứng ngồi không yên, luôn miệng trách mắng Ngụy Nhất lòng dạ sắt đá, thấy mình không đến thì cũng chẳng thèm qua lại nữa hay sao? Chính vào lúc sắp sửa không thể kiên nhẫn chịu đựng được nữa, muốn buông súng đầu hàng thì anh nhận được cú điện thoại đầu tiên mà Ngụy Nhất chủ động gọi tới! Lúc đó, anh đang tham dự một cuộc họp gồm các CEO[2] nổi tiếng trên toàn cầu, nhận được điện thoại, anh lịch sự cúi người xin phép vị CEO cao hơn mình một bậc. Vừa bước ra khỏi phòng họp anh đã không kiềm chế nổi, cao hứng khoa chân múa tay nhảy nhót. Nhưng anh cố ý không nghe, lúng túng một hồi, không muốn để Ngụy Nhất cảm thấy mình đang nóng lòng chờ đợi cuộc gọi này!

Từng nghe người ta nói, những việc ở hạ giới, ai càng hấp tấp thì càng dễ thua cuộc. Trâu Tướng Quân muốn điềm tình, trở thành người chiến thắng.

https://thuviensach.vn

Điện thoại đổ chuông hồi lâu, Trâu Tướng Quân thầm nghĩ, cũng đã thử thách đủ rồi, đang định ấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Trâu Tướng Quân nôn nóng chờ đợi một hồi lâu nhưng điện thoại vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Vậy là anh tự an ủi bản thân: Chuyện tình cảm, đâu có thể lấy việc thành bại mà luận anh hùng! Trong lòng thấy thanh thản, anh liền vội gọi lại cho Ngụy Nhất.

“A lô, xin lỗi, ai tìm tôi vậy?”, anh cố ra vẻ điềm tĩnh.

“Trâu Tướng Quân, anh có biết về đời sống tình cảm của Vĩ không?”, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại của Ngụy Nhất vang lên từ đầu dây bên kia, giải tỏa hết những nỗi khổ vì tương tư, nhớ nhung của Trâu Tướng Quân. Nhưng nội dung của câu nói lại khiến anh buồn bực muôn phần - cuộc sống tình cảm của người đàn ông khác, cô thăm dò để làm gì?

“Cuộc sống tình cảm của tên đó luôn thối nát. Sao thế? Em hỏi làm gì?”. Trâu Tướng Quân kiềm chế cơn bực tức, cố gắng nói một cách ôn hòa.

“...” Ngụy Nhất im lặng hồi lâu, lại hỏi: “Vĩ có bạn gái chính thức hay vị hôn thê gì đó không?”.

Trâu Tướng Quân không kiềm chế được nữa, ngữ khí đã bắt đầu trở nên không khách sáo: “Hỏi để làm gì?”.

Ngụy Nhất bây giờ mới nói thật: “Nguyệt Nguyệt thực sự có tình cảm với anh ấy, em lo cô ấy trong sáng, sẽ bị Vĩ lừa gạt”.

“Sao anh không thấy Nguyệt Nguyệt trong sáng? Dựa vào đâu mà nói đàn ông lừa phụ nữ, ai lừa ai, quy định ở đâu ra vậy? Ai chịu thiệt thòi, phải tới phút cuối cùng mới có thể định được! Sao anh luôn cảm thấy rằng hầu hết đều là phụ nữ đi lừa gạt đàn ông! Lừa tình cảm chưa đủ, còn lừa gạt cả

https://thuviensach.vn

tâm hồn nữa!” Trâu Tướng Quân đem hết những ấm ức của mình gắn vào mối quan hệ giữa Vĩ và Nguyệt Nguyệt. Ngụy Nhất suy nghĩ đơn giản, lúc đó chỉ chuyên tâm nghĩ cho Nguyệt Nguyệt, đâu có nhận ra ẩn ý gì. Cô cho rằng Trâu Tướng Quân chính là kiểu đàn ông theo chủ nghĩa đại nam tử, cùng phe phái thì giúp đỡ lẫn nhau.

Ngụy Nhất cảm thấy nói chuyện với tên lưu manh này có phần không hợp, nói nhiều cũng vô ích, giọng nói đã trở nên lạnh lùng hơn: “Vậy thì cảm phiền Trâu thiếu gia đi nói với bạn của ngài, nếu có tình cảm thật sự thì không sao, nếu chỉ để vui chơi tìm cảm giác mới lạ thì xin anh ta hãy nương tay, tha cho bạn tôi”.

Trâu Tướng Quân nổi giận, lạnh lùng nói: “Bạn của cô thì liên quan gì tới tôi? Cũng liên quan gì tới cô? Nhiều thời gian nhàn rỗi quan tâm đến người khác như vậy, chi bằng hãy lo tốt chuyện của mình đi! Đêm tân hôn, cô bỏ người đàn ông của mình đơn độc trong khuê phòng! Đó là cách làm của một cô gái tốt hay sao? So với Vĩ, cô càng cần phải tự kiểm điểm lại bản thân mình! Đúng là tội ác tày trời...”. Cơn tức giận của Trâu Tướng Quân lấp đầy lồng ngực, trút ra mãi vẫn không hết, anh liến thoáng nói một hồi thì bị cô gái họ Ngụy kia nhẫn tâm cúp máy, tiếng tút ngắn báo đường dây bị ngắt vang lên chói tai.

Trâu Tướng Quân nhìn chằm chằm vào điện thoại, mãi lâu sau vẫn chưa định thần lại được, trong lòng bực bội muôn phần: Con bé chết tiệt này quả là đã có bản lĩnh rồi đây! Xem ra giờ chỉ biết trách mình thường ngày đã chiều chuộng cô ta quá thôi!

Vậy là Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất xảy ra chiến tranh lạnh, cứ kéo dài mãi như vậy, không hề có ý hâm nóng lại tình cảm. Nếu nói Ngụy Nhất tuổi còn nhỏ, chưa hiểu hết thế sự thì Trâu Tướng Quân là người đàn ông đã trưởng thành mà cũng tự do tùy tiện như vậy, có thể thấy rằng, bất kỳ ai, già trẻ gái trai, trong tình yêu đều trở nên âu trĩ.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất ngắt điện thoại của Trâu Tướng Quân, trong lòng buồn phiền, rảo bước xuống sân rồi ngồi ngây ra đó. Thấy Cát Thừa Hựu cũng đang đi lại dưới sân, nghĩ tới thân phận của mình, sợ cậu ấy tới làm phiền, cô liền quay người bước lên lầu. về đến phòng, mọi người đã lên giường tán chuyện, Ngụy Nhất không nói câu gì, lặng lẽ đi rửa mặt mũi, chân tay, tắt đèn nằm nghỉ.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng cô nghe thấy giọng của Nguyệt Nguyệt phảng phất vọng tới, "Nhất Nhất, cậu ngủ chưa?". Chữ "chưa" đó nghe thật khẽ khàng, mang theo nỗi ai oán vô bờ, hư hư thực thực như ma nữ hoàn hồn. Ngụy Nhất sợ tới nỗi rùng cả mình, run rẩy nói: "Sắp ngủ rồi, sắp ngủ rồi".

"Tớ không ngủ được. Bọn mình nói chuyện đi!", Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ thoải mái.

Nhưng Ngụy Nhất rất hiểu bạn mình, cô biết, trong miệng của cậu ấy bây giờ, đã hoàn toàn không thể nói được câu nào không có chữ Vĩ cả.

Quả nhiên, Nguyệt Nguyệt nói: "Hôm nay Vĩ lại tới rủ tớ đi khiêu vũ. Vĩ khen tớ tiến bộ rất nhanh, lần trước giẫm vào chân anh ấy ba mươi mấy cái, lần này chỉ rút xuống hơn hai mươi cái thôi. Bọn tớ đều rất vui. Vừa mới gặp Vĩ mà giờ tớ lại thấy nhớ anh ấy rồi!".

Ngụy Nhất nói: "Vậy thì gọi điện cho anh ấy đi!".

Nguyệt Nguyệt không lúc nào quên được những lời giáo huấn, tư tưởng "tiết kiệm" cũng được phát huy triệt để trong vấn đề tình cảm, cô ngập ngừng: "Tớ không nỡ gọi, tớ muốn lưu giữ tâm tư đó, sợ một khi đã nói ra thì tớ sẽ dùng hết mất...".

Ngụy Nhất bỗng như được mở rộng tầm nhìn, nhớ tới khuôn mặt cười với những đường nét thanh tú của Vĩ, trong lòng thầm tính toán: Chuyện tình yêu, nóng lạnh thế nào thì chỉ mình mình biết, người ngoài sao có thể

https://thuviensach.vn

biết được những cảm nhận đó? Nếu đã không biết, sao có thể đứng bên cạnh mà phán đoán được!

Ngụy Nhất hỏi: “Cậu cảm thấy anh ấy đối với cậu có thật lòng không?”.

“Tớ... tớ thấy đúng như vậy! Tớ biết, nói ra chắc các cậu sẽ không tin, nhưng tớ có cảm giác anh ấy thật lòng! Anh ấy đối với tớ thực sự rất tốt, chỉ có điều anh ấy quá bận, còn tớ lại quá tự ti. Anh ấy luôn nói tợ không tin anh ấy và cần phải tin tưởng anh ấy hơn!”

Ngụy Nhất bỗng hiểu ra, nếu cậu ấy đã xác định rồi thì nên động viên cậu ấy dũng cảm tiến về phía trước, nếu thất bại, cô sẽ cùng cậu ấy khóc than, đó mới là những việc cần làm của một người bạn! Vậy là Ngụy Nhất vui vẻ nói: “Thế cậu phải dũng cảm lên nhé, hãy cho đi mà không cần giữ lại! Thực ra tớ cũng không tin Vĩ là người xấu”.

Nguyệt Nguyệt nhận được sự cổ vũ nồng nhiệt, mấy hôm nay, bị đám bạn cùng phòng liên tiếp công kích, đã có vẻ không chống đỡ nổi nữa, giờ tự nhiên được Ngụy Nhất ủng hộ, cô vô cùng cảm kích, giọng nói lại trở nên nghẹn ngào: “Cảm ơn cậu, Nhất Nhất”.

Trong màn đêm âm u, Như Như bỗng chêm vào một câu: “Đúng đây, đi đi, đi đi! Yêu thì cần dũng cảm một chút, rụt rụt rè rè không phải là phong cách của con người mới!”.

Đình Đình cũng nói: “Xông lên đi! Bọn tớ đều là hậu thuẫn của cậu! Dù anh ta có giàu đến mấy, nếu dám bắt nạt cậu, bọn tớ cũng sẽ xông lên cho anh ta mấy cái bạt tai!”.

Hóa ra, mọi người cũng đều chưa ngủ, sự cổ vũ đơn giản đó khiến Nguyệt Nguyệt cảm động đến tận tâm gan, thật tốt biết bao.

-_____

https://thuviensach.vn

[1] Lâm Đại Ngọc (林黛玉) : tên tự là Tần Tần, là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

[2] CEO (Chief Executive Officer): là tổng giám đốc điều hành hay tổng giám đốc, chức vụ điều hành cao nhất của một tập đoàn, công ty hay tổ chức.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hãy Dành Cho Em Một Nỗi Nhớ Nhung

Một hôm, Ngụy Nhất nói với Nguyệt Nguyệt: “Ngày nào cũng nghe cậu lải nhải phải giảm béo nhưng cậu ngủ suốt ngày thế kia thì giảm béo sao được! Dạo này hình như cậu lại béo lên nhiều đây... món ô mai chua cậu mua có mùi vị lạ thật, không phải là cậu và bạn trai có thêm khẩu vị mới đấy chứ?”.

Nguyệt Nguyệt tổng hợp tất cả những lời nói của Ngụy Nhất, trở nên cảnh giác, tiện tay đẩy một cái, ngửa mặt lên trời than vãn: “Tớ xong rồi, tháng này chưa thấy đèn đỏ”. Cô ấy đi mua que thử thai, nhìn chằm chằm vào hai vạch đỏ, hơi thở gấp gáp, chỉ cảm thấy đất trời sụp đổ.

Khi Nguyệt Nguyệt nói những lời đó, Ngụy Nhất đang làm vệ sinh cá nhân, đôi tay cô cũng run lên, một đống kem đánh răng bị bóp phụt ra cả chiếc lược chải tóc.

Chuyện này chỉ mình Ngụy Nhất biết. Nguyệt Nguyệt lấy dũng khí của một người chị cả, chuẩn bị tinh thần đi giải quyết, cô cầu xin Ngụy Nhất đừng nói cho bất kỳ ai biết.

Ngụy Nhất lưỡng lự, bố của đứa trẻ sau khi vui vẻ rồi lại coi như chẳng có chuyện gì sao? Những chuyện đại loại như có con trước khi kết hôn là chuyện đại kỵ đối với Ngụy Nhất, nó khơi gợi tới hồi ức đầy đau thương

https://thuviensach.vn

của cô một cách mạnh mẽ. Cô không thể để bố của đứa trẻ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được.

Ngụy Nhất gạt hiềm khích với Trâu Tướng Quân sang một bên, lại gọi điện cho anh, hỏi xin số điện thoại của Vĩ. Đã một tháng rồi không liên lạc, giờ cô chủ động gọi cho anh chỉ vì muốn có số điện thoại của Vĩ khiến anh phẫn nộ cúp máy luôn.

Ngụy Nhất chằm chằm nhìn vào chiếc điện thoại, đang lúc bực mình lại nhận được tin nhắn của Trâu Tướng Quân, mở ra xem, thì ra là một loạt các con số.

Ngụy Nhất gọi theo số điện thoại đó, giọng nói đặc âm Bắc Kinh của Vĩ vang lên từ đầu dây bên kia:

“Alô, ai đấy?”

“Em là Ngụy Nhất.”

“Ồ, chị dâu! Thật hiếm có, hiếm có, chị dâu là người không có việc thì không lên điện Tam Bảo, chị có việc gì vậy?”

Ngụy Nhất khẽ nhíu cặp mày thanh tú, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Nguyệt Nguyệt có thai rồi”.

Đầu dây bên kia quả nhiên bị chấn động, kinh ngạc vô cùng, tới nỗi ở đầu dây bên này, Ngụy Nhất còn nghe rõ cả tiếng thở dài của Vĩ, hồi lâu không có tiếng trả lời.

Trong lòng Ngụy Nhất đầy phẫn nộ, cảm thấy Vĩ không nên là một người đàn ông trốn tránh trách nhiệm, cô ôn tồn nói: “Anh có nghe không đấy?”.

Giọng nói của Vĩ trầm hẳn xuống: “Ừm, đang nghe”.

https://thuviensach.vn

“Anh dự định sẽ làm thế nào?”

Vĩ khó nhọc nói: “Thế này nhé, tuần sau anh sẽ giành thời gian đưa cô ấy tới bệnh viện, em hãy thay anh chăm sóc tốt cho cô ây, cô ấy muốn ăn gì thì em giúp anh mua cho cô ấy, em cứ ứng trước cho anh, lúc nào gặp anh sẽ trả cho em. Dạo này quả thực anh rất bận. Nói xong câu cuối, Vĩ đã có ý muốn cúp máy.

Ngụy Nhất nổi giận: “Việc anh đã gây ra, một câu rất bận, một câu giúp anh chăm sóc cho cô ấy, thế là xong ư? Anh định sẽ làm gì với mẹ con cậu ấy?”.

“Bỏ đi”, Vĩ khe khẽ thể hiện lập trường.

“Anh...”, Ngụy Nhất tức tới run cả người.

“Anh sẽ đưa cô ây đi bệnh viện. Anh thừa nhận, cô ấy bị như vậy cũng có một phần trách nhiệm mà anh không thể chối cãi.”

“Đương nhiên là trách nhiệm của anh! Liệu anh chối cãi là được chắc?” Ngụy Nhất nổi giận đùng đùng, nếu không phải là do Vĩ, liệu Nguyệt Nguyệt có thể từ một thiếu nữ trở thành một thai phụ được không? “Tốt nhất là anh hãy đối xử với cậu ấy tốt một chút, nếu không, em tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu!” Khó khăn lắm Ngụy Nhất mới có được một câu nói cay nghiệt, ngữ khí đe dọa dù không thể gây khó dễ nhưng cũng được nói ra một cách rất dõng dạc.

“Đứa trẻ đó, chắc chắn không phải là của anh. Nhưng anh sẽ cố gắng chăm sóc cho cô ấy thật tốt.” Vĩ nói xong liền cúp máy.

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, Ngụy Nhất bị ngắt điện thoại tới hai lần, cô tức đến nỗi ném mạnh điện thoại lên giường, tất cả là một lũ đàn ông quái quỷ!

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt quả nhiên đã bỏ cái thai trong bụng. Vào một buổi sáng sớm, khi Ngụy Nhất còn chưa chuẩn bị gì, cô ấy không làm phiền ai, một mình đi tới bệnh viện, hai giờ chiều mới quay về, sắc mặt xanh xao, người yếu ớt như tờ giấy, hơi thở hổn hển, nằm bệt trên giường một ngày một đêm. Ngụy Nhất hỏi: “Bỏ rồi à?”.

Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Ngụy Nhất lại hỏi: “Cậu cam tâm ư?”.

Nguyệt Nguyệt khẽ nhếch khóe môi, nở nụ cười đau khổ Ngụy Nhất không rõ ý nghĩa của nó là gì.

Ngụy Nhất thấy xót xa, dùng bếp ga du lịch hầm canh sườn với mầm đậu, gạt nước mắt bón từng thìa cho Nguyệt Nguyệt. Hai cô gái ngốc nghếch còn lại trong phòng không biết nội tình, cứ nghĩ là nữ kim cương chị cả Nguyệt Nguyệt chỉ bị cảm lạnh, đồng loạt biểu lộ sự ngưỡng mộ, cùng cầu Trời khấn Phật, lúc nào đó cho họ được ốm nặng một trận, không phải làm gì, chỉ nằm trên giường và được thưởng thức món canh đầy bổ dưỡng của Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt yếu ớt đưa mắt liếc nhìn hai cô bạn một cái, giọng nói yếu ớt: “Tớ hy vọng các cậu không bao giờ mắc phải căn bệnh giống tớ”. Nói rồi, nước mắt cô lại lã chã tuôn rơi.

Như Như thầm nghĩ, những người bị ốm, tâm hồn thường yếu đuối như vậy.

Nguyệt Nguyệt lần này phải hứng chịu một cú sốc lớn, đột nhiên thay đổi, vốn dĩ luôn hoạt bát sôi nổi, nhanh như thỏ con chạy trốn mà giờ đây, chỉ trong vòng hai tháng, từ một nữ kim cương trong phòng ký túc xá lại trở thành Lâm Đại Ngọc, bước lên con đường theo đuổi giấc mộng như Marilyn Monroe[1]. Buổi tối thơm tho ra đi, sáng sớm lại u ám, mềm nhũn trở về. Giống như một chú chim lớn không biết mệt mỏi, bay lượn trong

https://thuviensach.vn

thời khắc chuyển giao giữa mặt trời và mặt trăng. Bạn cùng lớp rất ít khi nhìn thấy cô, thi thoảng bắt gặp cô trên giảng đường còn kinh ngạc kêu lên: "Đàm Nguyệt Nguyệt? Cậu vẫn đang sống trên trái đất đấy chứ?". Các bạn cùng phòng đều đã khuyên nhủ cô, làm như thế là không tốt, là sa đọa, không phải là một thanh niên tốt. Nguyệt Nguyệt luôn miệng ậm ừ, nhưng lại không hề có chút áy náy hay hối hận, vẫn ngựa quen đường cũ, ngày nào cũng ăn mặc đẹp như hoa, ra đi lúc mặt trời lặn, khi mặt trời mọc thì về nghỉ ngơi.

Tên những người được thốt ra từ miệng cậu ấy ngày càng nhiều, cũng oai phong lừng lẫy. Anh Mã - đội trưởng đội Phòng cháy chữa cháy; Anh Dương - giám đốc bệnh viện tư nhân lớn nhất thành phố; Anh Vĩ - trưởng phòng công an thành phố; Anh Lý - tổng giám đốc Tập đoàn xây, dựng thành phố B... Mọi người đều biết rất rõ, đó đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, gọi bằng anh mặc dù không đường đột nhưng cũng khó nghe. Leo lên được đến chức vụ đó, người nào người nấy cũng đều bốn, năm mươi tuổi rồi.

Nguyệt Nguyệt trở nên giàu có và bất cần hơn, thi thoảng, sau khi tỉnh giấc, thấy không có điện thoại hò hẹn, cô còn mời các bạn cùng phòng tới quán ăn, mà toàn đến những khách sạn lớn, ăn đồ hải sản, uống rượu vang đỏ. Những chiếc xe đưa đón Nguyệt Nguyệt cũng thay đổi liên tục từ Lexus nâng cấp lên tới Mercedes-Benz. Mỹ phẩm mà Nguyệt Nguyệt dùng cũng không phải là những thứ mà các sinh viên nữ hay dùng, tên gọi và giá cả của các loại hàng hiệu được cậu ấy đọc ra vanh vách, trong khi trêu đùa các bạn cùng phòng nhà quê, cô cũng rất hào phóng cho họ cùng sử dụng. Đại danh của Nguyệt Nguyệt nhanh chóng nổi như cồn trong trường học, thường có người chỉ trỏ sau lưng, nói đó là ai? Có người trả lời, đó là Đàm Nguyệt Nguyệt, sinh viên năm thứ ba đã làm những chuyện không chính chuyên ở bên ngoài, lại còn nhiều lần phải đi phá thai nữa. Những lời bình phẩm đó khiến Như Như và Đình Đình vô cùng tức giận, dù bản tính mềm yếu nhưng vẫn bất chấp tất cả, lao tới gây lộn với đối phương một trận.

https://thuviensach.vn

Tối đó, Nguyệt Nguyệt bất ngờ không đi đâu, thấy Như Như và Đình Đình về phòng với bộ dạng mặt mũi tím bầm, sưng tấy, cô vô cùng kinh ngạc, sau khi hỏi rõ ngọn ngành thì lặng yên không nói gì nữa.

Đình Đình bật khóc trước tiên, ngồi bệt xuống đất, gào lên: “Nguyệt Nguyệt, cậu sao thế? Sao lại ra nông nỗi này? Trước đây chẳng phải rất tốt hay sao? Tớ không thích cậu thành ra thế này!”.

Nguyệt Nguyệt vẫn lặng yên không nói. Nhưng mọi người đều có thể đọc được một sự chế giễu trong đôi mắt ảm đạm và thần sắc trên khuôn mặt cô ấy, đó chính là “Các cô nữ sinh sa vào chốn phong trần, sao có thể cưỡng lại được sự mê hoặc của danh lợi”.

Ngụy Nhất cũng cảm thấy vô cùng đau xót, phẫn nộ cầm điện thoại lên: “Vĩ lại đưa cậu đến gặp những người đó sao? Rốt cuộc anh ta có ý gì! Tớ quả thực đã nhìn nhầm người rồi! Đã sớm biết Trâu Tướng Quân là một tên lưu manh, bạn bè của hạng lưu manh thì sao có thể tốt đẹp được chứ! Lần này tớ sẽ hẹn gặp anh ta để hỏi cho ra lẽ!”.

Nguyệt Nguyệt khẽ ngăn Ngụy Nhất lại, bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt đã ướt đẫm gò má: “Không phải lỗi của Vĩ, Vĩ chỉ đưa tớ cùng đi chơi. Là do tớ chủ động làm quen với những người đó. Tớ muốn đổi đời, tớ không muốn là một nữ sinh nghèo, bị người ta coi thường!”.

“Cậu làm vậy cũng chẳng được tôn trọng đâu!”, mấy người đồng thanh nói, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Ngụy Nhất đã bình tĩnh, bỗng nhớ lại lúc đó Vĩ đã lạnh lùng nói đứa bé không phải của anh ta, giọng nói còn giá lạnh hơn cả nước đá.

Như Như có tính bất cứ điều gì cũng phải hỏi rõ ngọn ngành, lúc này bước tới trước mặt Nguyệt Nguyệt với đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc, dùng hai tay lắc cô bạn thật mạnh: “Cậu làm vậy là vì sao, vì sao, vì

https://thuviensach.vn

sao?”. Nói xong, nhớ lại những ngày tháng hồn nhiên, vui vẻ, trong sáng trước đây, cô vặn vẹo cổ tay thở dài, rồi lại rơi nước mắt.

“Thực ra, bố mẹ Vĩ đã sớm đính ước cho anh ấy rồi. Đối phương là một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối... Tớ là cái thá gì cơ chứ, tớ chẳng qua chỉ là con gái của một gia đình thuộc tầng lớp lao động bình thường...”, Nguyệt Nguyệt chậm rãi nói, nước mắt cũng lã chã rơi.

Những câu chuyện đầy ngang trái đó lại được hiện thực hóa như vậy, nó phát sinh một cách rõ ràng trong các trường đại học, xảy ra với người bạn ngay bên cạnh, khiến người ta thổn thức và không biết phải làm thế nào.

Ngụy Nhất vô cùng đau buồn, thì thào: “Nhưng... cậu cũng không thể cam tâm sa đọa!”.

Nguyệt Nguyệt mỉm cười chua xót: “Các cậu cứ để tớ sa đọa đi, tớ chẳng thấy có điều gì không tốt cả, cuộc sống của tớ bây giờ, không biết đã nhởn nhơ vui vẻ hơn trước đây bao nhiêu lần rồi. Nếu các cậu coi thường tớ, nếu sau này tớ thật sự hối hận thì đó là chuyện của tớ, tớ sẽ tự chịu trách nhiệm. Tớ biết các cậu thật lòng đối tốt với tớ, nhưng nếu không như vậy, tớ sẽ không bao giờ được gần Vĩ nữa. Chỉ cần lăn lộn trong giới chơi bời đó thì tớ vẫn có thể được gặp Vĩ, chỉ cần gặp được cũng coi như đã thỏa được nỗi nhớ nhung. Nếu ai đó cắt đứt nỗi nhớ nhung này của tớ, chi bằng hãy giết chết tớ đi... Như thế còn tốt hơn là chết, đúng không?”.

Hóa ra, một người qua loa đại khái như Nguyệt Nguyệt lại là người si tình hiếm có trên thế gian này.

Những câu nói khiến trái tim rỉ máu. Đều là bạn cùng trang lứa, nếu cô ấy đã chọn con đường đi riêng, mọi người cũng không thể can thiệp, chỉ nhìn thấy thôi cũng đủ khiến trong lòng chứa đầy lo lắng, thôi đành để cậu ấy được vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vô cùng áy náy với bạn, cô hiểu rất rõ: Sự thất bại của Nguyệt Nguyệt đều do cô, chỉ một lần giới thiệu mà đã ngăn cản toàn bộ ánh sáng trong cuộc đời cậu ấy, chưa biết chừng, cả đời Nguyệt Nguyệt lại đắm chìm, sa đọa trong chốn hồng trần vạn trạng đó, không thể tự mình thoát ra nổi.

Ngụy Nhất đổ hết trách nhiệm đã làm hư Nguyệt Nguyệt lên bản thân mình, cô bắt đầu bị mất ngủ, luôn sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu của Nguyệt Nguyệt. Chỉ cần buổi tối nào đó, Nguyệt Nguyệt ở nhà thì cuộc hội thảo về chủ đề thần tượng trong phòng ký túc được chuyển thành buổi giáo huấn các tư tưởng của đức Khổng, Mạnh. Khổng Tử đã nói, Mạnh Tử đã nói, Nho gia đã dạy thế này, Đạo gia đã dạy thế kia, lấy lịch sử làm gương, lấy đạo đức làm trọng, lấy ví dụ minh họa, lao tâm khổ tứ, chỉ mong lãng tử có ngày quay đầu lại.

Hôm đó, trời đã tối, Nguyệt Nguyệt nói với Ngụy Nhất: “Hôm nay anh Mã mời mình đến phòng karaoke, cậu đi cùng tớ nhé!”.

Ngụy Nhất không quen kết giao với người lạ một cách quá dễ dàng nên khéo léo từ chối. Nguyệt Nguyệt giận dỗi, cứ nằn nì nói: “Nghe nói người con gái đó cũng đến! Nhất Nhất, cậu đi với tớ nhé, giúp tớ kiềm chế cơn nóng giận!”. Ngụy Nhất biết, người con gái mà Nguyệt Nguyệt nhắc tới chính là vị hôn thê của Vĩ. Nguyệt Nguyệt thấy Ngụy Nhất vẫn không hề nhúc nhích, thay đổi lời thoại, nói bằng tiếng Anh với âm vực đặc sệt giọng Hà Nam, còn ra vẻ vừa nói vừa lau nước mắt, “Tớ đã sai, tớ thật sự đã sai, tớ không nên rủ cậu cùng đi leo núi trong dịp mùng Một tháng Năm đó. Nếu tớ không rủ cậu, tớ sẽ không gặp Vĩ. Nếu tớ không gặp Vĩ, tớ sẽ không bị rơi vào trạng thái đau khổ như bây giờ”. Nguyệt Nguyệt ngồi xuống đất, nước mắt giàn giụa hai gò má khiến trời đất cũng phải cảm động.

Ngụy Nhất nghe cậu ấy oán trách như vậy, cảm giác áy náy lại trỗi dậy, đành đồng ý. Cô bắt Nguyệt Nguyệt phải thề rằng sẽ về trước khi ký túc xá đóng cửa. Nguyệt Nguyệt kiên quyết giơ bốn ngón tay lên nói, tớ xin thề.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Ngụy Nhất trong bộ trang phục quần cộc áo phông, ngửa mặt lên trời định ra khỏi cửa.

Nguyệt Nguyệt vội nhổm dậy, giơ tay lên lau nước mũi, kéo Ngụy Nhất lại, ngắm nghía cô một lượt, kêu lên: “Không được! Bộ dạng của cậu như vậy trông chẳng có chút khí phách nào cả!”.

Ngụy Nhất trợn mắt nhìn bàn tay vừa lau mũi lại chạm vào người mình, nói: “Tớ từ trước tới giờ đã chẳng có khí phách gì cả mà!”.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt liền đưa chiếc váy hàng hiệu mà mình mới mua cho Ngụy Nhất mặc. Chiếc váy khoét cổ hình chữ V, thoắt ẩn thoắt hiện đường rãnh sâu giữa đôi gò bông đảo, váy ngắn qua đầu gối cộng với màu trắng ngà càng tôn thêm làn da trắng nõn nà của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất thấy cổ áo khoét quá sâu, một tay đưa lên túm chặt lấy cổ áo, tay kia xua xua trước mặt Nguyệt Nguyệt nói, không được, không được.

Nguyệt Nguyệt đâu thèm để ý, lại bắt cô đứng yên, thành thạo trang điểm cho khuôn mặt đáng yêu ấy. Ngụy Nhất vốn rất xinh đẹp, khuôn mặt nõn nà chưa từng bị ảnh hưởng bởi tia phóng xạ từ màn hình máy tính lẫn sự ăn mòn của mỹ phẩm, chỉ cần phủ một lớp phấn nhẹ, vẽ chút viền mắt, thoa lớp son mỏng, liền lập tức trở nên vô cùng kiều diễm. Xõa mái tóc dài xuống, uốn vài lọn xoăn. Nguyệt Nguyệt lùi sau vài bước, ngắm nghía tác phẩm của mình, thấy như còn thiếu gì đó, suy nghĩ một lát, liền lấy cặp kính râm đeo lên khuôn mặt của Ngụy Nhất. Sau đó hài lòng nghiêng người ngắm nghía.

Nguyệt Nguyệt dù là một người rất mềm yếu trong tình cảm nhưng trong lĩnh vực làm đẹp, cô lại là một thiên tài. Chỉ bằng vài động tác đơn giản, Ngụy Nhất từ một nữ sinh giản dị đã lập tức trở nên kiều diễm, đầy phong cách.

Ngụy Nhất đeo cặp kính râm, thế giới bên ngoài lại càng trở nên mờ ảo.

https://thuviensach.vn

Bước xuống taxi, Ngụy Nhất xỏ chân vào đôi giày cao gót, loạng choạng đi theo cơ thể đang uyển chuyển uốn lượn theo mỗi bước đi của Nguyệt Nguyệt, cùng bước vào một địa điểm giải trí cao cấp rực rỡ ánh đèn.

Nguyệt Nguyệt quen đường thuộc lối đi lên phía trước, không cần người phục vu dẫn đường, tự mình có thể dễ dàng tìm tới căn phòng xa hoa đã được đặt trước.

Căn phòng đó rất rộng, trang hoàng lộng lẫy. Lúc này, trong căn phòng, mùi phấn son nồng nặc, ánh đèn mờ ảo, đúng là cảnh tượng hồng trần vạn trạng.

Bên trong đã có khoảng bảy, tám người đàn ông, nét mặt nhìn không rõ lắm, cũng đều khoảng trên bốn mươi. Tất cả đều bụng phệ, có tướng mạo của bè lũ hủ bại.

Nguyệt Nguyệt cứ mở miệng ra là gọi anh ngọt xớt, Ngụy Nhất thấy thất vọng, nhìn mấy ông anh này, lại nhớ tới hình ảnh các nam sinh bảnh bao, khỏe mạnh trong trường Đại học S.

Mọi người nhìn thấy Nguyệt Nguyệt, đều cười cười nói rằng đến muộn thì phải chịu phạt uống rượu. Nguyệt Nguyệt bẽn lẽn đón lấy ly rượu, một hơi uống cạn và nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt của những người xung quanh.

Ngụy Nhất trợn mắt há miệng, ngây người ra nhìn bạn.

Mấy ông anh kia lúc bấy giờ mới nhìn thấy một cô gái đứng nấp sau lưng Nguyệt Nguyệt, thấy cô gái này dù đã được tô điểm một cách thời thượng nhưng vẫn không che lấp hết vẻ trong sáng, thuần khiết, ánh mắt ai nấy đều sáng rực. Một người lớn tuổi, có dáng vẻ như lãnh đạo ngồi ở giữa, lấy tư cách là anh cả, nở nụ cười rạng rỡ vẫy tay ra hiệu hai người tới ngồi bên cạnh ông ta.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đi theo Nguyệt Nguyệt, mông còn chưa chạm xuống ghế đã bị Đội trưởng Mã kéo lại, cô vội kéo vạt váy xuống, khép chặt hai chân rồi mới ngồi.

Nguyệt Nguyệt giới thiệu, đây là Đội trưởng Mã, đội trưởng đội Phòng cháy chữa cháy, Ngụy Nhất thấy ông ta cũng phải trên dưới năm mươi tuổi, ngang với tuổi bố mình, bèn tỏ lòng kính trọng, lễ phép gật đầu nói:

“Chào chú Mã.”

-_____

[1] Marilyn Monroe (1/6/1926 - 5/8/1962), tên thật là Norma Jeane Mortensen, là một diễn viên, biểu tượng sex và hình tượng pop nổi tiếng.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thế Giới Đen Tối

Đội trưởng Mã tính tình phóng khoáng, bật cười ha hả, thể hiện sự quan tâm như một người cha nhân từ, Ngụy Nhất mới mở miệng đã gọi người ta là chú, Đội trưởng Mã cũng không phiền lòng, giọng nói đặc sệt âm Tây Nam, ôn tồn đính chính: "Phóng khoáng một chút đi mà! Cần gì phải gọi bọn anh già thế! Cứ giông như Nguyệt Nguyệt ây, gọi bằng anh là được rồi! Như thế mới thân thiết!".

Ngụy Nhất thấy khẩu âm của ông ta gần giống với người mẹ đã quá cô của mình, bât giác cảm thấy gần gũi hơn vài phẩn, tâm lý đề phòng cũng được giảm nhẹ. Ngụy thật thà nói: "Anh Mã có phải là người Tứ Xuyên không? ’

Đội trưởng Mã cười lớn, nói: "Anh đây rõ ràng nói tiếng phổ thông rất chuẩn, chỉ sơ ý một chút đã khiến cô em nghe ra giọng địa phương rồi".

Ngụy Nhất nhanh nhảu nói: "Bởi mẹ em là người Tứ Xuyên mà!".

Đội trưởng Mã lại bật cười sảng khoái, vỗ vỗ vào mu bàn tay của Ngụy Nhất một cách rất tự nhiên, nói: "Ổ! Hóa ra là đồng hương! Chẳng trách vừa nhìn thấy cô em, anh đã có cảm giác thật dễ chịu, đúng là các cô em Tứ Xuyên của chúng ta vẫn xinh đẹp hơn! Có khi chúng ta còn có họ hàng ấy chứ!".

https://thuviensach.vn

Mấy tên cấp dưới của Đội trưởng Mã thi nhau nịnh bợ, nói người Tứ Xuyên thật tốt, khí hậu phương Nam trong lành, không có gió cát, da dẻ cũng đẹp hơn các cô gái phương Bắc, thảo nào Ngụy Nhất vừa bước vào, bọn anh đã thấy em thật nõn nà, hóa ra là đồng hương với Đội trưởng Mã.

Xa quê gặp được đồng hương, vốn đã là chuyện không dễ dàng, hơn nữa, đó cũng là một việc khiến người ta vui mừng, mu bàn tay của Ngụy Nhất bị Đội trưởng Mã lợi dụng vỗ mấy lần, cô không những không cảm thấy khó chịu, mà ngược lại, nhìn khuôn mặt đầy vết nám của ông ta quả nhiên rất giống với những người ở quê, cảm giác vô cùng thân thiết. Ngụy Nhất liền nở một nụ cười chân thành. Đội trưởng Mã hỏi Ngụy Nhất bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, Nguyệt Nguyệt thẽ thọt thay Ngụy Nhất trả lời.

Đang lúc chuyện trò rôm rả, cửa phòng được hé mở, một nhân vật má mì thọ đầu vào trong, nói là dẫn các tiểu thư công chúa tới. Vị má mì đó nhìn vào trong phòng thấy có hai cô gái đã ngồi ở đó thì rất ngạc nhiên, chần chừ không biết có nên đưa mấy tiểu thư kia vào không.

Một người đàn ông đeo kính gọng vàng, bộ dạng rất hoạt bát, vẫy vẫy tay nói, mọi người vào đi.

Má mì bây giờ mới mặt mày rạng rỡ, lúc lắc cánh tay béo ục ịch bước vào. Sau lưng bà có tới gần mười cô gái trẻ trung, ăn mặc mát mẻ.

Một cô gái trong trang phục hải quân tự giác bước tới trước mặt họ, giúp các vị khách nam rót rượu với một khuôn mặt vô cảm. Đây là quy định của phòng karaoke, một phòng loại sang bắt buộc phải có một nhân viên chuyên phục vụ việc rót rượu, có muốn chọn thêm các cô gái phục vụ cùng uống rượu hay không thì phụ thuộc vào sở thích và nhu cầu của khách hàng.

Ngoài Đội trưởng Mã ra, mỗi khách nam khác đều chọn cho mình một cô gái. Nếu là khách hàng quen, các cô gái vừa bước tới đã niềm nở chào

https://thuviensach.vn

đón vui vẻ. Nếu là khách lạ, các cô cũng có thể tỏ ra rất tự nhiên, ân cần chu đáo, không hề lạnh nhạt. Rất nhanh chóng, mọi người đều trò chuyện giao lưu vui vẻ.

Vị má mì ngực đầy tay to kia luôn miệng nở nụ cười tươi như hoa cúc, nịnh nọt: "Các vị đại gia quả thật là anh minh, các cô gái được chọn đều là những bông hoa xinh tươi nhất của chỗ chúng tôi đây! Các cô gái hạng nhất đều bị các vị chọn hết rồi, hôm nay có lẽ tôi phải nghỉ làm sớm mất thôi, chẳng phải các vị đại gia đã bao trọn hết rồi hay sao?".

Thầm nghĩ, các vị đại gia này ở lĩnh vực khác có thể rất ngu xuẩn, nhưng trong việc lựa chọn gái đẹp, lại đều là những tay cao thủ lão luyện!

Những câu nói của má mì rất được lòng đám khách nam, họ cùng bật cười sảng khoái, huơ tay với bà, má mì liền biết ý mỉm cười rút lui.

Ngụy Nhất lần đầu tiên được chứng kiến cảnh tượng này, cô vừa kinh ngạc vừa lo sợ, quay sang nhìn Nguyệt Nguyệt một cái, trong lòng định bụng đánh trông lui quân.

Nguyệt Nguyệt lại làm ra vẻ như không biết gì, chỉ chuyên tâm chọn bài hát.

Đội trưởng Mã có sở thích tìm gái trinh, đặc biệt, những nữ sinh có tri thức, có giáo dục là phù hợp với khẩu vị của ông nhất. Ông biết nhiều hiểu rộng, liếc mắt một cái đã biết ngay Ngụy Nhất là một cô gái chưa nếm trải sự đời, biết cô không quen với chôn ăn chơi này, trong lòng ông thấy rung động, chủ động giải thích: "Anh em cấp dưới có nhu cầu, mình là anh cả nên phải dễ dãi một chút. Cũng không thể chèn ép anh em quá được, sao có thể vừa muốn ngựa chạy nhanh lại vừa muốn ngựa không ăn cỏ? Ra ngoài chơi một chút, gọi mấy cô em xinh tươi tới phục vụ, thoải mái tinh thần một chút, thực ra cũng không có vấn đề gì. Nhất Nhất, em đừng lo lắng, em cứ vui chơi thỏa thích hôm nay anh chỉ ở bên em thôi".

https://thuviensach.vn

Những câu nói đó vừa được buông ra, Ngụy Nhất sợ đến nỗi sởn hết gai ốc. Cô đang cố gắng nghĩ xem làm thế nào để rời khỏi đây một cách êm thâm mà không đắc tội với các nhân vật tiếng tăm này. Với đầu óc không được nhanh nhạy cho lắm, nghĩ mãi cũng chẳng tìm được lý do sáng suốt nào, Ngụy Nhất đành cười trừ: "Con người em rất ngốc nghếch, không biết hát, cũng chẳng biết uống rượu, chi bằng em về trường trước nhé, em ở đây... chỉ phí tiền của anh Mã thôi! Anh Mã kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì, tiền cũng chẳng phải từ trên trời rơi xuống.

Vị khách đeo kính gọng vàng chắc là ăn chơi đàng điếm quá độ, sắc mặt vàng vọt, lúc đó, nghe được những câu nói của Ngụy Nhất, bật cười ha hả, nói: "Đội trưởng Mã của bọn anh chịu tới đây chơi là đã nể mặt bọn họ lắm rồi! Bọn họ còn dám thu tiền sao? Ngắc ngứ còn không kịp ấy chứ! Không những không thu tiền, bọn họ còn phải ngoan ngoãn mang rượu ngon, gái đẹp tới, còn lo bọn anh không vui vẻ nữa cơ! Nếu bọn này cảm thấy không vui, tổng giám đốc của bọn họ đích thân tới xin lỗi cũng không đền bù nổi thiệt hại đâu!".

Một cô gái phục vụ có thân hình bình thường nhưng bản lĩnh quan sát lại vô cùng lợi hại, bắt đầu liếc mắt đưa tình với vị khách đeo kính gọng vàng, bàn tay liên tục lướt lên lướt xuống. Cánh tay mềm mại, như một con rắn độc, kéo lấy áo của anh ta, luồn sâu vào bên trong, nở nụ cười nũng nịu, trách móc: "Ai mà không biết, đội Phòng cháy chữa cháy các anh là những đại gia mà đám nhân viên tụi em cần phải phục vụ chu đáo nhất!".

Vị khách đeo kính gọng vàng bị "con rắn" kia kích động, khẽ rùng mình, nở một nụ cười đầy mờ ám, ôm ghì lấy rồi hôn ngấu nghiến.

Ngụy Nhất sợ hãi, quay sang nhìn Đội trưởng Mã, thây khuôn mặt ông ta rất đắc ý, lại không phủ nhận, cô biết rõ sự thực đúng là như vậy.

Ngụy Nhất thầm than thở, thế sự thay đổi nhanh chóng quá, xã hội thật bất công. Nghĩ một lát, cô lại vặn vẹo ngón tay, rụt rè nói: "Em ở đây, sợ

https://thuviensach.vn

làm mấy anh mất hứng!".

Đội trưởng Mã vươn cánh tay thô cứng ra ôm Ngụy Nhất một cái: "Không được, không được! Anh rất thích những cô gái như bọn em, trẻ trung, có sức sống! Vui chơi với bọn em, anh cũng cảm thấy mình trẻ ra mà!".

Toàn thân Ngụy Nhất nổi da gà, thoát ra khỏi bàn tay to lớn của ông ta, chỉ còn cách nói rằng ký túc xá sắp đóng cửa, phải quay về ngay.

Người Tứ Xuyên thường nóng tính, Đội trưởng Mã có vẻ không vui, sa sầm nét mặt: "Em gái! Phóng khoáng một chút đi mà, cứ rào trước đón sau như vậy, có phải là thấy bọn anh già rồi, da thô thịt nhão, không thích hợp để vui chơi với bọn em không?".

Ngụy Nhất sợ đến nỗi như chiếc lá rụng cứ xoay lòng vòng trong gió, liên tục xua tay. Chuyện muốn ra về, cô cũng không dám nhắc tới nữa.

Đội trưởng Mã thấy nét mặt của Ngụy Nhất cứ thấp thỏm không yên, cũng có chút mất hứng, mệt mỏi ngả người ra ghế sô pha, nhắm mắt dưỡng thần, không biết đang nghĩ gì nữa, cũng chẳng thèm đếm xỉa tới những người xung quanh.

Ngụy Nhất thấy không ai chú ý tới mình liền lén lút đứng lên, khom lưng luồn về phía Nguyệt Nguyệt. Muốn nhờ Nguyệt Nguyệt mở lời cho cô ra về. Không ngờ Nguyệt Nguyệt quả thực không biết ý người khác, chỉ chuyên tâm cao giọng hát hò. Ngụy Nhất bèn ngồi xuống cạnh bạn, nhìn bạn hát một cách vô vị và khuôn mặt của bạn nhạt nhòa trong thứ ánh sáng mờ ảo của căn phòng, một mình hát bài Băng Vũ của Lưu Đức Hoa: "Tình yêu không thể khẳng định, đành phải cất giấu trái tim đau xót vào bên trong, em đang chờ đợi anh quay lại, lẽ nào chỉ đổi lại được một câu đáng đời...".

https://thuviensach.vn

Bỗng Ngụy Nhất muốn hỏi xem đứa trẻ đó có phải của Vĩ hay không. Nguyệt Nguyệt hát tới đó, mặt mày rầu rĩ, mấy lớp phân phủ cũng không che giấu được vẻ đau khổ không thể kìm nén được của cô. Ngụy Nhất đau lòng, câu hỏi liên quan đến đứa trẻ bị mắc lại nơi cổ họng, không sao thốt lên được.

Bài hát của Nguyệt Nguyệt và ánh sáng lung linh ảo của chiếc đèn chùm treo tường cứ lắc lư khiến Ngụy Nhất buồn ngủ, cô liền dựa vào lưng Nguyệt Nguyệt, lim dim đôi mắt. Đúng lúc đang ngà ngà ngủ, Nguyệt Nguyệt bỗng dứng bật dậy.

Nguyệt Nguyệt hát nhiều tới khô cả cổ họng, ngó nghiêng xung quanh tìm nước uống. Nhìn thấy một cốc hồng trà lung linh trên bàn, cô liền bê lên uống một hơi hết sạch, một cốc vẫn chưa đã khát, Nguyệt Nguyệt uống liên tiếp mấy cốc liền. Sau đó cô phả hơi thở đầy mùi rượu vào Ngụy Nhất, sảng khoái cười lớn: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.. '.

Ngụy Nhất bây giờ mới chú ý thấy, đó không phải là hồng trà, mà là rượu xo chưa chế thêm nước.

Nguyệt Nguyệt bỗng ôm miệng buồn nôn, Ngụy Nhất cuống quýt đỡ bạn chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

Nguyệt Nguyệt cúi xuống nôn khan hồi lâu mà vẫn không nôn ra được. Ngụy Nhâìt đành dìu bạn quay quay trở lại.

Đúng lúc bước ra ngoài, vừa hay, cửa phòng cũng được mở, mấy cô gái trang điểm kiều diễm, khí chất phi phàm, ríu ra ríu rít, cười nói vui vẻ bước vào, phong tình lơi lả cất tiếng chào hỏi Đội trưởng Mã và đám đồ đệ. Mấy cô gái đó đều là những mỹ nữ yêu kiều, rất có sức hấp dẫn, điệu bộ đều hết sức tao nhã, không giống như những cô gái phục vụ rượu bình thường. Cô gái dẫn đầu trong số đó là người kiều diễm nhất, cô ta liếc mắt về phía Nguyệt Nguyệt và Ngụy Nhất một cái, thấy hai người tinh thần rệu rã,

https://thuviensach.vn

chẳng có chút sức lực nào, cũng không buồn bận tâm nữa. Cô ta bước tới ghế sô pha, ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện với Đội trưởng Mã.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng đẩy cô gái phục vụ mình ban nãy ra, đích thân rót rượu cho mấy đại mỹ nữ vừa tới, điệu bộ, lời nói hết sức ân cần: "Uyển Như, sao không thấy Vĩ thiếu gia tới? Chẳng phải đã dặn em đưa cậu ấy cùng tới sao?".

Nguyệt Nguyệt vốn đã mềm nhũn như đống bùn, vừa nghe thấy tên của người trong mộng, lập tức mắt sáng như sao, chăm chú nhìn cô gái có tên gọi Uyển Như đó. Trong đôi mắt hiện rõ ý nghĩ '"muốn ăn sống nuốt tươi, uống máu của người này". Ngụy Nhất lập tức đoán ra, đó chính là tình địch của Nguyệt Nguyệt, cô bèn lặng lẽ đánh giá đối phương. Cô gái đó có cái tên thật đẹp, dung mạo, khí chất càng thể hiện rõ là một nhân tài trong muôn nghìn con người bình thường. Ngụy Nhất nhìn cô gái Uyển Như cao quý nho nhã, lại nhìn sang cô bạn Nguyệt Nguyệt đang lảo đảo nghiêng ngả, thầm lắc đầu.

Đại mỹ nữ Uyển Như che miệng khẽ cười, một chiếc đồng hồ hàng hiệu nhỏ xinh khẽ chuyển động trên cổ tay trắng trẻo nõn nà, "Anh ta đến rồi đấy, đang ở ngoài cửa, nghe điện thoại xong sẽ vào. Cái tên tiểu tử đó, ngày nào cũng bận muốn chết, đâu có được như mấy anh đây, được phúc tinh chiếu rọi, đầu thai đã được rơi vào chỗ giàu sang nhàn hạ!". Mấy người đàn ông có tuổi cũng chẳng thèm để ý tới những câu nói giận dữ, châm chọc đó, họ cùng cười cho qua chuyện.

Ánh mắt của Nguyệt Nguyệt quá sắc lạnh, Uyển Như có lẽ đã cảm nhận được điều đó, cô lại đưa mắt liếc về phía hai người bọn họ một lần nữa. Lần này cô quan sát kỹ hơn một chút, cô ngắm nghía Nguyệt Nguyệt một lượt từ đầu tới chân rồi lại nhìn sang Ngụy Nhất, cũng xem xét thật kỹ những đường nét trên khuôn mặt cô.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt loạng choạng tiến lên phía trước, không rõ có ý đồ gì, Ngụy Nhất cố gắng kéo bạn lại. Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở, một chàng trai cao lớn bước vào, bộ âu phục màu nhạt, giày da bóng lộn không chút bụi đất, không đeo cà vạt, áo sơ mi mở hai hàng cúc cổ. Biểu hiện lôi thôi lếch thêch, không phải Vĩ thì còn là ai nữa.

Ngụy Nhất lập tức cảm thấy cơ thể trong vòng tay mình đang run rẩy dữ dội.

Trong phòng đông người, ánh đèn mờ ảo, Vĩ vừa bước vào, còn chưa kịp chú ý tới hai người bọn Nguyệt Nguyệt đang đứng trước cửa nhà vệ sinh. Anh đi thẳng tới trước mặt vị hôn thê, nét mặt tươi cười, một tay vòng qua eo Uyển Như một cách thành thục mà không thất lễ, điềm đạm tự nhiên chào hỏi Đội trưởng Mã.

Đôi mắt của Nguyệt Nguyệt lập tức dính chặt vào bàn ky lộ xương trên eo Uyển Như của Vĩ, ngọn lửa giận dữ bốc lên ngùn ngụt, Cô bỗng đẩy mạnh Ngụy Nhất ra, xông thẳng về phía trước, sải vài bước là tới trước mặt Vĩ, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khi khóc, nói: "Thật trùng hợp quá, Vĩ thiếu gia!", sau đó nhìn về phía Uyển Như, cười hì hì nói: "Giới thiệu một chút đi chứ! Vị này là?".

Ngụy Nhất muốn lao tới nhắc nhở Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt đang cười của cậu ấy trông thật đáng thương.

Vĩ không ngờ Nguyệt Nguyệt cũng có mặt ở đây, nhất thời vừa kinh ngạc vừa lúng túng, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Ngụy Nhất cũng đứng ở phía xa xa, đang nhìn mình đầy căm hận. Anh nuốt nước bọt, cố ra vẻ bình tĩnh, cười gượng: "Xin chào, Nguyệt Nguyệt, sao muộn thế này mà vẫn chưa về trường? Còn dẫn cả cô em Nhất Nhất cùng đi chơi nữa, nếu để ông thiên lôi nhà đó biết được, chắc chắn sẽ tặng cho em một trận sấm sét đấy!".

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt không hài lòng với câu trả lời vòng vo của anh, quyết không buông tha, ngón tay vẫn chỉ về phía Uyển Như, lặp lại câu hỏi cũ: "Vị này là?".

Uyển Như là thiên kim tiểu thư, thân phận cao quý, làm sao chịu nổi sự sỉ nhục này, trong lòng thầm hỏi không biết đó là đứa phong lưu con cái nhà ai mà dám ra mặt như vậy, trong lòng bực bội, hằn học gạt ngón tay của Nguyệt Nguyệt đang chỉ về phía mình, không ngại phiền phức, nói: "Nói chuyện thì nói chuyện, đừng có chỉ chỉ trỏ trỏ như thế! Bỏ tay xuống! Không có người dạy bảo sao?". Trong khi nói một tay cô lại vòng qua ôm lấy eo Vĩ.

Mấy cô bạn của Uyển Như thấy có xô xát, đều xúm lại.

Biết làm thế nào khi Nguyệt Nguyệt có men rượu vào, càng thêm bạo gan, lại cậy có bạn trai ở đó, trong lòng thầm nghĩ Vĩ chắc sẽ biết phân biệt trắng đen, không còn lo sợ gì nữa, lạnh lùng "hừ" một tiếng, khẽ nói với Vĩ: "Vĩ, ra ngoài cùng em, em có chuyện muốn nói với anh".

Vĩ bất đắc dĩ nói: "Chị gái ơi! Chị lại giở cái trò đó ra làm gì vậy?". Ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng thấy Nguyệt Nguyệt uống tới nỗi đi đứng lảo đảo, anh liền thấy áy náy, muốn đưa tay ra đỡ lấy cô.

Uyển Như không ngờ người đàn ông tên Vĩ này lại ngông cuồng như vậy, ngay trước mặt vị hôn thê còn dám dan díu với con hồ li tinh đó. Cô xấu hổ tới mức nổi giận, giậm chân thình thịch, đôi mắt đỏ ngầu: "Cái tên họ Trần kia, hôm nay nếu anh dám bước ra khỏi đây, chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ! Đến lúc đó đừng trách tôi trở mặt, cứ cho cả bố anh tới cũng không giải quyết được đâu!".

Vĩ quả nhiên đã dừng bước, do dự.

Vĩ cũng đã có những rung động đối với Nguyệt Nguyệt, hồi đó, anh thích cô bởi sự ngây thơ, thẳng thắn, luôn cảm thấy cô không giông như

https://thuviensach.vn

những cô gái khác. Mặc dù chưa nghĩ tới tương lai nhưng cũng không thể cứ chia tay cô như thế được. Có một khoảng thời gian gắn bó như keo sơn không thể rời xa nhau, đi đâu cũng nhớ tới cô. Nào ngờ cô gái Nguyệt Nguyệt ý đồ quá sâu xa, Vĩ đưa cô đi chơi, cô lại ghi toàn bộ số điện thoại của những người đàn ông này lại, ngấm ngầm kết giao với bọn họ, cho dù đối phương giữ phép lịch sự hay có ý đồ đen tối với cô, cô đều không từ chối. Mới chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, sự giao du của cô ấy còn rộng hơn cả anh. Vừa hay lúc đó, dưới sự sắp xếp của bố, cô gái đã từng đính hôn với anh về nước sau thời gian đi du học, hai bên gia đình liên tục gặp mặt trò chuyện. Vĩ vốn rất lạnh nhạt với chuyện này nhưng vẫn nể mặt phía nhà gái, lần hội ngộ nào anh cũng có mặt, chỉ muốn qua loa cho xong. Vừa hay, vị thiên kim tiểu thư có tên gọi Uyển Như đó vốn có yêu cầu rất cao, nhưng lại bị cuốn hút bởi bộ dạng lôi thôi lêch thếch của Vĩ. Khoảng thời gian bận rộn đó, anh đã không để ý nhiều tới Nguyệt Nguyệt, đến khi anh quay lại tìm cô thì nghe người khác nói Nguyệt Nguyệt đã kết giao với mấy vị quan chức có quyền có thế rồi. Sau một hồi đau khổ tuyệt vọng, Vĩ đã nản lòng nhụt chí, hiểu rõ lòng dạ của các nữ sinh bây giờ, liền một lòng một dạ nghe theo sự săp đặt của gia đình.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Sự Kiện Bạo Lực

Hôm nay gặp lại Nguyệt Nguyệt, thoạt nhìn, vẻ lanh lợi và trong sáng của cô đâu còn chút nào nữa.

Từ khi chia tay Nguyệt Nguyệt, Vĩ vẫn chưa có buổi trò chuyện chân tình với cô ấy. Lúc đó, hai người dường như đều có linh cảm, khi chia tay đều lẳng lặng không tuyên bố với nhau. Trong lòng Vĩ cũng có chút áy náy. Thấy Nguyệt Nguyệt tiều tụy như vậy, anh đoán chắc rằng cũng có liên quan đến mình và thấy không đành lòng. Nhưng tiểu thư Uyển Như, tên gọi thì mềm mại dịu dàng như nước nhưng tính cách lại vô cùng mạnh mẽ, quyết đoán, kiên quyết không cho phép Vĩ ra ngoài một mình cùng Nguyệt Nguyệt.

Vĩ khó xử, dùng ánh mắt cầu cứu Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất lúc bấy giờ vừa coi thường vừa oán hận Vĩ, dứt khoát quay mặt đi không thèm để ý tới anh ta.

Nguyệt Nguyệt đã uống quá nhiều rượu, men rượu bây giờ mới ngấm, đầu óc quay cuồng choáng váng, thấy Vĩ chần chừ do dự, cô không chờ được nữa, liền tiến tới kéo anh. Cô hoa mắt chóng mặt, đứng một mình cũng không vững. Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên bổ nhào vào người Vĩ, anh lập tức đưa tay ra đón cô theo phản xạ tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt ngã vào trong vòng tay mà mình vừa thân quen vừa khát khao mong đợi bây lâu nay, nỗi nhớ nhung trong lòng cuồn cuộn trào dâng, bật khóc nức nở, úp mặt vào lớp áo của Vĩ. Xem ra năm thê bảy thiếp, phúc phận của người khác, người bình thường không thể chập nhận được. Nghĩ tới trước đây, những vị hoàng đế xưa kia đều thoải mái thảnh thơi yêu chiều ba nghìn, thậm chí còn nhiều không kể xiết những cung tần mỹ nữ, chỉ riêng lĩnh vực này thôi, cũng đủ thấy các hoàng đế đó đều là nhân tài! Vĩ giờ đây cùng một lúc vỗ về an ủi hai người phụ nữ, vừa khe khẽ vỗ lưng Nguyệt Nguyệt vừa liếc trộm sắc mặt của vị hôn thê mà đã nhếch nhác khổ sở vô cùng rồi.

Uyển Như trợn mắt há miệng nhìn chồng chưa cưới của mình ôm một cô gái đang say mềm, còn nhỏ to vỗ về an ủi cô ta nữa, trong chốc lát cô vẫn chưa thể định thần lại được, vẫn là đám bạn bè bên cạnh cô lên tiếng trước: "Này! Coi chị Uyển Như của bọn ta mù hay sao hả? Còn có chút xấu hổ nào không thế?".

Uyển Như bây giờ mới kịp phản ứng lại, tự cảm thấy đây quả là một điều sỉ nhục lớn. Cô lao lên phía trước, kéo nhanh cánh tay của Nguyệt Nguyệt, lôi cô ra khỏi vòng tay của Vĩ.

Uyển Như cất giọng, run rẩy mắng nhiếc: "Con đàn bà này, mày nhớ đàn ông đến phát điên rồi à? Đây là người đàn ông của tao! Nếu cần đàn ông thế thì đi mà tìm mấy thằng trai bao ấy!", cô đã bị một cú sốc lớn, lời ăn tiếng nói cũng không còn kiêng nể gì nữa.

Nguyệt Nguyệt đang mơ mơ màng màng trong vòng tay của Vĩ, thực ra cô đã ngủ thiếp đi rồi. Lúc này bị lôi mạnh ra ngoài, dạ dày cô bỗng cuộn lên, mắt còn chưa kịp mở, há miệng "Qeee" một tiếng, nôn thốc ra ngoài, đem mọi tạp chất có trong dạ dày nhất loạt trút lên bộ đồ hàng hiệu của Uyển Như.

https://thuviensach.vn

Biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả Vĩ cũng không kịp ngăn lại. Anh nhảy dựng lên hét lớn: "Ối mẹ ơi!".

Mọi người đều bị cảnh tượng đó làm cho kinh ngạc, trợn mắt cứng lưỡi đứng nhìn, mãi lâu sau vẫn không ai kịp phản ứng. Mười mấy cặp mắt đều đổ dồn vào lớp tạp chất nhày nhụa trên người Uyển Như, không biết phải phản ứng như thế nào. Riêng Nguyệt Nguyệt, kẻ vừa đề xướng làm hình nhân tuẫn táng, sau khi nôn xong lại ra vẻ như không có chuyện gì, mơ màng kéo vạt váy của Uyển Như lên lau miệng, dường như đã dễ chịu hơn nhiều, chẹp chẹp miệng, đổ vật người ra, lại dựa vào người Vĩ tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Chỉ thấy toàn thân Uyển Như run lên cầm cập hai hàm răng nghiến chặt, tức đến nỗi mây ngón tay ngọc ngà thon thả cũng lẩy bẩy run lên, cô chỉ vào Nguyệt Nguyệt không nói được lời nào.

Vĩ thấy sự việc đã trở nên tồi tệ, tự biết không thể tiếp tục ở đây được nữa, anh vội gọi Ngụy Nhất lại, luôn miệng gọi chị, lại gật đầu ra hiệu nhờ cô lựa lời khuyên bảo, nhờ Ngụy Nhất chăm sóc Nguyệt Nguyệt, sau đó anh đó thấy cô gái Uyển Như đang gào khóc không chịu yên kia về nhà thay quần áo.

Ngụy Nhất thấy mỹ nữ Uyển Như đang điên cuồng tức giận, đành chấp nhận đứng ra giúp đỡ.

Mấy người đàn ông trong đội Phòng cháy chữa cháy chỉ đứng cạnh lạnh lùng quan sát, họ biết rõ rằng chuyện riêng của người khác, chỉ có thể coi là trò cười, người ngoài không nên nhúng tay vào. Vậy là họ tỏ vẻ như không biết, đợi chủ nhân của vụ xô xát đi rồi, tiếng cười đùa, rót rượu lại vang lên như thường.

Ngụy Nhất thấy Nguyệt Nguyệt đã thật sự say, cô đỡ bạn dậy định ra khỏi đó. Nguyệt Nguyệt mượn cớ chơi trò say rượu, luôn miệng nói phải

https://thuviensach.vn

đuổi theo kẻ bội bạc có tên Vĩ kia. Sức lực của người say rượu rất lớn, Nguyệt Nguyệt nói năng om sòm, lôi lôi kéo kéo, khiến Ngụy Nhất không thế chống đỡ nổi.

Đám đàn ông ngồi trên ghế sô pha đã sớm quen với cảnh phụ nữ điêncuồng vì yêu như Nguyệt Nguyệt rồi, nhưng họ vẫn thấy hứng thú, chăm chú nhìn không chớp mắt.

Nguyệt Nguyệt khua tay múa chân loạn xạ, miệng liên tục gọi tên Vĩ, thổn thức câu được câu mất vừa khóc vừa kể lể, lúc đầu Vĩ đã dùng lời lẽ ngon ngọt để theo đuổi cô như thế nào, nói đến lúc cao hứng còn lôi cả những trò vui chôn phòng the ra kể lể nữa. Ngụy Nhất nghe mà cảm thấy đỏ mặt tía tai vì xấu hổ, vô cùng lúng túng.

Mấy cô bạn của Uyển Như còn chưa đi khỏi đó, bọn họ vốn đã cảm thấy bất bình, lúc này lại nghe hồ li tinh Nguyệt Nguyệt đứng đó nói năng lung tung, đều đồng loạt đứng dậy, nắm tay tiến sát về phía Nguyệt Nguyệt. Mấy người đó dần dần thít chặt vòng vây.

"Đồ thối tha lẳng lơ kia! Cẩn thận cái mồm mày một chút! Cái gì mà Vĩ của nhà mày hả?", cô gái đeo đôi hoa tai còn to hơn cả vòng tay lên tiếng chửi mắng trước.

"Ban nãy, mày nôn ra đầy người chị Như Như của bọn tao! Món nợ đó, bọn tao nể mặt Vĩ và Đội trưởng Mã, vốn đã không thèm so đo với mày rồi, mày còn muốn thể hiện bản lĩnh ư? Mày còn ở lì đây lải nhải mãi không thôi sao?", cô gái sơn móng tay đen sì như trúng độc lên tiếng phụ họa.

"Rốt cuộc hôm nay mày muốn thế nào? Hả?", cô gái có gót giày cao tới mười lăm phân có tính cách nóng nảy, thô bạo nhất, lao lên hạ thủ, hằn học cốc vào trán Nguyệt Nguyệt, nghiến răng nói: "Xem ra không dạy cho mày một bài học, mày sẽ không nhớ được đâu!".

https://thuviensach.vn

"Động đến mày e sẽ bẩn tay! Thôi các cậu, ngày mai đến trường của nó, đòi chút học phí, cũng đáng giá đấy!", cô gái có khe ngực sâu tới mức không thể tưởng tượng nổi làm bộ xoa vuốt nắm đấm.

"Trường học? Hừ! Đồ thối tha này mà cũng là sinh viên sao?", cô gái đeo đôi khuyên tai to đùng châm chọc.

"Chẳng phải thế sao? Ban nãy nghe Đội trưởng Mã giới thiệu, nó là sinh viên chính quy của Đại học S đây! Lý lịch khiến người ta sợ chết khiếp! Cũng chẳng biết là thật hay giả nữa, bây giờ lũ gà ra ngoài bán mình, đứa nào chẳng nói mình là sinh viên. Thì ra, chuyên ngành chính trong trường học lại chỉ là chữ bán!". Sau một loạt câu nói đó, mấy đại mỹ nữ cùng bật cười nghiêng ngả, đồ trang sức trên người họ phát ra những tiếng kêu leng keng. Cười xong, mấy cô gái lại hằn học nhìn Nguyệt Nguyệt, ánh mắt hằn lên những tia nhìn dữ dằn.

Ngụy Nhất sống tới ngần này tuổi, luôn là một học sinh ngoan ngoãn, từ trước tới giờ chưa từng trải qua mặt đen tôi này của xã hội. Cô biết đám người này muốn động thủ, liền ôm chặt Nguyệt Nguyệt, trong lòng hoang mang, run rẩy nói: "Các người, các người muốn làm gì vậy?".

Cô gái có đôi khuyên tai to đùng liếc nhìn Ngụy Nhất một cái, không thèm để ý, nói: "Cô em tránh ra, không liên quan gì tới cô! Bọn này không muốn gây thương vong cho kẻ vô tội. Nếu không tránh ra, ngay cả cô cũng sẽ bị dạy bảo đấy. Yên tâm, bọn này không đánh nhau đâu!", nói rồi quay sang Ngụy Nhất, khoe mấy chiếc răng trắng tinh, “Mà là đánh người!”

Ngụy Nhất vô cùng sợ hãi, nhưng dù họ nói thế nào cô cũng không chịu buông Nguyệt Nguyệt ra. Người bạn đang nằm trong vòng tay cô bây giờ đã say tới mức chẳng còn biết gì nữa rồi, Ngụy Nhất thấy bơ vơ, quay người nhìn người đồng hương họ Mã cầu cứu.

https://thuviensach.vn

Mấy đại lão gia đang hào hứng xem màn kịch hay, thầm nghĩ đàn bà đánh nhau luôn nói dông dài, cứ xông thẳng vào mà đánh đi chứ. Đội trưởng Mã sao có thể vì nể mặt một nữ sinh mới gặp lần đầu mà đắc tội với các chị em trẻ trang xinh đẹp có quyền thế này chứ. Ông bèn chậm rãi ấp úng nói với Ngụy Nhất: "Em tránh ra đi mà! Cần gì phải để tâm tới cô ấy!".

Ngụy Nhất hoàn toàn thất vọng, biết không thể nhờ người đồng hương này được.

"Cút ra!", cô gái có khe ngực sâu sa sầm nét mặt, hét lớn.

Ngụy Nhất kiên quyết lắc đầu, lại càng ôm chặt lấy Nguyệt Nguyệt, bước lùi từng bước về phía sau.

Cô gái đi đôi giày cao gót không muốn nhiều lời, cũng chăng kiêng nể gì nữa, bước lên phía trước "bốp" một tiếng áanh gọn, một cái tát rơi xuống má Ngụy Nhât. Ngụy Nhất bị tát đến nỗi mặt lệch sang một bên, hoa mắt chóng mặt, đau rát, nhưng vẫn cố ôm chặt Nguyệt Nguyệt.

Ngụy Nhất hạ quyết tâm, cùng lắm thì chịu một trận đánh, bọn họ chắc cũng không thể đánh cô đến chết được. Nhưng tuyệt đối không thể để Nguyệt Nguyệt bị thương.

Cái tát đó khiến mọi sự phẫn nộ và dũng khí của Ngụy Nhất được bột phát ra ngoài, cô hằn học nhìn bọn họ, cao giọng mắng mỏ: "Các người là đồ kẻ cướp! Là nữ thổ phỉ!".

Nào ngờ sức uy hiếp của Ngụy Nhất quá yếu ớt, một câu mắng mỏ không những không tỏ được uy thế hung dữ mà còn trờ thành trò cười.

Mấy cô gái kia sống gần nửa cuộc đòi nhưng vẫn chưa được ai ca ngợi như vậy, ai nấy đều cười nghiêng ngả, luôn miệng khen con bé thối tha kia thật đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Mặc dù đáng yêu nhưng cũng không thể thoát được một cú đạp chân như trời giáng, cú đạp rơi trúng vào bắp chân của Ngụy Nhất, gót giày cao nhọn đạp thẳng vào chân cô. Ngụy Nhất đau tới nỗi toát mồ hôi lạnh, suýt nữa thì khuỵu xuống. Đôi tay đang ôm Nguyệt Nguyệt của cô buông lỏng ra một chút.

Nguyệt Nguyệt bị mất đà, bỗng trơ nên tỉnh táo hơn, biết hiện giờ đang xảy ra cuộc chiến, cô dùng chút ý chí còn lại nói với Ngụy Nhất: "Nhất Nhất, mau, mau gọi điện cho Trâu Tướng Quân!".

Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất chiến tranh lạnh hơn một tháng rồi, Ngụy Nhất rất bướng bỉnh trong chuyện này, Trâu Tướng Quân chưa gọi điện tới thì cô tuyệt đối không chủ động làm lành.

Vậy là, dù đau đớn vô cùng nhưng cô vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không gọi".

Mấy cô gái kia lại nghe được rất rõ cuộc đối thoại của họ, cô gái đeo đôi khuyên tai to bản nghi hoặc, hỏi: "Trâu Tướng Quân nào?".

Bản tính bướng bỉnh của Ngụy Nhất nổi lên, quay đầu không thèm trả lời. Lúc bây giờ, Nguyệt Nguyệt đã nắm rất rõ về thân thế của Trâu Tướng Quân, gắng gượng ngẩng đầu lên, khinh miệt nói: "Đương nhiên là Trâu Tướng Quân, con trai độc nhất của Bộ trưởng Trâu, chủ tịch Tập đoàn La Thái Tông đó!".

Đại danh của Trâu Tướng Quân vang dội khắp làng chơi, hơn nữa, anh có tác phong cứng rắn, một anh tài phong lưu phóng khoáng, các thiên kim tiểu thư chưa kết hôn đều đã từng nghe qua đại danh này, đó cũng chính là người đàn ông mà họ muốn được sở hữu. Nếu quả đúng là bạn của Trâu Tướng Quân thì thật sự không thể đắc tội được.

Mấy người đó thầm tính toán, chần chừ đôi chút, mọi động tác cũng đều dừng lại.

https://thuviensach.vn

Trong số bọn họ, cô gái sơn móng tay màu đen trước đây từng theo đuổi Trâu Tướng Quân nhưng không thành công ngược lại còn bị anh coi thường khinh bỉ, bao năm nay vẫn vừa yêu vừa hận, nỗi nhớ nhung đã chất chứa quá lâu, giờ đây khi thấy hai người trước mặt nhắc tới tên của Trâu Tướng Quân, cô bị chạm vào điểm yếu, bất giác mím môi nghiến răng nghiến lợi. Nhưng, người đàn ông như Trâu Tướng Quân, không ai trong số họ dám đắc tội. Vậy là trong lòng khiếp sợ, cũng không dám tùy tiện đắc tội. Cô gái sơn móng tay màu đen cất giọng khắc nghiệt hỏi: "Trâu Tướng Quân có quan hệ như thế nào với mày?".

Ngụy Nhất vẫn không trả lời.

Nguyệt Nguyệt nhìn biểu hiện của mấy người đó, biết rằng lấy đại danh của Trâu Tướng Quân ra là có thể có được vài phần sức mạnh uy hiếp, thấy vững dạ, lập tức ưỡn thẳng lưng lên, lời nói cũng trở nên trôi chảy, chỉ vào Ngụy Nhất, lớn tiếng nói: "Cậu ấy chính là vị hôn thê của Trâu Tướng Quân!".

Nguyệt Nguyệt không biết việc Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân đã đăng ký kết hôn, vẫn nghĩ rằng hai người còn đang hẹn hò. Nhưng đã một tháng nay, không thấy Trâu Tướng Quân tới tìm Ngụy Nhất, chỉ e anh ta cũng giống như Vĩ, có mới nới cũ. Trong lòng Nguyệt Nguyệt cũng đang thấp thỏm không yên. Nhưng ngoài miệng vẫn vô cùng uy phong, cụm từ vị hôn thê được phát âm một cách rõ ràng mạch lạc, bừng bừng hào khí.

Cô gái sơn móng tay màu đen nổi cơn thịnh nộ, gào lên: "Mày cũng biết tự dát vàng vào mặt mình cơ đấy!", hét lên xong, cô ta liền nhào người tới.

Cô gái có đôi khuyên tai to bản có phần bình tĩnh hơn, khẽ khàng ngăn cô bạn lại, hất hàm về phía Ngụy Nhất, hỏi: "Mày tên gì?".

Ngụy Nhất bản tính lương thiện, thấy đối phương đã trở nên hiền hòa hơn, bản thân mình cũng không tiếp tục cố chấp nữa, liền nói một cách hàm

https://thuviensach.vn

hổ: "Ngụy Nhất".

"Duy Nhất?", cô gái có đôi khuyên tai to bản đắn đo nhắc lại.

"Ừm", Ngụy Nhất cũng không nghe rõ lời cô ta.

Cô gái đeo đôi khuyên tai to bản quay sang nhìn cô bạn sơn móng tay đen, hai người mỉm cười đầy khinh miệt.

Mấy năm trước, Trâu Tướng Quân đã đính hôn, việc này mọi người đều biết. Đối tượng là con gái của Ngụy Đông Cốc, là một thiên kim tiểu thư danh giá đích thực. Nhưng thấy Ngụy Nhất khí chất bình thường, ngây thơ non nớt, trông thế nào cũng không giống với con gái do nhà họ Ngụy nuôi dưỡng. Cô gái đeo đôi khuyên tai to đùng có tính cẩn thận hơn, hỏi rõ tên của cô trước, nhưng cô gái này không phải họ Ngụy, trong lòng đã rõ - Nguyệt Nguyệt rõ ràng là con bé thối tha chó cùng dứt dậu, thấy không thể không dạy cho nó một bài học, tìm hiểu, biết rõ thân thế của vài công tử con nhà thế gia mà dám lôi bừa Trâu Tướng Quân ra dọa người khác.

Ngụy Nhất không rõ những toan tính trong đầu đôi phương, thấy bọn họ đã dừng tay, thầm nghĩ, mình chịu thiệt một chút cũng không sao, cô liền kéo tay Nguyệt Nguyệt định đi khỏi đó.

Mấy cô gái kia đâu dễ dàng bỏ qua như vậy, cô gái đeo đôi khuyên tai to là bỉ ổi nhất, lại muốn trước là quân tử sau là tiểu nhân, làm nhục Ngụy Nhất một trận trước mặt mọi ngươi. Cô ta hòa nhã nói với Ngụy Nhất: "Hóa ra là mợ cả tương lai của thiếu gia họ Trâu đó ư! Tặc tặc, chúng tôi có mắt mà như mù, thật sự có mắt mà không thấy Thái Sơn! Ban nãy đã mạo phạm tới chị rồi, mong chị bỏ qua cho chúng tôi, thông cảm cho chúng tôi!".

Ngụy Nhất không biết đó là một mưu kế, đối phương đã khách sáo, cô lại thấy xấu hổ, xua xua tay, khiêm tốn nói: "Không sao, không sao...".

https://thuviensach.vn

"Ngoài miệng chị nói là không sao, nhưng biết đâu, tối về, nằm kề vai sát gối trên giường, chị lại thẽ thọt thêm dầu vào lửa kể cho Trâu Tướng Quân mọi chuyện, vậy thì chị em chúng tôi chẳng phải sẽ không còn đường sống hay sao?"

"Không có chuyện đó đâu, không có chuyện đó đâu." Ngụy Nhất nghe thấy từ "trên giường" trong lời nói của cô ta, nhớ tới cảnh mình và Trâu Tướng Quân vài lần âu yếm, có chút xấu hổ, cúi gằm mặt xuống.

Cô gái đeo đôi khuyên tai to bản thấy Ngụy Nhất nhút nhát như vậy, càng khẳng định rõ những nghi ngờ của mình, nở nụ cười tươi như hoa cúc nói: "Vậy chị ơi, chị gọi cho Chủ tịch Trâu một cú điện thoại trước mặt bọn em đi, nói rằng chị vừa vui chơi uống rượu với bọn em rất vui vẻ, như thế thì bọn em mới yên tâm được chứ!".

Ngụy Nhất cũng không nghĩ ngợi gì, thật thà trả lời luôn: "Tôi đã xóa số điện thoại của anh ta rồi".

Cô gái đeo đôi khuyên tai to bản đưa mắt nhìn đám bạn một cái, nụ cười kỳ quái trên môi lại càng rõ hơn, cô gái sơn móng tay màu đen cười tươi bước tới, khom người lễ phép, rút điện thoại của mình ra đưa lên trước mặt Ngụy Nhất: "Không sao, em và anh ấy còn có chút tình cảm...", cô ta nhìn chằm chằm vào Ngụy Nhất, nở một nụ cười xinh đẹp mang theo ý giễu cợt, "mặc dù rất nhạt nhẽo, rất nhạt nhẽo! Tặc tặc! Đám tiểu nhân như tụi em đâu dám so bì với thân phận cao quý của chị! Chị dùng điện thoại của em để gọi cho anh ấy vậy!".

Ngụy Nhất rủa thầm, tác phong của tên Trâu Tướng Quân này quả thật vô cùng lỗ mãng, chỗ nào cũng reo rắc tình cảm! Trong lòng không vui, cũng chẳng buồn nhìn vào điện thoại di động của cô gái sơn móng tay màu đen kia.

https://thuviensach.vn

Cô ta cất một tràng cười lạnh lùng, từ từ thu tay lại, sau đó không chút âm thanh, trở tay giáng một cái tát, miệng cũng không quên mắng chửi: "Đổ lẳng lơ! Đúng là không biết xấu hổ!".

Toàn bộ thể diện mà cô ta đã bị mất vì Trâu Tướng Quân đều được trút hết lên người Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt thấy Ngụy Nhất bỗng nhiên phải chịu một cái tát, cơn say cũng đã tỉnh được vài phần, nỗi tức giận sôi lên, định lao tới ẩu đả với đối phương. Nhưng cô bị Ngụy Nhất giữ chặt lại, "Đừng, tớ không sao".

Cô gái có đôi hoa tai to bản nở nụ cười nham hiểm, dáng điệu nho nhã, uyển chuyên bước tới bên Đội trưởng Mã, ngồi xuông, che miệng cười nghiêng ngả: "Anh Mã của em ơi, em có một chuyện rất vui, anh có muốn nghe không?".

"Nói đi!", Đội trưởng Mã ngồi thẳng lên, thể hiện niềm hứng thú.

"Bây giờ có một số nữ sinh, không biết có phải do nghèo quá hóa điên hay không, nhìn thấy đàn Ông là bất chấp tất cả bám chặt lấy! Ha ha, ban nãy còn buồn cười hơn nữa, lại còn có người tự nhận là vị hôn thê của Trâu Tướng Quân! Buồn cười đến nỗi nước mắt của em trào hết cả ra đây này! Bọn chúng cứ nghĩ rằng mượn bừa đại danh của Trâu Tướng Quân là có thể bảo đảm an toàn sao? Chúng cũng không nghĩ xem, vị hôn thê của Trâu Tướng Quân sao có thể để chúng mạo phạm như vậy chứ! Mang giày cho Chủ tịch Trâu, e rằng chủ tịch còn phải suy nghĩ năm lần bảy lượt nữa là! Anh Mã, phụ thân của Chủ tịch Trâu là Bộ trưởng Trâu cũng có chút quan hệ với anh, anh nói xem, câu chuyện cười này có hay không hả?"

Đội trưởng Mã ngoác miệng ra một cách lấy lệ, vô cùng thích thú nhìn Ngụy Nhất, thấy cô đang ngân ngân nước mắt nhìn mình, có chút động lòng, nói lớn: "Cô bé kia ban nãy nói mẹ cô ấy còn là đồng hương của anh! Bọn em đừng bắt nạt người ta nữa, trông dáng vẻ tội nghiệp thế cơ mà!"

https://thuviensach.vn

Cô gái đeo khuyên tai to bản vừa nghe vậy lại càng tươi cười rạng rỡ: "Hóa ra là một em gái Tứ Xuyên? Ở khách sạn của chúng em, nhân viên dọn vệ sinh đều là người Tứ Xuyên, mấy đứa con gái đó, cậy mình có khuôn mặt trắng trẻo, thấy khách nam là bám riết lấy để câu kéo khiến bọn em thật khó quản lý! Ổ! Anh Mã, không phải em có ý nói người Tứ Xuyên không tốt đâu, đương nhiên là người tốt thì chiếm đại đa số, giống như Đội trưởng Mã đây mà, là một người Tứ Xuyên cực kỳ, cực kỳ tốt, đúng là đại gia!", cô ta giơ ngón tay cái thanh mảnh lên với Đội trưởng Mã.

Người khi xa quê, thấy đồng hương bị người ta ức hiếp, nếu nói là không tức giận cũng không được, sắc mặt của Đội trưởng Mã đã sa sầm xuống nhưng mấy câu nói Ninh bợ của cô gái đeo khuyên tai to bản thật hữu dụng, hơn nữa đối phương lại là một đại mỹ nữ yểu điệu, kiều diễm, liền không so đo nữa, nở nụ cười tươi như hoa.

Cô gái mang giày cao gót cũng tiến đến, khinh bỉ nói: "Em đã nói nó chính là đồ làm thuê đến từ Tứ Xuyên mà!".

Vị khách đeo kính gọng vàng vốn đã rất ngưỡng mộ nhan sắc của cô gái đeo khuyên tai to bản, vội vàng nói theo một cách nịnh bợ: "Chưa biết chừng, cái danh sinh viên cũng là mượn bừa đấy! Các cô gái bây giờ vì muốn kiếm tiền, cách gì mà chẳng nghĩ ra được. Đàn ông thích loại hàng gì, cô ta chỉ cần lắc mình một cái, là biến thành ngay mặt hàng đó!".

Ngụy Nhất tức đến nỗi run bắn cả người, hai mắt đỏ hoe, kéo Nguyệt Nguyệt định đi khỏi đó.

Cô gái sơn móng tay màu đen đứng ở cửa chặn họ lại.

Đám người này đều là những người không biết sợ gì cả. Mọi người đều biết, ba đời nhà họ Ngụy đều là người ở thành phố B, làm gì có bà mẹ tới từ Tứ Xuyên! Thấy rằng lời nói dối không cần kiểm chứng cũng tự lộ ra. Giờ đây đã xác định được hai cô gái này thân phận thấp hèn, đang buồn vì dạo

https://thuviensach.vn

này cảm thấy cuộc sống nhạt nhẽo, khó khăn lắm mới tìm thấy chút niềm vui, sao dễ dàng buông tha cho họ được.

Cô gái sơn móng tay màu đen cười hì hì, tiến lên phía trước, tách Ngụy Nhất và Nguyệt Nguyệt ra. Lúc này, Nguyệt Nguyệt đã mềm nhũn người, không cần người bên cạnh ra tay cũng tự ngã bệt xuống đất. Vậy là cô gái sơn móng tay đen đẩy mạnh cô một cái từ phía sau, Nguyệt Nguyệt ngã sấp xuống, nằm sõng soài trên sàn, không hề động đậy, cứ thế lịm đi.

Ngụy Nhất sợ hãi, giãy giụa muốn chạy tới thì bị cô gái sơn móng tay màu đen túm váy kéo mạnh. Trong lúc giằng co, chiếc váy màu trắng ngà của Ngụy Nhất bị xé toạc một mảng lớn ngay cổ áo, lập tức sắc trắng kiều diễm lộ ra khiến đám sói già đang đứng quan sát thèm nhỏ dãi.

Ngụy Nhất vô cùng phẫn nộ, xấu hổ, túm chặt lấy chỗ cổ áo bị rách, quắc mắt lên nhìn cô gái sơn móng tay màu đen kia.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Có chiêu trò gì thì giở ra đi? Chẳng phải mày là bà lớn có Trâu Tướng Quân hậu thuẫn sao? Mày gọi anh ta tới cứu đi? Đồ lừa đảo không biết xấu hổ! Tao nói cho mày biết, bà đây mới là người phụ nữ của Trâu Tướng Quân!", cô gái sơn móng tay màu đen không chiếm được trái tim của Trâu Tướng Quân, lúc này liền tiện thể nói cho sướng miệng. Mấy cô gái còn lại bật cười. Ngụy Nhất đâu còn tâm trí chú ý tới biểu hiện của người khác, thầm nghĩ nếu cô ta và Trâu Tướng Quân không có quan hệ tình cảm với nhau, một người con gái chắc sẽ không thể bất chấp sự trong sạch mà nói năng một cách hồ đồ như vậy. Ngụy Nhất chắc chắn rằng Trâu Tướng Quân đã lén lút qua lại với cô gái sơn móng tay màu đen này, lập tức mọi hy vọng với cái tên họ Trâu kia đều tan thành mây khói.

Cô gái sơn móng tay màu đen thấy Ngụy Nhất cúi đầu trầm tư, bộ dạng đau khổ, tưởng rằng những lời nói dối ban của cô bị phát giác nên mới xấu hổ như vậy, bèn đắc ý cười nham hiểm. Cười xong, lại túm tóc Ngụy Nhất,

https://thuviensach.vn

giơ tay định đánh vào mặt cô, thề rằng muốn trút hết mọi nỗi thù hận trong lòng với Trâu Tướng Quân lên người đứa con gái tự làm tự chịu này. Nhưng phút chốc cô ta lại bị một giọng nói trầm trầm ngăn lại: "Vội vàng gì chứ! Không đánh có được không? Một cô em ngon lành như thế, đánh hỏng mặt rồi còn vui vẻ làm sao được? Bảo các em đừng bắt nạt cô ấy nữa mà!", lại là giọng của Đội trưởng Mã.

Đội trưởng Mã bấy giờ đã đứng trước mặt bọn họ khẽ nở nụ cười, kéo Ngụy Nhất lại, khom lưng giúp cô phủi phủi lớp bụi đất trên đầu gối, lạnh lùng hỏi: "Em gái, có đau không?".

Ngụy Nhất cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, không để chúng rơi xuống, ánh mắt nảy lửa, hằn học nhìn cô gái sơn móng tay màu đen.

Cô ta không ngờ Ngụy Nhất vẫn chưa chịu ngoan ngoãn, liền nổi giận, lại định ra tay nhưng bị Đội trưởng Mã ngăn lại. Đội trưởng Mã sa sầm nét mặt: "Sao vậy, anh đã nói rồi mà, em gái! Anh bảo em đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, em có nghe rõ không? Cứng đầu với anh là muốn nói người Tứ Xuyên bọn anh nói được mà không làm được hả?".

Cô gái sơn móng tay màu đen thấy Đội trưởng Mã đã tức giận, không dám làm càn nữa. Cô gái đeo khuyên tai to bản cười hì hì tiến lên giảng hòa, nắm lấy tay của cô bạn, khuyên nhủ: "Cậu không nhận ra sao? Anh Mã đã thích cô em này rồi, ai dám qua mặt anh Mã cơ chứ? Thôi, bỏ qua, đi, các chị em, bọn mình đi uống rượu thôi, không nên vì một người lạ mặt mà trở nên mất vui, hôm nay cho qua, đã có anh Mã rồi", cô ta nói đến đó, buông một ánh mắt phóng đãng về phía Đội trưởng Mã, “Hì hì, đã có anh Mã thu nhận lời cầu khẩn của cô ta ở chỗ khác rồi!”

Đội trưởng Mã nắn bóp cánh tay của Ngụy Nhất, thật mịn màng, dễ chịu, lại được câu nói vô cùng hoang đường của cô gái đeo khuyên tai to bản khơi gợi, lập tức nổi cơn dục vọng, ánh mắt nhìn Ngụy Nhất càng lúc càng sâu hơn.

https://thuviensach.vn

Đám các cô gái này đã chơi bời nhiều năm trong chôn làng chơi, ai mà không biết cái gã lừa lọc họ Mã này đang có ý định gì, lập tức hết cơn giận dữ, vui vẻ ra bên cạnh uống rượu cùng mấy đàn anh trong đội Phòng cháy chữa cháy.

Ngụy Nhất cảm ơn Đội trưởng Mã, rồi nói muốn ra về. Đội trưởng Mã chỉ vào Nguyệt Nguyệt - lúc bây giờ đã được đỡ ngồi lên ghế, nói: "Nguyệt Nguyệt say như thế kia, đi làm sao được? Đợi cho cô ấy ngủ một chút đi! Chúng ta cùng nói chuyện tiếp. Ban nãy chỉ là hiểu lầm, mấy cô em kia thực ra đều là bạn, tục ngữ nói rất đúng, không đánh nhau thì không quen biết mà!".

Đội trưởng Mã vừa nói vừa kéo Ngụy Nhất ngồi xuống ghế bản thân ông ta cũng ngồi xuống cạnh cô. Ông ta giúp Ngụy Nhất sửa lại mái tóc rối bù, lại tận tay bóc nho đút cho Ngụy Nhất. Ngụy Nhất cau mày nói không muốn nhưng dù sao đối phương cũng là bề trên, lại vô cùng nhiệt tình nên cô đành nếm một quả.

Đội trưởng Mã lại mời Ngụy Nhất uống rượu, Ngụy Nhất nói mình bị dị ứng với men rượu, nhất định không uống. Đội trưởng Mã thấy có phần mất mặt, bộ dạng như sắp nổi giận, Ngụy Nhất thầm tính toán: Nguyệt Nguyệt đã ngủ thiếp đi rồi, bản thân mình sức lực lại yếu, không thể tự nâng đỡ cậu ấy được, lát nữa còn phải nhờ cậy vào Đội trưởng Mã, vì vậy bây giờ không thể dễ dàng đắc tội với họ được. Vậy là cô cau mày, nghiến răng lại, ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu. Người bên cạnh lập tức vỗ tay tán thưởng, nói rằng chỉ giả vờ không biết uống rượu, hóa ra là một tay tửu lượng tốt, là hào kiệt trong giới nữ nhi.

Đội trưởng Mã vô cùng phấn khởi, lại rót thêm một ly nữa, dỗ dành Ngụy Nhất uống tiếp.

Rượu XO không chế thêm nước, cô liên tiếp uống ba ly. Chỉ khoảng mười phút sau, Ngụy Nhất liền có phần lắc lư lảo đảo, đầu đau hoa mắt,

https://thuviensach.vn

miệng lưỡi cứng lại, chân tay cũng không ngừng khua khoang, đưa mắt nhìn, mặt Đội trưởng Mã lại biến thành ba khuôn mặt. Cô lắc lắc đầu, xua tay nói không thể uống được nữa.

Đội trưởng Mã cúi người xuống, xoa xoa vuốt vuốt bắp chân nhẵn nhụi của Ngụy Nhất, nói rằng đang giúp cô kiểm tra vết thương.

Trong lúc mơ màng, Ngụy Nhất vẫn biết đối phương đang lợi dụng cơ hội đó để quấy rối mình, vậy là cô liền khom người xuống vỗ vào tay ông ta, uốn lưỡi nói: "Đừng... như vậy! Em... không bị thương!".

Trong lúc say rượu, lời nói cự tuyệt lại nghe như tiếng nũng nịu.

Đội trưởng Mã đâu dễ dàng bỏ qua như vậy, thấy Ngụy Nhất cúi người mông, cổ áo đã bị rách, lộ rõ một mảng da trắng ngần, chiếc váy vố khoét cổ sâu hình chữ V lúc này đã để lộ hai gò bổng đảo căng tròn mơn mởn. Ông khẽ nuốt nước bọt, giúp cô chỉnh lại cổ áo. Bàn tay thô ráp, nóng bỏng của ông ta chạm vào làn da của Ngụy Nhất khiến cô rùng mình, tỉnh táo hơn nhiều, nghiêm mặt lại đẩy Đội trưởng Mã ra, nói: "Đội trưởng Mã, em tôn trọng gọi anh là anh, xin anh hãy tự trọng!". Chưa bao giờ Đội trưởng Mã lại bị một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch giáo huấn như vậy, ông ta mượn men rượu, nổi giận đùng đùng.

Ban đầu, Đội trưởng Mã đã được bọn đàn em cung kính mời vài ly, vốn đã say tới bảy, tám phần, uống tới phút cuối, hứng khởi ngày càng dâng cao, còn tự mình đi tìm rượu để uống. Bây giờ cũng đã bắt đầu lảo đảo rồi. Vốn đã có ý định uống rượu xong sẽ tìm thú vui giải tỏa, từ khi nhìn thấy Ngụy Nhất khép nép đi vào, Đội trưởng Mã đã nhắm trúng cô gái này, giờ đây cơ thể mềm dịu nõn nà đó đang ở trong vòng tay, vịt đã được nấu chín, sao có thể dễ dàng buông tay được?

Đội trưởng Mà trong lòng rất tức giận nhưng không biểu lộ ra ngoài, cố gắng kiềm chế, kiên nhẫn ghé khuôn miệng nồng nặc mùi rượu vào bên tai

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất, nói: "Em gái đây thật lòng thích em. Sau này, em theo anh là được rồi! Bảo đảm em sẽ không phải lo chuyện ăn uống, phố B này sẽ không có ai dám bắt nạt em đâu! Một thân một mình em đến thành phố này, chắc chắn là đã phải chịu nhiều vất vả, khổ sở. Tất cả là vì cái gì chứ? Chẳng phải là vì tương lai sáng sủa, vinh hoa phú quý sao? Những thứ đó, anh đều có thể cho em! Em thấy sao? Có được không? Bé yêu của anh. Nói đoạn, không kiềm chế được cơ thể đang rạo rực, ông ta ôm chầm lây Ngụy Nhất, hôn lên đôi môi nhỏ xinh màu anh đào của cô.

Ngụy Nhất sợ hãi, chống cự lại, cố gắng giãy giụa, tay đâm chân đạp, luôn miệng kêu cứu. Trong đám người ở đây, nhân vật họ Mã là giữ chức vụ lớn nhất, ai nấy đều vờ như không nhìn thấy gì vì chẳng dám nhổ lông cọp. Mấy cô gái kia thậm chí còn vui vẻ xem màn kịch hay khi thấy người khác gặp hoạn nạn, hào hứng uống rượu, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Ngụy Nhất đã uống rượu, lúc này lại dồn toàn bộ sức lực giãy giụa, sức phản kháng quả là không yếu, đạp bừa một cái lại trúng bộ hạ của Đội trưởng Mã. Chỉ thấy nhân vật họ Mã kia kêu "Á" một tiếng đau đớn, khuỵu người xuống, mãi vẫn không đứng dậy được.

Ngụy Nhất thoát được vòng kìm kẹp, thừa cơ định chạy trốn.

Đội trưởng Mã hôm nay bị ngã khuỵu dưới tay của một cô bé, liền nổi cơn thịnh nộ. Ngữ khí tức giận, nghiến răng ra lệnh cho cấp dưới: "Bắt nó lại cho tao! Đạp vào mông hổ rồi còn đòi chạy trốn ư? Xem mày có chạy được không? Có mà chạy đằng giời!"

Ngụy Nhât lập tức bị hai người đàn ông túm lại, ấn ngồi xuống sô pha, không thể động đậy được dù chỉ một chút.

Đội trường Mã ôm lây chỗ kín, xoa xoa một hồi, cơn đau giảm bớt mới từ từ đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói với Ngụy Nhất: "Con đàn bà ngu

https://thuviensach.vn

ngốc này, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Lão ta hôm nay sẽ cho mày quỳ rạp xuống đất mà xin tha mạng!".

Ngụy Nhất thấy Đội trưởng Mã tiếp tục áp sát, vào mình ánh mắt đục ngầu, vằn lên những tia nhìn đầy nhục dục, mấy người đàn ông xung quanh liên tục phát ra những tiếng cười dâm đãng, biết bọn họ đang muốn làm gì, cô sợ đến nỗi tứ chi mềm nhũn nhưng trong lòng biết rõ thân phận của mình, thề rằng thà chết cũng phải giữ gìn sự trong sạch. Khi Đội trưởng Mã tiến lại gần, cô nhằm thật chuẩn, lại giơ chân lên đạp một cú thật mạnh.

Nhưng lần này lại không trúng đích, Đội trưởng Mã bị xui xẻo một lần nên rút kinh nghiệm, sớm đã có đề phòng, tức giận nói: "Giữ chặt cả chân nó lại cho tao! Con đàn bà này hai chân khua khoắng loạn xạ, sức lực cũng không vừa đâu! Suýt nữa thì nó cho cậu bé của tao đi đời rồi!".

Cả chân lẫn tay của Ngụy Nhất đều bị giữ chặt, như một con cừu non bị trói chặt trên bàn mổ, chỉ có thể rơi nước mắt, mặc cho người ta giết hại.

Đội trưởng Mã có thể coi là một nhân vật có vai vế, quyền cao chức trọng trong thành phố B này, tuyệt đối không thể so đo với một con bé trẻ ranh trói gà không chặt trước mặt mọi người được, cảm thấy như thế rất mất thân phận. Nhưng, một là Đội trưởng Mã đã uống khá nhiều rượu, nửa thân dưới không chế nửa thân trên; hai là ông ta cũng thật sự thích Ngụy Nhất, có lòng muốn cô trở thành người tình của mình. Thấy Ngụy Nhất tự xưng là bạn gái của Trâu Tướng Quân, đoán rằng cô cũng là một tín đồ muốn dựa dẫm vào người có quyền thế chỉ cần có cơ hội là nhất định sẽ túm lấy. Ông ta tự nhận mình không trẻ trung như Trâu Tướng Quân nhưng trong mắt các cô gái trẻ chưa tốt nghiệp đại học, ông vẫn được coi là một cây lớn xum xuê tươi tốt, mà sự giãy giụa của Ngụy Nhất lúc này, chẳng qua là vì bị mọi người giữ chặt, có chút ngờ vực không rõ ràng; ba là Ngụy Nhất lúc này vẫn là đối tượng ngắm bắn của mọi người, bản thân lần này chẳng qua cũng chỉ là giúp mọi người giải tỏa sự phẫn nộ mà thôi, tuyệt đối không thể để người khác coi thường được.

https://thuviensach.vn

Cân nhắc vài lần, hành vi của ông ta bắt đầu trở nên điên cuồng hơn.

"Em gái, bây giờ cầu xin anh trai tha mạng, anh Mã đây chút nữa sẽ nhẹ tay hơn một chút, cho em bớt khổ sỏ, em có chịu nói không?", Đội trưởng Mã lượn qua lượn lại, vuốt ve khuôn mặt của Ngụy Nhất, dỗ dành.

Ngụy Nhất né tránh bàn tay của ông ta, biết bản thân mình khó có thể thoát được, mọi hy vọng đều tan biến hết, cô nhắm chặt mắt, cắn chặt đôi môi, không nói lời nào.

"Hừ! vẫn cứng đầu cứng cổ hả? Thực ra, anh đây rất thích tính cách đó! Rất thú vị! Rất dữ dằn!", nụ cười dâm đãng của Đội trưởng Mã vang lên, dặn dò đàn em, "Mấy đứa chúng mày, đưa các em đây ra ngoài nhảy nhót, khiêu vũ, nửa tiếng sau hãy quay lại. Tao còn có chút ân oán riêng tư cần giải quyết với cô em này!".

Mọi người đồng loạt cười đùa, nói đại ca mạnh mẽ như rồng cuốn hổ chồm, khiến bọn em đây cũng phải tự cảm

, 1 A/ A/ * Ạ?

thấy xấu hổ.

Một đám người cười đùa vui vẻ, rầm rộ rời đi, lúc ra cửa còn dặn nhân viên phục vụ, không được cho bất kỳ ai vào trong phòng, rồi đưa tay đóng cửa. Nhưng họ lại đều quên mất một nhân vật đang nằm sõng soài trên ghế sô pha - Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt lúc này đã có phần tỉnh táo, biết sự trong sạch của Ngụy Nhất khó có thể giữ được trong lúc này, đừng nói Đội trưởng Mã là một quan chức không thể đắc tội, cho dù có gắng hết sức, lấy hết dũng khí xông lên quyết sống chết một phen với ông ta thì với sức của một cô gái như cô, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự chui đầu vào rọ. Trước mắt, chỉ duy nhất một người có thể cứu được Ngụy Nhất. Nguyệt Nguyệt dựa vào ý chí

https://thuviensach.vn

kiên cường, gắng gượng nhấc người dậy, dùng chút sức lực yếu ớt, gửi một tin nhắn cho người đó.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Cô Ấy Là Vợ Hợp Pháp Của Tôi

Đội trưởng Mã nể tình đổng hương, tỏ ra thương hoa tiếc ngọc đối với Ngụy Nhất, lại tự phụ rằng bản thân mình cũng trải qua mười năm đèn sách khổ cực mới thành một nhân tài, cũng có chút cầu kỳ trong chuyện phong nguyệt, biết rõ rằng những việc này nếu cưỡng ép quá đáng sẽ mất đi ý vị. Vậy nên ông khẩn thiết khuyên bảo, muốn Ngụy Nhất phải tự nguyện ngã vào vòng tay mình.

Nguyệt Nguyệt khẽ khàng đứng dậy, dưới ánh đèn mờ ảo, Đội trưởng Mã chỉ chú ý tới Ngụy Nhất nên không phát hiện ra cô.

Đội trưởng Mã đang ôm Ngụy Nhấtvào lòng, tuôn ra một tràng những lời lẽ ngon ngọt, dâm đãng. Ngụy Nhất tính tình cương nghị, dù đã mất khá nhiều sức lực vì men rượu nhưng đối diện với một người đàn ông đáng tuổi bố mình, cô vẫn ngoan cường phản kháng lại, đôi mắt mở to đầy phẫn nộ, thà chết cũng không chịu khuất phục. Rát có khí phách như người nữ anh hùng cách mạng năm xưa.

Đội trưởng Mã đã hết kiên nhẫn, nhào người tới định xé toạc chiếc váy của Ngụy Nhấtt, miệng lười dâm ô vô độ, chắc mình phải dùng tới biện pháp cưỡng ép.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất là do Nguyệt Nguyệt đưa tới đây vì thế cô nhất định phải đưa Ngụy Nhất rời khỏi chốn này một cách nguyên vẹn. Nguyệt Nguyệt lẻn vào nhà vệ sinh, nhanh chóng trút bỏ toàn bộ quần áo, chỉ để lại trên mình chiếc quần lót. Lại vớt nước lên mặt để khiến tinh thần thêm tỉnh táo, cô học theo cách diễn xuất của Amold Alois Schwarzenegger[1]trong bộ phim Lời nói dối chân thật, vuốt ướt tóc, xông thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Nguyệt Nguyệt đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng Đội trưởng Mã, áo quần đã được lột bỏ, nửa người còn ướt, uốn éo yêu kiều.

"Anh Mã!", cô liếc mắt đưa tình gọi một tiếng, quả nhiên cũng lôi kéo được tâm hồn người khác. Đội trưởng Mã không ngờ trong phòng còn có người, kinh ngạc tới nỗi chân tay đều run lẩy bẩy. Đến khi đã nhìn kỹ, nhận ra người đang bước tới, ông ta lim dim mắt ngắm nghía Nguyệt Nguyệt một hồi, trong lòng cũng đã định lượng được tới bảy, tám phần ý đồ của cô, sau một hồi thần hồn điên đảo, trong chốc lát mất đi nửa dải giang sơn.

Đội trưởng Mã đang đè lên người Ngụy Nhất, cảnh giác nhìn khuôn mặt lẳng lơ của Nguyệt Nguyệt, không nói lời nào, đợi cô mở miệng trước.

"Có phải là Nguyệt Nguyệt đã uống say rồi không? Nguyệt Nguyệt bỗng thấy trong người nóng quá?", Nguyệt Nguyệt vừa ỡm ờ nói vừa dùng tay làm quạt phe phẩy vài cái, cổ tay nõn nà như củ hành trắng, phong tình lơi lả: "Anh Mã, mọi người đang chơi trò gì vậy? Cho Nguyệt Nguyệt tham gia với, có được không?".

Đội trưởng Mã bật cười ha hả, quay người túm lấy tay của Nguyệt Nguyệt, véo mạnh một cái vào eo cô, cười dâm đãng nói: "Cô em lẳng lơ này, sớm nghe danh công phu trên giường của cô em tuyệt đỉnh, hôm nay lại vừa khéo, có cả cô bạn học của em, cả ba chúng ta cùng vui vẻ một trận nhé!". Nói đoạn, ông ta vội vàng lao người tới, tay chân sờ mó loạn xạ, hôn lấy hôn để.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đã sớm bị cảnh tượng trước mắt làm cho tê dại, cô thầm đoán được rằng Nguyệt Nguyệt làm vậy để bảo vệ mình, vừa thấy xót xa lại vừa cảm kích, nhưng ngoài việc rơi nước mắt ra, cô chẳng còn cách nào khác.

So với Ngụy Nhất, Nguyệt Nguyệt dày dạn hơn trong chuyện ái ân nam nữ, cô khéo léo đẩy Đội trưởng Mã với hai mắt lên những tia lửa đỏ ra, nũng nịu nói với giọng mượt như tơ lụa: "Ái dà! Anh Mã, anh vội gì chứ! Xem râu ria của anh kìa, đâm vào mặt người ta, đau muốn chết đi được!".

Đội trưởng Mã đưa tay ra vuốt vuốt cằm, cười khùng khục mấy tiếng rồi không kiềm chế được lại bổ nhào người tới.

"Anh Mã, hai chị em chúng em đây đều là con nhà tử tế, đi theo anh thì có lợi gì chứ?" Nguyệt Nguyệt nghiêng bên nọ né bên kia, đưa ra điều kiện trước.

"Cô em lẳng lơ ơi, đi theo anh đây, em muốn gì anh cũng có thứ đó! Mau lại đây đi, để anh đây thoải mái một chút! Anh đây thích các em lắm đấy!".

Nguyệt Nguyệt lại đẩy ông ta ra, trước khi ông ta kịp nổi cáu, cô nũng nịu xoa dịu: "Một bậc đàn anh như anh, đâu dễ hấp tấp như vậy! Để Nguyệt Nguyệt em nhảy một điệu, giúp anh thêm hưng phấn, anh nói xem, như thế có được không?".

Thời Đội trưởng Mã học đại học, số lượng sinh viên rất ít, thật sự là những đứa con cưng của Trời. Ông tự phụ rằng mình không giống những kẻ thô lỗ trong quân đội, thường ngày hay học đòi phong nhã, ngâm thơ vịnh đối. Lúc này, nghe Nguyệt Nguyệt đề nghị như vậy, ông đưa mắt liếc một cái, thấy cô điệu bộ uốn éo, lơi lả, cũng có phong vị đặc biệt. Ông lập tức ngồi xuống, cao hứng ôm Ngụy Nhất vào lòng rồi nói với Nguyệt Nguyệt: "Nhảy đi, hay sẽ có thưởng lớn!".

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt vì muốn giải nguy cho Ngụy Nhất cố tìm mọi cách để kéo dài thời gian, thầm cầu khẩn người đó tới giải cứu kịp thời. Cô vừa vắt nát óc ra để lả lơi mời gọi vừa cố gắng kiềm chế sự ghê tởm của mình, cười cười nói nói với gã đàn ông cao tuổi, mặt mũi vàng ệch, núng nính toàn thịt với mỡ, lại còn phải cười sao cho thật kiều diễm nữa.

Ngụy Nhất không dám nhìn vào người Nguyệt Nguyệt, chỉ cúi đầu lặng lẽ khóc.

Nguyệt Nguyệt eo thon ngực đầy, toàn thân uốn éo như con rắn nước đang trườn, gương mặt hơi ướt, phong tình lơi lả, khúm núm nịnh bợ. Đội trưởng Mã nhìn thấy cảnh ấy, dục vọng dâng trào, sợ nếu cứ nhìn tiếp như vậy, e rằng chưa đi chợ đã hết tiền rồi, vậy là ông bất chấp tất cả, ôm chặt Ngụy Nhất, ấn cô xuống dưới cơ thể to lớn của mình, khuôn miệng hôi thối không ngớt lèm bèm: "Nguyệt Nguyệt ngoan nhé, em đợi một chút, anh không nhịn được nữa rồi, anh bận việc với cô em đây trước, sau đó sẽ chiều chuộng em! Em đừng vội nhé, từng người, từng người một!". Nói đoạn, miệng lưỡi hôi thối của ông ta hôn tới tấp lên khắp khuôn mặt nõn nà của Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt hốt hoảng, bất chấp tất cả, lao vào níu giữ Đội trưởng Mã, cầu xin: "Anh Mã, anh hãy tha cho cô ấy, tha cho cô ây đi! Ngụy Nhất là một học sinh ngoan, không phải hạng gái hư hỏng! Anh tha cho cô ấy đi!".

Đội trưởng Mã như tên đã đặt trên dây cung, sao có thể để người khác nói tha là tha được. Bị Nguyệt Nguyệt quấy rầy, ông quay người đạp một cái vào bụng cô, quát lớn: "Cút mau, đồ gái đĩ kia! Đợi một lúc rồi mới đến lượt mày! Mày vội cái khỉ gì?". Mắng mỏ vài câu thô tục, ông lại quay vào cởi bỏ cúc áo trên eo váy của Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất vốn đang mặc váy, lúc này gắng hết sức giãy giụa, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà khiến cặp mắt của Đội trưởng Mã hoa lên, miệng khô

https://thuviensach.vn

lười rát. Không còn để ý gì tới phong độ hay hình tượng nữa, miệng lưỡi rên rỉ những tiếng dâm ô, liên tiếp mắng mỏ, hai tay vội vàng cởi bỏ quần áo của mình, chẳng mấy chốc chỉ còn lại chiếc quần lót trên người.

Ngụy Nhất lần đầu nhìn thấy của quý của người đàn ông năm mươi tuổi thì sợ đến nỗi muốn ngất đi. Nguyệt Nguyệt bị Đội trưởng Mã đạp trúng phần bụng dưới, đau đến mức toát mồ hôi, khuỵ xuống dưới sàn không sao gượng dậy được. Chỉ có thế mở to mắt nhìn Ngụy Nhất đang bị làm nhục, trong lòng áy náy xin lỗi: "Nhất Nhất, tớ đã có lỗi với cậu!".

Ngụy Nhất cũng thấy lực bất tòng tâm, không còn chút hy vọng, khát vọng được giải cứu đã mất hết, dần dần không còn cử động được nữa. Chỉ nghĩ rằng khi có cơ hội, sẽ đập đầu vào cạnh bàn tự tử, quyết không sống nhục nhã.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bị đạp tung, lực đạp quá mạnh khiến cánh cửa mở ra bật thẳng vào tường kèm theo tiếng động lớn. Một cơ thể cao lớn sừng sững đứng quay lưng về phía ánh sáng. Người phục vụ thân phận thấp hèn co rúm từ phía sau thò đầu ra bẩm báo: "Dạ xin lỗi anh, xin lỗi anh, là... là tại anh ta cứ cương quyết xông vào! Chúng em đã ra sức chặn anh ta lại nhưng không được!".

Người thanh niên cao lớn không thèm đếm xỉa gì đến lời nói của nhân viên phục vụ, rảo bước ngang nhiên đi vào trong phòng.

Ngụy Nhất biết có người ngoài bước vào, lúc này trên người cô không mảnh vải che thân, đã nản lòng nhụt chí, vậy là cũng chẳng buồn động đậy, ánh mắt thẫn thờ nhìn lên trần nhà, nước mắt nhạt nhòa gương mặt.

Đội trưởng Mã vẫn chưa nhận ra người vừa bước vào nhưng bộ dạng nhếch nhác của ông ta lúc này không thích hợp để gặp gỡ với người ngoài khiến ông sợ tới mức suýt thì tè dầm, từ trên người Ngụy Nhất trườn xuống, vốn đã không còn lỗ nẻ nào mà chui xuống nhưng vẫn cố làm ra vẻ

https://thuviensach.vn

trấn tĩnh quát lớn: "Cút ra ngoài mau! Không biết nhìn xem đây là phòng riêng của ông lớn nào hả?".

Một giọng nói sắc lạnh vang lên: "Nhìn rõ cả rồi, thưa Đội trưởng Mã".

Ngụy Nhất giật mình bởi một giọng nói quen thuộc, cô ngẩng đầu lên nhận ra người vừa đến, trong phút chốc, mọi cảm xúc ấm ức, phẫn nộ, xấu hổ, cảm kích, ái mộ đều đồng loạt dâng trào, sau một tiếng kêu thảm thiết "Trâu Tướng Quân", cô ngoẹo đầu sang một bên, ngất lịm.

Trâu Tướng Quân rảo từng bước lớn đến bên Ngụy Nhất, khống chế tâm trạng tức giận nhưng không thể ngăn nổi đôi tay đang run rẩy. Anh mím chặt môi, cởi áo khoác, dịu dàng đắp lên người Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt lúc này đại nạn không chết, lại gặp được cứu tinh, cuống quýt bò đến sau lưng Trâu Tướng Quân, nói được một câu, "Cuối cùng anh cũng đã đến", rối òa khóc nức nở.

Trâu Tướng Quân liếc nhìn Nguyệt Nguyệt, thấy bộ dạng vô cùng chướng mắt của cô, anh liền quay mặt đi, hạ thấp giọng nói với Nguyệt Nguyệt: "Em hãy chăm sóc cho Ngụy Nhất".

Nguyệt Nguyệt xác định rõ được người lãnh đạo lúc này, trong lòng sáng tỏ, gật đầu lia lịa, lau khô nước mắt, sau khi mặc quần áo xong liền chạy tới bên Ngụy Nhất. Đội trưởng Mã lúc này cũng đã kịp mặc quần áo chỉnh tề, lạnh lùng nhìn người vừa mới đến. Ông ta dù chưa từng mặt đối mặt với Trâu Tướng Quân nhưng đại danh của anh đã sớm như sấm dậy bên tai rồi. Bây giờ thấy anh thật sự có chút có quan hệ thân thiết với hai con nha đầu này, có phần hối hận, liền nghĩ cách tự hóa giải riêng với nhau. Đội trưởng Mã cười khà khà bước tới, vỗ vào vai Trâu Tướng Quân, nói: "Hóa ra là người quen sao? Ái chà, nếu sớm biết đó là người của cậu Trâu thì đâu xảy ra những chuyện đó. Bộ trưởng Trâu và tôi coi như có duyên gặp mặt vài lần. Hôm nay mọi người đều ra ngoài vui chơi, tôi cũng không

https://thuviensach.vn

phải làm ra vẻ bề trên làm gì, tôi còn có mấy thằng em nữa, đợi chúng quay lại rồi chúng ta cùng uống với nhau vài ly, có ấm ức, hiểu lầm gì thì đều nhờ rượu hóa giải hết!". Nói xong, ông ta gọi một cuộc điện thoại, vài câu nói, hùng hồn gọi hết tất cả mấy người đàn ông trong đội Phòng cháy chữa cháy quay lại phòng.

Chưa đầy một phút, một đám người ồn ào bước vào. Người đàn ông đeo kính gọng vàng chưa kịp nhìn rõ tình hình, láu táu mở miệng trước: "Xong rồi chứ ạ? Đội trưởng Mã xem ra vẫn còn sung sức không thua kém gì trước đây! Bọn em phải khổ sở đứng ngoài cả tiếng đồng hồ rồi! Chân ai cũng đều mỏi rã rời cả, vậy mà anh Mã vẫn tràn trề sinh lực thế!".

Nói xong, mấy tên đàn ông đi cùng nở nụ cười mờ ám.

Thấy bộ mặt rúm ró của Đội trưởng Mã, thần sắc có vẻ khác thường, bây giờ mới nhìn rõ trong phòng còn có một người nữa đang đứng ở đó, vội vàng im bặt, có ý dè chừng.

Cô gái sơn móng tay màu đen nhận ra người đang đứng trong phòng trước, bịt miệng kinh ngạc kêu lên: "Trâu... Trâu... Trâu Tướng Quân".

Mọi người đều nghe thấy cái tên đó, đều vô cùng kinh ngạc, quay nhìn người mới đến, lại quay sang nhìn Đội trưởng Mã, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Cô gái sơn móng tay màu đen tự hào cho rằng trong số nam nữ đầy phòng này, mình cô ta là thân quen với Trâu Tướng Quân nhất, liền vui vẻ chạy lại, ngước lên nói: "Tướng Quân, hôm nay sao lại có thời gian ghé qua đây thế? Tháng trước em gọi điện cho anh mà anh không bắt máy!".

Chợt cô ta nhìn thấy Ngụy Nhất đang nằm bất tỉnh, trên người được che bởi một chiếc áo khoác nam giới, trong lòng đã rõ vài phần, run rẩy, lặng lẽ rút lui.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không buồn nhìn cô ta dù chỉ một cái, ánh mắt sắc lạnh cứ chằm chằm nhìn vào Đội trưởng Mã.

Nếu ban nãy, Trâu tướng Quân vừa xông vào phòng đã ra tay luôn, Đội trưởng Mã còn lo sợ hơn. Lúc đó, ông ta đơn thương độc mã, nếu tên thanh niên cao to này nổi giận, ông quả thật cũng khó chống đỡ. Nhưng lúc này, anh em bạn hữu đều ở bên cạnh, cái tên Trâu Tướng Quân kia dù có trẻ trung khỏe mạnh đến mấy thì hai nắm đấm vẫn không thể địch lại bốn nắm đấm được. Ông còn mang bố của cậu ta ra dọa, nói hai người cũng có chút quan hệ, ông cũng được coi là bề trên, chắc rằng tên tiểu tử này sẽ không dám manh động nên ông cũng thấy nhẹ nhõm vài phần.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ ảo ảo, không thấy rõ sắc mặt của Trâu Tướng Quân. Chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt sắc lạnh như băng tuyết, thoắt ẩn thoắt hiện, sâu như biển cả.

Trâu Tướng Quân im lặng hồi lâu, cuốicùng cũng mở miệng, giọng nói lạnh lùng: "Ông đã là bậc cha chú, theo đúng lễ nghĩa, Trâu Tướng Quân đương nhiên phải kính ông một ly".

Đội trưởng Mã trong lòng đắc ý, nhủ thầm, theo lời mọi người nói thì anh chàng này uy danh lừng lẫy, nhưng trước mặt ông sao cậu ta lại thế nhỉ? Trong phút chốc, khuôn mặt ông lộ rõ vẻ dương dương tự đắc, xua tay khách khí tuôn ra một tràng giọng Tứ Xuyên: "Đâu dám, đâu dám! Ra ngoài vui chơi không phân biệt lớn bé, hôm khác tôi sẽ đích thân tới nhà thăm Bộ trưởng Trâu, còn phải xin phụ thân của cậu nể mặt ấy. Nhất định phải xin nể mặt ấy chứ!".

Trâu Tướng Quân không đáp lời. Quay đầu lại chỉ vào chai rượu xo chưa bật nắp ở trên bàn, nói với nhân viên rót rượu trong phòng: "Mở ra".

Nhân viên lập tức nghe lệnh.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nâng ly rượu xo lên, lắc lắc trước mặt Đội trưởng Mã, cung kính nói: "Vãn bối xin uống trước để tỏ lòng kính trọng".

Đội trưởng Mã được trọng vọng như vậy, vô cùng ung dung, luôn miệng nói: "Không cần khách sáo, không cần khách sáo".

Sau đó, trước sự ngạc nhiên của mọi người, Trâu Tướng Quân ánh mắt trầm lặng, dốc ngược chai rượu lên, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ số rượu trong chai đã nằm gọn trong bụng anh. Sau khi uống cạn, sắc mặt anh không chút thay đổi, anh dốc ngược chai rượu, không một giọt nào rơi xuống. Lại đổi chai rượu sang bên tay phải, giơ chai rượu trống rỗng lên, với một thế nhanh mạnh như sấm đánh ngang tai, đập mạnh xuống đỉnh đầu Đội trưởng Mã, "choang" một tiếng, mảnh vỡ bắn tung tóe, rơi xuống đất.

Biến cố bất ngờ đó vừa hung dữ vừa mạnh mẽ, dù mọi người đều đang tập trung nhìn Trâu Tướng Quân, nhưng không ai ngờ rằng anh lại có hành động nhanh như vậy. Lại không ai ra tay ngăn cản.

Một luồng máu đỏ tươi từ đỉnh đầu Đội trưởng Mã tuôn trào... Đội trưởng Mã không kịp nói dù chỉ một tiếng, người mềm nhũn đổ vật xuống đất, máu trên đỉnh đầu vẫn không ngừng chảy.

Trâu Tướng Quân liếc mắt về phía Ngụy Nhất lúc này vẫn đang bất tỉnh nhân sự: "Người con gái kia, ngay cả tôi cũng không nỡ động vào, lẽ nào để ông dở trò sàm sỡ sao?", giọng nói của anh như từ địa ngục vọng tới, lạnh lùng, không một chút nhân tính.

Đám con gái có mặt tại đó không thể không chế được bản thân, hét lên sợ hãi, chốc lát trở thành một đám hỗn loạn, nhưng trước cái nhìn sắc lạnh như mắt diều hâu của Trâu Tướng Quân, không ai dám hó he thêm một tiếng nào nữa.

https://thuviensach.vn

Vài ba giọt máu bắn vào mặt Trâu Tướng Quân, càng làm cho bộ mặt đang trắng bệch ra của anh giống như bộ mặt ma quỷ của Diêm Vương, như thần chết dưới địa ngục, thật u ám, đáng sợ.

Trâu Tướng Quân chậm rãi rút điện thoại ra, bình thản gọi xe cứu thương đến: "Cho xe đến khu giải trí XX, có người bị thương cần cấp cứu". Rồi lại thản nhiên cúp máy. Sau đó anh quay người bước đến bên Ngụy Nhất, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Ngụy Nhất, thần thái trong chốc lát đã trở nên dịu dàng, thêm vào đó là một chút thương xót. Trâu Tướng Quân bế bổng Ngụy Nhất lên, ngẩng cao đầu sải bước, đi qua trước mặt mọi người. Bước chân anh tôn quý, đôi mắt sắc lạnh, không ai dám tiến lên ngăn cản, thậm chí không ai dám mở miệng nói câu nào. Cứ mở mắt trừng trừng nhìn Trâu Tướng Quân sau khi uống hết một chai rượu xo, đập vỡ đầu Đội trưởng Mã, rồi lại ra đi như không có chuyện gì.

Duy chỉ một mình cô gái sơn móng tay màu đen là chẳng có đầu óc gì cả, khi Trâu Tướng Quân bước ra gần đến cửa, cô ta bỗng lao tới cất giọng hỏi: "Trâu Tướng Quân, người đó có quan hệ thế nào với anh?".

Đôi môi của Trâu Tướng Quân mím chặt, trong ánh mắt vẳn lên những tia nhìn phẫn nộ, không thèm để ý tới câu nói của một đứa đàn bà bỉ ổi, tiếp tục đi về phía trước.

Nguyệt Nguyệt lúc này mở mày mở mặt, cất giọng nói lớn: "Đã nói Ngụy Nhất nhà chúng tôi là vị hôn thê của Trâu Tướng Quân! Tướng Quân, ban nãy em đã cảnh cáo bọn họ rồi, bọn họ vẫn không chịu tin", cô gái Nguyệt Nguyệt vốn không phải là người có tấm lòng khoáng đạt, lúc này vô cùng đáng yêu, xúm lại bẩm báo, chỉ vào mấy cô gái kia và nói với Trâu Tướng Quân: "Cô kia, cô kia, còn, cả cô kia nữa, đều động tay đánh Nhất Nhất! Thế này, đánh thế này này... ", Nguyệt Nguyệt khua chân múa tay diễn tả lại.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không ngờ Ngụy Nhất còn bị đánh như thế, anh đùng đùng nổi giận, quay phắt đầu lại, ánh mắt sắc lạnh quét một lượt theo hướng chỉ tay của Nguyệt Nguyệt, những người bị ánh mắt đó quét qua đều run rẩy sợ hãi. Mọi người đã biết đến bản lĩnh và tác phong của Trâu Tướng Quân, mấy cô gái ban nãy đã trực tiếp đánh Ngụy Nhất giờ đây đều sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn bất lực, ánh mắt đờ đẫn.

Trâu Tướng Quân cất giọng u ám nói: "Cô ấy không phải là vị hôn thê của tôi".

Tất cả mọi người đều sững lại, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nguyệt Nguyệt lòng dạ rối bời, thầm rủa Trâu Tướng Quân quá thật thà, lúc này lại tạo cơ hội cho đối phương có thêm uy lực.

Nhưng chỉ một giây ngay sau đó, Trâu Tướng Quân lại lạnh lùng nói: "Cô ấy là vợ hợp pháp của tôi". Dừng lại một chút, sắc mặt anh đanh lại, hai mắt đỏ ngầu, chỉ có giọng nói là vẫn thờ ơ lạnh nhạt: “Phụ nữ”. Một tiếng "phụ nữ" làm những cô gái có mặt tại đó đều không thể không run sợ, đồng loạt tự giác dỏng tai lên chăm chú nghe. "Tôi không đánh." Trái tim đang treo lơ lửng vì lo sợ của họ được bình yên hạ xuống. Ngay sau đó, đôi môi hoàn mỹ của Trâu Tướng Quân vừa khép lại, lại mở ra, khẽ khàng thốt lên: "Những người nào hôm nay đã ra tay, tự chặt đứt một ngón tay, nội trong ba ngày phải chủ động mang tới trước mặt tôi, coi như chuộc tội với vợ tôi. Nếu không... Hừ! Khuyên các ngươi hãy đi nghe ngóng xem thủ đoạn của ta đây. Trâu Tướng Quân ta, chẳng lẽ lại là người mà các ngươi có thể dễ dàng bắt nạt hay sao?". Trái tim của đám các cô gái kia cứ nhấp nhổm lên xuống theo nhịp điệu từng câu nói của Trâu Tướng Quân, sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, người mềm nhũn, ngồi sụp xuống sàn.

Trâu Tướng Quân nói xong, bế Ngụy Nhất hiên ngang bước đi, Nguyệt Nguyệt lon ton chạy theo sau, bộ dạng cũng hiên ngang không kém.

-_____

https://thuviensach.vn

[1] Arnold Alois Schwarzenegger: Là vận động viên thể dục thể hình, diễn Viên điện ảnh, nổi tiếng trên toàn thể giới với tư cách ngôi sao phim hành động Hollyvvood

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Lần Đầu Nếm Trái Cấm

Men rượu lúc này đã ngấm, Trâu Tướng Quân cố gắng kìm nén cơn say, sai người đưa Nguyệt Nguyệt về trường, còn anh đưa Ngụy Nhất về nhà.

Vừa vào nhà, anh vội mò mẫm chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, đầu óc đau như sắp nổ tung. Trong lòng anh vẫn day dứt vì Ngụy Nhất, sau khi nôn xong, anh uống một cốc thuốc giã rượu, lim dim mắt, đến khi cảm thấy dễ chịu hơn một chút thì lập tức lao tới bên Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất vẫn chưa tỉnh, không biết cô bị thương ở đâu nữa. Trâu Tướng Quân cũng không dám tùy tiện kiểm tra lo lắng đến nỗi toát mồ hôi hột, cứ đi đi lại lại quanh NgụyNhất.

Quá nửa đêm, men rượu mới tan hết, Ngụy Nhất dần cảm giác mình đang nằm trên giường ấm nệm êm, vô cùng dễ chịu, không muốn mở mắt ra nữa.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng, cô nghe thấy giọng nói có sức xuyên thấu mạnh mẽ, cổ họng khàn khàn một nỗi ân hận từ tận đáy lòng vang lên: "Tất cả là lỗi tại anh, Tiểu Trư, nếu không phải do anh ích kỷ, chỉ biết nghĩ lợi cho riêng mình, muốn chiếm ưu thế trong tình cảm thì sẽ không hại em phải đến những nơi đó uống rượu giải sầu, bị kẻ xấu đem ra làm trò tiêu khiển, thiếu chút nữa còn bị thất thân! Nghĩ đến những điều đó,

https://thuviensach.vn

anh vô cùng ân hận, hận bản thân mình, đương nhiên còn hận cả lão già họ Mã kia nữa. Tiểu Trư, nếu em có mệnh hệ gì, hoặc là từ giờ có nỗi ám ảnh gì trong lòng, anh anh... Thực sự, em không biết đấy thôi, một tháng qua, anh đã nhớ em biết bao nhiêu! Đã mấy lần, anh đến đứng dưới sân ký túc nhưng không làm gì cả, chỉ nhìn lên cửa sổ phòng em cho tới khi đèn tắt, làm như thế trong lòng anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Khi em đi mua cơm, anh cũng lén lút đi theo, còn cả lúc em đi lấy nước sôi nữa... Anh vốn đã định bước tới gọi em nhưng lại bị lòng tự trọng ngăn lại... Giờ anh rất ân hận! Tiểu Trư".

Ngụy Nhất bỗng cảm thấy một cảm giác ươn ướt, lành lạnh mà dịu dàng chạm vào mu bàn tay cô, đó chắc chắn là đôi môi của Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất vẫn không lên tiếng, nhắm mắt nghe tiếp.

Trâu Tướng Quân luôn giữ bộ mặt lạnh lùng trước mặt người khác, không ngờ khi không có ai bên cạnh, anh lại trở nên ủy mị như vậy. Lôi thôi dài dòng, tình cảm thân thiết, toàn bộ những nỗi lòng của anh lúc ở phòng karaoke ban nãy đều được kể lại. Uống một ngụm nước cho bớt khô cổ họng, anh lại lần lượt kể lể một hồi từ khi mới gặp Ngụy Nhất, nhớ cô, yêu cô như thê nào. Một câu chuyện tình cảm đáng được ca ngợi và đáng rơi lệ, chỉ có trời đất hợp lại mới sánh được với chuyện tình cảm của Trâu Tướng Quân.

Đang nói tới lúc cảm hứng dâng trào, cảm thấy miệng lưỡi khô rát, anh lại uống thêm một ngụm nước. Đang định tiếp tục câu chuyện còn dang dở, bỗng anh giật thót cả người vì đôi mắt sáng long lanh đang chăm chú nhìn mình.

Ngụy Nhất đã mở mắt, cô chăm chú nhìn Trâu Tướng Quân. Không biết những lời vừa rồi anh nói, cô ấy nghe được bao nhiêu phần, Trâu Tướng Quân rất bối rối, khuôn mặt tuấn tú khẽ ửng hồng. Anh lập tức khẽ hắng

https://thuviensach.vn

giọng, tìm lại giọng điệu bình thường, lạnh lùng hỏi: "Lạnh không? Để anh đắp thêm cho em một cái chăn nữa nhé?".

Giờ đang là giữa mùa hè, làm gì có chuyện đắp chăn, lại còn đắp tới hai cái chăn nữa!

Ngụy Nhất chậm rãi lắc đầu, đôi mắt ngân ngân nước vẫn chăm chú nhìn anh, sóng mắt dập dềnh, vô cùng rung động.

Trâu Tướng Quân bị Ngụy Nhất nhìn chăm chú đến nỗi xấu hổ, gãi gãi đầu, hỏi: "Vậy em có nóng không? Điều hòa để thế đã được chưa?". Vì Trâu Tướng Quân vốn nóng tính đặc biệt anh rất sợ nóng, vì vậy điều hòa trong nhà lúc nao cũng để cố định ở mức hai mươi độ. Biết rằng thân nhiệt phụ nữ khác với nhiệt độ cơ thể của mình, anh liền quan tâm hỏi.

Ngụy Nhất vẫn ngây ra, tiếp tục lắc đầu, đôi mắt khẽ nheo lại.

Trâu Tướng Quân ngước nhìn lên chùm đèn thủy tinh, chợt hiểu ra: "Có phải đèn quá sáng?". Sau đó anh chạy vội đi tắt đèn.

Đôi mắt trong sáng của Ngụy Nhất lộ rõ vẻ xúc động, cô vẫn yên lặng, cảm thấy miệng mình khô rát, cô đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi.

Trâu Tướng Quân tinh mắt để ý thấy, lập tức hỏi: "Có phải khát quá không? Tiểu Trư, uống một chút nước nhé!".

Vừa nghe nói như vậy, Ngụy Nhất liền gật đầu, khẽ nói: "Muốn uống nước đường mật ong".

Trâu Tướng Quân vô cùng phấn khởi, chạy nhanh như gió, pha một cốc nước đường mật ong, lại cẩn thận bê cốc nước chạy lại. Thổi nguội từng thìa từng thìa một dùng miệng nhấp thử xem đã bớt nóng chưa rồi mới đưa vào miệng Ngụy Nhất, nói: 'Tiểu Trư, há miệng ra nào!".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất uống được vài ngụm, ngọt quá, thấm vào tận gan ruột.

Dường như được cơ thể điều phối, nước uống vào đẳng miệng thì nước mắt lại tuôn rơi. Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất khóc không rõ nguyên cớ, cứ ngỡ là cô bị thương nặng ở đâu, vội lật tung chăn lên, tìm khắp dưới cánh tay và chân cô, sốt sắng hỏi: "Đau ở đâu? Em đau ở đâu? Tiểu Trư, rốt cuộc là em bị thương ở đâu?".

Thực ra, Ngụy Nhất bị vài vết xước ngoài da, chỉ hơi thâm tím một chút thôi.

Ngụy Nhất rơi lệ bởi hành động nghĩa hiệp, sự quan tâm ân cần chu đáo và cả sự chung tình của Trâu Tướng Quân. Tất cả những điều đó khiến cô bây giờ và trong suốt phần đời sau này sẽ luôn luôn ghi lòng tạc dạ. Lần đầu tiên nhìn Trâu Tướng Quân thật kỹ, thật nghiêm túc, cô mới hốt hoảng nhận ra rằng, trước đây mình đã bỏ qua biết bao điều hạnh phúc.

Trâu Tướng Quân không hiểu hết được những tâm tư tình cảm ấy, cứ cố gắng tìm những vết thương trên người cô. Thấy nước mắt của Ngụy Nhất rơi xuống ngày càng nhiều, đoán rằng chắc cô bị nội thương nên anh hốt hoảng, vội vàng rút điện thoại gọi cấp cứu.

Ngụy Nhất bây giờ mới nghẹn ngào nói, "Em không sao". Nói rồi, hai hàng nước mắt lại rơi xuống, nức nở: "Em chỉ đang nghĩ, tại sao anh luôn đối xử với em tốt như vậy... Em... em không đáng được anh đối xử tốt như thế.

Trâu Tướng Quân bây giờ đoán rằng, chắc cô đã bị gã đàn ông kia sàm sỡ nên cảm thấy tự ti. Nghĩ tới loại người đồi bại trong xã hội đó, cơn giận giữ trong người Trâu Tướng Quân lại bốc cao.

"Trâu Tướng Quân, có phải anh đang giận em không?" Ngụy Nhất thấy nét mặt của Trâu Tướng Quân sa sầm lại trong lòng cảm thấy không yên, khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

"Em đúng là đồ ngốc! Sao anh có thể giận em được chứ! Hơn nữa, đó không phải là lỗi của em!"

"Nhưng, em... em..." Ngụy Nhất chợt rùng mình khi nhớ lại đôi bàn tay thô thiển của Đội trưởng Mã, cảm thấy toàn thân mình bẩn thỉu, liền giãy giụa vùng dậy muốn đi tắm rửa.

Trâu Tướng Quân không nói thêm lời nào, bế thốc cô lên, đi thẳng vào nhà tắm.

Hai người vào đến phòng tắm rồi, Trâu Tướng Quân lại không có ý đi ra. Anh khẽ đặt Ngụy Nhất đứng xuống, nói một câu, "Anh không muốn ra". Đỡ Ngụy Nhất ngồi xuống, anh nói, "Đứng tắm vòi sen nhé!". Rồi anh mở vòi nước. Xem ra Tướng Quân cũng có chút hiềm khích với cơ thể bị người đàn ông khác sờ mó vào của Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất cảm thấy bị tổn thương, đang ủ rũ đứng ngây người ra, chợt thấy lành lạnh, mới phát hiện ra quần áo của mình đã bị Trâu Tướng Quân cởi ra hết.

Lúc này đây, không một mảnh vải che thân, đứng dưới ánh đèn sáng chói trong phòng tắm, cơ thể nhẵn nhụi điểm xuyết vài vết bầm tím, đặc biệt là ống chân bên trái, chỗ bị gót giày đá phải, vẫn còn đang rớm máu.

Trâu Tướng Quân vô cùng đau lòng, quỳ người xuống, dùng nước ấm giúp cô xoa rửa chỗ bầm tím. Anh chuyên tâm chăm sóc Ngụy Nhất, trong lòng không chút vấn vương đến những chuyện khác, giống như cô là người vợ đã mười năm nay của anh rồi, lời nói, cử chỉ đều hết sức tự nhiên. Đến lúc Ngụy Nhất kịp phản ứng lại thì cả người cô đã ướt đẫm, anh bắt đầu xoa nước tắm cho cô, bọt xà phòng vương đầy cơ thể.

Ngụy Nhất ngượng ngùng, xấu hổ đến mức đầu ngón chân cũng đỏ ửng lên, bẽn lẽn đẩy anh ra: "Để em tự làm! Em tự làm được! Anh, anh đi ra đi..”

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân trừng mắt lên nhìn, lạc giọng nói: "Không được động đậy!". Cô thật sự coi anh là thánh nhân hay sao? Không một mảnh vải che thân mà lại kéo kéo đẩy đẩy trước mặt anh. Bàn tay Trâu Tướng Quân trên người cô khẽ ấn mạnh thêm một chút, Ngụy Nhất liền lùi ra sau, cứ như thế, cuối cùng anh dồn cô vào tận góc tường, không còn đường lùi nữa. Trâu Tướng Quân khóa chặt cô vào góc tường, tiếp tục kỳ cọ. Cảnh tượng này lại càng thêm phần mờ ám.

Giọng nói của Ngụy Nhất đã bắt đầu run rẩy, nói không đầu cũng chẳng cuối: “Em, em, em... em tự tắm được rồi! Em tự tắm được... Cảm ơn anh... Anh tắm đi, em cũng tự tắm được...".

Trâu Tướng Quân lần này lại vô cùng quân tử, an phận thủ thường khiến người ta phải líu cả lưỡi, nói tắm là chỉ tắm rửa, bàn tay của anh đối đãi mọi bộ phận trên cơ thể của Ngụy Nhất như nhau, tuyệt đối không thiên vị chỗ nào tuyệt đối không dừng lại quá lâu ở đâu cả.

Trâu Tướng Quân cười hì hì, nói: "Chính em nhắc anh đấy, lát nữa em cũng giúp anh tắm nhé!".

Ngụy Nhất cúi gằm mặt, lắc đầu lia lịa, bỗng cô nhìn thấy bộ phận đang cương cứng trên phần cơ thể chỉ mặc mỗi chiếc quần lót của Trâu Tướng Quân, cơn say vừa tỉnh được vài phần, cô chỉ muốn lại say tiếp thôi.

Trâu Tướng Quân ngồi hẳn xuống cẩn thận kỳ cọ cho Ngụy Nhất, bất chợt anh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cô: "Tiểu Trư, hơn một tháng nay không có tin gì của anh, em thật sự không nhớ anh sao?".

Ngụy Nhất bẽn lẽn một hồi, trách móc: "Nhớ đến một tên đại lưu manh như anh làm gì chứ? Em chẳng thèm!".

Trâu Tướng Quân bực tức, véo một cái âu yếm vào eo của Ngụy Nhất. Sau đó lại ngẩng đầu lên, hung dữ hỏi: "Lão già đó chạm vào chỗ nào trên người em?".

https://thuviensach.vn

"Ở đây", Ngụy Nhất nghĩ một lát, chỉ vào mặt mình.

Trâu Tướng Quân hằn học liếm vào chỗ đó, anh muốn dùng nước bọt của mình để rửa sạch dấu vết của kẻ khác.

"Còn chạm vào chỗ nào nữa?"

"Đây", Ngụy Nhất lại chỉ chỉ xuống cổ.

Trâu Tướng Quân lại hôn cổ cô.

Cứ nhắc đi nhắc lại như thế toàn thân Ngụy Nhất đều bị Trâu Tướng Quân hôn một lượt.

Nụ hôn của Trâu Tướng Quân ban đầu còn có ý chỉ là gột rửa, rồi đến triền miên vấn vít, đến cuối cùng thì không thể kìm nén dục vọng được nữa. Hơi thở hổn hển, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng, đen láy nhìn cô càng lúc càng đắm đuối.

Qua tấm gương trong nhà tắm, Ngụy Nhất nhìn thấy hai cơ thể đang quấn quýt lấy nhau, xấu hổ đến nỗi nhắm chặt mắt lại. Cuối cùng, Trâu Tướng Quân lấy khăn tắm cuốn gọn người cô như một con tôm đã luộc chín, anh bế cô đi ra rồi đặt lên giường. Anh vỗ nhẹ vào khuôn mặt đỏ ửng, nói, "Anh cũng đi tắm đây. Đợi anh nhé!". Ba tiếng "đợi anh nhé" khẽ khàng như giọng nói mê trong giấc mộng, nhưng ý tứ lại sâu xa. Con tôm Ngụy Nhất rúc đầu vào khăn tắm, không chịu trả lời. Trâu Tướng Quân bật cười thành tiếng, rảo từng bước lớn vào phòng tắm.

Ngụy Nhất bây giờ mới thò đầu ra, làm mặt xấu nhìn theo tấm lưng tự cho mình là hơn người của anh.

Trâu Tướng Quân đang định đi, chợt nhớ lại đêm động phòng hoa chúc lần trước, quay đầu lại cảnh cáo: “ Đừng có ý đồ chạy trốn nữa đấy! Nếu không, anh sẽ không nương tay với em nữa đâu". Nhưng vừa hay anh bắt

https://thuviensach.vn

gặp diệu bộ đang thè lưỡi chun mũi lên trêu mình của Ngụy Nhất, vốn định làm bộ mặt nghiêm nghị nhưng lại không nhịn được cười.

Trong lúc Trâu Tướng Quân tắm, Ngụy Nhất ngồi cuộn tròn trong chăn suy nghĩ. Thực ra, thứ gọi là trinh tiết đó cũng chính là một thứ mà đám đàn ông luôn tưởng nhớ, đối với phụ nữ thì nó chẳng có tác dụng gì. Hà tất phải coi trọng như vậy? Sau này, nếu còn gặp phải chuyện như hôm nay, lại đem dâng hiến cho mấy tên lưu manh đáng ghét, chi bằng trao tặng cho Trâu Tướng Quân luôn cho xong. Dù rằng nói Trâu Tướng Quân là lưu manh nhưng tốt xấu gì cũng là chồng của mình, có thể coi là một tên lưu manh hợp pháp, đối với mình cũng rất tận tình chu đáo. Hơn nữa, hôm nay anh ấy đã làm một hành động nghĩa hiệp. Theo sự giác ngộ cao thượng đồ ngon vật lạ không dành cho người ngoài thì thứ đó cũng nên dành cho Trâu Tướng Quân.

Nghĩ đến đây, Ngụy Nhất đỏ mặt tía tai, lăn lộn vài vòng, thầm tính toán: Nếu hôm nay Trâu Tướng Quân lại đề nghị mình chuyện đó, mình... mình sẽ đáp ứng anh ấy! Nhưng lại nghĩ theo chiều hướng khác, cái tên lưu manh Trâu Tướng Quân này đã sớm rèn luyện được bản lĩnh luôn biết tận dụng triệt để rồi, căn bản là có lúc nào không đề nghị chuyện đó đâu? Nghĩ thế, cô ngửa mặt nhìn ngọn đèn trên trần, vừa chẳng biết nói gì vừa xấu hổ.

Tâm tư rối bời của Ngụy Nhất còn chưa tìm ra được mối gỡ nào, Trâu Tướng Quân sau khi bước vào nhà tắm, đã sảng khoái phấn khởi bước ra, thời gian tắm không quá năm phút. Anh bước tới trước giường, thấy Ngụy Tiểu Trư đang nhắm nghiền mắt, hàng mi khẽ động đậy, rõ ràng là giả vờ ngủ, vậy là anh liền cúi người xuống, khẽ liếm láp hàng lông mi đen dày, đầu lưỡi khẽ chạm vào rồi lại thôi, âm áp, mằn mặn.

Ngụy Nhất nắm chặt hai tay, không biết phải ứng phó như thế nào, đành nghiến răng quyết theo kế sách giả vờ ngủ của mình tới cùng. Trâu Tướng Quân lại không bỏ qua đôi môi đỏ hồng của cô, khóa môi anh vào đó, nụ hôn gắn chặt đến nỗi gió cũng không lọt qua được, anh hôn tới mười phút

https://thuviensach.vn

mới chịu thôi. Ngụy Nhất vẫn nhắm nghiền hai mắt nhưng đôi môi nhỏ xinh đang len lén hít thở. Trâu Tướng Quân phát ra tiếng cười khe khẽ từ cổ họng, liền bắt đầu nụ hôn dài và cuồng nhiệt hơn.

Chiếc khăn tắm của hai người cứ trượt xuống một cách tự nhiên, nhiệt độ trong phòng dần cao lên, có thể nghe rõ tiếng rên rỉ nũng nịu của nữ giới và hơi thở hổn hển, gấp gáp của phái nam.

Trâu Tướng Quân hôn khắp một lượt toàn bộ cơ thể Ngụy Nhất, Ngụy Nhất cũng quên luôn cả việc giả vờ ngủ, mơ màng gọi tên anh.

"Tiểu Trư, anh đã đợi được em trưởng thành rồi." Đợi mãi vẫn không thấy phản ứng, anh ghé sát vào tai cô, khẽ liếm láp vành tai. Vành tai của Ngụy Nhất trắng trẻo, mịn màng, trông rất cuốn hút. Lúc này, Trâu Tướng Quân khẽ nhổm người lên, dò hỏi, "Em yêu, em đã chuẩn bị xong chưa?".

Ngụy Nhất lim dim mắt, mơ màng nhìn khuôn mặt khôi ngô tuân tú lấm tấm mồ hôi của Trâu Tướng Quân đang định hỏi xem chuẩn bị gì thì một cảm giác đau nhói dội lên từ phần thân dưới, cô bất giác khẽ kêu lên một tiếng.

Trâu Tướng Quân thấy Ngụy Nhất có chút chưa thích ứng, lập tức dừng ngay lại, cố gắng kiềm chế nhẫn nại, những giọt mồ hôi rơi xuống, rớt trên cơ thể trắng như ngọc của Ngụy Nhất, bỏng rát như lửa.

"Em yêu, đau không?", cổ họng đã hoàn toàn khản đặc, anh nhíu cặp lông mày rậm, quan sát biểu hiện trên khuôn mặt Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất hồi tỉnh lại trong cơn đau lạ lẫm, mỉm cười dịu dàng với Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân cũng chỉ nhẫn nại được một lát, tấm lưng rắn rỏi của anh vươn thẳng lên, tiếp tục hành động, thoải mái đến nỗi cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ, sau đó anh ôm chặt lấy Ngụy Nhất, muốn đưa cô gái

https://thuviensach.vn

Ngụy Tiểu Trư này cùng đến thám hiểm đỉnh núi mây mưa, thưởng thức cảnh đẹp mê hồn ở đó.

"Trâu Tướng Quân!" Ngụy Nhất chỉ cảm thấy một cao trào dục vọng mãnh liệt mà lạ lẫm trào dâng từ sâu thẳm cơ thể mình, dường như đang muốn nhấn chìm cô ở đó, cô nắm chặt cánh tay của Trâu Tướng Quân, hoảng hốt, bơ vơ gọi tên anh.

"Một tháng qua, rốt cuộc em có nhớ anh không?", Trâu Tướng Quân lúc đó vẫn không quên câu hỏi ấy.

"Không nhớ...", Ngụy Nhất vẫn cứng đầu nhưng không chịu được những nhịp đưa vào đầy mạnh mẽ của Trâu Tướng Quân, giơ cờ trắng đầu hàng, nói rõ sự thật, "Nhớ... ừm... nhớ lắm!".

"Gọi chồng đi!"

"Ch... ồng!"

"Nói em yêu anh!"

"Em, em hận anh. .. ờ..” Ngụy Nhất tự dưng cảm thấy mình bị anh bắt nạt, bao cảm giác đan xen trong lòng, cô bỗng òa khóc.

Trâu Tướng Quân vốn là một người đàn ông rất sung sức trong chuyện chăn gối, bị kìm nén quá lâu, lại sẵn có chút hơi men trong người, trong lòng dù biết Ngụy Nhất lần đầu bước vào thiên đường tình ái, cần phải có chút tiết chế nhưng người con gái trong mộng, nõn nà trần trụi đang nằm trong vòng tay như vậy nên anh không thể khống chế được, cứ năm lần bảy lượt chiếm hữu cô.

Đêm đó, hai người mây mưa, say đắm cuồng nhiệt, nam hùng hổ mạnh mẽ, muốn đưa hàng trăm hàng vạn quân binh hùng mạnh xuống núi. Phía

https://thuviensach.vn

nữ mơ màng màng tuân theo quy củ, chỉ nguyện một lòng đưa khách sang sông.

Sau mấy trận chiến quá chênh lệch về sức lực, Ngụy Nhất đã quá mệt mỏi. Vậy là cô ngủ một mạch tới tận trưa ngày hôm sau mà vẫn chưa tỉnh dậy.

Trâu Tướng Quân đã dậy từ sớm, thấy khuôn mặt khi ngủ của Ngụy Nhất như một bé gái, trong sáng đáng yêu trong lòng hân hoan, tìm một sợi tóc rụng trên đầu giường, ngoáy ngoáy trước mũi Ngụy Nhất. Ngụy Nhất bị ngứa, lại ư ử kêu lên một tràng như lợn con, bất giác quay mặt qua nép sát vào lồng ngực của Trâu Tướng Quân. Hơi thở ấm áp cứ xộc thẳng vào trái tim anh, cô lại tiếp tục ngủ say, dường như không muốn tỉnh dậy.

Trâu Tướng Quân thấy toàn thân nóng bừng, không kiềm chế được, anh muốn tiếp tục ân ái thêm lần nữa. Bàn tay anh lại thăm dò vuốt ve khắp người Ngụy Nhât một hồi. Ngụy Nhất bây giờ mới lười biếng tỉnh dậy, thấy anh có ý định, cô làm khuôn mặt thiểu não, lạc giọng nói: "Anh tha cho em đi! Xương cốt của em rã rời hết ra rồi đây này!".

"Gọi anh là chồng tốt bụng!", Trâu Tướng Quân cười.

"Chồng tốt bụng!", Ngụy Nhất lúc này lại tỏ ta rất ngoan ngoãn.

Trâu Tướng Quân nhổm người lên, thấy bộ dạng nhếch nhác khổ sở của cô, anh vô cùng xót xa liền khai ân cho cô.

Toàn thân anh lại đang nóng như lửa đốtt, đành đứng lên vào nhà tắm xả nước lạnh để hạ nhiệt.

Ngụy Nhất chắc mẩm Trâu Tướng Quân chắc còn lâu mới quay lại, bây giờ mới dám chui đầu vào trong chăn tìm dấu vết của một thiếu nữ.

https://thuviensach.vn

Lần này, cô thực sự mới trở thành người phụ nữ của Trâu Tướng Quân, là vợ của anh ấy.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Cô Vợ Mới Ngụy Nhất

Sự hiến dâng của Ngụy Nhất đêm qua có dư vị của việc "đại ân đại đức không có gì để báo đáp, đành lấy tấm thân của mình ra hiến dân", sáng sớm tỉnh dậy, cô lại có chút hối hận.

Trâu Tướng Quân sau khi xả nước lạnh khắp người, quay vào phòng, thấy Ngụy Nhất đang lặng lẽ nâng chỗ ga trải giường có thấm vệt máu trinh tiết, khóc lóc thổn thức. Dù anh cảm thấy biểu hiện của Ngụy Nhất lúc này rất kỳ lạ nhưng cô ấy đang khóc như thế người bên cạnh cũng không nên làm phiền. Trâu Tướng Quân bèn ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ cùng cô nghiên cứu vệt máu đó.

Trâu Tướng Quân là người đàn ông cao lớn, không dễ dàng nhịn đói như phụ nữ. Hôm qua, những thứ ăn được anh đã nôn hết ra cả rồi, thêm vào đó lại thực hiện công việc tiêu tốn nhiều năng lượng, giờ này bụng dạ bắt đầu sôi ùng ục. Nhưng Ngụy Nhất lại chẳng có chút dấu hiệu gì tỏ vẻ muốn ăn uống cả, mắt vẫn không rời khỏi vết máu đỏ vương lại trên tấm ga trải giường. Trâu Tướng Quân từ nhỏ sống ở nước ngoài, đâu hiểu được nỗi buồn rầu, thương cảm của các cô gái Trung Quốc sau khi trải qua đêm động phòng hoa chúc, thầm nghĩ, phụ nữ thật hà tiện, chẳng qua củng chỉ là mấy giọt máu thôi mà, được rồi, cùng lắm là anh cũng chích mấy giọt từ tay anh ra đền cho cô ấy là được chứ gì, đều là máu, làm gì có sự phân biệt cao thấp

https://thuviensach.vn

sang hèn? Nghĩ tới đó, anh liền nhổm người dậy, ngó xung quanh tim chiếc kéo.

Mẹ của Ngụy Nhất là người Tứ Xuyên, rất coi trọng vết máu trinh tiết của người con gái. Ở đó có tập tục, sau đêm tân hôn ga trải giường của cô dâu chú rể buộc phải có vết máu lưu lại, cắt chỗ ga trải giường có dính vệt máu đó ra, treo trước cửa để báo cho mọi người biết.

Ngụy Nhất ngay từ nhỏ đã được nghe mẹ kể chuyện này, xem nhiều bị nhiễm, nghe lắm bị lây, cũng rất lưu luyến vệt máu của mình. Bèn quyết định cắt chỗ ga trải giường có lưu vệt máu đó, giữ gìn thật cẩn thận để làm kỷ niệm sau này. Đang trong lúc tìm kéo, vừa hay Trâu Tướng Quân cầm kéo bước tới, còn chưa kịp biểu dương anh nhanh tay nhanh mắt, đã thấy anh nghiến răng, mím môi, miết lưỡi kéo lên ngón tay trỏ của mình, rồi nhỏ những giọt máu đang không ngớt tuôn trào xuống vết máu trinh tiết của cô.

Sau khi hoàn thành động tác anh hùng đó, Trâu Tướng Quân công đức viên mãn thu ngón tay đẫm máu của mình về vị trí cũ, chờ đợi sự cảm kích của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất không dám tin vào mắt mình, quay nhìn Trâu Tướng Quân một cái, lại nhìn vết máu trên ga trải giường giờ đã lan rộng ra nhiều, lại bật khóc nức nở.

Trâu Tướng Quân luống cuống, không còn cách nào để đối phó với cô vợ mới nữa: "Chị gái, chị lại sao thế?".

Ngụy Nhất khóc một hồi, ngước đôi mắt đỏ hoe lên, hỏi: "Bên ngoài có mưa không?".

Trâu Tướng Quân vội vàng dỗ dành: "Không mưa. Trời nắng! Thời tiết rất đẹp đấy!".

Ngụy Nhất vội trở người bước xuống giường, làm vệ sinh cá nhân một cách qua quýt rồi định ra ngoài. Trâu Tướng Quân cứ ngỡ cô muốn đi ăn nên vô cùng mừng rỡ, thay quần áo rồi đi theo sau.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất quay lại nói: "Em muốn chạy thể dục buổi sáng, anh cũng chạy cùng em sao?".

Trâu Tướng Quân không thể không chỉ vào chiếc đồng hồ hiệu Rolex, nhắc nhở cô: "Bây giờ đã là ba giờ bốn mươi phút chiều".

Ngụy Nhất rất bướng bỉnh, hai năm nay có thói quen chạy vào buổi sáng, chỉ cần trời không mưa, cô đều duy trì thói quen đó. Trâu Tướng Quân rất không vui nhưng lại sợ Ngụy Nhất chạy đi rồi sẽ không quay lại nữa. Bất đắc dĩ, anh đành bám sát Ngụy Nhất, chầm chậm chạy quanh khu nhà một hồi, được một vòng, lại thêm một vòng nữa. Hôm nay quả là một ngày nắng gắt, Trâu Tướng Quân vốn là người rất sợ nóng, lúc này bụng đói, lại phải chạy bộ trong tiết trời nắng gắt tới 30°c, mồ hôi nhễ nhại, ông Trời dường như đang muốn lấy đi tính mạng của anh.

Cô vợ mới Ngụy Nhất hoàng ân rộng lớn, tiến hành xong việc "chạy chiều", vuốt má suy nghĩ, cuối cùng cũng đã đặt tâm tư của mình vào đại sự ăn uống.

Đôi mắt đờ đẫn của Trâu Tướng Quân bây giờ mới có chút sức sống, đề nghị đến nhà hàng. Ngụy Nhất là người vợ đảm đang hiền thục, cô đề xướng ăn cơm ở nhà, vừa đầy đủ dinh dưỡng vừa vệ sinh, lại tiết kiệm. Trâu Tướng Quân nghĩ một lát, cũng cảm thấy nhớ món canh cá diếc lần trước Ngụy Nhất nấu, liền vui vẻ đồng ý.

Trâu Tướng Quân trở về nhà, xử lý một chút tài liệu rồi lại đi tắm thêm lần nữa. Tắm rửa sạch sẽ xong, anh sảng khoái bước ra ngoài. Anh mặc một chiếc áo hiệu Polo màu hồng nhạt, phía dưới là quần soóc kẻ sọc màu xanh da trời, để lộ hai bắp chân khỏe khoắn, trông thật nam tính, lại có chút nho nhã lịch sự.

Trâu Tướng Quân cùng hợp xướng ca khúc vườn không nhà trống với cái bụng rỗng, luôn miệng kêu đói sắp ngất đi rồi, anh bước tới phòng ăn,

https://thuviensach.vn

thấy Ngụy Nhất đã chuẩn bị xong một bữa ăn gồm ba món mặn một món canh tất cả đều đã bày sẵn trên bàn, hương thơm ngào ngạt.

Cá rô phi xốt, sa lát cà tím trộn tỏi, ngồng tỏi xào thịt, canh củ quả hầm thịt bò.

Hai người đều đã rất đói, Trâu Tướng Quân lại càng đói cồn cào hơn, anh không nói thêm lời nào nữa, ăn vội hai bát cơm trước, sau đó mới chậm rãi thưởng thức mùi vị của các món ăn. Sau khi nếm thử, anh vô cùng kinh ngạc, vỗ lên đùi, vừa tặc lưỡi vừa tâm tắc rằng mình đã lấy được một cô vợ đảm, dù đầu óc không nhanh nhẹn lắm nhưng tài nghệ nấu ăn còn hơn cả đầu bếp trong khách sạn lớn.

Ngụy Nhất vẫn là một cô dâu mới, sự tán dương đó rất hữu dụng, liền tự động bỏ qua câu nói liên quan tới trí thông minh đó. Cô mừng vui khấp khởi nhìn Trâu Tướng Quân ăn. Tâm trạng của Trâu Tướng Quân rất tốt, lại có ý muốn nịnh bợ Ngụy Nhất, ăn xong anh liền chủ động xin được rửa bát. Ngụy Nhất cũng rất tán đồng với ý thức vợ chồng cùng gánh vác việc nhà, hai tay nhàn rỗi, cô rửa một quả táo rồi ngồi sang một bên đọc sách. Vừa chạm mông xuống ghế, liền giật mình kinh hãi bởi ba tiếng đổ vỡ loảng xoảng đinh tai trong bếp, vội vàng lao tới, liền bắt gặp cảnh Trâu Tướng Quân đang đứng ngây ra nhìn đống đổ vỡ ngập trong nước. Thấy Ngụy Nhất, anh khẽ bẩm báo: "Anh chỉ vứt bát vào trong đó thôi, không ngờ chúng lại vỡ hết... Mà vỡ cũng tốt, không cần phải rửa nữa, bỏ đi là xong".

Cô vợ mới Ngụy Nhất lập tức nhận thức được một điều, để Trâu Tướng Quân rửa bát là một việc làm không hề sáng suốt chút nào, có lẽ anh chỉ hợp với một vài công việc khác thôi. Mấy ngày tiếp theo, sau một loạt những công việc của Trâu Tướng Quân như bỏ hết cuộng rau cần vào trong thùng rác, chỉ giữ lại lá; ba lần không bật được bếp ga; rán trứng không cho dầu ăn... thì Ngụy Nhất đau khổ nhận ra rằng, để Trâu Tướng Quân vào bếp là một sai lầm lớn chưa từng có tiền lệ trong lịch sử về việc phân công lao động.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân sau khi ăn no lại bắt đầu nổi hứng dục vọng. Anh ôm ghì cô vợ mới trong lòng, hôn lấy hôn để, vuốt ve, muốn chơi trò mây mưa với Ngụy Nhất.

Trâu Tướng Quân cần mẫn trong việc giường chiếu một cách khác thường, hơn nữa, từ trước tới giờ lại không hề có ý sau khi đã công đức viên mãn thì tự hào rút lui, mà vẫn không biết mệt mỏi tiếp tục xung trận, tiến đến đâu chốt đến đấy, định sách lược ngay trong lều trại, không bao giờ tự mãn.

Ngụy Nhất lần đầu tiên làm vợ người ta, sao có thể thích ứng nhanh như vậy, cô khóc khóc mếu mếu xin tha mạng một hồi, Trâu Tướng Quân mới trở về bản chất lương thiện, tạm thời tha cho cô.

Một đôi nam nữ, cho dù trước đây có hiềm khích với nhau nhiều như thế nào, khoảng cách giữa hai người xa như thế nào, một khi đã có với nhau mối quan hệ gắn bó xác thịt thì đều có thể trở nên thân thiết. Lúc này, hai người lại ôm chặt lấy nhau, cùng ngồi trên giường nói chuyện. Đã nhiều năm kể từ khi Trâu Tướng Quân quen biết Ngụy Nhất, đây là lần đầu tiên họ trò chuyện một cách cởi mở và hòa nhã như vậy. Hai người đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trâu Tướng Quân kể cho Ngụy Nhất nghe về thời thơ ấu, anh đã một mình lớn lên ở nước ngoài như thế nào, được một người thân nuôi dưỡng, muốn được gặp mặt bố mẹ cũng khó. Niềm vui nhất là mỗi khi đến kỳ nghỉ được về nước. Người họ hàng sợ xảy ra lỗi lầm gì sẽ khó ăn nói với bố mẹ anh, vì vậy hồi nhỏ, họ không cho phép Trâu Tướng Quân được ăn quà vặt, bất kể là ở trong nước hay nước ngoài, rất nhiều đồ ăn vặt anh chưa từng nếm thử.

Câu nói cuối cùng khiến Ngụy Nhất rưng rưng nước mắt, trong lòng thầm nghĩ, anh chàng này cũng thật đáng thương. Bố mẹ không thường xuyên ở bên cạnh đã là một thiệt thòi lớn, thế mà ngay cả đồ ăn vặt cũng

https://thuviensach.vn

không được ăn nữa! Ngụy Nhất thương cảm muôn phần, chủ động ôm lấy người đàn ông không có tuổi thơ Trâu Tướng Quân, nói với giọng hào khí ngất trời: "Sau này, kẹo sô cô la, em có một gói thì anh cũng sẽ có một gói, kẹo cứng, em có một cái thì anh cũng có một cái!".

Một thời gian sau Ngụy Nhất mới biết rằng, Trâu Tướng Quân căn bản là không ăn đồ ngọt, những thứ mà Ngụy Nhất luôn coi là của quý như kẹo sô cô la, kẹo cứng, Trâu Tướng Quân đều đem cho một chú mèo (chú mèo này rất nổi tiếng, phần sau sẽ kể tường tận hơn).

Thời gian trôi đi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, thoắt một cái đã tới đêm khuya. Ngụy Nhất muốn quay về trường học, Trâu Tướng Quân không nỡ để cô đi, cứ kéo Ngụy Nhất vào lòng ôm ấp, vuốt ve. Nhưng thái độ của Ngụy Nhất rất kiên quyết, trước khi chưa tốt nghiệp, tuyệt đối không sống chung. Trâu Tướng Quân không còn cách nào khác, lưu luyến bịn rịn một hồi, cuối cùng cũng phải đưa cô về khi cánh cổng lớn của ký túc xá chuẩn bị đóng lại.

Ngụy Nhất về đến ký túc, thấy ba cô bạn cùng phòng đều có mặt. Trải qua sự việc đêm qua, Nguyệt Nguyệt đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cô nhận ra chân lý về chuyện trăng hoa của giới công tử thượng lưu, cảm thấy rằng mình đã trở nên hèn kém trước mặt người khác ở bên ngoài, chi bằng quay về ký túc xá, làm nữ vương trong phòng còn hơn! Cô nhanh chóng buông tay, chuyện cũ trôi đi đầy khoáng đạt, đầu óc trở nên linh hoạt, tiền đồ rộng mở, quả thật một người bình thường không thể làm được điều ấy.

Khi Ngụy Nhất bước vào phòng, Nguyệt Nguyệt đang cùng hai cô bạn thảo luận về thần tượng mới trong trường, ba người chuyện trò rôm rả, không khí trong phòng thật là náo nhiệt. Thấy Ngụy Nhất quay về, tất cả đều trợn mắt lên nhìn cô chăm chú.

Như Như chạy tới trước tiên, run rẩy đôi môi hỏi: “Nhất Nhất, cậu đã phải chịu hình phạt dã man nào vậy?

https://thuviensach.vn

Khắp cổ đều hằn những vệt đỏ! Tên ác ôn Trâu Tướng Quân rốt cuộc đã làm gì cậu?".

Đình Đình chế giễu Như Như, "Như Như, cậu đúng là đồ trẻ con, ngây thơ quá đấy! Cậu thật chẳng có chút kiến thức nào cả! vết đỏ đó có phải là do bị đánh đâu!". Đình Đình bước lên phía trước, Như Như vội nhường lối đi cho bạn, Đình Đình lấy cây lược gỗ làm quạt rồi lại khe khẽ gõ gõ vào lòng bàn tay, mặt mũi tươi cười, nói, "Rõ ràng là vết muỗi đốt! Trâu Tướng Quân bên ngoài nhìn có vẻ giàu sang phú quý, thực ra trong nhà lại rất đơn sơ, muỗi độc thành đàn, lao vào cắn xé cô gái Ngụy Nhất da dẻ nõn nà, mịn màng của chúng ta như thế này!".

Thấy thế Như Như cũng thêm vào một câu: "Nhà họ ở chắc là kiểu biệt thự rồi!".

Đình Đình đồng tình gật đầu: "Ồ, nếu nói như vậy, trong khuôn viên vườn cây của biệt thự, có rất nhiều muỗi độc, điều đó cũng không có gì là lạ".

Hai cô gái bận rộn phân tích, chỉ mình Nguyệt Nguyệt lặng yên nhìn Ngụy Nhất, biểu hiện trên khuôn mặt rất phức tạp.

Ngụy Nhất thấy không tự nhiên trước ánh mắt của chị cả trong phòng, lấy gương ra soi, quả nhiên khắp cổ cô nổi đầy vết ửng đỏ, chắc chắn là do Trâu Tướng Quân gây ra trong lúc cao hứng! Ngụy Nhất ôm lấy cổ, thầm nguyền rủa tên lưu manh, tự nhủ ngày mai làm sao mà lên lớp được đây!

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Ngụy Nhất đổ chuông, cầm lên xem, đúng là số điện thoại của tên lưu manh vừa chia tay với cô!

Ngụy Nhất trong lòng bực tức, giận dữ ấn phím từ chối rồi tắt máy luôn.

Anh chàng Trâu Tướng Quân rất nhớ Ngụy Tiểu Trư, mặc dù vừa chia tay xong nhưng vẫn lưu luyến nên gọi điện cho cô. Nhưng anh lại nhận

https://thuviensach.vn

được sự đáp trả bằng cú tắt máy, tâm trạng ban nãy còn đang vui vẻ, vừa thả cho về một cái đã gây chuyện rồi? Anh thầm nhớ lại sự ân cần hiền hậu của Ngụy Nhất, thấy không thể hiểu được. Suy nghĩ hồi lâu, anh chợt nhận ra một chân lý: Phụ nữ chỉ nên nuôi nhốt, không nên chăn thả tự do.

Sau khi nhận ra được chân lý đó, nỗi nhớ nhung vẫn chưa nguôi ngoai, anh lại gọi vào số điện thoại cố định của phòng Ngụy Nhất.

Là Như Như nghe điện thoại, cô bé đó rất thật thà, hét vào trong ống nghe, "Tìm Ngụy Nhất ạ? Ngụy Nhất đang ở trong nhà vệ sinh, cậu ấy bảo em nói là cậu ấy đã ngủ rồi". Một giây sau đó, lại nói tiếp: "Ngụy Nhất bảo em cúp máy, em cúp máy nhé, bye bye".

Cùng lúc tín hiệu báo đường dây bận vang lên, mọi ánh đèn trong khu ký túc xá nữ đều tắt ngấm. Đứng trước tòa nhà đen sì cao sừng sững, bộ dạng của Trâu Tướng Quân trông thật sầu thảm.

Bực bội trong lòng, ngọn lửa tức giận cứ ngùn ngụt bốc lên, anh hít một hơi dài rồi hướng về phía tòa nhà ký túc xá hét lên: "Ngụy Tiểu Trư là vợ tôi! Ngụy Tiểu Trư đã lấy tôi rồi! Ngụy Tiểu Trư là người phụ nữ của tôi!".

Hét xong liền cảm thấy thoải mái, ngọn lửa giận dữ cũng giảm đi nhiều, anh đứng tựa vào xe châm một điêu thuốc. Trâu Tướng Quân đã ba mươi tuổi, anh đứng dưới cửa sổ phòng cô gái ngự trị trong trái tim mình, gào thét vang dội, giống như một thiếu niên rung động trong những cảm xúc đầu đời. Trâu Tướng Quân vừa lắc đầu vừa tự cười nhạo bản thân.

Hút được khoảng nửa điếu thuốc, cô phụ trách ký túc xá cầm cây gậy phơi quần áo, lê đôi dép loẹt quẹt lao ra, thấy Trâu Tướng Quân liền hỏi: "Em kia, có nhìn thấy một tên thần kinh nào vừa hò hét ầm ĩ không?".

Trâu Tướng Quân khẽ chỉ tay sang bên phải, nói một cách rõ ràng, hắn ta chạy xa rồi.

https://thuviensach.vn

Cô quản lý luôn miệng mắng nhiếc, nói gần đây thường xuyên có những gã điên cuồng tới uy hiếp sự an toàn của sinh viên nữ. Thấy Trâu Tướng Quân ăn mặc nho nhã, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, lập tức quên luôn sự bực bội trong lòng, lấy lý do mượn điếu thuốc rồi niềm nở đứng nói chuyện phiếm với anh.

Trâu Tướng Quân hiểu rất rõ rằng cơ hội để xu nịnh cô quản lý ký túc này không thể bỏ qua, nếu bỏ qua rồi thì sẽ không còn cơ hội khác nữa nên cần nắm chặt lấy nó! Nếu lần này có được "mối quan hệ thắm thiết", sẽ tạo cơ sở tiền đề tốt cho anh sau này có thể thoải mái ra vào khu ký túc xá nữ. Vậy là Trâu Tướng Quân liền làm ra vẻ nghiêm túc phê bình cô quản lý: "Bạn sinh viên này, muộn rồi mà không đi nghỉ đi, còn trẻ tuổi thế đã hút thuốc gì chứ?".

Cô quản lý vừa xấu hổ vừa sung sướng, nói rằng mình không phải sinh viên, mà là nhân viên quản lý trong khu ký túc xá nữ.

Trâu Tướng Quân vội làm ra vẻ đã thất lễ, than thở: "Xin lỗi, xin lỗi, quả thực nhìn không ra, cháu cứ ngỡ cô là sinh viên cơ đấy". Ngay sau đó, anh cung kính châm lửa giúp khiến cô quản lý rất thích thú, nghe nói cháu gái của Trâu Tướng Quân cũng đang ở trong khu ký túc xá này, lập tức vỗ ngực đảm bảo lạm dụng quyền hạn: "Bất cứ lúc nào cháu cũng có thể lên thăm cô ấy". Trâu Tướng Quân khiêm nhường nói hôm nay muộn rồi, sợ làm ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của các bạn khác, lần sau sẽ đến sớm hơn một chút vậy. Cô quản lý tấm tắc khen Trâu Tướng Quân tuy còn trẻ tuổi nhưng rất hiểu đạo lý.

Ngày hôm sau, dưới ánh mắt ngạc nhiên của toàn trường, Ngụy Nhất lại quàng khăn quanh cổ đi học trong thời tiết nóng tới 37°c. Các bạn học cứ ngỡ cô bị cảm nóng, nhất loạt cho canh, đưa thuốc, quan tâm hết mực.

Thế là câu chuyện muỗi độc coi như đã trôi qua một cách an toàn.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa, bốn người trong phòng Ngụy Nhất mua cơm từ căng tin về, ủ rũ leo lên tầng sáu của khu ký túc, vừa vào tới cửa đã thấy Trâu Tướng Quân com lê ca vát chỉnh tề, dáng vẻ chỉn chu, ngồi ngay ngắn trong phòng, đang thích thú cầm quyển sách tiếng Anh của Ngụy Nhất lên xem, Dưới chân anh, một chú mèo đang nằm phủ phục với bộ lông trắng tuyền, bốn móng vuốt đều màu trắng, nó đang ngước khuôn mặt tròn xoe lên, bộ dạng lười biếng giống hệt như Trâu Tướng Quân. Đôi mắt đẹp của Trâu Tướng Quân chăm chú nhìn Ngụy Nhất, nghiêm túc hỏi: "Có chỗ nào còn đau nữa không?".

Hai tay Ngụy Nhất run rẩy, thiếu chút nữa thì đánh rơi hộp cơm.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Phòng Ký Túc Xá Nữ

Trong giây lát, bốn cô gái còn ngờ rằng mình vào nhầm phòng, Như Như chạy ngược ra ngó lại số phòng rồi lại rón rén bước vào.

Lúc này, bốn cô gái đều nhìn thấy chú mèo vô cùng đáng yêu, ánh mắt lười nhác đang nằm dưới chân Trâu Tướng Quân. Nguyệt Nguyệt chạy tới trước tiên, hét toáng lên: "Nam Nam!".

Trâu Tướng Quân toàn thân rum rẩy, suýt nữa thì đánh mất phong độ.

Bốn cô gái bây giờ mới nhận ra rằng, đây chẳng phải là chú mèo nhập ngoại đã bỏ đi cùng con mèo đực hai năm trước sao? Trước đây nó bé xíu, giờ đã tròn trịa hơn nhiều, xem ra các chú mèo hoang của Trung Quốc rất hiếu khách, đã tận tình đối đãi với cô bạn mèo quốc tế. Nuôi dưỡng cô dâu ngoại này tốt đến mức thân hình béo tốt, lông lá bóng mượt hẳn lên.

Nhưng một con mèo quý giá phi phàm như vậy lại được gọi với một cái tên vô cùng bình thường, đó chính là kiệt tác của ba cô bạn trong phòng ký túc, với phẩm vị độc đáo họ không gọi con mèo là Tiểu Hoa, Tiểu Hắc đã là hạnh phúc rồi. Họ gọi nó là "Nam Nam", nhớ lại hồi đó, mấy cô đã tốn biết bao công sức tìm tòi suy nghĩ mới chọn được cái tên này. Sau khi Nam Nam mất tích khá lâu, Ngụy Nhất vẫn còn thương tiếc, oán trách ba cô bạn cùng phòng đặt cho nó một cái tên quá bình thường, không thích hợp với

https://thuviensach.vn

thân phận của nó, con mèo cao quý không chịu được sự lăng nhục nên đã bỏ đi. Hôm nay, Nam Nam lại quay trở về bên mọi người như một kỳ tích, mấy cô gái đều vô cùng vui sướng, cùng lao tới, luôn miệng gọi Nam Nam, rồi lại ôm ấp trong lòng, không ngừng ve vuốt.

Đôi môi mỏng của Trâu Tướng Quân mím chặt, sắc mặt tối dần, lý do chỉ vì tên gọi của con mèo này lại phát âm giống với tên gọi Nám Nám lúc còn bé của anh. Mỗi lần nghe thấy người ta gọi Nam Nam, anh lại giống y như con mèo, giật thót người một cái.

Ngụy Nhất rất ngạc nhiên, hỏi Trâu Tướng Quân: "Nam Nam mất tích đã hai năm rồi, sao anh có thể tìm lại nó được?".

Trâu Tướng Quân thở dài một tiếng, lạnh lùng trả lời: “Anh vừa đến thì thấy nó vào".

Nghĩ rằng mèo rất kén chủ, thấy Trâu Tướng Quân áo quần bảnh bao ngồi đó một lát, con mèo liền tự động trở về nhà, quả nhiên động vật cũng giống người, đều có một đôi mắt trong sáng mà nịnh bợ.

Hồi đó, Ngụy Nhất rất thương tiếc con mèo này, sau khi nó mất tích, cô còn rấm rứt khóc mãi. Hôm nay tìm lại được nó, cô vui mừng tới nỗi quên cả việc phải hỏi xem tại sao Trâu Tướng Quân lại ngồi ở đây. Ngụy Nhất vuốt ve đầu con mèo, khẽ lẩm bẩm: "Nam Nam ngoan quá, Nam Nam có ăn xương cá không? Lát nữa chị sẽ đi mua một con cá về om, bọn chị ăn thịt, Nam Nam ăn xương nhé! Được không nào?".

Mấy cô gái đều hứng khởi, nhất loạt tán thưởng.

Trâu Tướng Quân nhủ thầm, loại mèo này từ nhỏ đã quen ăn thức ăn nhập khẩu của mèo, đến ở chỗ Ngụy Nhất, lại phải ăn xương cá, chả trách mà nó bỏ đi. Lại nghe mấy cô gái cứ luôn miệng gọi Nam Nam không ngớt, anh cau mày, nói: "Một con mèo thì có hiểu tiếng người không? Đừng gọi tên nó liên tục như thế nữa".

https://thuviensach.vn

Như Như tỏ ý không vui, ngẩng đầu lên phản ứng: "Nam Nam đương nhiên là hiểu được, không tin, em gọi nó cho anh xem, anh xem đây này. Nam Nam...".

Con mèo thân phận cao quý, lại bị gọi với cái tên như vậy, vốn dĩ đã không vui vẻ. Lúc này, nó đang lim dim đôi mắt, nằm im hưởng thụ những cái vuốt ve của Ngụy Nhất, bỗng bị làm phiền, nó vô cùng bực bội, ngẩng khuôn mặt tròn xoe lên, khinh bỉ liếc nhìn Như Như một cái, lại còn mất kiên nhẫn kêu lên: “Meo...", rõ ràng là có trả lời.

Trâu Tướng Quân tận mắt chứng kiến, không nói được câu gì nữa.

Mấy cô gái nựng mèo xong, nhớ tới hộp cơm vừa mua về, lập tức ai về giường người đó ngồi ăn. Nhìn họ ăn vô cùng ngon miệng.

Sáng nay, Trâu Tướng Quân phải sang tỉnh ngoài giải quyết một số việc, buổi trưa, vừa xuống sân bay là phóng vội tới tìm Ngụy Nhất, nên anh cũng chưa kịp ăn cơm, bây giờ đã đói mềm người rồi. Anh liếc Ngụy Nhất một cái, cộc cằn hỏi: "Ăn gì đấy?".

Ngụy Nhất không buồn ngẩng đầu lên, nói: "Khoai tây xào với sườn".

Trâu Tướng Quân thấy thế khẽ hắng giọng, ngồi thẳng lên, lại hỏi: "Mua ở căng tin à?".

"Ừm", Ngụy Nhất đang gặm dở miếng sườn, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà để ý tới anh.

"Căng tin nào?", Trâu Tướng Quân ghé sát lại, mùi thịt thơm lừng xộc thẳng vào mũi.

"Chính là cái căng tin mà anh nói có món cháo ngô khó ăn nhất trong đời và không muốn ăn ở đó thêm lần nào nữa đó", Ngụy Nhất còn đang ngậm thịt trong miệng, nhồm nhoàm nói không rõ tiếng.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Trâu Tướng Quân lúc trắng bệch lúc lại méo xệch, nhìn rất ngộ nghĩnh, anh ngồi thẳng lưng lên, trong lòng rầu rĩ. Anh liếc mắt nhìn vào hộp cơm của Ngụy Nhất, thấy còn rất nhiều, nhủ thầm, Ngụy Tiểu Trư chắc sẽ không ăn hết.

Hôm nay cơm được xới nhiều, Ngụy Nhất quả nhiên không ăn hết.

Tính cách của cô bán cơm trong căng tin luôn thay đổi thất thường, lúc thì bủn xỉn lúc lại rất phóng khoáng. Đương nhiên, phần lớn là keo kiệt, mua năm tệ mà chỉ dùng muôi xới có một chút, sắp đổ cơm vào hộp rồi, lại chần chừ rồi bỏ bớt lại. Nhưng cũng có lúc, mua năm hào lại xới nhiều như tám hào, hành động phóng khoáng đó tương đối ít, thường xảy ra vào những lúc nhà cô ấy có chuyện vui. Lần trước, Ngụy Nhất được xới nhiều cơm là bởi vì con lợn nhà cô ây đẻ được mười chú lợn con. Có chuyện vui, tinh thần cô ấy rất phấn khởi, khi xới cơm cho sinh viên cũng rộng rãi như gặp được người đồng cảm.

May mà nhà cô ấy hôm nay lại thêm được một vật nuôi nào đó, dù sao chỗ cơm Ngụy Nhất mua được cũng nhiều hơn bình thường. Ngụy Nhất dùng giấy ăn lau miệng, đang định mang đổ chỗ cơm thừa thì bị Trâu Tướng Quân ngăn lại, nghiêm túc nói một câu khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng xấu hổ: "Dục cùng thiên lí mục, lạp lạp giai tân khổ[1] (Muốn tận cái nhìn ngàn dặm, từng hạt cơm đều mất bao công sức)"

Sau đó, trước vẻ mặt ngạc nhiên tới trợn mắt há miệng của mọi người, anh cầm lấy chiếc thìa sắt, ung dung, tự nhiên ăn hết phần cơm thừa của Ngụy Nhất, lại còn ăn một cách rất từ tốn, bê hộp cơm hình gấu trúc nhưng vẫn thể hiện được phong cách ăn uống cao quý phi phàm mà anh được nuôi dưỡng từ nhỏ.

Như Như nói: "Một sự giác ngộ thật to lớn!".

Nguyệt Nguyệt nói: "Một khí chất thật lớn mạnh!".

https://thuviensach.vn

Đình Đình nói: "Một vần thơ ngữ ngôn tuyệt cú”.

Ngụy Nhất hiểu ra liền khẽ hỏi: "Có phải là anh đang đói không?".

Trâu Tướng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn".

Ngụy Nhất vừa xấu hổ vừa xót xa, trách móc: "Sao anh không nói sớm? Ăn thế thì sao đủ, anh ra ngoài ăn đi!".

Thấy khuôn mặt đầy vẻ thương xót của Ngụy Nhất, Trâu Tướng Quân rất hạnh phúc. Anh lại cân nhắc đắn đo về ý nghĩa câu nói của cô, hình như ý cô ấy bảo một mình anh ra ngoài ăn? Thế là anh không để ý gì nữa, tiếp tục ăn.

Ngụy Nhất thấy ánh mắt của mọi người đều rất mờ ám, vội vàng xua tay giải thích: "Tớ và anh ấy là bạn tốt mà... À, cánh đàn ông không giống như phụ nữ, không chú trọng đến hình thức nhiều như bọn mình... Điều này, điều này, ái dà! Các cậu đừng suy nghĩ phức tạp thế mà!".

Như Như là người lương thiện nhất, lại suy nghĩ đơn giản, ngây thơ bước lại gần, giơ hộp cơm của mình ra trước mặt Trâu Tướng Quân, hào phóng nói: "Dù sao em cũng không ăn hết, dục cùng thiên lí mục! Anh cũng ăn luôn đi nhé!".

Đình Đình và Nguyệt Nguyệt cũng như vừa có được gợi ý, lần lượt đem cho Trâu Tướng Quân phần cơm thừa của mình.

Trâu Tướng Quân chỉ khẽ lướt qua chỗ cơm đã tưới đẫm dầu ăn đó, đứng lên, thoải mái nói một câu nhẹ bẫng: "No rồi". Anh nho nhã lau miệng rồi ngồi trên giường của Ngụy Nhất đọc tạp chí.

Ba cô giữ nguyên trạng thái đang đưa cơm đó, biểu hiện vô cùng gượng gạo.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất thầm nghĩ, người đàn ông này đều đắc tội với mấy cô bạn của mình hết rồi, vội vàng giằng lấy hộp cơrn của ba người, chủ động nói sẽ giúp họ rửa.

Ngụy Nhất rửa hộp cơm xong, vẩy vẩy mấy giọt nước còn đọng lại trên tay, bước vào. Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên nhìn, bây giờ mới chú ý đến chi tiết Ngụy Nhất quàng khăn trong tiết trời nóng bức, liền giật phăng chiếc khăn ra, cau mày nói: "Em thật sự là lợn hay sao hả? Trời nóng thế này còn quàng cái đó làm gì?".

Một câu nói đã thức tỉnh Như Như, cô kích động chạy tới, giơ nanh múa vuốt: "Trâu Tướng Quân, em muốn anh nói cho thật rõ ràng! Anh nói nhà anh không thiếu tiền mua hương chống muỗi, thế mà còn tiếc rẻ không mua! Nhìn đám muỗi độc nhà anh kìa, chúng đã đốt đầy vào làn da cổ mịn màng của Nhất Nhất nhà tụi em như thế nào kìa! Em ghét nhất và cũng sợ nhất là lũ muỗi, nếu để em gặp chúng...", nói đến đây, ánh mắt cô hằn lên những tia hung dữ, làm động tác như đang đập muỗi, "Tét, mỗi tay một con! Cho chúng biết rằng có đường đến nhưng không có đường về! Hơn nữa, mọi người nhìn vết mẩn đỏ này xem, ái chà! Chắc con muỗi này độc lắm đây! Nhìn vết này, nhìn vết này! Lại còn đốt cả vào ngực của Nhất Nhất nhà người ta nữa chứ! Lũ muỗi bây giờ thật ác độc, thật nham hiểm! Đều sắp thành tinh hết cả rồi!". Như Như vừa nói vừa xoay đi xoay lại người Ngụy Nhất. Nguyệt Nguyệt thấy sắc mặt của Trâu Tướng Quân càng lúc càng lạnh lùng, vội giơ tay ra hiệu cho Như Như, bảo cậu ấy không nói nữa. Như Như đang trong lúc hào hứng, đâu chịu nghe lời Nguyệt Nguyệt, lại kể một thôi một hồi về sự tích anh hùng một lúc bắt ba con muỗi của mình, kể lể dài dòng, cao trào hết được đưa lên rồi lại bị hạ xuống.

Trâu Tướng Quân khẽ hắng giọng một tiếng, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình bảo Ngụy Nhất qua đó ngồi. Ngụy Nhất thầm nghĩ, tối qua không nghe điện thoại của anh ta, lúc này ăn no uống say rồi, anh ta nhất định sẽ tính sổ với mình. Vậy là cô liền trở nên bẽn la bẽn lẽn.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không nói gì, nắm lấy tay Ngụy Nhất, chăm chú lật qua lật lại xem, hỏi: "Nước rửa bát có làm hại da tay không?".

Ngụy Nhất sững người rồi nhanh chóng phản ứng, vội vàng lắc đầu. Trâu Tướng Quân không nói gì nữa, nắm lấy tay cô không chịu buông, đôi mắt sáng đẹp cứ chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, nét mặt đã dịu dàng.

Ba cô bạn trong phòng cảm thấy bóng điện ở đó thật oan uổng, hơn nữa, sau khi ăn no uống say cũng chính là thời gian tốt nhất để ngủ trưa, hôm nay thêm một người đàn ông ở đây, bọn họ phải ngủ như thế nào chứ?

Nguyệt Nguyệt là chị cả nên luôn là người đảm nhiệm sứ mệnh cao cả, thò cổ ra hỏi: "À... ờ... gì nhỉ... ờ... hai người có ngủ trưa không?". Nói xong, cô liền cắn vào lưỡi “mình với phong cách mặt dày không biết xấu hổ như Trâu Tướng Quân, rất có thể sẽ ngủ lại trong ký túc xá, vậy thì mấy người biết đi đâu để nghỉ ngơi bây giờ?

Ngụy Nhất lập tức hiểu ra, vội tranh nói trước: "Anh về đi, anh ở đây bọn em sẽ không thể ngủ trưa được”.

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên nhìn cánh quạt trần đang xoay vòng vòng trên đầu, suy tư một hồi, chậm rãi nói "Ừm, buổi chiều cũng phải về công ty nữa, còn chút tài liệu cần giải quyết".

Ngụy Nhất vui mừng nói: "Vậy anh mau về đi".

Trâu Tướng Quân nhìn Ngụy Nhất nói: "Em không đi với anh à?".

Ngụy Nhất lắc đầu lia lịa.

Trâu Tướng Quân lại cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó lại điềm nhiên nói: "Ờ, cũng may là anh luôn mang theo máy tính xách tay. Làm việc luôn ở đây cũng được".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, cảm nhận được cái nhìn đầy công kích của ba cô bạn cùng phòng, nét mặt rầu rĩ nói: "Vậy... hay là em đi cùng anh nhé!".

Trâu Tướng Quân rất hài lòng, kéo Ngụy Nhất đi luôn. Hai người vừa ra khỏi tòa nhà, cô quản lý ký túc xá đang bê hộp cơm lên ăn, nhìn thấy Trâu Tướng Quân, cô liền niềm nở chào hỏi: "Đón được cháu gái rồi hả?".

Trâu Tướng Quân gật đầu, sau đó tuôn ra một tràng dối trá mà sắc mặt không hề thay đổi, đem toàn bộ câu chuyện về tuổi thơ của mình chuyển hết sang cho Ngụy Nhất, nói người cháu này của anh sống không thoải mái chút nào, từ nhỏ, bố mẹ đã ra nước ngoài, để cô cho họ hàng chăm sóc, thường xuyên không được gặp bố mẹ, người họ hàng cũng không có trách nhiệm, sợ làm hư hỏng, đồ ăn vặt cũng không cho ăn, những thứ như kẹo sô cô la, kẹo cứng gì đó cũng đều chưa được nghe nói tới, thời thơ ấu sông rất gò bó, khổ sở. Giờ khó khăn lắm mới thi đỗ đại học, lại đúng vào độ tuổi thanh xuân phơi phới, bố mẹ cô đã phải nhờ một người chú như anh tới chăm sóc, sợ cô phạm sai lầm trong lứa tuổi dễ bị mê hoặc này, bị các bạn nam trong trường làm cho hư hỏng, đến lúc đó sa một bước ân hận cả đời, có quay đầu lại thì cũng đã muộn.

Cô quản lý cảm động đến nỗi liên tục đưa tay lên lau nước mắt vì quãng đời lưu lạc trắc trở của Ngụy Nhất, ngay lúc đó liền vỗ ngực nói nhất định sẽ phối hợp với cách thức giáo dục của gia đình họ, đừng nói là đám sinh viên nam đương nhiên là phải giữ bán kính một mét với Ngụy Nhất ra, mà ngay cả một con muỗi đực cũng không được phép xâm hại cô nữa. Nói xong, cô ta ngắm nghía Ngụy Nhất một lượt từ đầu tới chân.

Trâu Tướng Quân liên miệng cảm ơn cô quản lý, thái độ hết sức hòa nhã.

Ngụy Nhất bị Trâu Tướng Quân lôi kéo, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, muốn khóc mà nước mắt chẳng thể rơi.

https://thuviensach.vn

Tiên Trâu Tướng Quân đi rồi, ba cô gái trong phòng ký túc xá lập tức đổ người xuống giường ngủ một giấc say sưa, tỉnh đậy mới phát hiện ra cục bông bốn chân đó đã lại không thấy tăm hơi đâu nữa. Quả là một chú mèo lợi hại tới mức không tài nào tưởng tượng nổi.

-_____

[1] Câu nguyên văn của nó là:

Dục cùng thiên lý mục

Cách thường nhất tằng lâu.

Muốn tận cái nhìn ngàn dặm

Lên nữa một tầng lâu.

Là hai câu thơ trong bà Đăng Quán Tước lâu của Vương Chi Hoán

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ước Rằng, Chưa Từng Có Một Đêm Như Thế

Lần thứ hai Trâu Tướng Quân bước vào trong khu ký túc xá nữ, Nam Nam lại nghênh ngang theo vào. Hóa ra, cánh cổng sắt to lớn của ký túc lại không hề hấn gì với cô nàng mèo nhập ngoại này, muốn đến là đến, muốn đi là đi. Khi Nam Nam bất ngờ đi vào, rất được mấy cô gái trong phòng chào đón, đến khi để ý mới thấy phía sau lưng cô ả còn có kẻ đi cùng, tất cả đều vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Nam Nam dẫn theo ba chú mèo con đến như một kỳ tích.

Lũ mèo con rất đáng yêu nhưng không được thừa hưởng nhiều đặc điểm di truyền từ mẹ, chúng đều gầy, đám lông vàng vàng trắng trắng, không khác mấy so với đám mèo đất. Xem ra, mặc dù huyết thống của đám mèo hoang không cao quý nhưng không thể coi thường khả năng sinh sản và duy trì nòi giống của chúng.

Nhưng Nam Nam không hề biết rằng lũ mèo con mà cô ả sinh ra lại khác với mình, cô ả vẫn dành cho lũ con tình yêu thương sâu đậm của một người mẹ, không bởi vì ngoại hình "quê mùa" của lũ con mà bủn xỉn tình yêu thương.

Cả phòng Ngụy Nhất đều băn khoăn suy nghĩ, nếu để mấy chú mèo con tiếp tục lang thang theo mẹ thì thật vô trách nhiệm, giống như việc sinh con ra rồi lại không chăm sóc, giáo dục chúng đến nơi đến chôn. Vậy là, cả

https://thuviensach.vn

phòng quyết định, mỗi người đem một con về nhà nuôi, để chúng được hưởng sự giáo dục có quy tắc của gia đình, sửa đổi tính xấu hay rình bắt chuột của chúng. Ngụy Nhất có trách nhiệm mang Nam Nam về.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, nếu chăm chú lắng tai nghe thì có thể nghe thấy tiếng trôi vèo vèo của nó.

Khi đã chính thức qua lại với Trâu Tướng Quân, cô mới biết ngày nào anh cũng bận rộn với biết bao việc của công ty. Trước đây, Ngụy Nhất chỉ biết việc hằng ngày của anh là chơi mạt chược, đấu địa chủ và chơi gái. Bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Nền kinh tế của Trung Quốc trong mấy năm gần đây phải đối mặt với các vấn đề khó khăn như tăng trưởng bong bóng, kinh tế đình trệ, lạm phát... Trong hoàn cảnh đầy biến động đó, Tập đoàn La Thái Tông vẫn đứng vững, mặc dù không thể tách khỏi nguyên do từ thế lực lớn lạnh của Bộ trưởng Trâu nhưng trên thực tế, tập đoàn cũng có những điểm mạnh hơn những công ty khác.

Tạm thời không nói tới bộ máy quản lý hùng hậu, chỉ nói riêng về uy thế của tòa nhà làm việc của tổng công ty cũng đủ khiến một vài doanh nghiệp vừa và nhỏ chạy theo không kịp. Mỗi lần đi cùng Trâu Tướng Quân tới tòa nhà làm việc của Tổng công ty La Thái Tông, trong sâu thẳm tâm trí, Ngụy Nhất đều không ngừng khảng khái thốt lên: "Chủ nghĩa tư bản rốt cuộc đã bóc lột của người dân bao nhiêu tiền cơ chứ?".

Phòng làm việc của Trâu Tướng Quân ở trên tầng cao nhất, độc chiếm cả một tầng. Bên trong, ngoài những thiết bị văn phòng cao cấp còn có cả phòng ngủ, phòng đọc sách, nhà vệ sinh, thậm chí còn có cả phòng bếp nữa. Trước khi gặp Ngụy Nhất, phần lớn thời gian Trâu Tướng Quân đều ngủ ở đây. Có câu thỏ khôn làm ba hang, con thỏ Trâu Tướng Quân này cũng thật nhiều hang động, rõ ràng là vô cùng khôn khéo rồi.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên tới phòng làm việc của Trâu Tướng Quân, Ngụy Nhất còn rụt rè, rón rén, lúc thì đánh vỡ máy lọc nước, lúc lại đến nhà vệ sinh rồi không tìm được đường quay lại. Khi tới nhiều lần, đã thành ngựa quen đường rồi thì cũng có thể thành thục tưới nước cho cây xương rồng, một mình đi vào tòa nhà còn có thể tự nhiên đón nhận những cái cúi chào đầy lễ phép của nhân viên bảo vệ và nhân viên lễ tân.

Ngụy Nhất cau mày suy nghĩ hồi lâu, đề cao tính cẩn thận của Tiểu Trương - thư ký của Trâu Tướng Quân, quyết định đưa Nam Nam tới phòng làm việc của anh để nuôi dưỡng. Mối hiềm khích của Trâu Tướng Quân với con "mèo Tây" này chủ yếu là do tên gọi. Mỗi lần Ngụy Nhất gọi "Nam Nam, ăn cơm thôi", anh và con mèo đó lại cùng hào hứng chạy về phía bàn ăn, mối hận này không thể đội trời chung được. Đương nhiên Trâu Tướng Quân không đồng ý việc đưa con mèo mẹ này về phòng làm việc của mình. Nhưng anh không thể thắng nổi khuôn mặt méo xệch, giàn giụa nước mắt của Ngụy Nhất: "Sao anh không yêu các động vật bé nhỏ như em vậy?". Thế là Trâu Tướng Quân đành buông súng đầu hàng. Việc đưa Nam Nam vào văn phòng của Trâu Tướng Quân cũng phải tốn nhiều công sức. Hôm đó, người bảo vệ có việc gia đình nên đã tìm một người đồng hương tới làm thay một thời gian. Người đó rất thật thà, làm việc nghiêm túc. Thấy Ngụy Nhất lưng đeo cặp sách, tay ôm một chú mèo rất lớn định vào công ty, anh ta liền đường hoàng chạy ra ngăn Ngụy Nhất lại, chỉ vào tấm biển nội quy phía sau lưng, giọng nói rõ ràng mạch lạc, "Cô bé, không được mang động vật vào trong tòa nhà", khiến Ngụy Nhất tiên thoái lưỡng nan, vô cùng bối rối.

Lúc đó, cô nhân viên lễ tân đang chuyện phiếm với đồng nghiệp, bắt gặp cảnh phu nhân của chủ tịch hội đồng quản trị lại đang bị người đồng hương của bảo vệ lôi ra một bên nghe giáo huấn, cô sợ toát mồ hôi, vội vàng chạy ra, hét lên. “Để cô ấy vào! Anh có biết cô ấy là ai không?".

https://thuviensach.vn

“Cô ấy là ai? Công ty đã có quy định, chúng ta phải chấp hành nghiêm túc, dù cô ấy có là phu nhân của chủ tịch hội đồng quản trị cũng không được!", người đồng hương nói tiếng Thiểm Tây, âm vực hùng hồn, mạnh mẽ.

Một câu nói khiến cô nhân viên liên tục thay đổi sắc mặt, lúc trắng bệch ra, lúc lại tái xanh, trong lòng cô vừa khâm phục vừa đồng tình với người đồng hương đó. Ngụy Nhất thấy rất nhiều khách hàng đều dừng bước nhìn mình nên sợ gây thêm phiền hà cho công ty liền cúi đầu định đi ra ngoài. Người đồng hương đó hào hứng vì mới được nhận chức, chuyện bé xé ra to, đang có hứng giáo huấn người khác, đâu dễ dàng buông tha như vậy. Anh ta liền túm lấy cặp sách của Ngụy Nhất, lớn tiếng mắng mỏ. Anh ta dốt nát gàn dở nhưng bản lĩnh làm quan trọng hóa vấn đề lại được rèn luyện rất thành thục, cuối cùng chuyện đó cũng truyền tới tai Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân đang bận họp, đành phải dừng giữa chừng, sa sầm nét mặt chạy xuống hiện trường, liền nhìn thấy người bảo vệ đó đang đỏ mặt tía tai kéo lấy cặp sách của Ngụy Tiểu Trư, còn cô ấy thì giàn giụa nước mắt

Trâu Tướng Quân vừa tới, mọi người đều tự động nhường đường cho anh.

Người đồng hương đó là người đã được chứng kiến nhiều chuyện, ở quê, anh nhiều lần đích thân tổ chức các buổi chiếu phim ngoài trời. Lúc này, thấy khí thế của Trâu Tướng Quân, biết đó là một người quản lý đích thực, liền bước tới cung kính bẩm báo, dùng ống tay áo chùi chùi chỗ nước bọt băn tung tóe hai bên mép, khinh miệt chỉ vào Ngụy Nhất "Còn nói cô ta là nhân vật to lớn gì chứ, tôi yêu cầu cô ta trình thẻ làm việc, cô ta không có, hỏi cô ta có phải là giám đốc không, cô ta cũng nói không phải. Cô ta có thể là nhân vật to lớn gì chứ?".

Sắc mặt của Trâu Tướng Quân vẫn hết sức lạnh lùng, kéo Ngụy Nhất lại bên mình, nói với anh ta: "Anh làm việc rất tốt, rất có trách nhiệm. Tiểu

https://thuviensach.vn

Trương, lương tháng của anh ta là bao nhiêu? Trả cho anh ta ba tháng tiền lương".

Đám đông ồ lên kinh ngạc còn người đồng hương kia rất đắc ý. Trâu Tướng Quân dừng lại một chút, nói tiếp: "Cô ây không phải là nhân vật gì to lớn, mà chỉ là vợ tôi thôi".

Nói xong, anh cúi người xuống giúp Ngụy Nhất lau nước mắt, khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt lại trở về trạng thái nghiêm nghị: "Lĩnh lương xong rồi thì có thể đi. Anh không cần làm việc ở đây nữa".

Người đổng hương đang vui sướng, nghe được câu nói đó, nét hổ hởi còn chưa kịp tan biên, anh ta sững người lại, hét lên: "Vì sao chứ?".

"Bởi vì tôi chính là chủ tịch của La Thái Tông".

Trâu Tướng Quân nói xong, cầm tay Ngụy Nhất, đưa cô vào trong thang máy dành riêng cho chủ tịch.

Trong thang máy, Trâu Tướng Quân nâng cằm Ngụy Nhất lên, tận tụy giúp cô lau khô nước mắt. Khuôn mặt đầy sức hấp dẫn đó chỉ thể hiện sự dịu dàng trước mặt Ngụy Nhất, mê hoặc tới nỗi không ai có thể cưỡng lại được. Ngụy Nhất sau một hồi ngẩn ngơ, thầm nghĩ, người đàn ông này sao lại đẹp như vậy?

Trâu Tướng Quân tiếp tục xoa xoa lên mặt Ngụy Nhất một hồi, cau mày nói: "Lúc em khóc sao lại xấu như vậy?".

Ngụy Nhất hằn học đá chân một cái, quay người đi không thèm để ý tới anh.

Xem ra, thân thế của Nam Nam quả là phi phàm, đuổi một người bảo vệ mới đổi được vị trí của cô là ở đây. Nó lại rất không biết ơn, không cần nói tới việc hằng ngày nó giành mất phần cá mà Ngụy Nhất làm cho Trâu

https://thuviensach.vn

Tướng Quân, điều đáng ghét nhất đó là chỉ cần để nó một mình trong phòng làm việc, nhất định nó sẽ làm rối tung đống giấy tờ, văn bản lên, nếu có người ở đó, nó lại làm ra vẻ cao quý, lười biếng, vô tội.

Nam Nam quả thật là một cô "mèo Tây" bất chấp đạo trời phép nước và có suy nghĩ sâu xa.

Hè đến, Ngụy Nhất và Nguyệt Nguyệt cùng làm thêm ở một công ty nhỏ, quyết định ở lại trong ký túc. Trâu Tướng Quân không chịu, vừa đấm vừa xoa, lúc thì nói là trong ký túc không có điều hòa, nóng thế người sẽ nổi đầy rôm sảy, lúc lại nói là ký túc vắng người thế sẽ có nhiều chuột, khi thì nói ký tức đổi người quản lý rồi, anh không tiện đến gặp cô, cuối cùng lại buông một câu phớt lờ: "Nếu em không đến ở cùng anh, anh sẽ phóng sinh con mèo đó". Ngụy Nhất bất đắc dĩ, đành dọn về ở cùng Trâu Tướng Quân, lần này có thể coi như hai người đã sống chung theo đúng nghĩa nhất. Trâu Tướng Quân vô cùng vui sướng, hằng ngày, dù muộn thế nào anh cũng cố gắng về nhà, đối xử với Ngụy Nhất rất tốt.

Mới bắt đầu kỳ nghỉ hè, Ngụy Nhất liền nhận được điện thoại của bà Ngụy, bà không nói rõ nguyên do, chỉ hỏi cô hôm đó có về nhà ăn cơm không. Ngụy Nhất rất ngạc nhiên vì bà Ngụy trước giờ chưa từng hỏi chuyện cơm nước của cô, nhưng cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nói không về và đang sống chung với Trâu Tướng Quân. Bà Ngụy không nói thêm gì nữa, không mặn mà cũng chẳng lạnh nhạt, cúp máy.

Cái miệng của Trâu Tướng Quân được Ngụy Nhất chăm sóc thành quen, các món ăn ở nhà hàng giờ không còn hợp khẩu vị với anh nữa. Mỗi buổi tối, cứ đến giờ cơm là anh lại nhớ tới Ngụy Nhất và các món ăn cô nấu. Dù Ngụy Nhất còn nhỏ tuổi nhưng lại đảm nhiệm vai trò người vợ một cách rất hiền thục, đảm đang, chăm chỉ nấu ăn và làm những món bánh mà Trâu Tướng Quân thích, mọi việc trong nhà đều được cô thu xếp chu đáo. Cô Tần vài lần đã ôm trán làm vẻ rầu rĩ: "Ôi chao, ngay cả Nám Nám giờ cũng không còn cần cô nữa rồi, cô phải rút lui an toàn thôi".

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời mùa hè thật gay gắt, cô nữ sinh Ngụy Nhất ngày nào cũng chạy đi chạy lại ngoài đường cùng Nguyệt Nguyệt nên đã đen đi nhiều, bắp chân cũng rắn chắc hơn, xern ra lại càng trẻ trung, khỏe mạnh. Hằng ngày, buổi sáng cô đi làm, tối về lại nấu cơm, còn bận rộn hơn cả Trâu Tướng Quân. Dù bận rộn đến mấy nhưng cuộc sống của cô rất phong phú, trạng thái tinh thần cũng tốt, lúc nào cũng tươi cười vui vẻ.

Một buổi chiều trong kỳ nghỉ hè, Ngụy Nhất nhận được điện thoại của Ngụy Đông Cốc. Trong suốt hai mươi năm qua, số lần mà Ngụy Đông Côc chủ động gọi điện cho cô con gái út có thể đếm được trên đầu ngón tay, Ngụy Nhất nhìn màn hình di động hiện lên chữ "Bố", cô ngẩn người ra hồi lâu mới ấn nút nghe. Qua điện thoại, cô cảm thấy giọng nói của Ngụy Đông Cốc khản đặc, có vẻ đã già đi nhiều. Ngụy Nhất và bố từ trước đến giờ chẳng có chuyện gì để nói nhiều, sau vài câu khách sáo mở đầu, lại có phần ấp úng giữa chừng. Ngụy Nhất nghi hoặc hỏi: "Bố, có chuyện gì sao?".

Ngụy Đông Cốc ngữ khí bình thản, dừng lại một chút, nói: "Ngày mai nhà ta làm món thịt hầm mà con thích ăn nhất, có về nhà ăn cơm không?".

Ngụy Nhất tiện tay lật giở cuốn tạp chí, cắn một miếng nho, nói: "Ngày mai con còn phải đi làm, chắc không về được đâu, con và Trâu Tướng Quân ăn cơm ở nhà là được rồi".

Ngụy Đông Cốc dường như thở hắt ra một hơi, sau đó mới chậm rãi nói: "Ban nãy ngủ một giấc, bố lại mơ thấy dì của con".

Trái tim Ngụy Nhất nhói lên đau đớn, quả nho trên tay lăn xuống đất, cô không biết phải phản ứng thế nào.

Vài giây sau, giọng nói của Ngụy Đông Cốc có phần do dự, hỏi: "Bà ấy... bà ấy... trước khi ra đi... có nói gì không con?".

Ngụy Nhất ngồi ngây ra một lát, thật thà nói: "Dì nói rất muốn gặp bố".

https://thuviensach.vn

Ngụy Đông Cốc nghe thấy câu đó, phản ứng có phần sốc nổi, lại ôm ngực ho không ngớt, Ngụy Nhất vội vàng hỏi: "Bố, bố không khỏe sao?".

Ngụy Đông Cốc mãi mới cắt được cơn ho, thở dài một tiếng não nề, nói: "Văn Tú, dì của con đó, bố bỗng nhiên... thây nhớ bà ấy, rất nhớ bà ấy".

Dường như câu nói này, ngoài Ngụy Nhất ra thì nói với ai cũng không có tác dụng gì, vậy là ông quyết định gọi điện cho Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất thấy đau nhói nơi lồng ngực, cứng cỏi nói: “Con còn có chút việc", sau đó liền cúp máy.

Trâu Tướng Quân ngồi bên cạnh, thấy hai mắt Ngụy đỏ hoe, nước mắt lại ngân ngấn. Anh bước tới trước ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô rồi khẽ nói: "Tiểu Trư, còn có anh nữa mà".

Ngụy Nhất sà vào vòng tay của Trâu Tướng Quân, rất lâu sau mới ngước mắt lên: “Khi nói chuyện bố ho rất nhiều, hình như ông bị cảm. Anh nói xem, em có nên về thăm nhà không?".

Trâu Tướng Quân đưa tay nghịch nghịch mấy sợi tóc trên đỉnh đầu cô, nói: "Được chứ, khi nào rảnh, anh sẽ đưa em về thăm nhà".

Đêm đó, Ngụy Nhất không ngủ được, cô cứ trằn trọc mãi, hết quay bên này lại sang bên kia, nghĩ mãi về câu hỏi thăm của Ngụy Đông Cốc về mẹ. Thầm nghĩ, mẹ con đã chờ đợi cả cuộc đời, cuối cùng ôm hận mà ra đi, bố sống đến một độ tuổi nhất định, ngủ một giấc, bỗng có giấc mơ đó mới nhớ ra còn có một người như vậy! Thật buồn cười, cũng thật đau lòng.

Con người, thường đến khi già mới hồi tưởng, nhớ về những người vấn vương tình cảm với mình khi còn trẻ. Xem ra, một doanh nhân lẫy lừng như Ngụy Đông Cốc cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của tuổi tác. Quả thật là ông đã già rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới những điều này, mối oán hận trong lòng Ngụy Nhất đối với bố cũng được vơi đi phần nào.

Nhưng thời gian rỗi của Trâu Tướng Quân lại giống như báu vật, vì vậy, kế hoạch về thăm Ngụy Đông Cốc của hai người vẫn chưa thực hiện được. Cứ lùi thời hạn mãi, chớp mắt một cái đã tới trung tuần tháng Tám rồi.

Công việc làm thêm trong mùa hè của Ngụy Nhất sắp kết thúc, ngày nào cô cũng rất nhàn rỗi, cứ đi đi lại lại trong nhà, sắp xếp lại các vật dụng trang trí, mang đống chăn mùa đông ra phơi, học thêm vài món ăn mới. Ngày nào cũng nhẹ nhàng, êm ái trôi qua, nhàn rỗi đến mức giống như một con thiên nga trắng muốt được nuôi dưỡng trong lồng vậy.

Ngụy Nhất có biệt tài trong lĩnh vực bếp núc, các món do cô tự nghĩ ra có mùi vị rất đặc biệt khiến Trâu Tướng Quân không ngớt lời khen ngợi. Hôm đó, Trâu Tướng Quân vừa vào tới cửa đã ngửi thấy mùi hương thơm lừng, tay cũng chẳng kịp rửa, bốc ngay một miếng thịt bỏ vào miệng. Vừa thỏa mãn cơn đói vừa nói lý lẽ với vợ "đầu óc không linh hoạt nhưng tài nghệ nấu ăn bậc nhất" này, khiến Ngụy Nhất phải kiễng chân lên để véo tai anh.

"Hừ, cuộc sống gia đình cũng phóng đãng gớm nhỉ!", một giọng nói đầy nhạo báng vọng lại từ phía cửa. Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân đều quay ra nhìn, thì ra chính là Ngụy Trích Tiên!

Sắc mặt của cô ấy rất không tốt, hai mắt đỏ hoe, hình như vừa khóc xong.

"Sao cô lại vào được đây?" sắc mặt của Trâu Tướng Quân lập tức sa sầm lại.

"Cửa không khóa nên tôi vào, không được sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đã kịp phản ứng lại, cho dù quan hệ không thân thiết nhưng cũng là chị của mình, người đến nhà là khách, không thể lạnh nhạt được. Cô vội vàng chạy tới kéo tay Ngụy Trích Tiên: "Chị, mới về nước sao? Đã ăn cơm chưa?". Ánh mắt cô lại đưa ra phía chị, xem người đó có cùng về không.

Ngụy Trích Tiên lại chẳng thèm đáp lời, gõ mấy tiếng lộc cộc từ đôi giày cao gót xuống nền nhà theo bước chân, đến trước mặt Ngụy Nhất, một cái tát như trời giáng, mở miệng mắng nhiếc: "Tao nói cả nhà đều không mời được mày về, thì ra mày ở đây tằng tịu với đàn ông!". Cái tát manh đến nỗi khiến Ngụy Nhất mất đà, ngã ngồi xuống chiếc ghế sau lưng cô.

Trâu Tướng Quân nổi giận, xông ngay tới, lớn tiếng quát lên: "Cô giở cái trò thần kinh gì vậy?".

Ngụy Nhất một tay ôm má, một tay kéo Trâu Tướng Quân lại, nhìn thẳng vào Ngụy Trích Tiên, xem chị ấy muốn làm gì.

Ngụy Trích Tiên lạnh lùng nói: "Tôi quản giáo người em bất hiếu của nhà tôi, liên quan gì tới người ngoài như anh?".

Trâu Tướng Quân nổi giận lôi đình, gay gắt nói: "Đừng nghĩ rằng cô là phụ nữ thì tôi không dám động tay với cô! Người ngoài cái gì? Tôi đã là chồng hợp pháp của cô ấy!”.

Sắc mặt của Ngụy Trích Tiên bỗng trờ nên trắng bệch, ngờ nghệch, không dám tin vào tai mình, chăm chăm nhìn Trâu Tướng Quân: "Nghĩa là thế nào?”.

"Cút...", Trâu Tướng Quân chỉ ra phía cửa, nghiến răng nói.

Ngụy Trích Tiên đã kịp trấn tĩnh, hằn học nhìn Ngụy Nhất, nhả từng câu từng chữ một: "Tao vốn chỉ nghĩ mày đố kị vì tao xinh đẹp hơn mày, vì vậy, từ nhỏ mày đã lạnh nhạt với tao. Không ngờ, mày đúng là đồ máu lạnh! Bố

https://thuviensach.vn

có oán thù sâu xa gì với mày? Ông ấy ốm nặng, mày cũng không thèm đi thăm? Nhà họ Ngụy chúng ta nuôi một con chó, nuôi đến hai mươi năm nó cũng còn biết vẫy vẫy đuôi mừng rỡ, còn nuôi mày thì có ích lợi gì chứ?".

Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân đều sững người, Ngụy Nhất đứng bật dậy, hỏi: "Bố sao vậy?".

"Ha ha! Tao ở nước ngoài, mày ở ngay cạnh bố bây giờ lại hỏi tao là bố sao vậy. Tao hỏi mày, mày còn đáng là con gái bố không? Tao ở nước ngoài mà còn biết rõ tin tức ở nhà hơn mày, mày nhìn lại mình đi, suốt ngày nhàn nhã ở đây, sớm ăn tối uống, vô cùng sa đọa, nuôi mày thì có ích gì chứ? Cuối cùng cũng chỉ vô ích! Tao nghe nói, lúc bố ốm nặng, muốn được gặp mày nên đích thân gọi cho mày, thế mà mày cũng không về. Trái tim của mày bị chó gặm rồi à? Hả? Tao nói cho mày biết, bố bây giờ đã... đã sắp không thể gắng gượng được nữa rồi, nếu không phải vì bố muốn gặp mày thì tao cũng chẳng thèm đến đây tìm, nhà họ Ngụy này coi như không có người như mày! Tao đã chuyển lời xong mày có muốn về hay không thì tùy! Tùy mày!" Nói xong, Ngụy Trích Tiên cũng nước mắt giàn giụa, nhìn Trâu Tướng Quân một cái rồi quay người bước đi.

Chân tay Ngụy Nhất lạnh ngắt, chỉ cảm thấy như có ai đó đang đánh rất mạnh vào lồng ngực mình, hết cú này tới cú khác khiến cô cảm thấy thật khó thở, cô lao theo Ngụy Trích Tiên hỏi: "Chị, bố bị bệnh gì?".

Ngụy Trích Tiên đã đi ra tới cửa, dừng một chút nhưng không quay người lại, ngữ khí cũng bớt gay gắt, nói một câu thật thương tâm: "Ung thư phổi... giai đoạn cuối".

Ngụy Nhất lảo đảo, phải vịn vào chiếc ghế bên cạnh mới có thể đứng vững.

Khi Trâu Tướng Quân lái xe đưa Ngụy Nhất tới bệnh viện, ngoài cửa phòng cấp cứu đã đông nghịt những người họ hàng đứng chờ. Thấy Ngụy

https://thuviensach.vn

Nhất tới, thần sắc của mọi người đều rất phức tạp.

Ngụy Nhất không còn thời gian để ý tới những người khác, nước mắt làm mọi thứ trước mặt cô trở nên mờ ảo, chỉ có thể nhìn lờ mờ thấy bóng người, mang máng biết rằng người đang cau đôi mày rậm kia là Trâu Tướng Quân.

Ngụy Đông Cốc với sản nghiệp to lớn, một doanh nhân uy thế lẫy lừng đã ở vào những giây phút cuối của cuộc đời.

Y tá ngăn không cho Ngụy Nhất vào, Ngụy Nhất khóc lóc gào lên: "Đó là bố tôi, đó là bố tôi...".

Y tá bây giờ mới cho cô vào, sau đó hỏi rõ thân phận con rể của Trâu Tướng Quân mới tiếp tục nhường đường, tất cả những người còn lại đều phải đứng đợi bên ngoài.

Hóa ra, huyết thống không có chuyện là thân hay không thân, mà chỉ là sâu sắc hay không sâu sắc.

Ngụy Nhất vừa nhìn thấy người bố nằm trên giường bệnh, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Giờ đây nhớ lại, lần gặp bố gần đây nhất đã mấy tháng rồi. Cái tát ngày hôm nay Ngụy Trích Tiên dành cho cô, thực ra còn quá nhẹ, cô đúng là một đứa con bất hiếu. Dù rằng Ngụy Đông Cốc đối xử không tốt với mẹ cô, nhưng đó cũng đã là ân oán của đời trước, suy cho cùng, cô là con gái của ông, ông cũng đã nuôi dưỡng cô khôn lớn, công ơn nuôi dưỡng sao có thể một nét phác họa là hết được.

Lúc này, hai mắt của Ngụy Đông Cốc đang nhắm chặt, toàn thân cắm đầy các đầu dây dợ, sắc mặt nhợt nhạt, hai má hõm sâu, không còn chút thần thái uy nghi như những năm trước đây nữa.

https://thuviensach.vn

Bà Ngụy hai tay bịt miệng, lặng lẽ rơi lệ, nhìn thấy Ngụy Nhất, bà lau nước mắt rồi nói với Ngụy Nhất: "Bố con vẫn tỉnh đấy, con gọi ông ấy đi".

Ngụy Nhất ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Bố...", cô cố gắng kiềm chế tiếng nức nở của mình, nước mắt càng lúc càng giàn giụa.

Ngụy Đông Cốc quả nhiên vẫn tỉnh, ông yếu ớt mở mắt ra, thấy cô con gái út đã tới, cố gắng nở một nụ cười, khó nhọc đưa tay lên gỡ máy thở oxy trên miệng.

Y tá vội bước tới giúp ông, Ngụy Đông Cốc lại đưa tay về phía Ngụy Nhất, Ngụy Nhất chần chừ trong giây lát, cuối cùng cùng nắm chặt lấy tay ông. Đôi tay đó xa lạ mà khô gầy biết bao!

"Bố", Ngụy Nhất lại kêu lên.

"Bố", bố đừng quá xúc động, sẽ tốt thôi mà", Ngụy Trích Tiên đứng bên cạnh nói, giọng nói của cô lúc này cũng mang theo tiếng nức nở.

"Bố... bố...", Ngụy Nhất không biết phải an ủi như thế nào, chỉ biết luôn miệng gọi bố. Từ nhỏ, cô chưa từng gọi bố một cách thân thiết, bây giờ tiếng gọi ấy gượng gạo, trúc trắc đến nỗi khiến người ta thổn thức. Trong lòng cô vô cùng trống trải, lo sợ, sợ gọi hết câu này, lại không có câu tiếp theo nữa.

Đôi mắt của Ngụy Đông Cốc cứ đờ đẫn nhìn Ngụy Nhất, ông đưa tay lên muốn chạm vào mặt cô. Ngụy Nhất vội khom người xuống, để bàn tay gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương đó chạm lên mặt mình, khe khẽ, lướt nhẹ. Ngụy Đông Cốc biết rõ không thể cầm cự lâu thêm nữa, ông đã tỉnh ngộ một điều, cả đời ông đã nợ Phan Văn Tú và đứa con gái này quá nhiều, quá nhiều, giờ muốn bù đắp nhưng đã muộn, chỉ có thể đau xót nhìn đứa con gái nhỏ, hận ông Trời không cho ông thêm mười năm nữa. Trong giây lát, nước mắt của ông cũng nhạt nhòa.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất khóc đến hụt cả hơi. Tại sao những người thân thiết nhất của cô, lần gặp gỡ nào cũng đều là những cảnh tượng bi thương thế này. Cô hận bản thân mình trước đây có nhiều thời gian nhưng cứ nhàn rỗi rong chơi, không về nhà chăm lo cho bố; hận mình trước đây có bao nhiêu nước mắt lại để chúng tuôn rơi vì những người đàn ông, chưa từng khóc vì bố; hận bản thân trước đây chữ nghĩa đầy mình mà chỉ thương hoa tiếc nguyệt, chưa bao giờ viết một dòng về bố...

Tinh thần của Ngụy Đông Cốc dường như đã khá hơn một chút, đôi mắt sáng hơn, khẽ thốt lên từ cổ họng: "Nhất...".

Ngụy Nhất vội vàng lao tới, nắm lấy tay bố, nói: "Con đây bố".

"Nhất Nhất... tha lỗi cho bố..."

"Bố, bố rất tốt! Bố, con không giận bố... bố đừng nói nữa..."

Cảm giác thật bất lực, cô trân trối nhìn người thân của mình giành giật những giây phút cuối cùng của cuộc đời, còn bản thân mình tràn trề sức lực lại không thể giúp gì được dù chỉ một chút

"Con... gái... của bố...", Ngụy Đông Cốc kêu lên một tiếng cuối cùng rồi nhắm mắt. Cũng không biết ông gọi Ngụy Trích Tiên hay Ngụy Nhất. Hai cô con gái cùng lao tới, đau khổ gào khóc.

Bác sĩ ghi lại thời điểm ông từ trần.

Tiếp sau đó là phần tuyên đọc di chúc của luật sư, Ngụy Đông Cốc dành phần lớn sản nghiệp của mình cho vợ, dành toàn bộ cổ phần của mình tại Tập đoàn Ngụy Thị cho con gái lớn là Ngụy Trích Tiên, hai hệ thống cửa hàng ở vùng ngoại thành, ông dành cho con gái nhỏ Ngụy Nhất...

Ngụy Nhất dường như chẳng nghe thấy gì cả, cô quỳ trước linh cữu của bố, khóc hụt cả hơi.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nhăn mặt nhíu mày, nghi hoặc liếc nhìn vào bức di chúc trong tay vị luật sư đó nhưng cũng không góp lời tham gia.

Ngụy Nhất khóc lóc vật vã một hồi, bỗng trở nên điềm tĩnh, lạnh lùng. Cô lau khô nước mắt rồi đứng lên đi ra ngoài, cũng không chào ai cả. Trâu Tướng Quân vội vàng đuổi theo sau.

Đi đến cổng bệnh viện, Ngụy Nhất quay người lại nói với Trâu Tướng Quân, ngoài tinh thần mệt mỏi và giọng nói khàn đặc, tất cả những thứ khác đều như ngày bình thường. Ngụy Nhất nói, "Anh còn chưa ăn cơm, anh về ăn cơm đi. Em sẽ về trường một mình", cô dừng lại một chút, mệt mỏi hỏi lại: "Đừng đi theo em nữa, được không?”.

Mặc dù đó là câu hỏi nhưng hỏi xong lại không đợi trả lời cô cứ thế đi thẳng, giơ tay vẫy một chiếc taxi và biến mất trong màn đêm.

Trâu Tướng Quân đã phần nào hiểu rõ tính cách của cô, càng là những niềm vui lớn hay những nỗi buồn vô tận, cô lại càng không thích thể hiện ra mặt. Biết cô đang đau khổ, anh cũng để cô được tự do.

Buổi tối đó, Ngụy Nhất lại không về trường. Không ai biết cô đã ở đâu. Ai hỏi, cô cũng đều không nói, coi như không có buổi tối hôm đó.

Từ trước đến giờ không có buổi tối nào như thế mẹ đi rồi, bố cũng ra đi mãi mãi.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tô Thích - Thần Tượng Sáng Chói

Ngụy Đông Cốc qua đời đã mang đến một cú sốc lớn cho gia tộc họ Ngụy. Cô con gái lớn Ngụy Trích Tiên thay bố đảm nhiệm chức vụ của ông, cô có bằng Thạc sĩ chuyên ngành Quản trị kinh doanh của trường Đại học Oxford, có nhiều mối quan hệ tốt, chế độ quản lý mới, nhanh nhạy, đồng thời lại có tự tin, gan dạ, biết giữ chữ tín và nhiệt tình của một doanh nhân trẻ, còn có cả phong thái quả cảm, kiên quyết được thừa hưởng từ người cha đã quá cố nữa. Đối với sự đổi máu lần này của Ngụy Thị, có người buồn vì tài hèn sức mọn, người thì kỳ vọng vào những điều hấp dẫn, người lại đứng cách bờ nhìn đám cháy, kẻ khen người chê không đồng nhất.

Mãi cho tới tháng Chín, khi đã phải nhập học, Ngụy Nhất cũng không về nhà lần nào. Mất đi nút thắt tình cảm duy nhất là Ngụy Đông Cốc, cô và người nhà họ Ngụy đã hoàn toàn trở nên xa lạ.

Nguyệt Nguyệt quyết tâm thi tuyển làm công chức, từ năm thứ tư đã bắt đầu thực hiện các công tác chuẩn bị, cả ngày ở lì trong ký túc ôm quyển Trắc nghiệm về năng lực của nhân viên hành chính, ngay cả đi vệ sinh cô cũng mang nó theo, rất có khí thế và quyết tâm.

Lại nói về chuyện Nguyệt Nguyệt yêu thích công việc của một công chức là cũng có nguyên do.

https://thuviensach.vn

Trước đó, Đình Đình tìm được một đề thi công chức trên mạng, nội dung đại loại là “Nếu bạn đang ngồi trong phòng làm việc, một kẻ xấu cầm súng mặc quần áo đen bước vào, việc đầu tiên bạn cần làm là gì?”. Đình Đình sau khi đọc được câu hỏi đó, cô vò đầu bứt tai, cảm thấy thật khó trả lời, bèn đem ra đố cô chị cả Nguyệt Nguyệt của phòng.

Nguyệt Nguyệt lúc thì ôm trán nói báo cảnh sát. Lúc lại đan các ngón tay vào nhau nói sẽ chui xuống gầm bàn. Tất cả những đáp án đó đều bị phủ định lại.

Cuối cùng, Đình Đình đưa ra đáp án từ phía nhà tuyển dụng: “Cần báo ngay cho lãnh đạo”.

Nguyệt Nguyệt nghe xong vô cùng kinh ngạc, than rằng hệ thống tư pháp của nước ta uyên thâm tới mức không thể ngờ được. Cô vô cùng xấu hổ trước hiểu biết nông cạn và cách nghĩ nông nổi của một người dân thành phố thiêu hiểu biết như mình. Từ đó về sau, Nguyệt Nguyệt nhận thức được một cách sâu sắc rằng, tổ chức công chức của nước ta là một tổ chức tốt, có quy tắc, có sự khép kín, không bấn loạn trước mọi nguy hiểm. Cô quyết định sẽ gia nhập tổ chức đó.

Tháng Chín, hoa quế trong vườn trường đã nở, từng đốm từng đốm trắng ngần, thấp thoáng xuất hiện trong những vòm lá xanh um, rậm rạp như những ngôi sao nhỏ khẽ lay động trong gió. Hương thơm nhẹ nhàng của hoa quế cứ theo gió lan tỏa khắp vườn trường, cùng ánh nắng vừa độ của thành phố B, tất cả tạo nên một không gian tuyệt vời. Chú bán cơm trong nhà ăn, mỗi buổi sáng sớm sau bài tập Thái cực quyền, lại đi dạo vài vòng trong vườn trường, thu gom những bông hoa quế, nói thứ này dùng để ngâm rượu thì tuyệt vời, vừa thơm lại vừa bổ dưỡng.

Người ta thường nói, có ba triệu chứng chứng minh rằng một người đã bắt đầu già yếu, một là thích hoài niệm, hai là không dễ tiếp nhận cái mới, ba là thích nói lôi thôi dài dòng. Trong ba đặc điểm đó, Ngụy Nhất đã hội

https://thuviensach.vn

tụ hai đặc điểm trước, cô thích nhất là sự hoài niệm. Mặc dù đang trong độ tuổi thanh xuân phơi phới nhưng tư tưởng lại đã hướng tới sự già yếu.

Ngụy Nhất là người rất hay hoài niệm những gì đã qua, thích xem lại những sách báo và phim mà trước đây mình đã xem, cho dù xem đi xem lại, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần nhưng lần nào cũng có cảm xúc mới mẻ. Những bộ phim đã khiến cô phải rơi nước mắt, giờ xem lại mà vẫn sụt sùi không dứt. Tính cách đó thật không hay, khiến ta thêm nhiều nỗi buồn phiền hơn những người khác gấp nhiều lần.

Vườn trường trong độ tháng Chín, đã từng lần đầu tiên gặp gỡ, từng chân thành thổ lộ nỗi lòng, từng ngồi sau xe đạp của ai đó để cùng lướt đi trong gió xuân. Cho dù năm tháng vẫn dịu dàng như vậy nhưng nào có sợi dây liên kết gì với anh...

Những chuyện đã qua đó, cho dù có trôi qua được hay không đều được coi là quá khứ. Khi một lần nữa bước qua nơi đó, ký ức lại không mời mà tự tìm đến. Cho dù là niềm vui lớn hay nỗi đau khổ tột cùng, giờ đây khi nhớ lại, đó đều là nỗi nghẹn ngào khó có thể diễn đạt thành lời. Nếu bất chợt nhìn thấy một bóng hình tương tự như vậy từ phía xa, cũng có thể thấp thỏm không yên, cứ chăm chú nhìn về hướng đó, khi phát hiện ra đó chỉ là ảo giác, khi người đi đường đó lại gần một chút, bất luận là tướng mạo hay khí chất đều thấp kém hơn người xưa rất nhiều lần.

Vì vậy, khi nghe Như Như nói hình như đã nhìn thấy Tô Thích xuất hiện trong trường, sau một hồi tim đập thình thịch, Ngụy Nhất cũng có thể điềm nhiên nói: “Lại nhìn nhầm rồi, chắc chỉ là ai đó có ngoại hình gần giống thôi”.

Như Như nghĩ lại một lát rồi nói: “Chắc là vậy”.

Ánh nắng tháng Chín ở Washington có đẹp không? Ở Washington có người ngâm cho anh một hũ rượu hoa quế giống như ở quê nhà không?

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Trâu Tướng Quân gọi điện tới, Ngụy Nhất nghe điện thoại, sau vài câu nói chuyện không đầu không cuối với Trâu Tướng Quân, cô mới tạm thời có thể xa rời được tâm tư đang rối bời của mình.

Nguyệt Nguyệt từ khi bắt tay chuẩn bị cho cuộc thi tuyển chọn công chức, lúc nào cũng tự cho mình là công bộc của nhân dân, rất quan tâm tới các chính sách nhà nước. Lúc này, cô đang ôm màn hình vi tính, nói: "Nhà nước lại tăng cường thu thuế thu nhập cá nhân, rất nhiều thành phố đang chuyển dần từ thu thuế theo mức thu nhập hằng tháng sang thu thuế theo số tiền thực tế được nhận. Thuế thu được từ ngành Luật sư là cao nhất". Thấy mấy cô bạn còn lại trong phòng không có phản ứng gì, cô lại nói thêm một câu: "Trong số mười luật sư ưu tú nhất toàn quốc lần này, người trẻ nhất lại là cựu sinh viên của trường Đại học S bọn mình! Hơn nữa, bọn mình đều quen người đó!".

Như Như quả nhiên đã trở nên nhiệt tình hơn, xúm lại hỏi: "Là ai, là ai đây? Bọn mình đều quen á?".

Đình Đình cũng mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt lúc này tỏ vẻ rất đắc ý, giáo huấn các cô bạn cùng phòng: "Đã bảo thường ngày quan tâm một chút tới các tin tức thời sự mà cậu không nghe! Theo đuổi thần tượng cũng giống như bê đỡ minh tinh, thật là nông cạn và chẳng có chút tư tưởng thực tế gì cả! Cậu thật khiến người ta xấu hổ! Nhân vật xuất sắc đó, ôi chao! Chính là Tô Thích! Tô thiên thần!".

Cả phòng xôn xao, ai nấy đều rất tự đắc, nói rằng Tô Thích tuổi còn trẻ mà có được vinh dự đó, thật không hổ danh là nhân vật thần tượng dẫn đầu bao nhiêu năm trong trường Đại học S. Vậy là mọi người đều đồng loạt xúm lại, phấn khởi đọc to bài báo liên quan tới tin tức ấy, nức lòng vì từng câu từng chữ trong đó, cứ như bản thân họ được tôn vinh vậy.

https://thuviensach.vn

Duy chỉ mình Ngụy Nhất là vờ như không nghe thấy gì hết.

“Chưa biết chừng, sau khi Tô học trưởng về nước nhận tuyên dương xong, lại về thăm trường cũ cũng nên!”, Nguyệt Nguyệt ngồi chống cằm phán đoán.

Ngụy Nhất không hề có động thái gì, vẫn ngồi chăm chú đọc sách. Chỉ khi nghe tới hai từ Tô Thích, đôi môi anh đào nhỏ xinh mới run rẩy một cái thật nhẹ, sau đó lại trấn tĩnh như một cao tăng, không có bất kỳ động tác nào. So sánh một chút, hình như hồi đó, người có sợi dây tình cảm vương vấn với Tô Thích chính là ba cô gái cùng phòng Ngụy Nhất.

Điều khiến mọi người không ngờ tới, nhưng lại đúng với phán đoán của Nguyệt Nguyệt, Tô Thích quả nhiên đã về nước, đồng thời, trong buổi lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, với danh nghĩa là một học sinh cũ, anh đã quyên tặng trường tám mươi triệu nhân dân tệ. Trong đó, năm mươi triệu dùng để xây dựng một tòa giảng đường mới cho khoa Luật, ba mươi triệu còn lại dùng để lập quỹ Học bổng, với mục đích bồi dưỡng và khích lệ những luật sư ưu tú của trường. Hành động này ngay lập tức nhận được sự quan tâm nồng nhiệt của tất cả mọi người, các báo đài, cơ quan truyền thông đều muốn phỏng vấn nhưng đều bị Tô Thích nhã nhặn từ chối. Nhà trường đặc biệt tổ chức một buổi tuyên dương riêng cho cựu sinh viên xuất sắc Tô Thích, buổi lễ được tổ chức tại hội trường vào ngày Hai mươi tháng này.

Cả phòng ký túc xá lại sôi nổi hẳn lên.

Như Như cắn một miếng táo: “Tô thiên thần chắc là giàu lắm nhỉ? Tám mươi triệu cơ đấy! Nếu quyên góp số tiền đó tặng tớ, tớ có thể ăn được bao nhiêu bữa đùi heo chua ngọt ấy!”.

Đình Đình ngồi giữa móng chân cũng chêm vào: “Xem cậu kìa, chỉ biết ăn thôi, tám mươi triệu mà cậu không biết ưu tiên dùng để chỉnh sửa lại ba

https://thuviensach.vn

vòng cho thật chuẩn sao?”.

Như Như nói: “Cậu còn dám nhắc tới ba vòng không chuẩn của tớ sao? Giờ đây, mỗi ngày của tớ trôi qua đều là một ngày với lượng calory và mỡ thừa được đốt cháy ở mức chuẩn xác nhất! Trưa qua, cậu đút cho tớ miếng thịt kho tàu, cậu còn nhớ không? Kết quả là tớ đã phải nằm trên giường tự oán trách mình suốt cả một đêm!”, cô cắn thêm một miếng táo rồi tiếp tục than thở: “Không nhắc tới những chuyện khiến người ta rơi nước mắt đó nữa. À, gì nhỉ, nếu cậu có tám mươi triệu nhân dân tệ, cậu sẽ làm gì?”.

Đình Đình nói: “Nếu tớ có số tiền đó, tớ sẽ không đi học nữa. Tớ sẽ mở công ty!”.

Như Như buông một câu đặc giọng Đông Bắc: “Ối giời ơi, thế mà tớ không biết chị Đình Đình nhà ta còn nuôi giấc mộng trở thành nữ doanh nhân cơ đấy!”.

Đình Đình nói: “Mở công ty, tớ sẽ thuê hai anh chàng vô cùng đẹp trai làm thư ký, một người như Tô Thích, còn người kia có ngoại hình giống Trâu Tướng Quân, một người lo công việc, một người lo liệu cuộc sống cho tớ”.

Một tuần trước đó, trường Đại học S chăng đèn kết hoa rực rỡ, biểu ngữ, băng rôn chào mừng được treo khắp nơi. Trước mỗi một dòng tên của Tô Thích, đều bắt buộc có một hình dung từ mỹ miều được lựa chọn một cách cẩn thận. Ngụy Nhất đăm đắm nhìn những tấm băng rôn đó, đột nhiên cảm thấy thật lạ lẫm, lúc này, hình ảnh của Tô Thích trở nên hài hước, đồ sộ, không giống với hình ảnh của người xưa nữa.

Hôm đó, Ngụy Nhất có cảm giác mệt mỏi, không muốn ăn cơm. Trâu Tướng Quân liền đưa cô đến quán ăn Tây thưởng thức món thịt bò nướng. Thấy Ngụy Nhất không quen dùng dao và dĩa, anh lại ân cần giúp cô cắt khoanh thịt nướng ra thành nhiều miếng nhỏ rồi mới đẩy tới trước mặt

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất, không quên châm chọc cô vài câu: “Ăn đi, con heo nhỏ ngốc nghếch”.

Ngụy Nhất hào hứng ăn, không để ý tới lời châm chọc của anh. Trâu Tướng Quân thì rất nhớ các món ăn do Ngụy Nhất làm, anh chẳng hứng thú gì với món thịt bò nướng này cả, liền ngồi chống cằm nhìn cô ăn.

Ngụy Nhất ăn hết một nửa, ngẩng đầu lên, trong ánh nến lung linh, khuôn mặt khôi ngô tuân tú của Trâu Tướng Quân càng trở nên đẹp tới mức kinh ngạc, thấy đôi mắt sáng đang chăm chú nhìn mình, cô liền khẽ bĩu đôi môi nhỏ xinh, nói: “Không ăn cơm đi, còn làm bộ mặt hung dữ thế cho ai nhìn cơ chứ?”. Ngoài mặt làm ra vẻ nghiêm khắc, trong bụng lại thấy vô cùng ngọt ngào.

Trâu Tướng Quân cười hì hì, chống tay vào bàn nhổm người dậy, Ngụy Nhất tưởng anh bắt nạt mình trước mặt mọi người nên hơi ngửa người ra phía sau. Nhưng Trâu Tướng Quân chỉ dùng ngón tay cái giúp cô lau vết nước xốt còn dính bên khóe miệng, sau đó đưa vào miệng mình mút ngon lành. Ngụy Nhất vô cùng xấu hổ, thấy mọi người xung quanh đều đưa mắt nhìn mình, khuôn mặt nhỏ xinh bỗng đỏ bừng lên, giận dữ nói: “Con người anh, sao chẳng có lúc nào tử tế thế hả?”.

“Vậy mà em còn lấy anh?” Trâu Tướng Quân đứng hẳn dậy, đến ngồi xuống bên Ngụy Nhất, mặt mày hớn hở, hạ thấp giọng, ghé sát tai cô thì thầm.

Ngụy Nhất đẩy anh ra không được, tức giận nói: “Chẳng phải là do anh ép buộc sao?”.

“Nếu anh không ép buộc thì em có lấy anh không?”, Trâu Tướng Quân hỏi.

Ngụy Nhất sững người lại, nhìn vào ngọn nến trước mặt, dùng tay gẩy gẩy vài cái, nói một cách vô thức: “Không biết”.

https://thuviensach.vn

Nhưng đó lại là sự thật.

Trâu Tướng Quân sững người, chăm chú nhìn vẻ suy tư của Ngụy Nhất một hồi rồi lặng lẽ quay về chỗ ngồi cũ, anh vẫn nhìn Ngụy Nhất ăn nhưng không còn hào hứng như ban nãy nữa.

Sau khi ăn xong, anh hỏi Ngụy Nhất: “Muộn rồi, em muốn về đâu?”.

Ngụy Nhất nói về trường.

Trâu Tướng Quân khẽ nhíu đôi mày rậm, trong đôi mắt tinh anh đó có chút đau thương: “Chúng ta đã sống cùng nhau được hai tháng rồi nhỉ! Anh cứ tưởng em sẽ giống như anh, đã quen hơi nhau và không nỡ rời xa nhau. Hóa ra, chẳng qua chỉ là hai tháng vừa rồi, em không có chỗ nào để tới, giờ nhập học, em lại chẳng có chút lưu luyến nào cả, một lòng một dạ chỉ muốn rời xa anh!”. Trâu Tướng Quân nói xong, một mình đi trước, sau đó cất giọng nói lạnh lùng: “Đi thôi, anh đưa em về”.

Ngụy Nhất không biết phải nói gì, lặng lẽ đi sau.

Trong xe, bầu không khí trở nên khác lạ, hai người nói câu được câu chăng, nhưng đều sợ không khí im lặng, cố tìm chủ đề gì đó để nói. Dấu vết của sự gượng gạo quá rõ ràng.

Xe đi tới cổng lớn của trường, Ngụy Nhất vốn đã định nói sẽ xuống xe tại đây nhưng liếc nhìn khuôn mặt đầy mệt mỏi của Trâu Tướng Quân, cô lại không thốt lên lời, cứ để anh đưa mình về tới tận ký túc.

Trâu Tướng Quân dừng xe nhưng không xuống, cứ ngồi yên trên ghế lái.

“Em đi đây.” Ngụy Nhất sợ sệt nhìn anh, nói xong định bước xuống xe luôn.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vẫn nhìn về phía trước, lạnh lùng buông một câu: “Nghe nói anh ta về nước rồi”.

Ngụy Nhất vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi: “Ai về nước rồi?”.

Trâu Tướng Quân quay đầu đối diện với Ngụy Nhất, nhìn sâu vào mắt cô: “Tô Thích”.

Hai từ “Tô Thích” vốn là những từ cấm kị giữa cô và Trâu Tướng Quân, từ trước tới giờ, hai người đều ngầm hiểu, không ai nhắc tới hai từ đó.

Giờ đây, nghe Trâu Tướng Quân nói thẳng ra, Ngụy Nhất chết lặng người, tiến thoái lưỡng nan.

“Đi lên đi”, Trâu Tướng Quân không nỡ nhìn bộ dạng bị giày vò khổ sở đó của Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất bước xuống, đóng cửa xe lại, chiếc xe dường như ngay lập tức biến mất trong màn đêm.

Ngụy Nhất cứ ngây người đứng yên tại chỗ, nhìn những ngôi sao sáng trên bầu trời, cảm giác nhói đau giữa hai đầu lông mày, cô đưa tay day day chỗ đó rồi đi lên phòng.

Đi chưa được hai bước thì cô nhìn thấy Tô Thích.

* * *

Tô Thích - người đàn ông đã ba năm rồi không gặp, là thần tượng trong trường học năm xưa, là thiên thần trong mắt đám con gái - đang đứng đối diện Ngụy Nhất, chỉ cách vài bước chân.

Ngụy Nhất không hề có chút chuẩn bị về mặt tâm lý, cô kinh ngạc đến thất sắc.

https://thuviensach.vn

“Cô bé”, Tô Thích thốt ra từ trong cổ họng. Anh không tiến tới, chỉ đứng nguyên tại chỗ, chăm chú ngắm nghía Ngụy Nhất.

Đã ba năm không gặp, cô ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều, đường nét trở nên gọn gàng hơn, mặt mũi càng thanh tú hơn trước đây nhiều.

Đã ba năm trôi qua, Ngụy Nhất vốn cho rằng, bản thân đã trưởng thành, có nghị lực và đầy cứng rắn, ít nhất là sẽ không toàn thân run rẩy như hồi còn là thiếu nữ ngây thơ mỗi lần gặp Tô Thích nữa. Có lẽ là do cuộc gặp hôm nay quá đường đột, một tiếng gọi “cô bé” vang lên lại khiến toàn thân cô run rẩy.

Ngụy Nhất vẫn lặng yên không nói, cúi nhìn những ngón chân mình một cách vô thức, bất luận thời gian trôi đi như thế nào, bất luận cô là thiếu nữ hay còn trong độ tuổi niên thiếu, chỉ cần Tô Thích xuất hiện, chỉ cần đứng trước Tô Thích, cô liền trở nên tự ti.

Yên lặng một lát, cảm thấy dù sao cũng là người quen, cần phải nói gì đó. Lại nghĩ đã giờ này rồi, Tô Thích sao lại xuất hiện ở đây, cô liền khẽ hỏi: “Sao anh lại ở đây?”.

“Về trường có chút việc, tiện đường ghé qua đây. Vừa nãy, Trâu Tướng Quân đưa em về phải không? Cậu ấy đã đổi xe, suýt nữa thì anh không nhận ra”, sắc mặt của Tô Thích rất thoải mái, ngữ khí vui vẻ.

“Vâng.” Ngay từ đầu, Tô Thích đã nhắc tới Trâu Tướng Quân, Ngụy Nhất nghe anh nói ra tên gọi đó có phần gượng gạo và chua xót. Ngụy Nhất bề ngoài không tỏ vẻ khác thường, nhưng thật sự là cô chẳng biết nên nói gì.

“Nghe nói, em và cậu em họ Trâu Tướng Quân của anh đã đăng ký kết hôn rồi, anh không ở trong nước, không thể nói một câu chúc mừng đúng lúc, bây giờ vẫn kịp bổ sung chứ?”

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất bây giờ mới ngẩng đầu lên nhìn Tô Thích, chăm chú tìm kiếm trong đôi mắt trong veo của anh, đảm bảo không có sắc thái gì khác lạ, cô mới nghiêm mặt nói:

“Vâng, cảm ơn. Anh và chị gái em khi nào thì kết hôn, đến lúc đó cũng phải mời em đây. Giờ ký túc sắp cắt điện rồi, em lên phòng trước đây, nhớ là kết hôn phải báo cho em biết đấy!”, nói đến câu cuối cùng, bản thân cô cũng chẳng biết mình đã nói những gì, luống cuống bỏ đi.

Tô Thích nhìn theo bóng dáng nhỏ bé yêu kiều của Ngụy Nhất, hai bàn tay buông hờ rồi nắm chặt, nắm chặt rồi lại buông ra.

Ngụy Nhất chạy một mạch về phòng ký túc, Đình Đình là người vô tư, không phát hiện ra vẻ mặt đang đỏ ửng lên một cách bất thường của bạn, hào hứng kéo lấy Ngụy Nhất, hét lên: “Nhất Nhất, Tô học trưởng về thăm trường rồi! Ban nãy, rất nhiều người đã nhìn thấy anh ấy! Đẹp trai hơn, nam tính hơn trước đây nhiều...”.

Chiếc xe đạp dựng bên cửa phòng ký túc đã từng chở tình yêu ngờ nghệch mà trong sáng của cô, đã bao lần cô cùng người đó ngồi trên xe, cười đùa vui vẻ lượn vòng quanh trường. Sau khi người đó ra đi, chiếc xe cũng nằm lì luôn trong góc tường, không ai buồn hỏi thăm.

Giống như thời thanh xuân non trẻ đã từng bị lạnh nhạt nhiều năm, khi chủ nhân bất chợt nhớ tới thì nó đã lốm đốm những vết gỉ sắt.

Ngụy Nhất không nói thêm lời nào nữa, lao vào nhà vệ sinh, đóng chặt cửa lại, trong lòng đau khổ tới nghẹt thở nhưng nước mắt lại không thể nào rơi được.

Ngày hôm sau, Ngụy Nhất trở về nhà một chuyến, bởi toàn bộ quần áo mùa hè của cô đều để ở nhà.

https://thuviensach.vn

Khi bước qua cửa, Ngụy Nhất đi thật khẽ, cố gắng không gây sự chú ý cho người khác, nhưng vẫn bị bà Ngụy phát hiện.

Bà Ngụy đang ngồi trên ghế sô pha đan áo len, nói chuyện phiếm với một quý bà khác. Khi ông Ngụy còn sống đã luôn hy vọng vợ mình giống như những người phụ nữ truyền thống, có thể đan cho người trong nhà vài chiếc áo len. Hồi đó, bà Ngụy không thích những công việc vụn vặt này, cho rằng đó là việc của những người dân nghèo bình thường. Giờ đây, khi ông Ngụy đã ra đi, bà lại bắt tay vào làm những công việc đó. Quý bà ngồi bên cạnh bà Ngụy chính là mẹ của Tô Thích. Hai người phụ nữ đó đều có thần sắc nho nhã, cử chỉ cao quý, luôn mang theo nụ cười.

Khi Ngụy Nhất bước vào, vừa hay nghe thấy một người trong số họ nói: "Tô Thích rất điềm tĩnh, tôi đã thích từ khi nó còn nhỏ rồi!". Người khác nói: "Tôi cũng đã chứng kiên Trích Tiên trưởng thành và luôn yêu thương nó như con ruột".

Cảnh hai bà thông gia cao quý ngồi uống trà cùng nhau thật đẹp biết bao, Ngụy Nhất thầm nghĩ.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Nhất gặp lại bà Ngụy sau khi bố cô qua đời. Trực tiếp đối diện, hai người đều cảm thấy có phần đường đột, không biết phải mở lời thế nào. Dường như nút thắt duy nhất là người bố đã đứt rồi, hai người họ không cần phải diễn cảnh mẹ con thân tình nữa.

Chỉ ngại vì lúc đó đang có khách, bà Ngụy sau một hồi sững người, vẫn nở nụ cười chào hỏi đứa con gái do tình địch của mình sinh ra: "Nhất Nhất, hôm nay không phải đi học sao?".

Ngụy Nhất lí nhí: "Vâng, con về lấy chút quần áo", rồi cô đi lên lầu.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy Tô Thích cũng đang có mặt.

https://thuviensach.vn

Anh mặc một chiếc áo phông đen có cổ, quần màu nhạt, đi đôi giày mô ca kết hợp hai màu xanh trắng, ngồi trên chiếc sô pha phía bên trái, lễ phép, chăm chú nhìn bà Ngụy, lắng nghe hai bà mẹ trò chuyện. Mười ngón tay thon dài của anh đang đan vào nhau, hai ngón tay trái cứ xoay theo hình vòng tròn một cách vô thức. Ngụy Nhất chỉ dám liếc mắt một cái, mái tóc của anh đã dài hơn, ánh mắt hơi nhìn xuống, sống mũi cao và thẳng, nhìn nghiêng trông càng đẹp. Bất luận là nhìn từ góc độ nào, Tô Thích cũng như nhân vật trên một trang bìa tạp chí. Ngụy Nhất đeo ba lô đi xuống lầu, bà Ngụy liếc cô một cái. Tô Thích nhìn theo ánh mắt bà, cũng quay sang nhìn Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất liền né tránh ánh mắt nóng bỏng đó.

“Con... con về trường đây”, Ngụy Nhất nói với bà Ngụy, cô không thể mở miệng gọi bà là mẹ được nữa.

Bà Ngụy “Ừ” một tiếng.

Mẹ của Tô Thích cũng đã nhận ra Ngụy Nhất, nhiệt tình chào hỏi cô, đồng thời nói con trai lái xe đưa cô về trường.

Ngụy Nhất bây giờ mới dám nhìn Tô Thích, anh đang chăm chú nhìn cô, khi bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt cô trong chốc lát lại đỏ lựng, né tránh ánh nhìn sang hướng khác, khẽ nói không cần. Cô cũng không biết khuôn mặt mình tại sao lại đỏ lên một cách vô dụng như vậy.

Sau đó, cô vội vàng rảo bước ra cửa, Tô Thích hình như đã đứng lên bước đi được vài bước.

Giống như đang trốn tránh thứ gì đó, Ngụy Nhất vừa ra khỏi cổng nhà họ Ngụy liền cắm cổ chạy thục mạng, ra khỏi cổng lớn của khu biệt thự rồi tới trạm xe buýt cách đó rất xa. Ngụy Nhất nhớ lại cái đêm mưa gió của ba năm về trước, Tô Thích ôm Ngụy Trích Tiên đổ người xuống giường của

https://thuviensach.vn

cô, hôm đó cô cũng đã chạy như thế này, dừng lại một lúc lâu mà vẫn hổn hển thở mãi không dứt.

Quay đầu nhìn lại, không thấy Tô Thích đuổi theo, cô mới thở phào, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn, cũng thầm có chút cảm giác hụt hẫng.

Buổi sáng hôm diễn ra buổi lễ tuyên dương, Ngụy Nhất vốn định nằm lì trên giường không chịu đi. Nào ngờ, nhân viên phụ trách đích thân tới gõ cửa phòng, nói rằng cán bộ trong Hội sinh viên bắt buộc phải tới dự. Ba cô bạn trong phòng đã ăn vận chỉnh tề, trang điểm, chăm chút cho mái tóc, giống hệt như buổi chiều đầy nắng của năm mười tám tuổi khi ấy, bọn họ cùng nhau tới sân bóng rổ để cổ vũ cho Tô Thích vậy.

Nguyệt Nguyệt đã kiềm chế rất lâu, cuối cùng vẫn không thể nín nhịn được, buột miệng hỏi: “Nhất Nhất, có phải cậu vẫn thích Tô học trưởng không?”.

Ngụy Nhất đang lấy chiếc váy liền kiểu cổ áo hải quân ra mặc, bất ngờ giật đứt một chiếc cúc vàng, lại vội vàng tìm kim chỉ khâu lại, nói: “Hồi đó tớ cũng chỉ ngưỡng mộ theo phong trào thôi, giống như các cậu ấy”.

Như Như và Đình Đình nghe xong liền yên tâm, bấy giờ mới vô tư bình luận về thần tượng sáng chói - Tô Thích. Chỉ riêng Nguyệt Nguyệt là trầm tư suy nghĩ, cô nhìn Ngụy Nhất, lặng yên không nói.

Mấy người bọn họ đến muộn một chút mà hội trường đã chật cứng người. May mà mấy bạn cùng lớp đã giữ giúp họ bốn chỗ ngồi, mặc dù xa khán đài một chút nhưng dù sao cũng còn tốt hơn những người đang vò đầu bứt tai ảo não vì chưa tìm được chỗ.

Sau khi ngồi yên vị, mấy người lập tức tham gia vào cuộc thảo luận sôi nổi về thần tượng Tô Thích với những người bạn xung quanh. Ngụy Nhất chỉ mỉm cười không nói. Cô nhìn về hàng ghế chủ tọa trống không trên sân khấu cũng không phân biệt được đâu sẽ là chỗ ngồi của Tô Thích nữa.

https://thuviensach.vn

Người bên cạnh đang nói đến uy phong của Tô Thích trên sân bóng rổ năm nào, Ngụy Nhất lặng lẽ nhớ lại, Tô Thích quả là rất đẹp theo đúng hình dung của họ. Cảnh chia tay với anh năm ấy, vẫn luôn được cô niêm phong trong tâm trí, không ngờ giờ đây nó lại được lôi ra sắp xếp. Vốn tưởng rằng, cho dù sau bao lâu, mỗi khi nghĩ lại sẽ đau khổ như ngày hôm đó, nhưng hôm nay, mới chỉ sau ba năm mà có thể nhớ những ký ức ấy một cách hứng thú như vậy, chỉ có chút mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay thôi.

Các vị lãnh đạo trong trường lần lượt bước lên sân khấu, vài vị lãnh đạo thành phố cũng tới. Tô Thích đi ở giữa, vừa xuất hiện đã nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt của các bạn sinh viên.

Phía sau vang lên giọng nói của những sinh viên khóa dưới: "Ai cơ, ai cơ? Ai là Tô học trưởng?" ; “Người ở giữa ấy, người đẹp trai nhất ấy!”.

Đã ba năm trôi qua, anh hầu như không thay đổi, vẫn là một ngôi sao sáng lấp lánh nhất trong đám đông, dù đứng góc độ nào, anh cũng đều phát ra thứ ánh sáng chói lóa, cho dù là hình ảnh bên ngoài, khí chất, hay là sức hấp dẫn từ nhân cách. Nhưng anh luôn là một người vô cùng mềm mỏng, chưa bao giờ cố ý khoe khoang, nụ cười khiêm nhường luôn nở trên môi, mọi cử chỉ, động tác đều có thể làm mê lòng người.

Lúc này, những sinh viên đeo kính được coi là báu vật hiếm có, đều bị những người khác tranh nhau mượn đeo vào để được ngắm thần tượng đẹp trai rõ hơn.

Đám người Ngụy Nhất ngồi cách khán đài rất xa, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ nhưng vẫn nhận ra người đàn ông cao lớn tuấn tú, sải những bước khoan thai kia chính là Tô Thích. Ngụy Nhất không muốn để anh nhìn thấy mình, may mà ngồi cách sân khâu khá xa, trong biển người mênh mông, anh ấy nhất định sẽ không nhìn thấy, vì vậy, cô mới dám thoải mái chăm chú nhìn anh không chút kiêng dè. Giống như ba năm trước đây, anh đứng trên sân vận động, cô ngồi ở khán đài, anh chói lóa trong ánh mắt ngưỡng

https://thuviensach.vn

mộ của bao người, còn cô chỉ là một nhân vật bình thường. Chỉ là hồi đó, cô còn hào hứng hét gọi tên anh, còn giờ đây, sau ba năm cô chỉ có thể thu mình ở một góc khuất thật xa, vừa không thể kìm nén được khát vọng ngắm nhìn anh vừa thầm cảnh cáo bản thân: Mi đã là một phụ nữ có gia đình rồi.

Sau khi Tô Thích ngồi xuống, ánh mắt sáng, dịu dàng như ngọc của anh rất tự nhiên nhìn quanh một vòng xuống phía hội trường, Ngụy Nhất chột dạ, vội cúi gằm mặt xuống.

Buổi lễ đã được bắt đầu, thầy hiệu trưởng cũ lên phát biểu trước, một bài diễn văn đầy những mỹ từ khảng khái, sau khi ca ngợi nước mạnh dân giàu, quốc thái dân an, thầy bắt đầu đọc tới đoạn ca ngợi Tô Thích. Ngụy Nhất đang trong tâm trạng mơ màng thì người phụ trách khom lưng, khó nhọc bước tới, kéo lấy Ngụy Nhất và khẽ kêu lên: “Sao em vẫn còn ở đây? Làm tôi tìm em mệt quá! Mau đến ngồi ở hàng ghế thứ hai đi! Chẳng phải tôi đã nói với em rồi sao? Những người trong Hội sinh viên đều ngồi ở phía trên!”.

Ngụy Nhất đành khom lưng đi ra theo người phụ trách, cẩn thận lách qua những người đã ngồi ngay ngắn trong hàng ghế thứ hai để bước vào ngồi bên trong, luôn miệng nói nhỏ “Xin cho đi nhờ một chút, xin phép đi nhờ một chút, cảm ơn, xin lỗi”, cuối cùng cũng có thể ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế của mình. Cứ tưởng mình luôn cúi đầu, khẽ khàng di chuyển, không gây ra tiếng động, nhất định sẽ không bị ai phát hiện. Nhưng Ngụy Nhất vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay một đôi mắt đen dịu dàng, giống như nam châm hút sắt, không thể tách rời được nữa. Thời gian quả nhiên không lưu lại chút dấu vết gì trên người anh, tất cả đều như năm xưa, chỉ có điều anh hơi gầy, vết nhăn mệt mỏi giữa hai đầu lông mày đã hiện ra và có thể nhìn thấy rất rõ. Tô Thích rõ ràng là đã nhìn thấy Ngụy Nhất, đôi mắt lá răm đẹp đẽ đang hấp háy nụ cười không rõ ý nghĩa.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất chăm chú nhìn anh hồi lâu, tự cảm thấy thất lễ, vội thu ánh mắt, muốn làm ra vẻ tự nhiên nhưng lại không thể, bộ dạng lúc nào cũng luống ca luống cuống.

Lúc đó, một em học sinh khóa dưới ngồi bên cạnh quay sang hỏi thăm, cô mới định thần lại rồi quay mặt sang nhìn cô ấy.

“Chị Ngụy Nhất ơi, ai là người đã quyên góp tám mươi triệu nhân dân tệ cho trường mình?” Em gái đó đang học năm thứ nhất, mới tham gia vào Hội sinh viên, đương nhiên chưa từng được tận mắt chứng kiến phong thái của Tô Thích hồi đó.

Ngụy Nhất giơ ngón tay ra thầm đếm, ghé vào tai cô bé thì thầm: “Chính là người ngồi thứ ba đó”.

Cô bé ngước khuôn mặt bé nhỏ lên, chỉ nhìn một cái liền đỏ mặt cúi đầu, nói: “Hình như anh ấy phát hiện ra em rồi, sao anh ấy cứ nhìn em thế nhỉ? Nhưng... anh ấy quả thực rất đẹp trai!”.

Ngụy Nhất khẽ run rẩy không trả lời, cũng không dám ngẩng đầu lên kiểm chứng.

Cô bé sinh viên năm thứ nhất đó thật ngây thơ và đáng yêu, sau nhiều lần ngước lên nhìn trộm, lại hỏi: “Chị Ngụy Nhất ơi, chị có quen người đó không? Anh ấy có thật là đã tốt nghiệp trường mình không? Nghe nói anh ấy còn có tên trong danh sách mười luật sư ưu tú nhất toàn quốc nữa đấy! Xem ra anh ấy còn trẻ quá, khôi ngô tuấn tú quá chị nhỉ!”.

Ngụy Nhất ậm ừ “Ừm” một tiếng, ánh mắt nhìn về phía thầy hiệu trưởng cũ, không dám liếc ngang liếc dọc, tâm tư không biết đã vẩn vơ tận phương trời nào.

Cô có quen Tô Thích không ư? Mọi ân oán năm đó là do những hiểu lầm từ chuyện yêu đương, rồi những người có tình cảm với nhau cuối cùng

https://thuviensach.vn

cũng nên vợ nên chồng. Bản thân cô không phải là người mà quân tử hảo cầu. Nhưng anh ấy chính là mối tình đầu của cô, mỗi khi nghĩ lại vừa buồn vừa thấy mình đáng thương. Cũng có thể coi anh và cô không chỉ là quen biết thông thường, anh chưa bao giờ gọi tên cô, hồi ấy, anh luôn mỉm cười dịu dàng như mùa xuân, thường thích gọi cô là Bé Bự.

Đến lượt Tô Thích phát biểu, anh đứng lên, bộ com lê màu đậm, được cắt may rất vừa vặn, càng tôn thêm vóc dáng cao lớn và khí chất phi phàm của anh. Cả hội trường lập tức trở nên yên lặng, không còn nghe thấy những tiếng nói chuyện rì rầm nữa, ai nấy đều lo rằng sẽ để lọt mất bất cứ một lời nói hay hành động nào đó của thần tượng.

Trên tay Tô Thích không có bài diễn văn được chuẩn bị sẵn, chẳng có bài phát biểu dài dòng, cũng không có những mỹ từ ca ngợi đầy khảng khái. Giọng nói vừa đủ nghe, không tự ti cũng không quá đề cao bản thân, sau khi thuật lại quá trình thành công của mình, anh biểu thị sự tin tưởng và mong đợi chân thành đối với các lớp đàn em và ngôi trường cũ. Chỉ vài câu nói nhưng đều rất thấu đáo, rất đáng hoan nghênh.

Giọng nói của Tô Thích vẫn là chất giọng mà Ngụy Nhất đã rất quen thuộc, vẫn dịu dàng, đầy sức hấp dẫn như ngày xưa, lại rất hợp với khí chất và tướng mạo của anh. Sau vài câu nói đơn giản, anh nhận được những tràng vỗ tay và tiếng hò reo cổ vũ không ngớt của đám đông trong hội trường.

Tô Thích nói xong, điềm tĩnh về vị trí ngồi xuống, lại tự nhiên đưa mắt nhìn quanh hội trường một lượt, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Nhất, dường như anh đang khẽ mỉm cười, nụ cười trong đôi mắt, trên hàng mày đen rậm. Trái tim của Ngụy Nhất vô cớ lại nhói lên một nhịp, bỗng không ngừng đập loạn xạ, né tránh anh.

Đợi đến khi Ngụy Nhất định thần lại, vị lãnh đạo thứ tư đã bắt đầu đọc bài diễn văn của mình.

https://thuviensach.vn

Lúc này, người phụ trách lại khom lưng khó nhọc lách giữa hai hàng ghế, kéo tay Ngụy Nhất, rồi lại khó nhọc lách ra. Khiến những người ngồi ở hàng ghế đó không khỏi không thốt lên những tiếng trách mắng khó chịu.

Ngụy Nhất không hề muốn trở thành người nổi bật nhưng lại cứ ra ra vào vào vài lượt, thu hút ánh nhìn của những người khác.

Khi bước vào phía sau hội trường, cô mới phát hiện mấy bạn cán bộ nữ khác trong Hội sinh viên cũng đã có mặt ở đó, ai nấy đều xinh xắn rạng rỡ, tay cầm hoa tươi, vui cười hồ hởi. Chủ tịch Hội sinh viên bước tới, kéo Ngụy Nhất đứng vào trong đội ngũ đó, đặt vào tay Ngụy Nhất một bó hoa rồi nói với cô: “Lát nữa, sau khi các vị lãnh đạo phát biểu xong, các bạn lên sân khấu tặng hoa, cần phải nhớ rõ vị trí của người mà mình tặng hoa, cần nói những gì, bản thân mọi người phải chuẩn bị trước, các bạn đều là những đóa hoa tương lai của tổ quốc, mọi lời nói cử chỉ của các bạn trong lúc này đều đại diện cho tất cả những sinh viên của trường Đại học S...”.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, không ngờ còn có tiết mục ướt át này. Bởi vì từ nhỏ, cô đã xinh xắn ưa nhìn, mỗi lần có lãnh đạo về thăm trường, khi cần đại biểu học sinh đeo khăn quàng đỏ lên tặng hoa, đều không thể không chọn Ngụy Nhất. Lúc đó, giáo viên chủ nhiệm lớp sẽ khom lưng biểu thị sự ngưỡng mộ vô biên và nói: “Các em là những bông hoa tương lai của đất nước, là ánh mặt trời buổi sáng, là nhịp cầu tương lai của đất nước, cần phải mang theo hy vọng của ngày mai”.

Rõ ràng là những bông hoa nhỏ, thế mà còn cố gắng thêm thắt là những bông hoa của tương lai, thật buồn cười.

Ngụy Nhất đã lớn, cô vẫn là một đóa hoa hàm tiếu. Nghĩ tới con đường phía trước của cuộc đời, muốn thể hiện bản thân mình quả thực là rất khó.

Ngụy Nhất lại đưa ngón tay lên khẽ nhẩm đếm, phát hiện ra mình lại vừa hay đứng vào vị trí sẽ tặng hoa cho Tô Thích. Trong lòng lo lắng, khẽ

https://thuviensach.vn

hỏi cô bạn trước mặt: “Bạn ơi, có thể đối vị trí cho mình được không?”. Cô bạn đó đang buồn vì chỉ cách người được tặng hoa cho Tô Thích một vị trí, thấy Ngụy Nhất chủ động muốn đổi vị trí cho mình, cô ta vô cùng mừng rỡ. Hai người đang định đổi chỗ cho nhau thì bị vị chủ tịch vô cùng uy tín của Hội sinh viên nhìn thấy rồi quát lớn: “Sắp ra sân khấu rồi, không được đổi đi đổi lại!”.

Thế là cô đành phải nghe theo sự sắp đặt.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Trốn Tránh

Chất lượng của những bông hoa khô giả làm bằng nylon quả không tồi, nghệ thuật làm hoa cũng vô cùng tinh xảo, nếu nhìn thoáng còn ngỡ là hoa thật. Chỉ có điều, màu sắc vàng vàng đỏ đỏ, trông không thật mắt lắm, hơn nữa, người làm hoa giả chắc muốn chúng giống hoa thật một chút nên đã cố gắng làm cho chúng trở nên lỏng lẻo hơn, nếu tay cầm hoa khẽ run rẩy thì có thể vài cánh hoa sẽ bị rơi xuống đất.

Ngụy Nhất cúi người, chăm chú nhìn những đầu ngón chân, lặng lẽ theo các bạn bước lên sân khấu, sau khi đứng vào vị trí cần tặng hoa, thấy phía trước mũi chân mình là một đôi giày da bóng lộn, sang trọng, cô biết ngay đó là Tô Thích. Đôi tai của Ngụy Nhất lại đỏ ửng lên mà không thể khống chế được, động tác trở nên gượng gạo, khô cứng, cô thực hiện động tác đưa hoa về phía anh. Chỉ cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng đang đốt cháy đỉnh đầu mình, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên. Ngụy Nhất liếc thấy các bạn bên cạnh đang nói lời cảm ơn có cánh với các vị lãnh đạo mà họ tặng hoa, Ngụy Nhất cũng làm theo, lí nhí thốt lên vài câu: "Cảm ơn anh đã tặng cho trường số tiền lớn như vậy, cảm ơn anh đã cống hiến cho Tổ Quốc, cảm ơn anh đã nêu một tấm gương sáng cho chúng em...".

Những lời nói cảm ơn từ đầu lưỡi còn chưa nói ra hết thì giọng nói dịu dàng ấm áp đầy quen thuộc của Tô Thích đã vang lên: "Ngay cả đầu cũng

https://thuviensach.vn

không chịu ngẩng lên, em học sinh khóa dưới này thật không lịch sự chút nào cả!".

Ngụy Nhất sững người, từ từ ngẩng đầu lên nhìn liền bắt gặp nụ cười đầy dịu dàng cả Tô Thích, anh đang chăm chú nhìn cô, khuôn mặt cô lập tức ửng đỏ. Cũng may lúc đó, các bạn khác đã thực hiện xong việc tặng hoa, đang xếp hàng định bước xuống sân khấu. Ngụy Nhất đang tự dặn lòng phải trấn tĩnh, bất ngờ cổ tay phải lại bị một bàn tay lớn nắm chặt, cô sợ đến nỗi phải hít một hơi thật mạnh. Lại nghe thấy giọng nói của Tô Thích: "Em không định tặng hoa cho anh sao?".

Ngụy Nhất bấy giờ mới phát hiện ra, bó hoa vẫn đang nằm trên tay mình. Thầm nghĩ, mình đã làm công việc tặng hoa suốt trong mười năm qua nhưng đây là lần mất mặt nhất. Cô liền vội vàng ấn bó hoa vào trước ngực Tô Thích, đầu cúi xuống thật thấp, bộ dạng lúc rời đi cũng vô cùng nhếch nhác, chân trái giẫm lên chân phải, suýt nữa thì ngã. May mà Tô Thích đã nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ mới có thể đứng vững, giờ thì càng lúc càng thất lễ, ngay cả lời cảm ơn cũng không biết nói thế nào, cô cúi gằm mặt xuống chạy biến đi mất.

Đêm đó, Ngụy Nhất ngủ không ngon giấc, cô toàn gặp những giấc mơ kỳ lạ. Cô mơ thấy hai con rồng thật dũng mãnh, một đen, một trắng. Một con đen tuyền như mực, còn con trắng lại nho nhã như ngọc, hai con rồng nhe nanh múa vuốt, phun nước phun lửa, đều coi bản thân cô là vật thết mạng, lượn từ trên đám mây xuống tranh giành cô. Con rồng đen túm được cánh tay cô, con rồng trắng lại ngoạm trúng chân cô, hai con cứ giằng co lôi kéo như vậy, dần dần cô bị xé ra làm hai mảnh. Giật mình tỉnh dậy, phát hiện lưng áo đẫm mồ hôi. Bấy giờ mới lờ mờ sáng, thói quen dậy sớm chạy bộ đã được hình thành từ ba năm nay, cứ đến giờ đó là cô tỉnh giấc. Ba cô bạn cùng phòng còn đang say giấc nồng, Ngụy Nhất khẽ khàng trở dậy.

Khi Ngụy Nhất còn đang rửa mặt, giọng nói hừng hực khí thế của Như Như vang lên: "Đình Đình, mau cứu tớ, tớ bị chiến sĩ cấp 89 chém rồi!".

https://thuviensach.vn

Đình Đình nói tiếp theo sau: "Gắng gượng một chút, tớ thành lập đội đang đánh BOSS! Xong rồi sẽ tới cứu cậu ngay!".

Ngụy Nhất thất kinh, kiễng chân ngó vào phòng, hóa ra hai cô bạn đang nói mơ, kỹ thuật mơ của họ thật cao siên, so sánh một chút, giấc mơ hai con rồng tranh ngọc của Ngụy Nhất xem ra quá bình thường.

Ngụy Nhất lững thửng làm vệ sinh cá nhân, trong đầu vẫn vẩn vơ nghĩ về giấc mơ kỳ lạ đêm qua.

Đang chuẩn bị đi ra cửa, bất ngờ thấy Nguyệt Nguyệt đang ngồi trên giường trên nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt kỳ lạ, hỏi: "Đi đâu đấy ?".

"Chạy bộ", Ngụy Nhất trả lời.

Nguyệt Nguyệt như đang chìm sâu trong dòng suy nghĩ, không động tĩnh gì. Ngụy Nhất mở cửa phòng, đúng lúc định bước ra thì bỗng nghe thấy giọng nói của Nguyệt Nguyệt: "Cậu có quên được anh ấy không?".

Ngụy Nhất chăm chú nhìn vào tay nắm cửa đã bắt đầu hoen rỉ, hỏi lại: "Ai cơ?".

"Cậu biết rõ tớ đang nói tới ai", Nguyệt Nguyệt quyết không nhượng bộ.

"Tớ không biết", Ngụy Nhất dường như cũng có chút phiền muộn, nói một cách cứng nhắc rồi đi ra khỏi phòng.

Giọng nói của Nguyệt Nguyệt vẫn bám theo phía sau: "Nếu đã từng yêu, nhất định sẽ không thể quên được!".

Ngụy Nhất lại có chút bực dọc vô cớ, chạy nhanh vài bước, xuống lầu như đang chạy trốn.

Muốn tới sân chạy thì phải đi qua sân bóng rổ, sân bóng vẫn giống như thường ngay, có vài người cao tuổi đang luyện Thái cực quyền, họ mặc đồ

https://thuviensach.vn

trắng, trông giống như những tiên ông xuống núi, cũng có những cụ già đi lại đầy phong cách bên bàn cờ tướng được bay trên mặt đất, vì một nước cờ mà phải day dứt suy nghĩ mãi không thôi. Không khí buổi sáng sớm thật trong lành, ánh nắng kiều diễm của mặt trời vẫn chưa xuất hiện, bầu trời mùa thu tháng Chín cao vời vợi, có chú chim nhỏ khẽ ngân nga khiến mọi phiền muộn trong lòng Ngụy Nhất cũng vơi đi vài phần.

Có tiếng bóng hơi đập xuống sàn tập kêu bồm bộp, Ngụy Nhất nghe mà thấy ngẩn ngơ mê hoặc, vừa bước về phía sân chạy vừa bất giác nhớ lại cảnh thổ lộ nỗi lòng của mình với Tô Thích, cũng chính tại nơi đây, cũng chính vào một buổi sớm mùa thu... Chính vì điều ấy mà bản thân cô đã lạnh lùng với cả chiếc xe đạp.

Đang nghĩ ngợi lung tung, chợt thấy ai đó giống Tô Thích. Ngụy Nhất lại ngó vào trong sân bóng rổ, thấy một nhóm nam sinh chơi bóng, một thanh niên cao cao gầy gầy đang ném bóng. Nhìn từ phía sau, người đó giống Tô Thích phải tới tám, chín phần.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, Tô Thích cũng đã nhìn thấy, hướng về phía cô gật gật đầu, không đợi Ngụy Nhất kịp phản ứng, anh lại tiếp tục ném bóng vào rổ.

Ngụy Nhất quay người đi, không ở lại đó quá lâu, cô rảo bước về phía sân chạy. Chắc là do chạy quá gấp nên rất lâu sau vẫn còn nghe thấy tiếng thình thịch, không biết đó là tiếng bóng hơi chạm xuống sàn nhà hay tiếng trái tim cô thổn thức nữa. Tiếng động đó cứ vang vọng trong tâm trí cô, mãi mà không tan biến đi được.

"Vẫn còn yếu thế sao?", một giọng nói đàn ông bất chợt vang lên từ phía sau.

Ngụy Nhất sững người, biết người đến là ai, cô cứ đứng chôn chân tại chỗ, không trả lời và cũng chẳng biết phải xử lý thế nào.

https://thuviensach.vn

Tô Thích đã tự động bước tới trước mặt Ngụy Nhất, nở nụ cười hòa nhã: "Ngày nào cũng kiên trì tập chạy chứ?".

Ngụy Nhất nghĩ một lát, rồi vẫn gật đầu theo đúng sự thật, không hiểu tại sao mà khuôn mặt cô lại nóng bừng lên.

Tô Thích nhẹ nhàng nói một câu: "Coi như cũng biết nghe lời". Nghe rất có ý khen thưởng.

Ngụy Nhất vẫn không tiếp lời.

"Cùng chạy nhé!", Tô Thích nói với Ngụy Nhất. Không đợi cô trả lời, anh tự động chạy trước.

Ngụy Nhất có chút ngỡ ngàng không kịp nghĩ ngợi nhiều, liền chạy từng bước nhỏ theo sau anh.

Người chạy trước kẻ theo sau không một câu trò chuyện, chỉ nghe tiếng gióng thổi vù vù bên tai, rất mát mẻ sảng khoái.

Ban đầu, Ngụy Nhất không dám ngẩng đầu lên, sau khi chạy được một vòng, cô cũng thoải mái hơn một chút, bắt đầu quan sát Tô Thích. Anh vẫn mặc bộ quần áo thể thao màu xanh trắng của cầu thủ bóng rổ, áo cộc quần đùi, cơ bắp săn chắc, đôi chân thon dài, mỗi bước chạy đều rất có lực, khoáng đạt đôn hậu của anh được khắc họa sâu thêm. Mấy lọn tóc sau gáy của anh cũng rung rung theo từng bước chạy, lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời buổi sớm. Ngụy Nhất tin chắc rằng, Tô Thích chính là thiên thần, nếu lắp thêm cho anh đôi cánh, anh có thể quay về trời.

Khi chạy tới vòng ba, Ngụy Nhất có vẻ mệt, không theo kịp với tốc độ của anh nhưng cũng không muốn bị rớt lại nên vẫn cố gắng bám theo sau. Tô Thích hình như linh cảm thấy điều đó, tự động giảm tốc độ chạy. Chạy được năm vòng, anh liền quay người lại.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đang vúi đầu vật lộn với sức lực của mình để bám theo sau, bỗng không kịp dừng lại, cứ thế đâm thẳng vào lồng ngực rắn chắc của Tô Thích.

"Không sao chứ? Cô bé!", Tô Thích đỡ lấy cô.

Một mùi hương cơ thể quen thuộc mà lạ lẫm, mang theo chút mùi vị của ánh nắng, xộc thẳng vào mũi Ngụy Nhất. Ngụy Nhất thấy tư thế của hai người có phần mờ ám, vội vàng lùi về phía sau vài bước, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn anh, vội vàng xua tay, miệng nói: "không sao, không sao".

"Vừa chạy xong, không nên nghỉ ngay, chậm rãi đi bộ thêm một vòng nữa nhé!", Tô Thích nói, Ngụy Nhất đành gật đầu nghe theo.

Lần này, Tô Thích không đi trước mà sánh bước cùng Ngụy Nhất, nói chuyện với cô, ngữ khí dù vẫn dịu dàng như ba năm về trước nhưng ngay câu đầu tiên lại nhắc tới một vấn đề vô cùng tanh hôi mùi máu. Đó là: "Đã thi đậu tiếng Anh cấp tám rồi chứ ?".

Ngụy Nhất ậm ạ ậm ừ, giọng nói như tiếng muỗi kêu: "Cấp bốn... cấp bốn còn chưa qua".

Nhớ lại ba năm trước đây, Tô Thích đã tốn bao mồ hôi công sức và thời gian vì chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn của cô, anh luôn đôn đốc, nhắc nhở cô học bài. Ba năm đã trôi đi, đỉnh cao cấp bốn vẫn vững vàng như ngọn Thái Sơn, chắn ngay trước mặt Ngụy Nhất, không hề lay động.

Ngụy Nhất cảm thấy mặt mình ướt đẫm mồ hôi. Đó là những giọt mồ hôi của sự xấu hổ.

Tô Thích rất hồ hởi, quên cả thân phận của hai người anh đưa tay ra gõ gõ vào mũi cô theo thói quen, dịu dàng trách mắng: "Cô bé ngốc nghếch!", nhưng lại bị Ngụy Nhất nghiêng người né tránh.

https://thuviensach.vn

Tô Thích chắc đã cảm thấy có chút gượng gạo, khẽ ho một tiếng, sắc mặt ảm đạm hơn, nói: "Nghe nói bác Ngụy đã... anh rất tiếc, quá đường đột, ngay cả anh cũng không dám tin vào điều đó, huống hồ là em. Cô bé, trong lòng còn đau khổ không?".

Ngụy Nhất chăm chú nhìn xuống chân mình, lắc đầu nghĩ một lát rồi lại gật đầu, đôi mắt đã bắt đầu hoe đỏ. Tô Thích có phần xúc động, muốn được giống như trước đây, khẽ ôm lấy bờ vai cô, ân cần an ủi. Cách tay được giơ lên giữ chừng thì anh nghĩ tới cái né tránh đầy xa lạ ban nãy của cô, lập tức chuyển hướng, ngón tay lại đưa lên vuốt vuốt mấy lọn tóc trước trán của mình.

Ngụy Nhất cuối cùng cũng chủ động mở miệng, hỏi: "Tô Thích, lần này anh về nước, còn đi nữa không?".

Cách xưng hô gọi cả họ lẫn tên này khiến trái tim Tô Thích ớn lạnh nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, anh trả lời: "Ừm, thu xếp xong mọi việc, có lẽ anh vẫn quay về Mỹ".

"Chị em cũng đồng ý theo anh đi Mỹ sao?" Ngụy Nhất nghĩ tới việc Ngụy Trích Tiên giờ đây đã tiếp quản Tập đoàn Ngụy Thị, rõ ràng là không dễ ra đi được.

"Trích Tiên hả?", Tô Thích nghiêng đầu một cái, nói một cách bất đắc dĩ, "Chuyện của cô ấy, anh thật sự không biết ".

"Hai người chia tay rồi sao ?" Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, cô lại bối rối, cảm thấy suy nghĩ của mình thật độc ác.

"Chia tay? Ha ha, không", Tô Thích nghe xong thì thấy buồn cười, dịu dàng nhìn Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất càng chột dạ, nói vài câu chúc mừng không đúng với lòng mình. Nhưng Tô Thích lại nói: "Thực ra, anh và Trích Tiên từ trước tới giờ

https://thuviensach.vn

không có mở đầu thật sự, làm sao có chia tay đây".

"Hả!", tiếng kêu đầy kinh ngạc như tiếng sấm sét giữa trời nắng, hai mắt Ngụy Nhất đều trợn tròn. Sau đó liền nghe thấy Tô Thích khẽ khàng nói: "Anh và Trích Tiên, chỉ có thể nói là sự đùa giỡn của số phận thôi. Bọn anh chỉ cùng nhau tới Mỹ, sau đó thì không liên lạc nhiều, thi thoảng gọi điện hỏi thăm nhau một tiếng. Nhưng mẹ anh và mẹ em lại trở thành chị em thân thiết. Ha ha", Tô Thích giải thích một cách nhẹ nhàng thoải mái, ba năm trôi qua với bao vấn vương, cuối cùng, hai người họ không hề cúi đầu ngoan ngoãn trước tình yêu, mà chỉ một câu "sự đùa giỡn của số phận" là có thể dễ dàng phủ định lại

"Tại sao? Anh không yêu chị ấy ư?", Ngụy Nhất bỗng nhận ra tình cảm quả thật là một thứ đồ dễ vỡ, liền thấy thương cảm cho chị gái.

"Hồi còn trẻ quả thực đã từng, cần phải gọi đó là sự ái mộ thì đúng hơn. Nhưng sau này, khi đã tiếp xúc với nhau nhiều rồi, cảm giác lại không như vậy. Bọn anh đều cảm thấy không hợp, hà tất phải ràng buộc lẫn nhau làm lỡ dở thời gian của ngƯời khác chứ?", Tô Thích nói xong, ánh mắt rực sáng nhìn Ngụy Nhất như đang chờ đợi phản ứng của cô. Ngụy Nhất còn chưa kịp tỉnh lại sau sự chấn động, cô tròn xoe mắt nhìn anh, đôi môi khẽ mở ra, cả khuôn mặt đầy ắp sự kinh ngạc.

Tô Thích không kiềm chế được, liền bật cười, lại đưa tay lên gõ gõ vào sống mũi của Ngụy Nhất, nói: "Cô bé, làm bộ như nhìn thấy ma quỷ thế để làm gì hả? Anh nhất định phải thuận buồm xuôi gió trong lĩnh vực tình cảm sao?".

Sống mũi của Ngụy Nhất lại bị anh gõ thêm một cái, nhớ lại một vài chuyện cũ đã qua, thấy vừa chua xót vừa thổn thức. Thời gian qua đi, cảnh vật cũng đổi thay, thân phận của hai người lúc này thực sự không nên có những cử chỉ thân mật như vậy nữa, cô liền né tránh về phía sau. Động tác né tránh này càng khiến Tô Thích thêm hụt hẫng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất nghĩ, nếu Ngụy Trích Tiên không đi Mỹ nữa, vậy một mình Tô Thích đi chẳng phải sẽ cô đơn lắm sao, cô liền cất lời khuyên anh: "Anh đừng đi Mỹ nữa, ở lại đây chẳng phải tốt hơn sao?".

Đôi mắt Tô Thích bừng sáng: "Em muốn anh ở lại ư?".

Ngụy Nhất gật đầu.

Tô Thích lại hỏi, "Thực ra, nếu ở trong nước có sợi dây níu kéo thì anh cũng không muốn đi tới một nơi xa như thế".

Khi Tô Thích nói những lời đó, ánh mắt anh chăm chú nhìn về phía xa xăm.

Ngụy Nhất không biết phải nói thế nào, chỉ lặng lẽ bước đi.

Tô Thích đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Ngụy Nhất, hỏi: "Em có biết lần này vì sao anh về nước không?".

Ngụy Nhất lắc đầu, phỏng đoán: "Để nhận khen thưởng?".

Tô Thích ngửa mặt nhìn lên trời, một chú chim xanh đang bay vụt lên bầu trời đuổi bắt theo một con thiêu thân. Anh nở một nụ cười đau khổ, chậm rãi nói: "Nghe người quản lý ở khu chung cư Xuân Thành nói, ngày Hai mươi bảy tháng Tám, có một cô gái đến ngồi trước cửa nhà anh khóc suốt đêm. Anh không biết đó là ai, thấy thật kỳ lạ nên trở về xem thử". Nói đến đây, đôi mắt anh lại sáng rực nhìn Ngụy Nhất.

Ngày Hai mươi bảy tháng Tám, đúng là ngày Ngụy Đông Cốc qua đời.

Ngụy Nhất ngượng ngùng, bật cười nói, "Á, thật sao? Thật kỳ lạ! Không biết ai nhỉ, đúng là ngốc nghếch quá, lại còn khóc suốt đêm nữa...".

Đúng lúc đó, Cát Thừa Hựu từ phía xa bước tới, cậu nhận ra Ngụy Nhất từ xa, lập tức hồ hởi vẫy gọi: "Nhất Nhất, hôm nay dậy sớm thế!".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất như gặp được vị cứu tinh, nhào người tới, nói: "Cát Thừa Hựu, chào buổi sáng".

Cát Thừa Hựu đã nhìn thấy bên cạnh Ngụy Nhất còn có một người đàn ông, nhìn kỹ thầm kiểm tra lại trong trí nhớ rồi mừng rỡ kêu lên: "Đây chẳng phải là... là Tô học trưởng sao? Ngụy Nhất, hóa ra cậu lại quen Tô học trương?".

Cát Thừa Hựu được gặp thần tượng nên vô cùng xúc động, liền bước tới bắt tay Tô Thích. Tô Thích lịch sự chào lại, cử chỉ hào phóng, nho nhã.

Từ khi Cát Thừa Hựu phải hứng chịu sự công kích của Trâu Tướng Quân, mặc dù trong lòng còn vấn vương tới Ngụy Nhất nhưng cũng không dám si tình thương nhớ nữa, dần dần chôn giấu trái tim với những rung động đầu đời đó ở nơi thật sâu kín, không đắm đuối thêm nữa. Giờ đây cũng đã biết giữ ý hơn, thấy Ngụy Nhất và Tô Thích có vẻ rất thân thiết, cậu chỉ chào hỏi khách sáo vài câu, nói với Ngụy Nhất: "Tớ phải tới căng tin rồi, cậu và Tô học trưởng cứ nói chuyện đi nhé! Tạm biệt!".

Ngụy Nhất đuổi theo phía sau, gọi lớn: "Tớ và cậu cùng đi ăn nhé, đúng lúc tớ cũng đang thấy đói". Ngụy Nhất nói xong, vội kéo vạt áo của Cát Thừa Hựu như sợ cậu ấy đi mất. Cát Thừa Hựu cứ quay đầu lại nhìn Tô Thích, vừa áy náy vừa vui mừng

Tô Thích đứng nhìn theo bóng dáng như đang chạy trốn của Ngụy Nhất, yên lặng, rất lâu sau anh mới cất bước rời khỏi chỗ đó.

Buổi trưa, Ngụy Nhất nhận được điện thoại của Trâu Tướng Quân, anh hẹn cô buổi tối cùng ăn cơm, Ngụy Nhất không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng đồng ý.

Sau lần chia tay trước, Trâu Tướng Quân luôn rầu rĩ, một cơn giận dữ kéo dài, tới mấy ngày anh không gọi điện cho Ngụy Nhất. Tính cách của Ngụy Nhất vẫn bướng bỉnh như xưa, căn bản là cô không chú ý tới cuộc

https://thuviensach.vn

chiến tranh lạnh đó, cũng chẳng chủ động liên lạc với anh. Trâu Tướng Quân không chịu nổi sự giày vò của nổi nhớ nhung, lại dày mặt chủ động tìm Ngụy Nhất, không ngờ cô gái này lại vui vẻ đồng ý. Trâu Tướng Quân vô cùng mừng rỡ, được thể lại đề nghị tối cô về nhà anh nghỉ, Ngụy Nhất cũng nhận lời luôn, thực tế đó đã khiến Trâu Tướng Quân vui mừng ngoài sức tưởng tượng.

Rất nhiều buổi sáng sớm sau này, cứ khi nào có thời gian là Tô Thích lại tới trường Đại học S chơi bóng nhưng không còn gặp lại bóng dáng bé nhỏ trên đường chạy nữa. Chỉ có một lần, vào buổi chiều, Ngụy Nhất và ba cô bạn cùng phòng đang bê hộp cơm từ nhà ăn bước ra, mấy người đang nói cười vui vẻ, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ. Tô Thích đứng từ xa nhìn về phía Ngụy Nhất, ánh mắt anh cứ theo sát bóng dáng nhí nhỉnh quen thuộc bị ánh chiều tà kéo thật dài đó. Lúc ấy, cô bé họ Ngụy đang tươi cười rạng rỡ, đầy năng động, hóa ra, không có anh, cô vẫn rất hạnh phúc.

Nụ cười ngọt ngào xinh đẹp đó, không ai nỡ làm phiền.

Tô Thích đứng sau cây hoa quế lặng lẽ ngắm nhìn cô, cho tới khi bóng dáng đó biến mất khỏi tầm mắt. Từ đó, anh không còn quay lại trường Đại học S nữa.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Khi Tình Yêu Trở Thành Quá Khứ

Tô Thích vừa về nước, tháng đầu tiên đã bận luôn chân luôn tay, Vĩ và An Dương mấy lần gọi điện nói đám bạn bè muốn mở tiệc chiêu đãi, nào ngờ anh không thể sắp xếp được thời gian. Mãi tới thượng tuần tháng mười mới có chút thời gian rảnh, anh liền chủ động gọi điện thoại, hẹn các bạn tới gặp mặt.

Vĩ nhận được điện thoại, ngập ngừng giây lát, rồi vẫn quyết định hỏi: "Có nên gọi Tướng Quân đến không?", rồi lại nghĩ tới hoàn cảnh của Ngụy Nhất, cứ cho là năm đó, Tô Thích đã bỏ rơi cô nhưng hai người dù sao cũng đã từng gắn bó, hơn nữa hai anh em lại cùng có tình cảm với một người phụ nữ, thể nào chẳng cảm thấy gượng gạo, nghĩ tới đó, anh tỏ vẻ thông minh nói, "Hay là thôi vậy, quý chủ đó dạo này còn bận hơn cả cậu, ai không biết còn tưởng cậu ta đang tranh cử chức tổng thống Mỹ, nếu gọi chưa chắc cậu ấy đã tới".

Tô Thích ra nước ngoài vài năm nên cũng quên nhiều chuyện rồi, anh không còn so đo chuyện cũ, bỗng lại trân trọng những người họ hàng thân thích, chủ động nói: "Gọi cả Trâu Tướng Quân đi, dù sao cũng là anh em một nhà, nếu sống như những kẻ thù với nhau thì chỉ khiến người ngoài cười cho".

https://thuviensach.vn

Vĩ cho rằng Tô Thích chưa biết chuyện Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đã đăng ký kết hôn, ấp a ấp úng hồi lâu, không biết phải nói như thế nào, cuối cùng, vẫn gắng gượng nói: "Đúng vậy, cái cô bé như quần áo như cốc trà, nhìn chán rồi đổi cái khác, chính là cô bé mà đã bị cậu bỏ rơi đó, bản lĩnh cũng không tồi, giờ đã cùng... À ờ, có quan hệ khá tốt với Tướng Quân... ừm, con gái bây giờ, ai mà không như thế chứ! Những chuyện này thực ra anh em mình cũng từng trải qua, ban đầu có thể chưa quen, luôn cảm thấy người con gái mà ta đã từng sở hữu, dù có không ham thích nữa thì cũng không muốn để người đàn ông khác có được... nhưng giờ đây, khi quay đầu suy nghĩ một chút, thực ra cũng chẳng có gì to tát, các đại lão gia đều có thể lúc cong lúc thẳng, không thể mãi cứng nhắc như vậy, ừm, cậu nói xem có đúng không?". Vĩ nói một tràng dài, suy trước tính sau mà vẫn ấp a ấp úng.

Tô Thích yên lặng hồi lâu, thốt lên một câu: "Tớ đã biết chuyện họ kết hôn rồi".

Vĩ hét toáng lên: "Cái gì? Cậu biết rồi hả? Thế mà không nói sớm! Báo hại thiếu gia ta ở đầu dây bên này cứ ấp a ấp úng. Đúng rồi, ai nói cho cậu biết thế?".

Trong đầu Tô Thích hiện lên cảnh hôm anh về nước, tất cả mọi người trong gia tộc đều tới sân bay đón anh, chỉ mình Trâu Tướng Quân không đến. Mẹ Tô Thích hằn học nói: "Cái thằng Trâu Tướng Quân đó thật không coi ai ra gì, lúc nào cũng đối đầu với con, nhà họ Ngụy có hai đứa con gái, con thể hiện sự quý mến đứa nào, nó đều cướp luôn đứa ấy, con trai, chẳng phải rõ ràng là sự khiêu khích thì là cái gì?”.

Tô Thích cau mày nói: "Mẹ, mẹ không biết rõ nội tình thì đừng nói lung tung!".

Mẹ Tô Thích nói: "Mẹ nói linh tinh? Sao mẹ lại sinh ra một đứa chẳng có cá tính như con nhỉ? Con bé Ngụy Nhất đó, trước đây con đã từng đưa

https://thuviensach.vn

về nhà mình, đúng không? Xem ra có vẻ dịu dàng, từ tốn, đúng không? Thế mà giờ đã trở thành người nhà họ Trâu rồi đây! Đó chẳng phải là ức hiếp lên đầu nhà họ Tô chúng ta sao?".

Lúc đó Tô Thích mới biết, Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đã kết hôn, lập tức anh cảm thấy rất mơ hồ.

Vĩ hỏi Tô Thích rằng tại sao lại biết chuyện đó, Tô Thích cũng không trả lời trực tiếp, ậm ừ nói: "Một người họ hàng nói".

Vĩ cảm thấy rất vui, thầm nghĩ nếu cậu ấy đã nhìn rõ muôn hình vạn trạng trong thế gian này rồi thì không cần mình phải ba hoa nữa. Vậy là anh liền cúp máy, lập tức gọi cho Trâu Tướng Quân. Quả đúng như dự đoán, Trâu Tướng Quân ngay từ đầu đã từ chối tham dự cuộc gặp này.

Vĩ liền khiêu khích anh, ăn nói lôm côm: "Mấy anh em chúng ta toàn bị các bà vợ buộc chặt, sợ bị mất hay sao thế?".

Khi Trâu Tướng Quân nhận được điện thoại, anh đang cùng Ngụy Nhất nằm trên giường xem ti vi, Ngụy Nhất đã lim dim mơ màng, khuôn mặt lúc ngủ trông thật yêu kiều quyến rũ.

Nghe câu nói đó, ngọn lửa lòng Trâu Tướng Quân đã nổi lên bừng bừng nhưng ngoài mặt lại không tỏ thái độ gì, anh nói một cách thoải mái: "Nếu Tô Thích thích có sự kích động, vậy ông này đi là được chứ gì?".

Trâu Tướng Quân cúp điện thoại, ôm Ngụy Nhất vào lòng, chăm chú nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô khi ngủ, đặt lên môi cô một nụ hôn ngắn nhưng sâu nặng tình cảm.

Từ khi hai cô gái đeo khuyên tai to bản và cô gái sơn móng tay màu đen giở trò bạo lực với Ngụy Nhất và Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt vẫn luôn rất phẫn nộ. Trâu Tướng Quân muốn mấy cô gái đó phải tự chặt đứt ngón tay của mình khiến Nguyệt Nguyệt vô cùng vui sướng vì giải tỏa được cơn

https://thuviensach.vn

tức giận. Ngụy Nhất lại mềm lòng, khổ sở cầu xin cho họ, cuối cùng, chuyện tự chặt đứt ngón tay đó mới may mắn không xảy ra. Nhưng từ đó về sau, mỗi lần Ngụy Nhất cùng đi chơi với Trâu Tướng Quấn, Nguyệt Nguyệt đều lao tới, quan tâm hỏi "Vĩ có đi không? Con tiện nhân đó có đi không?" khiến Ngụy Nhất cũng không còn tâm trí đâu mà vui chơi với đám bạn bè đó.

Buổi trưa hôm sau, khi đang ăn cơm trong căng tin, Nguyệt Nguyệt biết tin buổi tối Trâu Tướng Quân và Tô Thích cùng mấy anh em bạn bè cùng gặp gỡ, chắc chắn Vĩ cũng có mặt, cô vô cùng kích động, ngậm miếng cơm còn chưa kịp nuốt, khoa chân múa tay nhảy nhót ẩm ĩ bất chấp việc có ảnh hưởng đến hình tượng của mình hay không. Nguyệt Nguyệt là cô gái rất hay thù dai, nhất định muốn Ngụy Nhất khi gặp vợ chưa cưới của Vĩ sẽ cho cô ta hai cái bạt tai. Nguyệt Nguyệt phẫn nộ nói: "Trâu Tướng Quân và Tô Thích đều có mặt ở đó, có hai vị thần hộ mệnh ấy, có thể tự do hành động, cậu còn sợ cái gì? Nếu gặp con tiện nhân đó, cậu không cần nói lời nào, tiến lên phía trước tát luôn vài cái, tát hết bên trái lại sang bên phải, tát hết bên phải lại tát trở về bên trái, giúp bọn mình rửa nỗi hận ấy chứ!".

Ngụy Nhất cười đau khổ, hỏi: "Lẽ nào cậu vẫn chưa quên được Vĩ sao?".

Nguyệt Nguyệt nghiêm túc hỏi lại: "Lẽ nào cậu có thể quên được Tô Thích?".

Ngụy Nhất liền không nói gì nữa.

Thực ra, trong lòng Ngụy Nhất đang nghĩ cô và Tô Thích, so với Nguyệt Nguyệt và Vĩ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Hai người bọn họ, nếu không vun đắp vào thì vẫn tự nhiên kết hợp với nhau và lại có tình yêu thực sự. Còn cô và Tô Thích, nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là mối tình đơn phương của một người cam tâm tình nguyện. Ngay từ đầu, chỉ có mình cô với bầu nhiệt huyết nóng bỏng, mong muốn là của người ta. Nếu Tô

https://thuviensach.vn

Thích và Ngụy Trích Tiên là những người có tình cảm thì cuối cùng cũng được ở bên nhau, nếu như thế, trong lòng cô sẽ ấm ức một hồi rồi sau đó cũng thôi. Cuối cùng, nước chảy mãi cũng thành sông suối, họ không hề biết trân trọng điều đó, một câu nói không hợp là có thể nhẹ nhàng chia tay. Thế còn công sức se chỉ luồn kim trong suốt nửa năm trời của cô, vừa tốn nước mắt lại vừa nhọc công, còn cả chiếc áo thấm nước mắt và nỗi niềm chua xót của cô nữa, tất cả đều uổng phí hay sao? Nghĩ tới những điều đó, Ngụy Nhất liền cảm thấy tức giận.

Cho tới buổi chiều, khi Trâu Tướng Quân lái xe tới đón cô, giây phút hai người họ sánh vai bước vào căn phòng karaoke đó, thấy bộ dạng gượng gạo của Tô Thích khi nhìn vào bàn tay trái của cô thì sự phẫn nộ đó mới bất giác chuyển thành nỗi ai oán, sầu muộn.

Vĩ vốn định sắp xếp mấy ván bài, Tô Thích lại nói "Mọi người đều đưa người nhà đến, cánh con trai bọn chơi bài thì đương nhiên là vui vẻ rồi nhưng mấy cô gái kia lại thấy rất vô vị, chi bằng hát karaoke đi, vừa vui vừa có thể trò chuyện với nhau".

Vĩ liên tục gật đầu, nói Tô Thích quả không hổ danh là một trong mười nhân vật tiêu biểu của toàn quốc, suy nghĩ rất thấu đáo.

Vậy là họ mới chọn quán karaoke này.

Thực ra, Tô Thích đề nghị như vậy cũng chỉ là sợ cô bé Ngụy Nhất sẽ cảm thấy vô vị. Anh cứ tưởng mình đã chuẩn bi tư tưởng vững vàng nhưng trong giây phút ngắn ngủi khi nhìn thấy Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân cùng bước vào cửa, nắm chặt tay nhau, trái tim anh vẫn nhói đau.

Tô Thích nhanh chóng lấy lại tâm trạng bình tĩnh, mang theo một nụ cười, đứng dậy nói: "Tướng Quân, Nhất Nhất, hai người đến rồi”.

Trâu Tướng Quân nở nụ cười gượng gạo: "Tô Thích, đã ba năm không gặp, vẫn tốt cả chứ?".

https://thuviensach.vn

Điều Vĩ lo nhất là hai người này sẽ đối đầu với nhau, anh vội nói xen vào: "Đúng vậy, đúng vậy, mọi người đều tới cả, đừng nói là ba năm mà ba mươi năm sau quay đầu lại nhìn, chúng ta đều vẫn tốt cả! Mãi mãi hưởng thụ thanh xuân cùng trời đất, A Di Đà Phật...", Vĩ nhắm mắt nói luyên thuyên một hồi rồi dịch mông vào phía trong, để Ngụy Nhất ngồi cạnh mình, cố tỏ vẻ ngạc nhiên: "Ô, Nhất Nhất trưởng thành rồi, xinh đẹp quá! Lại đây ngồi với anh Vĩ nào!".

Ngụy Nhất quay sang nhìn Trâu Tướng Quân một cái, anh hất hàm tỏ vẻ đồng ý. Bấy giờ cô mới tới ngồi xuống cạnh Vĩ.

Động tác nhỏ nhoi đó lại lọt vào tầm mắt của Tô Thích. Tô Thích mím chặt môi, sau đó khẽ nhấp một ngụm rượu.

Ngụy Nhất cũng cảm thấy lúng túng, lúc bây giờ mới chọn cách đến ngồi cạnh Vĩ. Vừa ngồi xuống cô liền nhớ ra Vĩ cũng đã có vị hôn thê nên nghiêng người hỏi: "Anh Vĩ, bạn gái của anh đâu?".

Vĩ cười hì hì chỉ tay về phía cô gái xinh đẹp yêu kiều đang rót rượu cho mọi người: "Kia kìa".

Lại không phải là cô gái có tên gọi Uyên Như của lần trước, Ngụy Nhất hết sức kinh ngạc, hỏi: "Cô vợ chưa cưới rất xinh đẹp của anh cơ mà? ".

"Em hỏi Uyển Như sao? Ra nước ngoài rồi, tháng sau mới về. Sao thế, em gái, bắt đầu quan tâm tới đời sống tình cảm của anh rồi ư? Anh hỏi em, sao em không rủ Nguyệt Nguyệt cùng tới? Đông người mới vui mà... thật lòng mà nói, anh cũng vẫn nhớ cô ấy, anh cũng đã gọi điện cho cô ấy. Ha ha, cô gái này tính cách tệ thật, còn không thèm nghe điện thoại của anh...". Vĩ không hề che giấu cuộc sống riêng tư sa đọa của mình, anh tươi cười tán gẫu với Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất tức giận: "Lần trước, chẳng phải anh còn giúp vị hôn thê của mình ức hiếp Nguyệt Nguyệt sao?".

https://thuviensach.vn

Vĩ nói: "Đừng để ý thế chị gái ơi! Anh đâu dám ức hiếp cô ấy! Cô ấy ức hiếp anh còn hơn thế nữa!".

Vĩ vái chào nói: "Coi như anh cầu xin em, đừng tính món nợ đó với anh nữa, được không? Những chuyện vụn vặt ấy mà chị gái cứ ghi nhớ mãi, bà chị không mệt sao?".

Ngụy Nhất rất phản cảm với kiểu đàn ông mang chuyện tình cảm ra làm trò đùa, cô quay mặt đi không thèm để ý tới anh ta nữa.

Một nhóm quý tử lâu ngày mới có dịp gặp nhau nên rất hưng phấn, đều thoải mái uống rượu. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai chai rượu ngoại đã được năm người đàn ông đó uống cạn. Khi mở tới chai rượu thứ ba, Vĩ nồng nặc mùi rượu, lại sán đến trước mặt Ngụy Nhất nói chuyện. Lúc này, Vĩ đã uống tới mức tràn trề hưng phấn, lời nói có vẻ không cần kiêng dè, giọng nói cũng to hơn bình thường: "Em gái Nhất Nhất, anh nói thật cho em nghe nhé, anh thực sự đã từng yêu Nguyệt Nguyệt, thật sự đã từng yêu... ngay cả bây giờ, thi thoảng anh vẫn nhớ tới cô ấy... nhưng em nói xem, ai lại không buồn phiền vì người phụ nữ đã từng phản bội mình cơ chứ? Chỉ đành mắt nhắm mắt mở coi như không biết thôi! Cô ấy đã mang trong mình mầm sống của kẻ khác rồi! Em nói xem, anh có đáng là thiếu gia không? Có mất mặt, có bực bội không hả?".

Ngụy Nhất nghe những câu đó cũng thấy xúc động, nhớ lại cảnh Nguyệt Nguyệt hồi đó lúc nào cũng chầu chực trước cái điện thoại cố định trong phòng, điệu bộ vừa chần chừ vừa mong đợi, trong lòng dấy lên cảm giác chua xót.

Một nhóm người cố gắng theo đuổi chữ "say", giơ ngón tay nói số cốc đã uống, sau một hồi vui vẻ, lại giải quyết xong hai chai rượu nữa.

Trâu Tướng Quân vô cùng hứng khởi, tửu lượng cũng phát huy vượt tiêu chuẩn, đến tận bây giờ thần thái vẫn rất hồ hởi, mỗi lần uống xong một

https://thuviensach.vn

ly, lại bước tới quan tâm Ngụy Nhất, hỏi thăm vài câu đại loại như có đói không, có lạnh không. Nếu không đến được chỗ vợ, anh cũng phải quay nhìn vợ một cái, khi bốn mắt chạm nhau thì mới yên tâm. Mấy người bạn trêu chọc, nói anh sợ vợ, Trâu Tướng Quân cũng chẳng buồn để ý, buông một câu nhẹ tênh: "Cái đó gọi là tôn trọng phụ nữ". Mọi người đều rất ngạc nhiên, lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc: "Trâu Tướng Quân biết tôn trọng phụ nữ, 2012 lại sắp đến rồi".

Trâu Tướng Quân không hề phản kháng, chỉ khẽ liếc nhìn Tô Thích một cái. Tô Thích chỉ tập trung uống rượu, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, không nói nhiều.

Mấy người bạn hết nhìn Trâu Tướng Quân lại quay sang Tô Thích, trong lòng đã rõ nhưng không ai nói ra.

Mấy cô gái xinh đẹp rất có con mắt nhìn người, một lòng một dạ nịnh bợ Trâu phu nhân, lời lẽ dịu dàng, mỗi người một ly, luân lưu đến chúc rượu Ngụy Nhất. Dù Ngụy Nhất chỉ uống nước hoa quả nhưng cũng không thể chịu được, chốc chốc lại muốn đi vệ sinh.

Trên hành lang tới nhà vệ sinh, cô gặp Vĩ và Tô Thích. Vĩ đang khoác tay lên vai Tô Thích, làm ra vẻ khuyên điều gì đó, hai người nhìn thấy Ngụy Nhất, lập tức yên lặng. Vĩ phản ứng nhanh hơn một chút, lập tức thay bằng bộ mặt tươi cười chào hỏi Ngụy Nhất. Tô Thích hình như đang có tâm trạng, chỉ chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt lá răm đầy mê hoặc kia dường như có bao điều muốn nói, đôi môi mấp máy nhưng anh không thốt lên một lời nào, lặng lẽ đi qua cô.

Cô ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của ánh mặt trời quen thuộc trên người anh.

Ngụy Nhất từ nhà vệ sinh đi ra, bỗng nhớ tới căn phòng nồng nặc khói thuốc đó, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại rảo bước đi ra, nghĩ rằng ra ngoài

https://thuviensach.vn

hít thở bầu không khí trong lành một chút cũng tốt.

Ở góc lối rẽ bên ngoài Chí Tôn có một bóng người cùng đốm lửa nhỏ lúc tỏ lúc mờ. Ngụy Nhất lại gần nhìn xem, đó chính là Tô Thích.

"Nhất Nhất", lúc này, Tô Thích đã giữ được vẻ bình thản, cất lời chào cô trước.

Về phần Ngụy Nhất bất ngờ chạm mặt Tô Thích, cô có chút không tự nhiên liền nói: "Tô Thích, sao anh lại ở dây?".

Tô Thích dịu dàng mỉm cười, giơ bàn tay phải lên.

Ngụy Nhất nhìn thấy hai ngón tay thon dài cùa anh đang kẹp chặt một điếu thuốc, ngạc nhiên kêu lên; “Anh đã học hút thuốc sao?". Trong ký ức, bàn tay của Tô Thích là bàn tay nghệ sĩ, năm ngón thon dài, đầu ngón tay hơi nhọn, dù là chơi bóng rổ hay chơi mạt chược, bàn tay ấy đều cao quý, nho nhã và tuyệt mỹ, chưa bao giờ bị nhuốm khói thuốc. Đến giờ, Ngụy Nhất vẫn còn nhớ lần đầu tiên chạm vào bàn tay của Tô Thích, nhớ rõ cảm giác dịu dàng ấm áp đó.

Tô Thích nói: "Bình thường rất ít khi hút thuốc. Khi nào tâm trạng không tốt thì hút một, hai điếu để giải tỏa thôi".

Ngụy Nhất buột miệng hỏi luôn: "Anh mà cũng có những lúc tâm trạng không tốt?". Gia cảnh nhà Tô Thích giàụ có, đang trong độ tuổi sung sức, sự nghiệp thành công lại vừa được bầu chọn là một trong mười luật sư ưu tú nhất cả nước, đáng lẽ anh đang ở trong thời điểm vui sướng và tự hào nhất của cuộc đời. Một người đàn ông như vậy sao lại có những lúc tâm trạng không tốt cơ chứ?.

Tô Thích không trả lời, quay sang hướng khác, khóe môi khẽ động đậy như đang cười. Không biết có phải là do Ngụy Nhất cảm nhận nhầm hay không, cô luôn thấy nụ cười đó của anh vừa miễn cưỡng vừa buồn bã.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Tô Thích đang đứng ở góc rẽ, cơ thể cao lớn đứng dựa vào bức tường, giữa hai ngón tay là một điếu thuốc còn chưa đốt hết, đèn hoa ngoài cổng lớn của khu Chí Tôn vẫn rực rỡ như thường ngày, ánh đèn hồng rực rỡ, chiếu rọi khắp khuôn mặt tuân tú của Tô Thích nhưng lại hiện ra một bên mặt ảm đạm của anh. Bên ngoài khu Chí Tôn có một quảng trường rất rộng dùng làm bãi đậu xe. Gió ở thành phố B rất lớn, nơi đây nằm cạnh quảng trường rộng lớn nên càng lộng gió hơn. Gió thổi làm rối tung mái tóc của Tô Thích. Rõ ràng đây là dáng vẻ của một đứa con cưng hoàn mỹ của trời, nhưng cũng bình dị đến nỗi khiến người ta cảm thấy vài phần hiu hắt.

Trái tim Ngụy Nhất bất giác nhói đau, cô buồn rầu nói: "Tô Thích, anh đừng hút thuốc nữa được không?". Ngụy Nhất đứng quay lưng về phía ánh sáng, Tô Thích không nhìn rõ nét biểu cảm trên khuôn mặt cô, chỉ nghĩ rằng điếu thuốc trên tay anh khiến cô không vui, lịch sự nói câu xin lỗi rồi dập tắt điêu thuốc. Tô Thích không quen với cách xưng hô của Ngụy Nhất với mình bây giờ, anh muốn chỉnh sửa nhưng không sao mở miệng được. Những chuyện xảy ra năm đó, cô ấy hẳn vẫn còn nhớ, đương nhiên anh cũng không thể nào quên được.

Lúc đó, một người đàn ông uống say mềm đang được một cô gái dìu đi, loạng choạng bước qua chỗ họ đứng, người đàn ông đó đã say tới mức không còn biết gì nữa, đứng cũng không vững, miệng vẫn say sưa hát vang lời bài hát của Trương Quốc Vinh[1]: "Chuyện cũ không nên nhắc lại... đời người đã trải qua bao mưa gió... cho dù không xóa nhòa được ký ức... tình yêu và hận thù vẫn còn trong tim... Thực sự muốn cắt bỏ hết... để ngày mai được tiếp diễn một cách tốt đẹp... em sẽ không phải khổ sở hỏi thăm những tin tức về anh... Nỗi đau có thể quên đi... nhưng quên được em là một điều không dễ dàng... Em chưa từng thật sự rời xa... Em trước sau vẫn ở trong trái tim anh... Anh vẫn rất yêu em... Anh không còn cách nào khác... vẫn lưu giữ hình ảnh của em trong trái tim mình... vẫn luôn dễ bị những chuyện cũ khiến anh xúc động... vẫn luôn đau lòng vì em... Đừng hỏi anh liệu có còn gặp lại... không cần quan tâm tới việc anh nói có thật lòng hay không...

https://thuviensach.vn

Tại sao em không hiểu... chỉ cần có tình yêu là sẽ có sự đau khổ... Có một ngày em sẽ biết rằng... trong cuộc đời này nếu không có anh thì vẫn vậy thôi... Hãy để chuyện cũ bay theo cơn gió...". Người đàn ông say khướt đó cứ hát một cách ngắt quãng, âm thanh không rõ ràng nhưng lại hát rất to, hát tới câu cuối cùng thì khom người nôn thốc nôn tháo. Anh ta dằn vặt một hồi lâu rồi mới được người bạn đỡ đi khỏi đó.

Ngụy Nhất liếc trộm một cái về phía Tô Thích, thấy khuôn mặt anh vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng đang đắn đo xem có nên ủng hộ cho người anh em đó không, bởi vì anh ta hát bài đó vào lúc này quả thực rất hợp với bối cảnh. Ngụy Nhất khẽ ho một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc đó, một chiếc máy bay nhấp nháy đèn phía đuôi vừa hay bay ngang qua.

Trong chốc lát, hai người đều có vẻ lúng túng, cứ đứng nhìn nhau không nói. Đứng trước đầu ngọn gió thêm một lúc nữa, Ngụy Nhất không chịu được hắt hơi hai cái, Tô Thích liền nói: "Mau vào đi, cẩn thận không bị lạnh. Tướng Quân không thấy người đâu nhất định sẽ lo lắng đấy".

Ngụy Nhất cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, gật đầu rồi chạy vào luôn.

Tô Thích nhìn theo bóng dáng yêu kiều của cô, hất mấy lọn tóc đang vướng vào mắt mình rồi lại lôi một điếu thuốc ra, châm lửa.

Ngụy Nhất trở lại phòng, Trâu Tướng Quân lập tức đến gần hỏi cô đã đi đâu. Ngụy Nhât nói ra ngoài đi dạo một chút. Bây giờ, Vĩ cũng sán lại, vừa uống rượu vừa nói chuyện với cô. Mấy cô gái ở đó điều chỉnh âm thanh micro lên rất to, Ngụy Nhất không nghe rõ, hỏi: "Anh nói gì vậy?".

Vĩ đã uống ngà say nên hơi loạng choạng, anh ghé sát vào tai Ngụy Nhất nói lại một lần nữa: "Thực ra, ban đầu anh đã có ý sẽ cưới cô ấy. Khốn kiếp! Anh đã thật sự nghĩ như vậy! Nhưng người đàn bà đó lại luôn không tin anh, nghi ngờ anh. Cuối cùng... cuối cùng, cô ta lại lừa anh! Ha

https://thuviensach.vn

ha, cắm cho anh đây một cái sừng to tướng trên đầu. Khốn kiếp, coi anh đây như một đứa trẻ con! Phụ nữ, nếu thật sự muốn nhẫn tâm thì không còn là con người nữa!".

Ngụy Nhất vốn nghĩ rằng Vĩ đang giả vờ say, nghĩ rằng anh muốn mượn rượu làm càn, cố tỏ ra lập dị. Sau đó, thấy anh ta gẩy tàn thuốc vào ly rượu, rồi lại vô tư cầm ly rượu uống cạn, cô mới biết anh ta thật sự đã say. Trong lòng Ngụy Nhất lại thấy buồn, quay sang nói với Vĩ: "Anh say rồi? Có cần nghỉ một chút không?".

Trâu Tướng Quân không quen nhìn người đàn ông khác kề vai ghé tai với vợ mình, rảo từng bước lớn tiến lại gần, giơ chân đá trúng vào mông của Vĩ: "Đứng dậy ngay cho ông!".

Vĩ bấy giờ mới ậm ừ, lại tiến lên chiến trường.

Một lát sau, Tô Thích cũng bước vào. Ngụy Nhất đang cầm micro hát bài Khi tình yêu đã trở thành quá khứ ². Đúng lúc đang hát tới câu "Dù rằng không thể xóa nhòa ký ức, tình yêu và thù hận vẫn trong tim" thì cô thấy Tô Thích bước vào, bất giác lại trở nên gượng gạo, âm thanh cũng ngắt quãng tại đó.

Tô Thích khẽ nhìn cô một cái liền bị An Dương kéo lại; "Tô Thích! Cậu chạy đi đâu thế hả? Chén rượu phạt hôm nay của anh em, cậu không được trốn đâu nhé!".

Trong đám đàn ông đó, tửu lượng của Vĩ thuộc loại kém nhất, cuối cùng, anh ta ngẩng đầu lên nói với Ngụy Nhất: "Dù cô ây đã phụ lòng thiếu gia ta, ta cũng vẫn yêu cô ấy... vẫn nhớ đến cô ấy... em nói xem, người phụ nữ đó có phải là yêu tinh không? Có phải là kẻ gây tai họa không? Dù cô ta xinh đẹp thì cũng không nên giày vò người khác như thế".

Ngụy Nhất nhớ lại khuôn mặt cùng chiếc mũi gần đây nổi đầy trứng cá của Nguyệt Nguyệt, còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Vĩ đã đổ vật sang một

https://thuviensach.vn

bên, không biết gì nữa, khóe mắt anh ta dường như ươn ướt.

Vĩ đã khiến Ngụy Nhất xúc động một cách sâu sắc và có những nhận thức mới về chuyện tình yêu. Mặc dù nói, tình cảm là chuyện của hai người, chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ nhưng nhiều khi, e rằng ngay cả bản thân cũng không nhìn rõ trái tim mình, sao có thể yêu cầu đối phương phải hiểu rõ đây.

Ngụy Nhất cảm khái muôn phần, bỗng cảm thấy, dù rằng kết cục không tốt đẹp như vậy nhưng những giọt nước mắt mà Nguyệt Nguyệt đã rơi vì Vĩ đều không uổng phí.

Nghĩ tới đó, lại cảm thấy người đáng thương nhất chính là bản thân mình khi mới yêu. Cô bất giác đưa mắt nhìn Tô Thích một cái, vừa hay bắt gặp cảnh Tô Thích đang nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn.

Cô đứng lên, bước lại gần, nói: "Rượu cũng nên uống ít thôi", nói với Trâu Tướng Quân nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Tô Thích.

Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, ôm chặt Ngụy Nhất vào lòng, không đợi Ngụy Nhất kịp phản ứng lại, bất ngờ hôn ngấu nghiến lên đôi môi cô ngay trước mặt mọi người.

Ngụy Nhất có thể coi là mối tình đầu của Trâu Tướng Quân, vì vậy, anh chàng này khi xử lý những chuyện liên quan tới tình cảm vẫn còn rất ấu trĩ. Ánh mắt mà Tô Thích nhìn Ngụy Nhất, cùng là đàn ông, sao anh có thể không hiểu? Nào ngờ, Ngụy Tiểu Trư cũng nhìn anh ta với một vẻ đau buồn của tâm trạng tình cũ khó quên như vậy khiến anh vô cùng phẫn nộ. Lúc này, trong lòng anh chỉ muốn làm thế nào để tuyên bố với tình địch rằng: Tôi có quyền sở hữu Ngụy Nhất. Bởi thế khó tránh được việc anh bỏ qua cảm nhận của cô.

Đó là một nụ hôn sâu, Ngụy Nhất chỉ cảm thấy một đôi môi nồng nặc mùi rượu, đè nén một cách ngông cuồng. Trước ánh mắt đầy kinh ngạc của

https://thuviensach.vn

mọi người. Cô vừa xấu hổ vừa bực bội, đẩy mạnh Trâu Tướng Quân ra, ánh mắt nhìn anh đầy đau khổ và phẫn nộ, hai khóe mắt cũng đỏ hoe.

Ánh mắt đó khiến Trâu Tướng Quân đã tỉnh táo hơn nhiều, cũng có phần hối hận, cảm thấy mình hơi thô lỗ. Anh muốn an ủi vợ vài câu nhưng lại không thắng nổi tính sĩ diện, chỉ quay người sang tiếp tục uống rượu, trong lòng bất giác lại thấp thỏm không yên.

Trong giây phút Trâu Tướng Quân cưỡng hôn Ngụy Nhất, Tô Thích đã định tiến đến nhưng bị An Dương khẽ khàng ngăn lại. Trong lòng Tô Thích cũng hiểu rất rõ, cô bé giờ đây đã trở thành vợ người khác, không phải là chú chim nhỏ xinh cần được anh che chở nữa. Nghĩ tới đó, nỗi thương cảm lại trào dâng như nước lũ, những lời nói tình cảm của cô gái trong giây phút riêng tư như mới chỉ xuất hiện hôm qua giờ đã là của kiếp trước rồi.

Còn cả giọng điệu rời rạc của người đàn ông uống say ban nãy cứ vang vọng mãi trong đầu anh: Đừng hỏi anh liệu có còn gặp lại... không cần quan tâm tới việc anh nói có thật lòng hay không...

-_____

[1] Trương Quốc Vinh (張國榮): là một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng của Hồng Kông.

[2] Khi tình yêu đã trở thành quá khứ: tên tiếng trung là 当 爱已成往事, ca khúc này là nhạc phim Bá vương biệt cơ.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Một Việc Có Ý Nghĩa

Trâu Tướng Quân tự biết rằng việc mình làm vừa rồi hơi quá, anh ho khan một tiếng, cũng có chút ngượng ngùng, cởi áo khoác khoác lên người Ngụy Nhất, điều chỉnh cho giọng nói dịu dàng hơn: "Đừng để bị lạnh, ra hát tiếp mấy bài đang thịnh hành cho anh nghe đi, ví dụ như Một con sông lớn, Sóng cả, Gió vờn hoa lúa.,.." Trâu Tướng Quân lớn lên ở nước ngoài, rất có hứng thú với các bài hát Trung Quốc, anh dùng cổ họng với ngữ âm không toàn vẹn của mình ngân nga, hát được hai câu thì quên lời, rồi bất chợt lại nhớ ra, thần thái ung dung hát rằng, "Gió vờn hoa lúa gặp đàn dê".

Thần sắc của An Dương và Hoa Dung rất nghiêm nghị, cả hai đều giơ ngón tay lên biểu dương Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất từ xấu hổ chuyển thành tức giận, giậm giậm chân muốn quay người rời đi, nhưng cô nghĩ, Trâu Tướng Quân giờ đã là chồng mình, không thể làm mất mặt anh ấy được. Vậy là cô đành kiềm chế quay về ngồi xuống ghế sô pha. Ngụy Nhất thấy Vĩ ngoẹo đầu đổ vật xuống một góc ghế sô pha, trong phòng đang mở điều hòa, sợ anh ta nếu cứ ngủ như vậy sẽ bị cảm lạnh, liền tỏ lòng từ bi, cởi chiếc áo Trâu Tướng Quân vừa khoác cho mình để đắp lên người anh ta.

Chuyện nhỏ đó trong mắt của Trâu Tướng Quân lại là một hành động thách thức, anh cho rằng Ngụy Nhất đã cố ý bôi nhọ ý tốt của anh, khiêu

https://thuviensach.vn

khích uy tín của anh, liền sầm mặt, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Ngụy Nhất không nghe theo lời Trâu Tướng Quân đi hát bài Gió vờn hoa lúa, cô tức giận ngồi trên ghế sô pha xị mặt xuống. Để khuấy động bầu không khí, An Dương liền chủ động đến chúc Ngụy Nhất một ly, cười hì hì nói "Chúc chị dâu nhỏ bé một ly". Nói xong, anh uống cạn chỗ rượu trong ly của mình trước.

Ngụy Nhất nhìn đồ uống trên tay minh, đứng lên đổ toàn bộ số nước hoa quả trong đó đi, quay sang yêu cầu nhân viên phục vụ rót rượu. Trâu Tướng Quân đương nhiên không đồng ý, lập tức hét lên: "Đừng có gây chuyện lung tung!".

Bản tính bướng bỉnh của Ngụy Nhất nổi lên, cô bĩu môi nói: "Dưới gầm trời này làm gì có đạo lý ấy, đám đàn ông các anh uống rượu thì là tình nghĩa anh em, còn phụ nữ chúng em uống rượu thì lại bị coi là gây chuyện lung tung! Em thấy anh đúng là người theo chủ nghĩa gia trưởng!".

An Dương thấy Ngụy Nhất đồng ý uống rượu là muốn nể mặt mình, trong lòng mừng rỡ, liền thuận tình nói theo: "Đúng vậy, đúng vậy, không có đạo lý đó! Phụ nữ các em không hay uống rượu, nếu chị dâu bé nhỏ thật sự muốn uống thì đương nhiên là cũng có thể chứ?". Nói xong, anh ta đích thân rót cho Ngụy Nhất một chút rượu.

Ngụy Nhất lại không hài lòng, luôn miệng nói phải rót nhiều vào. An Dương miễn cưỡng, lại rót thêm một chút.

Hôm nay Ngụy Nhất rõ ràng là hoạt bát hơn bình thường, Trâu Tướng Quân đứng bên lạnh lùng nhìn điệu bộ tùy tiện của cô. Ngụy Nhất uống một hơi hết nửa ly rượu, uống xong, vị đắng chát hiện rõ trên nét mặt nhăn nhó, thấy Trâu Tướng Quân đang bực bội nhìn mình, cô không hề run sợ, cũng trừng mắt lên nhìn lại anh. Trâu Tướng Quân lập tức không nhịn được cười.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều bị cặp oan gia này làm cho bật cười.

An Dương là người mở màn, tiếp đến, mấy anh chàng khác cũng lần lượt tới chúc rượu Ngụy Nhất. Ngụy Nhất đều không hề từ chối, uống cạn từng ly. Ba ly rượu vào bụng, lá gan dù có nhút nhát như thế nào cũng được bồi dưỡng trở nên gan dạ hơn nhiều. Ngụy Nhất suy nghĩ một hồi, thấy chỉ mình Tô Thích là không tới mời mình, vậy là cô liền chủ động nâng ly rượu lên, tiến về phía trước.

"Tô Thích!" Ngụy Nhất đã uống tới mức ngà ngà say, giọng nói cũng sang sảng hơn thường ngày một chúi, một tiếng gọi "Tô Thích" giống như tiếng sét giữa trời quang, chỉ mỗi giọng điệu là còn mang chút âm điệu của trẻ con.

Trong phút chốc, khuôn mặt Trâu Tướngng Quân tối sầm lại. Mọi người thấy có kịch hay sắp xảy ra, đều chăm chú theo dõi.

"Cô bé, sao thế?", Tô Thích quan tâm hỏi.

"Em mời anh!" Dưới cái nhìn sâu lắng từ đôi mắt lá răm của Tô Thích, cơn say của cô đã lập tức giảm xuống, sự gan dạ cũng theo đó biến mất. Nhưng ánh mắt lại không đầu hàng, cô kiên định chào đón anh, chậm rãi nói: "Cảm ơn, anh, trước đây đã dạy em rất nhiều điều". Nói xong, cô ngửa, cô uống cạn ly rượu của mình trước.

Tô Thích chăm chú nhìn Ngụy Nhất, anh cũng uống cạn một ly.

Nhân viên phục vụ lại tới rót thêm rượu vào ly, Nguy Nhất có phần hoa mắt chóng mặt, cố gắng giữ vững cơ thể, vẫn giơ ly rượu về phía Tô Thích: "Cảm ơn anh trước đây đã luôn chăm sóc em, cùng em đi qua những ngày tháng thật vui vẻ. Hồi đó, em luôn coi anh là một người thân giống như mẹ của em, dù rằng sau này anh đi rồi, nhưng tận đáy lòng, em vẫn rất biết ơn anh". Nói xong nụ cười nở trên môi, khóe mắt lại ngân ngấn nước, cô ngửa cổ uống cạn ly nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Thích vẫn chưa nói gì, ánh mắt đã ảm đạm đi vài phần, anh cũng một hơi uống cạn ly rượu trên tay.

Nhân viên phục vụ tiến đến rót rượu thì bị Ngụy Nhất xua xua tav chặn lại, lần này, cô muốn tự mình rót lấy, rót thật đầy, đầy đếm nỗi rượu sánh ra ngoài cốc. Ngụy Nhất giơ ly rượu về phía Tô Thích, chiếc ly trên tay cô đung đưa, cơ thể cũng lảo đảo, cô nói: "Em sợ rằng những lời cảm ơn đó, nếu bây giờ không nói ra, sau này sẽ không còn cơ... hội nữa. Vì vậy, em phải đem tất cả... tất cả những lời cảm ơn từ đáy lòng, nhân cơ hội này nói hết với anh! Từ nhỏ tới lớn, khát vọng lớn nhất của em là rời xa nhà họ Ngụy, tất cả những người trong nhà họ Ngụy đều... chỉ mong em mau chóng ra đi... ai trong số họ cũng đều quen nhìn em bằng ánh mắt coi thường... Ánh mắt đó lạnh lùng lắm... không hề có tình cảm... Em dù nằm mơ cũng đều mong có một ngôi nhà... hoàn toàn thuộc về mình, có người thật lòng yêu thương mình! Ý nghĩa của ngôi nhà là gì... các anh có biết không? Không biết phải không? Là yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau, có cho đi và có nhận lại... có người gần gũi thương yêu nhau trên khắp thế gian này... có thể tin tưởng, có thể nương tựa... mãi mãi không bị tổn thương... Một mái nhà, anh đã từng dành cho em ờ tòa nhà ở... khu chung cư Xuân Thành, rất đẹp, em đã thật lòng yêu quý nơi đó! Dù rằng mái nhà đó chỉ duy trì được trong vài tháng ngắn ngủi nhưng em sẽ mãi mãi không quên, em đã nói cảm ơn anh chưa nhỉ? Trong lòng em... đối với anh... luôn có sự biết ơn!

Cảm ơn anh, Tô Thích... còn bây giờ, bây giờ cuộc sống của em rất tốt, Trâu... Trâu Tướng Quân đối với em rất tốt, em đã có ngôi nhà của mình... Em vô cùng mãn nguyện... vô cùng vui vẻ...". Ngụy Nhất nói tới đây, lại một hơi uống cạn ly rượu. Ngụy Nhất nói rằng cô rất vui vẻ, nhưng khuôn mặt cô lại giàn giụa nước mắt.

Ba ly rượu, giống như một lời chào tạm biệt chính thức với quá khứ. Ngụy Nhất biết, Tô Thích cũng biết. Từ đầu tới cuối, Tô Thích không hề

https://thuviensach.vn

nói một lời nào, bàn tay đang cầm ly rượu của anh khẽ run rẩy.

Trâu Tướng Quân biết, nếu không phải là mượn rượu để lấy dũng khí thì những lời đó, Ngụy Nhất mãi mãi không thể nói ra được. Anh nhìn sang hướng khác, trầm lặng, không biết đang nghĩ ngợi điều gì, một lát sau anh mới bước tới, giằng lấy chiếc ly trên tay cô, dịu dàng ôm cô vào lòng rồi quay người nói với các bạn: "Vợ tớ say rồi, tớ đưa cô ấy về nhà, mọi người cứ vui vẻ nhé!".

An Dương đương nhiên không đồng ý, nhảy dựng lên ngăn cản: "Đừng đi, vẫn sớm mà, cậu đi rồi còn lại mấy người bọn tớ cũng chẳng có hứng thú gì!".

Trâu Tướng Quân nhìn cô gái đang nhắm nghiền mắt khuôn mặt ửng đỏ trong vòng tay mình, nói: "Tớ đưa cô ấy về trước rồi sẽ quay lại ngay".

An Dương đuổi theo sau nói: "Thuê một phòng nghỉ ngay tại khách sạn cho cô ấy đi!".

Trâu Tướng Quân không để ý tới câu nói đó, cứ lẳng lặng đưa Ngụy Nhất về. Bản thân anh cũng đã hơi say không tiện lái xe nên hai người liền gọi một chiếc taxi.

Dọc đường về, Ngụy Nhất nôn tới ba lần, mỗi khi cô hét toáng lên với người tài xế: "Dừng xe, dừng xe, tôi buồn nôn rồi!" thì chiếc xe lập tức được áp sát lề đường, bởi anh tài lo rằng Ngụy Nhất sẽ nôn hết ra xe.

Được Trâu Tướng Quân nâng đỡ, Ngụy Nhất lảo đảo xuống xe, khom lưng nôn thốc nôn tháo. Trâu Tướng Quân xót xa vỗ vỗ lưng cô, trách mắng: "Xem em trổ tài sau khi uống nhiều rượu kìa!".

Ngụy Nhất nhăn nhó mặt mũi, có vẻ đang rất khó chịu, nôn xong, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt lại giàn giụa nước mắt. Cô nghẹn ngào hỏi: "Trâu Tướng Quân, hôm nay có phải em đã làm anh rất mất mặt không?".

https://thuviensach.vn

Bên đường, trong tiếng còi xe và tiếng gió rít, Trâu Tướng Quân ngồi thụp xuống bên Ngụy Nhất, giúp cô vén mấy sợi tóc đang vướng bên khóe môi ra sau tai, bấy giờ mới đau khổ mỉm cười nói: "Mất mặt là chuyện nhỏ, đừng để anh bị mất vợ là được rồi".

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, nhìn Trâu Tướng Quân bằng đôi mắt ngấn nước, trong màn đêm, đôi mắt của anh còn sáng hơn cả các vì sao trên trời, chưa bao giờ cô thấy anh lại xúc động như lúc này. Cô bỗng chủ động nép sát vào vòng tay Trâu Tướng Quân. Trong lòng thầm tự nhủ: Trâu Tướng Quân, em cũng phải cảm ơn anh.

Mãi tới khi anh tài xế đợi quá lâu, lớn tiếng thúc giục mới thôi.

Hai người đã uống rượu nên dục vọng đều cuồn cuộn trào dâng. Vừa xuống xe, khi vẫn còn đang ở ban công ngoài trời, Trâu Tướng Quân đã ấn Ngụy Nhât đứng dựa lưng vào cửa, ngấu nghiến hôn, một tay đưa ra đỡ phía sau gáy cô một tay mò mẫm trong túi tìm chìa khóa cửa. Ngụy Nhất cũng đã hoàn toàn nói lời tạm biệt với quá khứ, dường như trong chớp mắt đã biến thành một người khác, phong tình trào dâng mãnh liệt. Một trận trời xoay đất chuyển, Ngụy Nhất như một con bạch tuộc, cứ quấn chặt lấy Trâu Tướng Quân, còn ngẩng mặt lên, chủ động thè chiếc lưỡi nhỏ xinh ra liếm láp đôi môi của Trâu Tướng Quân, học theo cách mà trước đây anh đã từng đùa giỡn với cô một cách đến nơi đến chốn, rồi cô nghiêng đầu, cười khúc khích.

"Thích không?", Ngụy Nhất nói, sắc mặt cô ửng hồng, đôi môi thắm đỏ, hàng lông mày mượt như tơ, hình ảnh của cô lúc này, trước đây chưa từng xuất hiện.

Trong chốc lát, Trâu Tướng Quân cảm thấy dục vọng tràn đầy cơ thể, khó có thể kiềm chế nổi. Anh hạ thấp giọng: "Yêu tinh con!", nhưng phiền một nỗi là vào giờ phút quan trọng này, lại tìm mãi không thấy chiếc chìa khóa cửa đâu cả.

https://thuviensach.vn

Khi làm những việc này, đôi môi anh cũng không hề bỏ phí, lúc thì triền miên, lúc lại thô bạo, cứ khuấy động rồi lại thu nhận trong khoang miệng Ngụy Nhất. Hai người khó khăn lắm mới vào được đến trong nhà. Ngụy Nhất đã bị hôn tới mức u mê, mất hết cả phương hướng, vừa gượng gạo đáp lại nụ hôn của anh, vừa rón rén đưa bàn tay bé nhỏ ra, vụng về muốn giúp Trâu Tướng Quân cởi dây thắt lưng. Trâu Tướng Quân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, dục vọng lại càng tăng, anh cố gắng kiềm chế, nâng khuôn mặt của Ngụy Nhất lên, nhìn sâu vào đôi mắt cô, cất giọng thì thào: "Tiểu Trư, nếu sau này em dám phản bội anh... anh... anh...". Từ "anh" cứ nhắc đi nhắc lại mãi nhưng Tướng Quân không nghĩ ra sẽ xử lý cô như thế nào, hơn nữa anh cũng chẳng dám làm điều ấy.

"Chỉ cần anh không đuổi, em sẽ không đi", cô nói. Nhớ lại, đây là câu nói tình tứ đầu tiên mà Ngụy Nhất dành cho Trâu Tướng Quân, không thể kiềm chế được nữa, anh thành thục cởi hết quần áo trên người Ngụy Nhất như lột bỏ vỏ củ măng tre, bản thân mình cũng nhanh như một cộng một bằng hai trút bỏ hết những thứ vướng bận trên người. Hai ngươi trút bỏ quần áo xuống đất rồi đi tới giường ngủ, thể hiện rõ sự bức thiết và cuồng nhiệt của chủ nhân ngôi nhà. Trong căn phòng vô cùng diễm lệ, bầu không khí dần được hâm nóng.

Trâu Tướng Quân bế cô lên, rảo từng bước lớn về phía giường ngủ, hai cơ thể vẫn luôn quấn quýt lấy nhau.

Trâu Tướng Quân cố ý kìm nén, trận chiến này cứ kéo dài tới hơn một tiếng đồng hổ. Con người anh cũng giống lên gọi, như một vị tướng quân uy phong lẫm liệt luôn giành chiến thắng, khiến Ngụy Nhất bị thống trị tới nỗi tơi bời tan tác, luôn miệng xin tha mạng.

Mỗi khi dục vọng sắp đạt tới đỉnh điểm, Trâu Tướng Quân liền dừng lại, nhìn điệu bộ uốn éo phần eo tỏ vẻ khó chịu vì nhu cầu dục vọng chưa được đáp ứng của Ngụy Nhất, thì thầm: "Gọi anh..."

https://thuviensach.vn

"Trâu Tướng... Quân..", mặc dù gọi cả họ lẫn tên nhưng lúc này, tiếng gọi cũng đầy vẻ mơ màng say đắm.

"Nghĩ kỹ lại xem, em cần phải gọi như thế nào? Hả?" Trâu Tướng Quân cố gắng kiềm chế nhu cầu của bản thân, cúi người xuống khẽ khàng hôn cô. Trong giây lát, mồ hôi anh túa ra như tắm, nhỏ giọt lên cơ thể trắng ngần của Ngụy Nhất.

"Chồng! Chồng!", Ngụy Nhất được anh cưng chiều đến nỗi gần như muốn bật khóc, đành phải thốt lên câu gọi khiến cô đỏ mặt tía tai.

Trâu Tướng Quân vô cùng mừng rỡ, anh rướn thẳng lưng, gồng hết sức xung trận, để hai người đồng thời hướng tới đỉnh cao của dục vọng. Hai người ôm chặt lấy nhau, vô cùng mãn nguyện.

Trâu Tướng Quân toát mồ hôi khắp người nên muốn đi ngâm mình một chút. Ngụy Nhất đang trong lúc ngủ mơ màng, cũng không quên bản thân mình là một cô gái Ngụy Nhất hiền thục, liền muốn ngồi dậy giúp Trâu Tướng Quân tắm rửa. Nào ngờ toàn thân rã rời, cô không thể ngồi dậy được. Trâu Tướng Quân bật cười ha hả, bế thốc Ngụy Nhất lên, bước về phía nhà tắm.

Hai người lại thêm một lần tắm kiểu uyên ương.

Sắc dục của Trâu Tướng Quân quả là không ít, thấy bộ dạng yếu ớt yểu điệu của Ngụy Nhất, anh lại muốn được hôn cô. Nhưng đúng lúc đó, tiếng di động của anh vang lên, Trâu Tướng Quân vờ như không nghe thây, anh ôm Ngụy Nhất, tiếp tục nụ hôn nóng bỏng. Tiếng chuông đó lại rất kiên nhẫn, cứ kêu hết lần này đến lần khác. Ngụy Nhất trách móc đẩy anh ra: "Mau ra nghe đi! Biết đâu có chuyện gì gấp!".

Trâu Tướng Quân lại hôn thêm Ngụy Nhất một cái nữa rồi mới bước ra nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất mặc dù đã trở thành vợ nhưng vẫn rất hay xấu hổ, cô nhìn cơ thể cao lớn săn chắc của Trâu Tướng Quân, lại lặng lẽ đỏ mặt, ánh mắt cứ dõi theo anh. Cú điện thoại vừa rồi là của Vĩ, chắc là anh ta đã ngủ được một giấc ở phòng hát karaoke nên giờ tỉnh táo hơn nhiều rồi, lại trở nên hoạt bát nhanh nhẹn. Thấy Trâu Tướng Quân đưa Ngụy Nhất về nhà đã lâu mà vẫn chưa quay lại nên gọi điện thúc giục.

"Làm phiền chuyện tốt lành hả?", ở đầu dây bên kia Vĩ cất tiếng cười vui vẻ.

Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói: "Cậu rất hiểu chuyện đây".

Vĩ tự cảm thấy mất hứng, đi thẳng vào vấn đề, nói rằng vẫn sớm, còn nhiều kế hoạch vui chơi, nói Trâu Tướng Quân xong việc thì nhanh chóng quay lại.

Ngụy Nhất đã thay xong quần áo ngủ, chuẩn bị đi nghỉ, thấy Trâu Tướng Quân ăn vận chỉnh tề chuẩn bị ra khỏi nhà, cô có chút lưu Iuyếnn, nũng nịu hỏi: "Nhất định phải đi sao?",

Trâu Tướng Quân nói: "Ừm".

Ngụy Nhất vùi đầu vào trong chăn, rầu rĩ nói: "Em không muốn anh đi!".

Trâu Tướng Quân sững người, trong lòng cảm thấy ấm áp, cúi người xuống kéo tấm chăn ra, thấy đôi mắt cô đã ngân ngấn nước, bộ dạng trông thật đáng thương, anh lại muốn hôn cô. Ngụy Nhất trong lòng không vui, bĩu môi quay đầu né tránh, cũng không nói gì với anh.

Trâu Tướng Quân thực ra cũng không nỡ rời xa Ngụy Nhất, nghĩ một lát, cười nói: "Hôm nay lại bện hơi như vậy sao? Hay là em cùng đi cùng vói anh luôn nhé!".

https://thuviensach.vn

Tiện miệng nói vậy, không ngờ Ngụy Nhất lập tức gạt nước mắt mỉm cười, nhảy xuống giường thay quần áo với một tốc độ nhanh nhất, cùng Trâu Tướng Quân bước ra khỏi cửa.

Nửa giờ sau, Trâu Tướng Quân dẫn theo Ngụy Nhất quay lại phòng karaoke. Mọi người đang thảo luận xem giờ sẽ đi đâu, thấy Trâu Tướng Quân quay lại ai cũng vui mừng, sau đó mới phát hiện sau lưng anh còn một bóng người nhỏ bé nữa.

An Dương vội vàng chạy ra đón, cười nói: "Không xa nhau được sao? Hai người cùng ra về rồi lại cùng tới, chuyến về này... ái chà, chẳng có ý nghĩa gì rồi".

Trâu Tướng Quân là người đàn ông không biết xấu hổ là gì, anh nắm tay Ngụy Nhất, vừa bước vào vừa thoải mái buông một câu, "Cực kỳ có ý nghĩa".

Ngụy Nhất đi theo sau anh, nhớ lại màn kịch đẩy cảm xúc mạnh vừa diễn ra ở nhà ban nãy, lúc này nghe Trâu Tướng Quân nói ra ba từ "có ý nghĩa", dường như hai người họ tranh thủ thời gian về nhà chỉ vì để được yêu một lần như vậy. Nghĩ tới đó, cô lập tức xấu hổ tới nỗi đỏ mặt tía tai, hận một nỗi không tìm được lỗ nẻ nào để chui xuống, cô cúi gằm mặt nhìn mấy đầu ngón chân, không nói câu gì.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tiểu Thất

Tô Thích đang lặng lẽ ngồi trong góc phòng nghịch di động, thấy người đã đến đầy đủ, anh lịch sự đứng dậy, nở nụ cười tươi, nói: "Đi thôi".

Mọi người lại cùng nhau đi ăn điểm tâm.

Bữa điếm tâm đêm được bố trí tại nhà Tô Thích, hai bậc phụ huynh đều đi vắng, người giúp việc đã chuẩn bị sẵn món thịt nướng từ chiều, có bánh ga tô và cả rượu sâm banh nữa. Dưới ánh trăng sáng vằng vặc, tiếng nhạc du dương, mọi người cùng ăn uống, nói cười, vô cùng vui vẻ.

Ngụy Nhất không tùy tiện như ban nãy khi ở phòng karaoke nữa, cô kiên quyết không đụng tới dù chi một giọt rượu, khôi phục lại điệu bộ ngoan ngoãn trước đây, ngồi một góc, muốn ăn gì thì chỉ cần dùng ánh mắt liếc một cái, Trâu Tướng Quân liền lăng xăng chạy tới chạy lui giúp cô lấy đồ ăn.

Ngụy Nhất đã từng đến nhà họ Tô, hồi đó, cô còn là bạn gái của Tô Thích, mới tròn mười tám tuổi, thô lỗ lại cục cằn, mơ hồ chưa hiểu biết gì. Thoáng một cái mà đã ba năm trôi qua, vẫn là ánh trăng sáng của ngày ấy, trong vườn vẫn là những cây hoa của ngày ấy, người vẫn là những con người ấy nhưng mối quan hệ giờ đây lại hoàn toàn khác.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất là người đa sầu đa cảm, lặng lẽ cầm dao dĩa, lẳng lặng với nỗi buồn của mình. Ăn thịt nướng xong đã là mười một giờ đêm Mấy người đàn ông vẫn còn rất lưu luyến với cuộc gặp này, luôn miệng đòi đi massage chân. Mấy cô gái xinh đẹp thì nói đi massage chân chẳng thú vị gì, nói rằng sẽ tự tới quán bar, trước khi đi, họ còn tốt bụng hỏi xem Ngụy Nhất có muốn đi cùng không. Ngụy Nhất còn chưa trả lời, Trâu Tướng Quân đã kéo cô vào lòng, lạnh lùng nói: "Cô ấy đi cùng anh".

Vậy là năm người đàn ông dắt theo cô bé họ Ngụy bừng bừng khí thế phóng về phía con phố tập trung các nhà hàng massage chân.

An Dương dẫn mọi người tới một nhà hàng cổ kính, cách bài trí bên trong rất được chú trọng, đình hóng gió, cây cầu nhỏ, cửa sổ, nhà gác, có cả nước chảy róc rách, dường như họ đang lạc vào khu vườn Viên Minh[1] thu nhỏ. Mấy người vừa bước vào lập tức có phục vụ chạy ra tận nơi chào đón, hỏi xem có yêu cầu chuyên viên massage cao cấp không. Mọi người đều nói cứ chọn mấy chuyên viên có tay nghề khá là được. Trâu Tướng Quân có vợ đẹp đi cùng nên là người hào hứng nhất, vô cùng phong lưu liếc nhìn vợ một cái, nói bừa một tiếng: "Số 7"

Trâu Tướng Quân đâu biết rằng, chính con số mà mình nói bừa lúc ấy, dường như đã thay đổi cả quỹ đạo cuộc đời của anh.

Nhân viên phục vụ thấy Trâu Tướng Quân chọn đúng chuyên viên massage trẻ trung, xinh đẹp nhất của họ một cách đầy thông thuộc, thầm nghĩ đây chắc là khách quen, nụ cười rạng rỡ trên môi, nói: "Vị khách đẹp trai này quả là số đỏ, nếu thường ngày vào giờ này, chuyên viên số 7 chắc chắn sẽ không có thời gian rảnh, thật vừa khéo, hôm nay cô ấy đang nghỉ ngơi, để tôi đi gọi cô ấy".

Năm nữ chuyên viên massage khác đều ở độ tuổi trên dưới bốn mươi, đang bê mỗi người một chậu nước tiến tới làm công việc chuẩn bị. Vị trí giường của Ngụy Nhất ở trong cùng, gần cửa sổ, Trâu Tướng Quân đương

https://thuviensach.vn

nhiên là chọn chiếc bên cạnh. Chuyên viên massage cho Ngụy Nhất là một phụ nữ đã lớn tuổi, dáng vẻ cao to vạm vỡ, Trâu Tướng Quân sợ người phụ nữ đó sẽ làm mạnh tay khiến Ngụy Nhất đau nên lạnh lùng dặn dò: "Lát nữa làm nhẹ mộtt chút".

Nữ chuyên viên đó khom lưng cúi đầu, cười tít mắt, vội vàng nói: "Vâng, vâng, chúng tôi luôn thích những khách hàng như vậy!". Sau đó quả nhiên cô ta làm động tác rất nhẹ, Ngụy Nhất vô cùng hài lòng.

Chuyên viên số 7 đủng đa đủng đỉnh bước đên, vừa vào cửa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đó là một cô gái còn rất trẻ, chắc cùng độ tuổi với Ngụy Nhất, cao ráo, trắng trẻo, đôi chân nhỏ nhắn thon dài, kiểu tóc trẻ trung, chỉ luôn cúi gằm đầu xuống, không thể nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt của cô ấy.

Ngoài Trâu Tướng Quân và Tô Thích ra, mấy người đàn ông còn lại đều có chút trầm trồ, không ngờ trong chốn massage chân này lại ẩn giấu một viên ngọc sáng như vậy. An Dương nằm bên trái Trâu Tướng Quân, lúc đó, anh ta liền ngồi bật dậy, hào hứng hỏi: "Số 7, sao em lại được gọi như thế?".

Cô gái đó mở miệng, giọng nói cũng mềm mại dịu dàng, rất có hương sắc trơn bóng của người phương Nam: "Tên em là Tiểu Thất, cả cuộc đời đều có duyên với con số 7, sinh vào tháng Bảy, là con thứ bảy, chiều cao một mét bảy mươi, cân nặng cũng là chín mươi bảy cân². Hi hi". Nói đến đây, cô dùng tay che miệng cười, tiếng cười lọt qua những ngón tay nõn nà như ngọc của cô ây, cái đó gọi là lanh lảnh vui tai, "Anh nói thế có trùng hợp không?".

Vĩ nằm ở giường ngoài cùng, lúc này cũng uể oải nói chen vào: "Còn số đo ba vòng thì sao?".

https://thuviensach.vn

Cô bé nhếch khóe môi, không đáp lời, chỉ cúi đầu tháo giày và tất cho Trâu Tướng Quân. Ngụy Nhất liếc thấy vành tai trắng ngẩn của cô bé đã đỏ ửng cả lên, vội mở lời giải vây "Anh Vĩ, anh là người không nghiêm túc nhất đấy! Đừng có làm cho người ta sợ chứ!".

Mấy người đàn ông lúc đó như những tay thợ săn đi săn mồi, mặc dù các cô gái làm nghề massage có địa vị thấp kém nhưng trước đây họ chưa bao giờ thử nghiệm. Bản tính hiếu kỳ của mấy người đó đều nổi lên, đồng loạt ngồi cả dậy, yêu cầu cô ngẩng mặt lên cho họ ngắm nhìn.

Cô bé e dè khẽ ngẩng mặt lên rồi vội vàng cúi xuống ngay. Nhưng mọi người đều nhìn rất rõ, tất cả đều bị khuôn mặt trắng ngần đó làm cho hoa mắt chóng mặt.

Cô bé Tiểu Thất có khuôn mặt trái xoan theo đúng tiêu chuẩn, không tô son đánh phấn nhưng cũng không thua kém gì phấn đại³, long lanh như mặt nước mùa thu, rằng trắng môi đỏ, một cái ngước nhìn khe khẽ, vừa e ấp vừa lo sợ, như giận dữ mà vẫn điềm tĩnh, quả đúng là một đại mỹ nữ có sắc đẹp tự nhiên. Lúc đó, cô đang ngồi xổm dưới đất, eo nhỏ lưng thon, một vẻ thướt tha nền nã thật hiếm thấy.

Bộ đồng phục màu vàng chanh, người khác mặc vào thì giống như các bà các mợ nhưng khi khoác lên cơ thể cân đối của cô, nó lại trở nên vô cùng đặc sắc.

Vĩ nằm cách xa chỗ cô nhất những cũng là người có cổ họng khỏe khoắn nhất, anh hét toáng lên: "Tôi chưa nhìn rõ, chưa nhìn rõ, hay thế này nhé, em gái, em đổi vị trí đi, sang đây phục vụ anh!".

Tiểu Thất vờ như không nghe thấy, đôi bàn tay trắng trẻo của cô vẫn chuyên tâm bóp nặn trên đôi bàn chân to lớn của Trâu Tướng Quân.

An Dương lại hỏi: "Tiểu Thất, em bao nhiêu tuổi?".

https://thuviensach.vn

Cô bé không ngẩng đầu lên, lảnh lót nói: "Hai mươi".

Mọi người đều rất ngạc nhiên, không ngờ cô bé này nhỏ hơn Ngụy Nhất một tuổi. Ngụy Nhất còn kinh ngạc hơn, đưa mắt ngắm nghía cô bé một lượt từ trên xuống dưới, buột miệng hỏi: "Em còn trẻ thế tại sao không đi học?".

"Em đã học hết cấp ba, sau đó gia đình không đủ điều kiện cho em học tiếp", Tiểu Thất nói ngắn gọn, trong lòng vẫn biết ơn Ngụy Nhất ban nãy đã giải nguy cho mình, liền ngẩng đầu nhìn Ngụy Nhất cười, trong giây lát, Ngụy Nhất cảm thấy cô gái này tràn đầy nét thanh xuân.

Trong lòng Ngụy Nhất cũng cảm thấy Tiểu Thất thật xinh đẹp, đáng ra cô ấy nên làm người mẫu hay diễn viên mới xứng đáng, cứ phải quỳ ở đây làm việc thì quả là rất đáng tiếc! Mặc đù từ nhỏ, Ngụy Nhất đã không có được nhiều tình yêu thương của bố mẹ và những người thân bên cạnh nhưng cô lại được lớn lên trong vinh hoa phú quý. Cô đâu biết được cuộc sống nước sôi lửa bỏng của những người dân ở tầng lớp xã hội thấp hơn phải vất vả cực nhọc nhiw thế nào, cũng không thể tưởng tượng nổi Trung Quốc bây giờ còn có những người muốn học nhưng không đủ tiền đi học. Cô bèn hỏi một cách ngây thơ: "Sao bố mẹ em không cho em học tiếp?".

Tiểu Thất rụt rè nhút nhát, dù sao cũng ở quê ra nên vẫn mang vẻ đôn hậu chất phác, thấy Ngụy Nhất cùng tầm tuổi với mình nên cô cũng cởi mở hơn, thật thà nói: "Nhà nghèo, không có tiền cho em đi học với lại, em là con gái mà học được đến hết cấp ba, ở trong thôn em, điều đó đã là quá may mắn rồi. Thực ra cũng tại đầu óc em ngu dốt, nếu em được thông minh như chị, em cũng muốn được học tiếp".

Nói về đề tài thông minh và ngu dốt, Ngụy Nhất như bị người khác giẫm vào chỗ chân đau, cô chỉ khẽ cười gượng vài tiếng. Nghĩ tới việc bản thân mình thi tiếng Anh cấp bốn trong ba năm lên tiếp mà không đỗ, tinh thần cô trở nên mệt mỏi. Liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, thấy anh

https://thuviensach.vn

đang nhắm mắt dưỡng thần, khóe môi thể hiện rõ niềm vui vẻ, liền không nói thêm câu nào nữa, ngồi dựa vào đầu giường, nhìn Tiểu Thất massage chân cho Trâu Tướng Quân.

Đàn ông chịu được lực đạo day ấn tốt hơn, Tiểu Thất là cô gái còn rất trẻ, không có nhiều sức lực, mỗi động tác massage đều phải dồn toàn lực, mỗi lần day ấn là khuôn mặt cô lại đỏ lựng cà lên, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Ngụy Nhất thấy vậy, xót xa nói: "Tiểu Thất, em ấn nhẹ tay một chút thì sẽ không mệt như vậy".

Tiểu Thất ngẩng khuôn mặt nhỏ xinh đỏ hồng lên, khẽ thở hổn hển: "Chị à, chị không biết đấy thôi, ấn nhẹ tay thì em được nhàn nhã nhưng khách hàng lại không hài lòng".

Ngụy Nhất từ trước tới nay luôn là người nhỏ tuổi nhất, giờ lại được gọi là chị thì thấy rất thích thú, cảm giác trách nhiệm mang trên vai cũng trở nên nặng nề hơn. Cô liếc trộm sang Trâu Tướng Quân, anh đang nhắm mắt dưỡng thần. Ngụy Nhất lấy hết dũng khí, nói: "Khách hàng đang rất vui. Đúng không? Trâu Tướng Quân".

Trâu Tướng Quân thấy rất buồn cười nhưng cũng giữ thể diện cho vợ, anh "ừm" một tiếng, không phủ định gì nữa.

Khuôn mặt của Ngụy Nhất đầy vẻ nghi ngờ và phiền muộn, dường như cô bị tác động mạnh bởi cô gái cùng độ tuổi nhưng có số phận trái ngược hẳn với mình này, cô nằm xuống, yên lặng suy nghĩ một lát rồi lại chống người lên hỏi: 'Tiểu Thất, công việc ở đây vất vả thế, sao em vẫn làm?".

Vĩ đang thư thái ăn cam, nghe được câu nói đó, anh kinh ngạc tới nỗi ho sặc một tiêng, thầm nghĩ bà vợ này của Trâu Tướng Quân cũng được nuôi dưỡng xa rời thực tế quá.

https://thuviensach.vn

Một câu hỏi như vậy cũng có thể thốt lên dược, thật khiến người ta có thêm nhiều hiểu biết. Làm việc ở những nơi như thế này đâu cần học lực hay bằng cấp gì, tạm thời không nói tới mức lương, môt cô bé xinh xắn trẻ trung như Tiểu Thất ai mà có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của đồng tiền, có ai chỉ đơn thuần làm mỗi công việc massage này không? Không biết những cô gái ấy đã thực hiện dịch vụ đặc biệt bao nhiêu lần rồi, chưa biết chừng, tối nay còn được theo chân một ông chủ nào đó lên giường cũng nên. Vì vậy, số tiền mà những cô gái này kiếm được mỗi tháng chắc chắn không hề khó chút nào.

Tiểu Thất lập tức nước mắt lưng tròng, kể lại một câu chuyện thật cảm động, cô là người dân tộc thiểu số, sinh ra trong gia đình nghèo ở một thôn bản lạc hậu thuộc tỉnh Vân Nam, gia đình đông con nên con gái vốn không được coi trọng ở gia đình, cô lại càng bị khinh rẻ hơn. Bố mất sớm, mẹ ốm nặng mất khả năng lao động, mấy anh trai thì bị các chị dâu bỏ bùa mê thuốc lú, cũng chẳng lo lắng gì cho gia đình, dưới Tiểu Thất còn có một cậu em trai mười bảy tuổi, mới thi đỗ một trường đại học ở thành phố B, mọi chi tiêu cho gia đình ba người đó đều dựa toàn bộ vào thu nhập của Tiểu Thất, hằng tháng chi tiêu tằn tiện thì cũng có thể tạm đủ, vì vậy, dù mệt mỏi hay vất vả thế nào đi nữa, cô vẫn phải kiên trì theo đuổi công việc này.

Một loạt câu nói được thuật lại một cách trôi chảy, không biết trước đó đã được sắp xếp đi sắp xếp lại bao nhiêu lượt rồi, chỉ để có được sự đồng cảm của các khách nam, thêm chút sắc thái thê lương để lừa lấy thêm một chút tiền bo. Ai nấy đều khịt mũi coi khinh trước những lời nói dối ủy mị ấy, chỉ mình Ngụy Nhất vì không từng trải việc đời, thật thà lương thiện, bị lừa tới mức nước mắt ngắn nước mắt dài, cô đưa tay sang kéo áo Trâu Tướng Quân, muốn anh sắp xếp cho cô ấy một công việc gì đó nhẹ nhàng ở công ty anh.

Trâu Tướng Quân dở khóc dở cười: "Cho dù có tìm cho cô ấy một công việc tốt, cô ấy cũng chưa chắc đã đi khỏi đây đâu".

https://thuviensach.vn

Tiểu Thất nói thêm vào: "Chị à, ý tốt của chị, Tiểu Thất xin ghi tạc, chị không phải nhọc công vì em đâu!".

Ngụy Nhất chu cái miệng nhỏ xinh lên tỏ vẻ không vui, lẩm bẩm, nói Trâu Tướng Quân rõ ràng là đã phô diễn.

Tô Thích khẽ đưa mắt liếc về phía Ngụy Nhất một cái, phát hiện ra điệu bộ phóng túng tùy tiện đó của cô trước đây chưa bao giờ thế hiện trước mặt anh. Ngày ấy đứng trước anh, cô luôn tỏ ra cung kính, lễ phép, hoặc tự ti ngoan ngoãn. Tô Thích liền cau mày như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trâu Tướng Quân tự nhủ, nếu cứ theo tính cách mềm yếu và tấm lòng từ bi này của Ngụy Tiểu Trư, gặp bất cứ con chó hay con mèo hoang nào lang thang ngoài đường cũng đem về công ty anh thì e rằng chưa đầy ba năm sau, công ty anh sẽ phải đóng cửa mà chuyển sang làm công tác từ thiện mất. Anh dứt khoát nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Đám người An Dương thì đang cười trộm, Vĩ vẫn không buông tha, cố ý nói với Tiểu Thất: "Nói như vậy, em thực sự là đã rất vất vả. Chi bằng đêm nay đi theo đại gia đây, đại gia sẽ đưa em đi hưởng phúc! Cũng còn tốt hơn việc em phải bán sức lao động ở đây. Tặc tặc, nhìn đôi bàn tay nhỏ xinh trắng nõn đã biến thành bộ dạng như thế nào rồi! Quả thật là uổng phí của trời quá!".

Tiểu Thất bỗng ngẩng đầu lên chằm chằm nhìn Vĩ, ngữ khí có phần cứng rắn nói: "Xin quý khách này hãy tôn trọng người khác! Thân phận của chúng tôi mặc dù thấp kém nhưng không thấp hèn, chúng tôi trong sạch và cũng không phải là người có thể dễ dàng vấy bẩn! Vị khách này nếu muốn tìm gái bao thì hộp đêm ở sát vách cỏ rất nhiều đây, xin anh đừng đến đây sỉ nhục người khác!".

Vĩ tuy ít tuổi nhưng nhiều tiền, từ nhỏ tới lớn luôn được bảo vệ như một báu vật, chưa bao giờ có người phụ nữ nào lại không tôn trọng mình như

https://thuviensach.vn

vậy, lập tức thấy mất mặt, anh đùng đùng nổi giận, ngồi phắt dậy, nói với Tiểu Thất: "Đại gia ta hôm nay vẫn muốn cô phục vụ! Cô hãy đổi vị trí, đến đây ngay.

Tiểu Thất khẽ hừ một tiêng, không thèm để ý tới anh ta, khinh miệt nói: "Khách hàng của tôi là anh chàng này!", rồi tiếp tục bóp chân cho Trâu Tướng Quân. Đôi bàn tay nhỏ xinh cử lướt lên lướt xuống trên bắp chân rắn chắc thon dài của Trâu Tướng Quân.

Mấy chuyên viên massage lớn tuổi hơn một chút đều nghiêm giọng khuyên bảo: "Tiểu Thất, sao em lại ăn nói với khách như vậy? Đừng có cậy mình xinh xắn, có khách quen yêu chiều mà không coi phép tắc ra gì nữa!".

Tiểu Thất mím môi, không nói thêm câu gì.

Ngụy Nhất cũng rất tức giận, cất lời giúp đỡ: "Đúng vậy mà! Làm chuyên viên massage thì sao nào? Không ăn trộm ăn cướp, dựa vào đâu mà mấy người đàn ông hư hỏng như các anh lại có thể muốn làm gì thì làm được! Tiểu Thất, em đừng tức giận, họ ngoài miệng chỉ nói vậy thôi, đừng kỳ kèo so đo với họ làm gì!".

Vĩ thấy cô gái họ Ngụy này cứ liên tục xen vào chuyện của người khác, vì nể mặt Trâu Tướng Quân, cũng không đấu khẩu với cô gái Ngụy Nhất trẻ con này nữa, anh thở dài một tiếng, nói: "Một người phụ nữ thiếu hiểu biết", rồi nằm xuống nhắm mắt ngủ. An Dương và Hoa Dung dù cười ngoài miệng nhưng trong lòng cũng không thấy thỏa đáng với thái độ cố làm ra vẻ thanh cao của Tiểu Thất. Cả hai đồng loạt cất lời trêu chọc: "Tiểu mỹ nữ, cũng tới phục vụ cho anh một chút nhé? Chắc chắn sẽ không thiếu tiền bo cho em đâu!"; "Đúng rồi, mặc dù người không giống nhau nhưng đồng nhân dân tệ lại giống nhau đấy, dù sao cũng đều là vì kiếm tiền mà".

Tiểu Thất đỏ ửng mặt, mím chặt mối, khóe mắt lập tức ngân ngấn nước.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Trâu Tướng Quân mới uể oải mở miệng: "Mấy người đói khát như vậv sao? Có cần tôi báo cáo với mấy vị phụ huynh các người không hả?".

Đám đàn ông bấv giờ mới chịu chuyển sang chủ để khác.

Tiểu Thất trong lòng cảm động, liếc trộm về phía Trâu Tướng Quân một cái, bây giờ mới phát hiện ra người khách mà cô đang phục vụ có ngoại hình thật tuấn tú, sắc mặt lạnh lùng không che giấu được khí thế hiên ngang, tự nhiên.

Mọi hành động của Tiểu Thất đều lọt vào tầm mắt của Ngụy Nhất, trong lòng cô đang suy nghĩ một cách nghiêm túc xem có thể giúp cô bé đổi sang công việc khác tốt hơn không. Nghĩ ngợi hồi lâu, nói: "Tiểu Thất này, chị sẽ lưu ý giúp em, nếu có cơ hội phù hợp, chị sẽ gọi điện cho em. Lát nữa em cho chị số điện thoại. Khoan nói tới công việc sắp tới vẻ vang như thế nào nhưng ít nhất cũng không bị người ta bắt nạt nữa, em nói xem có được không?".

Tiểu Thất dường như rất cảm động, chớp chớp đôi mắt to, nước mắt ngân ngấn kêu lên: "Chị, chị tốt quá!".

Vĩ đang nằm nhắm mắt gần đó, cất giọng nói một cách quái đản: "Tướng Quân, bà vợ của cậu quả là ngây thơ tới mức khiến mấy người ngu ngơ không được giáo dục như bọn tớ được mở rộng tầm mắt. Tớ đã nhận thấy rất rõ, tớ lại hẹp hòi rồi".

Trâu Tướng Quân đang định phản bác lại thì Tô Thích cất giọng nghiêm khắc nói với Vĩ: "Cậu nói ít thôi chứ!".

Bọn họ đều là những người đàn ông ba mươi tuổi, mặc dù được xã hội yêu chiều, quý trọng hơn một chút nhưng suy nghĩ dù sao cũng đã chín chắn. Đương nhiên không thể đi so đo với một cô bé trẻ con như Ngụy

https://thuviensach.vn

Nhất. Chỉ một lát sau, mấy người đàn ông lại nói cười vui vẻ, quên luôn cả chuyện của Tiểu Thất

Massage chân xong, mấy chuyên viên massage đều lui cả ra. Ngụy Nhất quả nhiên đã trao đổi số điện thoại với Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng là người Tây Nam, Ngụy Nhất lại càng cảm thấy gần gũi với cô ấy hơn, hai cô gái cứ chị chị em em thân mật.

Trước khi ra về, Trâu Tướng Quân rút ra vài đồng bạc mệnh giá một trăm tệ đưa cho Tiểu Thất làm tiền bo. Tiểu Thất cứ nhìn anh, chần chừ hồi lâu, Ngụy Nhất liền nhét tiền vào trong túi áo của cô, nói: "Đừng khách sáo, mẹ em bị ốm cũng cần tiền để chạy chữa mà! Hôm khác chị sẽ tới thăm dì!".

Tiểu Thất giàn giụa nước mắt, luôn miệng nói cảm ơn rồi lui ra ngoài.

Khoảng mười phút sau, Tiểu Thất bước vào nhưng là đến để thu tiền, cô khẽ hỏi ai là người thanh toán chi phí của buổi hôm nay.

Lúc này, Trâu Tướng Quân vừa đi vào nhà vệ sinh, Tô Thích giơ tay, nói tôi thanh toán.

Mấy ngươi bọn họ thản nhiên như không, cũng không ai tính toán so đo gì vói khoản tiền lẻ đó.

Ví tiền không may bị rơi xuống đất Tiểu Thất vội khom lưng giúp Tô Thích nhặt lên, vô tình liếc mãi vào tấm ảnh ở trong ví một cái, lập tức hét lên đầy phấn khích: "Á, đây là ảnh hồi nhỏ của chị phải không? Đáng yêu quá?".

Ngoài Ngụy Nhất đầu óc phản ứng hơi chậm ra, tất cả những người còn lại đều lập tức hiểu ngay ra người chị mà cô ấy vừa nói chính là Ngụy Nhất. Ngụy Nhất vốn đang cúi đầu xuống xỏ giày, nghe được câu nói đó,

https://thuviensach.vn

nối tính tò mò, hét ầm lên, chị xem nào, chị xem nào. Lập tức cô thò đầu ngó vào trong ví tiền của Tô Thích xem người con gái đó là ai.

Tiểu Thất ngoan ngoãn đưa chiếc ví của Tô Thích cho Ngụy Nhất, Ngụy Nhất nhìn kỹ bức ảnh, trong ảnh là hai người phụ nữ đang đứng, một người lớn, một trẻ con, người lớn khoảng hơn bốn mươi tuổi, nét mặt hiền hậu, chính là mẹ đẻ của cô - Phan Văn Tú, cô con gái khoảng hơn mười tuổi, đang giơ hai ngón tay lên, cười rạng rỡ khoe hàm răng trắng, không phải là cô thì còn là ai được nữa! Bức ảnh này, trước đây Ngụy Nhất rất quý trọng, luôn mang theo bên mình, sau đó do không cẩn thận nên cô đã làm mất, không biết tại sao giờ nó ở chỗ Tô Thích, lại còn được anh cẩn thận cất trong ví tiền của mình nữa!

Hóa ra, một quân tử như Tô Thích, bản lĩnh nói dối lại khá khẩm như vậy. Tô Thích ung dung nói: "Tiểu Thất nhìn nhầm rồi, đó là con gái một người họ hàng xa, anh thấy cô em gái đó rất đáng yêu nên đã xin cô bé một bức ảnh kẹp vào trong ví.

Tô Thích đã giải thích như vậy, mọi người cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Ngụy Nhất sững sờ nhìn Tô Thích, vừa hay anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt sâu lắng, không hề né tránh. Ngụy Nhất sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, không kịp suy nghĩ gì thêm, luống cuống đưa trả ví tiền cho Tô Thích.

Trâu Tướng Quân từ nhà vệ sinh quay lại, thấy sắc mặt của Ngụy Nhất có vẻ khác thường, trong lòng nghi hoặc quay sang nhìn Tô Thích một cái, Tô Thích vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như không nên Tướng Quân cũng bỏ qua luôn, lặng lẽ dắt tay Ngụy Nhất về nhà.

-_____

[1] Vườn Viên Minh: ban đầu được gọi là Ngự Viên, là một tổ hợp các cung điện và vườn nằm cách thành Bắc Kinh 8km về phía tây bắc, được

https://thuviensach.vn

xây vào thế kỷ XVIII và đầu thế kỷ XIX, là nơi các hoàng đế của nhà Thanh ở và cai quản triều chính.

[2] 97kg: Theo đơn vị tính trọng lượng của Trung Quốc, một cân tương đương với 0. 5kg

[3] Phấn đại: là một từ cổ, dùng để chỉ những cô gái xinh đẹp, có phong cách hoặc là nữ quý tộc trong hoàng cung.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Giống Như Chị Em Song Sinh

Cứ tưởng việc Ngụy Nhất nhận Tiểu Thất làm em gái chỉ là cảm hứng nhất thời của cô, lâu rồi sẽ quên. Nào ngờ, Ngụy Nhất lại tỏ thái độ rất nghiêm túc, quả nhiên luôn chú ý tìm kiếm công việc cho Tiểu Thất, hoàn thành chu đáo trách nhiệm vả công việc của một người chị. Thân thế của Tiểu Thất thật đáng thương, Ngụy Nhất lại đã mất cả bố lẫn mẹ nên hai người đều thấy đồng cảm thương yêu nhau. Nhưng, quả nhiên là Trâu Tướng Quân đã nói đúng, cô tìm vài công việc mà theo Ngụy Nhất là không tốt, vừa giữ được thể diện lại nhàn rỗi nhưng Tiểu Thất đều từ chối hết, nói rằng thu nhập từ những công việc đó đều không bằng thu nhập ở nhả hàng massagẹ, không nuôi nổi một gia đình có ba miệng ăn. Ngụy Nhất càng nghĩ càng cảm thấy ngượng tới nỗi toát mồ hôi, bản thân cô lớn hơn Tiểu Thất một tuổi, nếu nói đến việc hiếu thuận, hiểu biết thì quả thật cô không theo kịp người ta chút nào. Càng thấy xấu hổ, Ngụy Nhất càng chăm chỉ tới thăm phần mộ của bố mẹ hơn. Mỗi ngày, khi đến thăm bố mẹ, cô đều lặng lẽ rơi nước mắt, lặng lẽ ân hận, tại sao trước đây khi họ còn sống, cô lại không tận tâm báo hiếu. Trâu Tướng Quân liền ôm cô, vụng về an ủi, nói: "Đừng khóc nữa, đã bảo em đừng khóc nữa mà".

Vậy là chuyện của Tiểu Thất càng khiến Ngụy Nhất quan tâm hơn, không kịp báo hiếu với bố mẹ đẻ của mình thì giúp người khác báo hiếu bố mẹ họ cũng là một kiểu bù đắp.

https://thuviensach.vn

Mặc dù ba cô bạn trong phòng ký túc đã sống cùng Ngụy Nhất suốt ba năm, bốn người bọn họ cũng có chút tình cảm với nhau, nhưng ba cô gái kia suy cho cùng đều là những người hoạt bát vui vẻ, qua loa đại khái, khác xa tâm tính cùa Ngụy Nhất. Những ưu tư phiền muộn đó trong lòng Ngụy Nhất, ba cô bạn cùng phòng không thể nào hiểu được Tiểu Thất lớn lên trong bao nỗi buồn phiền, lại lương thiện thuần khiết, nghe cô gọi tiếng "chị" cũng cảm thấy mát lòng mát dạ, khơi gợi mạnh mẽ nhu cầu muốn bảo vệ cô ấy của Ngụy Nhất. Vì vậy, trong lòng Ngụy Nhất, Tiểu Thất còn gần gũi hơn, có duyênvới nhau hơn cả ba cô bạn cùng phòng. Hai người thường xuyên liên lạc, gặp gỡ, dần trở thành chị em thân thiết, không còn điều gì là không kể cho nhau nghe.

Tiểu Thất thương than thở với Ngụy Nhất rằng cô muốn thuê căn hộ tốt hơn một chút cho mẹ và em trai, chỗ họ ở bây giờ quá xa, tòa nhà lại quá cao, không có cầu thang máy, mẹ cô hằng ngày phải lên lên xuống xuống thật không tiện chút nào. Nhưng bây giờ, giá thuê căn hộ ở thành phố B cao đến ghê người, làm sao mà thuê nổi.

Ngụy Nhất chợt nhớ ra Trâu Tướng Quân có một căn hộ gồm hai phòng ngủ ở cách nơi làm việc của Tiểu Thất không xa, đồ đạc trong nhà đã được bài trí nhưng lại thường xuyên để trống, thi thoảng mới có người đến đó vài tiếng đồng hồ để dọn dẹp, thật quá lãng phí. Chi bằng tạm thời cho Tiểu Thất đến đó ở nhờ.

Ngụy Nhất tính toán như vậy, trong lòng rất phấn khởi, lập tức hứa với Tiểu Thất, nói rằng chuyện nhà ở cứ để chị lo, em chỉ cần lo chăm sóc tốt cho người nhà là được rồi.

Cô vốn nghĩ rằng việc như vậy quả là một mũi tên bắn trúng hai đích, công đức vô biên, Trâu Tướng Quân chắc chắn sẽ gật đầu đồng ý ngay, không ngờ sự việc lại không đúng như ý nguyện của Ngụy Nhất, Trâu Tướng Quân nhăn mày nhíu mắt, tỏ vẻ không vui.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đã trót hứa, sao có thể để Tiểu Thất và người thân của cô ấy mừng hụt được, vậy là cô cứ bám riết lấy Trâu Tướng Quân, luôn miệng nằn nì, hết mềm dẻo lại chuyển sang cứng rắn, khó khăn lắm mới thuyết phục được Trâu Tướng Quân đồng ý. Điều kiện là Ngụy Nhất bắt buộc phải thường xuyên đến ở chung, buổi tối cũng không được về trường.

Ngụy Nhất nghĩ một lát, cảm thấy cũng đáng giá, liền đồng ý.

Hôm chuyển nhà, Tiểu Thất nói mẹ cô đã tới bệnh viện, em trai đến trường học. Vậy là chỉ có hai người: cô và Ngụy Nhất. Ngụy Nhất chạy tới chạy lui, mệt đến nỗi mồ hôi nhễ nhại nhưng trong lòng lại vô cùng mừng rỡ.

Sau đó, Ngụy Nhất cũng thường xuyên tới căn hộ nơi Tiểu Thất đang sống, mối quan hệ của hai người ngày càng trở nên thân thiết, giống như chị em song sinh. Chỉ có điều, cô chưa có cơ hội được gặp mẹ của Tiểu Thất. Tiểu Thất nói với Ngụy Nhất, mẹ em rất cảm ơn chị, mẹ em vốn không tin trên đời này lại còn có người tốt như chị.

Ngụy Nhất cười sảng khoái, luôn miệng nói, mẹ của chúng ta, mẹ của chúng ta, đó là điều nên làm mà!

Cô gái họ Ngụy nghĩ ngợi một lát, cảm thấy ngại khi tranh công lao thuộc về mình, thật thà nói: "Căn hộ này là của Trâu Tướng Quân, chị chẳng làm được gì cả, đều là công sức của Trâu Tướng Quân đấy".

Buổi tối hôm đó, trong thư phòng rộng rãi, Ngụy Nhất và Trâu Tướng Quân vai kề vai ngồi trước bàn làm việc. Ngụy Nhất học tiếng Anh, Trâu Tướng Quân hơi nhíu mày xem xét tài liệu. Ngày nào anh cũng có những cuộc họp dài lê thê, những buổi tiệc xã giao không ngớt, có thể ngồi ở nhà xử lý công việc bên cạnh Ngụy Nhất như thế này thực sự là hiếm có.

Ngụy Nhất bị những từ mới trong tiếng Anh làm cho đau nhức đầu óc, mấy ngón tay nhỏ bất giác làm động tác xoay cán bút. Hồi Ngụy Nhất còn

https://thuviensach.vn

học cấp hai, trong lớp dấy lên phong trào xoay cán bút. Khi đó, bạn cùng bàn của cô là một cậu bạn trai rất hay chảy nước mũi, thành tích học tập thì dốt nát nhưng lại là một bông hoa lạ trong việc xoay cán bút. Đặt bút giữa ngón giữa và ngón áp út của bàn tay phải khẽ gẩy tay một cái, cán bút liền xoay tít, tuyệt đối không bị rơi xuống đất. Mọi người đều không thực hiện nổi kỹ thuật thần kỳ này, đều cảm thấy cậu bạn đó chỉ cần xoay cán bút cho dù cậu ấy có rớt nước mũi hay không thì đều vẫn toát lên vẻ khoáng đạt, đội trời đạp đất. Vậy là, cả lớp đều hết sức sùng bái bàn của Ngụy Nhất Không những thế cậu bạn ngồi cùng bàn tính tình còn kiêu ngạo, không dễ thu nạp đệ tử. Nhưng cuối cùng, Ngụy Nhất vẫn trở thành người thứ hai trong lớp biết xoay cán bút. Đó là do cô đánh đổi bằng đáp án đúng tới chín mươi tám phần trăm của năm lần kiểm tra Vật lý và hai lần thi Ngữ văn mới có được.

Cô bạn họ Ngụy đã không tiếc vốn ban đầu bỏ ra giá cao, công sức lớn, cuối cùng cũng học được những điểm quan trọng của kỹ thuật đó, từ dạo ấy, cô ra sức luyện tập không ngừng mỗi khi có thời gian, lúc ăn cơm thì cô xoay đũa, lúc quét nhà thì xoay cán chổi.

Một chiếc bút mực cứ xoay vèo vèo trên bàn tay phải của Ngụy Nhất. Trâu Tướng Quân cũng không buồn ngẩng đầu lên, nhắc nhở cô: "Tập trung học từ mới đi, đừng có làm ra vẻ thoải mái nữa".

Ngụy Nhất lập tức giơ cây bút ra trước mặt anh, tỏ vẻ đắc ý: "Anh làm được không? Làm được không?".

Trâu Tướng Quân lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó cầm lấy cây bút biểu diễn một lượt năm cách thức khác nhau với tốc độ khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, lại còn có thể liên tiếp chuyển từ tay nọ sang tay kia nữa chứ. Chiếc bút mực bình thường, thế mà khi ở trên những ngón tay thon dài của anh, nó dường như đã có trí khôn, xoay nhanh đến nỗi gió cũng không lọt vào được, kỹ thuật đó rõ ràng là điêu luyện, đạt tới đỉnh cao tột bậc, không ai sánh kịp.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất trợn mắt há miệng, bỗng rất sùng bái anh: "Sao anh biết nhiều cách như vậy? Bạn cùng bàn của em trước đây không biết được nhiều cách như thế".

Trâu Tướng Quân nhún vai: "Tập từ hồi mẫu giáo để nịnh hoa khôi của lớp".

"..."

Giờ đã là tháng mười một thời tiết dần chuyển lạnh. Ngụy Nhất là người sợ lạnh, cô đã phải khoác thêm một chiếc áo len dày từ lâu rồi. Thấy Trâu Tướng Quân chỉ mặc một chiếc sơ mi dài tay màu tím đậm trong trạng thái vô cùng thoải mái, cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Mỗi lần xét duyệt tài liệu, Trâu Tướng Quân đều đeo kính. Cằm dưới của anh hơi nhọn, sống mũi cao và thẳng, mái tóc đen dày hơi xoăn tự nhiên, đeo kính vào còn toát lên vẻ trí thức. Sắc mặt vốn lạnh lùng nghiêm khắc, giờ thêm chút văn vẻ nho nhã, trông anh càng phong lưu. Ngụy Nhất say sưa nhìn ngắm, trong lòng tấm tắc khen ngợi vẻ tuấn tú của anh, rồi lại than thở rằng sao ông Trời bất công như vậy đã ban cho anh một gia cảnh và chỉ số thông minh cao vời vợi mà người thường không thể nào vươn tới được, lại còn đặc xá cho anh một ngoại hình khôi ngô tuấn tú, ngay cả tài nghệ xoay bút mà cô luôn tự hào từ nhỏ cũng bị anh dễ dàng đánh bại. Bởi thế cô càng cảm thấy Trâu Tướng Quân ưu tú tới mức khiến người ta phải ghen tị.

Trâu Tướng Quân uể oải ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng như không, gõ mạnh tập tài liệu vào cái đầu đang vẩn vơ suy nghĩ của Ngụy Nhất, lạnh lùng buông một câu: "Lát nữa mà không nghe, viết được từ mới, em sẽ rất thê thảm đấy". Rồi lại ung dung cúi đầu xuống tiếp tục xem tài liệu.

Ngụy Nhất nhăn mũi đưa tay lên xoa xoa đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thượng đế vẫn rất công bằng, bên ngoài tốt đẹp bao nhiêu thì bên

https://thuviensach.vn

trong lại hung ác bấy nhiêu".

Trâu Tướng Quân từ nhỏ đã thông thạo bốn ngoại ngữ là tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nga và tiếng Ý, nhưng tiếng Hán vẫn không bị mất gốc. Ngoài việc phát âm tiếng Hán mang chút âm sắc của phương Tây ra, những thanh ngữ, văn ngôn quan trọng, anh đều có thể sử dụng được.

Nếu muốn nói một người ngốc tới cực điểm, cũng là chuyện khá dễ dàng. Mặc dù nói rằng đề thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu, cấp tám của Trung Quốc thực sự khiến người ta khịt mũi coi khinh, nhưng từ vựng và ngữ pháp thì cũng chỉ có từng ấy thứ, học thuộc lòng, ghi nhớ một cách máy móc suốt mười năm, sớm chiều mong ngóng, việc vượt qua được trình độ tiếng Anh cấp tám cũng không thành vấn đề. Nào ngờ Ngụy Nhất bỏ biết bao công sức và quyết tâm, mong ngóng chờ đợi suốt bao năm cũng chỉ miễn cưỡng "quen biết một cách hời hợt" với môn tiếng Anh, đến giờ vẫn bị đẩy ra bên ngoài cửa của trình độ tiếng Anh cấp bốn. Nào ngờ chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn lại có liên quan mật thiết tới việc cấp bằng tốt nghiệp, điều này khiến Ngụy Nhất vô cùng lo lắng, thề rằng sẽ coi chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn là kẻ thù hàng đầu của mình.

Vì vậy, khả năng thiên bẩm về mặt ngôn ngữ của Trâu Tướng Quân cũng khiến Ngụy Nhất hận tới nỗi giậm chân vỗ ngực, vô cùng rầu rĩ. Chỉ số thông minh thấp đến mức ngạc nhiên của Ngụy Nhất cũng khiến Trâu Tướng Quân không thể lý giải nổi.

Một lát sau, bài tự kiểm tra nghe viết từ mới của Ngụy Nhất quả nhiên không đạt. Một trăm từ thì sai mất năm mươi từ, còn lại năm mươi từ kia thì có tới một nửa là không viết hết được. Trâu Tướng Quân cầm quyển vở nghe viết của Ngụy Nhất trên tay, nhìn cô nói một cách nghiêm túc: "Phải phạt".

Khuôn mặt nhỏ xinh của Ngụy Nhất lộ rõ vẻ đau khổ, đan các ngón tay vào nhau hỏi phạt như thế nào.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân dùng tay xoa xoa cằm, dường như đang chăm chú suy nghĩ, một lát sau anh đứng dậy nói: "Đi tắm trước đã".

Ngụy Nhất dù ngốc nghếch nhưng cũng phần nào hiểu được tính cách của Trâu Tướng Quân, lúc này cô cũng ngầm hiểu được mình sẽ chịu hình phạt gì, dềnh dềnh dàng dàng đi theo sau Trâu Tướng Quân. Sau một hồi quấn quýt với cảnh tắm uyên ương, hai người cùng đổ người xuống chiếc giường rộng hai mét.

Trâu Tướng Quân mới đi công tác ở Đức về, gần nửa tháng nay chưa được gần gũi vợ, nhớ nhung vô hạn, lúc này khó tránh khỏi sự hấp tấp nóng vội, động tác cũng mạnh mẽ thô lỗ hơn một chút. Ngụy Nhất trong lúc hứng khởi cũng không quên nhắc nhở anh một câu trong thời khắc quan trọng cuối cùng: "Bao! Bao!".

Trâu Tướng Quân khó có thể kiềm chế cơn dục vọng, rất thiếu kiên nhẫn, cũng không muốn phải mang thêm thứ đó, vừa cắn vào chiếc cổ xinh đẹp của Ngụy Nhất vừa thì thào đầy mê hoặc: "Không mang bao nữa đâu! Có thai thì càng tốt, để sinh luôn".

Ngụy Nhất còn chưa tốt nghiệp đại học, lại đã từng tận mắt chứng kiên nỗi đau đớn của Nguyệt Nguyệt khi đi phá thai nên không muốn trượt theo vết xe đổ đó, cô liền gắng hết sức nâng người dậy, kiên quyết và mạnh mẽ chống lại sự tấn công của Trâu Tướng Quân.

Hai người đang quấn quýt lấy nhau tới nỗi không thể tách rời ra được thì di động của Ngụy Nhất lại bất ngờ vang lên một cách mất lịch sự.

Trâu Tướng Quân hôn ngấu nghiến Ngụy Nhất, không để cô bị phân tâm, Ngụy Nhất lại làu bàu định bò dậy nghe điện thoại, nói rằng nhỡ ai đó có việc gì gấp. Trâu Tướng Quân cuối cùng đành buông cô ra, ngồi dậy trong trạng thái dục vọng đang bùng cháy, thầm nguyền rủa cả chiếc điện

https://thuviensach.vn

thoại lẫn người gọi tới. Dưới những lọn tóc hơi xoăn, đôi mắt nhìn Ngụy Nhất đã đỏ lựng lên vì bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt.

Cô bạn họ Ngụy trợn mắt lên lườm anh một cái, vội vàng nghe điện thoại, "Tiểu Thất?", sau đó liền trở nên cuống quýt, sốt sắng, "Tiểu Thất, em đừng hoảng sợ, cứ từ từ nói, có chuyện gì vậy?... Nói to lên một chút, đừng khóc, chị nghe không rõ, là chỗ nào... Ờ, được, được, em đừng sợ, đừng quá lo lắng, chị sẽ tới ngay!".

Ngụy Nhất cúp điện thoại, cũng không buồn quay sang nhìn Trâu Tướng Quân một cái, khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt, nhảy xuống giường mặc quần áo. Trâu Tướng Quân đang khó có thế kìm nén ngọn lửa dục vọng, lại thấy Ngụy Nhất không buồn chào hỏi gì mà định đi ngay, anh liền hỏi một cách khó chịu: "Em đi đâu?".

"Tiểu Thất gặp chuyện không hay rồi! Bây giờ cô ấy đang khóc lóc thảm thiết, đang ở khu Chí Tôn, chắc chắn là bị người ta ức hiếp rồi! Em phải đi cứu cô ấy!", Ngụy Nhất vừa xỏ tất vừa giải thích một cách ngắn gọn.

Trâu Tướng Quân trợn tròn mắt: "Em cứu thế nào?".

Ngụy Nhất đang xỏ chân vào một nửa chiếc tất, dừng lại giữa chừng, suy nghĩ một lát liền kéo Trâu Tướng Quân: "Đúng rồi, may mà anh nhắc nhở em! Đi, anh đi cùng em!"

Trâu Tướng Quân đứng dậy ôm Ngụy Nhất vào lòng, nâng khuôn mặt của cô lên, đặt vào đó một nụ hôn, nói tùy hứng: "Anh không đi, em cũng không được đi". Nói xong, anh cúi người xuống định tặng cô một nụ hôn thật sâu.

"Trâu Tướng Quân! Anh đừng lạnh lùng như thế mà!", Ngụy Nhất trong lòng lo lắng, cố hết sức đẩy anh ra, ngữ khí cũng có vẻ thiếu thân thiện:

https://thuviensach.vn

"Em gái em gặp nguy hiểm, sao anh lại thấy chết mà không cứu, chỉ nghĩ tới những chuyện vớ vẩn ở trên giường thôi?".

Trâu Tướng Quân khẽ nhíu cặp mày rậm: "Đã muộn như thế này rồi, em gái của em cũng biết chọn thời điểm để giày vò người khác đấy chứ".

"Rốt cuộc anh có đi không?", Ngụy Nhất đanh giọng.

Trâu Tướng Quân sa sầm nét mặt, thấy Ngụy Nhất tức đến nỗi đỏ mặt tía tai, anh liền kiềm chế uể oải nói: "Em và cái cô Tiểu Thất kia mới quen biết nhau được vài tháng, cô ta là người như thế nào, em đã tìm hiểu kỹ chưa? Trong nhà cô ta có những ai và họ thế nào, em có biết rõ không? Dạo trước, tìm nhà cho cô ta, căn hộ đó vốn để trống, anh cũng không nói gì. Hôm nay đã giờ này rồi, còn gây chuyện ở những chốn như Chí Tôn nữa. Với thân phận chỉ là một chuyên viên massage chân như cô ta, có thể vào được Chí Tôn hay không, em không cảm thấy có điểm gì đáng nghi ngờ sao?".

"Chuyên viên massage thì sao nào? Năm đó, em cũng chỉ là một sinh viên bình thường, chẳng phải là cũng đã từng vào được Chí Tôn sao? Chỉ có đám quý tử nhà giàu các anh mới vào được đó, còn bọn em lại không được sao?", Ngụy Nhất có phần thiên kiến, không đợi Trâu Tướng Quân nói hết đã ngắt lời anh.

Trâu Tướng Quân kiềm chế, ôm chặt cơ thể đang không ngừng vùng vẫy vào lòng, nói: "Nói em là heo em lại không thừa nhận. Cô ta có thể vào được Chí Tôn, điều đó chứng tỏ rằng cô ta đã có người bảo lãnh, đâu cần chúng ta nhúng tay vào. Hơn nữa lại bịa ra vài câu thê lương về thân phận của mình mà không hề có bằng chứng, chỉ có người ngốc như em mới tin thôi, hoàn cảnh thực sự của cô ta như thế nào, kết giao với những ai, lần này đắc tội với ai, tất cả những điều đó chúng ta đều không rõ. Vì một người lạ có thân phận không rõ ràng mà lại mạo hiểm đi như vậy, em thấy có thỏa đáng không?".

https://thuviensach.vn

"Thế anh bây giờ đi cứu cô ấy thực sự là không thỏa đáng? Đối với những doanh nhân máu lạnh như các anh, quả thật là việc này rất không đáng giá. Xin anh hãy buông tay ra, cô ấy là người xa lạ đối với anh nhưng cô ấy cũng là em gái em!" Ngụy Nhất gắng hết sức vùng vẫy, thấy Trâu Tướng Quân không buông tay, cô liền cúi đầu xuống cắn lên cánh tay anh một cái.

Trâu Tướng Quân bị đau, có chút bực bội, nhưng thấy khuôn mặt Ngụy Nhất đầy phẫn nộ và thất vọng, lại mềm lòng, nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Tiểu Trư, em nghe anh nói không phải là anh không đi cứu. Đầu năm tới các cấp chính phủ đều đứng trước việc thay lãnh đạo nhiệm kỳ mới, người đại diện cho các bộ ngành có liên quan đều chịu sư điều chỉnh trong phạm vi rộng. Bố anh giờ đang phải ứng phó với áp lực và thách thức từ mọi phương diện, là một người con như anh, giờ đây, điều tối kị nhất là ngang nhiên gàn dở, cần phải xử lý mọi việc một cách mềm mỏng. Những người ở khu Chí Tôn đó biết anh khá nhiều, anh đến đó như vậy, chẳng phải là sẽ xảy ra vấn đề mới hay sao? Điều đó chắc chắn sẽ không có lợi mà lại rất có hại cho bố anh".

Trâu Tướng Quân đã ba mươi tuổi, dù sao cũng điềm tĩnh hơn nhiều, không còn vẻ ngông cuồng ngạo mạn như hồi trẻ nữa.

Những lời nói vừa rồi lại rất thật tình. Dạo trước, vì Ngụy Nhất, anh đã thưởng cho đội trưởng đội Phòng cháy chữa cháy họ Mã một chai rượu ngoại, chuyện đó không hiểu sao lại đến tai của bố anh, Bộ trưởng Trâu đã gọi điện tới, mắng con trai một trận, nói rằng chuyện đó đã có ảnh hưởng rất không tốt, nói anh lớn như thế rồi mà làm việc gì cũng không biết nghĩ tới hậu quả. Mãi tới khi Trâu Tướng Quân phải thề rằng sau này sẽ không để xảy ra những chuyện tương tự như vậy nữa, Bộ trưởng Trâu mới chịu cho qua.

Ngụy Nhất lại không hiểu được những mối quan hệ phức tạp trên chính trường, thầm nghĩ, con trai đi cứu người khác, sao có thể ảnh hưởng tới tiền

https://thuviensach.vn

đổ của bố. Lúc đó cô cứ chắc chắn rằng Trâu Tướng Quân vì không muốn đi nên mới tìm cách thoái thác như vậy, phẫn nộ nói: "Bọn em là những người bình thường, bọn em học thức nông cạn, người thân hay bạn bè gặp nạn, chứng em sẽ tới giúp đỡ, không giống như những người vĩ đại, mưu cao trí rộng như các anh, hơi một chút là tính toán xem lợi hại nhiều hay ít! Em đã nói rồi, anh có thể không đi, em không cầu xin anh nhưng anh buông tay ra, bây giờ em gái của em đang gặp chuyện, em phải đến đó".

Trâu Tướng Quân có thể coi là đã quá nhã nhặn với Ngụy Nhất mọi điều tốt xấu anh đều phân tích cả, Ngụy Nhất vẫn không nghe ra, ngược lại, còn kích thích sự gan dạ và hiệp nghĩa vốn thiếu thốn nhất trong tính cách của cô nữa, biến cô trở thành một hiệp nữ đầy quả cảm, đứng ra bảo vệ cho chính nghĩa và hòa bình, còn Trâu Tướng Quân lại trờ thành kẻ không đáng một xu.

Ngọn lừa giận dữ của Trâu Tướng Quân cũng được bùng phát, anh buông Ngụy Nhất ra, lạnh lùng nói: "Tùy em".

Ngụy Nhất cầm lấy túi xách bước ra ngoài, quả nhiên không buồn quay đầu nhìn lại.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Giải Cứu

Giờ đã là nửa đêm, Trâu Tướng Quân thật sự không thể để Ngụy Nhất ra khỏi nhà một mình.

Anh vừa bực mình vừa lo lắng, nhưng cũng không có cách nào để ngăn cản cô, thầm nghĩ, chắc người xưa cũng đã từng phải chịu nỗi thiệt thòi này nên đã sớm căn dặn đời sau rằng chỉ có phụ nữ là khó nuôi dưỡng nhất. Trâu Tướng Quân ngoài miệng nói như vậy nhưng vẫn rảo bước đuổi theo phía sau, túm được cô gái tùy tiện đó lại:

"Ngụy Nhất, anh cảnh cáo em, đừng gây chuyện nữa! Em đi thì giải quyết được việc gì chứ? Mau vào ngủ đi."

Ngụy Nhất hất mạnh tay anh ra, thậm chí không buồn nói lại, cứ nhất mực xỏ giày.

"Đợi anh, anh mặc quần áo", Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói.

Ngụy Nhất sững người, không dám tin vào tai mình, ngẩng đầu lên nhìn, không rõ ý anh vừa nói.

"Mặc quần áo làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ cứ thế này mà tới Chí Tôn sao?", Trâu Tướng Quân buông một câu nhẹ như không.

Ngụy Nhất đã hiểu ra, lập tức gạt nước mắt mỉm cười, nhảy tới bên Trâu Tướng Quân, hôn một cái rõ kêu vào phía dưới cằm của anh, cất giọng trong trẻo nói: "Cảm ơn chồng!".

"Đúng là đã quá nuông chiều em rồi!", Trâu Tướng Quân lắc đầu nói, ôm Ngụy Nhất đi vào phòng ngủ, cúi đầu nhìn cô, ngay sau đó cười hì hì nói: "Đêm hôm khuya khoắt còn phải ra ngoài đi cứu mạng người khác, nhưng đổi lại được một tiếng gọi chồng của Ngụy Tiểu Trư cũng coi là đáng giá. Tiểu Trư, hay là chúng ta hoàn thành nốt việc làm còn dang dở ban nãy trước đã?".

"Trâu... Tướng... Quân!", Ngụy Nhất giận dữ hét lên.

Trâu Tướng Quân không nói cười nữa, vừa mặc quần áo vừa dặn dò Ngụy Nhất: "Tiểu Trư, em phải ở yên trong nhà, mệt thì ngủ đi. Em đi cũng chẳng có tác dụng gì, anh sẽ về ngay thôi, bảo đảm em gái của em sẽ không thiếu một sợi tóc đâu! Em phải nghe lời, biết chưa?".

Ngụy Nhất nghi hoặc nói: "Em làm sao biết được anh lừa em nói là đi cứu Tiểu Thất nhưng trên thực tế lại gọi Vĩ và đám bạn đi đánh bài?".

Trâu Tướng Quân khẽ cau mày: "Anh là loại người ăn không nói có như thế ư?.

Ngụy Nhất suy nghĩ thật kỹ một lát, Trâu Tướng Quân không phải dạng người hay nói dối, liền ngoan ngoan thỏa hiệp. Đưa Trâu Tướng Quân ra tới cửa, cô lại dặn dò kỹ tới vài lần những câu nói kiểu như "phải cẩn thận, đừng quá xốc nổi, chú ý an toàn". Ngụy Nhất hoàn toàn yên tâm vì bản lĩnh của Trâu Tướng Quân, thêm vào đó là tính cách vô tư của cô, sau khi Trâu Tướng Quân đi rồi, cô liền ngả xuống giường ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân đi lấy xe, mang theo trọng trách mà người vợ gửi gắm, đơn phương độc mã đi về hướng Chí Tôn.

Số nhân viên phục vụ ở Chí Tôn biết tới danh tiếng của đại gia Trâu Tướng Quân không phải là ít, không cần hỏi thăm nhiều, anh liền tìm thấy ngay chỗ của Tiểu Thất. Trong một căn phòng sang trọng được bao trọn gói, ngoài Tiểu Thất ra, còn có khoảng gần mười người đàn ông, bảy, tám phụ nữ, khói thuốc nồng nặc khắp phòng.

Những người đàn ông trong căn phòng đó do bản tính nóng nảy nên đã động thủ với nhau.

Họ đang đánh mắng lẫn nhau thì thấy một thanh niên cao lớn tuấn tú, sắc mặt không chút biểu cảm đẩy cửa bước vào, tất cả đều sững sờ, không biết rõ lai lịch của người mới đến nhưng đều nghĩ đó là cứu viện của đối phương, vậy là cứ đứng ngây ra nhìn Trâu Tướng Quân, không đám manh động nữa.

Trâu Tướng Quân uy phong lẫy lừng dừng giữa căn phòng với ánh sáng mờ ảo, đôi mắt sáng của anh lạnh lùng quét quanh phòng một lượt, cuối cùng đã nhìn thấy Tiểu Thất ngồi dưới nền nhà, đầu tóc rối tung, đang lo lắng cho một người đàn ông nằm ở một góc ghế sô pha ngay cạnh đó. Người đàn ông đó dường như đã bị thương, không nhìn rõ mặt, anh chỉ mơ hồ nhìn thấy thân hình tương đối to cao của anh ta.

Trâu Tướng Quân không muốn gây chuyện rắc rối, chỉ muốn đưa Tiểu Thất ra khỏi chỗ đó. Vậy là, anh rảo từng bước lớn kéo cô gái Tiểu Thất đang ngồi dưới nền nhà lên, tiện thể buông một câu: "Cô gái này tôi sẽ đưa đi", rồi định đi ra khỏi cửa. Tiểu Thất nhận ra Trâu Tướng Quân, cô đã nghe Ngụy Nhất kể nhiều, cũng nhớ được tên của anh, liền hét toáng lên gọi tên anh, vẻ mừng rỡ lộ ra trên khuôn mặt. Trâu Tướng Quân kéo cô đi, cô lại giãy giụa thoát ra, chạy tới bên góc ghế sô pha, chỉ vào người đàn ông đang nằm vật trên đó, nói như đang có lửa đốt trong lòng: "Họ đã ức

https://thuviensach.vn

hiếp bọn em biết bao nhiêu! Bạn em đã bị thương, cũng phải đưa anh ấy đi cùng!".

Trâu Tướng Quân liếc nhìn Tiểu Thất một cái, thấy cô bộ dạng nhếch nhác, váy áo bị xé rách tả tơi, trên mặt đầy vết cào xước, rõ ràng đã phải chịu một trận đòn dữ dội nhưng cô ta lại không hề có chút hoảng sợ, một giọt nước mắt cũng không có, lúc này còn không quên đưa theo cả người bạn của mình cùng thoát thân, trong lòng liền cảm thấy khâm phục cô vài phần.

Trâu Tướng Quân nhìn về phía người đàn ông đang đổ người trên ghế sô pha, vừa hay đối phương cũng ngẩng đầu lên nhìn anh. Người đàn ông đó có khuôn mặt vuông chữ điền thoạt nhìn đã thấy tỏ vẻ cường tráng, đôi mắt ti hí nhưng lanh lợi đang nghi hoặc nhìn về phía Trâu Tướng Quân. Nhìn vẻ bề ngoài, anh ta chắc lớn hơn Trâu Tướng Quân vài tuổi.

Trâu Tướng Quân cùng không buồn khom lưng, đưa mắt từ trên cao xuống nhìn anh ta, nói: "Có thể đi được thì đi".

Người đàn ông đó khó nhọc ngồi dậy, không thấy có vết thương nặng nào ngoài da nhưng một động tác lật người lại khiến anh ta đau tới nỗi nghiến răng nghiến lợi. Trâu Tướng Quân đã từng đánh lộn nhiều, liếc mắt một cái là biết người này bị thướng nặng ở cùng sống lưng, nhưng cũng không đưa tay ra giúp đỡ, đưa mắt nhìn Tiểu Thất, hất hàm: "Đỡ anh ta đi".

Tiểu Thất vội vàng gật đầu, bước tới cẩn thận dìu đỡ anh ta.

"Khoan đã, anh bạn này ở đâu ra vậy?" Đám đàn ông trước mặt ban đầu bị khí thế của Trâu Tướng Quân doa cho chết khiếp, không dám động dậy, không biết anh từ đâu tới, sau khi quan sát một hồi, thấy Trâu Tướng Quân dường như đơn phương độc mã tới, lập tức lòng ga dạ lại trỗi dậy, bước tới chặn Trâu Tướng Quân lại.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của Trâu Tướng Quân vẫn đang chằm chằm nhìn Tiểu Thất, ngữ khí rất tùy tiện: "Từ ngoài cổng bước vào".

Lúc này, một giọng phụ nữ lảnh lót kêu lên: "Trâu Tướng Quân? Đúng là anh sao?". Trâu Tướng Quân khẽ liếc mắt về phía người phụ nữ đó, mái tóc xoăn nhẹ, khuyên tai to bản. Cũng không nhớ đã gặp cô ta ở đâu, liền quay người kéo Tiểu Thất tiếp tục bước đi.

"Trâu Tướng Quân, anh không nhận ra em sao? Chúng ta lần trước đã gặp nhau ở phòng karaoke rồi mà!" Cô gái có mái tóc xoăn đỏ lại rất hứng khởi, sán lại gần anh.

"Không ấn tượng", Trâu Tướng Quân nói.

Thực ra, cô ta chính là cô gái đeo khuyên tai to bản, một trong những người đã ức hiếp Ngụy Nhất lần trước, là bạn của Uyển Như.

Người đàn ông cầm đầu phía đối phương vẫn giữ yên lặng, lặng lẽ quan sát mọi diễn biến, nghe thấy đại đanh của Trâu Tướng Quân, thấy rất quen thuộc, e rằng đó không phải là người dễ đối phó, liền cười hì hì bước tới, kéo lấy bả vai Trâu Tướng Quân: "Người anh em này là cao thủ ở đâu vậy? Đã đến đây rồi thì là bạn, cùng uống với nhau vài chén, được không?".

Trâu Tướng Quân liếc nhìn anh ta một cái, thấy đối phương khoảng ba mươi tuổi, áo quần bảnh bao, chắc lả một nhân vật có tầm cỡ, thờ ơ đáp lại: "Người làm ăn, không có thời gian".

"Tiểu đệ thường ngày cũng buôn bán lặt vặt, ngườị anh em này bận rộn với những thương vụ lớn gì vậy?" người đó lại hỏi.

"Không thể nói được", Trâu Tướng Quân bước lên phía trước hai bước, đến trước mặt người đó, điềm nhiên nói "Đừng có chặn đường".

https://thuviensach.vn

"Cậu lớn ơi! Sao thế hả? Cậu không hài lòng chỗ nào chứ? Cậu cũng chẳng buồn nghe xem anh Thang là ai! Lại còn làm bộ vênh váo trước mặt anh Thang của bọn tao nữa! Khỉ thật, mày còn chưa đủ tư cách đâu!", một tên đệ tử xốc nối lại muốn xông ra giành uy phong.

Trâu Tướng Quân làm ra vẻ như không nhìn thấy, đứng trước mặt người họ Thang đó, lại hạ giọng nói một câu: "Đừng có chặn đường". Ánh mắt anh không nhìn người đàn ông họ Thang, mà nhìn thẳng về phía trước.

Người đàn ông họ Thang thấy bị mất mặt, liền nổi cáu. Cô gái đeo khuyên tai to bản vốn chẳng có ý tốt gì, sán lại gần nói một câu, "Anh Thang, đây là Trâu Tướng Quân, lai lịch của bố anh ta không nhỏ, không trêu chọc được đâu!". Nhưng giọng nói của cô ta lại không hề hạ thấp, tất cả mọi người có mặt tại đó đều nghe rõ cả.

Mấy tên bên cạnh Thang đại ca lập tức hét toáng lên: "Bà trẻ ơi, bà đừng có nói với bọn này những lời như vậy, lý lịch khỉ gì chứ? Anh Thang của bọn ta mà lại bị lừa bịp sao? Nếu nói rõ lai lịch của anh Thang ra, e rằng hắn ta lập tức sẽ són ra quần, chui xuống gầm bàn mà trốn ấy chứ! Nếu đem bố của anh Thang ra, cũng có thể khiến hắn ta kinh sợ đến nỗi mềm nhũn hai chân, quỳ xuống mà đập đầu van lạy ấy chứ! Chỉ có điều, anh Thang vốn là người khiêm nhường, không cho đám đệ từ bọn ta được tuyên truyền khắp nơi! Ha ha ha! Bà trẻ nên tránh xa một chút, đừng cố ưỡn ẹo bên cạnh bọn ta đây nữa! Khỉ thật, đám bà trẻ đều là những chiếc máy bào mòn nếu không phải hắn ta đã nhắm trúng cái con bé mặt trắng kia thì lần này chắc lại đuổi theo tên đó mà tự nguyện dâng hiến hay sao?". Nói rồi, mấy người bọn họ cười hi hi ha ha, ngay cả cô gái đeo khuyên tai to bản cũng bị lôi ra làm trò cười.

Nếu lần này đại ca họ Thang thả cho ba người Trâu Tướng Quân đi thì sự tôn nghiêm của đại ca ở đâu, uy tín ở đâu. Đại ca họ Thang lúc đó sa sầm nét mặt, nói: "Các nhân vật có tiếng ở thành phố B này rất nhiều, những người đáng vênh váo ở thành phố B cũng không ít, người anh em

https://thuviensach.vn

nay, tại sao hôm nay lại gây khó dễ với Thang mỗ tôi? Cũng cần phải giải thích rõ ràng. Người đàn ông kia ban nãy đã tỏ rõ uy phong, vì một người phụ nữ đã tát Thang mỗ một cái, không may, Thang mỗ này lại là người có tính thù dai, nếu không sao có thể ăn nói với đảm huynh đệ của ta được? Hôm nay, nếu anh bạn muốn đưa hai người này ra khỏi đây thì phải hỏi huynh đệ của Thang mỗ này trước đã, xem họ có cho phép hay không! Tôi cũng xin gọi cậu một tiếng là bạn, đừng có không uống rượu mời, lại muốn uống rượu phạt! .

Những câu đó được nói ra một cách đầy hằn học tiếc rằng Trâu Tướng Quân dường như không nghe thấy anh chỉ khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn cánh tay đang giơ ra trước mặt anh của vị đại ca họ Thang, vẫn là câu nói đó, vẫn giọng điệu đó, Trâu Tướng Quân nói: "Đừng có chặn đường",

"Thằng khỉ này, không hiểu rõ lời nói của đại ca chúng tao à? Đừng cố giả bộ, hất cái gì mà hất?" Một tên xốc nổi nhất không kìm nén được, tiến lên đẩy mạnh Trâu Tướng Quần một cái nhưng không ngờ tay hắn lại nhắm thẳng tường.

Trâu Tướng Quân vẫn không hề động đậy, chỉ chậm rãi quay đầu lại, nhìn hắn ta một cái, tên đó sợ đến nỗi sững người trước cái nhìn sắc lạnh của anh, tài ăn nói cũng không quên phát huy nhưng ngữ khi đã rõ ràng yếu hơn một chút: "Mày... mày... khỉ thật... mày tới đây để gây chuyện hả?".

Trâu Tướng Quân nói: "Tôi đã hứa với vợ mình, sẽ không ra tay, các người mau tránh ra".

"Ha ha ha hal Còn hứa với vợ nữa cơ đây! Lý do này cũng không tồi đâu chứ, quá nhiên khiến Thang mỗ được mở rộng tầm mắt. Anh em đâu, nhớ học tập đấy!" Thang đại ca thấy Trâu Tướng Quân đã lộ rõ điểm sơ hở qua câu nói đó, một người đàn ông thực sự mạnh sao có thể nói ra những lời e sợ phụ nữ như vậy? Vậy là anh ta lập tức thay đổi điệu bộ: "Tặc tặc, ông đây cứ tưởng con bé mà ngài tới cứu là vợ của ngài chứ? Dám hỏi ở

https://thuviensach.vn

nhà vẫn còn một vị nữa sao? Tay trái ôm, tay phải bế à? Lại cùng một giuộc với anh Thang ta đây mà! Nếu đã chịu nghe theo chỉ thị của các bà trẻ, vậy thì dù thế nào cũng phải cho chú em chút thể diện, nếu không thì thật mất mặt đám đàn ông chúng ta quá! Hôm nay thế này vậy, trước mặt mọi người, chú em chui qua háng anh đây, anh sẽ để chú em đưa con bé kia đi rồi ngoan ngoãn về nhà phụng mệnh vợ, nhưng người đàn ông thì phải để lại đây, chú em xem...? ',

Trong lúc Thang đại ca đang nói, Trâu Tướng Quân đã buông Tiêu Thất ra, khẽ nói cô đưa bạn của mình tránh sang một bên, chậm rãi xắn tay áo lên, quay người lại, tặng một cú đấm như trời giáng vào mặt Thang đại ca - người vẫn đang luyên thuyên không ngớt kia.

Cú đâm đó được ra tay vừa nhanh vừa mạnh, Thang đại ca không kịp phòng bị, cú đâm của Trâu Tướng Quân đánh trúng sống mũi, người bỗng chốc đổ về phía sau, nằm sõng soài trên nền nhà, ôm lấy mũi lăn lộn kêu đau.

Đám người phía đối phương kinh ngạc thất sắc, không ngờ một mình đơn phương độc mã như Trâu Tướng Quân lại dám ra tay trước, không những thế cú đấm còn rất mạnh.

Tất cả đều vô cùng phẫn nộ, ỷ thế đông người, nhất loạt cầm chai rượu đã đập vỡ một nửa xông lên.

Một tên xông tới từ phía chính diện, Trâu Tướng Quân bật lên, đấu lại bằng cả hai chân, một chân đạp vào một chân đạp vào lồng ngực của hắn ta. Tên đó lập tức ngã ngửa mặt lên chiếc bàn trà bằng kính, những tiếng kêu loảng xoảng vang lên, ly cốc rơi vỡ đầy mặt đất, tên đó rên rỉ nhổm người dậy. Trâu Tượng Quân xoay một vòng trong không trung, hai chân vững chãi chạm đất trong tư thế xuống tấn. Sau đó lại bật ngay lên như một sợi dây thun một cú đạp chân nhằm trúng vào mặt một tên xông lên từ phía sau, tên đó chắc đã bị cho đi vài chiếc răng cửa, lập tức ôm mặt kêu la oai

https://thuviensach.vn

oái, máu tươi rỉ ra từ những kẽ tay. Lúc đó, một người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ đen hét vang xông tới, giơ cao vỏ chai rượu đã đập vỡ một nửa phần đáy lên định giáng xuống đầu Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân luôn dỏng tai nghe ngóng xung quanh, nghiêng đầu né sang một bên theo phản xạ, chai rượu đập trượt xuống vai anh, lại vỡ thêm một nửa. Trâu Tướng Quân hoàn toàn không thấy đau, nhanh chóng túm lấy người đàn ông mặc bộ độ đen, lấy hết sức bẻ quặt tay hắn ta ra phía sau, không trung vang lên tiếng khớp xương kêu răng rắc vì bị bẻ. Người đàn ông mặc bộ đồ đen đó cũng là một nam tử hán, tay trái bị Trâu Tướng Quân bẻ quặt ra phía sau, tay phải vẫn giơ nắm đấm giáng xuống đầu Trâu Tướng Quân. Anh phải buông hắn ta ra, đồng thời nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước, bật người lên với tốc độ nhanh như chớp, cánh tay trái mạnh mẽ kẹp chặt lấy cổ người đàn ông mặc bộ đồ đen đó, tay phái nắm lại thành nắm đấm, đấm thẳng vào huyệt thái dương của hắn ta. Người đàn ông đó không kịp kêu lên một tiếng, mềm nhũn người đổ vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Từ nhỏ, Trâu Tướng Quân đã luyện tập Taekwondo, những đòn tấn công bằng chân vô cùng lợi hại, không hề có chút e sợ gì với những tên nhãi nhép kia, anh ra đòn đá chân, mỗi thế đánh gục một tên. Hơn nữa, phía bạn trai của Tiểu Thất còn thêm mấy người bạn nữa, đối phó với gần mười người của phe đối phương cũng không bị rơi vào thế yếu.

Chỉ có điều, họ đã khiến căn phòng sang trọng của khu giải trí Chí Tôn đổ vỡ, rối loạn.

Trâu Tướng Quân không có bộ mặt cực kỳ hung ác, thậm chí, biểu hiện trên khuôn mặt của anh vẫn không hề thay đổi, đôi môi mỏng mím chặt, hai mắt tinh anh nheo lại toát lên ánh nhìn dữ dằn khiến người ta không lạnh mà vẫn phải run lên cầm cập. Thang đại ca sau một hồi lăn lộn trên nền nhà, chậm rãi tiến lại gần, chống người đứng dậy, rút từ phía sau lưng ra một con dao sáng quắc dài một tấc, khẽ khàng rảo bước hướng về phía Trâu

https://thuviensach.vn

Tướng Quân. Hai mắt của Thang đại ca đã sớm vằn đỏ, giơ dao hằn học nhằm trúng lưng của Trâu Tướng Quân đâm mạnh.

Tiểu Thất thấy vậy, hoàng hốt hét toáng lên: "Trâu Tướng Quân, coi chừng phía sau!", rồi vội vàng lao tới, ôm chầm lấy lưng của Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Qụân đã sớm biết mối nguy hiểm từ phía sau lưng, vốn đã có cách để né tránh, nào ngờ lại bị Tiểu Thất chạy tới chăn nên anh lại rơi vào thế bị bó buộc. Không kịp né tránh, anh đành lôi theo cả Tiểu Thất, lăn xuống nền, tư thế trông hơi nhếch nhác.

Lưỡi dao lướt qua sống lưng của Tiểu Thất, chỉ khẽ rạch một đường nhỏ trên cánh tay của cô, lập tức rỉ máu. Tiểu Thất dù có dũng cảm như thế nào nhưng vẫn chỉ là một cô gái, tuổi đời lại còn trẻ, thấy mình bị chảy máu, sợ hãi khóc toáng lên, Tiếng khóc đó đã ảnh hưởng đến tâm lý của toàn bộ các mỹ nữ có mặt trong phòng. Phụ nữ vốn rất sợ máu, cảm thấy chảy máu là một chuyện vô cùng lớn lao, tất cả đều sợ đến nỗi ôm đầu lẩn trốn, luôn miệng la hét đến nỗi đám người phía Thang đại ca cũng có chút bất an.

Cơn tức giận của Trâu Tướng Quân đã lên tới đỉnh điểm, hai mắt đỏ hoe, anh nhổm dậy lao ngay về phía Thang đại ca, sải những bước lớn mà vững chắc, đôi mắt sắc lạnh chằm chằm nhìn vào mặt con người đê tiện đó. Tên đại ca họ Thang đó dù đã từng trải nhưng chưa gặp phải nhân vật nào lợi hại như vậy, vốn đã có chút hoang mang, giờ đây, thấy Trâu Tướng Quân nổi cơn thịnh nộ nên có phần hoảng sợ trước khí thế của anh, bỗng run rẩy.

Lúc Trâu Tướng Quân tiến lại gần, Thang đại ca giơ dao đâm một nhát, tay trái của Trâu Tướng Quân giơ lên đỡ, tay phải nắm chặt lấy cổ tay của Thang đại ca, bàn tay to khỏe của anh dồn sức bóp mạnh, cánh tay cầm dao của Thang đại ca lập tức mềm nhũn, lỏng lẻo, con dao rơi xuống, vừa hay lại được Trâu Tướng Quân đỡ kịp. Anh nhanh chóng dí sát dao vào cổ Thang đại ca.

https://thuviensach.vn

Thang đại ca bị khống chế mấy tên còn lại đều dừng mọi động tác. Thang đại ca sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, hai đầu gối mềm nhũn như muốn khuỵu xuống. Trâu Tướng Quân xốc hắn lên, lưỡi dao lại càng dí sâu vào cổ hắn hơn. Thang đại ca lập tức hét toáng lên xin tha mạng:

"Đừng, đừng! Cứu tôi với! Xin đừng giết tôi! Tôi... bố tôi là Thang Cương! Nếu giết tối, chắc chắn anh sẽ ân hận cả đời đấy!"

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Con Rể Hờ

Đại danh của Thang Cương, Trâu Tướng Quân đã từng nghe nói tới, đó là Bí thư Đảng ủy của một quận ở thành phố B, cán bộ Đảng ủy là chức quan không nhỏ, mấy năm gần đây cũng đã thực thi được một vài việc có ích cho nhân dân của thành phố B. Trâu Tướng Quân lạnh lùng nói: "Nhưng mày đã động dao vào người Tiểu Thất". Trâu Tướng Quân vẫn nhớ rất rõ ràng rằng anh đã đảm bảo với Ngụy Nhất là sẽ đưa Tiểu Thất trở về an toàn. Giờ đây, lời hứa đó đã bị tên họ Thang này phá vỡ, anh vô cùng tức giận.

Tiểu Thất lại không biết rõ nội tình, cứ tưởng Trâu Tướng Quân vì muốn trả thù cho mình nên vô cùng cảm động. Nhưng lại lo sợ sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng, cô sợ đến nỗi mặt mũi trắng nhợt, dùng bàn tay ôm vết thương, run rẩy nói: "Em không sao, anh Trâu! Em không sao!". Tiểu Thất tự cho rằng, kề vai sát cánh trải qua một trận chiến sẽ trở nên thân quen hơn nhiều, vì vậy cô cũng đổi cả cách xưng hô.

Trâu Tướng Quân cũng không buồn nhìn cô một cái, cứ chằm chằm nhìn Thang đại ca- kẻ đang run rẩy như cầy sấy – rồi lạnh lùng vạch một đường dao trên bắp tay rắn chắc của hắn. Thang đại ca cứ ngỡ bị cắt đứt cánh tay, thét lên thất thanh. Trâu Tướng Quân bình thản nói: "Đáng lẽ phải rạch một đường trên cổ của mày, tao dịch xuống vài phân, bởi vì tao đã hứa với vợ là không đánh nhau, không gây lộn, chứ tuyệt nhiên không phải vì

https://thuviensach.vn

sợ bố của mày, thẳng thắng mà nói, Thang Cương cũng chẳng là gì trong con mắt của Trâu Tướng quân này đâu". Trâu Tướng Quân quay đầu lại, đưa mắt lướt qua một lượt đám đàn em của Thang đại ca đang đứng đó, gằn giọng nói: "Nhân lúc tao còn chưa đổi ý, mau mang lũ chó của ngươi cút đi, cút". Nói xong, anh quăng Thang đại ca sang một bên, tiện tay "xoảng" một tiếng, ném con dao xuống dưới chân hắn.

Thang đại ca loạng choạng vài bước, bộ dạng nhếch nhác, sau khi đã đứng vững được, không quay lại nhìn con dao đã nhuốm máu kia dù chỉ một cái. Hắn ta không ngoan ngoãn chịu thua, vẫn buông ra vài câu chửi đổng nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Trâu Tướng Quân, lại sợ đến nôi run cầm cập, chỉ nói với đám đồ đệ: "Đi thôi!", khí thế cũng không còn rắn rỏi mạnh mẽ như lúc đầu nữa.

Một đám nhười cả nam lẫn nữ lũ lượt đi ra, chỉ còn lại Trâu Tướng Quân và sáu người phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất thấy mình đã gây thêm phiền phức cho Trâu Tướng Quân, cảm thấy nên giải thích về sự việc và nhân tiện mời anh ăn một bữa cơm hay làm một việc gì đó, liền bước đến, mở miệng nói: "Anh Trâu, thật sự rất cảm ơn anh! Sự việc là thế này, anh Lý là một người bạn…".

Trâu Tướng Quân lại xua tay ngắt lời: "Tôi không có hứng nghe".

Tiểu Thất đã coi Trâu Tướng Quân như một vị anh hùng cái thế, vô cùng biết ơn anh nên cũng không thấy buồn bực gì.

Người đàn ông bị thương vùng cột sống đã có thể cố gắng đứng lên được, giơ tay về phía Trâu Tướng Quân, giọng nói thô kệch: "Tôi là Lý Đàn Cường, người anh em này họ gì vậy? xưng hô thế nào nhỉ?"

"Trâu Tướng Quân", Trâu Tướng Quân ừ hữ một tiếng, miễn cưỡng bắt tay với đối phương, sau đó lại liếc nhìn đồng hồ, vẻ thiếu kiên nhẫn hiện rõ trên khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Có thể nhận thấy rất rõ, Lý Đàn Cường được rèn luyện trong quân ngũ, dáng vẻ, khí chất đều rất hiên ngang, thấy điệu bộ thờ ơ của Trâu Tướng Quân, anh ta cũng không tự tạo hứng thú nữa, được vài tên đàn em dìu đỡ cùng Tiểu Thất định bước đi. Trâu Tướng Quân lại không hề nể mặt, tiến lên phía trước chặn đám người đó lại, chỉ vào Tiểu Thất nói: “Tôi muốn đưa cô gái này đi”.

Mấy người đàn em đều sững sờ, đám đệ tử của Lý Đàn Cường cảm thấy đại ca của mình bị sỉ nhục, trở nên phẫn nộ: “Mày đừng có giỏ được vài chiêu lại không biết mình họ gì nữa! Chọc tức tao thì ai tao cũng bất chấp đấy!”. Rồi hắn định xông ngay lên nhưng bị Lý Đàn Cường ngăn lại: “Tiểu Vương, đừng nóng nảy! Nếu người anh em này là bạn của Tiểu Thất, vậy thì nhiệm vụ quan trọng đưa Tiểu Thất về đành phiền tới người anh em họ Trâu này rồi”.

Đám người bọn Tiểu Vương không đồng ý với vẻ yếu thế của Lý Đàn Cường, đều kinh ngạc, khuyên ngăn: “Anh! Hãy để chúng ta đưa Tiểu Thất về!”.

Lý Đàn Cường đã quyết, chỉ dặn dò Tiểu Thất vài câu rồi dẫn đám đệ tử ra về.

Trâu Tướng Quân liếc nhìn Tiểu Thất một cái, thấy cánh tay của cô còn đang rỉ máu, lạnh lùng nói: “Theo tôi đi về, Ngụy Nhất muốn gặp cô, tới bệnh viện băng bó vết thương trước đã, đừng để cô ấy hoảng sợ”.

Tiểu Thất vô cùng cảm kích trước ân nghĩa của Trâu Tướng Quân, nghĩ một lát, nói: “Không cần tới bệnh viện đâu, như thế quá phiền cho anh! Căn hộ mà anh cho em mượn cũng ở gần đây, chi bằng về đó băng bó lại một chút, rồi em sẽ theo anh tới gặp chị”.

Trâu Tướng Quân không nói thêm câu nào, đi lên phía trước, coi như đã đồng ý.

https://thuviensach.vn

Trận hỗn chiến kết thúc, bầu trời bên ngoài đã hửng sáng, chân trời toàn một màu trắng ởn như bụng cá. Những người già chạy bộ buổi sáng càng lúc càng đông.

Trâu Tướng Quân đương nhiên không lạ gì nơi ở của Tiểu Thất, mùi vị lạ lẫm trong nhà khiến anh khẽ cau mày.

Tiểu Thất mở cửa để Trâu Tướng Quân bước vào, trong nhà không có ai. Tiểu Thất lúc lắc mái đầu, ấp a ấp úng: “Mẹ em chắc lại tới bệnh viện rồi”.

Mới sáng sớm mà đã tới bệnh viện?

Trâu Tướng Quân chẳng buồn để ý, lạnh lùng hắng giọng một tiếng, cũng không phản bác lại.

Tiểu Thất rót nước mời Trâu Tướng Quân, Trâu Tướng Quân rảo từng bước lớn đến ngồi ghế sô pha, giơ tay lên xem đồng hồ, miệng nói: “Mau đi băng bó đi”

Trâu Tướng Quân còn phải vội về để đưa Ngụy Nhất tới trường, vì vậy có chút nóng ruột.

Tiểu Thất lại cứ tưởng Trâu Tướng Quân quan tâm tới mình, thầm nghĩ, người đàn ông này ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng hóa ra lại rất nhiệt tình, biểu hiện nghiêm khắc nhưng thực chất thì ân cần chu đáo. Nghĩ tới đó, khuôn mặt cô khẽ ửng hồng, trả lời một tiếng: “Em biết rồi”, rồi đi vào phòng ngủ.

Cánh tay trái của Trâu Tướng Quân cũng bị vài mảnh thủy tinh vỡ đâm phải, anh thản nhiên đưa tay rút chúng ra, cánh tay lập tức ứa máu. Trâu Tướng Quân sợ Ngụy Nhất biết chuyện anh đánh nhau, cô sẽ nổi giận nên muốn rửa sạch vết thương. Đây vốn là căn hộ của Trâu Tướng Quân, vì vậy anh cũng chẳng khách khí gì, cứ thế xông thẳng vào nhà tắm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thất bị thương ở cánh tay, một mình cô sao có thể tự băng bó được. Sau khi bôi thuốc sát trùng, loay hoay một hồi trong phòng ngủ mà vẫn không sao băng kín được, đành phải bước ra nhờ Trâu Tướng Quân giúp đỡ. Vừa bước ra, liền bắt gặp Trâu Tướng Quân cũng đang từ phòng tắm đi ra, toàn thân ướt nhẹp, nữa người trên còn đang ở trần, lập tức sợ hãi quay mặt đi. Trong đầu Trâu Tướng Quân vốn đã không có quan niệm phân biệt nam nữ nhưng dù sao Tiểu Thất cũng là người ngoài, vậy là anh liền mặc quần dài vào, chỉ để trần phần cơ thể phía trên, so với cảnh năm xưa khi anh mượn tạm phòng tắm của Ngụy Nhất thì như thế đã co thể coi là quần áo chỉnh tề rồi.

Tiểu Thất chỉ thấy một người đàn ông cao lớn cứ sải từng bước về phía mình, sợ đến nỗi đưa tay lên bịt miệng, lùi lại phía sau vài bước. Trâu Tướng Quân chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, cứ tiến thẳng đến ghế sô pha, ngồi xuống nghỉ ngơi. Anh không dùng khăn tắm trong phòng tắm để lau khô người, trên cơ thể săn chắc với nước da nâu bóng còn đọng đầy những giọt nước nhỏ li ti, khiến anh trở nên vô cùng hấp dẫn.

Tiểu Thất lại cảm thấy không biết phải làm gì, cứ ấp a ấp úng, lại không dám tiến lên phía trước.

Tiểu Thất chỉ vào cánh tay đang chưa được băng kín, muốn nói nhưng lại thôi.

Trâu Tướng Quân nhíu mày nhưng vẫn tiến đến vụng về băng lại cho cô.

Lúc băng bó, hai người đứng rất gần nhau, Trâu Tướng Quân cơ thể cao lớn, hương thơm của xà bông tắm lúc ẩn lúc hiện trên người anh, cơ thể vừa tắm xong cứ liên tục tỏa hơi ấm, khiến khuôn mặt thanh tú của Tiểu Thất dần ửng đỏ, những giọt nước còn đọng lại trên mái tóc mát lạnh, cứ nhỏ từng giọt, từng giọt xuống cánh tay trần của Tiểu Thất. Sự giày vò giữa

https://thuviensach.vn

hai trạng thái nóng lạnh khiến Tiểu Thất khó có thể cưỡng lại, sợ hai người sẽ nảy sinh ham muốn, cô vội cúi mặt không dám nhìn anh.

Trâu Tướng Quân căn bản là không để ý tới phản ứng xấu hổ của Tiểu Thất, sau khi băng bó xong vết thương cho cô, anh lạnh lùng nói: "Đi thôi".

Tiểu Thất "Ùm" một tiếng rồi đi thu dọn đồ đạc. vừa muốn đi tới bên cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài tòa nhà, mặt cô bất chợt biến sắc, hoang mang chạy lại bên Trâu Tướng Quân hét lên: "Không xong rồi, mẹ và em trai em lên đến nơi rồi".

Trâu Tướng Quân cũng giật mình hoảng hốt, bất giác đứng bật dậy, nói: "Vậy tôi đi đây".

Tiểu Thất chạy lên kéo Trâu Tướng Quân lại, lo lắng nói: "Không kịp nữa rồi! Không kịp nữa rồi! Anh Trâu, anh không thể đi được, bây giờ anh đi… mẹ em mà phát hiện có đàn ông tới đây thì em không thể giải thích được, bà sẽ đánh chết em mất!".

Trâu Tướng Quân hỏi: "Vậy phải làm thế nào?"

Tiểu Thất đỏ bừng hai má, nói: "Em… mẹ em không biết em làm ở cửa hàng massage chân, nếu biết được mẹ chắc chắn sẽ rất tức giận… Em không dám nói với mẹ, bà vẫn luôn nghĩ rằng em làm công việc văn phòng cho một công ty lớn. Anh Trâu, anh hãy đóng giả làm bạn trai của em… được không anh? Em xin anh đấy, nếu không, mẹ em tức giận quá chắc sẽ phát bệnh mất! Bệnh tình của mẹ khó khăn lắm mới khá lên được…". Khi Tiểu Thất còn đau khổ cầu xin, nói năng lộn xộn thi bên ngoài đã vang lên tiếng mở cửa lạch cạch.

Tiểu Thất quay người chăm chú nhìn về phía cửa chính, trong chốc lát, cô sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Đến khi Tiểu Thất kịp phản ứng lại, một người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi cùng một cậu con trai mười chín tuổi đã đang đang đứng giữa nhà rồi.

Người phụ nữ điển hình của nông thôn Trung Quốc. Nhưng hai má bà hõm lại, tay chống gậy để cậu thanh niên kia dìu đỡ, có thể thấy rõ là bà mới ốm dậy, cử chỉ, động tác còn vụng về. Bà nhìn người thanh niên đang để trần cơ thể trên là Trâu Tướng Quân cũng với sắc mặt kinh ngạc, rồi lại quay sang nhìn cô con gái áo quần xộc xệch, hai mắt mà trợn tròn, mãi vẫn không phản ứng gì được. Rất lâu sau, bài mới đẩy con trai ra, vỗ mạnh vào đùi, dữ dằn thét lên, “Quân khốn nạn! Chúng mày làm gì thế hả?”.

Cậu thanh niên kia mặt mày thanh tú, khuôn mặt nhang nhác giống Tiểu Thất, điệu bộ đầy vẻ nghi ngờ, bước tới hỏi Tiểu Thất: “Chị, anh ta là ai? Sao anh ta lại ở trong nhà chúng ta? Còn cởi trần nữa! Em vừa đưa mẹ đi kiểm tra lại, chị liền đưa đàn ông về nhà sao?”.

Tiểu Thất bị người nhà gặng hỏi đến nỗi xấu hổ, khó xử, ấp a ấp úng, không biết phải giải thích như thế nào.

Trâu Tướng Quân cũng vô cùng kinh ngạc, vốn cứ nghĩ rằng, “mẹ bị ốm nặng, em trai đang đi học” đều chỉ là những lời nói dối của Tiểu Thất để lừa tiền của người khác, giờ đây xem ra, dường như tất cả đều là sự thật. Trâu Tướng Quân nhanh chóng bình tĩnh lại, anh vốn không làm việc gì đáng xấu hổ, người nhà Tiểu Thất nghĩ thế nào cũng chẳng liên quan gì tới anh, vậy là, anh lạnh lụng nói: “Tiểu Thất, có đi không?”.

“Đi? Thằng khốn nạn này, mày muốn đưa con gái của tao đi đâu hả? Tao nói cho mày biết, nhà tao tuy nghèo nhưng con gái tao trong sạch, cũng không dễ dàng để người ta ức hiếp được đâu!” Bà lôi con gái lại, mặc dù cảm thấy xấu hổ, phẫn nộ vì hành vi nhục nhã của con gái mình, nhưng trước mặt người ngoài, bà vẫn gắng hết sức để giúp đỡ con, cây gậy chống trong tay khua khoắng loạng xạ. Nói đến câu cuối, bà không biết trút giận vào đâu, lại giơ cây gậy về phía Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân

https://thuviensach.vn

không ngờ sự việc là như thế, chỉ thấy một tiếng động nhẹ, sau lưng dấy lên một cảm giác đau đớn.

Trâu Tướng Quân từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều, lớn bằng ngần này rồi cũng chỉ bị ông nội anh đánh đòn, thường ngày đều được mọi người coi như vật báu hiếm có, không ai dám động đến anh dù chỉ là một ngón tay! Lúc đó Trâu Tướng Quân vừa kinh nhạc vừa tức giận, nhưng hiềm một nỗi, đối phương lại là một người phụ nữa tóc đã hoa râm, lại đang mắc bệnh, nên anh chỉ quắc mắt lên nhìn, lùi lại phía sau vài bước.

Tiểu Thất thấy mẹ mình bất ngờ đánh Trâu Tướng Quân một gậy, sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, lao lên kéo người mẹ đang nỗi cơn thịnh nộ lại, không kịp suy nghĩ gì, vừa khóc vừa hét lên: “Mẹ! Mẹ đừng đánh anh ấy! Mẹ không thể đánh anh ấy được! Muốn đánh, mẹ hãy đánh con đây!”.

Bà lão nghe những lời đó cảm thấy thật quen tai, dường như trong một bộ phim truyền hình nào đó dựa theo kịch bản của Quỳnh Dao, một đôi uyên ương sau khi bỏ trốn bị bắt lại, khi muốn xử nhân vật nam tội chết, nhân vật nữa thường vừa khóc vừa nói những câu như vậy. Bà là một khán giả hâm mộ Quỳnh Dao, định thần suy nghĩ một chút, khi quay lại nhìn con gái, ánh mắt đã có chút thương xót, nói: “Tội nghiệp, tội nghiệp con tôi!”. Rồi quay người lại, lạnh lùng hỏi Trâu Tướng Quân: “Anh kia, anh có thật lòng với Tiểu Thất của chúng tôi không?”

Trâu Tướng Quân sững người lại, đang muốn giải thích thì thấy vẻ mặt hoang mang của Tiểu Thất phía sau lưng bà lão, cô đang không ngừng dùng tay ra hiệu cho anh. Bấy giờ, anh mới nhớ tới lời cầu xin của Tiểu Thất ban nãy, nhờ anh đóng giả làm bạn trai của cô. Giờ đây, bà lão đang mang bệnh trong người, chắc cũng chẳng sống được là bao nữa, thật sự đáng thương. Hơn nữa, cú đánh bằng gậy trên lưng anh ban nãy rất giống với tư thế đánh của người ông mà anh kính yêu nhất, hành động đó lại khiến anh cảm thấy gần gũi với bà lão này hơn. Vậy là anh khẽ ừ hữ một tiếng, coi như đã trả lời.

https://thuviensach.vn

Bà lão nhìn Trâu Tướng Quân, ngoài việc quần áo không chỉnh tề của anh khiến bà nhức mắt ra thì dáng vẻ lại rất đường hoàng, nếu không phải vì biểu hiện không tốt một chút thì khuôn mặt của anh thực sự rất ưa nhìn, rất xứng đôi với cô con gái xinh xắn yêu kiều của mình, vậy là bà liền bán tín bán nghi quay sang nhìn con gái. Tiểu Thất vội chạy lại, níu lấy cánh tay của Trâu Tướng Quân, nói: “Mẹ, anh ấy là bạn trai chính thức của con! Ngay cả căn hộ, chính căn hộ mà chúng ta đang ở đây cũng là của anh Trâu đấy!”.

Lời nói vừa thốt ra, cả Tiểu Thất và Trâu Tướng Quân đều cảm thấy ớn lạnh.

Bà sững người lại, nghĩ ngợi hồi lâu, bỗng mặt mày rạng rỡ, khuôn mặt trở nên hiền từ hơn nhiều, vui vẻ nói: “Tiểu Thất đã lớn, cũng đến lúc phải gả đi rồi, nếu là bạn trai chính thức thì cũng không có gì đáng phải xấu hổ! Con bé này cũng thật là, phải nói sớm cho mẹ biết chứ! Nếu đã chính thức rồi thì phải đưa về nhà ra mắt mẹ, cứ giấu giấu giếm giếm thế để làm gì? Mẹ cứ cảm thấy dạo này con có điều gì đó không bình thường, ban nãy còn nói với em trai con rằng chắc là con đang yêu, con xem, hừ, mẹ tuy già rồi nhưng con mắt nhìn người thì vẫn còn tinh lắm, chuẩn xác lắm!”. Nói xong bà liền quay người sang sai cậu con trai nhỏ đi rót trà. Cậu thanh viên thấy đó là anh rể tương lai của mình, cũng cảm thấy vui, nét mặt trở nên rạng rỡ hơn.

Trâu Tướng Quân vội về nhà, bà lão lại không đồng ý, thân mật kéo tay anh, nói: “Con ơi, ngồi đi, ngồi xuống rồi nói!”.

Trâu Tướng Quân đành mặc quần áo chỉnh tề rồi ngồi xuống ghế sô pha.

Bà lão ngắm nghía anh một lượt từ đầu tới chân, càng nhìn ngắm càng thấy ưng ý liền mỉm cười với anh, nụ cười đó khiến Trâu Tướng Quân dựng tóc gáy. Sau đó, bà nở nụ cười thuần phát nhất của người nông dân, lộ rõ

https://thuviensach.vn

hàm răng đã rụng gần nửa, dịu dàng hỏi: “Con trai quả không tồi, ngoại hình ưa nhìn lắm! Con tên gì vậy?”.

“Trâu Tướng Quân.” Vai diễn con rể tương lai được Trâu Tướng Quân đóng một cách gượng gạo, không thể phụ lòng tin của người già, anh đành miễn cưỡng diễn tiếp.

“Trâu Tướng Quân… Ừm!” Trước đây bà không được học hành nhưng cũng hiểu được tướng quân là cách gọi những nhân vật uy phong lừng lẫy nên vô cùng hài lòng, lại hỏi: “Tên gọi cũng không tồi! Tiểu Trâu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Ba mươi”, Trâu Tướng Quân trả lời theo đúng sự thật.

“Ba mươi ư? Lớn tuổi thế cơ à?” Bà như vừa trải qua cảm giác kinh ngạc, ngắm kỹ lại anh một lượt, sau đó mỉm cười độ lượng nói: “Không sao, không sao, đàn ông lớn tuổi một chút mới biết cách chiều chuộng phụ nữa! Ừm, con gái ta cũng thật tinh tường! Ba mươi tuổi là rất hợp với Tiểu Thất nhà chúng ta đấy!”.

“Mẹ! Mẹ nói lung tung gì vậy?”, Tiểu Thất lúng túng trách móc, sắc mặt lúc ửng đỏ lúc lại trắng bệch.

“Mẹ đâu có nói lung tung! Tiểu Thất nhà chúng ta mặc dù không còn bố nhưng là một cô gái tốt, trong trắng, ai mà không nói nó xinh đẹp như một đóa hoa cơ chứ? Trong thôn chúng ta, chẳng có đứa con gái nhà nào sánh được với nó đâu!” Bà lão nói tới đó, vô cùng đắc ý, nheo nheo mắt, lắc lư mái đầu một hồi, “Tiểu Trâu, con nói xem, Tiểu Thất nhà chúng ta có xinh không?”.

Trâu Tướng Quân càng cảm thấy khó xử, anh ngồi thẳng lưng lên, ấm ức không vui buông một câu: “Vâng”.

https://thuviensach.vn

Bà lão lại cứ tưởng Trâu Tướng Quân còn ít tuổi, chắc đang xấu hổ trước mặt mình nên cười ha hả, rồi bỗng tiến đến nắm lấy tay Trâu Tướng Quân, vỗ vỗ vài cái. “Bác ấy mà, cũng là người sắp về với đất, một chân đã bước vào quan tài rồi. Điều bác không yên tâm nhất chính là hai chị em nó. Giờ đây, con gái bác cũng đã tìm thấy chỗ nương tựa rồi, tâm niệm này của bác…” Nói đến đó, đôi mát bà lại ngân ngấn nước. Bà tự cảm thấy thái độ không đẹp cho lắm, lại dùng mu bàn tay lau nước mát, “Ha ha, bác đang rất vui, rất vui!”.

Trâu Tướng Quân còn biết nói gì nữa, thấy bà đã khổ cả một đời, khó khăn lắm mới có niềm vui nên cũng không thể phá hỏng hứng thú của bà được, đành mặt cho bàn tay to lớn thô ráp với những móng tay cáu bẩn nắm lấy tay mình.

Trâu Tướng Quân vốn ưa sạch sẽ nhưng cũng không nhẫn tâm đẩy bà ra. Hoặc cũng có thể là do những giọt nước mắt của bà lão khiến người ta cảm động hơn khuôn mặt giàn giụa nước mắt của các cô gái.

Bà lão lại rất tự nhiên hỏi thăm về gia đình của Trâu Tướng Quân, không chút e dè, Trâu Tướng Quân lời lẽ không rõ ràng, nói gia đình mình là một gia đình buôn bán nhỏ, bà lão rất hài lòng về Trâu Tướng Quân, chỉ hận một nỗi không thể cho hai con trẻ bái đường rồi vào động phòng hoa chúc ngay tại đó thôi.

Ngồi thêm một lát nữa, Tiểu Thất nói: “Mẹ, con và anh Trâu còn có chút việc phải làm! Mẹ nghỉ ngơi đi nhé!”.

Bà lão bấy giờ mới lưu luyến buông tay Trâu Tướng Quân ra, cầm cây gậy chống, run rẩy đưa hai con ra tận cổng của khu nhà, rồi lại cầm lấy tay Trâu Tướng Quân, dặn đi dặn lại rằng anh nhất định phải thường xuyên tới nhà chơi.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân bối rối trả lời vài tiếng rồi cùng Tiểu Thất ngồi vào trong xe, nahnh như chạy trốn, lao vút đi. Xe đã chạy khá xa nhưng qua gương chiếu hậu vẫn có thể nhìn thấy bà lão đang chống gậy, kiễng chân nhìn theo. Trái tim sắt đá của một con người vốn lạnh lùng, vô tình như Trâu Tướng Quân cũng bị bóng dáng lưng còng đó làm cho cảm động.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Đây Mới Là Người Con Gái Mà Suốt Đời Anh Mong Ước

Ngụy Nhất đang chuẩn bị đi ra ngoài thì thấy Tiểu Thất đã được Trâu Tướng Quân đưa về bình yên vô sự, cô rất vui sướng, hai chị em mừng mừng tủi tủi một hồi rồi cùng nhau ra khỏi nhà.

Trâu Tướng Quân đã thức trắng đêm, giờ đang rất buồn ngủ nên cũng không đi làm nữa, đổ vật người xuống giường ngủ thiếp đi.

Vừa nhắm mắt lại, trong cơn mơ màng lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại, gắng gượng bò dậy, mang theo cả nỗi bực bội hét vào trong điện thoại:

“A lô! Ai đấy?”.

“Bố của mày đây!” Chính là Bộ Trưởng Trâu, ông cũng đang hét lên trong điện thoại, “Thằng oắt con kia, cho mày hai mươi phút, mày bò về nhà ngay cho tao!”. Nói xong, ông liền cúp máy.

Trâu Tướng Quân cảm thấy cơn thịnh nộ của bố thật khó hiểu, mặc dù không muốn nhưng cũng không dám cãi lại, vật lộn bò dậy, rồi lại ra khỏi nhà.

Vừa về tới nhà, anh liền cảm thấy bầu không khí thật khác lại, đám người làm ai nấy đều cúi đầu nhìn xuống, rón rén không dám cử động

https://thuviensach.vn

mạnh. Sắc mặc bố tối sầm, lồng ngực không ngừng phập phồng nhô lên hạ xuống, có thể thấy rõ rằng lúc này ông đang rất tức giận. Bà La Anh ngồi cạnh Bộ trưởng Trâu, đôi môi mím chặt, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân hắng giọng vài cái rồi tiến đến, hạ thấp giọng hỏi: "Bố, có chuyện gì vậy?".

Đôi mắt sáng uy nghiêm không kém gì Trâu Tướng Quân của Bộ trưởng Trâu quắc lên, nhìn chằm chằm vào con trai, bất ngờ đập cả tập tài liệu vào mặt Trâu Tướng Quân cùng với đó là tiếng quát đầy thịnh nộ: "Mày là đồ không khá lên được! Mày hãy xem những việc hay ho mà mày đã làm đi!".

Bà La Anh sợ đến nỗi đứng bật dậy, không ngờ chồng mình mới bắt đầu đã ra tay rồi, vội vàng ôm lấy ngực chồng, giúp ông dịu bớt cơn giận, ngoài miệng lại nói đỡ cho con trai: "Ông đừng tức giận nữa, đừng tức giận nữa! Tức giận sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, thằng Quân còn trẻ người non dạ, khó tránh khỏi…".

"Nó còn trẻ sao? Ba mươi tuổi đầu rồi! Bà vẫn coi nó như trẻ con suốt ngày nghịch ngợm bùn bất trong vườn nhà trước đây sao? Đàn ông ba mươi tuổi đã được coi là trưởng thành rồi, cũng phải có trách nhiệm về những hành vi của mình chứ! Tất cả đều tại bà! Tại bà suốt ngày nuông chiều, dù nó có chọc thủng một lỗ trên trời thì bà cũng nói đỡ cho nó… Bà, hai mẹ con bà đều khiến tôi đau đầu! Hự hự… khiến tôi tức chết đi được!" Cơn giận dữ bốc lên, Bộ trưởng Trâu khó có thể bình tâm lại được, lên cơn ho dữ dội. Bà La Anh vội vàng đưa đến cho ông cốc trà.

Đầu óc Trâu Tướng Quân như được phủ một lớp sương mù dày đặc, anh cầm tập tài liệu đọc lướt, nét mặt cũng lập tức sa sầm. Đây là một bài viết được tải xuống từ trên mạng, tác giả nghe rất lạ nhưn cách hành văn lại tương đối sắc sảo, đề mục lớn, ngay từ đầu bài viết đã trích dẫn câu mà Trâu Tướng Quân nói đêm qua "Thang Cương cũng chẳng là gì trong con

https://thuviensach.vn

mắt của Trâu Tướng Quân này đâu", chỉ có điều, hai chữ "Thang Cương" được thay bằng bốn chữ "Bí thư Đảng ủy". Mặc dù đều cùng là một người nhưng khi gắn chức danh vào đã khiến người phát ngôn ra câu nói đó trở nên ngông cuồng ngạo mạng hơn nhiều. Một bài viết dài tới hàng nghìn chữ, thuật lại một lượt câu chuyện đã xảy ra đêm qua tại Chí Tôn với lời lẽ quá khích, đến đoạn cuối cùng lên bổng xuống trầm, lòng đầy căm phẫn, mũi dùi cứ chĩa thẳng vào Trâu Tướng Quân. Sức ảnh hưởng của bài viết này trên mạng là rất lớn, chỉ trong vòng một đêm đã có tới hàng vạn bình luận của độc giả, có độc giả còn tìm kiếm những thông tin khác liên quan tới Trâu Tướng Quân, phát hiện ra anh chính là con trai của một vị bộ trưởng nào đó của chính phủ.

Trâu Tướng Quân bóp chặt bài viết nửa hư cấu nửa sự thật này, tức đến nổi run cả người, gân xanh nổi đầy trên cánh tay, anh đập mạnh tay xuống bàn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đừng để con tìm thấy kẻ nào đã viết bài này!".

"Mày tìm ra rồi thì mày sẽ làm gì người ta hả? Mày tìm ra rồi thì mày còn muốn làm gì nữa? Muốn giết người diệt khẩu hay sao hả? Mày… mày đúng là đồ nghịch tử chẳng ra gì! Trước đây mày chơi bời phóng túng như thế nào, tao cũng đều giả ngây giả ngô bỏ qua, bây giờ đủ lông đủ cánh, đủ bản lĩnh rồi hả? Còn học đòi theo thói giật mũ, nổi cơn thịnh nộ để nổi tiếng hả? Mày, mày xem xem mày đã làm được những việc gì? Đánh nhau, dùng vũ lực, đánh đội trưởng đội Phòng cháy chữa cháy, coi thường quan chức… tất cả chỉ vì đàn bà. Người phụ nữ tối hôm qua là ai? Chẳng phải là mày vừa lấy một cô sinh viên mà mày rất trân trọng hay sao? Lại chán rồi chứ gì? Không bằng hoa dại ngoài đường chứ gì? Tao… sao tao lại nuôi dưỡng một đứa ăn hại như máy nhỉ? Lần trước, mày đánh Đội trưởng Mã, tao đã nói như thế nào với mày? Bây giờ đang là thời điểm quan trọng, thời điểm quan trọng, không cầu xin mày có đóng góp gì cả, chỉ bảo mày an phận một chút, khiêm nhường một chút! Tất cả những lời tao nói, mày đều để ngoài tai hết hay sao? Mày có thật sự mở mắt ra không hả? Những việc

https://thuviensach.vn

mày làm có ảnh hưởng lớn đối với tao như thế nào, mày có biết không? Mày mới lên ba thôi sao? Hả? Sao lại không biết nặng nhẹ gì thế? Được! Tao còn có ngày mai hay không, tạm thời không nói, chỉ là cái khuôn mặt già họ Trâu này, ra đường cũng không có lỗ nẻ nào để chui xuống nữa rồi! Ông nội bây giờ vẫn chưa biết chuyện này, tao cũng không còn mặt mũi nào mà nói với ông, mày tự đi nhận lỗi với ông đi! Sao? Bây giờ giở cái điệu bộ thối tha ấy ra cho ai xem hả? Còn chưa phục sao? Mày đúng là thằng nghịch tử, tao… tao hôm nay sẽ đánh chết mày, tao hôm nay sẽ vì đại nghĩa mà không bao che cho người thân…". Nói đoạn, ông nhìn xung quanh, vớ được một chiếc ghế sắt gần đó, hùng hổ ném về phía Trâu Tướng Quân.

"Rầm" một tiếng, chiếc ghế đập trúng lưng Trâu Tướng Quân rồi rơi xuống đất. Trâu Tướng Quân không trốn cũng chẳng né tránh, cứ đứng yên tại chỗ, bị cả chiếc ghế đánh vào người, anh vẫn không hề nhúc nhích, không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

La Anh thấy con trai bị đánh, cảm thấy còn đau đớn hơn, bất chấp thân phần của mình, lao tới gào khóc: "Ông! Ông đánh chết con của tôi rồi!".

La Anh lao lên, ôm chặt lấy con trai, hai bàn tay cứ sờ nắn khắp lưng của Trâu Tướng Quân, hai mắt ngấn lệ, đôi môi run rẩy hỏi: "Quân, có đau không con? Đứa con ngốc nghếch của mẹ, sao con không tránh chứ?". Nói rồi, bà kéo áo của con lên, thấy vết thương cũ còn chưa khỏi, lại thêm vết thương mới, từng vệt thương tích tím ngắt cứ chồng lên nhau, bà vô cùng đau lòng, bật khóc nức nở.

Bộ trưởng Trâu chẳng qua cũng chỉ vì cơn giận dữ khó kiềm chế, quăng chiếc ghế là để trút giận chứ cũng không muốn làm con trai bị thương. Giờ đây, thấy chiếc ghế nhằm trúng vào lưng của Trâu Tướng Quân, ông cũng cảm thấy mình hồ đồ, không nói gì cả, ủ rủ ngồi xuống ghế sô pha, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau khổ.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân vẫn không chịu lên tiếng, ngay cả mắt cũng không buồn chớp, chỉ cần học bóp nát tập giấy trong tay.

Bộ trưởng Trâu vốn dĩ vẫn còn muốn giáo huấn thêm vài câu, ngẩn đầu thấy con trai quần mắt thâm đen, rõ ràng đã thức trắng đêm, lại không nỡ. Ông thở dài một tiếng, gượng gạo chuyển chủ đề, hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”.

Trâu Tướng Quân hình như không nghe thấy, vẫn không hề động đậy.

La Anh vội vàn hích tay con trai: “Quân, bố đang hỏi con đấy!”.

“Vâng”, Trâu Tướng Quân bấy giờ mới trả lời.

“Về phòng nghỉ ngơi đi!” Bộ trưởng Trâu thấy bộ dạng tiều tụy của con trai, dù có giận dữ đến mấy ông cũng bình tĩnh trở lại.

“Bố, nếu không còn việc gì thì con về công ty đây”, Trâu Tướng Quân nói.

Bộ trưởng Trâu quay sang nhìn con trai, thấy khuôn mặt anh không chút cảm xúc, không biết anh đang nghĩ gì.

“Quân con, ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi! Sắc mặt con kém quá! La Thái Tông một ngày không có con cũng không xảy ra sai sót gì đâu!”, La Anh xót xa, bước tới khuyên nhủ con trai. Để không khí trong nhà vui vẻ, bà còn cố gắng cười lên vài tiếng, nói: “Hôm nay vừa hay có món mà con thích nhất, ở nhà ăn một bữa cơm với mẹ đi! Hồi còn trẻ, mẹ cũng suốt ngày lao ra làm ăn như con, sống đến một độ tuổi nhất định rồi mới ngộ ra, phấn đấu cả cuộc đời, dù có thành công đến mấy thì cũng ích gì, chẳng bằng sống vui vẻ hạnh phúc với gia đình!”.

Trâu Tướng Quân vô cùng mệt mỏi, vốn định kiên quyết đi ngay nhưng lại thấy vẻ già nua dưới lớp trang điểm kỹ trên khuôn mặt mẹ, trong lòng khẽ rung động, liếc mắc thấy bố cũng đang nhìn mình đầy chờ đợi, Trâu

https://thuviensach.vn

Tướng Quân quả thực không nhẫn tâm từ chối, anh nghịch chiếc bật lửa trong tay, trầm giọng nói: “Vậy ở nhà ăn cơm trưa xong rồi đi”.

La Anh thấy con trai đã đồng ý nên vô cùng mừng rỡ, lập tức dặn dò đầu bếp chuẩn bị thêm đồ ăn cho bữa trưa.

Bà nhớ tới vết thương trên người con trai, muốn thoa thuốc cho con nhưng Trâu Tướng Quân lại không chịu, nói để về nhà Ngụy Nhất chăm sóc. La Anh rầu rĩ không vui, tự cảm thấy mẹ đẻ cũng không gần gũi bằng vợ, trong lòng chua xót.

Trâu Tướng Quân định về phòng nghỉ ngơi một lát, thấy bố đang ngồi một mình hút thuốc trên sô pha, khuôn mặt vẫn nghiêm nghị nhưng tinh thần có vẻ rệu rã, hai bên tóc mai đã điểm bạc. Vậy là anh ngồi xuống cạnh bố, hai bố con cùng nói chuyện. Dường như trận chiến ban nãy chưa từng xảy ra, hai bố con vui vẻ trò chuyện.

Mặc dù vui vẻ nhưng không hề thoải mái, bởi trong lòng mỗi người đều biết rằng, việc vừa xảy ra có ảnh hưởng không nhỏ tới Bộ trưởng Trâu, mà Bộ trưởng Trâu lại liên quan tới huyết mạch của cả gia đình. Tác hại nặng nhẹ trong đó và sự nặng nề trong lòng mỗi người không thể dễ dàng hóa giải chỉ bằng vài câu chuyện phiếm được.

Buổi chiều anh về tới nhà đã thấy Ngụy Nhất tất bật nấu cơm.

Ngụy Nhất là cô gái không hay quan tâm tới dư luận xã hội, vì vậy cô hoàn toàn không biết gì về thông tin đang được lan truyền một cách nhanh chóng trên mạng. Trâu Tướng Quân cũng không muốn cô biết, còn cô lại đang ra ra vào vào, vui vẻ bận rộn trong bếp như một chú ong chăm chỉ. Ai nỡ nhẫn tâm phá tan hình ảnh tươi đẹp đó chứ.

“Anh về rồi à?” Ngụy Nhất quay đầu lại nhìn Trâu Tướng Quân một cái, khẽ mỉm cười. Cô thả chỗ rau chân vịt đã nhặt sạch vào trong bồn nước để rửa, sau đó hai bàn tay nhỏ lại chùi vào một chiếc tạp dề. Trâu Tướng Quân

https://thuviensach.vn

bỗng thấy hình ảnh của Ngụy Nhất trong chiếc tạp dề hoa thật làm rung động lòng người.

Lúc còn trẻ, Trâu Tướng Quân cũng giống như những thanh niên chơi bời khác, thích những cô gái tuyệt sắc, phong tình yểu điệu với mùi hương nước hoa phảng phất, bọn họ đều cao quý nho nhã, ngồi trong những quán bar với ánh đèn mờ ảo, điếu thuốc thơm dành riêng cho phụ nữ kẹp giữa hai ngón tay, tinh thần nho nhã mà yêu kiều, họ đánh bóng mắt màu tím diễm lệ, mái tóc xoăn gợi cảm nhuộm ánh vàng, biết nói tiếng Anh trôi chảy, nói những câu mà người ta sây mê mà cũng rất khiêu khích… Cho tới tận bây giờ, khi Ngụy Nhất không thua kém gì phấn đại đang đứng trong bếp thành thục chuẩn bị cho anh món rau chân vịt hấp dẫn bắt mắt, bàn tay cô đã dính bao dầu mỡ, đôi dép dưới chân cô giẫm lên những lá rau vụn, mái tóc cô có khả năng cũng dính đầy khói bụi, dầu mỡ, khi anh về đến nhà, cô ấy nói những câu đơn giản nhất, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào chiếc nồi, thậm chí chẳng buồn nhìn anh lấy một cái. Nhưng, chính trong giây phút ngắn ngủi ấy, anh nhận ra rằng đây mới chính là người phụ nữ mà suốt đời anh mong ước.

Chỉ có một người phụ nữ như vậy mới có thể chống đỡ được cơ thể trĩu nặng vì phiền muộn của anh lúc này.

Trâu Tướng Quân lặng lẽ bước tới, ôm chầm lấy Ngụy Nhất từ phía sau, tựa cằm của mình lên đỉnh đầu cô, khe khẽ hít hà mùi tóc.

Anh nói: “Tiểu Trư, cho dù thế nào, em đều ở bên anh, phải không?”.

Ngụy Nhất đã nhận ra vẻ mặt mệt mỏi của Tướng Quân liền gỡ tay anh ra, nói: “Anh mệt lắm phải không?”. Bàn tay cô vẫn thoăn thoắt bận rộn, thành thục vớt rau ra khỏi nồi, tiếp đó là tiếng mỡ nổ lách tách khi gặp nước.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân không quen với việc bếp núc nên có chút e sợ những tiếng động đó, anh lùi lại phía sau hai bước, miệng nói: “Ừm, cũng có chút chuyện vướng mắc”.

Ngụy Nhất thành thục đảo qua đảo lại thức ăn trong nồi, miệng nói: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa, ăn cơm đã, xong rồi ngủ một giấc, ngày mai mọi việc sẽ tốt cả thôi!”. Nói tới câu cuối, cô quay đầu về phía Trâu Tướng Quân khoe mấy chiếc răng nhỏ xinh, nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt cong cong như mảnh trăng non mới nhú.

Trâu Tướng Quân nhìn nụ cười của Ngụy Nhất liền cảm thấy thiên thần cũng không thể đẹp hơn cô được. Mà câu an ủi phổ biến nhất, không có hiệu quả nhất “Mọi việc sẽ tốt cả thôi” khi được thốt ra từ miệng của Ngụy Nhất, nó lại có tác dụng trấn tĩnh tuyệt vời, quả nhiên tâm trạng của Trâu Tướng Quân đã thoải mái hơn vài phần.

Lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Ngụy Nhất vang lên, cô nói với Trâu Tướng Quân: “Điện thoại trong túi quần em, anh nghe giúp em một chút!”.

Trâu Tướng Quân rất có hứng thú với công việc này, khi móc điện thoại ra lại tiện tay cấu một cái vào cặp mông căng tròn của Ngụy Nhất. Ngụy Nhất đau quá kêu la oai oái, giơ chiếc đùa đuổi đánh anh.

Trâu Tướng Quân tỏ vẻ rất nghiêm túc để nghe điện thoại: “A lô, ai đấy?”.

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, đúng vào lúc Trâu Tướng Quân định cúp máy thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Tôi là Tô Thích, bảo Ngụy Nhất nghe điện thoại đi”.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Có Được Thân Xác Nhưng Không Ngăn Nổi Trái Tim

Trâu Tướng Quân biết đó là Tô Thích, anh nhíu mày nhăn mặt trong giây lát, khó chịu buông một câu "Nhầm máy rồi", sau đó tự ý cúp máy.

Ngụy Nhất nghi hoặc hỏi: "Ai vậy?"

"Đồ thần kinh", Trâu Tướng Quân thản nhiên nói, thò tay vào trong chảo bốc một ngọn rau chân vịt lên đưa vào miệng.

Ngụy Nhất nghi ngờ, sau khi sắp rau vào đĩa xong, cô rửa tay, giằng lấy điện thoại để kiểm tra, lập tức hét toáng lên: "Trâu Tướng Quân! Anh dựa vào cái gì mà tự ý cúp điện thoại của em hả?"

Trâu Tướng Quân vẫn đứng đó tròn mắt nói dối: "Người ta gọi nhầm số mà".

"Anh nói dối, rõ ràng là Tô Thích gọi tới!", Ngụy Nhất cũng không chịu lép vế.

Trâu Tướng Quân nheo mắt, lại gần Ngụy Nhất nhìn vào mắt cô, hỏi: "Không có tên người gọi tới, chỉ nhìn số điện thoại mà sao em đã biết ngay đó là Tô Thích sao?"

https://thuviensach.vn

“Số… số điện thoại này… em nhớ…” Ngụy Nhất chột dạ, khí phách hung hăng bỗng chốc trở nên yếu ớt, nghĩ một lát rồi lại ưỡn ngực lên, hùng hồn nói: “Đó là ghi nhớ từ trước đây rồi! Trí nhớ của em rất tốt, mà thế thì đã sao nào?”.

“Số di động của anh là bao nhiêu?”, Trâu Tướng Quân đột nhiên hỏi.

“138… hay là 131… a… hình như là 133…” Ngụy Nhất lại rất giữ thể diện, đưa tay lên xoa cằm, giả bộ tập trung suy nghĩ.

Trâu Tướng Quân rất phẫn nộ, nói: “Không nhớ ra thì hôm nay đừng ăn cơm nữa”. Sau đó anh bước ra phòng khách, bực tức ngồi xuống, tiện tay lật giở tờ báo của ngày hôm nay.

Ngụy Nhất lại làm mặt xấu sau lưng anh, rồi đi vào bếp, gọi điện lại cho Tô Thích.

Một lát sau, cơm canh đã chuẩn bị xong, Ngụy Nhất cởi tạp dề ra, nói với Trâu Tướng Quân: “Anh ăn trước đi, em chưa đói, em ra ngoài một chút…”. Vừa nói cô vừa liếc trộm sắc mặt của Trâu Tướng Quân.

Sắc mặt của Trâu Tướng Quân quả nhiên rất không tốt, như có may đen kéo tới dày đặc, lạnh lùng hỏi: “Em đi đâu?”

Ngụy Nhất sợ tới nỗi ớn lạnh sống lưng, nhìn chằm chằm vào đầu ngón chân, ấp a ấp úng: “Đi… ra ngoài đi dạo một chút…”.

Trâu Tướng Quân không nói phút nào thì Ngụy Nhất đều lo sợ phút ấy, đang trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Trâu Tướng Quân bất ngờ mở miệng: “Hai người thường xuyên hẹn hò như vậy sao?”

“Ai? Hai người nào?” Ngụy Nhất vô cùng ngạc nhiên, hốt hoảng lo sợ.

https://thuviensach.vn

“Hừ!”, Trâu Tướng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không buồn trả lời cô.

Ngụy Nhất bất giác đỏ mặt. Thấy Trâu Tướng Quân đã thực sự nổi giận, cô lại có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ lại, cô và Tô Thích vốn chỉ có quan hệ bạn bè, trong lòng cô không có chút tư tình đen tối gì. Nghĩ vậy, cô lập tức như được tiếp thêm dũng khí, cũng có chút xấu hổ quá mà đâm ra giận dữ, hét toán lên: “Anh muốn nói tới Tô Thích phải không? Thế nào gọi là hẹn hò? Bọn em có hẹn hò đâu!”. “Anh ta vừa gọi điện thoại đến mà em đến cơm cũng không muốn ăn, bỏ đó chạy ra ngoài. Như thế không được coi là hẹn hò hay sao hả? Vậy thế nào mới gọi là hẹn hò? Bắt gặp đôi gian phu dâm phụ trên giường thì mới là hẹn hò sao? Ngụy Nhất, rốt cuộc trong mắt em còn có người chồng này nữa không hả?” Sự việc xảy ra sáng nay, Trâu Tướng Quân còn chưa nghĩ ra cách thức giải quyết ổn thỏa.

Là người đàn ông trượng nghĩa điển hình, anh cho rằng đàn ông phải chịu trách nhiệm và một mình gánh vác mọi việc bên ngoài, luôn hy vọng người phụ nữ của mình được an toàn, vui vẻ và sống hạnh phúc trong vòng tay che chở của mình. Nhưng, không nói cho cô biết những phiền phức đó, điều đó không có nghĩa là những nỗi phiền muộn ấy sẽ tự tan biến theo mấy khói, không có nghĩa là tâm trạng của anh không bị ảnh hưởng.

Trong khi đó, đâu mỗi của trận cãi vã lần này lại là Tô Thích. Người đàn ông có tên là Tô Thích này từ trước tới giờ cho dù là Trâu Tướng Quân có đối xử lạnh nhạt như thế nào, châm chọc ra sao cũng không thể xóa tan được tâm lý e sợ trong lòng anh đối với anh ta. Anh biết chuyện tình cảm trước đây giữa Ngụy Nhất và Tô Thích, dù không nói ra, nhưng anh thực sự rất lo sợ. Không phải vị sợ phải giao chiến trực diện với Tô Thích, mà điều khiến anh lo sợ chính là sự si tình của Ngụy Nhất. Sự si tình đó mù quáng nhưng lại mạnh mẽ nhất, giống như một ngọn núi cao vời vợi, vững chãi tồn tại trong cuộc hôn nhân giữa anh và cô. Vậy là, sống đến ngần này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên anh nếm trải được cảm giác tự ti. Chỉ cần có liên

https://thuviensach.vn

quan tới Tô Thích, cách giải quyết vấn đề của anh lại là hết sức vô lý và bất chấp thủ đoạn.

Tâm trạng của Trâu Tướng Quân vốn đã không tốt, thêm vào đó lại xảy ra sự việc có liên quan tới Tô Thích, lời nói lập tức trở nên cay nghiệt.

“Anh! Anh!” Ngụy Nhất không ngờ Trâu Tướng Quân lại có thể nói ra những lời khó nghe như vậy, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, cứ “anh, anh” mãi mà không nói thêm được câu nào. Bình tĩnh lại một chút, cô kiên nhẫn giải thích: “Tô Thích nói anh ấy sắp về Mỹ rồi! Trước khi đi muốn gặp em một chút, anh ấy nói rằng có chuyện muốn nói trực tiếp với em! Anh nghĩ lung tung gì vậy? Anh đúng là mang bụng dạ của tiểu nhân ra đọ với lòng quân tử!”.

“Cho dù anh có phải là tiểu nhân hay không, Tô Thích có phải là quân tử hay không, bây giờ, vào lúc này, anh là người đàn ông của em! Không có sự cho phép của anh, em không được đi!”, Trâu Tướng Quân ghét sát vào Ngụy Nhất, nghiến răng nói.

“Anh… anh đúng là tiểu nhân! Anh chính là tiểu nhân! Em vẫn muốn đi!” Ngụy Nhất không nói lại được anh trong khi đang muốn ra ngoài, cô giậm giậm chân nũng nịu.

“Không được đi.” Trâu Tướng Quân bỗng cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không có hơi sức để nói những câu vô ích với cô nữa, anh ấn ấn vào huyệt giữa hai lông mày, trực tiếp ra mệnh lệnh.

“Em vẫn muốn đi! Em và Tô Thích chỉ là bạn bình thường, anh ấy sắp đi nước ngoài rồi, em đi tiễn anh ấy thì có gì không phải chứ? Nếu anh không yên tâm thì có thể đi cùng em!”

“Em không được đi.” Trâu Tướng Quân vẫn chỉ câu nói đó, ngữ khí đã cứng rắn tới đỉnh điểm, thêm vào đó là ý tứ cảnh cáo cao độ: “Hôm nay anh

https://thuviensach.vn

rất mệt, đừng để anh phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần một câu đơn giản như thế!”

Đây là lần đầu tiên Trâu Tướng Quân tỏ thái độ như vậy đối với Ngụy Nhất, đôi mắt Ngụy Nhất lập tức đỏ hoe, cô lao vào phòng ngủ, sau một hồi giận dữ đập mạnh đồ đạc, cô nhắc lại câu nói ban nãy rồi định xỏ giày đi ra khỏi nhà.

“Ngụy Nhất! Em có thể không tùy tiện như vậy được không hả?” Trâu Tướng Quân sải từng bước dài đuổi theo, kéo mạnh cánh tay cô lại.

“Trâu Tướng Quân! Anh có thể không gia trưởng như thế được không?”, Ngụy Nhất quay mặt lại, mắt mũi đỏ hoe, hình như cô sắp khóc nhưng thái độ vẫn không chịu nhún nhường, hét toáng lên với anh.

“Hôm nay, em đừng có mơ bước ra khỏi cái cửa này!”, Trâu Tướng Quân ép Ngụy Nhất vào tường, nghiến răng nói.

“Em vẫn muốn đi, em nhất định phải đi! Bây giờ em sẽ đi! Em đã kết hôn với anh nhưng em không bán mình cho anh! Anh không thể can thiệp vào tự do cá nhân của em như vậy được!” Ngụy Nhất nói tới câu cuối, cảm thấy cầm chắc phần thua, hết toáng lên.

“Em đang thách thức tính kiên nhẫn của anh đấy!” Trâu Tướng Quân nhìn chằm chằm vào mắt cô, trong đôi mắt anh đầy nét u ám như bầu trời trước cơn giông.

“Ừm! Em vẫn muốn đi!” Ngụy Nhất luồn xuống dưới cánh tay của Trâu Tướng Quân, nhanh chóng xỏ giày, định ra khỏi cửa.

Bàn tay cô còn chưa kịp chạm tới tay cầm cửa thì cơ thể cô đã bị hai cánh tay đầy sức mạnh ôm gọn, trong chốc lát, hai chân cô lơ lửng trên không trung.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất hét toáng lên, hai chân giãy giụa. Trong lúc đó, cô cũng gắng hết sức dùng chiếc túi da của mình đánh vào cánh tay của Trâu Tướng Quân, miệng không ngớt hét lên: “Buông em ra! Anh là đồ tiểu nhân! Anh buông em ra! Em có tự do cá nhân của em! Anh không có quyền quyết định!”.

Trâu Tướng Quân bị đau, hay tay đang ôm quanh vòng eo thon của Ngụy Nhất càng xiết chặt hơn, chặt tới nỗi Ngụy Nhất kêu la không ngớt.

Trâu Tướng Quân rảo từng bước lớn vào trong phòng khách, buông Ngụy Nhất xuống ghế sô pha, lập tức đè cơ thể của mình lên người cô, lạnh lùng nói: “Để xem anh có quyền đó không!”

Nói xong, anh sa sầm nét mặt, bắt đầu lột bộ quần áo trên Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất gắng ghết sức giãy giụa, nào ngờ sức lực lại quá yếu ớt, chỉ khoảng mười phút mà cô đã mệt mỏi rã rời. Thấy Trâu Tướng Quân quả nhiên thật sự muốn làm chuyện đó, cô mới biết sợ, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở: “Anh là đồ lưu manh! Anh là người chồng bạo hành! Em sẽ kiện anh!”.

Trâu Tướng Quân thầm nghĩ, cô gái ngốc nghếch này cũng biết tới điều luật bạo hành trong gia đình cơ đấy, cứ tưởng là người mù pháp luật chứ! Ngoài mặt có vẻ không nhịn được cười, nhưng hành động lại không hề hồ đồ, cũng chẳng buồn để ý tới lời lẽ uy hiếp của Ngụy Nhất.

Chỉ bằng vài động tác, anh đã lột sạch quần áo của Ngụy Nhất, nằm đè lên người cô, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người mình.

Ngụy Nhất vô cùng phẫn nộ, tiện tay vớ được chiếc điều khiển ti vi trên bàn trà, dùng hết sức đập mạnh vào đầu Trâu Tướng Quân, vừa hay đập trúng trán anh, bỗng chốc chỗ bị đập phải sưng như quả táo tàu.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân bị đánh đến nỗi hoa mắt chóng mặt nhưng vẫn không buông tha Ngụy Nhất, một lát sau, cơn đau giảm đi, anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, nghiến răng tán dương: “Ha ha! Có bản lĩnh rồi đấy!”. Nói xong, anh lật phắt Ngụy Nhất nằm úp xuống, không có màn dạo đầu, cũng không chút thương xót, nâng phần mông căng tròn của Ngụy Nhất lên, ưỡn thẳng lưng, cứ thế tấn công trực diện từ phía sau.

Ngụy Nhất đau tới nỗi hét lên thất thanh, chân tay cũng chẳng còn sức lực nữa, kêu khóc một cách bất lực: “Tôi hận anh, tôi hận anh! Trâu Tướng Quân, tôi hận anh! Anh là đồ lưu manh, anh là đồ thổ phỉ, anh là đồ tiểu nhân! Ự… tôi hận anh… Á! Đau quá…”.

Tiếng khóc của Ngụy Nhất đã khiến Trâu Tướng Quân nguôi ngoai phần nào, cảm thấy mềm lòng, anh liền điều khiển tốc độ chậm lại, cúi người xuống, khẽ cắn vào vành tai Ngụy Nhất, dìu dàng nói: “Ngoan, Tiểu Trư đừng khóc nữa. Anh sẽ nhẹ một chút!”

Ngụy Nhất không thèm để ý, chỉ biết khóc. Trong tiếng khóc còn lẫn cả nhưng tiếng rên rỉ. Cô lập tức cảm thấy xấu hổ, gắng hết sức cắn chặt môi, không phát ra âm thanh gì nữa.

Trâu Tướng Quân bật cười đắc ý, lời nói cũng cợt nhả hơn một chút, hôn một lượt lên lưng của Ngụy Nhất, thì thào hỏi: “Thế này này, thế này này, có dễ chịu hơn không? Còn đau không?”.

Ngụy Nhất vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, lớn tiếng mắng nhiếc mà không kịp suy nghĩ gì: “Anh là đồ lưu manh! Tôi hận anh! Hồi đó tôi không nên lấy anh!”.

“Em không lấy anh thì lấy ai? Lẽ nào bây giờ em đã hối hận rồi sao?” Trâu Tướng Quân phẫn nộ, rướn lưng lên, hành động lại mạnh hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đau đến nỗi nước mắt rơi lã chả, gào khóc: “Á… đau quá! Đồ lưu manh thối tha! Tôi… đúng là tôi đã hối hận rồi!”.

“Không được phép hối hận! Càng không được phéo rời xa anh!” Một nửa tâm trạng của Trâu Tướng Quân nhuốm đầy dục vọng, một nửa đang rất phẫn nộ, nhịp điệu của phần dưới cơ thể cứ không ngừng tăng tốc, không kiềm chế được, anh buột miệng nói ra điều mình vẫn lo sợ trong lòng: “Không lấy anh thì em muốn lấy ai? Lẽ nào muốn lấy Tô Thích?”.

“…” Ngụy Nhất đã vô cùng tức giận, cô mím chặt môi không nói gì nữa.

Trong mắt của Trâu Tướng Quân, sự im lặng của Ngụy Nhất chính là sự mặc nhận. Anh bỗng cảm thấy hụt hẫng, hét toáng lên một tiếng: “Tô Thích thì tốt hơn anh ở điểm nào hả?”.

Ngụy Nhất đau tới nỗi toàn thân run rẩy, nắm chặt hai bàn tay lại. Cô gắng hết sức ngoảnh đầu lại, phẫn nội trừng mắt nhìn Trâu Tướng Quân, trong ánh đèn treo trên trần nhà sáng rực, khuôn mặt vô cùng khôi ngô tuấn tú của Trâu Tướng Quân trong chốc lát bỗng trở nên hết sức hung ác.

Ngụy Nhất lạnh lùng nói: “Anh ấy rất tốt! Anh ấy dịu dàng hơn anh, nghĩa hiệp hơn anh, chu đáo hơn anh, lãng mạn hơn anh, hiểu ý người khác hơn anh, thấu tình đạt lý hơn anh hàng nghìn hàng vạn lần! Anh ấy biết tôn trọng ý nguyện của tôi, từ trước tới giờ, anh ấy chưa từng ép tôi phải miễn cưỡng làm bất cứ điều gì!”. Nói tới đây, Ngụy Nhất bỗng bật cười: “Ha ha ha! Trâu Tướng Quân, anh không biết rằng bản thân anh rất buồn cười sao? Một người đàn ông chỉ biết ở nhà bạo hành vợ mình, anh mà cũng dám tự so sánh với Tô Thích sao? Tôi nói cho anh biết, trong lòng tôi, anh không thể sánh kịp Tô Thích! Ha ha!”.

Trong phút chốc, bầu không khí trong phòng như đóng băng. Tiếng cười thất vọng và đau khổ của Ngụy Nhất cứ vang vọng mãi, thật sự thê lương.

https://thuviensach.vn

Những cặp tình nhân cãi lộn đều thích dùng lời lẽ khiến người khác phải đau lòng, câu nói dễ làm tổn thương đối phương nhất lại càng muốn nói ra.

Nỗi đau đó giống như một thứ vũ khí sắc bén có móc câu, đâm mạnh vào tận trái tim, rồi lại chậm rãi lôi ra. Trâu Tướng Quân chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, cơ thể trong chốc lát trở nên mềm nhũn, anh sững người trong giây lát, bên tai chỉ văng vẳng tiếng cười lạnh nhạt và tiếng gào thét của Ngụy Nhất – Anh không thể sánh kịp Tô Thích. Câu nói này chắc đã hằn sâu trong tâm trí của cô ấy suốt ba năm qua rồi, bởi Tô Thích đã chọn Ngụy Trích Tiên nên cô ấy đã phải chôn giấu nó xuống sâu thẳm tâm hồn mình. Nhưng nhất định là cô ấy đã cảm thấy ấm ức mà không muốn xóa bỏ nó, cô ấy giống như một con sư tử đang ẩn náu trong rừng sâu, chăm chú quan sát con mồi, cất hơi thở nặng nề, chốc chốc lại mài dũa móng vuốt xuống nền đất, chờ dịp hành động bất cứ lúc nào. Vả hôm nay, chỉ cần một lời mời gọi của Tô Thích, ước vọng đó không thể nào che giấu được nữa và trào dâng ra ngoài rồi ư?

Biểu hiện trên khuôn mặt của anh lạnh như băng tuyết, trái tim anh còn lạnh giá hơn sắc mặt của anh hàng vạn lần.

Một giây sau đó, anh chầm chậm buông Ngụy Nhất ra.

Cuộc hoang lạc này đối với hai người đều có vị đắng chát mà trước đây chưa từng có.

Hai người không ai nói thêm câu gì nữa

Ngụy Nhất có lại được sự tự do, lập tức lao vào nhà tắm, khóa trái cửa lại. Cô cũng không biết làn nước đang phun ra kia là nước nóng hay nước lạnh, chỉ vội vàng đứng dưới làn nước xối xả, để nước chảy ướt từ đầu tới chân. Cô nhìn bộ dạng của mình trong gương, đầu tóc rối bù, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, trước ngực đầy những dấu vết của nụ hôn, trông vô cùng nhếch nhác. Cô đã bị người ta cưỡng đoạt, mà người đó lại chính là

https://thuviensach.vn

chồng của cô! Trong giấy phút đó, cô cảm thấy mình chẳng còn sự tôn nghiêm nào nữa, cô không nỡ nhìn cơ thể nhếch nhách đó liền đưa tay bịt hai mắt của mình lại.

Cô cắn chặt đôi môi, lặng lẽ rơi nước mắt, cuối cùng, không thể khống chế nỗi cảm xúc, cô bật khóc nức nở. Nhưng tiếng nước chảy xối xả ngay lập tức lất át tiếng khóc của cô.

Ngụy Nhất vừa khóc vừa tắm rửa hồi lâu nhưng vẫn cảm thấy không thể gột rửa được sự ức hiếp lăng nhục của Trâu Tướng Quân với mình, còn cả nỗi thất vọng của cô về cuộc sống hôn nhân nữa.

Cuối cùng, Ngụy Nhất vẫn ra ngoài, trước khi đi cô cũng không buồn nhìn Trâu Tướng Quân một cái.

“Rầm”, cánh cửa chính bị đóng sập lại.

Trâu Tướng Quân vẫn nằm trên ghế sô pha ngửa mặt nìn lên trần, không chút động đậy, cũng chẳng còn hơi sức đâu để chạy theo ngăn cản Ngụy Nhất nữa. Chặn được thân thể của cô ấy lại nhưng không ngăn được trái tim đang sục sôi muốn lao ra ngoài của cô ấy, thế chẳng phải là càng bị thương hay sao?

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Tìm Chốn Dung Thân Trong Biển Dục Vọng.

Trên người Trâu Tướng Quân không chút mảnh vải che thân, vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, không hề động đậy.

Căn phòng tĩnh lặng tới mức đáng sợ, nó trở nên vô cùng trống trải. Những lời chế giễu của Ngụy Nhất ban nãy như vẫn đang vang vọng đâu đây. Trâu Tướng Quân khẽ cựa mình, cảm thấy cánh tay có chút tê mỏi, bèn nằm hẳn xuống, với tay tìm một điếu thuốc.

Hút hết một điếu, cảm giác bất lực và mệt mỏi lại trỗi dậy như nước thủy triều dâng. Anh nhắm mắt lại, chỉ muốn được nghỉ ngơi một chút.

Rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, nhưng anh không thể nào ngủ được, chỉ cần nhắm mắt là anh lại tưởng tượng ra cảnh giờ này Ngụy Nhất đang trong vòng tay của ai đó tiễn đưa người đi xa ngàn dặm, kề vai áp má, tình chàng ý thiếp, hiềm một nỗi đêm xuân ngắn ngủi.

Cũng có thể, lần này cô ấy ra đi sẽ không quay về nữa.

Cũng tốt, như thế cũng tốt. Trâu Tướng Quân luôn cho rằng phụ nữ anh hùng nhụt chí. Hơn nữa, đây lại là một con cáo mắt trắng nuôi mãi mà không thuần chủng. Có đối xử tốt với cô ấy hàng nghìn hàng vạn lần cũng không bằng một nụ cười của Tô Thích. Thôi, bỏ qua đi, cứ để mặc cô ấy.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân ủ rũ đứng dậy, mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc trên cơ thể của Ngụy Nhất lập tức xộc vào mũi anh, anh lắc đầu, muốn xua tan mùi hương đó ra khỏi mũi mình. Nhưng không thể được, càng lúc anh càng cảm thấy hương thơm đó trở nên đậm đặc hơn.

Mùi vị của sự lo sợ và hụt hẫng cũng mỗi lúc một hiện rõ.

Trâu Tướng Quân mặc quần áo vào, đẩy cửa bước ra ngoài, bộ dạng như đang muốn trốn chạy, vô cùng nhếch nhát.

Anh gọi điện cho Vĩ và Anh Dương. Vĩ nói đang ở bên Uyển Như, không có thời gian rãnh. An Dương thì đang ở nước ngoài.

Trâu Tướng Quân không lái xe, cứ một mình đi lang thang trong đêm tối giống như một linh hồn hoang dã và cô độc. Đi tới trước của một quán bar nhỏ, nhìn thấy bên trong rất náo nhiệt, anh liền bước vào.

Đây là quán bar của một người nước ngoài, khách hàng phần lớn là người Mỹ. Hóa ra có một ông già người Mỹ ngày mai về nước, mọi người đang mở tiệc để chia tay ông. Người nước ngoài dường như không hề có sự trói buộc của tuổi tác, ông lão người Mỹ đó chắc cũng phải ngoài sáu mươi rồi nhưng tâm hồn vẫn rất phóng khoáng. Ông uống chút rượu rồi lại nhảy trên sân khấu, lộ rõ từng độc tác còn non. Đôi giày da bóng lộn gõ gõ xuống sàn gỗ, phát ra nhưng tiếng kêu lộp cộp.

Một cô gái ngoại quốc mắt xanh tóc vàng cầm ly rượu bước tới, dùng một giọng nói tiếng Trung cứng nhắc hỏi Trâu Tướng Quân: “Xin hỏi, tôi có thể ngồi ở đây được không?”

Trâu Tướng Quân uể oải ngước mắt lên nhìn, dùng một giọng tiếng Anh chuẩn trả lời: “Cứ tự nhiên”.

Cô gái mắt xanh thấy người đàn ông phương Đông to cao đẹp trai này quả nhiên chỉ có một mình nên rất vui mừng ngồi xuống phía đối diện, liên

https://thuviensach.vn

tục nâng ly chạm cốc với anh.

Trước đây, Trâu Tướng Quân vốn có tính phóng đãng, những cuộc tình một đêm thường xuyên như cơm bữa. Sau khi gặp Ngụy Nhất, tính cách đó đã được tiết chế hơn nhiều, từ sau khi kết hôn với Ngụy Nhất, anh lại không hề để ý tới bất cứ người phụ nữ nào khác.

Anh đối với Ngụy Nhất hết mực chung thủy nhưng giờ đây Ngụy Nhất lại đang ở nơi đâu?

Nghĩ tới đó, anh cảm thấy vô cùng buồn chán. Vậy là, dù không nhiệt tình với cô gái mắt xanh trước mặt nhưng cũng không cất lời từ chối. Trong lòng vẫn ngầm có chút khoái cảm của sự trả thù. Vài ly rượu vào bụng, cảm giác nóng rực rân ran, cộng thêm một mình trong môi trường náo động này, anh lại càng cảm thấy cô đơn.

Anh vẫn muốn được về nhà, nhớ vợ và thấy mình thật vô dụng.

Nghĩ tới đó, Trâu Tướng Quân rút điện thoại ra, định gọi ngay cho Ngụy Nhất nhưng vừa bấm số xuong anh lại tắt đi, không thể dẹp bỏ được sự tự tôn cao quý của mình. Cũng đúng vào lúc ấy, điện thoải đổ chuông, Trâu Tướng Quân đoán chắc đó là điện thoại của Ngụy Nhất, anh vô cùng hồi hộp, vội vàng lao ra khỏi quán bar để nghe điện thoại.

Nhưng đó lại là Tiểu Thất, cô ấy hỏi anh đang ở đâu.

Trâu Tướng Quân nói đang ở quán bar XX, Tiểu Thất lại khẽ cười, âm thanh trong trẻo, giống như tiếng nước suối róc rách chảy trên đá, “Em cũng đang ở gần đó! Em đi một mình, thế còn anh?”.

“Một mình”, Trâu Tướng Quân trả lời.

“Chị đâu?”

https://thuviensach.vn

“…” Trâu Tướng Quân liền im lặng.

Tiểu Thất rất nhạy cảm, đoán rằng hai người đang có mâu thuẫn gì đó, cũng không hỏi nhiều về vấn đề này nữa, chuyển sang một hướng khác, giọng điệu trở nên dịu dàng hơn: “Anh Trâu, em vừa đọc được những lời bịa đặt đó ở trên mạng, những người đó ăn nói lung tung! Là tại em, vì em mà liên lụy tới anh!”.

“Ừm.” Trâu Tướng Quân thấy người gọi điện tới không phải là Ngụy Nhất, cũng chẳng có tâm trạng để nói chuyện phím với Tiểu Thất, từ ngữ cụt lủn.

“Anh Trâu, bây giờ em đến gặp anh né! Em nhất định phải gặp anh để cảm ơn!”.

“Tùy.” Nói xong anh cúp máy, bước vào trong quán bar tiếp tục uống rượu. Cô gái mắt xanh đã tìm được con mồi mới ở bên cạnh, thấy chàng trai có ngoại hình xuất sắc ấy lại bước vào, lộ rõ vẻ nuối tiếc, nâng cốc về phía anh tỏ ý mời chào.

Trâu Tướng Quân khẽ gật đầu, coi như đã đồng ý.

Vừa ngồi xuống, lại có một cô gái người nước ngoài khác tới chào mời, Trâu Tướng Quân cảm thấy không có hứng thú, kiên quyết bước ra ngoài quán bar, ngồi xỏm trước của quán hút thuốc. Trâu Tướng Quân rất ít khi hút, cũng không nghiện, chỉ những lúc tâm trạng phiền muộn, anh mới hút vài điếu. Vì vậy, trên người anh vẫn giữ được mùi hương bạc hà thanh nhẹ, không hề bị ám mùi khói thuốc.

Không lâu sau, khuôn mặt rạng rỡ nhí nhảnh của Tiểu Thất đã hiện ra trước mắt anh.

Tiểu Thất dáng người nhanh nhẹn, bước đi nhảy nhót tung tăng, buộc tóc đuôi gà, vai đẹo một chiếc túi to, quần bỏ, giày vải, trông lại có vài

https://thuviensach.vn

phần giống với vẻ trẻ trung của Ngụy Nhất, chỉ có điều Ngụy Nhất khá trầm tính, còn Tiểu Thất lại hoạt bát, sôi nổi.

Cô ấy nhìn thấy Trâu Tướng Quân, mặt máy rạng rõ, bước đến nơi liền chảo hỏi: “Anh Trâu!”.

Trâu Tướng Quân lần đầu tiên thấy Tiểu Thất ăn vận như thế này, cứ chăm chú nhìn vào mái tóc buộc túm đuôi gà của cô, nhớ tới Ngụy Nhất, anh lại khẽ thẫn thờ, không cẩn thận nên để tàn thuốc cháy bỏng cả ngón tay.

Tiểu Thất thấy Trâu Tướng Quân cứ thẫn thờ nhìn mình, có chút ái ngại, ngượng ngùng gọi: “ Anh Trâu!”

Trâu Tướng Quân đã kịp phản ứng lại, “Ờ” một tiếng.

“Anh Trâu, chuyện tối qua, thật sự rất cảm ơn anh!”, Tiểu Thất nói.

“Ừm.” Trâu Tướng Quân vẫn nhìn thẳng về phía trước, lại đốt thêm một điếu thuốc, hằn học rít một hơi. Khói thuốc mờ mịt không gian xung quanh càng thăng thêm chút ưu sầu cho bộ dạng lạnh lùng của người ngồi đó. Sức hấp dẫn nam tính chính là những biểu hiện tự nhiên khi anh giơ tay giơ chân, chứ không cần anh phải cố ý làm ra vẻ gì đó. Hơn nữa, dù thần thái của anh đang mệt mỏi hay hưng phấn, sự xuất hiện của anh vẫn chói lòa như vậy, khiến các cô gái đi ngang qua đều quay đầu nhìn lại.

Tiểu Thất bước lên phía trước một bước, ngồi xổm nganh hàng với Trâu Tướng Quân, tỏ vè nghiêm túc nhìn anh nói: “Anh Trâu, anh Lý cũng nói rất cảm ơn anh”.

“Hả? Anh Lý nào?”, Trâu Tướng Quân hỏi.

“Chính là anh Lý tối qua bị thương đó, anh ấy còn trẻ tuổi nhưng đã là thiếu tá lục quân rồi đấy!” Tiểu Thất nói tới đó, khuôn mặt không giấu nỗi

https://thuviensach.vn

vẻ sùng bái, ngưỡng mộ.

“Hả?”

Tiểu Thất thấy Trâu Tướng Quân dường như không hề để tâm, bèn nói: “Anh Trâu, muộn quá rồi, em phải về đây”.

“Ừm, đi thôi”, Trâu Tướng Quân nói rồi đứng dậy dùng tay phủi phủi quần.

“Anh…” Tiểu Thất thì liếc trộm về phía Trâu Tướng Quân, lúc lại vân vê khuy áo của mình, chần chừ hồi lâu, mới hỏi: “Đêm khuya thanh vắng, em là con gái lại đi một mình, anh có thể đưa em về được không?”.

Trâu Tướng Quân thầm nghĩ, một cô gái như cô một mình đi trong đêm khuya thanh vắng còn ít hay sao? Nhưng nhớ tới việc Ngụy Nhất rất yêu quý cô ta nên anh cũng cư xử với cô ta khách sáo một chút, thật thà nói: “Tôi không mang theo xe”.

“Không sao, chúng ta gọi xe rồi cùng về nhé!”

Trâu Tướng Quân nghĩ tới cảnh một mình anh ngồi trước của quán bar cũng chẳng vui vẻ gì, bèn đứng dậy đưa Tiểu Thất về.

Nơi đây cách căn hộ nơi Tiểu Thất ở một đoạn đường. Trong taxi, suốt chặng đường, không ai nói dù chỉ một câu.

Đến nơi ở của Tiểu Thất, Trâu Tướng Quân lại không xuống xe, muốn đợi Tiểu Thất xuống, anh sẽ ngồi luôn xe này đề về nhà.

Tiểu Thất rất ân cần, ngọt ngào mỉm cười, lộ rõ lúm đồng tiền nhỏ xinh. Cô đứng ngoài cửa xe, mời chào anh một cách thành khẩn: “Anh Trâu, cũng đã tới cửa nhà rồi, hay là vào ngồi chơi một chút nhé!”. Sau đó, đôi

https://thuviensach.vn

mắt to tròn của cô khẽ liếc một cái, che miệng cười thành tiếng, “Mẹ em không có ở nhà đâu!”.

Trâu Tướng Quân nghĩ, cô gái này thật hay cười. Lại nhớ đến cú đánh của mẹ Tiểu Thất lần trước, cũng không nhịn được cười, khuôn mặt lạnh lùng cuối cùng cũng có chút vui vẻ.

Trâu Tướng Quân cứ làm như đang ngồi trên xe của mình, không hề cảm thấy rằng việc ngồi lì trên taxi như thế thật không thỏa đáng. Người tài xế đã mất hết bình tĩnh, liền lên giọng thúc giục: “Muốn xuống xe thì xuống, có lời tình tứ gì thì lên giường mà nói chuyện! Cứ ngồi lì trên xe không chịu xuống là có ý gì vậy? Có cho tôi làm ăn không hả?”.

Mấy câu nói thô lỗ của người tài xế khiến Tiểu Thất đỏ mặt tía tai.

Khuôn mặt tuấn tú của Trâu Tướng Quân sa sầm, anh móc ví tiền ra, tiện tay rút ra vài tờ bạc mệnh giá một trăm tệ, đập vào mặt người tài xế, sau đó đường hoàng bước xuống.

Người tài xế được món lời gần một nghìn tệ đập vào mặt khiến anh ta sững người hồi lâu, đến khi kịp phản ứng thì vội vàng cho xe lao vút đi.

Tiểu Thất mừng rỡ vô cùng, vỗ tay nói: “Anh Trâu đẹp trai quá! Tuy nhiên đối với những kẻ hay bắt nạt người lương thiện, lại sợ người ác này, cũng không cần phải cho anh ta tiền”.

Trâu Tướng Quân nhủ thầm, tại sao từ trước tới giờ anh chưa bao giờ được nghe Ngụy Nhất vui vẻ khen anh như vậy.

Mẹ và em trai của Tiểu Thất quả nhiên đều không có nhà, trong nhà là một màu tối đen, ánh trăng mông lung rọi qua lớp cửa kính, rèm cửa sổ bị gió thổi đung đưa.

https://thuviensach.vn

Hai người bật đèn bước vào nhà, Tiểu Thất pha trà mời Trâu Tướng Quân rồi ngồi xuống cạnh anh, thấy anh nhấp một ngụm, liền vội vàng hỏi: “Có ngon không? Em mới học được cách pha chế này đấy!”.

Trâu Tướng Quân thưởng thức lại lần nữa, cất tiếng khen đúng với thực tế: “Không tồi”.

Tiểu Thất rất vui sướng, trở nên hoạt bát hơn. Cách biểu hiện đó, Ngụy Nhất cũng chưa từng có, tài nghệ pha chế đồ uống của Ngụy Nhất đã được nhiều người tán thưởng, chắc sớm đã chai lì với những lời biểu dương đó rồi nên không còn cảm giác vui vẻ khi thành công nữa. Cho dù Trâu Tướng Quân có tán dương tài nghệ của cô bằng những mỹ từ như thế nào thì cô cũng chỉ biểu hiện thái độ bình thản, nhiều lắm chỉ khẽ mỉm cười. Khuôn mặt của Ngụy Nhất khi cười trông rất dịu dàng, đôi môi nhỏ khẽ mím, sóng mắt long lanh, có lúc giống như vành trăng khuyết cong veo, có khi lại giống như quả đậu non mới nhú… Ngụy Nhất còn nhỏ tuổi, trong lòng Trâu Tướng Quân, cô vẫn là một đứa trẻ, cũng chỉ như cô gái đang ngồi trước mặt anh đây.

Ánh nhìn của Trâu Tướng Quân có phần mơ màng, hình ảnh của Tiểu Thất và Ngụy Nhất cứ tách ra rồi lại nhập thành một, nhắm mắt rồi lại dụi dụi vài cái, lại mở mắt ra, dường như Ngụy Nhất đã đang ngồi trước mặt anh, dùng ánh mắt đầy chờ đợi nhìn anh, hỏi: “Có ngon không?”.

Trâu Tướng Quân mỉm cười dịu dàng với Ngụy Nhất, ân cần nói: “Những thứ mà Tiểu Trư làm đều rất ngon!”. Vừa nói xong, anh định thần lại, phát hiện ra người đang ngồi trước mặt mình chính là Tiểu Thất, làm gì có hình bóng nào là của Ngụy Nhất.

“Anh Trâu, có phải anh đã uống rượu không? Có phải thấy chóng mặt không? Mặt anh đỏ quá, có phải trong người anh khó chịu lắm không?” Thấy ánh mắt của Trâu Tướng Quân có vẻ rệu rã, Tiểu Thất giơ tay ra xua xua trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân gắng hết sức hất mạnh đầu một cái, càng cảm thấy trời đất quay cuồng hơn, chắc do men rượu đã ngấm nhưng cảm giác lại không giống như mọi khi. Bỗng nhiên, trong lòng anh đã hiểu rõ: Anh đã bị uống phải thuốc mê! Chắc chắn là ban nãy, trong quán bar đó, cô gái mắt xanh kia lợi dụng lúc anh chạy ra ngoài nghe điện thoại đã lén bỏ thuốc mê vào ly rượu của anh.

Trâu Tướng Quân không hề lo lắng, ngoài miệng nói: “Tôi về đây” rồi vùng vẫy muốn đứng lên. Tiểu Thất thấy Trâu Tướng Quân lảo đà lảo đảo đứng không vững nên rất lo lắng, kéo tay anh khuyên nhủ: “Anh Trâu, hay là anh nghỉ lại đây một đêm đi! Em sẽ gọi điện cho chị, để chị không lo lắng”.

Nói xong, cố rút điện thoại ra gọi cho Ngụy Nhất, Ngụy Nhất lại đang tắt máy.

Tiểu Thất nói với Trâu Tướng Quân: Chắc điện thoại của chị hết pin. Anh Trâu, chắc anh đã say rồi, anh vào giường của em nằm nghỉ trước đã, em đi lấy nước để anh rửa mặt!”.

Nói xong, cô đỡ Trâu Tướng Quân vào phòng ngủ.

Trâu Tướng Quân chỉ cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nóng bức, khó chịu, cổ họng như có lửa đốt, anh đưa tay đẩy Tiểu Thất ra, dùng ý thức còn lại nói: “Hãy tránh xa tôi một chút”.

Tiểu Thất bị đẩy ra xa, loạng choạng, rồi lại lao tới đỡ lấy anh, lo lắng tới độ luôn miệng kêu lên: “Anh đứng cũng không vững nữa rồi!”, cô kiên quyết ôm chặt lấy eo của Trâu Tướng Quân.

Cánh tay của Trâu Tướng Quân lại vô tình trượt qua bộ ngực đầy đặn căng tràn sức sống của Tiểu Thất, cảm giác đụng chạm mềm mại lại đầy tính đàn hồi đó khiến anh giật mình. Mọi việc trước mắt Trâu Tướng Quân

https://thuviensach.vn

càng ngày càng trở nên tối dần, anh nuốt một miếng nước bọt, khẽ quát lên: “Đưa tôi vào trong phòng xong, cô hãy đi ra ngoài”.

Tiểu Thất đồng ý.

Trâu Tướng Quân vừa vào đến giường liền ngã vật xuống, xuống mà Tiểu Thất lại bị anh nằm đè lên trên.

Mùi nước hoa hạng xoàng trên người Tiểu Thất mặc dù không giống với hương thơm thanh khiết tự nhiên trên cơ thể của Ngụy Nhất, nhưng trong lúc này, mùi hương đó lại kích thích vào cảm quan của Trâu Tướng Quân một cách dữ dội, anh chỉ cảm thấy toàn bộ máu nóng trong thể mình dồn hết vào một bộ phận nào đó, sóng lớn cuồn cuộn, dường như đang muốn trương phồng lên, vỡ tan ra ở đó, lại dường như muốn nuốt chửng cả bản thân mình. Anh khó chịu rên rỉ lên một tiếng, không thể kiềm chế được nữa, anh ôm gọn người con gái đang không ngừng run rẩy bên cạnh mình. Trâu Tướng Quân cắn rách cả môi, muốn dùng cảm giác đau đớn để thức tỉnh bản thân. Chiêu này quả thật có tác dụng, Trâu Tướng Quân mở mắt ra nhìn, quả nhiên đã nhận ra người con gái đang nằm trong vòng tay mình không phải là Ngụy Nhất.

Nhưng, cơ thể yêu kiều trong lòng anh dù không phải là Ngụy Nhất nhưng cũng trắng trẻo, mềm mại như vậy.

Trâu Tướng Quân khẽ rên rỉ lên một tiếng: “Tiểu Trư”.

Người con gái trong vòng tay anh đang khẽ run rẩy, cô cất giọng run run nói: “Ừm, Trâu… Trâu Tướng Quân…”.

Ngụy Nhất cũng gọi anh như vậy, Trâu Tướng Quân ôm ghì lấy cơ thể bé nhỏ, yếu ớt ấy, chút ý thức cuối cùng đã bị nhấn chìm trong dục vọng.

Hai người trong biển dục vọng vạn trạng đó, nổi lên rồi lại chìm xuống, chết cũng không còn chỗ để dung thân.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Trâu Tướng Quân lại không còn ấn tượng gì cả.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Cô Hãy Ra Giá Đi!

Giấc ngủ đó của Trâu Tướng Quân thật sâu.

Khi giật mình tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, ánh nắng mặt trời vô cùng rực rỡ chiếu vào phòng, chiếu đến nỗi anh không thể mở mắt ra ngay được.

Trí nhớ của anh có chút mơ hồ, vụn vặt, anh chỉ mang máng nhớ rằng hình như tối qua mình và Ngụy Nhất đã xảy ra cãi vã, sau đó đi tớ quán bar uống chút rượu. Những ấn tượng sau đó đề rời rạc, đứt đoạn, không nhớ rõ nữa.

Cơ thể yêu kiều trong vòng tay anh khẽ động đậy. Trâu Tướng Quân biết cái cô Tiểu Trư đó cũng đã tỉnh rồi, lập tức hai mắt trong veo, mang theo chút ý hài hước. Anh quen dùng bộ râu mới mọc của mình cọ cọ lên mặt cô. Ngụy Tiểu Trư quả nhiên là người có máu buồn, nũng nịu kêu lên "đừng" rồi càng rúc sâu hơn vào trong lòng anh.

Một tiếng "đừng" đó lại khiến lòng Trâu Tướng Quân cảm thấy râm ran, Trâu Tướng Quân nâng cằm cô lên, định đặt lên môi cô một nụ hôn. Định thần nhìn kỹ, người con gái có nước da trắng ngần, mái tóc xõa này lại không phải Ngụy Nhất!

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân hốt hoảng, vội vàng đẩy cô ta ra, tức giận hét lên: “Cô là ai?”.

“Anh Trâu, là… là em…”, chính là Tiểu Thất. Lúc bấy giờ, Tiểu Thất ngẩng đầu lên, liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, sóng mắt đong đưa, nửa e ấp xấu hổ, nửa mừng vui hân hoan.

Trâu Tướng Quân thầm nghĩ có điều gì đó không hay liền bật ngồi dậy, lật tung chăn lên, quả nhiên thấy mình và Tiểu Thất đều không mảnh vải che thân. Bất chợt cảm thấy trời đất mịt mờ, những giọt mồ hôi lạnh toán túa ra từ sống lưng, Trâu Tướng Quân nhanh chóng bình tĩnh lại, sa sầm nét mặt, nhanh chóng mặt quần áo chỉn tề rồi muốn đi khỏi đó. Nghĩ một lát, anh quay người lại, lạnh lùng nói với cô gái trên giường: “Cô hãy ra giá đi!”.

Tiểu Thất với khuôn mặt hạnh phúc đang nhìn Trâu Tướng Quân mặc quần áo, thầm nhủ người đàn ông này bất kỳ lúc nào cũng đầu tuấn tú rạng ngời như vậy. Bất ngờ nghe câu nói không hề có chút nhân tính đó của anh, cô sửng sốt. Rất lâu sau, cô mới dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt, nghẹn ngào nói: “Em biết anh là người của chị… Em chưa từng mơ tưởng hão huyền… nhưng anh đừng coi em là… loại con gái đó… ngủ cùng anh là do em cam tâm tình nguyện… em… em không cần tiền của anh!”.

Trâu Tướng Quân đã mặc xong quần áo, khôi phục lại điệu bộ lạnh lùng như sắc mặt của Diêm Vương, nhìn cô nói: “Có một số chuyện, tốt nhất nên quên đi, tôi khuyên cô đừng có mơ tưởng hão huyền!”.

Tiểu Thất sụt sùi khóc vài tiếng, ngẩng đầu lên, đôi mắt ngân ngấn nước, vô cùng đáng thương: “Em biết tình cảm của anh và chị đang rất tốt đẹp, em sẽ không phá hoại tình cảm của hai người… Em sẽ không nói cho chị biết… Em chỉ là, em chỉ là…”.

https://thuviensach.vn

“Không nói là tốt nhất. Nếu cô cả gan nói ra…” Trâu Tướng Quân nói đến đó, đôi mắt khẽ nheo lại, toát lên những tia nhìn hung dữ khiến Tiểu Thất giật nảy cả mình vì sợ.

Tiểu Thất quấn chặt người trong chiếc chăn, nhìn Trâu Tướng Quân, thẫn thờ nói: “Em, em, em biết rồi… em em em tuyệt đối không nói…”.

“Rất tốt.” Trâu Tướng Quân rút ví tiền ra, ném một chiếc thẻ tín dụng lên giường, “Cầm lấy. Mật mã là 21366. Chuyện tối qua, coi như đã xóa sạch! Đừng để tôi nhìn thấy cô thêm lần nào nữa!”. Trâu Tướng Quân rảo từng bước dài, ra tới cửa liền quay mặt lại, cay nghiệt nói: “Nhìn thấy cô tôi sẽ thấy ghê tởm”.

Tiểu Thất cúi gằm mặt xuống, lặng yên không nói, hai tay nắm chặt lấy chiếc chăn, lòng bàn tay đã có chút mồ hôi.

Trâu Tướng Quân bước ra khỏi cửa phòng ngủ, một giọt nước mắt long lanh mới từ khóe mắt của Tiểu Thất rớt xuống, thật sầu thảm.

Trâu Tướng Quân vừa ra khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy người mẹ với nước da vừa đen vừa vàng vọt của Tiểu Thất đang đứng trong phòng khách, bày biện các món ăn sáng. Bà vô cùng vui mừng khi nhìn thấy Trâu Tướng Quân, liền vẫy tay gọi anh: “Tiểu Trâu, mau lại đây ăn sáng đi!”.

Đúng lúc Trâu Tướng Quân đang giận dữ, sa sầm nét mặt, anh vờ như không nhìn thấy bà, cũng chẳng buồn cất tiếng chào hỏi, cứ đi thẳng ra cửa rồi đi luôn, mặc kệ bà lão đuổi theo phía sau hét gọi.

Anh chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, trốn tránh thật xa người phụ nữ đã cùng anh một đêm ân ái kia, trốn tránh thật xa bà lão bệnh tật luôn coi anh là con rể tương lai ấy.

Anh rất hiểu tính cách rắn rỏi khí khái của Ngụy Nhất, nếu để cô ấy biết được chuyện này, chắc chắn cô sẽ tác thành cho anh và Tiểu Thất và không

https://thuviensach.vn

đi theo anh nữa. Trong lòng Trâu Tướng Quân thật sự hối hận vì đã có một ngày như vậy, anh như vừa gặp cơn ác mộng. Nhưng sau khi tỉnh lại, tất cả vẫn đã thay đổi, không sức mạnh nào có thể xoay chuyển được, thời gian không thể, tiền bạc cũng không thể, không thể quay lại được nữa.

Trâu Tướng Quân vẫy một chiếc taxi, loạng choạng đi về nhà. Trong lòng thầm nghĩ, nếu lúc này Ngụy Nhất đang nằm trên giường ở nhà thì tốt biết bao.

Không ngờ, Ngụy Nhất quả thật đang có ở nhà và năm trên chiếc giường rộng lớn đó!

Trâu Tướng Quân nhìn Ngụy Nhất với nỗi hổ thẹn, cô ấy thò mái đầu nhỏ xinh từ trong chăn ra, cũng đang mở mắt ngây người nhìn Trâu Tướng Quân.

“Tiểu Trư, em về rồi à?”, Trâu Tướng Quân xúc động hỏi.

Hóa ra, Ngụy Nhất không đi tìm Tô Thích.

Tối qua, khi vừa bước ra khỏi cửa nhà, gió lạnh thổi tới, khiến cô tỉnh táo hơn nhiều. Ngụy Nhất thầm nghĩ, dù sao cô và Tô Thích cũng là hai người đã từng có tình cảm, nếu ở bên nhau sẽ luôn khiến người ta nghi ngờ. Trâu Tướng Quân ghen tuông cũng là chuyện thường tình. Nhưng cô lại vô cùng căm hận trước hành động đầy bạo lực của Trâu Tướng Quân. Nghĩ lại, hận thì cũng có thể làm được gì, anh ấy trước sau cũng là chồng mình, chẳng lẽ vừa kết hôn xong lại ly hôn? Ngụy Nhất ngồi ở góc khuất nhất trong vườn hoa của khu nhà, nức nở khóc một hồi rồi lại lặng lẽ trở về nhà. Lúc đó, Trâu Tướng Quân cũng vừa đi ra ngoài, hai người vừa hay bước qua nhau.

Trâu Tướng Quân cả đêm không về, Ngụy Nhất cũng mất ngủ cả đêm, trằn trọc trở mình, trong lòng lại cảm thấy thật xót xa, vừa hận mình lại vừa nhớ anh.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lặng lẽ cân nhắc suy nghĩ về cảm giác trong lòng, một âm thanh cất lên nói cho cô biết đó là tình yêu!

Ngụy Nhất nghĩ, mình đã yêu người đàn ông đang đứng trước mặt này rồi.

Thấy Ngụy Nhất ngây người ra nhìn mình, Trâu Tướng Quân chột dạ, khẽ hắng giọng một tiếng, bước tới, ấp a ấp úng nói: "Tiểu Trư, hôm qua… có phải là, đã làm đau em không?".

Ngụy Nhất bật khóc.

Đôi mắt Ngụy Nhất đang mở rất to, chăm chút nhìn thẳng vào Trâu Tướng Quân nhưng nước mắt lại lã chã rơi. Trong vòng một tiếng đồng hồ, Trâu Tướng Quân phải nhìn thấy hai người con gái khóc, nhưng người thứ hai lại trong sáng biết bao, những giọt nước mắt ấy cũng khiến người ta ấm ức.

"Tiểu Trư, lại đây!", Trâu Tướng Quân ngồi xuống bên cạnh giường, dang rộng hai tay.

Ngụy Nhất do dự một lát, chui từ trong chăn ra, mím môi lại, mang theo chút xấu hổ, sà vào vòng tay, hít hà mùi hương bạc hà thanh khiết trên người anh, chợt cảm thấy một cảm giác yên lòng mà trước đây chưa từng có, cô nghẹn ngào trách móc: "Chồng, sao bây giờ anh mới về? Em đợi anh mãi!".

Ngụy Nhất rất ít khi gọi anh như vậy, thường ngày, cô luôn gọi cả họ lẫn tên anh, rất mất lịch sự. Trâu Tướng Quân cũng đã nhiều lần phản đối chuyện đó nhưng Ngụy Nhất vẫn rất bướng bỉnh, anh cũng chẳng còn cách nào khác. Vì vậy, bây giờ, thấy cô gọi một tiếng "chồng", trái tim anh cũng tê dại đi một nửa, ôm cô vào lòng, xoa xoa mái tóc thơm tho, lại hôn lên khóe mắt của cô, nói: "Bây giờ chẳng phải là đã về rồi sao?".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vẫn ở yên trong vòng tay anh, ngước khuôn mặt nhỏ xinh lên, chớp chớp đôi mắt sáng hỏi: “Ăn cơm chưa?”. Trâu Tướng Quân không ngờ Ngụy Nhất lại hỏi câu đó.

Nếu Ngụy Nhất nghi ngờ hỏi “Đêm qua anh đi đâu?”, có thể anh sẽ vì chột dạ, vì xấu hổ mà giận dữ. Trâu Tướng Quân lại ôm Ngụy Nhất vào lòng, xiết chặt, không nói gì nữa. Trong lòng anh rất cảm động, rất áy náy, rất xấu hổ, hiềm một nỗi là không có lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Ngụy Nhất chính là khắc tinh của Trâu Tướng Quân, ngốc ngếch nhưng lại có thể trừng trị anh khổ đến nỗi không thể diễn đạt thành lời.

Lúc ấy, lần đầu tiên, Trâu Tướng Quân có ý thức về sự chung thủy vợ chồng, lần đầu tiên cảm nhận được sức nặng của cảm giác có trách nhiệm đối với gia đình.

Đó là một niềm vui sướng được nhen nhóm lên từ tận đáy lòng, đó là sự mềm mại dịu dàng như tơ lụa của những cây hương bồ uyển chuyển hết lớp này đến lớp khác trong mảnh ruộng trái tim.

Trâu Tướng Quân lạc giọng nói, “Vẫn chưa ăn”.

Ngụy Nhất lập tức nhảy xuống giường, sau khi nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, cô liền bắt tay chuẩn bị bữa sáng cho Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân nhìn theo bóng dáng nhỏ bé bận rộn của Ngụy Nhất, buồn rầu tự nhủ: Nếu thời gian có thể quay trở lại thì sau khi cãi lộn với Ngụy Nhất, anh sẽ không đi đâu cả, chỉ ở trong nhà, lặng lẽ đợi cô quay về. Như vậy sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Trong vòng một tháng kể từ ngày hôm đó, Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đều chưa hề xảy ra cãi vã lần nào nữa, sống một cuộc sống vợ chồng bình thường, vợ chồng tôn trọng, yêu thương nhau.

https://thuviensach.vn

Sau đó nữa, Tiểu Thất đã có thai.

Ngụy Nhất và Tiểu Thất vẫn qua lại thân thiết với nhau. Ngụy Nhất phát hiện ra Tiểu Thất có chút thay đổi.

Ngụy Nhất là cô gái có phản ứng chậm chạp, vô tư, qua loa đại khái. Nếu chỉ là những những thay đổi nhỏ, cô nhất định sẽ không nhận ra. Nhưng sự thay đổi của Tiểu Thất khiến một người chậm chạp như Ngụy Nhất cũng cảm nhận được, có thể thấy rõ sự thay đổi đó lớn đến mức nào.

Gần đây, tâm trạng của Tiểu Thất rất không ổn định, lúc thì ủ ê rầu rĩ, lúc lại âm thầm mừng rỡ, nói năng cử chỉ thất thường. Ngụy Nhất đem những hành động đó của Tiểu Thất so sánh với tình cảnh của Nguyệt Nguyệt năm xưa khi còn say đắm yêu Vĩ, phát hiện ra rất nhiều điểm tương đồng.

Không chỉ tính cách trở nên kỳ quái mà thậm chí cả khẩu vị của Tiểu Thất cũng biến đổi thất thường, lúc thì muốn ăn cái này, lúc lại muốn ăn cái khác. Đến khi có được đồ ăn trong tay, lại thờ ơ hững hờ không muốn ăn nữa. Ngụy Nhất xoa xoa vào bụng cô ta, nửa đùa nửa thật nói: “Em xem, sắp béo thành một vòng tròn rồi đây này!”.

Tiểu Thất cũng sững người, sắc mặt có chút nhợt nhạt, hỏi: “Chị cũng thấy em béo lên sao?”.

Ngụy Nhất đưa tay xoa cằm, đi vòng quanh Tiểu Thất vài vòng, nghiêm túc nói: “Bởi vì em cao mà, em không nói chị cũng không nhận ra, bây giờ nhìn kĩ lại, đúng là có béo lên một chút, nhưng vẫn rất xinh!”.

Tiểu Thất liền không nói gì nữa, lại ngây người ra. Một lát sau, Tiểu Thất nắm lấy tay của Ngụy Nhất, làm ra vẻ bí mật nói: “Chị, em coi chị như chị ruột của mình, em… em nói một chuyện với chị, chị hãy thề với em, tuyệt đối giữ bí mật cho em! Đặc biệt phải giúp em giấu mẹ em và em trai em!”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất thấy thái độ của Tiểu Thất có vẻ quan trọng, khuôn mặt thanh tú bỗng trở nên trắng bợt, liên nghiêm túc nói: “Chuyện gì vậy? Em nói đi!”.

Sau đó, bốn từ “Em có thai rồi” tuột ra từ đôi môi nhỏ xinh đỏ hồng của Tiểu Thất.

Ngụy Nhất vô cùng kinh nhạc, cằm suýt nữa thì rơi xuống đất. Cô ngẩn người ra hồi lâu rồi mới sửng sốt hỏi bố của đứa trẻ là ai.

Tiểu Thất mím chặt môi, dù có đánh chết cũng không chịu nói, đồng thời kiên quyết muốn giữa đứa trẻ. Ngụy Nhất khuyên bảo hồi lâu, quyết tâm của Tiểu Thất vẫn vô cùng kiên định, thề rằng nếu không còn đứa trẻ này, cô thà chết còn hơn. Ngụy Nhất đành phải hằng ngày chăm sóc cô ta chu đáo hơn.

Tiểu Thất có hiện tượng ngôi thai đi xuống, Ngụy Nhất liền đi bốc cho cô ta mấy thang thuốc bắc. Tiểu Thất kiên quyết muốn trả tiền cho Ngụy Nhất, Ngụy Nhất không chịu lấy, Tiểu Thất đau khổ nói: “Chị cứ nhận đi, như thế em mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, em không muốn nợ chị gì nữa”.

Sự đau khổ của Tiểu Thất lúc đó chút kỳ lạ nhưng Ngụy Nhất phản ứng chậm chạp, cũng không chú ý nhiều.

Nhưng Tiểu Thất đưa tay tìm kiếm khắp người, cũng chỉ có mười mấy đồng, vậy là cô liền rút từ trong ví ra một tấm thẻ tín dụng, nói: “Vậy thì thanh toán bằng thẻ đi”.

Ngụy Nhất cầm chiếc thẻ, tiện thể liếc vào đó một cái, sững người, rồi lại lật tấm thẻ một lần nữa, nhìn vào phần ký tên của chủ thẻ.

Tiểu Thất thấy biểu hiện của cô như vậy, vô cùng lo sợ, chỉ cảm thấy như có gai chích sau lưng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất xem đi xem lại một hồi, quả nhiên cầm chiếc thẻ, nghi hoặc nói với Tiểu Thất: “Tấm thẻ này… tấm thẻ này hình như là của Trâu Tướng Quân thì phải! Em xem”, cô chỉ vào dấu chữ ký nguệch ngoạc ở đó, “phần chữ ký của chủ thẻ này chính là chữ của chị! Chị nhớ, hồi đó ngồi rỗi không có việc gì làm, chị bèn mang hết thẻ tín dụng của Trâu Tướng Quân ra ký giúp anh ấy! Ờ, chữ của chị rất đặc biệt, không thể nhầm được. Nhưng thẻ tín dụng của Trâu Tướng Quân sao lại ở chỗ em?”. Ngụy Nhất lật đi lật lại tấm thẻ, tự hỏi một mình như vậy.

Tiểu Thất sợ đến nỗi run lẩy bẩy, cố gắng trấn tĩnh, ấp a ấp úng: “Cái đó… đó là bởi vì…”

“Chị biết rồi!”, Ngụy Nhất bỗng nhiên chăm chú nhìn Tiểu Thất.

“Cái… cái gì? Biết cái gì?”

“Tiểu Thất, không ngờ em lại nghèo đến như vậy…” Ngụy Nhất vô cùng đau khổ ôm lấy hai vai của Tiểu Thất, khe khẽ vỗ vào lưng cô ta, “Em đã phải mở miệng hỏi mượn tiền một người điên cuồng rồ dại như Trâu Tướng Quân, vậy chắc cuộc sống khó khăn của em đã tới mức cực điểm rồi! Chị quả là một người chị vô trách nhiệm!” Sau đó, cô ngước mắt lên nhìn ngọn đèn treo trên trần nhà, nặng nề than thở một hồi.

Tiểu Thất suy nghĩ thật ngây thơ, cô muốn lén lút để đứa trẻ chào đời. Nhưng điều cô lo sợ nhất chính là bị mẹ đẻ phát hiện ra bí mật đó.

Nhưng trên thế giới này chẳng có bức tường nào lại không thông gió cả, cũng chẳng có bờ sông nào lịa không làm ướt giày của khác sang sông. Mẹ của Tiểu Thất dù sao cũng là một phụ nữa từng tám lần sinh nở, đó dường như đã trở thành công việc chính trong cuộc đời bà, Tiểu Thất còn non trẻ, chuyện có thai sao có thể che giấu được mẹ mình. Đến giữa tháng thứ hai của thai kỳ, Tiểu Thất liền bắt đầu ăn dở, rất thích những đồ ăn chua, cay. Mẹ Tiểu Thất mặc dù chân yếu tay chậm nhưng thị lực lại vô cùng tinh

https://thuviensach.vn

tường, chỉ nhìn thoáng một cái là biết ngay con gái yêu quý của mình đang mang thai.

Mẹ của Tiểu Thất khá phẫn nộ, cứ đi đi lại lại trong nhà vài vòng, sau khi hằn học nhắc đi nhắc lại mấy lần câu "gia môn bất hạnh" thì chỉ thẳng vào mặt con gái mà mắng chửi: "Mày… mày nói đi! Đứa trẻ trong bụng mày là của đứa nào hả?".

Tiểu Thất nước mắt vòng quanh, ngồi trên ghế sô pha, nhất quyết không chịu lên tiếng.

"Được lắm, còn muốn bảo vệ nó nữa đấy! Đồ con gái mất nết, xúi quẩy! Mày có biết đó là chuyện động trời như thế nào không? Mày nói đi! Có phải là của Trâu Tướng Quân không?", bà giậm cây gậy chống tạo ra âm thanh chói tai.

Tiểu Thất vẫn không nói gì, lần này coi như cô đã mặc nhận.

Mẹ của Tiểu Thất lại chĩa mũi dùi về phía Trâu Tướng Quân, nói rằng nhìn bề ngoài cứ tưởng anh là người áo khăn chải chuốt, thực ra chỉ là hạng người đội lốt thú. Bà chửi mắng một hồi, cơn giận dữ đã nguôi ngoai một chút, gặng hỏi con gái một cách kỹ càng: "Chuyện con có thai, Trâu Tướng Quân có biết không?".

Tiểu Thất hoảng sợ lắc đầu, nước mắt lập tức trào ra.

Khó khăn lắm mẹ của Tiểu Thất mới kiềm chế được, ngọn lửa giận dữ đang bốc lên thận đỉnh đầu, bà nghiến răng mắng con gái: "Đồ con gái mất nết! Tại sao mày không nói với nó? Nó dựa vạo cái gì là không chịu trách nhiệm chứ? Đám cưới tổ chức luôn bây giờ hay đợi tới sang năm, lễ cưới tổ chức ở thành phố B hay về quê hương ta tổ chức, nó cũng phải nói cho rõ ràng chứ!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Thất nghe thấy hai từ lễ cưới, liền sợ đến nỗi giật nảy cả người, bật khóc thành tiếng: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa! Đứa trẻ này là do con muốn sinh ra, con cũng không muốn nói cho anh ấy biết! Cứ để một mình con nuôi đứa trẻ! Con xin mẹ đấy, mẹ ơi!”.

“Mày!” Mẹ Tiểu Thất vô cùng tức giận, giơ cây gậy chống lên định đánh, nghĩ tới việc con gái giờ đây bụng mang dạ chửa, cuối cùng lại kiềm chế, hổn hà hổn hển thở từng hơi dài. Sau khi bình tâm, bà nói: “Mày gọi điện ngay cho Trâu Tướng Quân và nói chuyện này với nó. Nếu không, đứa trẻ trong bụng mày không cần phải đến bệnh viện xử lý, tao sẽ cho nó một gậy, đến lúc đó thì ngay cả đứa con gái không biết xấu hổ như mày cũng được xóa bỏ luôn đấy!”.

Tiểu Thất không còn cách nào khác, đành muối mặt gọi điện cho Trâu Tướng Quân. Gọi mấy lần, Trâu Tướng Quân mới chịu bắt máy, vừa nói tới hai từ có thai, anh chỉ lạnh lùng nói: “Bỏ đi”, rồi cúp máy.

“Anh ấy cúp máy rồi”, Tiểu Thất nói khẽ.

“Mày… mày tìm được người đàn ông tốt nhỉ! Tao, cái bà già này thật sự bị mày làm cho tức chết mất thôi! Hự… hự…” Mẹ Tiểu Thất tức đến nỗi đưa tay ôm ngực, không thể thở được, Tiểu Thất sợ hãi vội vàng chạy tới, vỗ nhẹ lên lưng mẹ.

Mẹ Tiểu Thất nhìn con gái đang giàn giụa nước mắt, điệu bộ thật đáng thương thở dài não nề: “Con ạ! Con còn quá trẻ, chưa hiểu hết về lũ đàn ông! Con là cô gái tốt, trong sáng, lại xinh xắn thế kia, con vội vàng trèo lên giường của nhà người ta làm gì? Bây giờ bụng tướng lên rồi, có mất mặt không hả? Mẹ không phải là người ham tiền của, không phải là người đòi hỏi anh ta phải bày tiệc cưới như thế nào, nhưng cũng phải hợp tình hợp lý chứ! Bây giờ đã có con rồi, lễ cưới không thể không tổ chức được! Nó thậm chí còn không chịu xuất hiện nữa, thế là thế nào? Nó muốn thế nào hã? Không chịu thừa nhận? Trốn tránh trách nhiệm? Liệu có phải nó thấy

https://thuviensach.vn

chúng ta là người nhà quê thì dễ bắt nạt hay sao?” . Bà nói đến đó lại kích động hơn, năm tay Tiểu Thất, hằn học nói: “Tiểu Thất, đừng sợ, ngày mai đưa mẹ đến công ty Trâu Tướng Quân, cũng ta đến tìm lãnh đạo của nó!”.

Trâu Tướng Quân là Chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn La Thái Tông, trên anh làm gì còn lãnh đạo nào nữa chứ.

Tiểu Thất muốn khóc mà không thể rơi nước mắt, nhưng sự kiên quyết của mẹ khiến cô không biết phải làm thế nào.

Mẹ Tiểu Thất nhìn bộ dạng hèn kém của con, đầy một bụng tức giận, buôn một câu thề độc: “Nếu ngày mai mày không dẫn tao đi tìm nó, tao… tao… tao đập đầu chết ngay trước mặt mày, đi gặp hồn ma của bố mày để nói cho ông ấy biết, con gái của ông ấy đã làm chuyện mất mặt như thế nào!”.

Tập đoàn La Thái Tông, Ngụy Nhất đã từng dẫn Tiểu Thất qua đó, cô vẫn còn nhớ đường.

Tiểu Thất bất đắc dĩ đành phải đưa mẹ tới đó.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Mẹ Tiểu Thất Đại Náo La Thái Tông

Cần phải biết rằng mẹ của Tiểu Thất là một phụ nữ nhà quê. Phụ nữ nhà quê mặc dù tính tình thật thà chất phác, nhưng khi đã trở nên ngang ngược thì sẽ không cần biết quy tác và không hiểu lý lẽ chút nào. Mẹ Tiểu Thất bước đi run run, dắt theo Tiểu Thất bước vào đại sảnh, ném mạnh cây gậy chống trong tay xuống đất, ngồi bệt xuống nền nhà, ngoác miệng ra kêu gào: “Chúng tôi muốn gặp lãnh đạo! Gọi lãnh đạo của Trâu Tướng Quân xuống đây. Hôm nay, nếu không gặp được lãnh đạo, bà này sẽ ngủ luôn tại đây!”.

Tiểu Thất sợ đến nỗi vội vàng ngăn mẹ lại: “Mẹ, mẹ muốn làm gì vậy?”.

Mẹ Tiểu Thất hạ thấp giọng nói: “Con thì hiểu cái gì? Cái này gọi là oai phủ đầu! Nếu không, đám người thành phố bọn họ lại nghĩ mẹ con mình dễ bắt nạt!

Từ khi xảy ra sự việc nhân viên bảo vệ ngăn chặn không cho con mèo của vợ chủ tịch hội đồng quản trị vào trong tòa nhà bị đuổi việc, những người tiếp quản sau đó đều làm việc rất thận trọng, nhân viên bảo vệ mới đó chưa đầy hai mươi tuổi, chưa từng trải qua những sự kiện lớn bao giờ, thấy hai mẹ con người phụ nữ già yếu này cứ gọi trực tiếp đại danh của chủ tịch hội đồng quản trị rồi lăn ra đất gào khóc ầm ĩ, e rằng họ lại có quan hệ

https://thuviensach.vn

gì đó với chủ tịch hội đồng quản trị, nhất thời không có cách giải quyết, tiến tới khuyên bảo vài câu: “Nền đất rất lạnh, mời bà đứng lên nói chuyện ạ”, cũng chẳng biết phải làm thế nào, anh ta chỉ sốt ruột đến nỗi cứ đi lòng vòng quanh chỗ cũ.

Cô nhân viên lễ tân đành bước tới, nói người bà cần tìm hiện không có ở công ty. Đó là sự thật.

Mẹ Tiểu Thất thấy cô nhân viên lễ tân tuổi còn trẻ nên không thèm để ý, vẫn ngồi lăn ra trước cửa chính của đại sảnh, chốc chốc lại soi lại dung nhan của mình qua nền đá cẩm thạch bóng loáng.

Nhân viên lễ tân thấy vậy cũng rất kinh ngạc, không dám làm phiền nữa, vội vàng thông báo cho quản lý đại sảnh. Quản lý đại sảnh là một người đàn ông trung tuổi, nhanh chóng dẫn theo vài người nữa đi tới, thấy mẹ Tiểu Thất đang bày trận gây rối thì hít một hơi thật dài, vội vàng tiến tới kéo tay áo của lão bà, khuyên nhủ: “Thưa cụ, cụ làm gì vậy? Vào khu nghỉ ngơi ngồi một chút đã, có vấn đề gì chúng ta từ từ nói chuyện!”.

Mẹ Tiểu Thất thấy một người đàn ông trung tuổi rất uy nghiêm dẫn theo nhiều người đi tới, bèn nhìn ngắm ông ta một lượt từ đầu tới chân, thấy bộ dạng sáng sủa, áo quần bảnh bao liền túm ngay lấy tay ông ta, xúc động kêu lên: “Anh có phải là lãnh đạo không? Anh có phải là lãnh đạo không? Anh lãnh đạo ơi, anh không biết đấy thôi, Trâu Tướng Quân của công ty các anh, anh ta không phải là con người nữa! Nó làm bụng con gái tôi ta tướng lên rồi, bây giờ lại trốn tránh không thấy mặt mũi đâu nữa! Anh lãnh đạo, anh hãy đứng ra làm chủ cho mẹ góa con côi chúng tôi! Bố của con bé mất sớm, dưới nó còn có một đứa em trai đang đi học nữa… sau này sẽ phải sống thế nào đây! Lãnh đạo, anh đừng biện bạch, hãy lôi cái thằng Trâu Tướng Quân đáng phải băm vằm hàng nghìn lưỡi dao ra đây, phê bình nó một trận! Bênh vực con gái của tôi với!”.

https://thuviensach.vn

Quản lý đại sảnh sợ đến nỗi mặt mũi nhợt nhạt, nhủ thầm, ai mà luyện được bản lĩnh thần thông quảng đại có thể nhổ lông cọp mà lôi Trâu Tướng Quân ra phê bình cơ chứ.

Nhưng thấy bà lão ngồi bệt trên nền đất, đôi mắt đục ngầu đang chăm chú nhìn mình không chớp, đầy vẻ trông đợi, như đang được gặp Bao Thanh Thiên vậy. Thế là ông liền hắng giọng, nhàn nhã nói: “Cụ ơi, có phải cụ đã nhầm rồi không? Người mà cụ vừa nói tới chính là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty chúng tôi, là lãnh đạo của tất cả chúng tôi, chính là người mà ngay cả tôi cũng không dám gọi tên một cách trực tiếp. Hiện giờ, anh ấy thật sự không có ở công ty, cụ xem thế này có được không, cụ cứ về nhà trước, khi nào Chủ tịch Trâu về, tôi sẽ đích thân đến xin ý kiến của anh ấy”.

Bà lão nghe đến nỗi u u mê mê, trợn mắt lên cân nhắc một hồi về những lời nói vừa rồi.

Đám đông thấy bà cụ cuối cùng cũng chịu yên lặng, đều thở phào một tiếng. Nào ngờ chỉ một giây sau, bà lão bỗng nằm lăn ra trên nền đá cẩm thạch sang bóng, hai chân giãy đạp liên tục. “Ối giời ơi! Không sống nữa! Đám quan chức trong thành phố chỉ biết bênh vực chi nhau! Quan chức bênh vực cho nhau! Quan chức hùa nhau bắt nạt mẹ góa con côi nhà quê chúng tôi, có còn luật pháp nữa không hả? Có còn ông Trời nữa không hả? Các người…” Bà lão trợn mắt lên nhìn quản lý đại sảnh, nghiến răng nói: “Hôm nay nếu không giao Trâu Tướng Quân ra, tôi sẽ lên tận Thiên An Môn để tố cáo các người! Tôi sẽ nhờ Chủ tịch Mao đứng ra giải quyết, đứa con trong bụng con gái tôi, rốt cuộc phải mang họ gì?”.

Nếu Chủ tịch Mao biết rằng, sau khi ông khuất núi đã gần mười năm rồi mà vẫn còn có người luôn tưởng nhớ tới ông trong sâu thẳm, chắc ông sẽ yên vui thanh thản vô ngần.

https://thuviensach.vn

Đám đông lần đầu tiên gặp một bà lão không biết đạo lý gì cả, đều cảm thấy hết cách giải quyết. Chỉ còn cách nhìn sang Tiểu Thất - người vẫn ở cạnh bà lão nãy giờ, thấy cô thon thả mềm mại, rõ ràng là một người hiểu biết. Vậy là, quản lý đại sảnh đành cầu viện Tiểu Thất: "Cô ơi, cô xem mẹ cô đấy, việc này… nếu để khách hàng nhìn thấy… Việc này, việc này… Mau đỡ mẹ cô dậy đi! Hôm nay chủ tịch Trâu quả thực không có ở đây, chúng tôi cũng chỉ làm thuê cho người ta, xin đừng làm khó chúng tôi nữa".

Tiểu Thất lúc đó vô cùng ngượng ngùng nhưng cũng không ngăn được mẹ, cô sợ sệt quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: "Mẹ, chúng ta về đi! Người ta cười cho đấy!".

Đôi mắt đục ngầu của bà lão trợn lên, lại cũng có vài phần uy nghiêm, gắt gỏng: "Nếu không đưa ra cách giải quyết thì phải mang xác của bà già này ra ngoài!". Một câu nói thật âm u khiến ai nấy đều hoảng sợ

Quản lý đại sảnh không còn cách nào khác, đành phải gọi điện cho Tiểu Trương – thư kí của Trâu Tướng Quân, có được phản hồi của cô ấy, lại là khẩu dụ lạnh lùng của Trâu Tướng Quân, chỉ có vài ba từ: Lựa tình hình mà giải quyết.

Quản lý đại sảnh cứ đắn đo cân nhắc mãi mấy từ trả lời đó, cũng không hiểu rõ ý tứ của Chủ tịch Trâu là muốn công khai hay bí mật, muốn hòa giải hay cứng rắn… đề không đoán được một cách chính xác. Lại thấy Tiểu Thất mặt mũi xinh xắn, cũng có chút nhan sắc. Tính cách phong lưu của Chủ tịch Trâu thì ai mà không biết, khả năng qua lại với Tiểu Thất chắc chắn là có thể xảy ra. Quản lý đại sảnh liếc nhìn về phía bụng dưới của Tiểu Thất, biết đâu trong đó đã có tiểu thái tử của La Thái Tông rồi, nếu lạnh nhạt hay sai sót, bản thân mình cũng không thể gánh nổi trách nhiệm.

Sau khi suy tính một hồi như vậy, anh ta vội vàng tươi cười bước tới, đỡ bà cụ dậy: "Cụ ơi, cụ ơi! Cụ đừng vội lo lắng, hay là để tôi bố trí cho cụ một phòng, cụ và cô đây cứ nghỉ ngơi trước đã, cụ tự giày vò bản thân thì

https://thuviensach.vn

được nhưng cô đây đang bụng mang dạ chửa, thân thể cao quý, không thể tự giày vò cùng cụ được! Xin hãy về phòng nghỉ ngơi trước đã, uống nước hoa quả, ăn chút gì đó. Cụ xem như vậy có được không?”.

Mẹ Tiểu Thất nghe những lời đó, cảm thấy rất hài lòng, nhưng có chút nghi ngờ, bà bán tín bán nghi nhìn anh quản lý, chậm rãi nói: “Liệu có phải là các anh muốn lừa bà già này đi ra, rồi các anh đóng cửa lại không cho vào trong nữa?”.

Quản lý sảnh sợ đến nỗi xua tay liên tục: “Tôi không có quyền đóng cửa đại sảnh!”.

Bà lão suy nghĩ một lát, tự bò dậy, bước tới hàng ghế sô pha trong khu nghỉ ngơi, giọng nói vẫn sang sảng vang vọng: “Phòng nghỉ ngơi cũng không cần. Chúng tôi sẽ ngồi đây để đợi! Gì nhỉ, ban nãy anh vừa nói tới nước hoa quả… hoa quả gì nhỉ… Mang tới đây cho chúng tôi đi, thêm hai bát cơm rang trứng có hành nhé! Sáng sớm nay đi vội quá, bây giờ đói lắm rồi.”

“Xin lỗi, có quy định không được ăn uống ở đây…” Nhân viên lễ tân tiến lên giải thích nhưng bị quản lý đại sảnh ngăn lại, len lén xua tay với cô. Sau đó, anh quản lys quay người lại, nở một nụ cười tươi như hoa, nói với mẹ con Tiểu Thất, “Được ạ, xin cụ đợi cho một lát”.

Không lâu sau, toàn bộ đại sảnh của công ty thơm lừng mùi hành mỡ.

Không đợi được Trâu Tướng Quân, bà lão và con gái quả nhiên cứ ở lì tại đó. Mặc dù hai mẹ con học thường ngày vẫn bị người ta coi thường nhưng đồ ăn thức uống ngon lành bê tới tận nơi, không phải làm bất cứ việc gì, điều hòa dễ chịu mang theo mùi hương thơm ngát, nằm trên chiếc ghế sô pha hằng da thật cũng cảm thấy thoải mái, ngay cả nhà vệ sinh cũng sạch sẽ bóng lộn, hương hoa ngào ngạt.

Sau hai ngày hai đêm, quả nhiên cũng đợi được Trâu Tướng Quân.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân tuyệt nhiên không hề sợ hai mẹ con họ, cũng không cố ý trốn tránh, hai ngày vừa qua, quả thực anh rất bận, chẳng có chút thời gian rảnh rỗi nào để giải quyết sự việc. Ngày thứ ba, khi Trâu Tướng Quân sải từng bước lớn vào trong tòa nhà của công ty, anh đã sớm quên mất chuyện đó rồi, theo sau anh là thư ký Tiểu Trương, cả hai tiến thẳng về phía cầu thang máy.

Bà lão thị lực rất tốt, thấy một người đàn ông cao lớn, khí thế mạnh mẽ bước vào, định thần nhìn kỹ, chẳng phải Trâu Tướng Quân thì còn là ai nữa. Bà bật dậy, chống gậy đuổi theo, túm chặt lấy tay ao của Trâu Tướng Quân, ngoác miệng ra kêu lớn: “Cái tên họ Trâu này giỏi lắm! Coi như bà lão này đã tóm được mày rồi! Mày trốn đi, có bản lĩnh thì trốn thêm nữa đi!”.

Trâu Tướng Quân nhíu cặp mày rậm, không ngờ mẹ con Tiểu Thất còn ở đây. Anh lạnh lùng quay sang quản lý đại sảnh: “Chuyện này là thế nào?”.

Quản lý đại sảnh ấp a ấp úng, lơ mơ kể lại chuyện bà cụ đã ở lại đây và chờ suốt hai ngày rồi.

Những câu hỏi bị dồn nén suốt mấy ngày qua của mẹ Tiểu Thất cuối cùng cũng đã có cơ hội được nói ra, nhất thời xúc động, cứ vòng vo mãi trong cổ họng: “Cái tên họ Trâu này giỏi lắm! Ừm! Cái tên họ Trâu này giỏi lắm! Coi như đã túm được mày rồi…”.

Trâu Tướng Quân khẽ phủi tay áo vest, nơi bị bà lão túm phải, lạnh lùng nói với giám đốc đại sảnh: “Đưa mẹ con họ tới phòng làm việc của tôi”, rồi bước lên dẫn đầu.

Bà lão đuổi theo phía sau, miệng vẫn không ngớt lải nhải: “Cũng tốt, cũng tốt! Tìm một chỗ yên tĩnh, chúng ta nói cho rõ rang! Chuyện xấu trong nhà không thể đem phô ra ngoài, bà lão này cũng hiểu rõ đạo lý đó.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần anh nói rõ ràng xem cuộc hôn nhân này bao giờ tổ chức thì tất cả sẽ trở nên tốt đẹp, bà lão này vốn cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, anh đối xử hợp lý với tôi, tôi cũng hòa thuận với anh…”.

Trâu Tướng Quân quay người lại, trừng mắt nhìn bà, giận dữ hét lên: “Câm miệng!”.

Những lời nói vừa rồi của bà lão vốn có ý muốn hòa giải cho yên mọi chuyện nhưng lại bị Trâu Tướng Quân lạnh lùng chặn họng, bà lập tức nổi giận, Tiểu Thất liền kéo mẹ lại, nói: “Mẹ, ở đây đông người, mẹ giữ thể diện cho anh Trâu một chút chứ!”.

Bà lão cân nhắc trong lòng, Trâu Tướng Quân là lãnh đạo của những người này, lại là con rể tương lai của mình, mình cũng không thể để anh ta mất mặt được. Vậy là đành nuốt ngược cục giận vào bên trong, an phận đứng vào thang máy.

Khi đến văn phòng, Trâu Tướng Quân để nghị mọi người lui ra hết, chỉ còn lại ba người, anh và hai mẹ con Tiểu Thất. Căn phòng làm việc xa hoa lộng lẫy khiến mẹ của Tiểu Thất phải rất lâu sau mới định thần lại được, cứ sờ mó khắp nơi, thầm nghĩ, con rể này của mình rất có tiền của đây. Đến khi bà kịp nhớ ra mục đích cuộc viếng thăm lần này của mình, Trâu Tướng Quân đã ngồi vào chiếc bàn làm việc rộng lớn, nhìn bà bằng con mắt lạnh lùng.

Trâu Tướng Quân lật một tờ giấy, cúi đầu xuống đọc văn bản, ngoài miệng thản nhiên nói: “Hai người đưa ra một cái giá đi!”.

Bà lão sững người hồi lâu, không kịp phản ứng lại: “Đưa ra giá gì?”.

Trâu Tướng Quân mệt mỏi vặn vẹo cổ, ngữ khí rất thiếu kiên nhẫn: “Các người gây rối suốt mấy ngày qua chắc cũng đã vui vẻ rồi. Hãy mau ra giá, bỏ đứa bé đi. Trâu Tướng Quân tôi cũng không phải hạng người không

https://thuviensach.vn

có trách nhiệm. Cầm lấy tiền rồi đưa Tiểu Thất về quê, từ nay không được bước dù chỉ một bước tới thành phố B này nữa".

Bà lão đã ngoài sáu mươi, lại mang bệnh đầy mình, đầu óc phản ứng hơi chậm, nghiền ngẫm lời nói của Trâu Tướng Quân trong đầu một hồi mới hiểu hết ý tứ của anh. Thì ra anh ta làm cho bụng con gái bà to lên rồi lại không muốn tổ chức đám cưới, lại còn hoang đường đưa ra mấy đồng tiền thối tha, muốn con gái bà bỏ đứa bé đi là yên chuyện hay sao?

Bà lão tức run người, chỉ thẳng gậy chống vào mặt Trâu Tướng Quân, nghiêm giọng nói: "Cái tên họ Trâu kia, mày… mày thật không còn là người nữa! Con gái tao trong trắng như vậy, giờ đây đã mang giọt máu của mày, mày cho rằng ném vài đồng tiền thối tha kia là có thể dẹp yên được sao? Mấy người có tiền như các ngươi thật vô liêm sỉ! Phi!". Nói đến câu cuối cùng, bà tức giận nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Trâu Tướng Quân đứng lên, thần thái vô cùng ngạo mạn, nắm chặt cạnh bàn, nhìn xuống phía hai mẹ con Tiểu Thất: "Các người ở lại đây hai ngày, chẳng phải là muốn đòi tiền sao? Muốn bao nhiêu thì mau nói ra, đừng xấu hổ mãi như thế, tôi tin chắc rằng giá mà các người đưa ra cũng không làm khó được tôi đâu".

"Mày… mày…" Bà lão tức tối, hơi thở cũng khó.

Tiểu Thất sợ đến nỗi chỉ biết khóc, lao tới giúp mẹ dễ thở, gào lên: "Mẹ, thôi đi! Chúng ta đi thôi!".

Bà lão quay người lại quắc mắt lên, bốp một tiếng, một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt trắng trẻo cua con gái. Tiểu Thất loạng choạng vài bước, trên má lập tức hiện lên vằn đỏ in rõ vết bốn ngón tay.

Bà lão nghiêm giọng giáo huấn, "Tao thực sự không có đứa con gái như mày!. Trinh tiết của người con gái có thể mua bằng tiền không hả? Vậy mà mày đã dâng hiến hạnh phúc cả cuộc đời mình như thế! Mày là đứa con

https://thuviensach.vn

ngoan ngoãn nhưng giờ chưa gả cho người ta mà bụng đã to tướng lên rồi, người ta sẽ nhìn mày như thế nào, nhìn gia đình mình như thế nào? Tiền thì có thì có tác dụng gì chứ?". Bà lão quay sang nhìn Trâu Tướng Quân, hằn học nói: "Rốt cuộc, anh có chịu lấy con gái tôi không?".

Trâu Tướng Quân đang cúi đầu chăm chú viết ngân phiếu, viết xong anh ngẩnh đầu lên, ném tờ giấy trong tay ra trước bàn, lạnh lùng nói: "Đây là năm triệu nhân dân tệ. Tôi sẽ thu xếp bệnh viện nay lập tức, đưa Tiểu Thất đến đó, nhất định phải bỏ đứa bé đi".

"Mày… mày… mày là đồ ác ôn!". Nói xong bà cụ bỗng lao tới, giơ cây gậy chống trong tay lên, nhằm thẳng vào đầu Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân đã có sự đề phòng từ trước, giơ một tay lên chặn cây gậy lại, nhưng nghĩ tới việc nếu đẩy mạnh một cái, bà lão kia chắc chắn sẽ bị ngã, anh liền kéo cây gậy sang một bên, đợi khi bà lão đã đứng vững mới rút tay về, bước ra thêm vài bước, tránh bà lão xa một chút.

"Cái tên họ Trâu kia, rốt cuộc là anh có chịu lấy con gái tôi không hả?". Bà lão hiện giờ đã đứng bên cạnh cửa sổ tầng thứ năm mươi trong tòa nhà.

Hôm đó là một ngày âm u, gió thổi rất lớn làm rối tung mái tóc của bà, khuôn mặt bà đầy vè tức tối.

"Tôi đã nhân nghĩa hết mức rồi. Đứa bé trong bụng của cô ta chưa chắc đã phải là con của tôi, làm gì có chuyện vừa khéo đến như vậy, chỉ một lần đã có thai ngay?".

Trâu Tướng Quân cười, đôi môi mỏng ưa nhìn mang theo hàn ý giễu cợt một cách sâu sắc, sau đó, anh gọi điện thoại: "Tiểu Trương, tiễn khách".

"Ác bà cầm quyền! Ỷ thế ức hiếp người khác! Lão này sẽ đi gặp Diêm Vương, tiếp tục đấu tranh đòi lại công lý!". Bà lão nói xong liền nhào người nhảy ra khỏi cửa sổ, hành động nhanh như cắt. Trâu Tướng Quân và Tiểu Thất không ngờ tới, khi cả hai vội vàng lao tới thì đã muộn, Trâu

https://thuviensach.vn

Tướng Quân chỉ kịp kéo được một cánh tay áo của bà lão, mảnh vải bị rách, anh gương mắt nhìn một người rơi từ tầng thứ năm mươi xuống.

Bà lão muốn đi gặp Chủ tịch Mao, đây cũng không thể không tính là một con đường tắt.

Tiểu Thất hét lên: “Mẹ…” rồi ngã xuống đất ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Không Có Việc Gì Thì Không Lên Điện Tam Bảo

Một bà lão tử vong khi rơi từ tầng cao nhất của tòa nhà công ty La Thái Tông xuống, chuyện này lập tức gây chấn động lớn và ảnh hưởng rộng rãi trên khắp đất nước, các hãng thông tấn đua nhau đưa tin, La Thái Tông nhất mực từ chối cung cấp bất kỳ thông tin gì.

Chỉ trong một thời gian ngắn, những phán đoán được đưa ra nhiều vô kể, những tin đồn nhảm cũng không ít. Có người nối bà lão là một nông dân đến đòi tiền công, không đòi được nên phẫn nộ nhảy lầu tự sát; người thì nói tận mắt chứng kiến bà lão dắt theo cô con gái tới đòi công lý, chắc chắn là ai đó trong Tập đoàn La Thái Tông đã mắc nợ phong tình rồi….

Đại danh Chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi Trâu Tướng Quân của Tập đoàn La Thái Tông nổi như cồn, nhân sĩ các giới trong xã hội đua nhau chỉ trích anh.

Sự việc này đã gây chấn động lớn, cho dù Ngụy Nhất là người không quan tâm tới thời sự bên ngoài nhưng rốt cuộc cô vẫn biết được. Đó là vào buổi trưa, khi đang ăn cơm, Nguyệt Nguyệt chỉ vào một đoạn tin trên máy vi tính, nói với Ngụy Nhất: “À ờ… Tập đoàn La Thái Tông hình như là của Trâu Tướng Quân phải không?”. Ngụy Nhất sán lại gần đọc tin, trên trang báo điện tử bắt mắt, một dòng chữ lớn, đen sì sừng sững ngay trước mắt: Một bà lão sáu mươi tuổi đã rơi từ tầng cao nhất của tòa nhà Tập đoàn La

https://thuviensach.vn

Thái Tông, tử vong tại chỗ. Đây là sự việc ngoài ý muốn hay là bị mưu sát? Miếng cơm bị nhè ra ngoài một cách không ý thức.

Chỉ cần xảy ra án mạng thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Ngụy Nhất rất lo lắng, run rẩy gọi điện cho Trâu Tướng Quân nhưng không có người nghe máy. Cô không kịp suy nghĩ nhiều, đặt hộp cơm xuống, lao thẳng tới công ty của Trâu Tướng Quân. Gặp được mấy người quản lý trong công ty, ai nấy đều nói họ không rõ nội tình, chỉ biết rằng quả thực có một bà cụ đã nhảy lầu tự sát. Ngụy Nhất như kiến bò trên miệng chảo nóng, vội vàng chạy khắp nơi hỏi thăm tin tức về Trâu Tướng Quân, nhân viên lễ tân thấy cô mặt mũi nhễ nhại mồ hôi, bộ dạng hốt hoảng thì không kìm lòng được, liền nói rõ tình hình thực tế với cô: “Chủ tịch Trâu đã tới đồn công an để viết tường trình rồi”. Ngụy Nhất lại đi một mạch tới đồn công an. Người phụ trách nói đã xác minh, người tử nạn quả thực đã tự sát, Trâu Tướng Quân hoàn thành xong bản tường trình nên về từ trưa rồi.

Sáu giờ chiều, rang chiều đỏ rực, Ngụy Nhất đi lang thang trên phố, tinh thần bất ổn, giống như một âm hồn. Một tuần sau đó, vẫn không có tin tức gì của Trâu Tướng Quân. Anh như biến mất trên thế giới này một cách vô cùng lặng lẽ. Ngụy Nhất cũng đã lấy hết dũng khí tới nhà của Trâu Tướng Quân một chuyến, ngay cả người quản lý cũng không có nhà, những người giúp việc khác rất chăm chỉ, vẫn dọn dẹp căn biệt thự sạch sẽ, ngăn nắp.

Những chỗ mà Ngụy Nhất nghĩ ra, cô đều đã đi tìm hết một lượt rồi nhưng không nơi nào có dấu tích của Trâu Tướng Quân. Mấy ngày liền, Ngụy Nhất không về trường học, ban ngày cô đi khắp nơi tìm kiếm, tối đến lại về căn nhà chung của cô và Trâu Tướng Quân, lặng lẽ chờ đợi. Di động của Trâu Tướng Quân luôn để chế độ tắt máy.

Đôi khi, Ngụy Nhất cũng lo sợ và nghĩ rằng, liệu có chuyện gì đã xảy ra với anh ấy? Nếu không phải thế thì một người đang yên lành sao lại tự dưng biến mất như vậy? Ngụy Nhất nhắm mắt lại, nụ cười, nét mặt, sự

https://thuviensach.vn

ngông cuồng, dịu dàng, từng lời nói và hành động của anh, dường như vẫn còn đầy ắp trong từng ngóc ngách của căn nhà này. Nhưng đến khi mở mắt ra, lại chỉ là căn phòng rỗng, yên lặng tới ghê người.

Mấy ngày trôi qua, Ngụy Nhất cũng nghe được vài lời đồn đại, họ nói rằng Trâu Tướng Quân chơi bời đùa giỡn với con gái nhà lành, sau đó bỏ rơi cô ta, ép bà lão già yếu đó phải nhảy lầu tự sát. Ngụy Nhất rất kinh hoàng nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, dù thế nào cô cũng không muốn tin đó là sự thật. Cô nhẫn nại chịu đựng, lo lắng, hoảng sợ, cố gắng ép bản thân mình không được tin vào những lời đồn đại đó, thậm chí cô còn hát vang một mình, bắt đầu óc không được nghĩ ngợi lung tung. Cô nhất định sẽ đợi được Trâu Tướng Quân, hỏi anh cho rõ và nghe chính miệng anh nói.

Một tuần đã trôi qua, vẫn không có tin tức gì của Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất bắt đầu đi học trở lại, cô lên lớp nhưng tâm hồn không biết đã bay tới tận phương trời nào rồi. Đôi khi, đám sinh viên cũng bàn luận về chuyện này, Ngụy Nhất hốt hoảng lo sợ, hễ thấy nhóm người túm năm tụm ba bàn luận chuyện gì đó, cô cũng xúm lại, khi biết rõ họ đang nói về La Thái Tông, cô lập tức tránh thật xa nơi đó, cố gắng kìm nén những dòng nước mắt ấm ức đang chực trào ra.

Ngụy Nhất đã nhận lời với Trâu Tướng Quân, nếu cho Tiểu Thất mượn căn hộ đó, cô sẽ không ở trong ký túc xá của trường mà dọn về sống chung với anh. Giờ cô vẫn tuân theo hẹn ước đó, hằng ngày, sau khi tan học, cô đều quay về căn nhà lạnh lẽo ấy. Trước đây, cô thường được Trâu Tướng Quân đưa đón, cho dù công việc bận rộn, cho dù không có thời gian, anh cũng đều củ người tới đón cô. Ngụy Nhất chỉ cần đứng ở cổng trường, lập tức sẽ có chiếc xe siêu sang tới đón. Giờ đây chỉ có một mình chen lấn trên xe buýt, ban đầu cô chưa quen lắm nhưng lâu dần rồi cũng quen đường thuộc lối, biết rõ tuyến xe nào và phải xuống ở bến nào, đi tuyến nào thì hay bị tắc đường, tuyến nào thì gần hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, một mình đi đi về về, cô không chịu đựng nổi sự thế lương.

Cứ như vậy, lại một tuần nữa trôi qua.

Hôm qua, bầu trời đã ló ra vài tia nắng, hôm nay lại một màu mây âm u, từng tầng mây dày đặc, không một cơn gió.

Mặc dù đã sang tháng Hai nhưng nàng Xuân chưa hé đầu lộ diện, vẫn bị đè nén trong tiết cuối đông. Trời lạnh nhưng không còn ai giúp cô ủ sẵn chăn ấm, đêm nào cô cũng chìm vào giấc ngủ với chân tay lạnh cóng, rồi lại tỉnh giấc khi tay chân vẫn còn giá lạnh.

Đang là học kì đầu của năm thứ tư, cô biết mình cũng sắp phải đi tìm một công ty để thực tập rồi, rất nhiều bạn cùng khóa đã vào được những công ty rất tốt, trở thành thành viên ưu tú của xã hội. Còn bản thân cô, vẫn cứ ở đó buồn thương sầu khổ, thực sự chẳng có chút vẻ vang gì. Vậy là, cô rửa sạch mặt mũi, thay quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi cửa. Bận rộn chạy bên ngoài suốt một ngày trời, vị trí tuyển dụng của một vài công ty đều qua loa đại khái, cũng lưu giữ hồ sơ lý lịch của Ngụy Nhất lại, chờ thẩm định. Trên đường về nhà, cô tiện thể mua hai mớ rau cải, một bìa đậu phụ, mấy quả ớt, một chút thịt nạc, hai con cá diếc to bằng bàn tay ở một chợ cóc ven đường. Buổi tối về đến nhà, lê tấm thân mệt mỏi bước vào bếp, lát sau, một bữa cơm tối gồm ba món thức ăn một món canh, hai đôi đũa, hai cái bát cũng được sắp xếp rất chỉnh tề, ngăn nắp.

Ngụy Nhất dùng đũa hết sức cẩn thận gỡ từng chiếc xương cá, chỉ sợ rằng nếu để sót một mẩu xương nào đó thì người ăn sẽ bị hóc. Sau đó, cô gắp miếng cá đã gỡ sạch xương vào một chiếc bát để trống bên cạnh. Trước đây, cô cũng hay gỡ xương cá cho Trâu Tướng Quân như vậy.

Trâu Tướng Quân rất thích ăn cá nhưng vốn tính qua loa đại khái nên không có đủ kiên nhẫn để gỡ xương. Chỉ cần anh cảm thấy miếng cả trong miệng gợn mùi tanh hoặc có một chút xương thì lập tức nhè cả miếng đó ra.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, những miếng cả mà anh ăn, Ngụy Nhất đều đã cẩn thận gỡ hết từng chiếc xương nhỏ trong đó, anh chỉ cần ngoạm từng miếng lớn, yên tâm mà nuốt vào bụng.

Bây giờ Trâu Tướng Quân không có ở đây, công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ đó vẫn được Ngụy Nhất quen tay thực hiện, cô gắp miếng cá đã được gỡ sạch xương vào trong bát của anh, sau đó mới bắt đầu lặng lẽ ăn phần cơm của mình.

Cảm thấy trên mặt có thứ gì đó lành lạnh, Ngụy Nhất liền đưa tay lên gạt một cái, ướt hết cả bàn tay. Cô liền đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, khi quay ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Các dây thần kinh của Ngụy Nhất khẽ căng lên một nhịp, một giây sau đó, khi đã định thần được, cô lại tươi cười rạng rỡ, sải bước thật lớn về phía cửa. “Chồng à, sao anh…”, câu nói còn chưa kết thúc, đã nhận ra người đang đứng ngoài cửa, chính là người mà Ngụy Nhất không thể ngờ tới, người chị mà nửa năm nay Ngụy Nhất không gặp mặt - Ngụy Trích Tiên.

Phản ứng của Ngụy Nhất đã sớm nằm trong dự liệu của Ngụy Trích Tiên, vì vậy, lúc đó chị nhìn thấy khuôn mặt của em gái chuyển từ trạng thái mừng vui phấn khởi sang thất vọng cực điểm, cô cũng không hề ngạc nhiên, cứ thản nhiên bước vào trong.

Ngụy Trích Tiên mặc chiếc áo màu xám, đội mũ cùng tong màu, khăn quàng cổ màu trắng, dáng vẻ cự kỳ lạnh lùng, kiêu diễm.

Ngụy Trích Tiên bước vào phòng ăn, thấy bữa cơm với những món ăn nóng hổi, vô cùng ấm áp. Cô cởi khan quàng ra, mở miệng, cười nhạt nói: “Nhã hứng của em gái cũng không tồi đấy chứ! Chị vẫn nghĩ rằng, em nhất định đang trốn mình trong chăn, khóc đến nỗi chết đi sống lại!”.

Khi Ngụy Trích Tiên bước vào nhà đã mang theo một cơn gió lạnh ghê người, Ngụy Nhất đóng chặt cửa lại. Lặng lẽ trở vào tiếp tục ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Ngụy Trích Tiên liếc về phía đôi đũa và chiếc bát trống còn lại, lặng người hồi lâu, rồi lại bật cười giòn giã: “Ồ, ai nói chị em mình không thân thiết cơ chứ? Chúng ta vẫn còn có chút cảm ứng tâm linh kia mà! Nhìn xem, chị còn chưa nói là sẽ tới mà em gái đã tự động chuẩn bị bát đũa cho chị rồi. Ngay cả cá cũng đã giúp chị gỡ hết xương cơ đấy!”. Nói xong, đôi mắt được trang điểm tinh tế với nét vẽ mí mắt hướng lên trên cứ chăm chú nhìn Ngụy Nhất.

Động tác ăn cơm của Ngụy Nhất khẽ dừng lại một chút, cô không tiếp chuyện, cũng không buồn nhìn Ngụy Trích Tiên một cái, chậm rãi gắp rau và lặng lẽ ăn cơm.

“Sao thế? Chị thấy sắc mặt của em gái không được tốt lắm, lẽ nào những thứ này không phải là chuẩn bị cho chị? Vậy thừa ra một bộ bát đũa để làm gì vậy?”. Ngụy Trích Tiên tiến lại gần một chút, muốn thâu gọn nét mặt đau khổ của Ngụy Nhất vào trong tầm mắt mình.

Ngụy Nhất ăn liền một lúc hai bát cơm, lại tự múc cho mình một bát canh, động tác tuy không khoáng đạt nhưng cũng có thể coi là thần thái tự nhiên. Khẽ thổi lớp mỡ trên bề mặt bát canh, uống một ngụm, âm thanh phát ra lại càng rõ ràng hơn trong căn phòng yên lặng trống trải.

Ngụy Nhất lúc bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hỏi Ngụy Trích Tiên một cách tùy hứng: “Chị, ăn cơm chưa?”.

Ngụy Trích Tiên cũng thật điềm đạm, bị em gái lạnh nhạt thờ ơ cũng không hề tức giận, cười hì hì, chống căm nói: “Ban nãy vừa ăn cơm với Tướng Quân rồi”.

Bàn tay bưng bát canh khẽ run, nước canh nóng sánh ra cả tay, bỏng rát nhưng Ngụy Nhất lại không hề lên tiếng.

Ngụy Nhất biết Trích Ngụy Tiên là người không có việc thì không lên điện Tam Bảo, hôm nay, chị ấy tìm đến đây, chắc chắn có điều muốn nói.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lại bắt đầu uống canh nhưng tâm tư thì trông trấn tĩnh như ban nãy nữa, thần sắc đã bắt đầu mơ màng.

Ngụy Trích Tiên thấy Ngụy Nhất trầm tĩnh, cô hơi sững sờ, đợi mãi không thấy Ngụy Nhất hỏi han gì, đành phải tự mình kể lể: "Suốt nửa tháng nay, chị đưa Tướng Quân đi Hồ Nam một chuyến, mệt chết đi được. Ớt ở Hồ Nam quả là cay thật, cũng may mà Tướng Quân rất ân cần chu đáo, có thể coi là một chuyến du lịch cũng không tồi. Đúng rồi, chuyện đó… em gái chắc cũng biết rồi nhỉ?".

"Hử?". Ngụy Nhất chỉ cảm thấy hoa mắt một chút, trấn tĩnh lại, rất lâu sau mới lạnh lùng hỏi, ở lâu với một con người nghiêm khắc, lạnh lùng như Trâu Tướng Quân, lời nói, hành động, tâm tình cũng học được một chút lạnh lùng từ phía anh, giờ mang ra để lừa bịp Ngụy Trích Tiên, xem ra cũng rất có tác dụng.

"Em gái quả thật không biết gì sao? Tặc tăc, nói ra, cũng có chút… Ôi chao, ngay cả chị cũng phải thông cảm với em nữa là." Ngụy Trích Tiên lắc đầu, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại, ánh mắt nhìn Ngụy Nhất lại mang theo vẻ giễu cợt.

Ngụy Nhất dùng đũa chọc chọc vào miếng đậu phụ còn chưa ăn hết trong bát canh tạo thành rất nhiều lỗ thủng. Bề ngoài vẫn giữ vẻ lạnh lùng, không lên tiếng.

"Chính là chuyện Trâu Tướng Quân có con riêng ở bên ngoài với người phụ nữ khác ấy mà!", Ngụy Trích Tiên chậm rãi nói, chằm chằm quan sát mọi phản ứng của Ngụy Nhất, xem cô có thể giữ được bình tĩnh tới bao giờ.

Ngụy Nhất vẫn không nói gì, lực tay mạnh hơn, chiếc đũa chọc thẳng xuống tận đáy chiếc bát sứ, phát ra những âm thanh giòn giã, nước canh cũng bắn vài giọt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay, chị đến đây là muốn khuyên nhủ em gái. Chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút. Đàn ông mà, đặc biệt là người như Trâu Tướng Quân, có quyền lực trong tay, anh ta không chơi bời một chút ở bên ngoài mới đáng sợ chứ! Lấy những người đàn ông như vậy, thường phải nín nhịn, chịu thua thiệt một chút! Còn do em suy nghĩ như thế nào nữa, có những người bản tính thông minh, mắt nhắm một bên mở một bên, không nên để ý nhiều, rồi sự việc cũng qua đi, có những người tính tình rắn rỏi khí khái hơn một chút, cứ hoang tưởng tranh giành con cá, cuối cùng lại làm rách mất tấm lưới. Thực ra, cánh tay sao có thể vặn được đôi chân. Cứ cho là đàn ông không đi trêu chọc phụ nữ, cũng sẽ có một vài con hồ li tinh không biết xấu hổ chủ động tìm đến lôi kéo anh ta”.

Ngụy Trích Tiên nói đến đây, khẽ liếc mắt về phía Ngụy Nhất, thấy mắt của cô đã ngân ngấn nước, trong lòng mừng thầm, tiếp tục nói: “Cũng giống như trước đây, khi chị và Trâu Tướng Quân còn ở bên nhau, chẳng phải là cứ liên tiếp hết con hồ li này tới con hồ ly khác đến lôi kéo anh ấy sao… Ồ, em gái, đương nhiên là chị không nói em! Chị muốn nói tới mấy con hồ li tinh có địa vị thấp hèn kia thôi. Mấy con hồ li đó ấy à, chẳng có đứa nào biết xấu hổ cả, thân phận thấp hèn thì không nói làm gì nhưng cũng không biết nhìn lại bản thân mình một chút xem, Trâu Tướng Quân là một nhân vật cao quý như vậy, cô ta liệu có thế với tới được không chứ! Hơn nữa, nói tới chuyện con riêng, dưới gầm trời này, những đứa con riêng thấp hèn đó nhiều vô kể, nếu em cứ chấp nhặt với bọn chúng, thế chẳng phải sẽ làm bản thân tức chết hay sao? Giống như chị đây, sớm đã quen với chuyện đàn ông có con riêng rồi, nhìn thoáng ra một chút, tâm hồn tĩnh lặng như nước thì những chuyện đó ấy mà, cứ chôn chặt trong tim lâu rồi cũng sẽ phai nhạt cả thôi". Ngụy Trích Tiên thao thao bất tuyệt một hồi, thấy khát nước, cô liền đến bên tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng lên uống.

Ngụy Nhất đã buông đôi đũa xuống bàn, cố gắng khống chế để bàn tay mình không còn run lên, hai vai cô cũng trở nên không còn sức lực, chỉ

https://thuviensach.vn

mong Ngụy Trích Tiên mau chóng đi khỏi đây.

Ngụy Trích Tiên thấm ướt cổ họng, lại tiếp tục nói: “Nhất Nhất, những lời nói đó mặc dù là do Trâu Tướng Quân muốn chị tới khuyên nhủ em, nhưng thực ra, chị cũng có ý như vậy. Nếu em nhìn thoáng ra một chút thì hãy tha thứ cho anh ấy, hãy độ lượng một chút, chì cần làm ra vẻ không hề hay biết. Dù gì chúng ta cũng là hai chị em đã lớn lên bên nhau, mặc dù tình cảm không mấy bền chặt nhưng dù sao cũng còn tốt hơn đứa em gái đi làm cái nghế massage chân ấy chứ! Không thể giúp một con hồ li tinh làm nghề massage chân đi làm hại em gái ruột của mình, em nói xem có đúng không?”.

Khi Ngụy Nhất nghe tới mấy từ “em gái làm nghề massage chân”, cô ngẩng phắt đầu lên, hai mắt chăm chú nhìn Ngụy Trích Tiên, vội vàng hỏi: “Kái gì mà em gái làm nghề massage chân?”.

“Em gái quả nhiên vẫn mơ màng trong căn nhà này rồi! Người con gái có con riêng với Trâu Tướng Quân, trước đây là nhân viên làm việc trong cửa hàng massage chân! Tự cho mình là cao ráo trắng trẻo, đã nhắm trúng nhân tài là Tướng Quân nên tìm cách dụ dỗ, lôi kéo anh ấy. Theo chị suy đoán ấy mà, chắc là Tướng Quân cũng có ý muốn chơi bời một chút với cô ta, ha ha, bản tính xấu xa đó của đàn ông, chị em mình hôm nay cũng không cần phải bàn luận nhiều nữa. Hơn nữa, Tướng Quân và cô gái massage chân kia, hai người qua qua lại lại, dan díu với nhau, giờ con cũng đã có rồi. Chỉ là muốn che giấu cô vợ chính thức này thôi, em gái ngốc nghếch của chị ạ!”.

Ngụy Nhất sau khi nghe xong mấy chữ “em gái massage chân” liền không thể nghe được thêm một từ nào nữa, cô ngây ra như tượng gỗ, đầu óc nổ tung vì cơn giận lôi đình. Phải rất lâu sau đó, cô mới lấy lại được cảm giác, thẫn thờ quay mặt lại, chăm chú nhìn Ngụy Trích Tiên, hỏi: “Cô em massage chân đó tên là gì, chị có biết không?”.

https://thuviensach.vn

Vấn đề này, Ngụy Trích Tiên lại không hề chú ý, xoa cằm nghĩ hồi lâu, nói: “Hình như… tên là… gì nhỉ? Tiểu Thất… hay là Tiểu Kỳ gì đó, chị cũng không để ý lắm…”.

Ngụy Trích Tiên còn chưa nói xong, Ngụy Nhất chỉ cảm thấy máu trong cơ thể dồn hết lên đầu, mọi vật trước mắt trở nên tối đen, suýt nữa thì ngã vật xuống, cô nắm lấy cạnh bàn gượng đứng dậy, chết lặng như tượng gỗ hồi lâu rồi bỗng đưa hai tay lên bịt tai lại, hét lên một tiếng, nhanh như cắt lao thẳng ra khỏi cửa. Ngụy Nhất lảo đảo lao xuống lầu, gọi một chiếc taxi.

“Người đẹp, đi đâu vậy?”.

Ngụy Nhất cảm thấy lồng ngực mình bị tắc nghẹn không thể hít thở bình thường được nữa. Cô ngẩn người ra hồi lâu, bỗng hổn hển mới thốt lên địa chỉ nơi ở của Tiểu Thất. “Bác ơi, nhanh lên!”.

Người tài xế cứ tưởng rằng cô gặp phải chuyện gì đó rất gấp như sinh con chẳng hạn nên đã cho xe chạy nhanh như bay. Chiếc xe vun vút lao thẳng về hướng căn hộ nơi Tiểu Thất ở.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Về Mỹ Cùng Anh Nhé!

Ngụy Nhất lên một chiếc taxi lao thẳng về hướng nhà của Tiểu Thất.

Xuống xe, cô ngờ nghệch leo lên lầu.

Tiểu Thất đang nấu cơm, thấy Ngụy Nhất thần sắc hoảng loạn lao vào thì giật mình sợ đến nỗi chiếc chảo rơi rầm xuống đất, mãi lâu sau cô ta mới thốt lên được một tiếng: “Chị!”. Thần sắc của cô ta quả nhiên rất rầu rĩ, cánh tay trái có đeo một băng lụa đen, trên tường nhà treo bức ảnh chân dung đen trắng của mẹ Tiểu Thất, uy nghiêm mà cung kính, cứ chăm chú nhìn người mới đến.

Ngụy Nhất lùi lại phía sau hai bước, mặt cắt không còn giọt máu. Người tử nạn quả nhiên là mẹ của Tiểu Thất.

Đôi môi Ngụy Nhất tím nhợt, không dám tin vào sự thật, cứ đi giật lùi về phía sau, cánh tay run rẩy chỉ về phía Tiểu Thất hét lên: “Câm miệng! Cô câm miệng ngay đừng gọi tôi là chị nữa! Nhất định không được gọi tôi là chị nữa! Cô nói đi, đứa bé trong bụng cô… là… là của ai?”.

Tiểu Thất cúi đầu, yên lặng.

“Cô nói đi chứ!”. Ngụy Nhất bỗng tiến lên, nắm chặt hai vai của Tiểu Thất, hít một hơi thật sâu rồi lại hằn học thở ra, cô bắt Tiểu Thất phải nhìn

https://thuviensach.vn

thẳng vào mắt mình, hỏi từng từ một: “Có… phải… là… của… Trâu… Tướng… Quân… không?”.

Tiểu Thất sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, mở to mắt bàng hoàng nhìn Ngụy Nhất. Trong thoáng chốc, những giọt nước mắt lã chã rơi xuống, cô ta liên tục lẩm bẩm: “Chị, em xin lỗi, chị, em xin lỗi”. Cô ta không hề nói một lời nào khác. Biểu hiện đó chính là đã mặc nhận rồi, còn có điều gì để hỏi nữa chứ.

Ban nãy, khi còn ngồi trên xe, đầu óc rối bời của Ngụy Nhất còn giả thiết về vô vàn những phản ứng của Tiểu Thất. Có thể cô ta sẽ cầu xin, hoặc thừa nhận lỗi lầm, hoặc nhất quyết không chịu thừa nhận, hoặc an ủi cô, hoặc thậm chí đó chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm! Cô đối xử với cô ta tốt như vậy, còn chăm sóc và coi cô ta như em gái.

Nhưng giờ đây, Tiểu Thất đã thê thảm thừa nhận. Cho dù thần sắc có đau khổ như thế nào nhưng từ trong ánh mắt của cô ta, Ngụy Nhất có thể đọc được niềm vui kiên định của người lần đầu làm mẹ.

“Cô không phải là người!”, Ngụy Nhất nghiến răng nói. Cô bỗng giơ cánh tay lên, tát một cái thật mạnh vào bầu má trắng nõn của Tiểu Thất, tiếng vọng giòn giã mà quyết đoán vang lên trong căn phòng vô cùng thảm thiết.

Tiểu Thất bị đánh, khuôn mặt lệch hẳn sang một bên nhưng đôi chân vẫn không hề nhúc nhích. Theo cách nhìn nhận của Ngụy Nhất, cô ta đã đứng vững một cách kiêu ngạo biết bao, ngoan cường biết bao, điều này càng tăng thêm ngọn lửa tức giận trong con người Ngụy Nhất, cô bỗng tiện tay túm lấy một chiếc ghế cạnh mình, ném lên người Tiểu Thất.

Cô gái Ngụy Nhất nhút nhát, yếu đuối mà lương thiện. Từ trước tới giờ chưa từng chủ động gây chuyện, không biết cãi nhau chứ chưa cần nói tới

https://thuviensach.vn

chuyện đánh người khác. Nhưng hôm đó, khi giơ chiếc ghế lên, nhằm thẳng vào Tiểu Thất, cô thật sự muốn giết chết cô ta.

Nhưng chỉ một giây sau đó, cô lại hạ chiếc ghế xuống.

Bởi cô nhìn thấy bàn tay của Tiểu Thất đang run rẩy, nước mắt lã chã rơi, nơi bàn tay cô ta gắng sức che chở đã có một sinh mệnh nhỏ bé, dù rằng còn chưa nhìn thấy rõ nhưng nó đang tồn tại với đầy sức sống, cũng giống như khi mẹ mang thai cô. Một đứa trẻ đã đến trong cuộc đời này, bất cứ ai cũng không thể tước đoạt quyền được sinh tồn cùa nó, cho dù đó là đứa trẻ được sinh ra một cách danh chính ngôn thuận hay chỉ là một đứa con hoang được vụng trộm sinh ra trong bóng tối.

Ngụy Nhất buông thõng hai vai, không thể nhìn cô ta thêm một chút nào nữa, nếu nhìn thêm dù chỉ một giây thôi, cô sợ mình không thể kiềm chế nổi và sẽ giết chết cô ta mất.

Ngụy Nhất nói một câu đầy bất lực: “Sao cô có thể làm như vậy? Sao cô có thể nhẫn tâm đến thế… Phụ tấm lòng của tôi đã đối đãi tốt với cô vậy sao?”. Nói xong, cô ôm mặt, quay người chạy ra khỏi căn hộ.

Cả lúc đến và lúc đi, Ngụy Nhất đều vội vội vàng vàng, và đổ bình hoa, xô vẹo bàn trà. Chỉ để lại một mình Tiểu Thất đứng ngây ra như tượng gỗ, nước mắt rơi lã chã, đưa tay ôm bụng, chậm rãi thu dọn căn phòng đổ nát.

Ngụy Nhất chạy ra ngoài đường mới phát hiện một chiếc giày của mình đã bị rơi mất từ lúc nào trong khi bỏ chạy, cô cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quay lại tìm nữa, chỉ thẫn thờ bước tiếp về phía trước. Người đi đường thấy một cô gái đôi mắt đờ đẫn, nước mắt giàn giụa, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi vô cùng đau khổ, đều nhất loạt quay lại nhìn. Nhưng, thế gian muôn hình vạn trạng, xuất hiện liên tục hết lớp này đến lớp khác, mọi người dường như đều đã quen với những cảnh tượng như vậy, trong lòng

https://thuviensach.vn

thầm nghĩ, chắc lại là đôi tình nhân nào đó sau khi nói chuyện chia tay, khả năng chịu đựng của phái nữ kém nên chạy ra ngoài đường giả điên giả dại.

Ngụy Nhất đi ra giữa đường, bỗng như người điên dại, ngửa cổ lên trời cười lớn như muốn trút hết nỗi ấm ức, tức giận trong lòng ra ngoài. Những người xung quanh cho rằng cô bị điên, đều rất e sợ. Mấy bà mẹ dẫn theo con nhỏ đều thi nhau che chở cho con, nhường đường cho cô vài bước.

Ngụy Nhất điên cuồng cười vang một hồi mới cảm thấy hít thở dễ dàng hơn một chút, nhưng toàn thân đã trở nên mềm nhũn, không còn sức lực, cô ngồi bệt trên đường rồi ngã vật xuống.

Ngụy Nhất không hề bị ngất, chỉ là cô đã quá mệt mỏi nên muốn khuỵu xuống đất nghỉ ngơi một chút. Đám đông xung quanh lại không biết rõ nội tình, sợ quá, liên tục gọi điện cho trung tâm cấp cứu. Một viên cảnh sát tốt bụng tiến đến đỡ cô dậy, Ngụy Nhất giật nảy mình, sợ hãi nhìn ông ta, sau đó lại hét một tiếng thất thanh, nhảy dựng lên, khom lưng chạy biến vào trong đám đông hỗn loạn.

Trường học, Ngụy Nhất không muốn quay về, nỗi khổ trong lòng cô, ba cô bạn cùng phòng chắc chắn không thể hiểu được, bọn họ chỉ có thể lao xa lao xao hỏi thêm vào khiến Ngụy Nhất càng giận dữ hơn mà thôi. Tiểu Thất, Ngụy Nhất không muốn gặp bởi đó chính là cái gai nhọn trong trái tim cô. Nhà, Ngụy Nhất không thể về nữa rồi, chưa biết chừng, Ngụy Trích Tiên còn đang ở đó ôm cây đợi thỏ, chờ đợi để chế nhạo một con hồ li tinh và một đứa con hoang như cô. Vậy thì, cô có thể đi đâu bây giờ, gầm trời rộng lớn như vậy nhưng lại không có chỗ nào thuộc về Ngụy Nhất. Chỉ còn một chỗ đã từng mang tên cô, ở đó có môi trường trang nhã, thảm thực vật tươi tốt.

Ngụy Nhất lảo đà lảo đảo, không còn chút cảm giác, như ma xui quỷ khiến, bước chân lại đưa cô tới khu chung cư Xuân Thành.

https://thuviensach.vn

Tòa nhà C, 26 – 1.

Cửa phòng đóng chặt, Ngụy Nhất đưa tay xoa xoa lớp bụi dày trên tấm cửa nặng trịch, ngồi xuống trước cửa, một vài chuyện cũ giống như những lớp sóng lăn tăn trên mặt hồ, đan xen ngang dọc nổi lên trong đầu cô, những quá khứ tươi đẹp đó giờ đây như những mũi kim, mũi dao đâm nát da thịt cô.

Ánh đèn hành lang tối mờ, ngoài cửa sắt, mây đen chụp xuống đầu, vành trăng vẩn đục đã sáng tỏ từ lúc nào.

Nước mắt không mời mà đến ướt đẫm cả khăn quàng cổ, lạnh buốt. Xung quanh không một bóng người, Ngụy Nhất ngồi ôm gọn hai đầu gối, rụt cổ lại, ban đầu còn khóc thút thít, rồi càng ngày càng không thể kiềm chế được, cứ cất tiếng nức nở, tiếng khóc mỗi lúc một to hơn, cố gắng giải tỏa hết những ấm ức, buồn tủi ở trong lòng.

Tô Thích đang đứng trong thang máy, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc rất quen thuộc.

Trên thế giới này, những sự việc kỳ diệu muôn hình vạn trạng, chỉ riêng một từ “duyên phận” cũng đã kỳ diệu tới mức không bút nào tả xiết. Lần trước khi về nước, suốt mất tháng trời Tô Thích không dám bước chân vào khu chung cư Xuân Thành – nơi đã cho anh đầy ắp những ký ức vui vẻ. Lần này, vừa mới xuống máy bay, chút hung phấn đã xui khiến anh nhất định phải về nơi ấy một chuyến, về xem những đồ đạc mà trước đây cô bé đã dùng nay được thu dọn như thế nào, nhân tiện cũng muốn được yên tĩnh ở đó vài ngày. Anh lấy hết dũng khí, nhớ lại quãng thời gian trước đó.

Vì vậy, Tô Thích đã xách va li về nước. Vừa hay đúng lúc Ngụy Nhất ma xui quỷ khiến thế nào lại đang ngồi khóc ngay trước cửa nhà.

Tô Thích nghe những âm thanh đó, cảm thấy thật giống với tiếng khóc của Ngụy Nhất, lồng ngực anh thắt lại, lao ra khỏi thang máy, chiếc va li

https://thuviensach.vn

đựng hành lý trong tay anh rơi "cạch" xuống đất.

Cảnh tượng đập vào mắt anh lúc đó là hình ảnh Ngụy Nhất ngồi một mình trong gió lạnh, hai tay ôm lấy đầu gối, một chân để trần, run lẩy bẩy vì lạnh, cô đang vùi sâu mặt vào giữa hai đầu gối, nức nở… Cảnh tượng đó, suốt cuộc đời Tô Thích cũng khó có thể xóa nhòa trong trái tim được. Cũng có thể, khi đã về già, khi anh đã đi tới những giây phút cuối cùng của cuộc đời, khi anh muốn dùng chút ý thức cuối cùng để hoài niệm về những chuyện đã qua trong cuộc đời mình, không cần phải suy nghĩ nhiều, hình ảnh Ngụy Nhất đau khổ ngồi khóc trước cửa nhà chắc chắn sẽ hiện ra trong nháy mắt.

Tô Thích lo lắng bước tới, khẽ cất tiếng gọi: "Cô bé!".

Vô cùng cẩn trọng, giống như trước đây, anh sợ làm cô giật mình hoảng sợ.

Ngụy Nhất ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên, liền nhìn thấy khuôn mặt khôi ngô tuấn tú quen thuộc đó, đôi mắt lá răm, mang theo mùi hương của ánh nắng, khuôn mặt đẹp như ngọc, cao lớn hiên ngang đứng dưới ánh đèn hành lang vàng vọt.

Ngụy Nhất sững sờ nhìn anh, hoài nghi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không.

Tô Thích từ từ ngồi xuống, đưa hai tay ra giúp Ngụy Nhất lau nước mắt, vì quá xúc động, bàn tay anh cũng đang khẽ run, cổ họng tắc nghẹn, Tô Thích không dám tin vào mắt mình, chỉ lạc giọng hỏi: "Có thật là em không? Cô bé, có thật là em không?".

Trước đây, Tô Thích rất chú ý tới cảm xúc của Ngụy Nhất, mỗi khi nói chuyện, anh luôn cúi người xuống, đôi mắt sáng của anh luôn nhìn vào mắt cô. Nhưng giờ đây, đôi mắt ấy lại có thêm chút ánh sáng long lanh của những giọt nước.

https://thuviensach.vn

Còn Ngụy Nhất chỉ chăm chú nhìn Tô Thích, im lặng.

Tô Thích lại hỏi: “Cô bé đã phải chịu ấm ức sao?”.

Cứ như vậy, Ngụy Nhất càng tin chắc rằng đây không phải mơ mà là sự thật, anh thật sự là Tô Thích, Tô Thích đã quay trở về và đang ở ngay trước mắt cô. Trong chốc lát, mọi ấm ức, oán trách, bi thương, đua nhau dâng trào, muôn vàn cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Ngụy Nhất nhào vào vòng tay của Tô Thích, bật khóc nứa nở: “Anh… sao bây giờ anh mới về?”.

Tô Thích lập tức ôm chầm cơ thể đã khiến anh nhớ nhung suốt ba năm qua vào lòng, vòng tay anh ngày càng siết chặt. Chỉ cảm thấy từng làn hơi bốc lên từ lồng ngực, xông thẳng đến não bộ, khiến trái tim anh đau đớn, cổ họng anh tắc nghẹn, sống mũi cay xè. Khoảnh khắc ấy, Tô Thích không thể nào kìm nén được, những giọt nước mắt đã thi nhau tuôn rơi.

Tô Thích quỳ gối trước mặt Ngụy Nhất để đầu cô dựa vào lồng ngực anh, không ngừng hôn lên mái tóc cô, luôn miệng nói: “Cô bé, cô bé của anh!”. Cơ thể yêu kiều mềm yếu kia chính là người con gái mà bản thân anh đã ngày đêm mong nhớ và vương vấn suốt ba năm qua!

Hai người đều có chút khó kiềm chế bản thân, cứ ôm chặt lấy nhau. Trong một thời gian ngắn ngủi, cả hai đều không nói được câu nào hoàn chỉnh.

Ngụy Nhất là người lấy lại bình tĩnh trước, đến khi kịp phản ứng, ý thức được rằng mình đang ngã vào vòng tay của Tô Thích thì cô hoảng hốt đến nỗi run bắn lên, vội vàng đẩy Tô Thích ra, đứng bật dậy.

Tô Thích thấy cô bỗng trở nên xa lạ, cũng đành buông tay, anh đứng lên, trái tim khẽ nhói đau. Anh ho lên một tiếng phá tan bầu không khí yên

https://thuviensach.vn

lặng, tiếp đó khôi phục thần thái bình thường, dịu dàng nói: “Cô bé, sao em lại ở đây?”.

Ngụy Nhất cảm thấy bối rối, cô lau nước mắt, ấp a ấp úng, mãi mà không nói rõ được nguyên do. Tô Thích có phần xúc động, ướm hỏi: “Liệu có phải… nhớ nơi này không?”. Anh vốn định hỏi, liệu có phải em nhớ anh không, nhưng cảm thấy như vậy quá thẳng thắn, liền đổi sang cách hỏi khác.

Ngụy Nhất không tỏ thái độ dứt khoát, cúi gằm mặt xuống, ậm ừ vài tiếng.

Tô Thích rút chìa khóa ra mở cửa, nói: “Vào trong ngồi một chút, rửa mặt mũi trước đã”.

Ngụy Nhất ngây người, lại quay đầu định đi, rầu rĩ nói: “Không, em về trường đây”.

Tô Thích vô cùng thất vọng, tiến lên kéo cô lại, nói: “Sao thế? Nếu anh không đến thì em vẫn ở đây một mình mà. Tại sao khi anh tới rồi, em lại muốn đi ngay? Em đang né tránh anh đó ư? Cô bé, có phải em vẫn hận anh không?... Hận anh hồi đó đã ruồng bỏ em?”.

Ngụy Nhất lẳng lặng gỡ tay anh ra, khẽ nói: “Đều đã là quá khứ rồi, giờ đây không hận anh nữa”.

“Vậy tại sao em không muốn vào nhà? Hôm nay muộn như thế này rồi, hãy nghỉ lại đây đi!”, Tô Thích nói. Trước đây, hai người không phải là chưa từng ở chung một nhà qua đêm bao giờ, chỉ có điều lời mời đó trong hoàn cảnh này, tình cảnh này, bỗng nhiên lại thêm vào vài ý tứ mờ ám.

Ngụy Nhất đi thẳng về phía thang máy, đầu cũng không buồn ngoảnh lại, nói: “Cảm ơn! Nhưng em vẫn muốn về trường. Anh, tạm biệt”.

https://thuviensach.vn

Tô Thích biết rõ tính cách bướng bỉnh của cô, không còn cách nào khác, anh đành rảo từng bước lớn đuổi theo, nói: “Hay là muộn quá rồi, anh đưa em về nhé! Em nhìn em kìa, một chiếc giày đã rơi mất từ bao giờ rồi!”.

Ngụy Nhất nhìn xuống, bàn chân không mang giày đó đã bị mặt đường làm cho đen đúa bẩn thỉu, lạnh cóng tới nỗi tê cứng rồi. Chợt cảm thấy hôm nay mình thật mất thể diện và nhếch nhác, đành ngẩng đầu lên nhìn Tô Thích một cái, nở nụ cười đau khổ.

Tô Thích vào trong nhà, lấy nước cho Ngụy Nhất rửa chân, tìm đôi dép lê hình chú gấu nhỏ trước đây mà cô vẫn đi. Rồi mới đưa Ngụy Nhất về trường.

Khu chung cư Xuân Thành vốn rất gần trường Đại học S, hai người vai kề vai bước đi, rất nhanh đã đi vào khuôn viên trường.

Ngụy Nhất đã không khóc nữa nhưng cô rất buồn, đôi khi vẫn phát ra những tiếng nấc nghẹn nghào từ cổ họng. Mái tóc rối bời, khuôn mặt nhỏ xinh cũng nhem nhuốc. Tô Thích hỏi cô rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, cô cũng chỉ cố tỏ vẻ kiên cường, nở một nụ cười, nói chỉ là vài chuyện vụn vặt, rồi lại cúi đầu im lặng.

Tô Thích thấy bộ dạng đau khổ, tiều tụy đó của cô, vô cùng đau lòng, định đưa tay ra ôm cô nhưng anh đã bị Ngụy Nhất khẽ nghiêng người, tế nhị né tránh.

Cô luôn giữ khoảng cách nhất định với Tô Thích, mặc dù hiện tại, khoảng cách giữa hai người chỉ nhỏ bằng một bàn tay, nhưng trong lòng Tô Thích biết rằng, khoảng cách giữa anh và cô bé họ Ngụy kia đã rộng lớn như đại dương bao la rồi, khó có thể vượt qua được.

Đến dưới tòa nhà ký túc, Nhất Ngụy lạnh lùng nói: “Anh, tạm biệt!”, rồi đi lên lầu.

https://thuviensach.vn

Con đường này, trước đây Tô Thích đã đưa cô đi không biết bao nhiêu lần, mỗi lần từ biệt mặc dù không hề giống nhau nhưng chưa từng có lần nào lạnh nhạt như lần này. Tô Thích bỗng có một dự cảm, lần này, từ "tạm biệt" đã nói ra rồi, đó chính là lời chào tạm biệt thật sự.

Tạm biệt, không còn gặp lại được nữa rồi.

Một cảm giác lo sợ trào dâng trong lòng Tô Thích, anh tiến lên vài bước, kéo mạnh tay Ngụy Nhất lại, nhìn sâu vào mắt cô, gắng sức nhìn hồi lâu, rồi không nói lời nào, anh ôm ghì cô vào lòng.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, vùng vẫy hét lớn: "Tô Thích! Anh làm gì vậy? Đây là trường học! Buông ra! Để người khác nhìn thấy sẽ không hay đâu!".

Tô Thích bất chấp tất cả, cứ ôm chặt lấy cô. Hồi lâu sau, anh mới ngẩng đầu lên, đôi mắt lá răm rực sáng hơn bao giờ hết, phát ra những tia sáng lấp lánh, chăm chú nhìn Ngụy Nhất, nói một cách chậm rãi mà kiên định. "Cô bé, về Mỹ cùng anh nhé!", Tô Thích nói.

Ngụy Nhất vô cùng kinh ngạc, tròn xoe mắt hỏi: "Anh nói gì vậy?".

Tô Thích lại nói: "Cô bé, ly hôn với cậu ấy đi. Anh đưa em về Mỹ, mấy năm qua, anh vẫn luôn nhớ em, không có ngày nào anh không nhớ đến em cả".

Biểu hiện của Ngụy Nhất vô cùng gượng gạo, cô khó nhọc kéo rộng miệng, bối rối nở nụ cười, nói: "Anh… anh đang đùa đấy à…".

Hồi đó, khi Tô Thích thổ lộ tình cảm với Ngụy Nhất, khi anh muốn Ngụy Nhất trở thành bạn gái của mình, cũng chính tại nơi này, Ngụy Nhất nghe xong cũng ngạc nhiên như vậy, cũng nói có phải anh đang đùa không. Tô Thích bỗng cầm tay Ngụy Nhất, đặt lên lồng ngực bên trái, xúc động nói: "Em nhìn anh như thế này còn chưa đủ nghiêm túc sao?".

https://thuviensach.vn

“Anh anh anh, tại sao anh lại như vậy? Có phải anh đang ân hận không? Em đã nói rồi, những chuyện trước đây đã là quá khứ rồi, em đã tha thứ cho anh rồi…”

“Anh yêu em!”, Ngụy Nhất còn chưa nói hết câu, Tô Thích dã khẽ khàng thốt lên, “Ba chữ này, anh chưa từng nói với bất kỳ ai khác!”.

Ba chữ này, Ngụy Nhất đã chờ đợi biết bao năm, hồi đó, bởi vì có nguyện ước này mà cô cảm thấy cuộc sống tươi đẹp biết bao. Nếu là trước đây, khi nghe được Tô Thích nói một cách kiên định và nghiêm túc như vậy, cô nhất định đã mừng vui phấn khởi đến nỗi hoa mắt chóng mặt rồi.

Nhưng lúc này, trong lòng Ngụy Nhất, ngoài sự ngạc nhiên khôn xiết ra lại chẳng có con sóng nhỏ nào khác.

Tô Thích thấy thái độ của Ngụy Nhất có vẻ thẫn thờ, đôi môi hồng khẽ cong lên, cảm giác nhói đau, anh vòng tay ôm Ngụy Nhất vào lòng, cúi người xuống nhằm đúng vào đôi môi anh đào nhỏ xinh của cô định đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng Ngụy Nhất nghiêng đầu tránh, nụ hôn rớt xuống bên má trái của cô.

Đôi môi của Tô Thích luôn mềm mại, nhẹ nhàng, ấm áp, rõ ràng không giống với vẻ thô bạo, lạnh lùng của người đó.

Nghĩ tới tên Diêm Vương mặt lạnh ấy, trong lòng Ngụy Nhất lại nhói đau, cố gắng giãy giụa đẩy Tô Thích ra.

Cũng đúng vào lúc đó, một giọng nói lạnh như bang tuyết vang lên từ phía sau, ngữ điệu lướt qua nhưng lại như mang theo sự giận dữ chưa từng có, như vang vọng lên từ mấy tầng địa ngục:

“Một màn kịch ái tình tuyệt vời quá nhỉ!”.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Đi Hết Đi!

“Một màn kịch ái tình tuyệt vời quá nhỉ!”, Trâu Tướng Quân bước ra từ trong bóng tối, cặp lông mày rậm nhíu lại, lạnh lùng nói, “Xem lâu như thế rồi, tôi có nên vỗ tay cổ vũ không nhỉ?”. Nói xong. Anh lại vỗ tay vài cái mang tính tượng trưng.

Trâu Tướng Quân râu ria lởm chởm, gầy gò, đen sạm, quầng mắt thâm đen, nửa tháng không gặp mà trông anh thật tiều tụy. Chỉ có đôi mắt sáng sâu thẳm đen láy lúc này chăm chú nhìn Ngụy Nhất vẫn có hồn như trước đây, cơ thể cao lớn đứng trước mặt hai người, thật ngang tàng ngạo ngược.

Lại nói đến việc Trâu Tướng Quân mất tích lâu như vậy, tại sao bây giờ lại đội nhiên xuất hiện dưới sân ký túc xa của Ngụy Nhất, chuyện này cũng có vài nguyên nhân của nó. Ngụy Trích Tiên nói cô ta đã cùng Trâu Tướng Quân đi Hồ Nam, đó không phải là lời nói dối. Hai người bọn họ đã cùng nhau đi Hồ Nam nhưng không phải để đi du lịch, mà là đi mời Trâu lão gia – ông nội của Trâu Tướng Quân ra mặt cứu giúp.

Dạo đó, trong giây phút khi mẹ của Tiểu Thất nhảy từ trên tầng làm việc của Trâu Tướng Quân xuống, anh đã biết rằng, tất cả đã kết thúc. Quả nhiên, dư luận đến từ các giới còn dữ dội hơn là dự liệu của anh, tất cả như muốn nhấn chìm anh. Cách đó một đêm, Trâu Tướng Quân về nhà một chuyến thì bố mẹ anh đều không có ở nhà, điện thoại cũng không thể liên

https://thuviensach.vn

lạc được. Trong lòng thầm đoán đã có chuyện không hay xảy ra. Vậy là anh liền tìm cách nghe ngóng khắp nơi, cuối cùng biết được một thông tin tàn khốc: Bố anh bị kỷ luật trước Đảng và đang bị điều tra.

Trung ương một khi đã muốn điều tra về một nhân vật nào đó thì làm gì có chuyện không tìm ra được vấn đề gì. Hồi đó, khi La Thái Tông còn thuộc sự quản lý của La Anh, đã từng nhiều lần mượn uy thế của chồng, đấu thầu được những dự án tốt nhất với giá rẻ. Mảnh đất ở trung tâm thành phố vốn có quy hoạch để xây dựng một công viên có quy mô rộng lớn cho thành phố, nhưng vì mối quan hệ đặc biệt của Bộ trưởng Trâu nên đã bị phá bỏ, mảnh đất đó được Tập đoàn La Thái Tông xây dựng thành cao ốc, trung tâm thương mại, thu về khoản lợi nhuận lớn. Bộ trưởng Trâu mê chơi đồ cổ, bức văn họa Văn phong ngư đĩnh đồ của Đường Bá Hổ hay bức điêu khác khổ lớn có bút tích của Tô Đông Pha … từ đâu mà có?

Một khi bộ trưởng Trâu đã ngã ngục, tất sẽ liên đới tới Tập đoàn La Thái Tông. Bây giờ mới chỉ là những khó khăn ban đầu, vậy mà đã có không ít ngân hàng tỏ ý không muốn cho La Thái Tông vay vốn nữa. Tập đoàn bỗng chốc lâm vào tình thế cực kỳ khó khăn mà từ trước tới giờ chưa từng xảy ra. Sự thê lương khi cây đổ thì đàn khỉ tan, Trâu Tướng Quân mới chỉ nếm trải được một phần trăm của đau thương đó, sau này vẫn còn những hiện thực tàn nhẫn khắc nghiệt hơn nhiều đang chờ đợi anh.

Trâu Tướng Quân biết, tất cả đề do anh tạo ra, nhưng là con cái của một quan chức cấp cao, sự phong lưu cuồng dại của bản thân chính là ngòi lửa thổi bùng sự phẫn nộ của công chúng, vì thế mới khiến bố anh phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc này. Điều ấy cũng tạo cơ hội thuận lợi cho các thế lực thù địch của bố trên chính trường được dịp tấn công.

Trâu Tướng Quân vô cùng ân hận, một mặt tìm mọi cách, nhờ người nghe nóng quá trình kiểm tra kỷ luật của bố, mặt khác gắng hết sức phong tỏa thông tin ra bên ngoài, để những sóng gió mà La Thái Tông gặp phải được hạ tới mức thấp nhất. Nhưng, nếu chỉ dựa vào sức lực của mình anh

https://thuviensach.vn

thì thực sự rất khó có thể chống lại cơn sóng dữ dội đó. Trâu Tướng Quân liền nhớ tới Trâu lão gia, nguyên Phó chủ tịch Trâu Thần Quốc.

Trâu lão gia nguyên quán tại Hồ Nam, sau khi về hưu liền về quê an dưỡng tuổi già.

Việc trọng đại trước mắt không cho phép anh nghĩ tời chuyện tình cảm nam nữ, vì vậy Trâu Tướng Quân vội vàng lao đi Hồ Nam, trước khi đi cũng không nói với Ngụy Nhất một tiếng. Anh tranh thủ từng giây từng phút, điều anh lo nhất là phải nhận những cú điện thoại từ báo giới, vì vậy, ngay cả di động anh cũng không mang theo.

Ngụy Trích Tiên cũng có thể coi là một cô gái thần thông quảng đại, lại nghe ngóng được mọi động tĩnh của Trâu Tướng Quân nên đã chặn đường anh ngay tại sân bay. Khi Ngụy Trích Tiên còn là bạn gái của Trâu Tướng Quân, Trâu lão gia đã từng gặp cô, ông rất yêu thích cô cháu dâu tương lai xinh đẹp, giỏi giang này, thường xuyên thúc giục hai người mai chóng bàn tính chuyện hôn nhân. Trâu Tướng Quân suy nghĩ, lúc này nếu đưa cô ta cùng đi, thì hại ít lợi nhiều nên liền đồng ý.

Đến Hồ Nam, Trâu Tướng Quân vừa nhìn ông thì hai mắt đã đỏ hoe, quỳ sụp xuống đất, vô cùng ân hận: “Ông ơi, Tướng Quân cháu đến chịu tội đây!”.

Trâu lão gia đã ngoài tám mươi tuổi, mặc áo dài thời xưa, vẫn khỏe mạnh, dường như không hề có biểu hiện của tuổi già. Hồi còn trẻ, ông đã từng tham gia rất nhiều trận chiến. Mấy năm gần đây không bon chen với thế sự, sống những ngày tháng nhàn nhã thanh thản. Vì vậy, sắc mặt ông rất hồng hào.

Ông nghe cháu trai kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, tức giận đến nỗi chòm râu bạc trắng cứ nhếch lên từng hồi. Ông không nói lời nào, tiện tay

https://thuviensach.vn

cầm cây gậy chống lên, cứ thế nhằm thẳng vào lưng Trâu Tướng Quân mà đánh.

Trâu Tướng Quân tính tình mạnh mẽ, ngông cuồng, dù là dung mạo hay tính cách đều giống ông lúc còn trẻ tới bảy tám phần. Vì vậy, trong số rất đông con cháy, dù đã có một nhân tài hoàn mỹ như Tô Thích nhưng đứa cháu được ông yêu quý nhất chính là Trâu Tướng Quân.

Từ nhỏ, Trâu Tướng Quân đã được ông nội hết mực thương yêu, không ai được phép động tới anh dù chỉ một chút, tuy nhiên, cũng không ít lần cây gậy của ông rơi trên người Trâu Tướng Quân. Có thể thấy, đây cũng là một kiểu bênh vực của người già.

Giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, Trâu lão gia nổi cơn thịnh nộ, cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, vốn đã quyết định phủi tay không quan tâm tới chuyện chính trường nữa, nhưng sự việc lại có liên quan tới sự sống còn của nhà họ Trâu. Trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, Trâu lão gia đành phải chường khuôn mặt già cả ra, đi cùng Trâu Tướng Quân một chuyến. Ông tìm gặp Bí thư Đảng ủy trung tương dàn xếp một mối thâm tình.

Rất nhiều quan chức chính phủ đương nhiện đều do Trâu lão gia cân nhắc, đề bạt, dù ông đã nhiều năm không tham gia chính trường nhưng vẫn rất có uy tín. Vì vậy, vẫn phải nể mặt ông một chút.

Án phạt tù của Bộ trưởng Trâu và La Anh có thể được bãi miễn nhưng chức Bộ trưởng chắc chắn không thể giữ được. Hơn nữa, số tiền mà La Thái Tông phải bồi hoàn cho chính phủ cũng khiến tập đoàn phải chịu tổn thất lớn.

Lúc bấy giờ, Ngụy Trích Tiên đã nói với Trâu Tướng Quân: “Em biết công ty anh đang gặp khó khăn, em có thể giúp”.

Trâu Tướng Quân khụt mũi coi khinh động cơ của cô ta: “Cô cũng có lòng tốt như vậy sao?”.

https://thuviensach.vn

“Chỉ cần anh đồng ý lập tức ly hôn với Ngụy Nhất thì em sẽ giúp anh vượt qua khó khăn này.”

Trâu Tướng Quân nổi cơn thịnh nộ, bật cười, tán thưởng nói: “Cô thích nằm mơ như vậy nhỉ!”.

Ngụy Trích Tiên lại chẳng để ý gì tới tới thái độ ác ý của Trâu Tướng Quân, mỉm cười nói: “Ngay cả bản thân anh bây giờ cũng khó có thể lo liệu được, còn có thể mang lại điều gì tốt đẹp cho em gái em? Hơn nữa, người mà em gái em luôn ngưỡng mộ lại chính là Tô Thích, hồi đó, là do anh cưỡng ép nên tình hình mới thế! Giờ anh gặp hoạn nạn, chưa biết chừng, Ngụy Nhất đã ở trong vòng tay của Tô Thích từ lâu rồi!”.

Trâu Tướng Quân không tin vào sự khiêu khích của Ngụy Trích Tiên, anh trở về nhà thì thấy vắng tanh, gọi điện cho Ngụy Nhất mới biết cô để điện thoại ở nhà. Suy nghĩ một lát, cô gái này cũng chẳng có nơi nào để đi, vậy là anh liền tới trường tìm cô.

Nửa tháng không gặp, Trâu Tướng Quân vô cùng thương nhớ Ngụy Nhất nhưng lại bị cảnh tượng ôm hôn lưu luyến trước mắt dập tắt mọi nỗi nhớ trong anh.

Trâu Tướng Quân bước ra từ bóng tối, sắc mặt ảm đạm, đôi mắt như mắt diều hâu cứ chằm chằm nhìn Ngụy Nhất. Cho dù ngọn lửa tức giận trong lòng bùng cháy tới cỡ nào nhưng ngoài mặt anh lại cố tỏ ra bình tĩnh, nhếch mép cười, vỗ tay nói: “Một lời thổ lộ thật cảm động! Anh Tô, thế mà trước đây Trâu mộ không cảm thấy rằng mình đã đánh giá thấp anh! Xem ra đúng là mặt người dạ thứ, đào trộm góc tường của anh em để trục lợi!”.

Tô Thích nhìn Trâu Tướng Quân một cái, sắc mặt không chút biểu cảm, nói “Như nhau cả thôi!”.

Trâu Tướng Quân nắm chặt hai tay, hằn học nhìn vào bàn tay đang đặt trên vai Ngụy Nhất, nghiến răng nói: “Bây giờ, liệu có phải anh nên buôn

https://thuviensach.vn

bàn tay đang đặt trên vai vợ tôi ra không?”.

Tô Thích cũng không chịu thua kém, nói: “Còn phải xem quyết định của Nhất Nhất nữa. Tôi tôn trọng sự lựa chọn của Nhất Nhất. Nam tử hán đại trượng phu, Trâu Tướng Quân, xin cậu đừng cưỡng ép cô ấy”.

Trâu Tướng Quân đã vô cùng tức giận nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng đưa tay về phía Ngụy Nhất nói: “Ngụy Nhất, lại đây”.

Ngụy Nhất nép trong vòng tay của người đàn ông khác, bị chồng bắt gặp, lúc này cô vừa xấu hổ vừa lo sợ, vội vàng đẩy Tô Thích ra.

Cô thấy khuôn mặt vô cùng tiều tụy của Trâu Tướng Quân, nỗi nhớ nhung đau khổ suốt nửa tháng qua trái dâng, muốn lao ngay tới bên anh. Nhưng Tô Thích nắm chặt tay, kéo cô lại, Tô Thích nhìn vào mắt cô bé, hỏi: “Cô bé, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Lúc này, Ngụy Nhất giống như vừa tỉnh ngộ, nhớ tới chuyện tư tình giữa Trâu Tướng Quân vào Tiểu Thất, họ còn giấu cô chuyện đã có con chung với nhau. Nỗi oán hận trong cô lại dâng trào, Ngụy Nhất nhìn chằm chằm vào Trâu Tướng Quân, đôi chân cô lại không buồn nhúc nhích.

Trâu Tướng quân thấy Ngụy Nhất thản nhiên đón nhận vòng tay của người đàn ông khác ngay trước mặt mình, anh nổi cơn thịnh nộ, giọng nói càng trở nên thâm trầm hơn: “Ngụy Nhất, em có nghe rõ không hả? Lại đây!”.

Ngụy Nhất vẫn không nhúc nhích.

Trâu Tướng Quân có phần lo lắng, tiến lên một bước, anh muốn kéo Ngụy Nhất về phíc mình nhưng bị Tô Thích ngăn lại, anh hạ giọng hàn học: “Muốn động chân tay ở chỗ này hay sao hả?”.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân suốt ba, bốn ngày nay không hề chợp mắt, lúc này trông bộ dáng vô cùng tiều tụy, trong đôi mắt anh hằn lên toàn tia máu đỏ nhưng khí thế mạnh mẽ cũng không hề thua kém Tô Thích. Anh ngẩng đầu lên nói: “Anh mau buông tay ra!”.

Tô Thích buông Ngụy Nhất ra, nhìn vào mắt cô, phát ra những tia nhìn đầy mê hoặc, giọng nói dịu dàng: “Cô bé, em hãy lựa chọn đi!”.

Ngụy Nhất cúi đầu thật thấp, cô chỉ nói: “Em không thể đi với anh được, Trâu Tướng Quân.”

Tô Thích mặt mày rạng rỡ, liếc nhìn Trâu Tướng Quân một cái, chậm rãi nói “Nghe rõ chưa?”.

Trâu Tướng Quân không thèm để ý tới Tô Thích, anh lao tới túm lấy cánh tay của Ngụy Nhất, gào lên: “Em nói gì? Em nói lại một lần nữa cho anh xem!”.

Tô Thích gạt tay anh ra.

Mọi hy vọng của Trâu Tướng Quân lúc đó đã tan thành mây khói, còn hơi sức đâu mà giằng co đấu đá với Tô Thích nữa, anh chỉ trừng trừng nhìn Ngụy Nhất, nghiến răng nói: “Ngụy Nhất, anh hỏi em lần cuối cùng, cho em một cơ hội cuối cùng, em đi theo anh hay theo anh ta?”.

Lúc này, Ngụy Nhất không thể kìm được những giọt nước mắt, đưa tay lên ôm mặt, nức nở nói “Anh đi đi, anh đi đi!”.

Trâu Tướng Quân trừng mắt nhìn cô hồi lâu, nặng nề thở dài, cuối cùng cũng dịu lại, nói “Tiểu Trư, đừng gây chuyện nữa, chúng ta về nhà thôi!”.

Ngụy Nhất nhìn anh, vừa khóc vừa gào lên: “Đến bây giờ mà anh vẫn chưa nhận ra vấn đề của mình ở đâu sao? Anh mãi mãi chỉ nhìn vào sai lầm của người khác, còn anh thì sao? Con người anh không có chút sai sót và

https://thuviensach.vn

khuyết điểm gì sao? Lúc nào cũng nói tôi gây chuyện, tại sao tôi lại gây chuyện, anh đã bao giờ tự hỏi bản thân chưa?”.

Trâu Tướng Quân sững sờ khi bị Ngụy Nhất la mắng.

Ngụy Nhất vô cùng đau khổ, nhưng vẫn nhìn anh, nói một cách rõ ràng: “Sự gia trường, ngông cuồng, thô bạo, phong lưu buông thả của anh, tôi đều có thể chịu đựng được. Anh không thèm để ý đến cảm nhận của tôi, anh biến mất một cách bí ẩn suốt nửa tháng qua, bặt vô âm tín, tôi cũng có thể chịu đựng được. Anh và chị tôi muốn đi Hồ Nam hay Hồ Bắc, tất cả những điều đó, tôi đều có thể tỏ ra như không hề hay biết, hoặc anh nói dối biện giải một hồi, tôi sẽ ngốc ngếch mà tin anh, tiếp tục đi cùng anh. Nhưng, anh đã qua lại với người bạn thân nhất của tôi rồi có con riêng… Anh… anh bảo tôi phải chịu đựng thế nào đây?”.

“Đứa trẻ đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn! Anh đã đưa tiền cho cô ta bỏ đứa trẻ đi rồi!”, Trâu Tướng Quân lo lắng giải thích.

“Sự cố ngoài ý muốn? Có con rồi lại có thể dùng một câu sự cố ngoài ý muốn để che đậy là xong sao? Trâu Tướng Quân, bao giờ anh mới trưởng thành, bao giờ anh mới biết suy nghĩ cho người khác. Khi cần tới phụ nữ thì vẫy tay gọi Tiểu Thất, giờ người ta có thai, anh không muốn có đứa trẻ nên quẳng ra mấy đồng tiền, nói đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn và bắt người ta bỏ đứa bé đi sao? Anh đã nhìn thấy Tiểu Thất lần đầu được làm mẹ, đã nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô ta chưa? Anh có thể nhận thấy điều đó không? Một người phụ nữ nếu đã yêu một người đàn ông, cách thức trực tiếp nhất để bày tỏ tình cảm là sinh con cho anh ta. Những điều đó, anh có hiểu không? Anh không hiểu, anh chỉ biết tới danh vọng, cảm nhận và tiền bạc của anh thôi! Một câu sự cố ngoài ý muốn của anh, đã đẩy Tiểu Thất và đứa con tới bờ vực thẳm! Nếu nói tới sự cố ngoài ý muốn, haha, thế thì sự ra đời của một đứa con hoang như tôi đây mới là sự cố ngoài ý muốn to lớn nhất. Chỉ là, tôi may mắn hơn con của Tiểu Thất một chút, bố tôi cuối cùng cũng không phũ phàng bỏ tôi đi.” Ngụy Nhất nói từng chữ từng chữ mộ, rất

https://thuviensach.vn

rõ ràng, nước mắt như những hạt ngọc bị đứt khỏi chuỗi hạt, lã chã rơi xuống.

"Tiểu Trư…" Trâu Tướng Quân thấy bộ dạng của Ngụy Nhất như vậy, bỗng thấy sợ hãi, ban nãy còn hăm hở khí thế mà giờ đây đã không còn chút tự tin nào nữa.

Vốn nghĩ rằng, bố đã thất thếm thói đời lạnh nhạt, nhân tình mỏng manh như tờ giấy, ai cũng có thể rời xa anh, nhưng Ngụy Nhất sẽ không thể, Ngụy Nhất là người phụ nữ duy nhất khiến anh tràn trề niềm tin và sự kiên định, cô ấy sẽ không rời xa anh. Thế là người con gái ấy lúc này cũng đang lùi từng bước về phía sau, lùi vào trong vòng tay một người đàn ông khác.

Trâu Tướng Quân chăm chú nhìn cô, đôi môi run rẩy hỏi: "Tiểu Trư, em thật sự nỡ rời xa anh sao?".

Ngụy Nhất nghe câu nói đó, trong lòng đau đớn vô ngần, cô cúi đầu, nước mắt lã chã rớt xuống bậc thềm. Nhưng chỉ ba phút sau, cô vẫn thốt lên một câu nói nhỏ nhẹ: "Đúng vậy!".

Lúc này, Tô Thích liền nói: "Trâu Tướng Quân, hãy buôn tha Nhất Nhất đi. Nếu cô ấy đi theo cậu mà thật sự cảm thất vui vẻ, nếu cậu thật sự có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, cô ấy sẽ không phải ba lần bảy lượt chạy tới trước cửa nhà tôi ngồi khóc một mình đâu."

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên nhìn Tô Thích: "Anh nói cái gì?".

Ngụy Nhất ba lần bãy lượt chạy tới ngồi khóc trước nhà Tô Thích? Mặc dù Tô Thích đã ra nước ngoài mấy năm nay rồi, cô ấy vẫn không thể quên được, vẫn chạy tới nơi đã từng ở bên Tô Thích, dù chỉ là để gợi nhớ một chút ký ức có liên quan tới anh ta?

Điều này là sao? Có nghĩa Trâu Tướng Quân anh chẳng qua chỉ là một người chồng thô lỗ, một vật thay thế tạm thời mà mãi mãi không thể bì nổi

https://thuviensach.vn

Tô Thích! Còn cô ấy lại có thể ngụy trang tốt đến như vậy, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, làm tình với anh. Mỗi lần anh gặng hỏi có yêu anh không, cô luôn tìm cách né tránh, anh cũng chỉ nghĩ rằng cô xấu hổ nên không nói. Thảo nào cô không trả lời, trái tim của cô vốn đã giành cả cho Tô Thích, chưa biết chừng, cô ấy có lúc còn thầm cười nhạo cái tên họ Trâu này cứ nghĩ rằng cô yêu anh thật lòng! Cũng có thể trong trái tim cô, anh chẳng qua chỉ là một chú cún ngu xuẩn!

Trâu Tướng Quân không dám tin, có chút bừng tỉnh, mãi lâu sau mới rít lên qua kẽ răng: “Tốt lắm! Tốt lắm! Cả đời Trâu Tướng Quân này ngạo nghễ nhìn đời, coi phụ nữ là đồ chơi, coi tiền bạc và quyền lực là trò chơi. Vậy là hôm nay, cô lại ngả vào vòng tay người khác. Chỉ trong một sớm một chiều mà tất cả tan thành mây khói”.

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Ngụy Nhất như một con sư tử đực trong tư thế chiến đấu, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng nói: “Đàn ông chí tại giang sơn, tôi sao có thể mất đi ý chí vì một người phụ nữ! Giang sơn gấm vóc, mỹ nữ chốn hồng trần, Trâu Tướng Quân này đều không coi ra gì, huống hồ là một người như cô! Ngụy Nhất! Cô chưa từng yêu tôi, cô nghĩ tôi cũng nghiêm túc với cô ư? Tôi chẳng qua cũng chỉ chơi bời một chút thôi! Bây giờ tôi chơi chán rồi, bản thân cô hãy tự lo liệu lấy và chạy theo hạnh phúc của cô đi!”. Nói xong, anh quay đầu bước đi.

“Trâu Tướng Quân…”, Ngụy Nhất kêu lên một tiếng, mang theo cả tiếng khóc.

Trâu Tướng Quân bước được hai bước, nghe thấy Ngụy Nhất gọi, anh liền dừng lại. Nhưng anh không quay người, lưng vẫn quay về phía Ngụy Nhất, sống lưng thẳng như cán bút, hai bàn tay nắm chặt đến trắng bệch. Anh đứng sừng sững một cách ngoan cường mà kiêu ngạo.

Nhưng đợi rất lâu, Ngụy Nhất lại không hề có câu nói tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng khóc như đang kìm nén của cô, trong màn đêm tĩnh lặng

https://thuviensach.vn

của trường đại học S, tiếng khóc đó nghe thật thê lương.

Cũng chính vào lúc đó, một giọng nói hèn mọn chưa từng có từ trước tới nay của Trâu Tướng Quân vang lên từ phía trước. Cổ họng anh đã tắt nghẹn, nhìn về nơi xa xăm, âm thanh giống như một cơn gió Bắc xa xôi, nhẹ nhàng, gần như đang khẩn cầu.

Anh khe khẽ nói: “Thực ra anh cũng không nỡ. Tiểu Trư, theo anh về nhà đi… có được không?”

Cũng chính vào lúc đó. Ngụy Nhất đã hoàn toàn suy sụp, cô giật phăng chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ra, ném xuống dưới chân của Trâu Tướng Quân, tiếp đó ôm chầm lấy mặt, nước mắt thi nhau tràn qua các kẽ ngón tay. Cô dùng một giọng điên cuồng, bất lực nhất gào thét lên: “Anh đi đi! Anh đi đi! Anh đi đi! Anh đi đi! …”.

Cô như đang lên cơn điên dại, cứ hết hơi hết sức gò thét, mãi tới khi cô họng khản đặc lại mới thôi.

Rất lâu sau, Tô Thích mới gỡ bàn tay cô ra, nhẹ nhàng nói: “Cô bé, cậu ta đã đi rồi”.

Ngụy Nhất lập tức mở to mắt, nhìn theo hướng Trâu Tướng Quân đã đi nhưng chỉ thấy một màn đêm tăm tối, đâu còn hình bóng cao lớn ngạo mạn đó nữa.

Ngụy Nhất bình thản lau nước mắt, cũng không buồn nhìn Tô Thích một cái, cô đã rất mệt mỏi rồi, thều thào nói: “Anh cũng đi đi”.

Sau đó, cô lê tấm thân mệt mỏi rệu rã, một mình đi vào trong tòa nhà ký túc.

Không hề quay đầu nhìn lại.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Cô Ấy Nguyện Làm Một Chú Chim Xanh

Học kỳ của năm thứ tư đã bắt đầu rồi.

Học kỳ này có một mùa xuân và một mùa hè tràn trề sức sống, cho thời tiết đẹp ấy, đã xảy ra năm sự kiện.

Sự kiện thứ nhất, đó là Bộ trưởng Thương mại lợi dụng chức quyền, dung túng cho họ hàng thân thích của mình kinh doanh trái phép, bị chính quyền Trung ương ra quyết định bãi nhiệm chức vụ.

Sự kiện thứ hai, Trâu Tướng Quân đã mất tích. Đám người Vĩ và An Dương vô cùng lo lắng, liên tục gọi điện tới thăm tin tức ở chỗ Ngụy Nhất, tất cả mọi người đều không biết anh đã đi đâu.

Sự kiện thứ ba, đó là Tô Thích đã quay về Mỹ, đồng thời nhập quốc tịch Mỹ.

Sự kiện thứ tư, đó là lễ cưới của Vĩ, cô dâu chính là Uyển Như. Cho dù lúc uống rượu say, những lời Vĩ nói về Nguyệt Nguyệt thật mãnh liệt, nhiệt tình biết bao, nhưng sau khi tỉnh táo lại, anh nhận ra rằng tình yêu và hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Anh chỉ có thể vừa lặng lẽ yêu thương Nguyệt Nguyệt vừa lạnh lùng sống qua ngày với Uyển Như. Ngụy Nhất

https://thuviensach.vn

từng nghĩ, có rất nhiều người sống như vậy mà lại có thể tạo nên một cuộc sống đường hoàng.

Sự kiện thứ năm, Ngụy Nhất nhận được bản thỏa thuận ly hôn đúng ngày cô thi tiếng Anh cấp bốn. Ngụy Nhất lảo đảo bước đến phòng thi, mơ màng khoang tròn đáp án, rồi lại thẩn thờ bước ra khỏi phòng thi. Đến khi có kết quả, cô đỗ với điểm số khá cao. Thật đúng là một sự châm biếm đối với ba năm an phận vừa qua. Ba năm trước, Ngụy Nhất mới mười tám tuổi. Ngụy Nhất thường nghĩ, hồi đó cô trẻ trung biết bao, nhưng giờ đây, sao cô không thể ý thức được rằng, bản thân mình vẫn đang rất trẻ? Con người thưởng thích cảm khái một vài chuyện cũ đã bị bỏ qua.

Bản thỏa thuận ly hôn được cất kín trong một kẹp tài liệu màu xanh do Tiểu Trương – thư ký của Trâu Tướng Quân mang tới. Bên trong, ngoài bản thỏa thuận ly hôn ra con có hay tấm thẻ tín dụng, năm giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà đất, tất cả đều mang tên Ngụy Nhất. Ngụy Nhất ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn rồi đưa cho Tiểu Trương cùng những giấy tờ liên quan tới tài sản kia: Tiền của nhà họ Trâu, cô không muốn nhận dù chỉ một đồng. Nhưng Tiểu Trương dù nói thế nào cũng không chịu nhận lại tiền và số giấy tờ đó, cô nói, cô không có quyền quyết định. Ngụy Nhất cũng không muốn gây khó dễ cho cô ấy, liền nhận những thứ đó, định bụng khi có cơ hội sẽ tận tay đem trả Trâu Tướng Quân. Nhưng, cô không thể nào liên lạc được với anh. Vậy là, số tiền đó, Ngụy Nhất đành giữ bên mình.

Ngụy Nhất từ nhỏ đã rất thích nghề hướng dẫn viên du lịch. Giờ đây, vào thực tập tại một công ty du lịch có quy mô khá, cũng có thể coi như đã theo đuổi được mong ước từ nhỏ của mình.

Tiểu Thất vì muốn có được sự tha thứ của Ngụy Nhất nên đã vác cái bụng to tướng đến quỳ suốt ba giờ đồng hồ, cuối cùng, Ngụy Nhất cũng mềm lòng, gạt nước mắt đỡ cô ta đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Nhà họ Trâu đã sa sút, Trâu Tướng Quân mất tích, tất cả những điều đó đều không ảnh hưởng tới quyết tâm sinh đứa trả của Tiểu Thất, điều đó đủ chứng minh tình cảm của cô gái này với Trâu Tướng Quân sâu đậm như thế nào. Cô ta vẫn hằng ngày chăm chỉ làm việc, kiếm tiền để nuôi em trai, chăm sóc bản thân mình.

Ngụy Nhất thấy cô ta thực sự rất đáng thương nên cũng cảm động thương xót. Lại nghĩ đến Trâu Tướng Quân đã hại người ta đến mức nhà tan cửa nát, hơn nữa Trâu Tướng Quân là chồng cũ của mình, tội lỗi do anh gây ra, bản thân cô cũng có trách nhiện gánh vác thay anh. Vậy là, cô chủ động nối lại quan hệ vốn rất tốt đẹp với Tiểu Thất, chăm sóc Tiểu Thất và đứa trẻ trong bụng. Hai người còn thân thiết hơn cả chị em ruột.

Ngụy Nhất vẫn còn một khoản tiền được thừa kế khi bố cô qua đời, cũng có thể coi là không ít. Ngụy Nhất mua một căn hộ hai phòng ngủ ở Tam Hoàn để Tiểu Thất dọn đến đó ở. Ngày nào cô cũng hầm các loại canh bổ dưỡng cho Tiểu Thất ăn để đứa trẻ trong bụn được hấp thu thêm chất dinh dưỡng.

Bụng của Tiểu Thất ngày càng lớn, không thể khom lưng cúi người ngồi massage, rửa chân cho khách hàng được nữa, nhưng cô ta lại không nỡ từ bỏ công việc này.

Ngụy Nhất chân tình nói với Tiểu Thất, nếu em thiếu tiền thì cứ nói với chị.

Tiểu Thất xua tay, nói nếu cô còn nhận tiền thì chẳng phải là con người nữa rồi.

Sau khi khuyên giải mãi mà vẫn không có kết quả, Ngụy Nhất đành đến cửa hiệu massage chân làm thay cho cô ta. Vậy là, ban ngày Ngụy Nhất lao động hết hình ở công ty du lịch, buổi tối lại tới cửa hiệu massage chân làm chuyên viên số bảy. Những khách hàng quen thuộc của cửa hiệu massage

https://thuviensach.vn

chân đều biết, chuyện viên số bảy đã được thay thế, sức lực và kinh nghiệm đều không đạt yêu cầu, mai mà cô gái đó nhanh nhẹn, trong sáng, chốc chốc lại phát ra những tia nhìn buồn bã khiến người ta xúc động, vô cùng đáng suy ngẫm. Vậy là, con số bảy đó, càng ngày càng ghi sâu trong tâm thức cô. “Số bảy số bảy”, mỗi lần người khác gọi mình như vậy, Ngụy Nhất đều thấy trái tim mình rỉ máu.

Cuộc sống nghèo khổ và vô cùng bận rộn, mỗi tối, khi về tới ký túc xá, nằm lăn ra giường là có thể ngủ được ngay, cũng không có thời gian để gặm nhắm nỗi đau, vậy là cứ ngày này qua ngày khác, tháng này sang tháng khác, thời gian trôi qua thật nhanh. Một ngày trong tháng Sáu là ngày hoàng đạo. Trong ngày may mắn đó, Trần Đạo Vĩ đã tổ chức một tiệc cưới vô cùng long trọng. Cũng không biết anh ta có nối nhầm dây thần kinh nào mà lại mới Ngụy Nhất, còn mời cả Nguyệt Nguyệt nữa.

Ngụy Nhất từ chối nói công việc quá bận rộn, vốn không muốn đi, Nguyệt Nguyệt lại nói muốn tận mắt chứng kiến Vĩ khi mặc quần áo chú rể trông có khôi ngô tuấn tú, cuốn hút người khác hay không nên nhất định muốn đi. Ngụy Nhất sợ Nguyệt Nguyệt sau khi uống say sẽ thực hiện ước nguyện “bên phải một cái, bên trái một cái, tát cho con tiện nhân ấy hai cái”, vì vậy đành đi cùng bạn.

Hôn lễ được tổ chức vô cùng hoành tráng, địa điểm là một bãi cỏ rộng lớn, quan khách đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt. Vĩ và Uyển Như giống như một cặp kim đồng ngọc nữ, khi hai người vai kề vai bước vào nhận được những tràng cổ vũ nhiệt liệt

Vĩ quả nhiên đúng như suy đoán của Nguyệt Nguyệt, khôi ngô tuấn tú, mặt mũi bừng bừng khí thế. Dù rằng Nguyệt Nguyêt tự động che đậy hình ảnh của Uyển Như trong mắt mình nhưng không thể không nói rằng Uyển Như hôm đo vô cùng xinh đẹp, chiếc váy cô dâu ôm gọn cơ thể làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà của cô, khôn mặt ửng hồng như cánh hoa đào, cứ như là vừa bước xuống từ cung Diêu Trì vậy.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt ghé sát vào tai Ngụy Nhất, hỏi một cách sống sượng: “Cậu nói xem, cô dâu xinh hơn hay tớ xinh hơn?”.

Ngụy Nhất làm ra vẻ nghiêm túc, trả lời: “Trang điểm quá tinh tế mà, ai làm cô dâu mà chẳng xinh đẹp chứ”.

Nguyệt Nguyệt vô cùng mãn nguyệt với câu trả lời của Ngụy Nhất, trong lòng mừng rỡ, nâng ly rượu vang lên, uống một hơi hết sạch. Vĩ và Uyển Như sánh vai nhau đứng trước mặt cha cố, vẻ mặt thành khẩn đón nhận lời chúc phúc.

Ngụy Nhất nghĩ, nếu là người con gái khác tận mắt chứng kiền bạn trai cũ của mình khoác tay cô gái khác bước vào lễ đường trong tình cảnh đều kích thích đó, nhất định sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc và gây nên một loạt những chuyện tràn đầy ý thơ để chứng minh cho sự chung thủy của mình trong tình yêu như nhảy lầu, trầm mình xuống sông chẳng hạn. Nhưng Nguyệt Nguyệt rõ ràng không phải là một cô gái phàm tục, cô ấy có trái tim khoáng đạt, hoàn toàn không tính toán tới những hiềm khích trước đây, đền lúc này còn còn nhiệt tình quan tâm tới kế hoạch cuộc sống tương lai của chú rể, nhìn cặp vợ chồng mới cưới, rầu rĩ hỏi Ngụy Nhất: “Cậu thử nói xem, khi họ ly hôn, sẽ mời cha cố tới tổ chức một buổi lễ ly hôn thật long trọng hay là tới thẳng Ủy ban Nhân dân làm thủ tục?”.

Ngụy Nhất rất khâm phục một người biết lo cho dân cho nước như cô ấy, nghĩ một lát, nói: “Cha cố hằng ngày rất bận, những việc vụn vặt trong cuộc sống như ly hôn, người ta sao có thể tới làm phiền cha được. Chuyện đó tất cả sẽ có các bà cô nhân viên của ủy ban khom lưng tận tụy phục vụ”.

Nguyệt Nguyệt rất tán đồng với câu trả lời của Ngụy Nhất. Trong lòng vui sướng, nâng ly rượu vang lên, một hơi uống cạn.

Vĩ và Uyển Như sau khi trao nhẫn cưới cho nhau, trước ánh mắt của đông đảo quan khách, họ trao nhau nụ hôn nồng cháy.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nguyệt lúng túng vụng về, lúc đó lại không cẩn thận làm rớt rượu vang đỏ lên váy Ngụy Nhất, vội vàng lấy khăn giấy lau giúp bạn, luôn miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi…”, nước mắt bỗng chốc không ngừng tuông rơi, có thể thấy lúc này trong thâm tâm cô ấy đã tự oán trách bản thân và đau khổ biết bao khi làm bẩn chiếc váy của Ngụy Nhất.

Nguyệt Nguyệt trong lòng đau khổ, nâng ly rượu vang lên, lại một hơi uống cạn.

Ngụy Nhất không ngăn nổi bạn, nhất thời chẳng biết phải nói gì, chỉ nhìn cô ấy, yên lặng chia sẻ sự đau khổ với bạn.

Cô dâu chú rể lần lượt đi mời rượu quan khách, khi đến mời Ngụy Nhất và Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đã trải qua một cuộc thử thách đại hỉ đại bi rồi, cô đã uống nhiều tới mức mặt mũi đỏ gay, đôi mắt say rượu đờ đẫn mơ màng. Chất giọng của Vĩ vẫn hồn hậu như vậy, dường như không có thêm chút ý từ gì khác, anh nói: “cảm ơn hai em đã tới tham dự lễ cưới của anh và Uyển Như”.

Ban nãy, chỉ nhìn thấy phía sau gáy cô dâu, bây giờ lại gần, có thể quan sát tường tận, quả là đẹp như tiên nữ, nổi trội hơn Nguyệt Nguyệt vạn phần.

Ngụy Nhất lo sợ Nguyệt Nguyệt vì đố kị mà sinh lòng thù hận, sẽ có những hành động mất lý trí với cô dâu. Vậy là cô liền phô diễn vài câu khách sáo với Vĩ, vội vàng, đứng chắn trước mặt Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt loạng choạng chen vào, cố gắng trấn tĩnh, sau đó nâng ly với chú rể, lớn tiếng nói những câu may mắn như chúc anh phúc như Đông hải, thọ tựa Nam sơn.

Mọi lo lắng của Ngụy Nhất là thừa, Nguyệt Nguyệt dù sao cũng mang thân chị cả trong phòng và là người phi phàm. Cô ấy ngoài việc không cẩn thận giẫm phải gấu váy trắng muốt của cô dâu, bôi đầy bánh ga tô đang

https://thuviensach.vn

dình ở tay mình lên ngực cô dâu ra thì hầu như không có bất kỳ hành động đi lệch quỹ đạo nào khác.

Vĩ đảm nhiệm vai trò của một chú rể, rất nhã nhặn lịch sự. Anh mỉm cười nói với Nguyệt Nguyêt: “Cảm ơn em, Đàm Nguyệt Nguyệt, em cũng phải hạnh phúc!”. Sau đó, anh dịu dàng dắt tay cô dâu, tiếp tục đi mời rượu những vị khách khác. Dường như anh không vì đôi mắt đỏ hoe của người cũ mà bước nhầm bước nào.

Nguyệt Nguyệt nói Vĩ mặc dù phong lưu nhưng cũng có thể coi là bạn bè đã quen biết từ lâu, trong lễ cưới, bạn mình hạnh phúc thì lẽ nào mình lại không vui mừng? Nguyệt Nguyệt nói, đã là người dân thời này, khi thật sự vui mừng là phải uống rượu, uống thật thoải mái, vui vẻ. Cuối cùng, Nguyệt Nguyệt không thể duy trì được dáng vẻ đoan trang đó, dần dần có chút cuồng dại.

Sau khi say mềm, Ngụy Nhất vừa kéo vừa đỡ cô bạn Nguyệt Nguyệt đang thoi thóp trở về trường.

Cô nữ sinh trong trường đại học vui tươi sống động, phơi phới xuân thì, dùng cơ thể tươi trẻ của mình để nói chuyện yêu đương với thiếu gia con nhà giàu có, chuyện này đâu đâu cũng thấy, người trước tiến lên người sau tiếp bước. Trước vinh hoa phú quý, còn ai tin vào tình yêu của họ đây? Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không thể ngờ rằng, bản thân cô lại chết chìm trong vũng lầy đó.

Phòng ký túc không có ai, Nguyệt Nguyệt sau khi nôn đến lần thứ mười, cuối cùng cũng vùi đầu vào đống chăn, bật khóc nức nở. Khóc xong, cô mở to đôi mắt đỏ hoe, vô cùng khiêm nhường nói Ngụy Nhất: “Nhất Nhất, cậu còn chưa tốt nghiệp đã ly hôn, nhất định cậu cũng rất đau khổ, nhưng tớ chưa bao giờ thấy cậu khóc, cậu làm thế nào vậy?”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sững người, lặng lẽ cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, ngón tay cái bàn tay phải mân mê sờ trên ngón áp út nhẫn nhụi của bàn tay trái một hồi, ở đó còn có một vệt mờ của dấu đeo nhẫn. Rồi cô lạnh lùng nói: “Không phải ai cũng phơi bày hết nỗi đau khổ ra ngoài mặt đâu”.

Nói xong, cô tắm rửa một hồi, sau đó lại đến làm việc ở của hàng massage chân. Ngày hôm đó, bị nhiễm tâm trạng không vui của Nguyệt Nguyệt, Ngụy Nhất đi làm mà tâm hồn cứ ngẩn ngơ, khi massage chân cho một vị khách nữ cao to vạm vỡ, cô sơ ý làm móng tay mình cào xước làn da của khách hàng, khiến vị khách nữ đó bị đau. Người khách đó đã đạp vào bụng của Ngụy Nhất, đứng dậy mắng chửi cô tới tấp, vẫn chưa hả giận, bà ta còn đổ cả chậu nước rửa chân lên người cô.

Ngụy Nhất cố gắng kìm nén cảm giác nhói đau từ bụng dưới, đứng dậy, vội vàng khom lưng nói lời xin lỗi không ngớt. Vị khách đó đập mấy tờ một trăm tệ lên mặt Ngụy Nhất, được giám đốc đỡ đi ra, vừa đi vừa không ngớt chửi rủa. Mấy tờ tiền đó bay lả tả xuống đất, thấm đẫm nước rửa chân nồng nặc mùi lá thuốc. Những giọt nước nhỏ từng giọt từ trên tóc của Ngụy Nhất xuống, khiến toán thân cô ướt như chuột lột, trông vô cùng nhếch nhác. Ngụy Nhất đứng yên tại chỗ, không khóc cũng chẳng gây chuyện, cứ đứng im như pho tượng, mãi tới khi một nữ chuyên viên lớn tuổi hơn thấy thương xót, cầm khăn bông tới giúp cô lau tóc, cô mới định thần, lặng lẽ cúi người nhặt những tờ bạc vừa bị rơi xuống đất, vừa đủ tám trăm tệ, mỗi lần nhặt thêm một tờ, cô lại ép bản thân cười tươi thêm một chút.

Sau đó một ngày, Ngụy Nhất đưa toàn bộ tám trăn tệ đó cho Tiểu Thất, nói là tiền thưởng của cửa hàng massage, Tiểu Thất vô cùng mừng rỡ, chỉ ngạc nhiên nói rằng cửa hàng nhân đạo như vậy từ bao giờ, cô ta chẳng có chút nghi ngờ gì cả. Buổi chiều hôm đó, cô ta liền gửi ngay số tiền ấy cho cậu em trai đang học đại học.

Mấy ngày gần đây, tình hình của Tiểu Thất rất không ổn định. Bác sĩ nói thai phụ vừa phải chịu một cú sốc lớn, tinh thần quá sa sút, nếu cứ tiếp tục

https://thuviensach.vn

như vậy e rằng khó có thể giữ được đứa trẻ.

Ngụy Nhất rất lo lắng, cô đưa Tiểu Thất đến bệnh viện và chăm sóc cho cô ấy thật chu đáo.

Tiểu Thất lần đầu tiên được làm mẹ nên tinh thần dao động lớn, ban ngày cô ta cứ nắm lấy tay Ngụy Nhất, lúc thì vui mừng để Ngụy Nhất sờ xem mọi cử động của thai nhi, nói Ngụy Nhất đoán xem đứa trẻ là con trai hay con gái, lúc lại lặng lẽ rơi nước mắt, nói nợ Ngụy Nhất quá nhiều, chỉ có thể chờ kiếp sau đề bù đắp lại. Đêm xuống, cô ta liên tục gặp ác mộng, luôn miệng hét lên: “Em yêu anh, em yêu anh, đừng vứt bỏ con em, nó thực sự là con anh mà!”.

Cô ta cứ hét lên như vậy, Ngụy Nhất đành phải túc trực trông nom Tiểu Thất, suốt đêm không thể ngủ yên được.

Mỗi đêm, khi Ngụy Nhất nghe được những lời nói mơ mang đó của Tiểu Thất, cô lại nghĩ, nếu đem so sánh tình yêu của mình với Trâu Tướng Quân và tình yêu của Tiểu Thất dành cho anh, cô nhất định đã thua một cách thảm hại rồi. Bản thân cô, vì Trâu Tướng Quân đi chệch quỹ đạo mà đã bỗng dưng lựa chọn từ bỏ, còn Tiểu Thất thì sao, đã tới bước đường cùng này rồi nhưng vẫn kiên quyết muốn sinh đứa trẻ ra. Trước đây, Ngụy Nhất cũng đã từng phỏng đoán, Tiểu Thất si mê Trâu Tường Quân như vậy, liệu có phải cô ấy muốn nhằm vào quyền thế nhà anh. Nhưng giờ xem ra, Tiểu Thất kiên quyết muốn sinh con, quả thực là vì có tình yêu đối với anh làm động lực. Điều đó đủ để thấy được tình yêu của cô ấy đối với Trâu Tướng Quân sâu sắc đến mức nào.

Nghĩ như vậy, cô thấy rất khâm phục, lại rộng lượng với mối quan hệ giữa Tiểu Thất và Trâu Tướng Quân hơn nữa.

Mấy ngày gần đây, Tiểu Thất luôn tỏ thái độ rầu rĩ, hoàn toàn không còn vẻ hạnh phúc của một thai phụ đang mang thai đến tháng thứ sáu như ban

https://thuviensach.vn

đầu nữa.

Ngụy Nhất thấy vô cùng khó hiểu liền dò hỏi sác cô y tá mới biết rằng vài hôm trước có một người đàn ông đã tới đây, sau khi anh ta tới thăm Tiểu Thất, tâm trạng của cô ta càng ngày càng trở nên bất ổn như vậy. Ngụy Nhất hỏi người đàn ông đó tướng mạo như thế nào, cô ý tá nhớ lại một lúc rồi nói, người đó cao lớn, có dáng vẻ rất uy nghiêm

Trái tim Ngụy Nhất khẽ rung lên, đoán rằng người đàn ông đã tới thăm TIểu Thất chắc chắn là Trâu Tướng Quân.

Ngụy Nhất hỏi Tiểu Thất, nói có phải là bố đứa trả đã tới thăm không. Tiểu Thất ban đầu kinh ngạc, sau đó thẫn thờ nhìn ra rặng cây tươi tốt ngoài cửa sổ, lặng im không nói

Ngụy nhất liền biết rằng cô đã đoán đúng.

Sau đó, Tiểu Thất bảo Ngụy Nhất ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay Ngụy Nhất, nói một tràng dài toàn những lời lẽ hết sức cảm động, nói cả đời này, người cô cảm thấy có lỗi nhất chính là Ngụy Nhất, lòng tốt của Ngụy Nhất, cô không có gì để báo đáp, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa để đền đáp công ơn. Những lời nói khiến người ta cảm động, đến tận tâm can, cô ta nói đến nỗi mồ hôi túa ra đầm đìa, hơi thở hổn hển, nói tới câu cuối cùng lại bật khóc nức nở.

Ngụy Nhất nhân từ vuốt ve mái tóc của Tiểu Thất, nói em gái ngốc ngếch, giờ phải nghỉ ngơi cho khỏe, khi đứa trẻ được sinh ra thì mọi người đều sẽ ổn cả, nhất định sẽ coi con của Tiểu Thất như con ruột của mình, sẽ yêu thương và chăm sóc nó thật tốt.

Ngụy Nhất nói đến nỗi Tiểu Thất cảm thấy vô cùng hổ thẹn, lại càng khóc to hơn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất sợ tinh thần của Tiểu Thất bị kích động mạnh sẽ làm hại đứa bé trong bụng, vội vàng ôn tồn an ủi.

Một lát sau, Tiểu Thất không còn khóc nữa, cô lại kêu đói, muốn ăn món cháo trắng và rau trộn do Ngụy Nhất làm.

Ngụy Nhất vội đứng dậy, lấy cháo trong cặp lồng ra, thử động nóng, cảm thấy cháo đã hơi nguội, liền bảo Tiểu Thất chờ một chút, cô mang cháo ra nơi có lò vì sóng hâm nóng lại.

Ngụy Nhất đổ cháo nóng hổi vào cặp lồng, khi quay trở lại phòng bệnh, căn phòng đã trở nên trống trải như bị bỏ hoang, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thất đâu cả. Ngụy Nhất tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy Tiểu Thất. Chỉ nhìn thấy bộ quần áo bệnh nhân mà Tiểu Thất đã thay ra, xấp quần áo thường ngày để trong tủ bị bới tung lên, không biết cô ấy đã thay bộ nào nữa.

Ngụy Nhất vội vàng chạy đi hỏi y tá trực ban, cô ta cau mày suy nghĩ, chỉ về hướng cửa ra, nói “Hình như có người đi lên đó, mặc váy xanh”.

Đó là lối cầu thang đi lên sân thượng của tòa nhà.

Trái tim Ngụy Nhất bổng trĩu nặng, lập tức buông cặp lồng cháo xướng, vội vàng leo lên sân thượng.

Cửa lên sân thượng quả nhiên đã có ai đó mở, Ngụy Nhất lao ra, ánh sáng chói lóa khiến mắt cô không thể lập tức mở ngay ra được. Cô nheo mắt lại, liền nhìn thấy Tiểu Thất mặc chiếc váy màu xanh, đứng bên lan can trên sân thường, đang dang rộng hai cánh tay…

Ngụy Nhất sợ đến nổi sắc mặt tái nhợt, thấy bàn chân của cô ta chỉ cách mép mái nhà chưa đầy một bước chân, cô hoảng hốt kêu lên: “Tiểu Thất!”.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thất không hề lay động, lưng quay về phía Ngụy Nhất, giọng nói rất bình thản: “Chị, chị là người thân yêu nhất của em, vậy mà em lại làm hại chị thê thảm như thế. Em đi ngay đây, hy vọng sau này, dù bất cứ lúc nào, mỗi khi nhớ tới em, chị sẽ không hận em”.

“Tiểu Thất! Em xuống đây ngay! Chị chưa bao giờ hận em cả!”. Ngụy Nhất luống cuống không biết phải làm gì, chạy nhanh về phía Tiểu Thất, nhưng đôi chân cô cứ mềm nhũng ra, càng muốn chạy nhanh hơn một chút nữa thì đôi chân cô lại càng không thể nhất lân nổi, cái khó ló cái không, cô lên tiếng khuyên giải: “Em gái, hãy nghĩ tới đứa con của em! Em không muốn sống nữa, ngay cả đứa con cũng không cần nữa hay sao? Em yêu thương nó như vậy, em thử đoán xem, là trai hay gái?”.

“Đều không quan trọng nữa rồi. Bố đứa em không thừa nhận nó, không còn gì nữa rồi. Chị, chị hãy bảo trọng, việc em ra đi, hãy giúp em, đừng cho em trai em biết, nó còn chưa tốt nghiệp, đừng để nó biết chuyện”. Nói xong, Tiểu Thất ngửa mạt lên trời hét lớn, “Mẹ ơi, con tới đây,,,”, rối nhảy luôn xuống dưới.

Tiểu Thất đã lựa chọn con đường giống mẹ mình, rơi từ độ cao của toàn nhà mười tấng xuống, giống như một chú chim lớn màu sanh, cứ thế rới thẳng xuống đất, cô đã kết thúc sự sống của mình đúng vào độ tuổi tươi đẹp nhất.

Ngụy Nhất hét thất thanh: “Đừng…”. Đến khi cô lao tới, cũng đâu thể ngăn cản được con chim xanh đã quyết tâm muốn tự do bay lượn.

Một người mang thai ở tháng thứ sáu nhảy lầu tự sát, vừa hay lại là con gái của bà lão trước đó nhảy lầu từ toàn nhà của tập đoàn La Thái Tông tự nhiên lại trở thành thông tin “hot” cho các hãng truyền thông đua nhau khai thách. Thiết nghĩ, tính cách của con người vốn dĩ đã rất mâu thuẫn, luôn muốn dừng sự ra đi của người khác để kích thích sự xúc động của bản thân mình với sự sống.

https://thuviensach.vn

Sau khi tận mắt chứng kiến Tiểu Thất, người thân thiết với mình như chị em gái tự sát, Ngụy Nhất như muốn ngất xỉu. Cố gắng trấn tỉnh lại, cô đi thu dọn di vật của Tiểu Thất. Cô tìm thấy một di thư để dưới gối của Tiểu Thất, đó chính là bức thư là Tiểu Thất gửi cô.

Ngụy Nhất đọc kỹ bức thư một lượt.

Chị thân yêu!

Khi chị đọc được bức thư này, em đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Tiểu Thất hèn kém, Tiểu Thất tư lợi, mãi tới khi sắp ra đi, Tiểu Thất mới dám kể lại chuyện này cho chị, chị, xin chị đừng hận em.

Trâu Tướng Quân chưa từng làm chuyện gì có lỗi với chị, tất cả đều là do em dụ dỗ, lôi kéo anh ấy. Em đã lén bỏ thuốc vào cốc trà của anh ấy, cố ý để anh ấy nghĩ rằng anh ấy và em đã quan hệ với nhau. Thực tế không phải như vậy, em với anh ấy hoàn toàn trong sạch, anh ấy chưa từng đụng chạm da thịt nào với em. Người mà em thực sự ái mộ, không phải là Trâu Tướng Quân mà là người đàn ông khác. Chị, xin hãy tha thứ vì em không thể nói tên của người đó, em không muốn anh ấy vì em mà bị hủy hoại thanh danh, hủy hoại tiền đồ.

Anh ấy là một thiếu tá lục quân, còn rất trẻ, oai vệ, tiền đồ rộng mở. Chỉ có điều, anh ấy đã có gia đình nhưng vợ anh ấy lại không thể sinh con được. Từ năm mười tám tuổi, em đã đi theo anh ấy, danh nghĩa là làm chuyên viên massage ở cửa hàng, nhưng thực ra, em đã là người tình bí mật cho anh ấy trong suốt ba năm. Anh ấy nói rằng sẽ lấy em, sẽ cho em danh phận nhưng muốn em ngoan ngoãn chờ đợi, bởi vì giờ đây, anh ấy đang trong thời điểm quan trọng của sự nghiệp, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót. Chị, thực ra em cũng không mong chờ tham lam gì danh phận đó, thật đấy, chị có tin không? Em chỉ cần được đứng phía sau anh ấy, lặng lẽ làm một cái bóng trong mắt anh ấy, như thế em đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, em có thai, em muốn sinh con cho anh ấy. Sau khi biết được, anh ấy cũng rất vui mừng.

Nhưng chúng em phải đối mặt với hai vấn đề. Thứ nhất, nếu không cẩn thận, mọi chuyện bị bại lộ thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới anh ấy, chưa biết chừng, tiền đồ của anh ấy sẽ bị phá hỏng. Thứ hai, chuyện em có thai, chắc chắn không giấu được mẹ em. Em hiểu tính cách của mẹ em, nếu để bà biết rằng em chưa kết hôn mà đã có thai, bà nhất định sẽ không chịu để yên, sẽ đi khắp nơi tìm bố đứa trẻ, nếu không tìm được sẽ bắt em phải bỏ đứa trẻ đi. Vì vậy, chúng em đều không dám công khai thông tin đó. Em và bạn trai đã bàn tính rất nhiều, mãi không tìm được cách thỏa đáng để sinh đứa trẻ ra cả. Bạn trai em luôn muốn đưa em tới một vùng ngoại thành, nơi không có người quen biết để sinh đứa trẻ. Nhưng mẹ em tuổi già sức yếu, lại mang bệnh nặng trong người, em thực sự không nỡ bỏ mặc mẹ ở đó mà ra đi không lời từ biệt. Chính vào lúc đó, anh Trâu đã xuất hiện. Em thực sự đã quá yêu người đàn ông của em rồi, em đã bất chấp tất cả, em liền dụ dỗ, lôi kéo anh Trâu, để anh ấy tưởng rằng em và anh ấy đã có chuyện với nhau. Như vậy, khi mẹ em phát hiện ra em có thai, mũi dùi đương nhiên sẽ nhằm vào anh Trâu, đứa trẻ này tạm thời cũng không liên quan gì tới bạn trai của em cả! Sẽ không ai dò đoán về thân phận của nó, mọi người đều nhìn thấy rất rõ, nó là con của Trâu Tướng Quân. Thật đấy, hồi đó em suy nghĩ thật đơn giản, em chỉ muốn giấu mẹ em, che giấu dư luận xã hội, vậy là tìm bừa một người đàn ông để làm bố đứa bé. Em thực sự không nghĩ tới chuyện gì khác, không nghĩ tới chuyện muốn tìm anh Trâu để bám riết lấy anh ấy, không nghĩ tới chuyện muốn bắt chẹt anh Trâu! Em chỉ muốn tạm thời giữ chân mẹ em, sinh đứa trẻ một cách an toàn! Em cũng đã từng nghĩ đến chuyện, mẹ em sau khi biết em có thai, sẽ tới gặp Trâu Tướng Quân để đòi lẽ phải, nhưng em không ngờ bà lại có thể gây chuyện lớn đến như thế, em hoàn toàn không thể ngờ rằng, vì muốn giành lại hạnh phúc cho em mà bà đã lựa chọn con đường đau thương đó. Còn khiến cho chị và anh Trâu phải ly hôn! Em rất đau khổ, ngày nào em cũng gặp ác mộng! Cái giá em phải trả quá lớn, lớn đến mức em không thể nào chống đỡ nổi! Em xấu hổ với

https://thuviensach.vn

mẹ của mình và cũng hổ thẹn với chị, không ai biết rằng, em đã sống khổ sở như thế nào, mỗi bước em đi, đều như đang giẫm phải gai nhọn.

Hy sinh một mạng người và một cuộc hôn nhân, đứa con của em rốt cuộc cũng được giữ lại an toàn! Mỗi lần đứa con trong bụng mình quẫy đạp, em vừa cảm thấy đau khổ lại vừa hạnh phúc, bởi người bố thực sự của đứa trẻ chính là người đàn ông duy nhất mà em ái mộ trong suốt cuộc đời này. Có thể sinh con cho anh ấy, đó là giấc mơ đẹp nhất của đời em. Nhưng giấc mộng quả nhiên chỉ là giấc mộng, chỉ có thể dùng để mơ tưởng mà thôi.

Chị và anh Trâu có kết thúc của ngày hôm nay, tất cả đều do lỗi lầm của em, em có chết hàng nghìn hàng vạn lần cũng không bù đắp được. Mỗi lần nhìn thấy chị sống khó khăn như vậy, em còn đau lòng hơn chị rất nhiều. Nhưng phần lớn thời gian, chị hầu như không để ý tới điều đó, em lại tự an ủi bản thân, có thể chị không yêu anh Trâu như em nghĩ, chia tay thì chia tay cho xong. Cũng có vài lần, em muốn lấy hết dũng khí để nói thật với chị, nhưng chị ơi, em thực sự không thể nói được, những lời em nói ra, chắc chắn sẽ hủy hoại tiền đồ của bạn trai em… Em không thể nói được… mỗi lần nhìn chị đối tốt với em như vậy, em lại rất đau khổ, em liền nghĩ, chị, đừng đối tốt với em như thế, em không xứng.

Chị, chị nói em tư lợi cũng được, nói em ngốc ngếch cũng được, nói em đê tiện cũng được, nói em lạnh lùng vô tình cũng được! Nhưng em không ân hận, thật đấy, nếu cho em một cơ hội làm lại, em nhất định vẫn làm như vậy. Bởi vì người đàn ông đó chính là sinh mạng của đời em. Chị, chĩ mãi không thể tưởng tượng được đâu, anh ấy đã mang lại cho em hạnh phúc lớn lao như thế nào, anh ấy đã từng yêu em, đó là niềm vinh dự và sự khẳng định lớn nhất của cuộc đời em. Điều đó cho em thấy rằng, cuộc đời em thực sự đáng giá.

Nhưng anh ấy có thể mang tới sinh mệnh cho em thì cũng có thể thu nó lại. Sau đó, vợ anh ấy cũng có thai, anh ấy dần dần không liên lạc với em

https://thuviensach.vn

nữa, lần cuối cùng anh ấy tới thăm em, chính là lúc em nằm trong viện, anh ấy muốn em bỏ đứa trẻ đi, nói đó không phải là con của anh ấy. Anh ấy nói đó rõ ràng là con của Trâu Tướng Quân, em đã cố giải thích để anh ấy hiểu, anh ấy lại gia tay đánh em, nói em là quả bom đã hẹn giờ của anh ấy, bảo em hãy tự động biến đi… Từ giây phút đó, em đã biết rằng sinh mạng của em đã bị anh ấy thu lại.

Chị, thực sự em yêu cũng rất đau khổ, tình yêu đó, em phải mệt mỏi che giấu! Em cảm thấy ra đi là một sự giải thoát. Em cảm thấy rất vui mừng, cuối cùng em cũng được giải thoát khỏi sự đau khổ đó, thật tốt biết bao. Chị, ngoài mẹ của em, chị là người đối tốt với em nhất trên thế gian này. Tận sâu thẳm đáy lòng, em vô cùng biết ơn chị. Chị rất lương thiện, tâm nguyện duy nhất và cuối cùng của em trên cõi đời này là chị có được cuộc sống tốt đẹp.

Anh Trâu rất yêu chị, đêm hôm đó, thuốc mê trong cốc trà nặng đến như vậy mà trong cơn mơ màng, anh ấy vẫn cương quyết giữ tấm lòng chung thủy với chị, mãi cho tới lúc ngất lịm đi, anh ấy cũng không động chạm tới em nữa. Em biết rằng, Trâu Tướng Quân thật sự rất yêu chị. Nếu hay người còn gặp lại nhau, em luôn hy vọng chị và anh ấy sẽ hòa hợp như lúc ban đầu. Chị, giờ đây em đã ra đi rồi, chị đừng trách em nữa, được không, em thật sự lo sợ rằng chị sẽ hận em, như vậy, sẽ không còn ai đối tốt với em nữa. Chị, nếu chị nhận lời với em rằng sẽ tha thứ cho em thì hãy đốt bức di thư này trước phần mộ của em, không được để cho bất kì ai biết về nó, dù rằng người đàn ông của em không còn cần em nữa, nhưng em vẫn hy vọng anh ấy có thể sống hạnh phúc.

Chị, sau khi em chết đi, xin hãy chôn em bên cạnh mộ mẹ em, sinh thời, em không phải là đứa con gái ngoan, lúc chết đi rồi, em phải tận hiếu với mẹ, ở một thế giới khác, chăm sóc cho mẹ đời đời kiếp kiếp. Chị, em sắp ra đi rồi, trước khi đi, em muốn được nhìn thấy nụ cười của chị biết bao, chị có biết không, mỗi khi cười, trông chị thật xinh đẹp, thật dịu dàng!

https://thuviensach.vn

Yêu chị!

Kính thư

Em gái: Tiểu Thất.

Sau khi đọc xong bức thư, Ngụy nhất lặng lẽ lo liệu chuyện hậu sự cho Tiểu Thất. Theo bức di thư, cô mai táng Tiểu Thất bên cạnh phần mộ của mẹ cô ấy, lại đam bức di thư đốt thành tro bụi trước phần mộ mới.

Trên đường từ một về nhà, Ngụy Nhất hồi tưởng lại toàn bộ những ngày tháng đã qua kể từ ngày quen biết Trâu Tướng Quân. Cô thử hỏi, Trâu Tướng Quân đã bao giờ đối xử không tốt với cô không? Từ đầu tới cuối, chỉ một mình cô đẩy tấm chân tình của anh ra ngoài cửa, luôn cho rằng, bản thân cô và Tô Thích mới là một cặp trời sinh, vì Trâu Tướng Quân chen ngang giữa đường nên cô và Tô Thích mới bị chia rẽ.

Nhưng từ đó tới nay, trên con đường tình cảm, Tô Thích lại do dự hết lần này tới lần khác, còn Trâu Tướng Quân lại luôn đấu tranh, giành giật, dù rằng thủ đoạn cuồng bạo nhưng không hề giấu giếm. từ trước đến nay, anh ấy chưa từng nghĩ rằng sẽ rời xa cô, cho tới khi thất vọng, suy sụp, anh cũng đưa cô tới tận cửa của hạnh phúc rồi mới chịu rời xa. Thế nào gọi là chí khí lớn lao, thế nào gọi là hết sức khiêm tốn, hôm nay, Ngụy Nhất cũng coi như đã hiểu được hết ý nghĩa của nó.

Anh không phải là một người chồng lỗ mãn, anh có mối tâm tình của người đàn ông chân chính.

Còn cô thì sao? Tự do tùy tiện, cố chấp, tính tình bướng bỉnh. Cô không gữ thể diện cho anh, cô thu nhận từ anh rất nhiều mà còn so đo tính toán, độc đoán hống hách, không thèm để ý tới người khác, cho dù Trâu Tướng Quân đối tốt với cô như thế nào, cô cũng đều thản nhiên đón nhận, chưa hề hỏi vì sao, chưa từng suy nghĩ xem bản thân mình có nên báo đáp lại hay không.

https://thuviensach.vn

Tất cả những điều đó, chẳng qua là do anh yêu cô. Tình cảm sâu sắc đó, tình yêu không thể chia lìa đó, ngay từ lúc ban đầu, cô đã có thể cảm nhận rất rõ.

Đối diện với tình yêu, cô chẳng lo ngại gì, cậy được nuông chiều mà sinh ra kiêu ngạo.

Nhưng cô cũng tự hỏi bản thân, Ngụy Nhất, cô chỉ tầm thường như một giọt nước giữa biển khơi. Cô có đức hạnh, có khả năng gì mà khiến một người phong lưu cao quý như Trâu Tướng Quân phải gánh chịu và hy sinh như vậy?

Trong ngày chia tay lần cuối cùng ấy, hình ảnh tiều tụy của Trâu Tướng Quân lại hiện lên trước mắt cô, anh đã dẹp bỏ trái tim ngạo mạn, hạ thấp địa vị cao quý của mình, dùng giọng khản đặc như đang cầu xin để nói: "Thực ra anh cũng không nỡ. Tiểu Trư, theo anh về nhà đi… được không?".

Nếu lúc đó, nếu lúc đó cô nghe theo lời mách bảo của trái tim một cách không hề do dự, lao tới nói "Chồng ơi, em cũng không nỡ", sau đó theo anh về nhà, tiếp tục sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, trong những ngày thánh khó khăn nhất của anh, cô luôn luôn ở bên cổ vũ động viên anh, an ủi anh, chăm sóc anh, vậy thì tốt biết bao!

Nhưng cũng chính lúc đó, lúc anh khó khăn nhất trong cuộc đời, cô lại gắng hết sức đuổi anh đi, không để anh một chút đường lui nào nữa.

Tiếng gió thổi vù vù từ những lăng mộ bên kia, giống như tiếng một người con gái đang khóc lóc thảm thương.

Ngụy Nhất ngửa mặt lên nhìn trời, trên bầu trời trong xanh không một gợn mây, một chiếc máy bay bay ngang qua, để lại một vệt khói trắng dài. Phía xa xa có năm ba cánh diều… Cô cứ giữ nguyên tư thế như vậy, sợ

https://thuviensach.vn

rằng những giọt nước mắt ân hận sẽ tuôn ra, sẽ nhấn chìm cả con người của cô mất.

Cô vẫn không muốn tưởng niệm mối tình đó.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tôi Không Phải Là Anh Ta Nữa Rồi.

Thời gian năm năm, thoáng một cái trôi qua.

Cát Thừa Hựu sau khi du lịch ở Tây Tạng về, câu cửa miệng lại biến thành “Bầu trời hôm nay rất A Lí”.

Ngụy Nhất cười nói: “Cứ làm như sợ người khác không biết cậu vừa đi du lịch ở địa khu A Lí, Tây Tạng về ấy”.

Cát Thừa Hựu lại không hề bận tâm tới sự giễu cợt của Ngụy Nhất, than thở: “Phong cảnh ở Tây tạng thật đẹp! Nếu cả đời không đi ngắm bầu trời ở A Lí một chuyến, không đi cảm nhẫn sự trong lành ở đó một lần thì sẽ không được coi là đời người nữa!”.

Ngụy nhất lườm một cái rồi gõ lên trán cậu ta: “Dám hỏi, thế hai mươi sau năm qua của tớ, chắc đã sống uổng phí rồi sao?”.

Mặc dù nói như vậy nhưng Ngụy Nhất vẫn rất hiếu kỳ về mảnh đất Tây Tạng.

Năm năm làm hướng dẫn viên du lịch, cô được đi khắp nơi trên đất nước, có những nơi cô đã đến không dưới một trăm lần. Cô đã luyện được bản lĩnh dù trên máy bay hay tàu hỏa cũng có thể ngủ một cách ngon lành như đang ở trêm mặt đất. Ví lý do sức khỏe, sợ phản ứng cao nguyên, cô

https://thuviensach.vn

vẫn chưa dám đi những tuyến đường về Tây Tạng đó. Nỗi lo sợ đối với Tây Tạng của Ngụy Nhất cuối cùng đã bị chinh phục bởi những lời ca ngợi đầy khoa trương của Cát Thừa Hựu, vậy là cô đã đặt chân lên máy bay, bay đến Tây Tạng.

Máy bay bay qua những tầng mây, khi nhìn từ trên cao xuống, mọi người mới phát hiện ra A Lí đang có chút mưa bụi.

Bầu trời của A Lí ngày hôm đó thật u ám, chẳng khác bầu trời ở vùng đồng bằng nội địa là mấy. Ngụy Nhất vô cùng thất vọng, cảm thấy những lời tán thưởng của Cát Thừa Hựu quả là quá khoa trương.

Lần đầu tiên đi Tây Tạng, trong chốc lát không thích ứng kịp cầu không khí loãng của cao nguyên, Ngụy Nhất đau đầu suốt hai ngày trời, còn luôn có cảm giác buồn nôn nữa. Cát Thừa Hựu vô cùng lo lắng, vội đưa cô tới bệnh viện. Vậy là hai ngày đầu ở A Lí, Ngụy Nhất lại ở bện viện chẳng cảm thấy điểm khác nhau giữa A Lí và đồng bằng nội địa cả. Ngụy Nhất bực bội vì ốm, nằm trên giường than vãn không ngớt, Cát Thừa Hựu gọi táo, chu đáo đưa tới trước mặt cô, Ngụy Nhất chỉ cần há miệng ra là được.

Tâm trạng thấy vọng tràn trề, may mà than thể lại được Cát Thừa Hựu cung phụng, thật dễ chịu.

Ngày ra viện, bầu trời quang mây.

Mảnh đất A Lí vốn là nơi rất ít mưa, quanh năm trời nắng, nhiều lắm cũng chỉ có vài đám mây dày cộm toàn một màu trắng như tuyết, trông thật đáng yêu. Vận may của Ngụy Nhất không tốt, lần đầu tiên đi lại gặp phải ngày trời mưa.

Người ta thường nói, không trải qua mưa gió, sao thấy được cầu vồng. Cũng như vậy, không trải qua những ngày mưa u ám, sao có thể được chiêm ngưỡng bầu trời trong xanh vô ngần của Tây Tạng.

https://thuviensach.vn

Bầu trời A Lí quả nhiên đúng như miêu tả của Cát Thừa Hựu, trong xanh đến đáng yêu.

Cát Thừa Hựu đưa Ngụy Nhất tới một sườn núi nhỏ ngay sát đó, hai người nhảy lên một tảng đá nhẵn nhụi, ngồi xuống, cùng ngắm đàn dê trắng đang gặm cỏ phía xa xa và từng đám mây trắng lớn đang phiêu du trên bầu trời. Cơn gió thổi qua, mùi cỏ thơm nồng. Phóng tầm mắt ra xa, trái tim con người cũng theo chân trời đó mà không còn thù hận gì nữa.

Quả đúng là một cảnh sắc tươi đẹp khiến người ta thư thái. Cát Thừa Hựu lựa chọn đúng lúc này để cầu hôn Ngụy Nhất.

Cát Thừa Hựu cúi đầu xuống, ngón tayy khe khẽ gõ một cách không có tiết tấu lên tảng đá, như thể tùy hứng buông ra vài câu, thần thái đó, ngũ khí đó vô cùng thoải mái, giống như đang nói “Hay là tối nay chúng ta ăn món thịt dê nhé!”.

Nhưng, câu mà cậu nói nói chính là “Hay là chúng ta kết hôn luôn nhé!”.

Ngụy nhất kinh ngạc, ngờ rằng mình đang bị chứng ảo thính. Cô xoe tròn mắt hét lên: “Cái gì? Cậu nói cái gì?”.

Sau đó, Cát Thừa Hựu nhìn Ngụy Nhất, ánh mắt thận trọng và nghiêm túc, nói: “Chúng ta cũng không còn nhỏ tuổi nữa, chi bằng hãy kết hôn đi!”.

Ngụy Nhất nhìn bầu trời trong xanh, những đám mây trắng nhàn nhã trôi qua, phía xa hơn một chút, một con diều hâu đang bay lượn trên không trung. Cô bứt một cọng cỏ, khe khẽ xoay vòng trên tay, hững hờ nói: “Tớ còn trẻ, cậu cũng đang độ thanh xuân mà”.

“Nhất Nhất, tớ rất thích cậu, từ khi còn học đại học cho tới bây giờ, vẫn không hề thay đổi, cậu không nhận ra điều đó sao?”, Cát Thừa Hựu nói với

https://thuviensach.vn

giọng xúc động, tiến đến nắm lấy tay của Ngụy Nhất, Ngụy Nhất khéo léo gạt tay của cậy ấy ra, khẽ cười: “Cậu đang nói đùa, cậu còn định đùa tới bao giờ nữa?”.

Hai người chưa từng hẹn hò, yêu đương, lại còn trực tiếp tiến thẳng tới hôn nhân? Hơn nữa, đối phương còn là một cô gái trẻ mới ly hôn, mặc dù chưa được coi là đã già nhưng cũng đã qua thời thanh xuân non trẻ, cầu hôn như vậy, không phải trò đùa trẻ con thì là cái gì.

Cát Thừa Hựu sau khi tốt nghiệp, trong một lần đi du lịch đã tình cờ gặp Ngụy Nhất đang đảm nhiệm vai trò một hướng dẫn viên du lịch, cậu hỏi thăm một chút và biết cô hiện vẫn độc thân. Cát Thừa Hựu vui mừng không xiết, từ đó lại tiếp tục hành trình theo đuổi Ngụy Nhất. Ngụy Nhất cũng đã từng nói rõ với cậu ấy, giữa hai người có những chênh lệch quá lớn, hơn nữa, lại quá hiểu về quá khứ của nhau, thực sự không phù hợp.

Cát Thừa Hựu lại không hề để ý gì tới những lý do đó.

Cát Thừa Hựu chỉ sinh sau Ngụy Nhất vài tháng, cũng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi rồi. Mặc dù không còn thanh xuân phơi phới như hồi còn học đại học nữa nhưng vẫn có những việc làm hết sức trẻ con. Ví dụ như, khi có người bạn khác giới nào mới Ngụy Nhất ăn cơm, cậu ta liền cầm hoa hồng lao tới, luôn miệng gọi “Vợ ơi, anh thua rồi, đừng giận anh nữa” ; hoặc là Ngụy Nhất phải bay đi đâu công tác, cậu ta liền lén lút ghi danh đăng ký với công ty du lịch, đem đến cho cô một niềm vui bất ngờ. Ngụy Nhất không ghét Cát Thừa Hựu nhưng trong lòng cô biết rằng đó không phải là tình yêu. Vậy là cô liền chọn một ngày đầu óc thảnh thơi, hẹn gặp Cát Thừa Hựu, hết sức thành thực nói: “Tạm thời tớ không muốn nói tới chuyện yêu đương”.

Chuyến đi Tây Tạng lần này lại là một sự thay đổi lớn về bản chất, chẳng phải em luôn nói rằng em không muốn nói chuyện yêu đương hay

https://thuviensach.vn

sao, vậy cũng tốt, anh liền trực tiếp bỏ qua giai đoạn yêu đương, tiến thẳng tới hôn nhân.

Gió ở thảo nguyên A Lí quá mạnh, thổi tung mái tóc dài mềm mại của Ngụy Nhất. Hai người đang ngồi rất gần nhau, mấy sợi tóc của cô theo làn gió mơn trớn khuôn mặt Cát Thừa Hựu, tê tê buồn buồn, Cát Thừa hựu nghe được lời từ chối của Ngụy Nhất, sắc mặt trở nên ảm đạm một chút rồi nhanh chóng lấy lại thần thái.

Cát Thừa Hựu thấy Ngụy Nhất mặt mày rạng rỡ, tươi vui nhìn mình, nhưng trong lời nói của cô, có thể cảm nhận được sự xa cách và lạnh nhạt, vậy là Cát Thừa Hựu cũng cười, lắc đầu nói: “Lại bị cậu từ chối thẳng thắn. Ngay cả một chút hài hước cũng không có nữa!”.

Hai người ngồi thêm một lát nữa rồi ra về trong tiếng cười đùa. Hành động cầu hôn lẽ ra phải rung động lòng người lại được hóa giải nhẹ nhàng như vậy. Tất cả bị ném vào trong những cơn gió thổi vù vù của thảo nguyên A Lí, mang đi reo rắc khắp nơi.

Từ khi khai thông đường bay tới A Lí, khách du lịch từ khắp thế giới đổ về đây tăng gấp nhiều lần. Trên phố Sư Tuyền Hà, mặc dù không phồn hoa như ở Lạp Tát nhưng dòng người qua lại cũng rất tấp nập. Hôm đó, đường đông hơn thường ngày, rất dễ bị lạc. Cát Thừa HỰu nắm lấy tay Ngụy Nhất, cười hì hì nói: “Không biết đường thì qua đây nắm tay tớ đi, đừng để bị lạc đấy, để lát nữa tớ khỏi phải tới đồn cảnh sát nhận người! Tớ lại không biết tiếng Tây Tạng, không khéo các đồng chí dân tộc Tạng lại tưởng tớ bị lạc mất con gái ấy chứ!”.

Bởi vì từ lúc ra khỏi cửa, Ngụy Nhất đã bị lạc mất một lần rồi, phải rất lâu sau Cát Thừa Hựu mới tìm thấy cô.

Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, cau màu, chu miệng lại bắt đầu rên la: “Ai không biết đường chứ? Cậu mới là ngời không biết đường, cả nhà cậu đều

https://thuviensach.vn

không biết đường!”. Bàn tay cô giãy giụa mấy cái nhưng không thoát ra được, đành để cậu ấy nắm tay dắt đi.

Đi được vài bước, Ngụy Nhất bị một người qua đường cao lớn đâm mạnh một cái, người đó cũng không nhìn đường, cúi gằm mặt xuống, cứ đi về phía trước như người mộng du nhưng anh ta lại biết mình đã va phải người khác, lạnh lùng nói một tiếng: “Xin lỗi”, giọng nói trầm ấm, nghe cực kỳ cuốn hút.

Ngụy Nhất khi nghe thấy tiếng ‘xin lỗi” đó, cô bỗng rùng mình, vội vàng quay đầu lại. Cũng đúng lúc đó, cô khẽ kêu lên một tiếng theo phản xạ “Trâu Tướng Quân”.

Trâu Tướng Quân mất tích năm năm, bặt vô âm tín, Ngụy Nhất, bạn bè, người thân của anh đã dò hỏi khắp nơi nhưng đều không biết được thông tin gì cả. Vì chuyện này mà bà La Anh còn đích thân tới tìm Ngụy Nhất, gây lộn một trận lớn, bắt cô phải đền con trai cho mình.

Ngụy Nhất sao có thể đền được, cô chỉ khóc. La Anh chỉ biết con trai bà bỗng dưng biến mất, đoán rằng đã bị kẻ thù bắt cóc đi rồi, có lẽ bây giờ cũng không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Bà đau lòng, tuyệt vọng, không còn ý thức gì nữa nên mới trút hết mọi oán hận lên đầu con dâu. Nhưng lúc đó, Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đã ly hôn, việc sống hay chết của anh ấy rốt cuộc cũng không liên quan gì tới Ngụy Nhất. Sau khi gây chuyện vài ngày, La Anh buông một câu: “Điều bất hạnh lớn nhất của thằng Quân, chính là gặp phải một người phụ nữ như cô!”. Những ngày sau đó bà không tới quấy rầy cô nữa.

Tìm kiếm đã nhiều năm như vậy, không phải là không có người tướng mạo và thần sắc vài phần giống với Trâu Tướng Quân, mỗi lần bắt gặp một người gần giống anh trên phố, Ngụy Nhất đều vui sướng hét gọi nhưng đối phương lại không hề có phản ứng, rõ ràng những người đó đều không phải là anh. Sau mỗi lần trải qua cảm giác “quá hy vọng để rồi vô cùng thất

https://thuviensach.vn

vọng”, tâm trạng của Ngụy Nhất rầu rĩ mất mấy ngày liền. Dần dần, cô không chịu đựng được sự bấp bênh của đời người nữa, liền nhắm mắt, học cách làm một con đà điểu, không cố đi tìm anh nữa.

Vì vậy, câu gọi đó của ngày hôm nay thực sự phát ra giống như một bản năng, ngay cả mặt mũi của người đó, cô còn chưa kịp nhìn rõ. Nhưng trực giác đã mách bảo cô, người nói hai từ xin lỗi lạnh lùng đó chính là người cô nhọc công tìm kiếm suốt mấy năm nay, vậy là cô liền buột miệng gọi “Trâu Tướng Quân”.

Nào ngờ, người đó dừng bước và quay phắt người lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Giống anh mà không giống anh.

Trâu Tướng Quân của ngày xưa thần sắc ngông cuồng, mạnh mẽ, tuấn tú, lông mày rậm, mắt sáng, khi nhìn người khác cũng luôn ở thế từ trên cao nhìn xuống, cả người anh toát lên khí chất ngông cuồng, độc tôn. Đâu giống với người đàn ông đang đứng trước mặt cô kia. Người đàn ông trước mặt cô, nếu đem đặt trong đám đông, chỉ trong chốc lát sẽ bị nhấn chìm, tuyệt đối không thể phát ra ánh hào quang được. Thần sắc anh mơ màng, diện mạo mặc dù tuấn tú hơn người nhưng lại bị che phủ trong lớp râu ria lờm xờm, không thể nhận ra sắc thái xuất chúng trong đó. Chỉ có đôi mắt sáng đen láy, hấp háy phát sáng theo tiếng gọi của Ngụy Nhất. Anh ta quay người lại nhìn Ngụy Nhất, cặp lông mày rậm khẽ cau lại, dần dần đứng thẳng.

Nhưng, độ tuổi của người đàn ông kia rõ ràng không phù hợp với độ tuổi của Trâu Tướng Quân, xem ra anh ta già hơn, tiều tụy hơn gấp nhiều lần, dễ phải tới bốn mươi tuổi rồi, lại dường như đã qua năm mươi, không thể đoán được số tuổi thực, tóc mai hai bên đã đốm bạc, lưng hơi cúi, áo quần rách rưới, khoác tấm áo lông kiểu Tây tạng, đội mũ da lông báo, trên

https://thuviensach.vn

người còn toát lên mùi trà boo7, thứ mùi chỉ có người dân du mục của dân tộc Tạng mới có. Những thứ đó làm sao giống với vẻ hùng dũng hiên ngang, chú trọng hình thức lại có chút tính các sợ bẩn vốn có của Trâu Tướng Quân. Ngược lại, giờ trông anh ấy giống với một chú bò tót hùng dũng, hiên ngang bước đi.

Ngụy Nhất có chút do dự, nghi hoặc, cũng có vài phần khẳng định, cảm giác hưng phấn lúc ban đầu dần bị thu tóm lại, chần chừ rồi lại chần chừ, ngắm ngía người đàn ông trước mặt mình từ đầu tới cuối, lại thử gọi thêm một tiếng "Trâu Tướng Quân?".

Người đàn ông trước mặt cô cố gắng khống chế cảm xúc nhưng vẫn có thể nhận ra sự xúc động của anh ta trong lúc ấy qua đôi môi đang khẽ run run. Anh như muốn nói điều gì đó, lại như có hàng nghìn hàng vạn lời nói bị tắc nghẹn trong cổ họng, nhất thời không biết phải nói câu nào trước. Hồi lâu, ánh mắt anh dừng lại ở bàn tay phải của Ngụy Nhất – bàn tay đang được Cát Thừa Hựu nắm chặt. Cát Thừa Hựu trẻ trung, tuấn tú, vui tươi hoạt bát, không biết xuất sắc hơn người đàn ông này bao nhiêu.

Ngụy Nhất nhất thời vô cùng xúc động, chỉ cảm thấy thời gian như ngừng trôi nhưng lại quên rằng bàn tay của mình còn đang bị Cát Thừa Hựu nắm chặt.

Thấy bộ dạng của người đối diện rất đáng ngờ nhưng từ đầu tới cuối anh ta lại không hề lên tiếng, Ngụy Nhất giật tay ra khỏi tay của Cát Thừa Hựu, bước lên vài bước, lớn tiếng nói: "Xin lỗi, anh có phải là Trâu Tướng Quân không?".

Trong giây lát, ánh mắt người đàn ông đó tối sầm lại, rầu rĩ buông một câu: "Cô nhận nhầm người rồi. Tôi không phải là anh ta". Rồi quay người định bước đi, mang theo chút luống cuống, giống như đang chạy trốn. Mà câu nói phát ra từ cổ họng anh ta lại khiến Ngụy Nhất bật khóc thét lên: "Trâu Tướng Quân! Anh chính là Trâu Tướng Quân!".

https://thuviensach.vn

Chính là anh, chồng của cô, cô sao có thể nhận nhầm được! Cho dù bây giờ anh đang lưu lạc với dân tộc Tạng này nhưng giọng nói của anh không thể thay đổi, giọng nói thâm trầm, thờ ơ, khi nói chuyện với cô luôn mang theo sự dịu dàng đó, cho dù thế nào cô cũng không thể nhận nhầm được! Ngụy Nhất chỉ cảm thấy máu nóng trong toàn bộ cơ thể mình đều trào lên trí não, khuôn mặt xúc động đến nổi bừng đỏ lên.

Nhưng người đàn ông đó đi mỗi lúc một nhanh, giữa dòng người qua lại đông đúc đó, trong chớp mắt đã không thấy hình bóng của anh đâu nữa.

Ngụy Nhất chạy tìm trong đám đông, nhìn mặt hầu hết những người đàn ông trong dòng người, cất cao giọng hét gọi tên của Trâu Tướng Quân, cô gần như điên dại, thét gào tới nỗi khản đặc giọng, gần như ngất xỉu.

Nhưng anh vẫn không xuất hiện.

Ngụy Nhất hẹt gọi tới hết hơi kiệt sức, khuỵu hai chân xuống đất. Cuối cùng, Cát Thựa Hựu tiến tới khẽ vỗ vào lưng cô, lại rút khăn giấy ra dịu dàng giúp cô lau nước mắt, khuyên nhủ: “Được rồi, Nhất Nhất, đừng khóc nữa. Chúng ta về thôi!”.

“Anh ấy chính là Trâu Tướng Quân, chính là anh ấy! Cậu nói đi, chính là anh ấy, có đúngkhông? Cậu nói đi chứ?”. Tâm trạng của Ngụy Nhất vẫn đang rất kích động, cô hoàn toàn không nghe thấy lời nói của người bên cạnh, chỉ sốt sắng nắm lấy tay chân chứng là Cát Thừa Hựu và giàn giụa nước mắt hỏi cậu ấy.

Cát Thừa Hựu thấy bộ dạng ấy mới biết rõ vị trí của Trâu Tướng Quân trong trái tim của Ngụy Nhất. Cậu vừa đố khị vừa cảm thấy đồng tình. Một lát sau, cậu nói: “Anh ấy không nói dối. Anh thấy thực sự đã không còn là anh ấy nữa rồi”. Cát Thừa Hựu luôn dùng anh mắt của người ngoài cuộc để quan sát tất cả, rõ ràng đã nhìn rõ hơn Ngụy Nhất, cậu chậm rãi nói: “Anh ấy sẽ không nhận cậu đâu”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng rõ ràng anh ấy là Trâu Tướng Quân mà!”. Ngụy nhất kiên quyết nói.

“Cậu không hiểu đàn ông, đặc biệt là người đã từng đứng ở đỉnh cao như Trâu Tướng Quân, anh ấy có sự kiêu ngạo của anh ấy, anh ấy không cho phép mình xuất hiện trước mặt người con gái đã từng là của mìn trong bộ dạng sa sút như thế”, Cát Thừa Hựu nói, nhìn theo hướng đi của Trâu Tướng Quân, dấy lên cảm giác khâm phục: “Nếu là tớ, chắc chắn sẽ không làm được như anh ấy”.

Ngụy Nhất suy nghĩ về câu nói của Cát Thừa Hựu hồi lâu nhưng vẫn không thể nào hiểu được, tại sao anh không phải là anh nữa rồi, tại sao anh đã nhìn thấy cô nhưng không đến nhận cô nữa…

Ngụy Nhất ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, khóc không thành tiếng…

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Thế Giới Thì Nhỏ Mà A Lí Lại Rất Rộng Lớn

Ngụy Nhất từ khi phát hiện ra tung tích của Trâu Tướng Quân, cô giống như người vừa tìm thấy chút ánh sáng le lói dưới đường hầm tăm tối.

Cô gọi điện xin nghỉ việc, nghiến răng chịu đựng những tia tử ngoại gay gắt và độ chênh lệch nhiệt độ lớn của A Lí, quyết định ở lại dài ngày. Cô biết Trâu Tướng Quân đang ở đây, sẽ có ngày, cô có thể được gặp lại anh. Cát Thừa Hựu vốn muốn ở lại cùng nhưng Ngụy Nhất kiên quyết từ chối. Ngụy Nhất nói rõ rằng: “Đời này kiếp này, tớ đã và sẽ mãi là vợ của Trâu Tướng Quân”.

Cát Thừa Hựu vẫn còn sự nghiệp và gia đình của mình, cậu đành căn dặn Ngụy Nhất tỉ mỉ, ở lại với cô thêm hai ngày rồi một mình ra về.

Thành phố A Lí mặc dù không rộng lớn nhưng số dân ngoại lai lại rất nhiều và phức tạp, muốn tìm một người đang mai danh ẩn tích, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Ngụy Nhất thuê căn nhà bình thường do một cán bộ ủy ban địa phương trước đây để lại, cũng có đủ sân vườn, Ngụy Nhất đã trồng hoa hướng dương ở đó. Hoàn toàn không thể ngờ rằng, ở mảnh đất điều kiện tự nhiên khắc nghiệt như A Lí này mà những cây hoa hướng dương của cô lại nở đẹp như thế.

https://thuviensach.vn

Ngoài sự cô đơn, những đêm tối lạnh tới âm ba mươi độ, bầu không khí thiếu oxy khiến người ta cảm thấy mệt mỏi mỗi khi đi đường, bếp lửa luôn bị tắt, phải thổi đến nỗi cả nhà đầy khói, điều kiện điện nước cung cấp cho cuộc sống thường ngày hơi phức tạp một chút, việc tắm rửa không được thoải mái thuận tiện… ngoài tất cả những điều đó, Ngụy Nhất lại sống thoải mái hơn bất cứ giây phút nào của năm năm về trước. Bởi cô biết rằng, cô và Trâu Tướng Quân đang cùng sống dưới một bầu trời, có thể giờ này anh ấy đang ngồi trong một quán trà nào đó gần đây, nhàn hạ ngồi uống trà bơ, thưởng thức rượu Thanh Khoa.

Cổng vào sân nhỏ trong nhà cô là một tấm gỗ, ngày nào Ngụy Nhất cũng dùng phần trắng viết ngày tháng và mấy dòng chữ lên đó. Ví dụ như: Ngày Hai mươi ba tháng Mười một, em đã đợi anh ở đây đến ngày thứ bốn mươi sau rồi, em biết hôm nay anh sẽ đến. Quân, hãy gõ cửa nhà của Ngụy Tiểu Trư được không?

Ngày nào cũng vậy.

Thời gian một năm lại thấm thoát trôi qua.

Từ lúc nào không hay biết, Ngụy Nhất đã quen với việc mặt trời ở A Lí phải tới mười giờ đêm mới lặn, đã học được cách nhóm bếp lửa, bấm đốt thời gian dùng điện lấy nước, đã học nói được câu chúc phúc của một chú hàng xóm, người đã nuôi một con cáo trong nhà. Đôi bàn tay mềm mại, non nớt vì thường xuyên phải xách nước đã xuất hiện những vết chai mờ. Bản thân cô cũng đen và gầy hơn, hai má đã trờ nên ửng đỏ như những cặp má của các cô gái trên cao nguyên, không còn dáng vẻ của một cô bé yêu kiều, yếu ớt, xinh đẹp vô ngần nữa.

Mùa đông đến rồi, mùa đông ở A Lí vô cùng khắc nghiệt. Những vị quan chức và khách du lịch đều bặt vô âm tín, toàn bộ đều quay trở về nội địa để trú đông. Công việc kinh doanh của các cửa hiệu hai bên đường càng ngày càng trở nên ế ẩm, ngoài phố chỉ còn lưu lại một vài người dân bản

https://thuviensach.vn

địa, mái tóc dầy đầu được ôm gọn bởi một chiếc mũ lông dày cộm, khuôn mặt đen đúa với đôi má ửng hồng, mỗi khi họ cười, để lộ hàm răng trắng, vô cùng hồn hậu.

Ngụy Nhất vốn rất sợ lạnh, vào ngày mùa đông lạnh tới âm mấy chục độ, tối nào cô cũng nằm trên giường, cứng đờ như xác chết. Cô mua một cái chăn điện, bật ở mức nóng nhất mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Càng khô nóng, da dẽ lại bắt đầu bong tróc. Ngụy Nhất không hề có ý định quay trờ về nội địa, dần thấy yêu thích vùng cao nguyên trong lành này. Cô nuôi một chú chó xù, đặt tên là Quân Quân. Chú chó không hiếu động chút nào, cử chỉ, hành động thờ ơ, lạnh nhạt với cả chủ nhân của nó. Nó có chút tính cách giống Trâu Tướng Quân. Dưới sự chăm sóc của Ngụy Nhất, chú chó miệng nhọn má hóp, vô cùng xấu ví. Nhưng Ngụy Nhất không chê nó xấu, ngày nào cô cũng ôm nó vào lòng, khẽ khàng vuốt ve bộ lông, luôn miệng gọi Quân Quân và coi nó như đứa con bé bỏng của mình. Có thêm chú chó bầu bạn, mùa đông ở A Lí cũng đỡ khắc nghiệt đi phần nào.

Cuối mùa đông, ánh mặt trời le lói xuất hiện, nhiệt độ cũng tăng dần, một trận tuyết lớn lại rơi xuống. Mùa đông ở A Lí rất lạnh nhưng khí hậu lại khô khan, không có mưa tuyết. Trận tuyết này có thể coi như một kỳ tích.

Quân Quân lần đầu tiên được nhìn thấy tuyết, nó vô cùng hứng khởi, cứ cuống quýt sủa loạn xạ trong sân suốt sáng. Ở thành phố B, năm nào cũng có tuyết, vì vậy, khi nhìn thấy mặt đất phủ đầy tuyết, Ngụy Nhất lại điềm tĩnh hơn Quân Quân nhiều. Đi ra khỏi cửa, đang định cầm phần trắng viết ngày tháng lên cửa như mọi khi, bỗng cô giật nãy mình vì những đấu vết mơ hồ trên đó, máu nóng toàn thân dồn hết về trái tim, trái tim cô bị kích động đến nỗi cứ đập liên hồi.

Ban đầu, Ngụy Nhất còn nghĩ rằng có thể là do đứa trẻ con nhà ai đó ngịch ngợn, xóa nhòa những dòng chữ viết bằng phấn của cô trên bảng. Sau khi nhìn kỹ lại, những vết nhòa đó lại vừa hay chỉ rơi vào ba chữ “Ngụy

https://thuviensach.vn

Tiểu Trư". Có thể tưởng tượng được rằng, người đến đã đứng ở đây, đã vuốt ve rất lâu, rất khẽ khàng lên ba chữ "Ngụy Tiểu Trư" đó. Ngụy Nhất tưởng tượng rằng, người đến từng nhìn những dòng chữ trên cửa, trong ánh mắt còn mang theo sự yêu chiều không thể nào dập tắt. Ngụy Nhất vội đuổi theo dấu chân in trên tuyết nhưng dấu chân bị người đó cố ý che lấp đi, bị mất dấu giữa đường. Ngụy Nhất vô cùng sung sướng, xúc động đến nỗi khó có thể diễn ta thành lời, cô ôm lấy chú chó nhỏ Quân Quân, hôn lấy hôn để, luôn miệng nói: "Quân Quân, bố của mày vừa đến đây, mày cứ sủa lên như vậy, chắc là đã đánh hơi được mùi của bố đúng không?". Sau đó, cô lại tự nói với mình: "Chắc anh cũng còn nhớ em phải không? Cũng giống như em vẫn đang nhớ tới anh vậy". Một lát sau, tiện tay đưa lên vuốt mặt một cái, bàn tay cô ướt đẫm.

Từ đó về sau, mỗi buổi sáng sớm, khi ánh mai đầu tiên vừa ló dạng, trong thời khắc tươi đẹp nhất của một ngày, Quân Quân đều hướng về phía cổng sủa inh ỏi không ngớt. Ngụy Nhất biết, có người đứng sau cánh cửa gỗ kia, lặng lẽ quan sát nhưng không lộ diện. Đến khi cô đuổi theo, người đó lại biến mất không chút dấu vết.

Sau đó, vào một ngày, Ngụy Nhất ra khỏi cửa, từ rất sớm, nấp vào một chỗ để có thể quan sát được cổng nhà mình, ánh mắt sáng bừng nhìn về phía cổng, không hề chớp mắt. Không lâu sau, một người đàn ông cao lớn quả nhiên đã xuất hiện trước cổng, đúng như trong tưởng tượng của cô, anh khẽ vuốt dòng tên viết trên cánh cửa một hồi, lại áp sát mặt vào đó, dường như có thể cảm nhận được sự ấm áp của cô, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc.

Nước mắt Ngụy Nhất trong phút chốc lại tuông rơi, cô từ từ tiến lại gần.

Đến khi người đàn ông phát hiện ra Ngụy Nhất thì cô đã xuất hiện ngay sau lưng anh.

https://thuviensach.vn

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai phá tan giây phút hai ánh mắt hòa hợp đó. Sáu năm cách biệt, dường như mới chỉ một ngày dường như tối qua lúc chia tay, mới nói với nhau câu chúc ngủ ngon dường như khi tỉnh dậy, anh đã đứng trước mặt cô, chưa từng rời xa.

Ngụy Nhất toàn thân run rẩy, không biết phải nói câu gì. Một đôi mắt sáng dập dềnh sóng, không hề khác biệt so với ngày đầu tiên khi anh biết cô. Cuối cùng, vẫn là người đàn ông phải tránh ánh mắt sang hướng khác trước cái nhìn chăm chú, mãnh liệt của Ngụy Nhất. Anh hạ giọng hỏi: “Sao không quay về đi?”.

Ngụy Nhất không trả lời, hít một hơi thật sâu, dùng sức mạnh lớn nhất trong cuộc đời, cô nhào vào lòng anh, hét vang lên: “Chồng!”.

Trâu Tướng Quân không hề động đậy, cứ để cô ôm, mặc kệ cho mái đầu cô dụi sâu vào lồng ngực mình.

“Chồng! Chồng ơi!”, Ngụy Nhất luôn miệng gọi, bất khóc thổn thức.

“Hỏi em đấy! Sao không quay về đi?”

“Chồng ơi… anh không cần em nữa sao?”

Trâu Tướng Quân không thể kìm nèn được nữa, ôm chấm lấy Ngụy Nhất trong vòng tay, ép chặt mái đầu cô vào cơ thể mình, anh cúi người xuống, hôn lên đôi môi đã khiến anh ngày đêm mong nhớ đó, mạnh mẽ và dữ dội.

Mùi vị trong khoang miệng đó, sáu năm không hề thay đổi, giống hệt như trong mơ.

Mùa xuân ở A Lí, chưa từng có ngày nào tươi đẹp như giây phút này.

https://thuviensach.vn

Hai người đứng trong buổi sớm mai của tiết trời mùa xuân ở A Lí, mặt trời đã lên cao, tỏa những tia nắng dịu dàng, gió sớm mai khẽ thổi, lướt qua cơ thể của hai người, nhẹ nhàng và vô cùng tươi đẹp.

Chú chó nhỏ Quân Quân đứng dưới chân, cứ chạy lòng vòng quanh hai người, không ngừng hít hít vào ống quần của Trâu Tướng Quân, chú chó nhỏ bản tính lạnh lùng, lại rất biết điều, biết mình là khách, còn chủ nhân đã tới, nó cố gắng hết sức tỏ ý vui mừng, vẫy vẫy đuôi nịnh bợ.

Trời đất dường như đã ngừng mọi chuyển động, không gian yên lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng răng môi của những người yêu nhau đang vui quá mà rợi lệ, tiếng trái tim đập thổn thức khiến người ta vui sướng vô ngần.

“Sao không quay về đi?”, kết thúc nụ hôn, đôi mắt Trâu Tướng Quân dịu dàng, anh ngẳng đầu lên, nhìn sâu vào mắt của Ngụy Nhất và nói.

“Anh ở đâu, em sẽ ở đó. Nếu anh thích nơi này, em sẽ ở đây với anh suốt đời. Nếu anh không đuổi em đi, em sẽ không đi!”. Ngụy Nhất vừa khóc vừa cười, tâm trạng khó có thể bình tĩnh lại được.

Trâu Tướng Quân vô cùng xúc động, cúi đầu xuống lại hôn tiếp, lưu luyến không rời. Dần dần, nỗi nhớ nhung suốt sáu năm, trong nụ hôn sâu lúc ấy đã chuyển thành nỗi khát khao dục vọng mãnh liệt, như mây mù cuộn dân, dồn dập thúc ép.

Ngụy Nhất nhìn đôi mắt ngày càng sâu thẳm của Trâu Tướng Quân, ham muốn quen thuộc đó khiến cô rơi nước mắt, đôi tay chủ động vòng qua cổ Trâu Tướng Quân, khẽ thì thào: “Chồng ơi, chúng mình sẽ không bao giờ xa rời nhau nữa nhé!”.

Trâu Tướng Quân không còn kiêng dè gì nữa, vòng tay ôm eo của Ngụy Nhất, bế bổng cô lên, sải từng bước vào nhà.

https://thuviensach.vn

Quân Quân lon ton chạy theo sau, cũng muốn vào trong nhà nhưng lại bị Trâu Tướng Quân quay người đóng chặt cửa lại, để nó gắt sủa phản đối ầm ĩ.

Ngụy Nhất vội nói: “Cứ để nó vào đi, nó là con trai của anh đấy!”.

Cặp lông mày rậm của Trâu Tướng Quân nhíu lại: “Ai lại có cái giống xấu xí đến như vậy cơ chứ!”. Nói rồi, anh dịu dàng đặt Ngụy Nhất lên giường, cơ thể anh cũng lập tức đè lên người cô.

Một trân mây mưa cuồng nhiệt, tưới đẫm thân thể đang khô cháy của hai người.

Sau trận mây mưa, Trâu Tướng Quân ôm Ngụy Nhất, anh cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Trâu Tướng Quân nhìn Ngụy Nhất, chân thành nói: “Tiểu Trư, cơ thể em vẫn đẹp như ngày xưa”.

“Còn anh có chút thay đổi rồi”, Ngụy Nhất nghiêm túc nói.

Thần sắc của Trâu Tướng Quân trở nên ảm đạm nói: “Anh đã già rồi sao?”.

“Râu của anh dài và rậm quá! Cọ vào người em làm em rất ngứa! Lần cạo râu trước chắc là từ Bắc Kinh tổ chức thế vận hội rồi! Chồng à, lần sau, trước khi hôn em, em có thể xin phép được đích thân cạo râu cho anh không?”, Ngụy Nhất vòng tay qua cổ Trâu Tướng Quân, tinh ngịch nói, nói xong lại cười hì hì.

Trâu Tướng Quân xấu hổ quá đâm ra nổi giận, lật người lại nằm đè lên cô.

Lại một trận mây mưa hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Hai người hòa hợp đến mức giống như chưa hề xa cách trong mấy năm vừa rồi, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý của nhau, chỉ cầm một rung động nhẹ cũng khiến đối phương vô cùng hưng phấn.

Hôm đó là ban ngày, ánh mặt trời diễm lệ. Trâu Tướng Quân ôm Ngụy Nhất, giống như một thiếu niên mới lần đầu được nếm thử trái cấm, cứ lần lượt chiếm hữu từng phần trên cơ thể Ngụy Nhất. Còn Ngụy Nhất, lúc thì mềm mại như nước, lăn qua lăn lại, dịu dàng uyển chuyển, lúc lại như lửa, cuồng nhiệt chân thành, xúc động dào dạt. Trong giây phút ấy, anh chỉ muốn hòa tan hai cơ thể, chỉ muốn được gắn chặt với cô, không bao giờ tách rời…

Cảm giác mãn nguyện cứ bùng cháy lên ấy, trước đây, chưa bao giờ anh cảm nhận được.

Hai người giống như hai con cá lớn màu trắng, quấn quýt lấy nhau trong buổi sáng sớm thơm mát, đầy sương khói của A Lí, những tiếng rên rỉ đầy mê hoặc của Ngụy Nhất, cứ trỗi dậy trong hơi thở hổn hển, gấp gáp của Trâu Tướng Quân.

Sau cảm xúc mạnh, Trâu Tướng Quân nhìn thẳng vào mắt Ngụy Nhất: “Tiểu Trư, nói em yêu anh đi!”

“Không cần…” Ba chữ đó, Ngụy Nhất không thể thốt nên lời, “Vậy tại sao anh không nói?”.

“Anh yêu em!” Trâu Tướng Quân nhìn cô.

Ngụy Nhất không ngờ anh lại có thể nói ra một cách thẳng thắn như vậy, cô sững sờ rồi lại ngốc ngếch hỏi: “Tại sao lại yêu em? Em lại chẳng có gì xuất sắc cả!”.

Trâu Tướng Quân không ngờ cô lại hỏi thế, anh mỉm cười, nói: “Anh không yêu mù tạt mà chỉ thích cháo gạo trắng!”.

https://thuviensach.vn

Giữa những người yêu nhau, thường thích nói chuyện một cách ướt át, đầy cảm hứng, Ngụy Nhất cũng không nằm ngoài số đó. Cô không chịu buông tha, cứ bám lấy Trâu Tướng Quân hỏi: “Nói đi! Nói đi mà! Tại sao lại yêu em? Em không xinh đẹp như chị, người cũng chẳng cao, đầu ốc ngốc ngếch, đã không thực dụng lại chẳng có nét quyến rũ của phụ nữ, càng không thướt tha yểu điệu, lại còn suốt ngày gây chuyện, gây phiền phức cho anh, đôi khi, ngay cả em cũng cảm thấy mình không xứng với anh… Rốt cuộc, anh yêu em ở điểm nào cơ chứ!”.

Trâu Tướng Quân chống người nhổm dậy, nhìn ra gió cát sa mạc ngoài cửa sổ, dường như đang suy nghĩ, mãi lâu sau mới nói: “Anh yêu em, không vì gì cả”. Nói xong, Trâu Tướng Quân tự cảm thấy có phần ủy mị, khẽ hắng giọng một tiếng, quay mặt sang hướng khác.

Anh nói, anh yêu em, không vì gì cả.

Đó là lời thổ lộ tình cảm sâu sắc nhất mà Ngụy Nhất từng nghe. Khoảnh khắc đó, Ngụy Nhất mới ý thức được rằng mình chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này. Cô rất cảm động, trong lòng cảm thấy ấm áp nhưng sống mũi lại cay xè. Khóa môi không ngăn nổi nụ cười, khóa mắt bắt đầu rớt xuống những giọt nước.

Đến khi hai người mệt mỏi uể oải xuống được khỏi giường thì đã là ba giờ chiều.

Trâu Tướng Quân cạo bộ râu dài, sửa lại mái tóc, rồi cùng Ngụy Nhất bước vào phòng tắm. Hình tượng phong lưu với mùi hương bạc hà thanh nhẹ khắp cô thể cùng cử chỉ tự nhiên phóng khoáng đó đã quay lại được vài phần.

Ngụy Nhất nâng cằm anh lên, ngắm nghía một hồi, cuối cùng nói: “Ồ, vẫn tốt, vẫn tốt! Lúc trước nhìn thấy anh, em còn tưởng anh đã bị rơi vào một đường hầm nào đó rồi chứ, bỗng già đi tới mấy chục tuổi!”.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân hôn lên vầng trán nhẵn nhụi đỏ hồng sau khi vừa tắm của Ngụy Nhất, tâm trạng rất thoải mái, đưa tay vuốt vài cái hai bên tóc mai, hào phóng nói: “Anh rất già sao? Không biết đã có bao nhiêu cô gái Tây Tạng yêu bộ dáng thô kệch của anh đấy!”.

Ngụy Nhất lắc lắc mái đầu nói: “Làm gì có, làm gì có, gừng càng già càng cay!”.

Hai người bật cười ha hả.

Đi ngang qua một quầy hàng rong bán xiên thịt dê nướng, Ngụy Nhất giống như một con mèo đói, thèm đến nỗi nhỏ nước miếng. Trâu Tướng Quân chê không vệ sinh nhưng thấy điệu bộ thèm thuồng của Ngụy nhất, anh lại không nỡ, liền mua cho cô vài xiên. Ngụy Nhất cầm xiên thịt trong tay ăn ngon lành, luôn miệng khen ngon hơn cả món thịt dê nướng ở cổng sau đại học S. Nhớ tới món thịt dê nướng ấy, Ngụy Nhất lại ngây người ra một lúc.

Đúng lúc ấy, dây giầy của Ngụy Nhất bị tuột, vì hai tay còn đang bận, Trâu tướng Quân rất tự nhiên, liền quỳ hẳng xuống giúp cô buột lại dây giày.

Buộc xong, Trâu Tướng Quân đứng lên, vẫn cao lớn khôi ngô tuấn tú như vậy, anh nhìn Ngụy Nhất đang cảm động tới nỗi hai mắt đỏ hoe.

Trâu Tướng Quân ẩn cư ở đây suốt sáu năm, đã rất hiểu về văn hóa Tây Tạng. Anh đưa Ngụy Nhất tới quán ăn, một cặp nam thanh nữ tú được ông chủ quan người dân tộc quý mến. Các món rượu thịt của hai người được chủ quán nhanh chóng dọn lên.

Ngụy Nhất khẽ gõ vào miệng cốc hỏi: “Trong sáu năm qua, anh chưa hề qua lại với cô gái dân tộc Tạng nào thật sao?”.

https://thuviensach.vn

“Tiêu chuẩn đầu tiên mà các cô gái dân tộc Tạng chọn chồng, đó là phải đỡ đẻ cho một con dê khó đẻ, anh chỉ hợp với việc làm cho phụ nữ mang bầu thôi, vì vậy không nằm trong phạm vi lực chọn của họ”. Trâu Tướng Quân buông lời bông đùa một cách thoải mái.

Ban đầu, Ngụy Nhất bị chọc cho cười lớn, sau đó lại rất phẫn nộ, trách móc đám con gái dân tộc Tạng không biết nhìn người, từng làm nước biển thì khó có thể trở thành nước thường được, lẽ nào bọn họ ngay cả nước biển và nước suối cũng không phân biệt được sao?

Sau đó hai người uống trà bơ, thưởng thức món thịt dê, uống rượu Thanh Khoa, Ở cao nguyên bao la, trong bầu không khí trong lành nhất thế giới, cùng thỏa thuê ăn uống, Ngụy Nhất ăn tới nỗi mồm miệng toàn dầu mỡ, Trâu Tướng Quân thì uống say mềm. Hai người đều không cần chú ý tới hình tượng, chỉ mưu tính tới sự nhởn nhơ nhàn hạ trong lúc này.

Sau khi ăn uống no say, ráng chiều đỏ rục chân trời, bầu trời đã sắp tối. Trâu Tướng quân cõng cô gái đang nửa tỉnh nửa say trên lưng, loạng choạng bước về nhà. Trâu Tướng Quân vô cùng hưng phấn, cao giọng hát suốt dọc đường, giọng hát với những âm vực không hoàn chỉnh, kéo tia nắng cuối cùng trong một ngày xuống núi khiến bầu trời bao phủ bởi một bức rèm đen như mực.

Các ngôi sao đã xuất hiện, không khí ở A Lí vô cùng trong lành, mỗi buổi tối, các chóm sao xuất hiện nhiều vô kể. Trâu Tướng Quân chỉ lên những ngôi sao sáng nhất, kể cho Ngụy Nhất nghe về tên gọi, nguồn gốc của chúng. Trâu Tướng Quân chỉ ngôi sáng nhất rồi nói, đó là Kim tinh, người xưa gọi là Thái Bạch, cũng gọi là Khởi Minh tinh.

Ngụy Nhất liên tục gật đầu trong cơn mơ màng. Cô nép sát vào lưng của Trâu Tướng Quân, nghe anh kể chuyện về các vì sao rồi đến chuyện chó ngao Tây Tạng. Anh nói, thắt dải lụa đỏ lên cổ chó ngao Tây Tạng là biểu hiện của sự cát tường như ý. Kể hết chuyện chó ngao, lại kể hàng loạt lá cờ

https://thuviensach.vn

nhiều mài sắc được giăng khắp nơi, anh nói đó là cờ Phong Mã, còn gọi là Kinh Phan, tượng trưng cho sự hòa hợp may mắn giữa trời đất, người và vậy, là cầu nối giao lưu giữa thế tục và linh giới. Kể hết chuyện Phong Mã, lại đến chuyện ngọn núi thần A Lí, anh nói ngọn núi thần nhìn thì không cao nhưng vô cùng hiểm trở, gần như không có đường lên đỉnh, cả thế giới mới chỉ có năm người đã từng trèo lên đỉnh núi đó, mà những người đã lên đến nơi đầu không quay xuống nữa…

Giọng nói của Trâu Tướng Quân hồn hậu, mê hoặc, kể hết mọi chuyện về văn hóa thánh thần của dân tộc Tạng. Lúc đó, rượu say, người say, nhưng trong lòng Ngụy Nhất biết rõ rằng, bản thân cô đang nằm trên một tấm lưng rộng lớn nhất thế giới, đó là giây phút bình yên, hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

A Lí không phồn hoa nào nhiệt như thành phố B, khi màn đêm buông xuống, tất cả đều yên tĩnh, tiếng gào rú của bầy sói nghe sát bên tai nhưng thực chất chúng đang ở rất xa. Xung quanh không có lấy một ngọn đèn đường, theo ánh sáng của các vì sao, Trâu Tướng Quân cõng Ngụy Nhất về nơi mà anh đã ở trong suốt sáu năm qua. Ngụy Nhất nửa tỉnh nửa say, mơ màng nhìn ngắm xung quanh, trong nhà đồ đạc trống không, chẳng có vẻ gì là nhà ở của một con cái nhà cao sang quyền quý. Ngụy Nhất biết, anh phải chịu nhiều vất vả, từ nhỏ, anh đã được sống trong cảnh cơm áo đầy đủ, đâu từng trải qua cảnh sống thiếu thốn như vậy. Giây phút đó, Ngụy Nhất vừa vui mừng vừa đau lòng, sống mũi cay cay, sà vào trong vòng tay anh. Lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên, nghẹn ngào hỏi: “Hồi đó, khi chúng ta ly hôn, có phải anh giành toàn bộ số tiền của mình cho em không?”.

Trâu Tướng Quân không hề bận tâm, mặt mày rạng rỡ nói: “Đó là do anh đã có dự liệu từ trước, anh biết sớm muộn gì cũng thuộc về anh mà thôi!”.

Ngụy Nhất rất cảm động, ôm chấm lấy Trâu Tướng Quân, rất lâu sau vẫn không nói được câu gì.

https://thuviensach.vn

Đêm đó hai người bàn bạc chuyện quay về nội địa, tìm một thành phố trong lành, bốn màu rõ rệt cùng bắt tay làm lại từ đầu. Trong giây phút trùng phùng của đời người, cùng người mình yêu hoạch định tương lai, đó là chuyện vô cùng đẹp đẽ. Ngụy Nhất nói tới lúc kích động, bèn vỗ đùi, nói chúng ta hãy quay về Tứ Xuyên đi, đó là quê của mẹ em. Trâu Tướng Quân yêu chiều hôn cô, không hề phản đối, nói tất cả đều nghe theo em.

Nói chuyên thêm một lát nữa, Ngụy Nhất mệt quá vô tình ngủ thiếp đi. Ngụy Nhất lúc ngủ say, vẫn giống như mấy năm trước đây, gương mặt lúc ngủ rất không đẹp. Cô giống như một mú mèo nằm cuộn tròn, không hề động đậy, mặc cho người ta yêu chiều. Trâu Tướng Quân muốn hút thuốc, một cánh tay của anh lại bị Ngụy Nhất nằm đè lên, không với tới chiếc gạt tàn được. Anh nhìn Ngụy nhất một cái, lại b điếu thuốc xuống.

Dù rằng trong phòng rất yên tĩnh, Trâu Tướng Quân vuốt ve mái tóc mềm mại của Ngụy Nhất, Chưa bao giờ anh có thể cảm nhận được rằng mình có một trái tim mãnh liệt như thế.

Mấy ngày sau đó, Trâu Tướng Quân thuê một chiếc xe việt dã, đưa Ngụy Nhất đi tham qua khắp nơi. Phong cảnh khác hẳn hai bên đường, cho dù là đỉnh núi xa tít quanh năm tuyết phủ trắng xóa, hay thảo nguyên bao la có đàn dê trắng đang an nhàn gặm cỏ, hay dòng sông lớn ngoàn ngèo uốn lượn chảy trong sa mạc rộng lớn hừng hực khí thế, hay giọng ca du dương đầy ý thơ của mục đồng khi mặt trời xuống núi… tất cả đầu khiến Ngụy nhất không ngừng kinh ngạc thốt lên – tất cả những thứ đó đều không thể khái quát hết trong một chữ “đẹp” được, những cãnh tượng tráng lệ mà hùng vĩ đó đều có thể khiến cảm xúc trong ta cuộn dâng, có thể khiến người ta bất giác nước mắt giàn giụa. Càng đáng để nhắc tới nữa là, trên mảnh đất bao la rộng lớn ấy lại không một bóng người, chỉ có anh và cô. Trâu Tướng Quân lái xe, bừng bừng khí thế, ngân nga câu hát, giống như năm xưa, khi anh lừa cô lên xe và đưa cô đi nghỉ ở suối nước nóng. Duy chỉ

https://thuviensach.vn

một điều không giống, đó là cô đã là vợ của anh. Anh chỉ cần quay đầu nhìn sang là có thể bắt gặp một cái nhìn tình tứ dịu dàng của cô.

Họ đã đến khu di chỉ vương triều Cổ Các, tham quan cung Đông Hạ và động Can Thi, còn cả bức tranh tường tinh xảo nữa.

Đến hồ Ban Công, phía xa xa từng đàn chim trắng bay lượn, xa hơn nữa là những dải núi phủ tuyết trắng. Đỉnh núi tuyết trắng nghiêng bóng soi mình xuống mặt hồ, khẽ lay động theo từng cơn gió thổi.

Lúc đó là buổi chiều, mặt trời đang độ rực rỡ huy hoàng phía chếch Tây, tỏa những ánh nắng ấm áp rải đều khắp mặt đất. Bầu trời trong xanh không một gợn mây phản chiếu xuống làn nước biếc. Khách du lịch luôn cho rằng mới tháng Thư mà đã tới A Lí, e rằng hơi sớm, vì vậy, lúc đó bên hồ vắng tanh, không một bóng người, Trâu Tướng Quân dắt Ngụy Nhất đi dạo quanh hồ khoảng mười phút, Ngụy Nhất nói đã mệt rồi, hai người bèn ngồi trên một tảng đá, tựa vào nhau nói chuyện giữa trời đất bao la, tiếng ồn ào làm kinh động mấy chú chim gần đó khiến chúng sợ hãi bay vút lên cao. Nước hồ óng ánh như một viên đá cẩm thạch, ẩn giấu trong vòng tay của núi tuyết, lại giống như một thiếu nữ e lệ, có chiếc cổ thon dài mà xinh đẹp. Không để cho người đời biết đến nhưng vẻ đẹp trời ban ấy khó có thể vứt bỏ được. Vẻ đẹp đó, không phải là vàng son lộng lấy của thế tục nhân gian, mà là một vẻ đẹp thuần chất tự nhiên, một vẻ đẹp có thể làm thanh khiết tâm hồn con người.

Trâu Tướng Quân khẽ hỏi: “Đẹp không?”.

Ngụy Nhất gật đầu.

Trâu Tướng Quân kể cho cô nghe về một thuyết pháp của người dân tốc Tạng. Truyền thuyết kể rằng, con người trên thế gian này nếu đã nhơ nhớp, nếu tâm hồn có chút dơ bẩn thì chỉ cần tắm rửa ở hồ Ban Công thanh sạch nhất này là có thể rửa sạch mọi tội ác và lòng tham.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lập tức chạy lon ton ra mép nước rửa tay, nước hồ trong vắt, có thể nhìn thấy tận đáy, vì nước hồ là dòng nước do băng tuyết tan chảy nên lạnh buốt tê người. Ngụy Nhất bỗng quay lại té nước nước lên tay, nheo mắt cười với Trâu Tướng Quân, nói: “Anh cũng nên tắm rửa một chút để gột rửa bản tính lưu manh đi chứ!”.

Trâu Tướng Quân liền yên lặng, anh nhắm mắt nhớ lại cảnh mẹ Tiểu Thất nhảy từ trên tầng năm mươi của tòa nhà xuống, còn cả lời chửi mắng của bà ấy lúc đó, nhớ tới cả gia tộc họ Trâu vì sự ngông cuồng của anh mà lụng bại.

Yên lặng hồi lâu.

Một lát sau, Trâu Tướng Quân mở mắt ra rồi nói, em có thích A Lí không.

Ngụy Nhất nói, thích.

Anh lại nói, thực ra, anh không muốn quay về nội địa, em có muốn cùng anh sống mãi đây không.

Ngụy nhất sững sờ, sau đó mìm môi cười, anh ở đâu, em sẽ ở đó.

Trâu Tướng Quân rất xúc động, ghé sát lại, thắm thiết hôn lên đôi môi nhỏ xinh. Một chút chim bạo gan bay lượn trên đầu hai người, cất tiếng kêu lảnh lót. Xa hơn nữa có chú chim ưng kiêu ngạo đang bay lượn.

Sinh mệnh quả thực rất tuyệt vời!

Sau đó hai người cùng bàn tính, họ sẽ sống ở đây, dựng một căn nhà gỗ nhỏ mà độc đáo bên hồ, sinh hai đứa con, một trai một gái, đứa lớn là chị, đứa nhỏ là em. Cô chị họ sẽ theo họ của Ngụy Nhất, còn cậu em thì theo họ của Trâu Tướng Quân. Trong vườn nhà còn trồng câu, nuôi hai con vật, một con dê núi, một cừu, còn nuôi thêm hai chú chó, một chú chó chăn

https://thuviensach.vn

cừu, một chú chó ngao Tây tạng. Ngụy Nhất cãi lại nói nhà đã có chó rồi, chính là Quân Quân, con trai của anh.

Cặp lông mày rậm của Trâu Tướng Quân nhíu lại, con chó xấu xí đó phải bỏ đi.

Ngụy Nhất liền bật cười đuổi đánh anh.

Sau đó, Trâu Tướng Quân lại nói, đến khi nào anh chết đi, hãy rắc tro cốt của anh trong làn gió của hồ Ban Công.

Anh lại rút cây kèn harmonica ra, đưa lên môi thổi, vẫn là ca khúc Secret love đó, du dương mà rầu rĩ.

Trước đây, anh cũng là người có tham vọng mãnh liệt, từ nhỏ đã được giáo dục rằng đàn ông phải chiếm lĩnh đỉnh cao của thế giới. Có sự nghiệp lớn mạnh, được người đời kinh phục. Chỉ cần đứng trên độ cao nhất định thì ắt sẽ có người trước ngã xuống, người sau tiến lên khuất phục dưới chân anh. Còn áp lực, nhược điểm và mặt trái của tình cảm, tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy, anh luôn phải gồng mình lên, anh chính là thánh thần.

Mãi tới khi anh gặp được Ngụy Nhất, người con gái này chưa từng coi anh là thánh thần, cũng không để ý tới những tố chất đáng để kiêu ngạo mà anh sở hữu. Cô đã từng coi thường anh, từng thông cảm với anh, hiểu anh, bao dung và đón nhận anh. Trước mặt cô, anh có thể phạm sai lầm, có thể trượt ngã. Cho dù anh là một bá vương cao cao tại thượng hay chỉ là một thường dân nghèo khổ thì trong mắt cô, anh vẫn là chồng.

Không còn sự kính phục bề ngoài của người đời, nhưng anh sẽ có một con dê, một con cừu và hai chú chó, còn có một người vợ sớm tối kề bên, lẽ nào đây không phải là một cuộc sống đáng để tụ hào hay sao?

https://thuviensach.vn

Không còn sự hào phóng của một lời hứa chắc như đinh đóng cột, cũng chẳng còn tinh thần hăng hái tặng biệt thự xa hoa và xe siêu sang, nhưng anh đã học được cách nấu cơm, thay bóng đèn điện, lẽ nào những điều đó không đủ để cô yên tâm khi lấy anh?

Gió thổi lớn hơn một chút, Trâu Tướng Quân cởi áo ngoài khoác lên người cô, dịu dàng ôm cô vào lòng, thành thạo giúp cô gỡ những sợi tóc lòa xòa dính trên mặt. Anh cởi chiếc vòng cổ đang đeo trên cổ mình ra, một vật hình tròn được treo trên đó lại chính là chiếc nhẫn cưới mà cô đã ném trả cho anh năm đó. Lấy chiếc nhẫn ra, anh thận trọng, chậm rãi đeo nó trên tay cô. Động tác đeo nhẫn cho Ngụy Nhất, cả đời anh đã thực hiện tới hai lần, mỗi lần đều mang sự chân thành vô hạn.

Khi Ngụy Nhất ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một sợi tóc bạc bên tóc mai của Trâu Tướng Quân. Cô không đưa tay ra giúp anh nhổ nó mà chân thành hôn lên đó.

Trâu Tướng Quân quả là đã biết nấu cơm. A Lí có độ cao lớn hơn so với mực nước biển, khí áp thấp, Ngụy Nhất nấu cơm luôn bị sống, Trâu Tướng Quân nói để anh thử xem. Ngụy Nhất vô cùng ngạc nhiên, tấm tắc ăn cơm do thiếu gia họ Trâu nấu, hương vị quả nhiên không tồi. Sau khi ăn xong, hai người dẫn theo Quân Quân đi dạo ngắm mặt trời lặng, ngắm phong cảnh trên sa mạc, ngắm làn khói bay trên mái nhà của người dân địa phương phía xa xa. Khi cảm thấy đói, lại tới mua mấy xiên thịt dê nướng của chú bán hàng người Tân Cương… Cuộc sống thật yên tĩnh mà muôn phần hăng hái.

Những ngày tháng ấy có những ký ức đẹp vô ngần, đẹp đến nỗi trong mấy năm sau đó, Ngụy Nhất không dám chạm tới.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Trâu Tướng Quân Cũng Rất Tiểu Nhân

Hai người vẫn phải quay về thành phố B một chuyến, bởi họ còn chưa kết hôn mà đã có con sẽ trở thành người ở chui, cần phải tái hôn mới được đăng ký hộ khẩu, mà hộ khẩu của họ đều để cả ở thành phố B.

Quay trở về nội địa, lấy được giấy chứng nhận kết hôn rồi quay trở về A Lí, từ đó sống một cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc. Đó là một ước vọng sống động biết bao.

Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất thu dọn hành lý đơn giản, chuẩn bị quay về nội địa.

Lần trở về này, họ không thể đi đi về về trong thời gian ngắn, vì vậy không thể mang theo Quân Quân, Ngụy Nhất rất lưu luyến ôm chú chó nhỏ vào lòng, rơi nước mắt. Cuối cùng cũng đem tặng cho đứa trẻ của một gia đình dân tộc Tạng ngay cạnh nhà. Ngụy Nhất dùng vốn tiếng Tạng méo mó mà Trâu Tướng Quân dạy cô, dặn đi dặn lại nhiều lần; nó tên là Quân Quân, nó rất thích gặm xương lợn".

Khi hai người ngồi lên xe đi ra sân bay Côn Sa của A Lí, chú chó nhỏ Quân Quân hăm hở chạy đuổi theo phía sau xe.

https://thuviensach.vn

Hôm đó, ánh mặt trời thật rạng rỡ, Ngụy Nhất nhìn qua cửa kính, thấy Quân Quân, chú chó mà cô đã nuôi dưỡng bấy lâu nay đang tung bốn vó lên chạy thục mạng, vừa đuổi theo vừa sủa vang trong gió cát. Ngụy Nhất khóc không thành tiếng, Trâu Tướng Quân ôm cô, nói chú chó nhỏ sẽ quen với chủ mới ngay thôi.

Mãi tới khi xe tới sân bay Côn Sa, Ngụy Nhất vẫn không ngừng quay đầu lại, nước mắt giàn giụa, giọng nghẹn ngào.

Máy bay khứ hồi về Thành Đô là chuyến bay buổi chiều. Trên sân bay, người người qua lại, đủ mọi loại da.

Buổi trưa hôm đó, trời nắng gay gắt, Trâu Tướng Quân mua cho Ngụy Nhất một chiếc mũ chống nắng. Tâm trạng của Ngụy Nhất không tốt, vẫn còn nhớ tới Quân Quân, khóe mắt có thể rưng rưng bất cứ lúc nào.

Mua vé xong, hai người ngồi trong phòng đợi, tình tứ khóac vai nhau trò chuyện.

Ngồi cạnh Ngụy Nhất là một người đàn ông mang dáng dấp của người dân tộc Tạng, bề ngoài vạm vỡ, thấy mắt Ngụy Nhất đỏ hoe, bèn dùng vốn tiếng phổ thông khập khiễng để nói chuyện với cô, hỏi Ngụy Nhất tại sao lại khóc.

Ngụy Nhất nói đã tặng Quân Quân cho ngươi khác rồi. Nhắc tới chú chó đó là chạm vào nỗi buồn, nước mắt cô lại tuôn rơi. Người dân tộc Tạng rất tốt bụng, trao đổi với Ngụy Nhất một vài cảm xúc khi nuôi chó, xong rồi nói: "Cô gái đừng khóc nữa, tôi đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt nhé." Nói xong, anh ta rút ra một chiếc khăn giấy. Trâu Tướng Quân rất tinh mắt, liếc thấy trong túi của người đó có một vật đen sì được bọc trong khăn giấy, hình như là một khẩu súng ngắn. Trong lòng cảm thấy lo sợ, ngoài mặt vẫn thản nhiên nói với Ngụy Nhất: "Tiểu Trư, đi cùng anh tới nhà vệ sinh một lát nhé!".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất mông lung không hiểu, đứng lên đi cùng Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân không đến nhà vệ sinh, anh chạy đi báo án, cảnh sát bảo vệ an ninh sân bay lập tức ập tới, định bắt giữ người đó.

Người đàn ông kia thấy hành tung của mình đã bị bại lộ, hiện rõ bộ mặt hung ác, quả nhiên rút từ trong ngực mình ra một khẩu súng tự vệ. Hắn thừa cơ túm lấy người phụ nữ ngay bên cạnh, gí họng súng vào thái dương của cô, hét lớn: “Không được động đậy, không được lại gần!”

Đám đông trong giây lát đã trở nên náo loạn, đổ xô về khắp các hướng như nước lũ, tiếng la hét đinh tai vang lên.

Bên cạnh đó có một bé trai, khoảng bốn, năm tuổi, trắng trẻo bụ bẫm, chắc là khách trong nội địa đến đây du lịch cùng bố mẹ. Cậu bé bị đám đông xô đẩy ngã sấp xuống, kêu khóc không ngớt, hét gọi “mẹ ơi" với người phụ nữ đang bị tên ác ôn hung dữ lôi đi. Người phụ nữ đó vốn đã hoảng sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, thấy con trai bị xô ngã xuống đất lại càng hoảng hốt muốn giây giụa chạy lại đỡ con dậy.

Tên ác ôn cuống lên, lập tức chĩa mũi súng vào đùi của người phụ nữ đó bóp cò, "đoàng" một tiếng, cùng với tiếng kêu thất thanh đau đớn vang vọng trong đại sảnh của sân bay, vài đụn khói mang theo mùi thuốc súng lan tỏa trong không gian, đám đông lại càng hoảng hốt như đàn kiến bị tan đàn, náo loạn.

Thấy đám đông hoảng lọan dường như sắp giẫm đạp lên người đứa bé. Vốn đang cùng Ngụy Nhất đứng tại nơi an toàn, Trâu Tướng Quân không kịp suy nghĩ nhiều, liền từng bước lớn lao tới. Trâu Tướng Quân dáng người cao lớn, đi ngược lại với đám đông đang chạy trốn khắp nơi rõ ràng rất nổi bật. Tên ác ôn kia đã nhận ra, Trâu Tướng Quân ban nãy đứng bên cạnh các viên cảnh sát nên đoán anh là người đã tố cáo. Hắn lại càng căm

https://thuviensach.vn

hận anh, giơ súng nhắm thẳng về Trâu Tướng Quân, hét lên:” Đứng im! Còn động đậy nữa, tao bắn chết!”

Ngụy Nhất sợ hãi hét lên:” Đừng.”

Trâu Tướng Quân lúc đó chỉ quan tâm tới việc cứu đứa trẻ đang bị ngã dưới đất, không hề để ý tới lời nói của tên ác ôn kia. Nhanh chóng tới đỡ cậu bé dậy, ôm chặt cậu bé vào lòng.

Lúc này, khoảng cách giữa Trâu Tướng Quân và tên ác ôn kia chỉ có vài bước chân, tên ác ôn cảm thấy hành động của Trâu Tướng Quân lúc này đang uy hiếp nghiêm trọng tới hắn ta, hoảng hốt ra lệnh: "Tên kia, quỳ xuống, quỳ xuống!".

Trâu Tướng Quân không thèm để ý, ôm lấy đứa trẻ định đến chỗ an toàn, cứ tự động đứng lên. Chính vào lúc đó, tên ác ôn đã nổ súng. Ngụy Nhất đứng ở phía xa, quan sát được mọi diễn biến một cách rõ ràng, toàn thân run rẩy, thấy tên ác ôn kia nổ súng, cô dường như muốn ngất xỉu. Cô cầu xin người cảnh sát đứng bên cạnh, hét lớn: "Mau nổ súng đi, mau nổ súng đi! Hãy cứu chồng tôi!".

Mấy viên cảnh sát đều mang súng trên tay, thấy tên ác ôn chỉ trong nháy mắt đã nổ liền hai phát, vô cùng hiểm ác, lại có con tin đang trong tay hắn, sợ làm hại tới người vô tội, đều không dám tùy tiện nổ súng.

Phát súng thứ hai của tên ác ôn nhằm trúng vào bắp chân của Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân chỉ cảm thấy bắp chân mình tê buốt, ngay sau đó là cảm giác đau nhói như bị lửa đốt, cắn răng chịu đựng, động tác đứng lên hầu như không bị ảnh hưởng bởi cái chân đau, anh quay người đẩy đứa trẻ về phía khoảng không trước mặt. Đứa trẻ được đám đông bên cạnh đỡ lấy, đưa về nơi an toàn.

Tên ác ôn thấy Trâu Tướng Quân vẫn rất khỏe khoắn nhanh nhẹn, cứ ngỡ chưa bắn trúng, hắn không hề do dự, lại nổ tiếp một phát súng nữa,

https://thuviensach.vn

nhằm trúng vai trái của Trâu Tướng Quân. Trâu Tướng Quân mặc rất nhiều quần áo, nhưng chiếc áo trắng của anh ám đầy khói súng, trong chốc lát, trên vai áo anh xuất hiện một lỗ sâu đen ngòm, dòng máu trào ra.

Nhưng thấy Trâu Tướng Quân vẫn đứng vững, tiến về phía mình, tên ác ôn vô cùng kinh ngạc, giọng nói cũng trở nên run rẩy, hét lên: "Không được lại đây, tao bảo mày không được lại đây! Tao, tao thật sự sẽ bắn chết mày đây!".

Trâu Tướng Quân gắng gượng chịu đựng nỗi đau đớn khiến anh muốn ngất xỉu, nghiến răng trấn tĩnh lại, bình thản nói: "Hãy thả người phụ nữ kia ra trước. Dùng một người phụ nữ để thị uy, còn gọi gì là đàn ông nữa!".

Tên tội đồ càng siết chặt cánh tay vào cổ của người phụ nữ kia hơn, sắc mặt đã trở nên kinh sợ: "Tao không phải là thằng ngốc! Tao thả cô ta ra, chúng mày sẽ lập tức bắn chết tao ngay!".

Trâu Tướng Quân dừng lại một chút, hỏi: "Anh muốn gì? Hãy nói mau".

"Chúng tao muốn tới Bắc Kinh! Chúng tao muốn được tự do, muốn độc lập!", tên ác ôn cao giọng hét lên.

Hóa ra đó là một phần tử ngây thơ ngu ngốc đòi độc lập cho Tây Tạng, bị tẩy não một cách qua quýt mà muốn đơn thương độc mã mang súng tới tận Bắc Kinh để gây chuyện thị uy.

Trâu Tướng Quân vẫn rất lạnh lùng, nói: "Hãy thả người phụ nữ kia ra, tôi sẽ làm con tin của anh".

"Dựa vào đâu mà tao phải thay con tin? Mày to khỏe thế kia, dựa vào đâu mà tao phải dùng mày làm con tin?" đầu óc của tên ác ôn đó cũng khá linh hoạt.

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nghĩ một lát, nói: "Tôi là Trâu Tướng Quân, cháu của nguyên Phó chủ tịch Trâu Thần Quốc. Chắc rằng nếu tôi ở trong tay anh, sẽ có giá trị hơn người phụ nữ kia nhiều".

"Tao dựa vào cái gì mà phải tin mày chứ? Tao cũng có thể nói tao là cháu của Phật sống đây!" Tên ác ôn với hai mắt vằn lên những tia máu đỏ kia đâu dễ tin như vậy, hắn dùng họng súng chỉ về phía Trâu Tướng Quân, hét lên, "Lùi lại, lùi lại! Nghe rõ không hả?".

Trâu Tướng Quân đang rất lo lắng, bất chợt nhớ tới tên tội đồ đó, lúc trước thấy Ngụy Nhất mắt đỏ hoe, đã rút khăn giấy ra an ủi cô, rõ ràng là một người có nhân tính với những phụ nữ yếu ớt, vậy là, anh chỉ về phía cậu bé đang gào khóc đòi mẹ, nói: "Người phụ nữ mà anh bắt giữ là một người mẹ, nếu anh giết cô ấy, đứa trẻ kia sẽ thế nào? Ai sẽ nuôi dưỡng nó? Anh đã nghĩ tới chuyện đó chưa, các anh đã có độc lập, có thể thương lượng, sát hại phụ nữ và con chỉ có thể khiến người ta khinh rẻ mà thôi! Anh cũng có có con, hãy nghĩ tới người nhà của anh, nếu họ qua đời, liệu anh có đau buồn không?".

Những lời nói đó quả nhiên có tác dụng đối với tên tội đồ kia, sắc mặt của hắn như chợt bừng tỉnh, cánh tay siết vào cổ người phụ nữ kia được nới lỏng hơn một chút.

Trâu Tướng Quân tiến lại gần thêm một bước nữa, giơ cánh tay lên, ra hiệu rằng mình không làm hại hắn ta, chuyển sang dùng tiếng Tạng, dụ dỗ nói: "Hãy nghĩ về người nhà của anh, họ đều là những người mẹ yêu thương con hết mực, hãy nghĩ tới điều đó... buông súng xuống, thả người phụ nữ kia ra... tôi sẽ làm con tin của anh..”

Cũng may mà câu nói hãy nghĩ về người nhà của anh của Trâu Tướng Quân đã khiến tên tội đồ động lòng trắc ẩn, cũng may mà Trâu Tướng Quân chuyển sang dùng tiếng Tạng khiến tên ác ôn kia có cảm giác thân

https://thuviensach.vn

thiện mà lơ là cảnh giác, tên đó vẫy vẫy cánh tay đang cầm súng, nghiêm giọng nói: "Mày lại đây!".

Trâu Tướng Quân sải từng bước lớn lại gần, tên tội đồ quả nhiên đã thả người phụ nữ ra. Người phụ nữ đó vừa được thả ra liền mềm oặt người, đổ vật xuống đất, rõ ràng là hoảng sợ tới cực điểm, lúc này chắc đã ngất xỉu đi rồi.

Cảnh sát bảo vệ sân bay dù thế nào cũng là những người được huấn luyện một cách bài bản, tận dụng kẽ hở khi tên tội đồ buông con tin ra, quả quyết nổ súng về phía hắn, khiến hắn tử thương ngay tại chỗ.

Cả sân bay vang lên những tràng pháo tay cổ vũ nhiệt liệt.

Trâu Tướng Quân lúc bấy giờ mới cảm nhận được cảm giác đau đớn từ vết thương, anh cau mày. Chỉ vì đã cứu được hai sinh mệnh mà trong lòng vẫn vui mừng, thần thái rất tốt.

Ngụy Nhất thấy Trâu Tướng Quân đã thoát khỏi nguy hiểm, mừng tới rơi nước mắt, cô hét gọi chồng ơi rồi chạy như bay tới bên Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân ngẩng đầu lên, vốn đang muốn nở nụ cười rạng rỡ, anh chợt liếc mắt nhìn thấy một người dân tộc Tạng khác, đang hướng họng súng đen ngòm về phía mình, sắc mặt của Trâu Tướng Quân trong chốc lát bỗng trở nên trắng bệch, hét lớn: "Cẩn thận!". Ngay sau đó anh lao ra, bế thốc Ngụy Nhất xoay một vòng trong không trung, cũng chính lúc đó, tiếng súng vang vọng trong đại sảnh rộng lớn yên tĩnh, nghe vô cùng thê lương.

Ngụy Nhất được Trâu Tướng Quân ghì chặt trong lòng, hai người cùng ngã xuống đất theo tiếng súng.

https://thuviensach.vn

Hóa ra, phần tử nổi dậy người dân tộc Tạng không chỉ có một mình, còn một đồng bọn khác đang ẩn náu trong đám đông, lựa thời cơ để hành động. Thấy đồng bọn bị bắn tử thương, hắn vô cùng phẫn nộ, giơ súng nhắm thẳng về phía Trâu Tướng Quân bóp cò, Trâu Tướng Quân đã sớm nhìn thấy tên đó, vốn có thể né tránh, nhưng đúng lúc đó, Ngụy Nhất lại đang lao tới, trong tình cảnh ấy, Trâu Tướng Quân không còn nhiều thời gian để suy nghĩ anh ôm lấy Ngụy Nhất xoay tròn một vòng, dùng tấm lưng của mình để đỡ đạn thay cô.

Chỉ vài giây sau, cảnh sát lại tiếp tục nổ súng, tên tội đồ thứ hai cũng bị bắn tử thương.

Ngụy Nhất hốt hoảng chui ra từ dưới cơ thể của Trâu Tướng Quân, loạng choạng, quỳ bên chồng, thấy hai mắt anh nhắm chặt, toàn thân bất động, sau lưng anh là một lỗ sâu đen ngòm, máu đỏ đang không ngừng tuôn ra. Ngụy Nhất sợ đến nỗi chân tay mềm nhũn, mặt cắt không còn giọt máu, cảm thấy mọi vật trước mắt trở nên tối đen, cố gắng để mình không bị ngất đi, cô gào lên, "Chồng ơi! Chồng à!", muốn đổ sập lên người anh nhưng lại không dám. Ngụy Nhất không thể điều khiển được cảm xúc, kêu gào thê lương với những người xung quanh: "Cứu với, cứu người với! Cứu chồng tôi với, mau lên, mau lên! Cầu xin mọi người đấy... Hãy cứu anh ấy... Nhanh lên! Anh ấy là chồng tôi...".

Ngụy Nhất như lên cơn điên loạn, trợn tròn đôi mắt đỏ hoe, lao vào giữa đám đông, mặt mũi và cơ thể cô đều dính đầy máu, quỳ xuống trước đám đông, túm chân từng người một, giống như đang cố tìm một cọng rơm cứu mạng: "Hãy cứu anh ấy! Cứu anh ấy! Mau lên! Cầu xin mọi người! Anh ấy không thể chết được! Chúng tôi còn phải quay về nội địa để kết hôn! Chúng tôi đang đi làm thủ tục kết hôn mà...".

Những người phụ nữ đang đứng quan sát xung quanh khi xem những bộ phim đầy sinh ly tử biệt của Quỳnh Dao, hoặc xem cảnh Lâm Đại Ngọc chôn hoa trong phim Hồng Lâu Mộng phiên bản cũ, đều không thể kìm

https://thuviensach.vn

được những giọt nước mắt xót thương, đồng cảm, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng thực xảy ra ngay trước mắt, một người phụ nữ đang phải đối mặt với sự chia ly sinh tử với người thân, họ lại chỉ kêu lên kinh sợ rồi lùi lại phía sau, sợ bàn tay dính máu của Ngụy Nhất làm bẩn váy áo của họ.

Cậu bé được Trâu Tướng Quân bất chấp tính mạng cứu sống kia đang nằm một bên, run rẩy trong vòng tay của bố, cơ thể nhỏ bé khẽ động đậy, người bố liền ôm con chặt hơn, đồng thời dùng bàn tay to lớn bịt mắt đứa trẻ lại.

Toàn bộ đại sảnh trong sân bay lúc đó trở nên yên lặng, tiếng kêu cứu vô vọng của Ngụy Nhất như tiếng kêu của ma nữ trong gió thoảng.

Xe cứu thương cuối cùng cũng tiến đến, đưa Trâu Tướng Quân vào cấp cứu tại bệnh viện tốt nhất của Sư Tuyền Hà.

Viên đạn cuối cùng của tên tội đồ đã nhắm trúng vào phần phổi của Trâu Tướng Quân, điều kiện y học của bệnh viện A Lí lúc đó không thể thực hiện được những ca phẫu thuật phức tạp như vậy, bắt buộc phải chọn cách duy trì liệu trước, ngừng cung cấp máu, sau đó lập tức chuyển anh về nội địa.

Như vậy, thời điểm tốt nhất để tiến hành phẫu thuật đã bị bỏ qua, tính mạng của Trâu Tướng Quân đang gặp nguy hiểm.

Người nhà họ Trâu ngay sau khi biết được thông tin đã vội vàng bay tới đón Trâu Tướng Quân bay về Thành Đô ngay trong đêm đó.

Ngụy Nhất đã tỉnh táo hơn một chút, sắc mặt tái nhợt, cũng muốn đi theo cùng. Cô bị mẹ của Trâu Tướng Quân ngăn lại cay nghiệt nói: "Cô vẫn còn mặt mũi mà đi theo sao? Cô cảm thấy hại gia đình họ Trâu chúng tôi như thế vẫn chưa đủ sao? Hại thằng Quân như thế vẫn chưa tàn nhẫn sao? Con trai tôi giờ chỉ còn nửa sinh mệnh, có cứu được hay không... vẫn chưa

https://thuviensach.vn

biết rõ. Coi như tôi cầu xin cô, hãy tránh xa nó ra? Đừng lại làm hại nhà họ Trâu chúng tôi nữa!”

Về tới nội địa, bệnh viện lập tức tiến hành phẫu thuật gắp viên đạn ra nhưng Trâu Tướng Quân vẫn chưa tỉnh lại.

Ngụy Nhất khẽ lén vào, muốn nhân cơ hội nhìn thấy Trâu Tướng Quân, mới nhìn được một chút về phía giường bệnh đã bị người nhà họ Trâu phát hiện, đuổi cô ra ngoài. Nhưng chỉ cần rướn được một cái đã đủ khiến trái tim cô tan nát thành trăm mảnh: Trâu Tướng Quân sắc mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi mỏng, đỏ hồng thuường ngày cũng nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân cắm đủ loại ống, thiết bị. Ngụy Nhất muốn lao tới bên anh, muốn gọi một tiếng "chồng ơi"... nhưng lại không thể.

Ngụy Nhất tìm các bác sĩ điều trị, dò hỏi tin tức, được biết, Trâu Tướng Quân có khả năng ra đi bất cứ lúc nào. Lúc đó, Ngụy Nhất đã khóc lóc vô cùng thảm thiết.

Khó khăn chống chọi được nửa tháng, cuối cùng Trâu Tướng Quân cũng từ giã cõi đời.

Ngụy Nhất vẫn túc trực bên ngoài bệnh viện, trước khi anh ra đi, người nhà họ Trâu vẫn không cho cô vào nhìn mặt anh lần cuối. Ngụy Nhất muốn mang theo tro cốt của Trâu Tướng Quân, cứ quỳ mãi ngoài bệnh viện. Người nhà họ Trâu hận Ngụy Nhất tới tận xương tủy, đâu dễ dàng trao tro cốt của anh cho cô. La Anh đạp chân lên người cô, cay nghiệt lớn tiếng quát mắng: "Cút! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa!". Sau đó, người phụ nữ với mái tóc hoa râm đó, nguyên Chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn La Thái Tông cao quý đó, lại ngửa mặt lên trời gào khóc thảm thiết. Đâu còn vẻ nhanh nhẹn, tôn nghiêm của ngày xưa nữa.

Cựu Bộ trưởng Trâu lại hiểu lý lẽ hơn, ông hỏi Ngụy Nhất: "Thằng Quân là con trai của chúng tôi. Cô là người thế nào của nó? Cô có quyền gì

https://thuviensach.vn

mà đòi mang tro cốt của nó đi?”

Ngụy Nhất muốn mở miệng nhưng lưỡi đã cứng đờ, bấy giờ cô mới nhớ ra việc cô và Trâu Tướng Quân quay lại nội địa lần này là để tái hôn nhưng còn chưa về đến nội địa, anh đã bỏ cô mà vĩnh viễn ra đi rồi. Đúng vậy, cô có quyền gì cơ chứ? Chỉ dựa vào chiếc nhẫn không có chút sức thuyết phục.

Ngụy Nhất thần sắc đờ đẫn, cứ quỳ trước cổng bệnh viện suốt ba ngày trời, cuối cùng, sức tàn lực kiệt, cô ngã vật xuống đất ngất lịm. Đôi chim uyên ương luôn ở bên nhau, đậu cùng đậu, bay cùng bay, con cái và con đực chưa bao giờ rời xa nhau, nếu một con ra đi trước, con còn lại nhất định sẽ chết vì thương nhớ. Trâu Tướng Quân cũng rất tiểu nhân, chắc cũng đã biết rõ điều đó. Vì vậy, khi thần Chết tới, anh lại đạo nghĩa không cho phép chùn bước, đỡ thay đạn cho cô, giành lấy cái lợi trước mắt đó. Kiếp này bỏ lại một mình cô, dần dần gặm nhấm nỗi lòng đó mà ra đi.

Vì cứu hai mẹ con người khách du lịch, Trâu Tướng Quân đã một mình anh dũng đấu tranh với phần tử nổi dậy người dân tộc Tạng, một mình lĩnh ba phát đạn, cuối cùng đã anh dũng hy sinh. Sự tích đó được lan truyền khắp nước. Trâu Tướng Quân nhận được biết bao lời biểu dương.

Ngụy Nhất tiếp nhận tình cảm của Trâu Tướng Quân, tình cảm đó đã được anh đánh đổi bằng cả sinh mạng của mình, khiến cả đời này, cho dù héo mòn ủ rủ hay làm trâu làm ngựa, cô cũng không thể báo đáp hết được.

Cô gái Ngụy Nhất nhát gan, ngốc nghếch, thích khóc thích cười. Nói tóm lại, cô là một cô gái bình thường. Chỉ là tự ti với thân phận con hoang của mình đã khiến cô quen với việc cất giấu những nỗi buồn trong lòng, mỗi khi gặp lại sự việc đau khổ tuyệt vọng, cô lại càng trấn tĩnh, không hé rơi một giọt nước mắt nào trước mặt người khác.

https://thuviensach.vn

Khi tất cả những sự vật đáng yêu trên thế giới này cứ lần lượt biến mất, cô lại không ra đi một cách đầy cảm động, đầy ý thơ. Cô bắt buộc phải tiếp tục sống những ngày tháng đó, muốn sống cũng cần phải có dũng khí.

Ngụy Nhất một mình quay trở về A Lí.

Ngụy Nhất tới nhà hàng xóm, xin lại con chó nhỏ Quân Quân.

Từ khi Ngụy Nhất rời đi, Quân Quân ngày nào cũng hướng về phía cô chủ đã đi, chờ đợi, lại không buồn ăn uống gì cả, mỗi ngày chỉ uống một chút nước. Đến khi Ngụy Nhất tới đón, nó đã gầy tới nỗi chỉ còn da bọc xương. Vẫn đang nằm thở thoi thóp trên mặt đất, vừa thấy Ngụy Nhất, nó liền đứng dậy, cái đầu rên ư ử, vẫy đuôi ngoe nguẩy, đôi mắt đen như có những giọt nước mắt.

Ngụy Nhất mang theo Quân Quân dọn đến sống ở căn nhà mà trước đây Trâu Tướng Quân đã từng ở, dù căn nhà trống trải nhưng vẫn khiến người ta yên tâm hơn bất cứa nơi nào khác. Con chó đó quả rất khôn, lần đầu vào căn nhà của Trâu Tướng Quân, nó cứ chậm rãi đi đi lại lại, hít ngửi từng ngóc ngách, sau đó nằm đè lên đôi dép mà Trâu Tướng Quân đã từng đi, thần sắc rầu rĩ, phát ra những tiếng rên ư ử. Ngụy Nhất gọi “Quân Quân”, con chó liền ngước đôi mắt buồn rầu lên, khẽ “ư” một tiếng.

Từ khi Quân Quân được Ngụy Nhất đón về nuôi, nó mạnh hơn, chỉ có điều không linh hoạt như trước, tính cách lạnh lùng thật giống với người đó.

Ngụy Nhất cùng Quân Quân sống những ngày tháng bình thường. Mỗi buổi sáng thức dậy, cô đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc vì mình vẫn còn sống.

Ngụy Nhất đắp một ngôi mộ mới ngay trước cửa nhà, trên tấm bia đề hàng chữ: Mộ chồng - Trâu Tướng Quân. Vật được chôn cất trong ngôi mộ chính là chiếc nhẫn cưới mà Trâu Tướng Quân đã trao lại cho cô bên hồ

https://thuviensach.vn

Ban Công hôm nào. Trên nóc nhà của thế giới với độ cao cách mặt nước biển bốn nghìn sáu trăm mét đó, nơi gần với bầu trời nhất đó, tình yêu của họ vững vàng như tuyết liên hoa, muôn đời bất diệt.

Ngụy Nhất lại đến hồ Ban Công một lần nữa. Mặt hồ xanh ngắt tươi đẹp đó có tên gọi kín đáo mà nho nhã, ngụ ý một con thiên nga đang vươn chiếc cổ dài. Ánh nắng mặt trời tại A Lí vẫn hết sức tận tụy như vậy, dù giờ này đang là tình chàng ý thiếp hay âm dương cách biệt, nó vẫn rạng rỡ chói lọi. Chỉ có cơn gió liều lĩnh, thổi mạnh hơn rất nhiều. Hồ Ban Công vẫn thiêng liêng và kiều diễm như vậy. Nụ cười đầy mê hoặc của Trâu Tướng Quân vẫn hiển hiện trước mắt, lời nói của anh vẫn vang vọng bên tai, còn ca khúc Secret Love mà anh thổi bằng cây đàn harmonica nữa, vẫn còn vang vọng nơi triền núi, con diều hâu đang bay lượn trên không trung kia, có phải là con diều hâu ngày ấy?

Anh nói, anh thích sự thiêng liêng ở nơi này, sau khi anh chết đi, đem tro cốt của anh rải ở đây.

Ngụy Nhất khom người, nắm một vốc cát mịn dưới chân, rắc lên mặt hồ, gió thổi tung từng hạt cát nhỏ bay xa xa.

Vào một ngày của một tháng sau đó, Ngụy Nhất vốn đang ngồi phơi nắng trong sân, cô bỗng cảm thấy buồn nôn.

Đến bệnh viện để kiểm tra, cô mới biết mình đã có thai, Ngụy Nhất nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ, lặng người sửng sốt. Về đến nhà, cô nằm trên chiếc giường gỗ mà Trâu Tướng Quân đã từng ngủ, khẽ đưa tay lên xoa bụng rất lâu.

Ngụy Nhất không thể tin rằng, ông Trời lại tốt bụng với cô như vậy, trong lúc tuyệt vọng nhất của đời người, lại mang đến cho cô sự tiếp diễn sinh mệnh của Trâu Tướng Quân, cho cô một ước vọng mới sinh động. Nó cũng giống như khi đứng trên đỉnh của một vực sâu tăm tối, một giây trước

https://thuviensach.vn

khi sa chân rơi xuống đã nhìn thấy luồng ánh sáng lấp lánh. Bỗng có cảm giác lành lạnh trên khuôn mặt, cô đưa tay lên vuốt, thì ra nước mắt đã giàn giụa. Đó là những giọt nước mắt đầu tiên sau khi Trâu Tướng Quân ra đi.

Chín tháng sau, Ngụy Nhất sinh ra một cặp song sinh một trai một gái mạnh khỏe tại Lạp Tát. Hai chị em đều rất xinh, khuôn mặt thanh tú, gọn gàng, mắt sáng, mày rậm, giống hệt như bố của chúng.

Ngụy Nhất mừng rơi nước mắt, thầm nghĩ, hai đứa trẻ này được sinh ra trên cao nguyên, nhất định sẽ giống như bố của chúng, có thể đội trời đạp đất.

Hai đứa trẻ tròn một tháng tuổi Ngụy Nhất lại vội vàng đưa con trở về A Lí. Ngày nào cô cũng chỉ vào tấm bia trước phần mộ, nói với con rằng, bố các con khi sống là một nhân tài, khi chết thì là anh hùng, bố các con là liệt sĩ mang tên Trâu Tướng Quân. Hai đứa trẻ đâu hiểu được những điều đó, chúng ngước đôi mắt to ươn ướt hiếu kỳ nhìn xung quanh. Cậu con trai nhỏ giơ tay định với về phía phần mộ của Trâu Tướng Quân, miệng lại khóc oe oe.

Hai đứa trẻ cứ lớn lên từng ngày, ở một nơi có bầu trời trong xanh đáng yêu như vậy, một gia đình có bốn người đã an cư như thế.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Phần Kết

Sự việc đã trôi qua bao lâu rồi, Ngụy Nhất không biết đã bao nhiêu lần mơ thấy cảnh tượng đầy máu ở sân bay hôm đó, Trâu Tướng Quân nằm gục trên sàn nhưng anh vẫn chưa chết, chỉ bị thương rất nhẹ. Viên đạn cuối cùng không bắn trúng anh, anh bị chảy rất nhiều máu nhưng không chết, anh vẫn đang đứng trước mặt cô, đầu đội trời chân đạp đất phong lưu ngông cuồng, nhếch miệng trêu chọc: "Ngụy Tiểu Trư, xem em hoảng sợ kìa"... Nhưng, đó chỉ là giấc mơ, khi tỉnh dậy, bên cạnh cô chỉ có một cặp song sinh và vỏ gối ướt đẫm nước mắt.

Trâu Tướng Quân quả thực đã chết rồi.

Trước đây, Ngụy Nhất đã nhiều lần thầm nghĩ, Trâu Tướng Quân thì có tình cảm gì với mình! Trâu Tướng Quân muốn kết hôn với mình chẳng qua cũng chỉ vì muốn chọc tức Tô Thích,

Tình yêu là gì? Một viên đạn bay tới, em còn sống nhưng anh lại chết. Đó chính là tình yêu. Ngụy Nhất đã từng bám riết lấy Trâu Tướng Quân để hỏi, tại sao anh yêu em, có thật lòng yêu em không?

Còn điều gì có thể giải thích rõ ràng hơn thế? Em yêu anh!

https://thuviensach.vn

Mất đi Trâu Tướng Quân, Ngụy Nhất trở nên trầm lặng nhưng vì mầm sống của anh đang ngày một lớn lên trong bụng, cô phải nghiến răng để tiếp tục sống. Người ta thường thấy một thai phụ cô độc trong quán ăn ở A Lí, trợn tròn hai mắt miễn cưỡng nhét thức ăn vào miệng.

Một cặp song sinh ra đời vừa gầy vừa nhỏ. Một mình Ngụy Nhất nuôi thêm hai đứa con nhỏ, cuộc sống quả thực vô vàn khó khăn vất vả. Cũng có chính quyền địa phương hảo tâm muốn giới thiệu đối tượng thành hôn cho Ngụy Nhất nhưng đều bị cô khéo léo từ chối. Quân Quân giờ đã là một con chó trưởng thành, khi Ngụy Nhất nấu cơm, giặt quần áo, nó thi thoảng cũng giúp cô trông nom bọn trẻ.

Ba mẹ con cứ lăn lộn vất vả như vậy trong hai năm, hai đứa trẻ càng lớn càng xinh đẹp, đáng yêu.

Ngụy Nhất là một người mẹ dịu dàng, chưa bao giờ đánh con, hơn nữa cô không nỡ.

Nếu có đứa trẻ con người Tạng nào ức hiếp, trêu chọc rằng hai đứa con cô không có bố, Ngụy Nhất cũng có thể cầm cây gậy phơi quần áo lên, hò hét thật lớn và đuổi chúng đi thật xa.

Hàng xóm hai bên đều đã tận mắt chứng kiến cuộc sống của họ, thường xuyên khuyên Ngụy Nhất đưa hai đứa trẻ về trả cho ông bà nội của chúng, cháu ruột của họ, lẽ nào họ lại không nhận? Một mình cô nuôi dạy hai đứa trẻ quả là quá cực khổ, người lớn có thể chịu được, nhưng trẻ con thì chịu sao nổi.

Ngụy Nhất ôm hai đứa con vào lòng, chỉ cười chua xót.

Buổi tối, Ngụy Nhất hỏi con, có muốn đi tìm bà nội sống một cuộc sống no đủ không.

https://thuviensach.vn

Hai đứa trẻ bấy giờ còn chưa đầy ba tuổi nhưng lại thông minh hiểu chuyện hơn những đứa trẻ bình thường, vừa nghe thấy vậy đã lập tức ôm lấy Ngụy Nhất, cứ gọi mẹ ơi, chúng nhắm mắt lại rồi bắt đầu kêu khóc: "Không đi, không đi! Muốn mẹ cơ, muốn mẹ cơ!”

Ngụy Nhất đau lòng giúp con lau nước mắt, từ đó không nhắc lại chuyện ấy nữa.

Ngụy Nhất chưa bao giờ khóc trước mặt bọn trẻ, sợ làm chúng kinh sợ. Ngụy Nhất thường nghĩ, sức mạnh của tình mẫu tử quả khiến người ta kinh ngạc, nếu không có hai đứa trẻ này thì cô sao có ý chí mà sống tới tận ngày hôm nay.

Nhưng, trẻ con dù có hiểu chuyện đến mấy cũng vẫn là trẻ con, cũng đều có những lúc phá quấy bướng bỉnh. Hơn nữa, giờ đây lại còn có tới hai đứa trẻ, những lúc chúng nghịch ngợm cũng đủ khiến Ngụy Nhất vô cùng đau đầu.

Ví dụ như bây giờ, bầu trời mùa đông âm u suốt mấy ngày liền, khó khăn lắm mới có chút nắng, Ngụy Nhất nhân cơ hội đó đem ga gối ra giặt, phơi trong sân nhà rồi đi chợ mua thức ăn. Khi trở về thì thấy chiếc ga trải giường đã bị kéo tuột xuống đất, hai đứa con nhỏ kéo một đầu, Quân Quân lôi một đầu, con chó đang cong đuôi sủa ầm ĩ. Hai đứa trẻ cũng tranh giành kéo tấm ga tới nỗi đỏ mặt tía tai. Tấm ga trải giường trắng sạch giờ đã đầy những vết giày nhỏ, bùn đất, còn có cả dấu chân chó nữa. Hai chị em thấy mẹ về rồi, cũng biết mình đã gây chuyện, cứ đứng yên tại chỗ chờ mẹ trách phạt. Đứa con trai có tính cách giống hệt bố, đôi mắt to, đen láy, sợ sệt gọi mẹ ơi.

Ngụy Nhất không nói câu gì, giống như một cái máy không có tư duy vậy, cô chỉ giằng lại tấm ga rồi ủ ấm tay cho con, sau đó lại lặng lẽ mang đống chăn ga đi giặt lại.

https://thuviensach.vn

Mới giặt được một nửa, hai đứa trẻ lại đồng thanh kêu đói, Ngụy Nhất đành bỏ dở công việc giặt giũ đó, lại vội vàng nấu cơm cho con ăn. Cơm còn chưa nấu xong, đã thay hai đứa trẻ kéo lê cây hoa hướng dương vừa bị nhổ cả thân lẫn gốc cùng bùn đất, đi đi lại lại trong nhà. Ngụy Nhất lại lao vào, cầm cây hoa hướng dương mang ra vườn trồng lại. Vừa quét sạch được đám bùn đất trong nhà, cậu con trai sau khi ngủ trưa dậy, dụi mắt nói, mẹ, con tè ra giường rồi. Ngụy Nhất lại lật đật thay quần cho con rồi thay ga trải giường...

Tiết mục gà bay trứng vỡ đó ngày nào cũng tiếp diễn khiến Ngụy Nhất trở nên vô cùng gầy gò.

Hôm Cát Thừa Hựu tới thăm, Ngụy Nhất rất vui mừng, cười vui hớn hở mua thức ăn về làm cơm, bày một bàn tiệc thịnh soạn. Hai đứa trẻ rất ít khi được tiếp xúc với người đàn ông trẻ trung mạnh khỏe như vậy, vừa lạ lẫm vừa vui thích, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết, cứ túm lấy Cát Thừa Hựu đùa nghịch, không chịu rời xa.

Cát Thừa Hựu vốn tính trẻ con, cũng rất yêu mến và lưu luyến hai đứa trẻ nhà Ngụy Nhất. Mỗi tay bế một đứa, không nỡ buông xuống. Cậu chơi trò bịt mắt bắt dê với bé gái, lại chơi trò quan binh săn bắt cướp vói bé trai. Đó đều là những việc mà bọn trẻ con luôn mong đợi nhưng Ngụy Nhất lại không có thời gian và sức lực để chơi với chúng.

Ngụy Nhất vừa giúp bọn trẻ chỉnh lại quần áo vừa nhìn ba chú cháu chơi đùa vui vẻ. Tiếng cười và tiếng reo hò đầy hưng phấn của bọn trẻ vang vọng. Lúc đó, bé gái níu lấy khuôn mặt của Cát Thừa Hựu, bỗng nói: "Chú Cát, chú làm bố của chúng cháu có được không?".

Ngụy Nhất nhìn Cát Thừa Hựu, sợ làm cậu ây bối rối. Nào ngờ Cát Thừa Hựu bật cười lớn, ôm cô bé vào lòng, hôn lên cái má đáng yêu ấy, vui mừng hỏi, tại sao lại muốn chứ làm bố của các cháu.

https://thuviensach.vn

Bé gái còn chưa kịp sắp xếp từ ngữ để nói, bé trai đã nhảy lên hét vang: "Nếu có bố, bọn Khang Thái sẽ không còn bắt nạt chúng cháu nữa!"

Ngụy Nhất thầm nghĩ, nếu anh vẫn còn sống thì cảnh tượng gia đình mình vui vẻ sẽ như thế nào nhỉ.

Ánh nhìn của Ngụy Nhất đã trở nên mơ hồ hơn cô quay người đi lén lau nước mắt.

Cát Thừa Hựu ở lại đó ba ngày, khi anh ra về, hai đứa trẻ cứ bám lấy anh gào khóc ầm ĩ.

Tô Thích cũng đã đến thăm cô.

Không biết Tô Thích hỏi thăm được tin tức từ đâu, biết địa chỉ, anh liền tới thăm Ngụy Nhất. Nghìn dặm đường xa nhưng vẫn không lưu dấu bụi trần trên người anh, vẫn dáng vẻ cao lớn thư sinh đó, khuôn mặt đẹp như ngọc, thời gian không hề để lại chút dấu ấn nào trên gương mặt ấy. Anh ngồi trước lò thép đen sì kể chuyện cho hai đứa trẻ nghe. Giống như một Thượng Đế hiền từ, giàu lòng nhân ái.

Mấy hộ dân hàng xóm quanh đó chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông nào tuấn tú đến như vậy, họ đều thò cổ sang nhà cô nhìn ngắm. Ngụy Nhất thành thục dọn dẹp vệ sinh, lấy nước, nấu cơm, sau đó thu dọn bàn ăn, trải ga trải giường mới cho Tô Thích, rồi lại dịu dàng gọi bọn trẻ vào rửa tay ăn cơm.

Tô Thích đứng dậy, chăm chú nhìn Ngụy Nhất rất lâu, mái tóc cô rối bù, một lọn tóc lớn dính lên gò má, bàn tay đang lau chùi trên chiếc tạp dề. Cô là một người mẹ bình thường, đâu còn dáng vẻ thiếu nữ hoạt bát sôi nổi của ngày xưa nữa.

Ngụy Nhất cảm nhận được cái nhìn của Tô Thích, cô quay đầu lại nói với anh: "Ăn cơm thôi". Mùa này chẳng có rau cỏ gì cả, chắc anh không

https://thuviensach.vn

quen lắm. Cố gắng ăn một chút vậy".

Thần thái của Ngụy Nhất vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến nỗi cô đầu bù tóc rối, quần áo xộc xệch xuất hiện trước mặt người yêu đầu cũng không hề xấu hổ, ngượng ngùng. Trên khuôn mặt cô, ngoài tình yêu thương của một người mẹ ra thì chẳng có gì khác nữa.

Tô Thích cảm thấy khóe mắt nóng bừng, muốn nói với cô nhưng lại không thể thốt nên lời.

Hai đứa trẻ cũng rất yêu quý người chú dịu dàng này, nhưng chúng không quá thân thiết như lần gặp Cát Thừa Hựu nữa. Bọn trẻ nhỏ tuổi như vậy nhưng cũng biết rằng, chú ấy rồi cũng sẽ đi.

Hôm Tô Thích chào từ biệt, anh đưa cho Ngụy Nhất ít tiền, Ngụy Nhất không lấy, cô nói cô không thiếu tiền. Tô Thích muốn ôm cô để từ biệt, cô lại cúi người xuống xỏ giày cho con gái. Vậy là, Tô Thích bèn ôm hai đứa trẻ xinh xắn, nói với bé trai, nếu cháu là một nam tử hán thì hãy chăm sóc cho mẹ và chị gái.

Con trai bé nhỏ của Ngụy Nhất, đúng là con của Trâu Tướng Quân, nghe được những lời khích tướng đó, liền ưỡn bộ ngực nhỏ bé lên, nói cháu chính là nam tử hán, cháu sẽ chăm sóc cho mẹ và chị thật tốt.

Ngụy Nhất không đến sân bay tiễn, cô vẫn còn những hồi ức đáng sợ với sân bay đó.

Tô Thích đi rồi. Ngụy Nhất bấy giờ mới dám hồi tưởng quá khứ, hồi đó, cô vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ trong mối tình đầu chớm nở, ngày nào cũng vơ vẩn với tâm hồn của một thiếu nữ đang yêu và kỳ thi tiếng Anh cấp bốn. Hồi đó, khi Tô Thích đi Mỹ, cô không đi tiễn, cô ngồi trong phòng thi, rơi nước mắt và khắc tên anh lên bàn.

https://thuviensach.vn

Một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời trong xanh của A Lí, kéo theo một vệt khói trắng dài. Cho dù Tô Thích có ngồi trên chiếc máy bay ấy hay không thì khoảnh khác đó đều đã chấm dứt quãng thời gian thanh xuân tươi trẻ của cô. Ngụy Nhất quay người dắt tay hai đứa trẻ, hỏi: "Buổi tối, mẹ con mình ra ngoài ăn, được không?”

Bọn trẻ dù sao vẫn là còn nhỏ, không có những việc khiến chúng phải đau buồn nhiều đến vậy, dù rằng Tô Thích không ở lại để làm bố của chúng, nhưng lúc đó, bọn chúng vẫn rất hưng phấn, vui vẻ nhảy nhót vỗ tay ầm ĩ, miệng hét lên đòi ăn món thịt dê!

Sau đó nữa, Ngụy Nhất hơi sốt cô sợ lây sang con nên gửi hai đứa trẻ nghịch ngợm bên nhà hàng xóm. Cô nằm trên giường, tay chân mệt mỏi rã rời, luôn cảm thấy ớn lạnh. Chiếc nồi trên bếp đang hầm thuốc Bắc, cái tiếng sôi sùng sục tỏa ra mùi hương ngào ngạt của các loại cây thuốc.

Ngụy Nhất thầm nghĩ, ốm thêm một chút nữa đi, cuối cùng cũng có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Cô quá mệt mỏi rồi, dường như đã tới đỉnh điểm của sự chịu đựng.

Chỉ một thoáng sau đó, cô lại tự động viên bản thân: Mau khỏe lại thôi, không có mình, bọn trẻ liệu có ngoan ngoãn ăn cơm hay không!

"Tiểu Trư, Tiểu Trư!", có ai đó đang gọi cô. Giọng nói đó, mê hoặc, hồn hậu, đầy sức hấp dẫn, giống y như giọng của anh!

Ngụy Nhất mở mắt ra, quả nhiên là Trâu Tướng Quân đang đứng trước giường cô nằm, cặp lông mày rậm đang nhíu lại: "Tiểu Trư, anh về rồi".

Ngay trong chốc lát, nước mắt của Ngụy Nhất trào ra, cô gắng gượng ngồi dậy, nắm chặt lấy tay anh: "Có đúng là anh không? Chồng ơi? Không phải em đang nằm mơ đấy chứ? Anh thật sự không chết sao?".

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân mỉm cười: "Anh có em, còn có hai đứa con nữa, anh sao nỡ chết chứ!".

Ngụy Nhất nắm chặt lấy tay anh, đúng là anh rồi, đôi bàn tay to lớn ấy, những ngón tay thon dài, lòng bàn tay có mấy vết chai mờ mờ, Ngụy Nhất áp mặt mình vào đó, vuốt ve mãi: "Anh đã về rồi, chồng ơi! Cuối cùng anh cũng đã về rồi. Em... em đã nhớ anh biết bao... anh không biết là em nhớ anh tới mức nào đâu.

"Nhưng em ốm rồi! Không ngoan chút nào cả, còn nỡ đưa con của chúng ta nhờ người khác chăm sóc nữa! Anh rất giận đấy!", Trâu Tướng Quân nói thái độ tức giận, đôi môi mỏng mím chặt, cặp lông mày rậm nhíu lại.

"Em sẽ đi đón bọn trẻ về ngay! Chồng ơi, anh đừng giận nhé."

"Không được, bởi vì em đã làm cho anh giận rồi, vì vậy anh lại phải rời xa em! Anh đi đây!" Anh nói xong rồi đi ra ngoài cửa.

"Đừng đi, chồng ơi, đừng đi, em cầu xin anh đấy, anh đừng đi..." Ngụy Nhất muốn lao người theo nhưng không sao đuổi theo anh được, anh giống như một bóng ma, khẽ khàng, lạnh lùng, trong chốc lát đã bay ra ngoài cửa, không thể níu giữ lại được.

"Chồng ơi...", Ngụy Nhất hét lên và giật mình tỉnh dậy. Lúc đó cô mới phát hiện hóa ra chỉ là một giấc mơ. Cô mở rộng hai bàn tay, chăm chú nhìn vào đó. Hồi lâu, hết lần này tới lần khác nhớ lại cảm giác vừa được chạm vào các ngón tay của anh.

Thứ mà cô trước đây chưa từng nghĩ rằng cần phải trân trọng thì giờ đây chỉ có thể gặp lại trong giấc mơ.

Ngay sau đó, Ngụy Nhất mặc kệ đầu tóc nhễ nhại mồ hôi, khuôn mặt đầy dấu nước mắt, qua quýt lau mặt vài cái xỏ chân vào đôi dép lê, chạy

https://thuviensach.vn

sang nhà hàng xóm đón hai đứa trẻ về.

Cặp song sinh đã tròn ba tuổi. Cô chị giống mẹ, mắt sáng răng trắng, vô cùng đáng yêu; cậu em giống bố, tuấn tú, khôi ngô. Hai chị em vừa có nét trong sáng, thuần phác; hào sảng của bọn trẻ người dân tộc Tạng vừa được di truyền khí chất cao quý của một gia tộc cao quý. Một cặp thiên thần nhỏ lung linh như vậy lại là hậu duệ của vị anh hùng xứ A Lí -Trâu Tướng Quân, vậy nên hai đứa trẻ trở nên nổi tiếng khắp vùng.

Mùa hè ở A Lí rất đẹp, không nóng cũng không lạnh trên những sườn núi hoang vắng cũng được phủ một màu xanh mát mắt. Ngụy Nhất ra ngoài mua rau quay về, chưa vào trong sân đã nghe thấy hai đứa trẻ đang tranh cãi thi nhau khoe khoang cơ thể nhỏ bé khỏe mạnh của mình. Đứa con trai nói, "Cháu ăn nhiều hơn chị, mỗi bữa có thể ăn được ba bát!". Cô con gái nhỏ nói: "Em chỉ toàn nói dối thôi! Hôm qua em ăn cơm không ngoan, còn bị mẹ đánh vào mông!".

Ngụy Nhất thầm nghĩ, chắc là vị quan chức nào đó của chính phủ đến thăm nhà cô.

Vừa bước vào cửa, trong giây lát bốn mắt giao nhau với người mới đến, chỗ rau trên tay cô rơi tuột xuống đất.

Người đó vốn đang ngồi xổm trước mặt hai đứa trẻ, thấy nữ chủ nhân đã quay về, anh chậm rãi đứng lên.

Anh cao lớn, oai hùng, ánh mắt khi nhìn người khác vẫn lạnh lùng như trước đây, nhưng lúc nhìn Ngụy Nhất, đôi mắt ấy lại lộ rõ vẻ ấm áp, thâm tình vô hạn. Lúc này, anh vẫn đang cười, khẽ nói: "Tiểu Trư, anh về rồi đây".

Ngụy Nhất sững sờ, có phải lại là một giấc mơ? Giấc mơ quả đúng là một thứ vừa đáng yêu vừa đáng hận.

https://thuviensach.vn

Nhưng lần này, anh đang đứng sừng sững trước mặt Ngụy Nhất, đôi mắt sâu thẳm đen láy đang chăm chú nhìn cô một cách chân thực biết bao.

Nhưng, hình ảnh của anh trong mơ có lúc nào không chân thực đâu.

Ngụy Nhất cứ đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ngắm nhìn anh thật kỹ, cô dụi mắt, rồi lại dụi mắt.

"Tiểu Trư", Trâu Tướng Quân lại gọi.

Hóa ra, Trâu Tướng Quân chưa chết.

Hồi đó, anh bị viên đạn xuyên trúng phổi, có thể giữ được tính mạng đã là một kỳ tích trong y học rồi, nhưng quan trọng là ý chí muốn được sống một cách mạnh mẽ đã thôi thúc anh sống lại. Nhưng phần phổi của anh bị thương tổn, lại lỡ thời gian trị liệu, cuối cùng dẫn tới hiện tượng máu không cung cấp đủ lên não, công năng của vỏ não bị tổn hại nghiêm trọng, rơi vào tình trạng hôn mê sâu, tổn thương hoạt động nhận thức, chỉ có thể duy trì hô hấp bằng các máy hỗ trợ, đó chính là một trạng thái mà ai cũng biết - người thực vật

Mẹ Trâu Tướng Quân căm hận Ngụy Nhất chỉ vì muốn Ngụy Nhất hoàn toàn từ bỏ tình cảm với Trâu Tướng Quân nên cố ý lan truyền thông tin Trâu Tướng Quân đã ra đi.

Một năm sau, với ý thức muốn được sống mạnh mẽ của Trâu Tướng Quân, lại một lần nữa tạo nên kỳ tích khiêu chiến với số mệnh. Cũng có thể là bởi mẹ anh không quản ngày đêm túc trực bên cạnh, chu đáo chăm sóc cho anh, cũng có thể bởi vì trong tiềm thức anh còn nhớ nhung người vợ của mình, cuối cùng Trâu Tướng Quân cũng dần tỉnh lại. Chỉ có điều, giai đoạn đầu khi mới hồi phục, anh rất yếu ớt tư duy và năng lực tự chăm sóc đều không được như trước đây. Chỉ có thể ngồi dựa vào thành giường, nói vài câu đơn giản, không hề nhớ được chút gì về những chuyện đã xảy ra trước đây. La Anh ngày nào cũng cầu Trời khấn Phật cho bệnh tình của con

https://thuviensach.vn

trai mau chóng biến chuyển, thấy con trai dần bình phục, bà mừng tới rơi nước mắt và càng chăm sóc tận tình chu đáo hơn cho anh. Nhưng bà không hề nhắc tới chuyện anh đã từng kết hôn, không hề nhắc tới người con gái kia dù chỉ nửa câu.

Lại nửa năm nữa trôi qua.

Tháng Năm, đúng vào mùa chanh.

Một buổi chiều, Trâu Tướng Quân ngủ dậy, ngơ ngẩn nhìn ra đám lá non ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ ngợi điều gì, hồi lâu, anh bỗng thốt lên một câu rất rõ ràng: "Nước chanh".

Mẹ anh vô cùng mừng rỡ, vội sai người đi lấy nước chanh.

Trâu Tướng Quân nhìn vào chai nước trong suốt màu vàng nhạt điểm xuyết vài tép chanh tươi, anh cầm lên, lắc lắc vài cái, do dự rồi khẽ nhấp một ngụm, cảm giác chua chua thật dễ chịu cùng mùi vị dường như đã quen thuộc từ lâu rồi, từ xa đến gần, từ sâu đến nông, hương vị đó cùng với ký ức trước đây cứ chầm chậm dâng trào.

Trâu Tướng Quân cúi mặt xuống, suy nghĩ hồi lâu rồi ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn mẹ, anh hỏi: "Ngụy Nhất đâu?"

Nửa năm sau, Trâu Tướng Quân ngồi trên chuyến bay tới Tây Tạng.

Gió ở mái nhà của thế giới cứ vù vù thổi bên tai. Hai người đứng trong gió, bốn mắt nhìn nhau, trong giây phút đó lại quên rằng loài người còn có một phương tiện giao tiếp là ngôn ngữ, hai người đều yên lặng, lặng lẽ nhìn nhau.

Tuổi thanh xuân xao động, những tháng ngày ngây thơ hồi ấy đã dần qua đi cùng năm tháng, chỉ lắng đọng lại trong khóe mắt, trên khuôn mặt, trên mái tóc của mỗi người.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất đưa tay lên sờ thử cảm giác ươn ướt nơi đuôi mắt, chậm rãi mà kiên định bước về phía Trâu Tướng Quân, dường như đang bước trên tầng mây hư ảo.

Trâu Tướng Quân chỉ đứng nhìn cô, yên lặng. Giống như lúc ban đầu, cứ nhìn cô sâu lắng. Anh nâng cằm cô lên, mấy năm hứng chịu cái nắng trên cao nguyên, khuôn mặt với làn da trắng mịn, nõn nà của cô không còn nữa, cô đã giống như bất kỳ cô gái dân tộc Tạng bình thường nào khác, khuôn mặt đen sạm, hai má ửng hồng, khỏe khoắn.

Đối với anh, cô là người con gái đẹp nhất trên thế giới này.

Ngụy Nhất run rẩy nói: "Anh... anh thật sự vẫn còn sống ư?".

Trâu Tướng Quân khẽ cười: "Còn chưa lấy được em! Anh đâu thể dễ dàng chết như thế được!".

Ngụy Nhất khịt mũi: "Mấy năm nay, việc mà em ân hận nhất chính là từ trước đến giờ chưa nói với anh một câu".

Trâu Tướng Quân hất hàm: "Gì?".

Cô đưa tay lên lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Em rất yêu anh, thật đấy!"

Trâu Tướng Quân mỉm cười, "Anh biết", rồi dang rộng hai cánh tay, dịu dàng nói: "Lại đây".

Cô lao vào vòng tay rộng lớn mà quen thuộc đó, vùi sâu mái đầu trong lớp áo của anh, trên người anh phảng phất mùi hương bạc hà thanh nhẹ.

Sau đó, Ngụy Nhất chỉ vào hai đứa trẻ, nói với Trâu Tướng Quân: "Đứa lớn là chị, đứa nhỏ là em, đứa chị họ Ngụy, cậu em họ Trâu".

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Đêm Trước Hôm Quay Về Thành Phố B

Đêm xuống, Trâu Tướng Quân đi vào phòng ngủ,

Ngụy Nhất dùng răng cắn đứt sợi len, vừa thắt nút đầu sợi len một cách thành thục vừa thờ ơ hỏi: "Bọn trẻ ngủ hết chưa?".

Trâu Tướng Quân đẩy hết đống len lớn trước mặt Ngụy Nhất sang một bên, giống như một loài gấu không đuôi, bám chặt lấy cổ của cô, miệng nói "Ngủ rồi" nhưng hai tay anh thì không chịu để yên.

Ngụy Nhất né tránh một chút, lại hỏi: "Trước khi con ngủ, anh có kể chuyện không?".

"Ừm", Trâu Tướng Quân ừ hừ một cách thờ ơ, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, nhẹ nhàng lướt trên phần cổ thoảng mùi thơm của Ngụy Nhất.

"Kể chuyện gì?" Ngụy Nhất đã là mẹ nên cũng giống như bất kỳ người mẹ nào trên thế gian này, toàn bộ tâm trí đều dồn hết cho con.

Trâu Tướng Quân có chút ghen tị, nhưng ngay sau đó lập tức nhắc nhở bản thân rằng cặp tình địch nhỏ bé đó chính là hai đứa con song sinh của mình, anh liền kìm nén cảm xúc, mơ màng trả lời: "Kể một câu chuyện về tinh trùng, sự thụ tinh và trứng". Nói xong, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ

https://thuviensach.vn

hồng kiều diễm của Ngụy Nhất, cùng lúc đó, hai tay anh bắt đầu giúp cô cởi cúc áo một cách thuần thục.

"Cái gì?", Ngụy Nhất đẩy Trâu Tướng Quân ra, vô cùng kinh ngạc, "Sao anh lại kể cho bọn trẻ nghe chuyện đó?".

Trâu Tướng Quân đang trong lúc cao hứng thì bị ngắt đứt đoạn, rất không kiên nhẫn, hậm hực nói: "Chẳng phải là em đã sắp xếp các câu chuyện để kể trước khi con ngủ sao?".

Ngụy Nhất phẫn nộ nói: "Anh... anh thật là! Rõ ràng em bảo anh kể chuyện nòng nọc con tìm mẹ cơ mà!"

Trâu Tướng Quân vẫn rất ấm ức, nói: "Thì anh cũng kể chuyện nòng nọc con đấy chứ? Bọn trẻ đều rất hào hứng lắng nghe!".

"Anh anh anh... anh đúng là một tên đại lưu manh hoàn hảo!", Ngụy Nhất tức tối, "Sao anh lại nói với bọn trẻ những chuyện ấy chứ?".

Trâu Tướng Quân nhún vai, thản nhiên nói: "Giáo dục giới tính lành mạnh phải được bắt đầu từ nhỏ! Nếu không, khi bọn trẻ hỏi 'Chúng con chui ra từ đâu' em sẽ trả lời thế nào? Lại nói là nhặt được của cô bán rau ngoài chợ ư? Lần trước chuyện hai đứa trẻ cùng nhau bỏ nhà đi ra chợ để tìm bố mẹ, em quên rồi sao?".

Ngụy Nhất ngây người ra một chút, không nói được câu gì. Một lát sau, mới ngập ngừng nói: "Dù sao... dù sao anh làm như vậy cũng không đúng!".

Da mặt của Trâu Tướng Quân quả thực rất dày, anh lập tức sán đến, bế bổng cô lên, đè chặt cô xuống giường, hai đầu mũi chạm nhau, anh hạ thấp giọng xuống nói: "Đám nòng nọc của anh hôm nay cũng muốn đi tìm mẹ đây...". Nói xong, lại bắt đầu các hành động man rợ của mình.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất giãy giụa chống đối vài cái, nói cửa còn chưa đóng kìa.

Nụ hôn của Trâu Tướng Quân giống như làn mưa bụi tháng Ba, nhỏ bé, vấn vít, rớt xuống cổ, xuống ngực Ngụy Nhất, hai tay anh cũng không chịu để yên, giống như một con rắn hết sức linh hoạt, cứ trượt theo hẻm núi âm u, nơi mà ngày đêm anh mong nhớ một cách thành thục.

Vì dục vọng dâng trào mà giọng nói của anh cũng trở nên khản đặc: "Tiểu Trư, sinh cho anh thêm một cậu con trai nữa nhé!"

Ngụy Nhất cố gắng kiềm chế những tiếng rên rỉ đang muốn tuột ra khỏi miệng, dùng chút tư duy còn lại để kháng cự: "Như vậy sẽ bị phạt đấy!".

Trâu Tướng Quân nói: "Luật hôn nhân của nhà nước đã quy định, nếu lần đầu tiên sinh đôi, có thể được sinh thêm lần thứ hai!".

Ngụy Nhất đã bị Trâu Tướng Quân làm cho mơ màng cô ngốc nghếch hỏi, "Thật á?", sau đó, cô cũng kịp phản ứng lại: "Điều khoản này công bố từ khi nào vậy?".

Trâu Tướng Quân cười lớn, nói: "Ban nãy!".

Ngụy Nhất liền giơ nắm đấm mềm như lụa lên đấm anh, Trâu Tướng Quân chẳng tốn chút sức lực nào, nắm lấy bàn tay đang đập mình loạn xạ, dùng một tay nắm chặt cả hai bàn tay cô, đưa hai tay cô lên cao quá đầu. Trong chốc lát, Ngụy Nhất giống như một con cừu non, không thể động đậy được nữa, mặc sức cho người ta xẻ thịt.

Anh cúi đầu hôn cô say đắm, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng như sao chăm chú nhìn cô, ý tứ sâu xa hỏi: "Em yêu, chuẩn bị xong chưa?".

Sau khi du ngoạn Vu Sơn một hồi, Ngụy Nhất liền mặc quần áo. Trâu Tướng Quân lại không để cô mặc, chân chính đội ngũ phất cờ trống làm thêm một lần nữa. Hai người đang trong thế giằng co, Ngụy Nhất bỗng

https://thuviensach.vn

nhìn thấy hai đôi mắt đen láy, mở to đang hấp háy ngoài cửa, cô giật nảy mình, buột miệng kêu lên: "Á! Các con kìa!".

Vội vàng chỉnh đốn quần áo, cô nhảy xuống giường, bế hai đứa con đang trèo lên cửa nhìn qua khe xuống, dắt trong phòng. Hai đứa trẻ đang mặc quần áo ngủ, bé trai căm thù nhìn vào phần cơ thể trên đang để trần của Trâu Tướng Quân, đứa con gái thì mắt ngân ngấn nước, ôm chầm lấy mẹ bắt đầu hét lên: "Có phải hai người đang đánh nhau không?".

Bé trai nắm hai tay lại, phẫn nộ nhìn bố, hét lên: "Có phải bố bắt nạt mẹ của con không?".

Trâu Tướng Quân quả là người mặt dày không biết xấu hổ, anh mặc quần áo vào, sắc mặt không hề thay đổi, sau đó nhún vai, nghiêm túc nói: "Con trai, hỏi mẹ con xem, bố có bắt nạt mẹ con không, mẹ con ban nãy còn hạnh phúc đến nỗi luôn miệng biểu dương bố nữa đấy!".

Cậu con trai bé nhỏ nghiêng nghiêng đầu, bán tín bán nghi nhìn bố, rồi lại quay sang nhìn mẹ: "Mẹ, mẹ đã biểu dương bố sao?".

"Hả... à ờ... hà hà... cái đó... ừm, đã biểu dương rồi..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngụy Nhất đỏ lựng, ấp a ấp úng, đưa mắt nhìn ra ánh trăng tròn vành vạnh ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn sang khuôn mặt đang mỉm cười đầy mờ ám của Trâu Tướng Quân, lúng túng thừa nhận.

“Tại sao lại biểu dương bố?", cô con gái cất giọng nói trong trẻo, ngây thơ, cặp lông mi dài và cong, chân tay mũm mĩm, vô cùng đáng yêu, giống hệt búp bê Barbie nhỏ bé với nước da ngăm ngăm.

"Bởi vì... bởi vì..," Ngụy Nhất bị ba người đó làm cho đến mức sắp phát khóc lên rồi.

“Bởi vì những chú nòng nọc con đã tìm thấy mẹ", Trâu Tướng Quân giải thích thay cho cô, bầu nhiệt huyết của anh đã bị hai đứa trẻ làm đứt

https://thuviensach.vn

đoạn, lúc này liền nói: "Hai đứa còn không mau về đi ngủ cho bố, nhanh lên".

Cậu con trai đúng như một bản sao của Trâu Tướng Quân, lúc đó lại tỏ vẻ người lớn, vẫy tay với chị, hai bắp chân tròn xoe lại bắt đầu thoăn thoắt trèo lên giường. Vừa trèo lên giường vừa hét "Chúng con muốn ngủ với mẹ, chúng con muốn ngủ với mẹ!".

Trâu Tướng Quân nghe xong, cảm thấy nóng ruột, hai tay xách cả hai đứa trẻ lên, trợn tròn mắt: "Hai đứa mau về phòng cho bố! Bây giờ mẹ là của bố!".

Hai đứa trẻ nhìn bố, yên lặng một chút, sau đó lại đồng thanh hét lên: "Mẹ là của chúng con! Mẹ là của chúng con!”

Trâu Tướng Quân hét lên: "Của bố".

Hai đứa trẻ cũng không chịu thua, thất thanh gào lên: "Của chúng con! Của chúng con!”.

Ngụy Nhất dở khóc dở cười, đành hòa giải với bọn trẻ, dịu dàng vỗ về: "Được rồi, mẹ là của các con. Hôm nay mẹ sẽ ngủ với các con!".

"Hoan hô! Mẹ yêu chúng con, mẹ là đại mỹ nữ!”, cậu con trai vui sướng hò reo.

Trâu Tướng Quân liếc nhìn con trai một cái, hỏi: "Cậu nhỏ này mới nhỏ tuổi thế mà đã biết nịnh bợ phụ nữ rồi.”

Nghĩ một lát lại đắc ý đọ sức với con trai: “Con trai muốn kế thừa sự phong lưu của bố sao! Biết thế nào là đại mỹ nữ không hả? Đã nhìn thấy đại mỹ nữ thật sự chưa? Ngày nào đi theo bố tới Hồng Kông, bố sẽ đưa con đi làm quen vói đại mỹ nữ thật sự.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất lẳng lặng tiến đến, ngồi xuống cạnh chồng, khuôn mặt hiền từ dịu dàng nhìn cặp song sinh mỉm cuòi, “Đúng rồi đi theo bố mà xem đại mỹ nữ”, nhưng cô lại đưa một tay ra sau lưng Trâu Tướng Quân, thực hiện đủ các động tác cấu, véo.

Trâu Tướng Quân đau tới nỗi nhăn mặt méo miệng, run rẩy kêu lên "Không đi xem nữa, không đi xem nữa, mẹ Ngụy vĩ đại của các con chính là tuyệt sắc giai nhân rồi!”

Trâu Tướng Quân rút lui rồi lại sán đến làm lành cười nịnh bợ hỏi con trai: "Mẹ là đại mỹ nữ, vậy bố là gì?" Trong lòng anh đang hồ hởi chờ đợi sự tán thưởng cửa con. "Bố là Đại Quân Quân!", cậu con trai không cần suy nghĩ nói luôn. (Còn nhớ con chó mang tên Quân Quân không? Không sai, nó vẫn còn rất khỏe mạnh.)

Trâu Tướng Quân lập tức sa sầm nét mặt tiếng gầm gừ giận dữ vang vọng cả núi làng A Lí: "Ngụy Tiểu Trư, chẳng phải đã bảo em đem vứt con chó xấu xí đó đi rồi cơ mà, trước đây thì nuôi một con mèo ngốc nghếch, bây giờ lại nuôi một con chó xấu xí dám mạo nhận là chó ngao Tây Tạng nữa! Ngày mai anh sẽ giết chết nó!".

Nửa cuối của đêm, khi Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đang cẩn thận bế hai cơ thể nhỏ bé đáng yêu đang say ngủ quay trở về phòng của chúng thì chú chó Quân Quân bỗng bỏ nhà ra đi, khịt khịt mũi phẫn nộ, như muốn nói: Đi thôi, quá tổn thương tới lòng tự trọng rồi!

Ngụy Nhất cuối cùng cũng thuộc về một mình Trâu Tướng Quân.

Trâu Tướng Quân mãn nguyện ôm vợ vào lòng, nói: "Hai con quả là quá hiếu động, phải dỗ dành thì chúng mới chịu ngủ!".

Ngụy Nhất cười nói: "Chẳng phải là ngày mai sẽ về nội địa sao, bọn trẻ chưa được tới đó, chúng cảm thấy thích thú, hưng phấn mà!".

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân nói: "Ừm, ngay cả anh cũng mất ngủ ấy chứ!".

Ngụy Nhất không trả lời, cứ nhìn lên trần nhà, không biết cô đang nghĩ gì nữa.

Trâu Tướng Quân hỏi: "Tiểu Trư, có phải là em lo bố mẹ anh sẽ...".

Ngụy Nhất thở dài một tiếng, nói: "Chắc chắn là lo rồi, không biết bố mẹ đã ghét em như thế nào! Em đã lừa gạt, dụ dỗ cậu con trai duy nhất của họ mà... Chồng ơi, chúng ta có thể không quay về được không?".

"Không được, khi ông nội bệnh nặng, trước lúc lâm chung, anh không kịp về nhìn mặt ông lần cuối... ừm, bây giờ mai táng, dù thế nào anh cũng phải về. Ông nội là người thương anh nhất", Trâu Tướng Quân nói.

"Hay là anh về một mình đi, em sẽ ở đây đợi anh! Em thật sự rất sợ bị bố mẹ đuổi ra khỏi cửa! Mẹ thực sự rất ghét em!"

Trâu Tướng Quân an ủi, ôm cô chặt hơn: "Đừng quá lo lắng, bố mẹ đều đã già rồi, có nhiều chuyện cũng không so đo nữa đâu. Hơn nữa, anh được em chăm sóc mạnh khỏe thế này, em còn mang về cho ông bà hai đứa cháu dễ thương nữa, bố mẹ mừng vui còn không hết ấy chứ! Mẹ anh mong ngóng các cháu nhiều tới nỗi tóc đã bạc hết rồi, đâu nỡ đuổi em đi. Không khéo lại được bà hết mực yêu chiều ấy chứ!

Còn cả Vĩ, Hoa Dung nữa, đã lâu không gặp họ rồi..

Ngụy Nhất bỗng nhớ ra, ông nội của Trâu Tướng Quân cũng chính là ông ngoại của Tô Thích, đám tang của ông ngoại, cháu ngoại chắc cũng sẽ đến, vốn định tiện miệng hỏi Tô Thích có đến đám tang không nhưng nghĩ một lát, cô lại không hỏi nữa.

"Tô Thích cũng sẽ đến", câu này lại là do chính miệng Trâu Tướng Quân nói ra.

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất cười: “Anh không sợ anh ấy sẽ cướp mất vợ của anh sao?".

"Anh ta dám? Anh ta liệu có cướp được không?", lời nói rất tự tin, Trâu Tướng Quân ôm Ngụy Nhất chặt hơn, "Nghe nói anh ấy cũng sắp kết hôn rồi".

"Ừm." Ngụy Nhất trả lời một cách hờ hững, ánh mắt dịu dàng nhìn người chồng tuấn tú, đâu còn chỗ để dung nạp người nào khác nữa.

Việc quay về thành phố B đã được quyết định như vậy, vì Ngụy Nhất vẫn còn bị ám ảnh lớn với sân bay Côn Sa nên Trâu Tướng Quân thuê riêng một chuyến xe việt dã chạy thẳng tới Lạp Tát, từ Lạp Tát chuyển máy bay về thành phố B.

https://thuviensach.vn

TRƯỚC LÀ TIỂU NHÂN, SAU LÀ QUÂN TỬ

Tào Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Trở Về Thành Phố B

Con lạc đà dù có gầy đến sắp chết thì cũng to hơn con ngựa, nhà họ Trâu mặc dù không thanh thế như trước đây nhưng vẫn được coi là một gia tộc giàu có. Họ vẫn ở biệt thự, chỉ có điều đoạn đường tới đó không còn xa hoa như trước đây, xa và hẻo lánh hơn nhiều.

Trâu Tướng Quân đã sớm thông báo cho mẹ biết. Ngụy Nhất và bọn trẻ vừa xuống xe đã nhìn thấy mẹ của Trâu Tướng Quân đứng đón ở trước cổng.

Bà La Anh, một người phụ nữ mạnh mẽ thét ra lửa trên thương trường năm nào, giờ đây đã hoàn toàn trở thành một lão phu nhân rồi. Có điều mỗi khi giơ tay giơ chân, hành động của bà vẫn giữ nguyên khí chất tôn quý, nho nhã vốn có. Mái tóc bà đã bạc phơ với những lọn tóc uốn xoăn, cặp kính gọng vàng càng làm tăng thêm rất nhiều vẻ tri thức và hiền hậu. Bà đứng trước cổng lớn, cố gắng giữ điệu bộ trang nghiêm nhưng khi nhìn thấy con dâu và các cháu từ trên xe bước xuống, bà vẫn không thể kìm chế được đôi chân đang run rẩy.

Ngụy Nhất đi theo Trâu Tướng Quân, khẽ gọi một tiếng mẹ, nhưng hình như bà La Anh không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Bà ngắm con trai một hồi. Sau đó liếc sang phía Ngụy Nhất rồi nhìn xuống hai đứa trẻ đang thò đầu thò cổ phía sau Ngụy Nhất.

Bà La Anh ngồi xuống, dang rộng hai tay, cất giọng run run gọi hai đứa trẻ:” Các cháu yêu quý của bà, hai cục cưng của bà! Lại đây với bà một lát nào!".

Hai đứa trẻ vẫn có cảm giác lạ lẫm, cứ nắm chặt tay mẹ.

Ngụy Nhất khẽ đẩy chúng ra, nói: "Bà nội đang gọi các con đấy, chẳng phải hai đứa vẫn luôn mong được gặp bà nội sao? Đây chính là bà nội cùa các con, mau ra với bà nội đi!".

Hai đứa trẻ bây giờ mới chịu ló thêm một nửa cơ thể bé nhỏ của mình ra.

Bà La Anh không đợi được thêm nữa, ôm lấy hai đứa trẻ, mỗi tay một đứa rồi rối rít hôn lên má các cháu, miệng không ngừng xuýt xoa gọi cục cưng của bà, nước mắt lại rơi xuống sau cặp kính.

Lúc sau bà mới ngẩng đầu lên nhìn con trai và con dâu, nói mọi người mau vào trong nhà đi. Ánh mắt khi nhìn Ngụy Nhất vẫn không tự nhiên lắm.

Trong đại sảnh, ông Trâu khi nghe người giúp việc nói tiểu thiếu gia đã tới, liền chắp tay sau lưng đi tới đi lui, hồi hộp căng thẳng. Ông cũng rất mong ngóng các cháu nhưng vì muốn giữ thể diện nên đành ngồi trong nhà, giữ uy tín.

“Ông ơi, mau ra đây mà xem hai đứa cháu yêu quí của chúng ta đây này!” La Anh đã không chú tâm giữ phong độ nữa, mặc cho tâm trạng hứng khởi chi phối mọi hành động, giống như một người già bình thường đang khoe khoang về những đứa cháu của mình: “Trông không khác gì thằng Quân hồi nhỏ! Mấy đứa trẻ kháu khỉnh quá!".

https://thuviensach.vn

Ông Trâu đã bật dậy từ trên ghế sô pha, chăm chú nhìn hai đứa trẻ, ông há hốc miệng, không biết phải nói như thế nào. La Anh kéo hai đứa trẻ tới trước mặt chồng, nói ông bế cháu đi, hai đứa mạnh giỏi lắm.

Lúc bấy giờ, cô cháu gái vẫn giữ thái độ e dè liền sợ sệt mở miệng nói: "Bà ơi, cháu ăn cơm ngoan hơn em đấy".

Cậu cháu trai cũng rướn cổ lên nói: "'Cháu cũng có thể ăn được hai bát!".

Bà La Anh rơm rớm nước mắt xuýt xoa biểu dương các cháu.

Ông Trâu giơ hai tay về phía bọn trẻ nhưng chúng lùi lại phía sau nửa bước theo phản xạ tự nhiên. Thế là ông chỉ xoa xoa đầu cháu mang tính tượng trưng rồi quay người đi lau nước mắt. Sau đó ông bước về phía Trâu Tướng Quân, anh gọi một tiếng bố, ông Trâu ừ hữ đáp lời một cách ngắn gọn. Ngụy Nhất cũng khẽ gọi một tiếng bố. Ngụy Nhất gọi ông Trâu là bố, cô không phải là con gái của ông nhưng cần phải biểu hiện tốt hơn cả con gái nữa. Cô hết mực cung kính, lại mang theo nỗi ám ảnh vì trước đây không được chào đón, cứ lo lắng không yên.

Ngụy Nhất mang món quà tặng bố mẹ là một hộp đông trùng hạ thảo ra, dặn dò mấy người giúp việc cách chế biến.

Ông Trâu sững người một chút, khẽ thở dài rồi mới quay người gọi người làm: "Cơm nước chuẩn bị xong chưa? Chắc bọn trẻ đã đói lắm rồi! Cô Tần, chuẩn bị nước trước đi, cho mọi người tắm rửa đã!".

Ngụy Nhất vội nói: "Không cần đâu ạ, con chỉ đưa bọn trẻ tới để gặp bố mẹ một lát, con... con lát nữa còn phải về qua nhà một chuyến".

Bà La Anh vốn đang ngồi trên ghế sô pha, để hai đứa trẻ ngồi trên đùi mình, hạnh phúc chơi đùa với các cháu, "Hai cục cưng của bà, bà nội nằm mơ cũng muốn được gặp các cháu! Để bà nội ngắm kỹ các cháu xem nào,

https://thuviensach.vn

ồ, đều mắt hai mí này, ồ, tóc cháu trai của bà còn xoăn tự nhiên nữa! Giống hệt bố Quân! Xem cháu gái của bà nào, xinh quá, dễ thương quá!", vừa nghe thấy câu nói của Ngụy Nhất, bà ngẩng đầu lên, chân thành nói với Ngụy Nhất, "Theo mẹ thì đừng quav về đó nữa, cứ ở lại thành phố B đi, bố mẹ tuy già rồi nhưng cũng có thể giúp trông nom bọn trẻ! Có người già nào lại không quấn quýt với con cháu cơ chứ? Tây Tạng khổ cực đừng làm khổ hai đứa cháu vàng bạc của mẹ nữa! Hơn nữa bọn trẻ đã ba tuổi rồi, cũng phải suy nghĩ về việc học hành của chúng, không thể nghe theo các con mà làm lỡ dở việc quan trọng đó được! Quân, con nói xem mẹ nói thế có đúng không?", nói xong, bà quay sang nhìn con trai.

Trâu Tướng Quân và Ngụy Nhất đều muốn quay lại Tây Tạng, Trâu Tướng Quân nói: "Mẹ, sau này lúc nào chúng con cũng có thể về thăm mẹ mà!".

Bà La Anh không chịu, đặt bọn trẻ ngồi xuống ghế rồi đứng lên bước tới trước mặt Trâu Tướng Quân, đứa con trai cao hơn mình hẳn một cái đầu, giơ tay chạm vào hai bên tóc mai đã điểm bạc của anh: "Quân, con lớn bằng ngần này rồi. Mẹ già rồi, cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Gần đây, sức khỏe cũng ngày một kém, mẹ luôn mong muốn con cháu luôn ở bên cạnh lúc mình về già!".

Dù là một người phụ nữ mạnh mẽ đến mấy thì khi về già đều yếu đuối và cảm tính như vậy, bà La Anh nói xong, lại rơi nước mắt.

Trâu Tướng Quân nói: "Mẹ, đừng nói lung tung nữa! Mẹ còn có thể sống được bốn năm mươi năm nữa mà!".

"Thế chẳng phải sẽ thành lão yêu quái hay sao!" Bà lau nước mắt, miễn cưỡng mỉm cười, sau đó chuyển sang nhìn Ngụy Nhất: "Nhất Nhất, có phải con vẫn hận mẹ không? Hồi đó là do mẹ đã sai... con bây giờ cũng làm mẹ rồi, con chắc cũng hiểu được nỗi khổ tâm của một người mẹ hết lòng vì con trai của mình chứ?".

https://thuviensach.vn

Ngụy Nhất vội nói: "Mẹ, con không hận mẹ!".

"Vậy con khuyên thằng Quân đi, đừng quay về Tây Tạng nữa, ở lại đây đi con! Hai đứa trẻ là khúc thịt trong trái tim của mẹ, vừa nhìn thấy mà mẹ đã không nỡ rời xa các cháu rồi! Làm thế chẳng phải là cắt da cắt thịt của mẹ hay sao?" Nói xong, bà lại quay sang nhìn bọn trẻ, hai đứa trẻ đang ngồi dựa vào ông nội, khuôn mặt đầy ngưỡng mộ nghe ông kể chuyện năm xưa, không biết ông nói gì mà hai đứa đang tranh nhau há miệng ra để ông kiểm tra mấy chiếc răng nhỏ của mình. Đứa cháu gái ngoan hơn một chút, nhìn thấy bà nội đang nhìn mình liền ngọt ngào gọi bà ơi.

Tim bà La Anh như bị một vật gì đó cắn vào, vừa ngứa vừa tê, lại càng không nỡ rời xa hai đứa trẻ. Cứ bám lấy con trai, con dâu kì kèo không ngớt. La Anh còn có chút trở ngại tâm lý đối với Ngụy Nhất, bà vẫn xa cách với con dâu hơn những bà mẹ chồng khác. Sống đến ngần này tuổi rồi, khát khao người thân luôn ở bên cạnh mình, hơn nữa còn có hai đứa cháu kháu khỉnh khiến bà yêu thương không nỡ rời xa, bà đành bỏ qua thể diện, gần như cầu xin Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất mềm lòng, không chống lại được khả năng thuyết phục của La Anh, cuối cùng cũng nhượng bộ nói đợi đến khi bọn trẻ đến tuổi đi học thì sẽ quay về nội địa. Bà La Anh sau khi suy nghĩ trước sau, đành đồng ý.

Sau đó, cả nhà cùng ngồi ăn cơm. La Anh không rời nửa bước với hai đứa cháu nhỏ, lúc nào cũng để hai đứa ngồi hai bên mình. Bà liên tục gắp thức ăn cho các cháu, khuôn mặt đầy nếp nhăn vô cùng hiền hậu. Ngụy Nhất có phần không nỡ nhẫn tâm nhìn cảnh tượng đó, bà cũng chỉ là một người già cô đơn luôn mong nhớ các cháu của mình thôi.

Sau khi ăn cơm xong, La Anh đích thân đưa hai cháu đi ngủ trưa, để mặc bọn trẻ nhảy nhót vui đùa trên giường của mình. Bà vốn là một người phụ nữ nghiêm khắc và ưa sạch sẽ nhưng đối với cháu ruột lại rất khoan dung, cho dù bọn trẻ nghịch ngợm như thế nào, bà cũng chỉ mỉm cười để

https://thuviensach.vn

mặc chúng chơi đùa thỏa thích. Hai đứa trẻ nghịch ngợm hồi lâu, cứ lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng, đến khi cơn buồn ngủ ập xuống, chúng lại kêu gào đòi mẹ bế. Bà La Anh đành đưa chúng sang cho Ngụy Nhất.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, năm xưa, bà La Anh đã trừng trị Ngụy Nhất vô cùng khổ sở, giờ đây, con của Ngụy Nhất lại trừng trị La Anh cũng khổ sở không kém.

Ông Trâu gọi Trâu Tướng Quân vào thư phòng, hai bố con nói chuyện suốt cả buổi chiều. Ngụy Nhất gọi mọi người ăn cơm tối, khi Trâu Tướng Quân đi ra, cô thấy đôi mắt anh ươn ướt.

Ngày thứ ba, chính là ngày tiến hành an táng cho ông nội của Trâu Tướng Quân. Cụ cả đời đánh đông dẹp bắc, học trò ở khắp nơi, quan chức chính phủ các cấp đến tham dự không ít. Hôm đó là một ngày trời âm u, nghĩa trang đông nghịt người, toàn một màu đen bao phủ.

Ngụy Nhất cúi người kéo cậu con trai tinh nghịch đang bắt kiến trên đất, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Thích. Tô Thích mặc chiếc áo khoác gió màu đen, đứng trên bậc thềm trước mặt, bên cạnh anh là một cô gái người châu Á, đoan trang mà có khí chất, là kiểu người giống Ngụy Trích Tiên. Chỉ có điều cô không biết rõ cô ấy mang quốc tịch gì. Tô Thích đang nghiêng người nói chuyện với cô ấy, đại khái là đang kể về công lao của cả đời ông ngoại đối với tổ quốc và nhân dân, ánh mắt anh nhìn dịu dàng, cũng giống như năm xưa, khi anh nhìn Ngụy Nhất.

Lúc đó, tiếng của Trâu Tướng Quân vang lên: "Để anh bế con trai cho, nó nghịch ngợm quá! Con trai, lại đây, cẩn thận không ngã đấy".

Tô Thích cũng đã nhìn thấy cả nhà Trâu Tướng Quân, anh bước lại gần. Trải qua sự lắng đọng của tuổi tác và từng trải bước chân của anh ngày càng vững chãi, ẩn giấu trong đó vẫn có sự khỏe mạnh hoạt bát trên sân bóng rổ năm xưa. Anh lịch sự mỉm cười, nhìn Ngụy Nhất và Trâu Tướng

https://thuviensach.vn

Quân mỗi người bế một đứa trẻ vô cùng chân thành nói: "Tướng Quân, tôi thật sự rất ngưỡng mộ cậu”.

Trâu Tướng Quân vuốt vuốt mái tóc đen dày của con trai, mỉm cười, coi như đã tiếp nhận lời khen này.

Sau đó, Tô Thích giới thiệu bạn gái của anh với mọi người, đó là một cô gái Hàn Quốc, cô ấy không trang điểm đậm, rất lịch sự dùng vốn tiếng Hán vụng về chào hỏi mọi người. Sau đó lại vui vẻ khen con của Ngụy Nhất thật xinh đẹp, nói muốn bế đứa trẻ một chút.

Ngụy Nhất đưa con gái cho cô ấy bế, hai cô cháu không ngừng vui vẻ đùa vui. Bé gái cất giọng trẻ con, cứ giòn giã gọi cô xinh đẹp, cô xinh đẹp. Vẻ xinh xắn đáng yêu của cô bé khiến bạn gái của Tô Thích vô cùng yêu thích. Cô quay lại trách móc Tô Thích: "Xem em họ của anh đây, con đã lớn bằng ngần này rồi, hai đứa trẻ kháu khỉnh quá đi thôi!". Sau đó, cô lộ rõ vẻ mặt ngưỡng mộ, nhìn Tô Thích, "Em rất thích trẻ con! Xem anh còn kéo dài chuyện kết hôn đến bao giờ nữa.

Tô Thích quay sang nhìn Ngụy Nhất.

Ngụy Nhất mỉm cười nói: "Anh cũng mau mau kết hôn đi thôi".

Sau đó, bạn gái của Tô Thích vì muốn chơi đùa với hai đứa trẻ nên cứ ở bên cạnh mẹ con Ngụy Nhất. Hết vuốt ve bé trai lại âu yếm bé gái thi thoảng cô kể cho Ngụy Nhất nghe câu chuyện tình yêu của mình và Tô Thích.

Họ quen biết nhau ở London, tình cờ gặp lại ở New Zealand, chuyện yêu đương cứ thuận theo lẽ tự nhiên. Với chất giọng ngọt ngào của người kể, câu chuyện tình yêu của hai người giống như một bộ phim tình cảm.

Ngụy Nhất mỉm cười nói hai người thật xứng đôi.

https://thuviensach.vn

Cô gái đó rất hiểu phép lịch sự, ngay cả vẻ kiêu hãnh cũng cố gắng kiềm chế, khiêm tốn mỉm cười, nói cô và Trâu Tướng Quân cũng rất hạnh phúc đấy thôi.

Ngụy Nhất nhìn chồng một cái, anh lúc này đang đứng ở một nơi xa, bên cạnh ông Trâu, giống như có thần giao cách cảm, vừa hay anh cũng quay sang nhìn cô. Đó là một sự hòa hợp không thể diễn tả thành lời, cho dù mỗi người họ đứng ở nơi đâu, cũng có thể tìm ngay thấy đối phương, sau đó nhìn nhau mỉm cười.

Ngụy Nhất nói: "Rất hạnh phúc. Hy vọng cô và Tô Thích cũng hạnh phúc".

Cô gái đó nói, nhất định là như thế.

Sau đó, cô gái vẽ ra một ước vọng cho Ngụy Nhất nghe, cô muốn sinh ba đứa con, một trai, hai gái, cuối tuần sẽ lái xe đưa bọn trẻ đi câu cá, cắm trại.

Con trai của Ngụy Nhất đưa bàn tay bé nhỏ mềm mại ra, khẽ xoa lên bụng của cô gái đó, nói: "Cô xinh đẹp ơi, ở đây có em bé không?".

Cô gái Hàn Quốc bế cậu bé lên, nói, sẽ rất nhanh có thôi, cháu có muốn làm anh không?

Cậu bé nhiều năm bị chị bắt nạt, đã sớm cảm thấy rằng khí phách nam tử hán của mình không được phát huy rồi, chỉ mong sao được làm anh, lúc bấy giờ vui sướng đến nỗi, cứ chạy nhảy loạn xạ.

Ngụy Nhất thầm nghĩ, vận mệnh quả là biết cách đùa giỡn con người, năm xưa, khi cô còn là một cô gái mới dậy thì, căng tràn thanh xuân, cô thầm yêu Tô Thích, tin chắc rằng cả đời này cô chỉ yêu một mình Tô Thích. Nhưng cô đâu ngờ, hôm nay của rất nhiều năm về sau, cô lại dắt theo con

https://thuviensach.vn

của mình và Trâu Tướng Quân, ngồi bên bạn gái Tô Thích để cười vui trò chuyện.

Cô con gái nhỏ chạy nhảy đùa vui ngay bên cạnh, ngắt một cọng cỏ có hoa trắng, tạo thành một chiếc nhẫn nhỏ thô sơ, đeo vào ngón tay nhỏ bé hít hà. Khi cô bé đứng dậy, gió núi thổi tới làm tung bay vạt váy. Bé trai ngồi trên đất, dùng một cành cây nhỏ ung dung vẽ một hình người nhỏ, chu miệng nói đó là cô dâu của nó sau này.

Chỉ có Ngụy Nhất đang mơ màng, dường như cô đã nhìn thấy hình ảnh của bọn trẻ khi chúng trưởng thành. Một đứa chính là cô, còn đứa kia là Trâu Tướng Quân.

Đó chính là sự tiếp diễn một cách tuyệt vời của sinh mệnh, đời đời không ngừng nghỉ.

Vài ngày sau đó, đám bạn Vĩ và Hoa Dung cùng tụ tập, An Dương đã đi Ý rồi nên không kịp quay về.

Mấy người đàn ông, ngoài Tô Thích, đều đã là những người trung niên, có vợ đẹp bên cạnh, có con nhỏ quấn chân. Hôm đó, không ai đưa theo người nhà đi cùng, chỉ có mấy người bạn thân, ngồi ngay ngắn bên bàn ăn, trò chuyện vui vẻ trong nỗi xúc động dạt dào. Tất cả đều thiêu đi vẻ phù phiếm năm xưa, thêm nhiều vẻ thâm trầm của hiện tại. Sau mấy câu mở đầu, mọi người đều càng muốn hồi tưởng, bản thân mình ngày đó cũng từng thanh xuân phơi phới, khí thế hiên ngang, đã từng bày những trò đùa ác ý gì đến mức kinh thiên động địa trong trường học, lúc còn trẻ, đã từng trải qua những mối tình muôn hồng nghìn tía như thế nào. Vĩ lại là người đầu tiên uống say, anh đầu đau như búa bổ, liền thô lỗ gọi tên của vợ, mọi người cùng ồ lên, thi nhau trêu chọc anh: "Sao không gọi tên cô nữ sinh hồi đó?".

Vĩ mơ màng hỏi: "Cô nào?".

https://thuviensach.vn

Trâu Tướng Quân cười nói: "Chính là cô gái ở cùng phòng ký túc xá với chị dâu cậu đấy, cậu và cô ta yêu nhau tới mức chết đi sống lại cơ mà. Vì cô ta mà say tới mức muốn chết mấy trận còn gì?".

Vĩ ngoẹo cổ nghĩ ngợi hồi lâu, bỗng nhớ ra, nói: "Ố, ồ, ồ, là cô ây! Là cô ấy... tớ nhớ ra rồi, hồi đó quả thật rất thích cô ấy", hai mắt của Vĩ sáng bừng lên, chậm rãi nói tiếp: "Cô ấy... cô ấy tên là gì nhỉ?".

Sau đó, tất cả mọi người đều cố gắng nhớ lại nhưng không ai nhớ nổi.

Cho dù thời gian làm tôi không nhớ nổi tên của cô ấy nhưng không thể xóa được ký ức của ngày xưa: Năm ấy, tôi đã từng yêu.

Nửa năm sau, Tô Thích và cô gái người Hàn Quốc tổ chức một lễ cưới đơn giản. Ngụy Nhất không đi dự, Trâu ướng Quân đã đến và quay về nói với vợ là cô gái Hàn Quốc Ida đã có thai rồi.

Hai năm sau, Trâu Tướng Quân cùng vợ con chuyển về sống tại thành phố B.

- - - HẾT - - -

https://thuviensach.vn